

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
(ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ)

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ / 1 UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਇਸੇ ਕਲਮ ਤੋਂ

ਖੋਜ ਪੁਸਤਕਾਂ

1. ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਆਵਾਰਾ : ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਵਿਦ੍ਰੋਹ (2008)
2. ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਸੁਹਜਾਤਮਕ ਗੌਰਵ (2015) ਦੂਜੀ ਵਾਰ
3. ਅਣਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਈਸ਼ਰ (2021)

ਗਜ਼ਲ ਸੰਗ੍ਰਹਿ:

1. ਪਰਵਾਜ਼ੇ ਪੰਖ (2011)
2. ਸ਼ਾਮ-ਓ-ਸਹਰ (ਉਰਦੂ) (2016)
3. ਸਮੀਰ ਸੰਦਲੀ (2017)

ਕਾਵਿਤਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ:

1. ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਵਾੜ (2008)
2. ਕਾਨੀ ਕਸਕ (2011)
3. ਡਿਉਢਾਂ ਜਗਦੀਪ ਦੀਆਂ (2020)
4. ਵਾਹਗਿਓਂ ਆਰ-ਪਾਰ (2023)
5. ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ (2026)

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ (ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ)

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਡਾ. ਜਗਦੀਪ ਕੌਰ ਆਹੂਜਾ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Kalyug Paraman Nanak Gur

by

Dr. Jagdeep Kaur Ahuja

Principal Tara Vivek College, Gajjan Majra

+91 84277-53575, +91 95011-24175

Unistar Books Pvt Ltd.

2026

Published by Lokgeet Parkashan
printed & bound by Unistar Books Pvt. Ltd.
301, Industrial Area, Phase-9,
S.A.S. Nagar, Mohali-Chandigarh (India)
email : unistarbooks@gmail.com
website : www.unistarbooks.com
Ph. +91-172-5027427, 5027429

© 2026

Produced and bound in India

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser and without limiting the rights under copyright reserved above, no part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise), without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

ਸਮਰਪਿਤ

Pvt Ltd.

ਕੋਟਨਕੋਟ ਨਮਨ ਗੁਰ ਮੇਰੇ
ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ !
ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ !
‘ਧਰਮ ਦੀ ਚਾਦਰ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਦੇ
350ਵੇਂ ਸ਼ਹਾਦਤ ਵਰ੍ਹੇ ਨੂੰ’

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਤ ਤ ਕ ਰਾ

ਮੁੱਖ ਕਥਨ 14

‘ਕਥਨਾ ਕਰਤਾ ਸਾਰ’ 15

ਪਹਿਲਾ ਸਰਗ : ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਬੰਦਨਾ 23

ਕਲਜੁਗੀ ਵਰਤਾਰਾ 24

ਰਾਜਸੀ ਵਰਤਾਰਾ 25

ਧਾਰਮਿਕ ਵਰਤਾਰਾ 26

ਸਮਾਜਿਕ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਵਰਤਾਰਾ 28

ਆਰਥਿਕ ਵਰਤਾਰਾ 31

ਦੂਜਾ ਸਰਗ : ਤਲਵੰਡੀ

ਤਲਵੰਡੀ ਪਿਛੋਕੜ 37

ਸਾਂਦਲਬਾਰ/ਤਲਵੰਡੀ 38

ਜਨਮ 39

ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ 43

ਬਾਲ ਚੋਜ 45

ਅੱਖਰੀ ਗਿਆਨ 46

ਜਨੇਊ ਸੰਸਕਾਰ 51

ਏਕਾਂਤਵਾਸ 54

ਮਹੀਆਂ ਦਾ ਚਰਵਾਲ 56

ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ 62

ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਆਹ 63

ਘਰ-ਪਰਿਵਾਰ 66

ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ 68

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ 72

ਖਰਾ ਸੌਦਾ 74

ਤੰਜਾ ਸਰਗ : ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ	83
ਮੋਦੀਖਾਨਾ	86
ਵੇਈ ਪਰਵੇਸ਼	97
ਬਾਬਾ ਪੈਂਧਾ ਸਚਖੰਡ	90
ਵਿਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ	107

ਚੌਥਾ ਸਰਗ : ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ (ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ)

ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ	113
ਲਾਹੌਰ	117
ਸੈਦਪੁਰ	120
ਹਰਿਦੁਆਰ	125
ਕੋਟ ਦੁਆਰਾ	129
ਅਲਮੋੜਾ	129
ਗੋਰਖਮਤਾ	131
ਰੀਠਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ	135
ਅਯੁੱਧਿਆ	136
ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਦੇ ਟਾਂਡੇ	139
ਪਰਯਾਗ	140
ਬਨਾਰਸ	143
ਚੰਦਰੌਲੀ	147
ਗਯਾ	148
ਬੋਧ ਗਯਾ	150
ਰਾਜੌਲੀ	152
ਪਾਟਲੀਪੁੱਤਰ	153
ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ	156
ਮਾਲਦਾ ਨਗਰ	156
ਕਾਮਰੂਪ	157
ਗੋਹਾਟੀ	160
ਸੰਕਰ ਦੇਵ	161
ਕਉਰੂ ਦੇਸ਼	162

ਭਾਈ ਭੂਮੀਆ	166
ਨਾਗਾ ਦੇਸ਼	168
ਇੰਫਾਲ (ਮਨੀਪੁਰ)	168
ਸਿਲਚਰ	169
ਸਿਲਹਟ	170
ਕੋਲਕਾਤਾ (ਬੰਗਾਲ)	172
ਉੜੀਸਾ	173
ਕਟਕ	174
ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ	175
ਪੁਰੀ	176
ਕਲਯੁਗ ਪਾਂਡਾ	179

ਪੰਜਵਾਂ ਸਰਗ : ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ (ਭਾਗ ਦੂਜਾ)

ਦ੍ਰਾਵਿੜ ਫੇਰੀ	183
ਕੁੜਾਪਾ	184
ਜੱਬਲਪੁਰ	185
ਕੋਡਾ ਭੀਲ	186
ਤਿਰੂਪਤੀ	187
ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ	188
ਗੰਟੂਰ	188
ਤ੍ਰਿਵਣਮਲਾਏ	190
ਸ੍ਰੀਰੰਗਮ	191
ਤ੍ਰਿਚਨਾਪੱਲੀ	191
ਤੰਜੋਰ	192
ਤ੍ਰਿਨਕੋਮਲੀ	192
ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ	193
ਬਾਟਿਕਲੋਆ	194
ਕੁਰੂਕੁਲ ਮੰਡਪ	196
ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ	197
ਪਾਲਮ ਕੋਟਾਇਮ	198
ਬਾਡੁੱਲਾ	199

ਕੱਟੀ	199
ਜੈਵਰਧਨਾਪੁਰ	200
ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ	201
ਧਨੁਸ਼ਕੋਡੀ	202
ਬਿਦਰ	203
ਪਾਂਧਰਪੁਰ	205
ਇੰਦੌਰ	209
ਬੇਟਗਾ	209
ਉਜੈਨ	211
ਪਾਲੀਟਾਣਾ (ਗੁਜਰਾਤ)	213
ਗਿਰਨਾਰ	215
ਸੋਮਨਾਥ	215
ਪਰਭਾਸ	216
ਦਵਾਰਕਾ	218
ਮਾਂਡਵੀ	218
ਆਬੂਕੋਹ	219
ਨਾਥ ਦੁਆਰ	220
ਅਜਮੇਰ	222
ਪੁਸ਼ਕਰ	224
ਮਥਰਾ	225
ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ	226
ਰੁਹੇਲਖੰਡ	227
ਦਿੱਲੀ	229
ਮਜਨੂੰ ਟਿੱਲਾ	230
ਪਾਨੀਪਤ	232
ਕੁਰਖੇਤਰ	234
ਪਹੋਏ	238
ਸਰਸਾ	239
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ	241
ਤਲਵੰਡੀ	242
ਪੱਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵਾ	244

ਛੇਵਾਂ ਸਰਗ : ਦੂਜੀ ਉਦਾਸੀ

ਦੂਜੀ ਉਦਾਸੀ	251
ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ	252
ਜੁਆਲਾ ਜੀ	253
ਕਾਂਗੜਾ	253
ਮੌਲਾਣਾ	254
ਤਿੱਬਤ	255
ਮਾਨਸਰੋਵਰ	255
ਸੁਮੇਰ	256
ਲੱਦਾਖ	259
ਨੀਮੂ	259
ਸਕਾਰਦੂ	260
ਕਾਰਗਿਲ	261
ਅਮਰਨਾਥ	261
ਮਟਨ	262
ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ	268
ਕੋਹਾਲਾ	269
ਜੰਮੂ	270
ਸਿਆਲਕੋਟ	272
ਪਸਰੂਰ	275
ਜਸਰੋਟਾ	278
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ	279
ਉੱਚੋਕੇ	281
ਕੱਥੂਨੰਗਲ	282
ਕਰਤਾਰਪੁਰ	283
ਤਲਵੰਡੀ	280
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਵਿਛੋੜਾ	287

ਸੱਤਵਾਂ ਸਰਗ : ਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ

ਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ	291
ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਉਦਾਸੀ	292

ਪਾਕਪਟਨ	292
ਤੁਲੰਬਾ	295
ਮੁਲਤਾਨ	298
ਉੱਚ ਸ਼ਰੀਫ਼	298
ਸੱਖਰ	300
ਸਾਧ ਬੇਲਾ	300
ਲਖਪਤ ਨਗਰ	301
ਮੱਕਾ	304
ਹਾਮਰਾ	310
ਮਦੀਨਾ	311
ਮਿਸਰ	314
ਕਰਬਲਾ	315
ਬਗ਼ਦਾਦ	316
ਹਿੰਦ ਵਾਪਸੀ—ਤਹਿਰਾਨ	319
ਮਸਹਦ	320
ਕੰਧਾਰ	321
ਕਾਬਲ	321
ਪਿਸ਼ਾਵਰ	324
ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ	325
ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ	328
ਰੁਹਤਾਸ	330
ਡਿੰਗਾ	331
ਸੈਦਪੁਰ	332
ਬਾਬਰ ਦਾ ਹੱਲਾ	335

ਅੱਠਵਾਂ ਸਰਗ : ਕਰਤਾਰਪੁਰ

ਕਰਤਾਰਪੁਰ	349
ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ	351
ਨਾਮ ਰਸੀਏ	355
ਨਵਸੰਗਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ	363

ਪਰਥਾਏ ਸਾਖੀ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ	364
ਫੁਟਕਲ ਫੇਰੀਆਂ	365
ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ	367
ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਰਤ	371
ਮੁੜ ਸਿਆਲਕੋਟ	373
ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ	375
ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ	377
ਲਹਿਣਾ ਜੀ	378
ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਪ	379
ਲਹਿਣੇ ਤੋਂ ਅੰਗਦ	385
ਲਹਿਣੇ ਲਈ ਆਦੇਸ਼	386
ਸੰਪੂਰਨ ਥੀਆ ਰਾਮ	389

Unistar Books Pvt Ltd.

ਮੁੱਖ ਕਥਨ

‘ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦੀ ਲੇਖਿਕਾ ਸ਼ਾਇਰਾ ਡਾ. ਜਗਦੀਪ ਕੌਰ ਅਹੂਜਾ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਨੂੰ ਅੱਠ ਸਰਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਅਮਲ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਲਾਹੀ ਅਜ਼ਮਤ ਦੇ ਆਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਾਵਿਕਤਾ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਦਾ ਚਿਹਨ ਚੱਕਰ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮਹਾਂਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੀ ਪੈਗੰਬਰੀ ਅਜ਼ਮਤ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਸਫ਼ਰ ਅਤੇ ਅਮਲ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸਾਂਝ ਨੂੰ ਮਾਨਵੀ ਸੱਚ ਦੇ ਪਸਾਰਾਂ, ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਅਨੰਤ ਪਸਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੌਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਨੈਣ-ਨਕਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮੌਲਿਕਤਾ ਉਭਾਰੀ ਹੈ, ਲੇਖਕ ਸ਼ਾਇਰਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪੈਗੰਬਰੀ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸਮਈ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ, ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਵਾਪਰਦੇ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਸੰਦਰਭਾਂ ਅਤੇ ਰੂਹਾਨੀ (ਇਲਾਹੀ) ਪਰਵਾਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਨੂੰ ਅਕਹਿ ਤੇ ਅਕੱਥ ਪ੍ਰਵਚਨ ਵਿੱਚ ਨਿਭਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਰਾ ਨੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿਕ ਧੁਨ ਵਿਚ ਕੁਦਰਤ, ਅਰਦਾਸ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਨੇਮ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਕਾਵਿਕ ਜੁਗਤਾਂ, ਲੋਕ-ਮਿੱਥਾਂ, ਲੋਕ-ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕ-ਸਾਹਿਤ, ਲੋਕ-ਸਭਿਆਚਾਰ ਦੀ ਸਜੀਵ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਕੁਦਰਤੀ ਸੋਮਿਆਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਰਚੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ ਵਿਲੱਖਣ ਤੇ ਰੂਹਾਨੀ ਵਾਧਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਰਾ ਨੇ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦੀ ਨਜ਼ਾਕਤ ਵਿੱਚ ਨਾਰੀ ਵਿਸਮਾਦ ਦੀ ਬਹੁਪਰਤੀ ਨੁਹਾਰ ਦੀ ਖੁਬੀ, ਵਫ਼ਾ ਸਾਫ਼ ਬਿਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰੀ ਜਲੌਅ ਤੇ ਜਲਾਲ ਦੀ ਵਿਸਮਾਦੀ ਧਰੋਹਰ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਗਹਿਨਤਾ ਵਿੱਚ ਅਨੰਤ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਗੁੰਗਾਰੇ ਦੇ ਕਾਵਿ ਆਵੇਸ਼ ਦੀ ਅਧਿਆਤਮਕ ਸੂਝ ਰਾਹੀਂ ਲੇਖਿਕਾ ਨੇ ‘ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ’ ਦੇ ਸੱਚ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਕਾਵਿਕ ਸੰਵਾਦ ਦੀਆਂ ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨੀਆਂ ਕੜੀਆਂ ਦੀ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵਕ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਜੀਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਰਾਹੀਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਾ ਅੰਤਰੀਵ ਰਹੱਸ, ਧਰਤੀ ਦੀ ਵੰਨ ਸੁਵੰਨਤਾ ਦਾ ਰਹੱਸ, ਕੁਦਰਤ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਅਤੇ ਕਾਲ ਤੋਂ ਪਾਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਰਤ ਦੀ ਸਾਹਿਤਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਕਾਵਿਕਤਾ ਵਿਚ ਮਨ ਦੀ ਸੁੱਚਤਾ, ਸੰਗੀਤਾਤਮਕਤਾ, ਵਿਦਵਤਾ ਅਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਸੁਹਜ ਦੀ ਅਨੋਖੀ ਤੇ ਅਨੂਠੀ ਤਨਜ਼ ਪਾਠਕ ਦੀ ਰੂਹ ਨੂੰ ਪੈਗੰਬਰੀ ਅਮਲ ਵਿਚ ਪਲਟਦੀ ਹੈ। ਲੇਖਿਕਾ ਦੀ ਇਹ ਕਿਰਤ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼ਿੱਦਤ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗਮਈ ਆਤਮਿਕ ਮਿਲਣੀ ਦੀ ਇਲਾਹੀ ਲਿਸ਼ਕ ਬਖਸ਼ਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਦੀ ਕਾਵਿਕ ਵਡੱਤਣ ਅਤੇ ਸਰੋਦੀਪਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਹਿਚਾਣ ਮੰਗਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਰਚਨਾ ਵਿਸਮਾਦੀ ਪਲਾਂ ਦਾ ਆਵੇਸ਼ ਕਬੂਲਦੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਪਾਵਨ ਅਮਾਨਤ ਤੇ ਸਰਬ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰੋਹਰ ਤੇ ਜਾਮਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ! ਕਹਿੰਦੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੱਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਡਾ. ਜਗਦੀਪ ਕੌਰ ਅਹੂਜਾ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ੀ ਦਾਤ ‘ਦੈਵੀ ਸ਼ਾਇਰੀ’ ਦੀ ਚੇਟਕ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੇਸ਼ਟਾ ਦੇਵੇ।

ਡਾ. ਬਲਵਿੰਦਰ ਕੌਰ ਸਿੱਧੂ

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਤੇ ਡੀਨ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ,

ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਪਟਿਆਲਾ।

‘ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ’

ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਇਕ ਅਜਿਹੀ ਉੱਚਪਾਏ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਭਰਪੂਰ ਰਚਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਮਰੱਥ ਕਵੀ ਯੁੱਗ ਨਾਇਕ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤਿਭਾ, ਬੌਧਿਕ ਗਿਆਨ, ਉੱਚ-ਕਲਪਨਾ, ਰਸੀਲੀ ਤੇ ਢੁੱਕਵੀਂ ਰਸ ਵਿਅੰਜਨਾ, ਅਲੰਕਾਰਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਉੱਦਾਤ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਚਿਤਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ’ਤੇ ਕਈ ਉੱਘੇ ਕਵੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਹੋਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਰਚਿਤ **ਰਾਣਾ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ** ਸੀ। ਉਸ ਮਗਰੋਂ ਪ੍ਰੋ. ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਲਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਸਾਗਰ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਿ ਕਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪੰਥਕ ਕਵੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ‘ਨਿਮਰ’ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਲਿਖ ਕੇ ਇਸ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਕੀਤਾ।

ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਿ ਜਗਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵਿੱਤਰੀ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਡਾ. ਜਗਦੀਪ ਕੌਰ ਆਹੂਜਾ ਦੀ ਅਨੂਠੀ ਕਿਰਤ ਹੈ। ਅਧਿਐਨ ਤੇ ਅਧਿਆਪਨ ਨਾਲ ਬਾਵਸਤਾ ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਪਿਛਲੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਹਿਤ ਰਚਨਾ ਕਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਤੇ ਸੁੱਚੇ ਸੁਰਾਂ ਦੀ ਸਾਧਕ ਲੇਖਿਕਾ ਦੀ ਇਹ ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਜ ਅਤੇ ਕਾਵਿ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਉਹ ਸਾਹਿਤ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਨਿਵੇਕਲੀ ਥਾਂ ਬਣਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਅਤਿ-ਸੂਖਮ ਤੇ ਅਮੂਰਤ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਲਈ ਉਸਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਤਨ ਤੇ ਨਵੀਨਤਮ ਖੋਜ-ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ, ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਰਚਿਤ **ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਪਰੰਪਰਾ**, **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਮਤਕਾਰ**, **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼**, **ਪੂਰਵਾਰਧ**, **ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ**, **ਨਾਨਕ ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ** ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਵੀਨਤਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਪੰਜਾਬੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਛਪੀ **ਐਟਲਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ**, **ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰਿ ਚਕ੍ਰ** ਤੇ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀ ਦਰਪਣ** ਆਦਿ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਹਨ। ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਲੇਖਿਕਾ ਨੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਥਾਂ, ਸਫ਼ਰ ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ, ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰੂ ਘਰਾਂ, ਤਜ਼ਾਰਤੀ ਰਾਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਰਸ਼ਨ ਚਿੰਤਨ ਤੇ ਲੋਕ ਦਰਸ਼ਨ ਚਿੰਤਨ ਦਾ ਸਮਨਵੈ ਕਾਇਮ

ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਨੂੰ ਅੱਠ ਸਰਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਰਗ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 'ਬੰਦਨਾ' (ਉਪ-ਸਿਰਲੇਖ) ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋਹਾ ਛੰਦ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਮੰਗਲਾਚਰਣ ਦੇ ਅਰਸ਼ੀ ਵਾਕ ਨਾਲ ਜੁੜਦਿਆਂ ਹੀ ਮਨ ਅੰਦਰ ਅਮਿਉਂ ਬਾਣੀ ਝਰਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ:

ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਇਰ ਮਿਹਰ ਕਰ ਲਾਵੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰ
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਦਾਸਰੀ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਮਨ ਮੇਰੇ ਦੇ ਮੰਦਰੀਂ ਬੈਠ ਕਰੋ ਬਿਸ਼ਰਾਮ
 ਬਖਸ਼ ਦਿਓ ਇਸ ਕਲਮ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ।
 ਉੱਚ ਕਲਾਮ ਇਹ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸੀ ਮੇਰੀ ਕੀ ਔਕਾਤ
 ਫਿਰ ਵੀ ਡਾਹੀ ਮਾਲਕਾ ਮਨ ਦੀ ਇਹ ਬਿਸਾਤ।
 ਧਾਰਿਆ ਜਦ ਤੋਂ ਮਨ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼
 ਤਦ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਸੂਝ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਪਰਵੇਸ਼।

ਸਰਗ ਵੰਡ ਦੌਰਾਨ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤਲੇ ਸਰਗ ਤੱਕ ਲੇਖਿਕਾ ਨੇ ਪ੍ਰਚਲਤ ਲੋਕ ਛੰਦ ਅਨੁਸਾਰ 'ਦੋਹੇ ਛੰਦ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹਰ ਸਰਗ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਆਗਾਮੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਛੰਦਾ-ਬਦਲੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਰਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਲਜੁਗੀ ਵਰਤਾਰਾ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਰਾਜਸੀ, ਧਾਰਮਿਕ, ਸਮਾਜ (ਸਮਾਜਿਕ), ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਤੇ ਆਰਥਿਕ ਵਰਤਾਰਾ, ਦੂਜੇ ਸਰਗ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜਨਮ ਤੇ ਤਲਵੰਡੀ ਵਿਚਲਾ ਜੀਵਨ, ਤੀਜਾ ਸਰਗ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚਲਾ ਮੌਦੀਖਾਨਾ ਜਿਥੇ ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੋਲਦੇ ਨਉਨਿਧ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀਤੀ, ਚੌਥਾ ਸਰਗ ਵਿਚ ਧਰਤ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ 'ਤੇ ਗਏ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੰਜਵਾਂ, ਛੇਵਾਂ ਤੇ ਸੱਤਵਾਂ ਸਰਗ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਦੇਸ਼ਾਂਤਰਾਂ ਦਾ ਰਟਨ ਸਮਾਜਿਕ, ਧਾਰਮਿਕ, ਰਾਜਸੀ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਨਾਲ ਗੋਸ਼ਟੀ ਰਚਾ ਕੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ, ਸੇਵਾ, ਸਦਾਚਾਰ, ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੀ, ਵੰਡ ਖਾਣ ਦੀ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤੀ ਦੱਸੀ ਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਸਰਗ 'ਕਰਤਾਰਪੁਰ' ਵਿਖੇ ਪਰਤ ਕੇ ਸਰਬ ਭੋਖ ਉਦਾਸੀ ਵਾਲੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਉਤਾਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਜੀਵਨ ਵਾਲੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮੰਜੀ ਉੱਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਏ। ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਨੇ ਇਸ ਸਰਗ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਜਿਥੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵੱਲੋਂ ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ, ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ, ਸੰਗਤ-ਪੰਗਤ, ਅਨਿਨ ਸੇਵਕ, ਫੁਟਕਲ ਫੇਰੀਆਂ, ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਤੇ ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵੱਲੋਂ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਬਾਖ਼ੂਬੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਾਲ ਹੀ ਮਾਨਵਤਾ ਦੇ ਰਖਵਾਲੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਤੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦੀਆਂ ਅਨੰਤ ਪਰਤਾਂ ਦੇ

ਪੱਖਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਕਟਮਈ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੇ ਵੰਗਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀ/ਉਭਰਦੀ ਬਹੁਪੱਖੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਵੀ ਉਭਾਰਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਦੇ ਰੂਪ ਸੰਬੰਧੀ ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਨੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਭੀਤਰੀ ਰੂਪ, ਬਿੰਬਾਤਮਕ ਸਿਰਜਣਾ, ਭਾਵ ਵਿਚੇਚਨ, ਮਾਨਵੀਕਰਨ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਰਣਨ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਪਰਬਤ, ਰੁੱਖ, ਚੜ੍ਹਦੇ-ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ, ਨਦੀਆਂ, ਸਮੁੰਦਰ ਆਦਿ ਦੀ ਬੜੀ ਰੋਚਕ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ :

ਤਲਵੰਡੀ ਖੂਹਾਂ ਗਿੜਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਸੀ ਖੇਤ
ਘਾਹ ਸੁੱਕ ਤੇ ਝਾੜ ਝਬਾੜ ਕੱਕਰ ਸੋਏ ਅਚੇਤ।
ਜੰਗਲੀ ਝਾੜੀਆਂ 'ਚੋਂ ਬਸੰਤੀ ਫੁੱਟਣ ਸੂਹੇ ਫੁੱਲ
ਕਣਕ, ਛੋਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਕਈ ਵਿਕੇ ਝਾੜ ਅਮੁੱਲ।
ਜੇਠ ਹਾੜ੍ਹ ਲੂਸੇ ਬਦਨ ਅੱਗ ਸੁੱਟੇ ਅਸਮਾਨ
ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਕਾਲੀ ਪੂੜ ਦੇ ਚਹੁੰ ਪਾਸੀਂ ਗਰਦ ਉਡਾਣ।
ਵਿਚ ਬਰਸਾਤੀ ਰੁੱਤ ਆ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਵੇ ਧਰਤ
ਹਰੇ ਵਿਛੋਣੇ ਮਖਮਲੀ ਢੱਕਣ ਪੂਰੀ ਪਰਤ।

ਸਮਾਜਿਕ ਵਰਤਾਰੇ ਦੌਰਾਨ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਤ ਵਿਕਦੇ ਇਨਸਾਨਾਂ ਦੀ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਖੁਦ ਵਿਕ ਕੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਵਤੀਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਤਾੜਨਾ ਭਰੇ ਬੋਲ ਆਖਦਾ ਹੈ :

ਗਰਜ ਕੇ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਪਾਣੀ ਗਏ ਮੁੱਕ
ਤੇਰੇ ਵਜੂ ਸਨਾਨ ਲਈ ਖੂਹ ਵੀ ਗਏ ਸੁੱਕ।
ਕੁਦਰਤ ਸੰਦਾ ਜਲ ਇਹ ਹੈ ਵੇ ਪਾਕੰ ਪਾਕ
ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੰਗ ਲੱਗ ਕੇ ਹੋਊ ਨਾਪਾਕ।
ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਂਗ ਖਰੀਦ ਕੇ ਵੇਚੇਂ ਤੂੰ ਇਨਸਾਨ
ਬੁਰਕਾ ਪਾਇਆ ਧਰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ।

ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਰਸ ਨਿਰੂਪਣ ਲਈ ਕਰੀਬਨ ਸਾਰੇ ਰਸਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀਰ ਰਸ, ਸ਼ਾਂਤ ਰਸ ਤੇ ਸਿੰਗਾਰ ਰਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੱਚ ਆਚਾਰੀ ਮਹਾਂ-ਮਾਨਵ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਲੰਕਾਦੀਪ ਵਿਖੇ ਰਾਜੇ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਵੱਲੋਂ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੀਆਂ ਕੰਚਨੀਆਂ ਨੂੰ 'ਗਾਛੇ ਪੁੱਤਰੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰ' ਭਾਵ 'ਪੁੱਤਰੀਓ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਓ' ਆਖ ਕੇ ਅੱਜ ਦੇ ਦੰਡੀ ਧਰਮਾਚਾਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਤਿੱਖਾ ਵਿਅੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੇਖਿਕਾ ਨ੍ਰਿਤਕੀਆਂ ਦੇ ਅਦਭੁਤ ਤੇ ਕਲਾਤਮਕ ਸੋਹਜ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ ਲਿਖਦੀ ਹੈ :

ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਕੰਚਨੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਜਿਉਂ ਕੋਹਕਾਫ਼

ਸਜ ਸੰਵਰ ਕੇ ਪੁੰਜੀਆਂ, ਜੌਹਰ ਦਿਖਾਉਣ ਨੂੰ ਆਪ।
 ਸੋਖ ਨਿਗਾਹਾਂ ਕਾਲੀਆਂ, ਭਵਾਂ ਵਾਂਗ ਕਮਾਨ
 ਹੂਰਾਂ ਜਿਉਂ ਬਹਿਸ਼ਤ 'ਚੋਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਉਤਰੀਆਂ ਆਣ।
 ਗੋਲ ਸੁਰਾਹੀ ਗਰਦਨਾਂ ਗਲ੍ਹਾਂ ਗਲਗਲ ਨਾਰ
 ਰਤਨ ਜੜਾਊ ਚੋਲੀਆਂ ਗਲ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹਾਰ।
 ਪਦਮਨੀਆਂ ਹਿਰਣਾਖੀਆਂ ਨੈਣੀਂ ਬਾਤਾਂ ਪਾਣ
 ਭਵਾਂ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿੰਗੀਆਂ ਬਾਬੇ ਮੂਹਰੇ ਆਣ।

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਰਬ ਸਾਂਝੀਵਾਲਤਾ ਦੀ ਸੋਚ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਆਤਮਕ
 ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪਸਰੇ ਖਲਾਅ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆ ਬਲਕਿ 'ਬਾਬਰਬਾਣੀ' ਵਿਚ ਜਾਬਰ
 ਹੁਕਮਰਾਨ ਦੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹੀ ਜੋ
 ਧਰਮ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਚਿਹਨ ਬਣੀ ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਦੀ ਕਲਮ ਇੰਦ
 ਬਿਆਨ ਕਰਦੀ ਹੈ :

ਪਲੇ ਪਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੈ ਗਈ ਭਸੂੜੀ
 ਗਲੀਆਂ ਅਤੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਉੜਿਆ ਨੂਰੀ
 ਹਰਲ ਹਰਲ ਕਰਦੇ ਫਿਰਨ ਜ਼ਾਲਮ ਮਗਰੂਰੀ
 ਵੜ ਗਏ ਵਿਚ ਹਵੇਲੀਆਂ ਹਾਏ! ਬੇਸ਼ੁਰੀ
 ਚੁਣ ਚੁਣ ਮਾਰ ਪਠਾਣਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਪੂੜੀ
 ਧਰਤੀ ਹੋਈ ਰਾਂਗਲੀ ਰੱਤ ਜੰਮੀ ਗੂੜੀ
 ਪਿੱਟਣ ਤੀਆਂ ਦੁਹੱਥੜੀ ਗਲ ਖੋਲ੍ਹ ਲਟੂਰੀ
 ਸਦਮੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਖੋਹ ਲਈ ਸਬੂਰੀ।

ਨਾਰੀ ਸੰਵੇਦਨਾ ਭਰਪੂਰ ਲੇਖਿਕਾ ਨੇ ਸੂਖਮ ਭਾਵੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵੀ
 ਅਤਿ ਮਰੂਮ ਸਪਰਸ਼ੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਰਾਹੀਂ ਸਿੱਖ ਨਾਰੀਆਂ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਆਭਾ ਹੋਰ ਵੀ
 ਸੰਵਰੀ। ਧਰਮ ਲੋਕਾਈ ਸੋਧਣ ਜਾ ਰਹੇ ਪਤੀ ਵਿਯੋਗ ਵਿਚ ਬਿਰਹੁੰ ਸੱਲੇ ਪਿਆਰ-
 ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਨੈਣਾਂ 'ਚੋਂ ਅਛੇਪਲੇ ਹੀ ਨੀਰ ਵਹਿ ਤੁਰਦਾ ਹੈ :

ਗਮਜ਼ਦਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਤੇ ਨੇਚ੍ਹੀ ਗਈ ਝੁੱਲ
 ਸੀਨਾ ਹੋਇਆ ਛਲਣੀ ਫਰਕਣ ਲੱਗੇ ਬੁੱਲੁ।
 ਆਲੂਣਾ ਜੀਕੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦਾ ਖਿੰਡਿਆ ਪੱਤੇ ਤਾਸ਼
 ਮੋੜ ਮੁਹਾਰਾਂ ਕਦੋਂ ਫਿਰ ਮਿਲੂਗਾ ਸਿਰ ਦਾ ਭਾਗ।
 ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਬਾਲ ਛੱਡ ਹੋਇਆ ਕੰਤ ਉਦਾਸ
 ਸੋਚੋ! ਕੇਹੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੋਊ ਸੁਲੱਖਣੀ ਮਾਤ।

ਕੁੰਨੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕਦੀ ਤੱਕੇ ਧਰਤੀ ਵੱਲ
ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਪੈਣ ਵਲ।

ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਅਖੰਡ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਨਾਮ ਅਭਿਆਸੀ ਡਾ. ਆਹੂਜਾ ਨੇ ਸੂਖਮ ਭਾਵਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਾਰਥਿਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਥੇ ਪੁਰਾਤਨ ਤੇ ਨਵੀਨਤਮ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕ ਟੁਕਾਂ ਦੀ ਸੁਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਗੁਰਜ ਗਿਆਨ ਉਸ ਦੀ ਕਾਵਿ-ਲੇਖਣੀ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਝਲਕਦਾ ਹੈ :

ਰਾਖੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਭਖਦੇ ਹੱਥੀਂ ਲਾਈ ਵਾੜ
ਹੋਏ ਬੇਅਦਬੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੰਦਰ ਹਉਮੈ ਸਾੜ।
ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਪਾੜਦੇ ਫਿਰਨ ਮੁਕੱਦਮ ਵੱਗ
ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵਤ ਡੰਗਰਾਂ ਢੁੱਡਾਂ ਮਾਰਨ ਵੱਗ।
ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਰਜਾ ਗਿਆਨ ਹੀਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਧਰਮ ਸਥਾਨ
ਭੁੱਲੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਭ ਨਾਉਂ ਭਇਆ ਰਹਮਾਣ।
ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈਸੀ ਕਿੱਥੇ ਤਾਣ
ਹੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਡਟਦੇ ਇਹ ਨਾਦਾਨ।
ਧਰਮ ਧਉਲ ਇਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ
ਪਾਪਾਂ ਲੱਦੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਚੁੱਕ ਭਾਰ।

ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੂੰ ਹਕੀਕੀ ਰਾਜ ਬਖਸ਼ਦਿਆਂ ਜਦ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪਈ ਆਪਣੀ ਮੰਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਮੰਜੀ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਵਿਆਂ ਦੀ ਗੁਰਜ ਜਾਣਕਾਰੀ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ ਦੀ ਘਾੜਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ :

ਪਹਿਲਾ ਪਾਵਾ 'ਚਕਿਤਸਾ' ਦੂਜਾ 'ਪੁਸਤਕਸਾਲ'
ਤੀਜਾ ਪਾਵਾ 'ਪਾਠਸ਼ਾਲ' ਚੌਥਾ 'ਧਰਮਸ਼ਾਲ'
ਗੁਰਸਿੱਖ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ ਦੀ ਹੈ ਸੀ ਅਜਬ ਮਿਸਾਲ।

ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਪਿਤਾ ਸ. ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਇਸ ਹੋਣਹਾਰ ਸਪੁੱਤਰੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੋਫ ਉਮਰੇ ਲਿਖਿਆ ਇਹ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਉਸਦੀ ਲੰਮੇਰੀ ਕਾਵਿ-ਸਾਧਨਾ ਦਾ ਲਖਾਇਕ ਹੈ। ਲੇਖਿਕਾ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਂ-ਕਾਵਿ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਾਲ ਕਾਵਿ-ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਲਾਤਮਕ ਜੁਗਤਾਂ, ਭਾਸ਼ਾਈ ਖੂਬੀਆਂ, ਸੁਹਜਮਈ ਦਿਲ ਟੁੰਬਵੀਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ, ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਲਪਨਾ, ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਚਿਤਰਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਵਾਤਾਵਰਣ ਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ੈਲੀ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮ ਬੁਲੰਦੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ ਅਜੋਕਾ ਸੰਸਾਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ

ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਨ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਜੀਵਨ ਸੇਧ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਚੌਗਿਰਦੇ ਨੂੰ ਰਹਿਣਯੋਗ ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵੱਲ ਲੋੜੀਂਦਾ ਵਿਕਾਸ ਕਰੇਗਾ।

ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਇਸ ਵਡਮੁੱਲੇ ਯੋਗਦਾਨ ਲਈ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਡਾ. ਜਗਦੀਪ ਕੌਰ ਆਹੂਜਾ ਜੀ ਨੂੰ ਤਹਿ ਦਿਲੋਂ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਲਮੀ ਸਫ਼ਰ ਦੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੰਮੇਰੀ ਸਿਹਤਯਾਬ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ।

ਸੁਭਚਿੰਤਕ

ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਡਾਕਟਰ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ 'ਵਾਸੂ'

ਸਾਬਕਾ ਸੈਨੇਟ ਤੇ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਮੈਂਬਰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

1000, ਅਰਬਨ ਅਸਟੇਟ, ਫਗਵਾੜਾ-144632

ਮੋਬਾ. 62841-76861

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd. ਪਹਿਲਾ ਸਰਗ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੂਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੋਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
-ਸਲੋਕ ਮਰਦਾਨਾ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਪਹਿਲਾ ਸਰਗ

ਬੰਦਨਾ

ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਇਰ ਮਿਹਰ ਕਰ ਲਾਵੇ ਬੇੜਾ ਪਾਰ
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਦਾਸੁਰੀ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਮਨ ਮੇਰੇ ਦੇ ਮੰਦਰੀਂ ਬੈਠ ਕਰੋ ਬਿਸਰਾਮ
 ਬਖਸ਼ ਦਿਉ ਇਸ ਕਲਮ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ।
 ਉੱਚ ਕਲਾਮ ਇਹ ਲਿਖਣ ਦੀ ਸੀ ਮੇਰੀ ਕੀ ਔਕਾਤ
 ਫਿਰ ਵੀ ਡਾਹੀ ਮਾਲਕਾ ਮਨ ਦੀ ਇਹ ਬਿਸਾਤ।
 ਧਾਰਿਆ ਜਦ ਤੋਂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼
 ਤਦ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਸੂਝ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼।
 ਵਿਗਸੂ ਖੇੜਾ ਮੁੜ ਤੋਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੰਵਬਾਰ
 ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਲਿਖ-ਲਿਖ ਰੂਹ ਹੋਊ ਸ਼ਰਸਾਰ।
 ਮਿਹਰ ਕਰੀਂ ਓ ਦਾਤਿਆ! ਬਖਸ਼ੀਂ ਏਨੀ ਸੂਝ
 ਲਿਖਾਂ ਤੇਰੀ ਯਾਤਰਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਵਿਚ ਅਰੁਜ਼।
 ਦਿਲ ਤਾਂ ਇਹੀ ਲੋਚਦਾ ਬੈਠ ਇਕਾਂਤਵਾਸ
 ਲਿਖ ਦਿਆਂ ਜੋ ਜਾਣਦੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਸ਼੍ਰਾਸ।
 ਕਲਜੁਗ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲਿਆਂ ਦੀ ਲਿਖਾਂ ਦਾਸਤਾਨ
 ਤੱਕਦਿਆਂ ਜਿਸ ਹੋਈ ਸੀ ਰੂਹ ਤੇਰੀ ਲਹੂ-ਲੁਹਾਣ।
 ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਸਫਰ ਮਹਾਨ
 ਜੋ ਵੀ ਸ਼ਰਨੀਂ ਆਇਆ ਦਿੱਤਾ ਸਭਨਾਂ ਜੀਅ ਦਾਨ।
 ਇਕ ਓਂਕਾਰ ਸਭਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਦੇਇ ਆਦੇਸ਼
 ਨਵਾਂ ਨਰੋਆ ਲੋਕ-ਹਿਤੈਸੀ ਦਿੱਤਾ ਤੂੰ ਸੰਦੇਸ਼।
 ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਦਾਤਿਆ ਸੀ ਕਿੱਥੇ ਐਨੀ ਸੁਧ
 ਮੈਂ ਤਾਂ ਓਹੀ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਲਿਖਵਾਇਆ ਤੁਧ।
 ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਖੜੀ ਹਾਂ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦ ਉਰਾਰ
 ਬਾਬਾ! ਬੇੜਾ ਜ਼ਰਜ਼ਰਾ ਭਉਜਲ ਲਾਈਂ ਪਾਰ।
 ‘ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ’ ਦਰ ਤੇਰੇ ਨਮਸਕਾਰ
 ਨਮੋ ਨਮੋ ਸਦ ਨਮੋ ਨਮੋ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਣਹਾਰ।

ਕਲਜੁਗੀ ਵਰਤਾਰਾ

ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਜੋ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਹੈਸਨ ਲੱਤਾਂ ਚਾਰ
ਤਿੰਨ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਇਕ ਕਰ ਟੁੱਟੀਆਂ ਤ੍ਰੈ ਵਾਰ ।
ਧਰਮ ਧਉਲ ਇਕ ਲੱਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ
'ਕੱਲੇ ਤੋਂ ਕਲੀ ਕਾਲ ਦਾ ਕੌਣ ਵੰਡਾਵੇ ਭਾਰ ?
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ:
'ਸਤਿਜੁਗ ਕਾ ਅਨਿਆਇ ਸੁਣ ਇਕ ਫੇੜੈ ਸਭ ਜਗਤ ਮਰਾਵੈ ॥
ਤ੍ਰੇਤੀ ਨਗਰੀ ਪੀੜੀਐ ਦੁਆਪਰ ਵੰਸ ਕੁਵੰਸ ਕਹਾਵੈ ॥
ਕਲਜੁਗ ਜੋ ਫੜੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥੧੩ ॥'

ਕਲਤਾਰਕ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ
ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਵਿਚ ਫਿਰਦੀ ਸੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ।
ਇਸੇ ਜੁਗ ਵਿਚ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਗੌਤਮ ਬੁੱਧ
ਕਿੰਥੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਸੀ ਪਾਰਖੂ ਨਿਆਂਇਕ ਬੁੱਧ ।
ਸ਼ਾਸਕ ਸੋਸ਼ਿਤ ਵਿਚ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਰਹੇ ਸੀ ਟੱਕਰਾਂ ਮਾਰ
ਵਿਅਰਥ ਦੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦਾ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਰ ।
ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਇੰਦ੍ਰ, ਸ਼ਿਵ ਦੱਖਣੀ ਏਸ਼ੀਆ ਦੇਵ
ਘਟਣ ਲੱਗੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵ ।
ਨਵੇਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਲੈ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਆਣ
ਹਰਮਨ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਗਏ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਹਨੂੰਮਾਨ ।
ਤਿੰਨ ਕੁ ਸਦੀਆਂ ਚੱਲਿਆ ਜੋਗ ਨਾਥ ਕਰਮਕਾਂਡ
ਜਾਦੂ ਟੂਣੇ ਅਤੇ ਤਵੀਤਾਂ ਸੰਗ ਬਹੁਦੇਵੀ ਸ੍ਰਾਂਗ ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸੱਚ ਕਾਲ ਵਿਚ ਕੂੜ ਵਰਤਿਆ ਆਣ
ਮਾਇਆ ਫਾਥਾ ਜੀਵ ਤਦ ਖੁਦ ਦੀ ਭੁੱਲ ਪਛਾਣ ।
ਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤੱਕਦਾ ਬਦਲਿਆ ਵੇਸ
ਮਨ ਕਾਤੀ ਗੁੜ ਵਾਤ ਸੀ ਕੇਹਾ ਵਟਾਇਆ ਭੇਖ ??
ਚਹੁੰ ਤਰਫੀਂ ਬਦਅਮਨੀ, ਬਦਫੈਲੀ ਮੂੰਹ ਜ਼ੋਰ
ਨੇਕੀ ਉੱਡੀ ਖੰਭ ਲਾ ਜਨਤਾ ਡੌਰ-ਭੌਰ ।
ਕੂੜ ਅਮਾਵਸ ਦਿਸਦੀ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਹਨ੍ਹੇਰ
ਖਵਰੇ ਕਾਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਹੋਣੀ ਕਦ ਸਵੇਰ ?
ਗੋਰ ਮਤੀ ਮਠ ਪੂਜ ਵੱਲ ਬਿਰਤੀ ਮੁੜੀ ਵਿਸੇਖ
ਨਫਰਤ ਦਿਲੀਂ ਪਲਦੀ ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਹੇਤ ।

ਪੂਜੇ ਕੋਈ ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੋਈ ਧਰਤ ਅਕਾਸ਼
 ਪੌਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋਂ ਕੋਈ ਧਰਮਰਾਜ।
 ਦੂਸ਼ਿਤ ਹੋਈ ਭਾਵਨਾ ਵਧਿਆ ਕਲਾ ਕਲੇਸ਼
 ਵੱਲ ਰਸਾਤਲ ਪੁੱਜਿਆ ਸੋਨ ਚਿੜੀ ਦਾ ਦੇਸ਼।
 ਲੋਕੀਂ ਭੁਲ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣ ਲੱਗੇ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਰਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਇੰਜ ਹਵਾਲ :
 ਕਿਸੇ ਪੁਜਾਈ ਸਿਲਾ ਮੁੰਦਿ ਕੋਈ ਗੋਰ ਮੜੀ ਪੁਜਾਵੈ ॥
 ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਖੰਡ ਕਰ ਕਲਹਿ ਕ੍ਰੋਧ ਬਹੁ ਵਾਦ ਵਧਾਵੈ ॥
 ਆਪੋ-ਧਾਪੀ ਹੋਇ ਕੈ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਧਰਮ ਚਲਾਵੈ ॥
 ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋਂ ਕੋਈ ਧਰਮਰਾਜ ਮਨਾਵੈ ॥
 ਫੋਕਟਿ ਧਰਮੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵੈ ॥ ੧੮ ॥

ਰਾਜਸੀ ਵਰਤਾਰਾ

ਇਕ ਤਰਫੀਂ ਜਰਵਾਣਿਆਂ ਹੱਥ ਹਿੰਦ ਤਖ਼ਤ ਦੀ ਵਾਗ
 ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੇ ਹਰ ਕੋਈ ਚਿਰ-ਸਥਾਈ ਤਾਜ।
 ਧਰਮ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਸੀ ਕਾਜੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਡੋਰ
 ਧਨ ਪਦਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਬਣ ਗਏ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ।
 ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਚੱਲਿਆ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਰਾਜਸੀ ਕਿਰਦਾਰ
 ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਵਿਚ ਇਕ ਆਪਣੀ ਵਾਰ :
 ਉਠੀ ਗਿਲਾਨ ਜਗਤ੍ਰਿ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰ ਜਲੈ ਲੁਕਾਈ ॥
 ਕੋਇ ਨ ਕਿਸੈ ਪੂਜਦਾ ਉਚ ਨੀਚ ਸਭ ਗਤਿ ਬਿਸਰਾਈ ॥
 ਭਏ ਬੇਅਦਬੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਉਮਰਾਇ ਕਸਾਈ ॥
 ਰਹਿਆ ਤਪਾਵਸ ਤ੍ਰਿਹੁ ਜੁਗੀ ਚਉਥ ਜੁਗਿ ਜੋ ਦੇਇਸੁ ਪਾਈ ॥
 ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭ ਭਈ ਲੁਕਾਈ ॥ ੧ ॥
 ਚੌਦਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਤੈਮੂਰ ਲੰਗ ਨੇ ਆਣ
 ਦਿੱਲੀ ਕੀਤੀ ਫਤਹਿ ਉਸ ਕਰ ਮਨੁੱਖਣਾ ਘਾਣ।
 ਲੁੱਟਣ ਸਾੜਨ ਨਾਲ ਹੋਏ ਲੱਖਾਂ ਘਰ ਬਰਬਾਦ
 ਲੁੱਟੀ ਪੁੱਟੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਕੌਣ ਸੁਣੇ ਫਰਯਾਦ ?
 ਗੱਭਰੂ ਮੁਟਿਆਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀ ਗਿਣਤੀ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ
 ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਈ ਲੈ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ 'ਚ ਨਾਲ।
 ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਧਾੜਵੀ ਮੁਗਲ ਸੀ ਜਾਂ ਪਠਾਣ
 ਰਾਜ ਕਾਇਮੀ ਲਈ ਉਸ ਫੈਲਾਇਆ ਇਸਲਾਮ।

ਇਕ ਤਰਫ਼ ਮੁਸਲਿਮ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਪਾ ਕੁਰਾਹ
 ਜਬਰੀ ਦਿਨ 'ਚ ਲਿਆਣ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਮੁਹਿੰਮ ਚਲਾ।
 ਬਾਹਰੋਂ ਆਏ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਕਰ ਇਸਲਾਮੀ ਪਰਚਾਰ
 ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲੋਕੀ ਜੋੜੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ।
 ਪੀਰ ਮਈਨੁਦੀਨ ਸੀ ਵਿਚੋਂ ਸੱਯਦ ਖ਼ਾਨਦਾਨ
 ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੀਕ ਉਸ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਇਸਲਾਮ।
 ਸ਼ੇਖ ਕੁਤਬ-ਉਦ-ਦੀਨ, ਫਰੀਦ-ਉਦ-ਦੀਨ, ਨਿਜ਼ਾਮ-ਉਦ-ਦੀਨ
 ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਜੋੜੇ ਸਹੰਸਰ ਦੀਨ ਹੀਨ।
 ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਧਾੜਵੀ ਜਨਤਾ ਹੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰ
 ਹਰ ਤਰਫ਼ੋਂ ਲੁੱਟਣ ਲਈ ਹਾਕਮ ਹੋਏ ਮੂੰਹ-ਜ਼ੋਰ।
 ਲੁੱਟੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਆਨ, ਬਾਨ ਤੇ ਸ਼ਾਨ
 ਉੱਤੋਂ ਜਜ਼ੀਆ ਟੈਕਸ ਲਾ ਕੀਤੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ?
 ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸੱਯਦਾਂ ਨੂੰ ਲੋਧੀਆਂ ਦਿੱਤੀ ਹਾਰ
 ਬੁੱਤ-ਸ਼ਿਕਨ ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਢਾਏ ਮੰਦਰ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਵਧੀ ਹਿੰਦ ਹਰ ਨੁੱਕਰੇ ਬੇਚੈਨੀ ਘਬਰਾਹਟ
 ਪਾਪ ਜ਼ੁਲਮ ਐਸ਼ੋ-ਇਸ਼ਰਤ ਵਧਣ ਲੱਗੇ ਪਾਪ।
 ਕਰਦਾ ਜੋ ਮੁਖ਼ਾਲਫ਼ਤ ਸੱਚ ਈਮਾਨ ਜਗਾ
 ਦਿੰਦੇ ਸਬਕ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਦੀ ਖੱਲ ਲਾਹ।
 ਲਿਖਿਐ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ 'ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼'
 ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਦੇਇ ਹਵਾਲਾ ਖ਼ਾਸ :
 ਸੱਯਦ ਸ਼ੇਖ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ।
 ਜ਼ਾਲਮ ਭਏ ਸਭੀ ਬਲਵਾਨ।
 ਹਿੰਦਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦਯੋ ਮਹਾਏ।
 ਦੇਵਨ ਕੇ ਮੰਦਰ ਗਿਰਵਾਏ।
 ਤੁਰਕ ਹੋਵਣਾ ਜਿਨੈ ਨ ਮਾਨਿਓ।
 ਤਿਨ ਦਿਨ ਕੇ ਅਤਿ ਦੁਖ ਕੈ ਹਾਨਿਓ।
 ਗੋ ਗਰੀਬ ਨੋ ਬਧ ਕਰ ਸੁਟੈਂ।
 ਧਨੀ ਦੇਖ ਤਾ ਕਾ ਧੰਨ ਲੁਟੈਂ। (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰਵਾਰਧ, ਬਿਸ਼ਮ 4)

ਧਾਰਮਿਕ ਵਰਤਾਰਾ

ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਅਰਥ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਗਿਆਨ
 ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਸੀ ਲਿਖਿਆ ਇਸਲਾਮ ਗ੍ਰੰਥ ਕੁਰਾਨ।

ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਦਾ ਨਿਆਇਕ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਣ
 ਪਾਕ ਕੁਰਾਨ 'ਚੋਂ ਰਾਹ ਖੋਜ ਸੇਧ ਦਵੇ ਇਨਸਾਨ।
 ਲੇਕਿਨ ਕਾਜ਼ੀ ਝੂਠ ਲੜ ਲੱਗ ਬਣੇ ਸੀ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ
 ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਪਕਿਆਣ ਲਈ ਹੋਏ ਸੀ ਮੂੰਹ ਜ਼ੋਰ।
 ਪਹਿਲੋਂ ਧੱਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਝਗੜੇ ਦੇਣ ਵਧਾ
 ਉੱਤੋਂ ਵੱਢੀ ਲੈ ਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹੱਕ ਗਵਾ।
 ਦੂਜਾ ਰਾਜ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦਾ ਜੋ ਸੀ ਭਾਈਵਾਲ
 ਧਰਮ ਪੱਖੋਂ ਹਾਕਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਮੰਦਾ ਹਾਲ!!
 ਅਗਿਣਤ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾਈਂ ਵੰਡਿਆ ਸਨਾਤਨੀ ਸਮਾਜ
 ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਸੀ ਗ੍ਰੰਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਿ।
 ਧਰਮ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ
 ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਅਰਥ ਭੇਦੋਂ ਸਭ ਬਾਕੀ ਸੀ ਅਣਜਾਣ।
 ਹਰ ਸਨਾਤਨੀ ਹਿੰਦੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਸੀ ਮੁਹਤਾਜ
 ਕਰਮਕਾਂਡ ਵਿਚ ਰੁੱਝਿਆ ਜਨਮ ਤੋਂ ਅੰਤਿਮ ਸ੍ਰਾਸ।
 ਧਰਮੀ ਕਰਮੀ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਘੋਖਣੋਂ ਬਾਅਦ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਦੱਸਣਾ! ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ!!
 ਧਰਮ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਵਾਉਣ ਥਾਂ ਸੀ ਕਰਮਕਾਂਡ ਦਾ ਜ਼ੋਰ
 ਨੌਂ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਦਸ ਦੀਪ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਪੂਜਾ ਹੋਰ।
 ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਜਾਪ ਹਵਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਵਹਿਮ ਭਰਮ ਦਾ ਬਚਿਆ ਬੰਦਿਆਂ ਪਾਸ ਈਮਾਨ।
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੱਲੋਂ ਪੈ ਗਈਆਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਵੰਡੀਆਂ ਆਣ
 ਅਵਤਾਰ ਪੂਜ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਭਗਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ।
 ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਤਿਲਕ ਮਾਲ ਮਣਕਿਆਂ ਰੰਗ ਜੁਦਾ
 ਹਰ ਇਕ ਦੇਵ ਦਾ ਵੱਖਰਾ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਆਪਣਾ।
 ਚੰਦਨ ਤੁਲਸੀ ਰੁਦਰਾਖ ਅੱਡੋ ਅੱਡਰੀ ਮਾਲ
 ਮਜ਼੍ਹਬੀ ਰੰਗ-ਰੰਗੀਜ਼ੜੀ ਫਿਰਦੀ ਗਰਜ਼ਾਂ ਨਾਲ।
 ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਕਰਮਕਾਂਡ ਤੇ ਅਵਤਾਰਵਾਦ
 ਵਰਣ ਵੰਡ ਤੇ ਉਚ ਨੀਚ ਵਾਧੂ ਛੂਆ-ਛਾਤ।
 ਰੁੱਖਾਂ ਮੱਠਾਂ ਮੜੀਆਂ ਤੇ ਸਿਜਦੇ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ
 ਵਰਣ ਆਸ਼ਰਮ ਵੰਡੀਆਂ ਨਾਲ ਸਮਾਧੀਆਂ ਬਗ!
 ਹਰ ਮਜ਼੍ਹਬ ਵਿਚ ਕਰਮ-ਧਰਮ ਦੀ ਅੱਡੋ-ਅੱਡਰੀ ਰੀਤ
 ਲਿੱਬੜੇ ਕਾਗ਼ਦ ਭਰਮ ਜਾਲ ਧਾਗੇ ਅਤੇ ਤਵੀਤ।

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੱਸਦੇ ਵਰਣਨ ਕਰ ਵਿਚ 'ਵਾਰ'
 ਇਕ ਦੂਏ ਸੰਗ ਖਹਿਬੜਨ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਵਿਸਤਾਰ:
 'ਚਾਰਿ ਵਰਨਿ ਚਾਰਿ ਮਜਹਬਾਂ ਜਗਿ ਵਿਚਿ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੇ।
 'ਖੁਦੀ ਬਖੀਲਿ ਤਕਬਰੀ ਖਿੱਚੋਤਾਣ ਕਰੇਨਿ ਧਿਛਾਣੇ।
 'ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮਕਾ ਕਾਬਾ ਮੁਸਲਮਾਣੇ।
 'ਸੁੰਨਤਿ ਮੁਸਲਮਾਣ ਦੀ ਤਿਲਕ ਜੰਝੂ ਹਿੰਦੂ ਲੋਭਾਣੇ।
 'ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕਹਾਇਦੇ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਇ ਰਾਹ ਭੁਲਾਣੇ।
 'ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਭੁਲਾਇ ਕੈ ਮੋਹੇ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਸੈਤਾਣੇ।
 'ਸਚੁ ਕਿਨਾਰੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਖਹਿ ਮਰਦੇ ਬਾਮੁਣਿ ਮਉਲਾਣੇ।'
 ਛਿੜ ਪਿਆ ਕਤੇਬ, ਕੁਰਾਨ, ਖਟ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਵਾਦ
 ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਖੰਡ ਯੱਗ ਛਿੜਿਆ ਜਦ ਅਪਵਾਦ।
 ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਜੋੜ ਸਕੇ ਭਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮਾਜ
 ਪੂਰੀ ਕੌਮ ਦੇ ਮਨ 'ਤੇ ਕਰੇ ਰੂਹਾਨੀ ਰਾਜ!!

ਸਮਾਜਿਕ ਸਭਿਆਚਾਰਕ ਵਰਤਾਰਾ

ਸਲਤਨਤ ਇਸ ਹਿੰਦ ਦੀ ਵਿਚ ਦੋ ਸੀ ਹੁਕਮਰਾਨ
 ਕੱਟੜ ਕਾਜ਼ੀ ਭੇਖੀ ਪੰਡਤ ਰਾਹ ਦੋਏ ਸ਼ੈਤਾਨ।
 ਵਰਗ ਸਮਾਜ ਤੇ ਭਾਰੂ ਸੀ ਤੀਜੀ ਜੋਗ-ਜਮਾਤ
 ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਕੂੜ ਅਡੰਬਰ ਭੁੱਲੀ ਮਾਨਵਵਾਦ।
 ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਉੱਤਰੀ-ਭਾਰਤ ਪੰਜਾਬ
 ਜੋਗ ਮਤ ਧਾਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਘਰ-ਬਾਰ ਤਿਆਗ।
 ਜਦੋਂ ਅਮਾਵਸ ਕੂੜ ਦੀ ਤੱਕੀ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰ
 ਜੋਗੀ ਸਿਧ ਤਪੱਸਵੀ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠੇ ਜਾ ਸੁਮੇਰ।
 ਜਦਕਿ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ 'ਤੇ ਉਪਕਾਰ
 ਪਰ ਗੁਫ਼ਾਵੀਂ ਜਾਂ ਲੁਕੇ ਮੱਤੇ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ।
 ਦਿਸਣ ਨੂੰ ਰੱਬ ਵਰਗੇ ਹੈ ਸਨ ਜੁਦਾ-ਜੁਦਾ
 ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਦੀਨ ਧਰਮ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਖੁਦਾ।
 ਇਕ ਲਈ ਕਾਫ਼ਰ ਦੂਆ ਦੂਏ ਲਈ ਮਲੇਛ
 ਇਕ ਛੁਰੀ ਫੜ ਕੇਂਹਦੇ ਪਾ ਚੋਲੇ ਦਰਵੇਸ਼।
 ਹਾਕਮਾਂ ਦੀ ਕੀ ਪੁੱਛਦੇ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹ ਨੱਚੇ ਹੰਕਾਰ
 ਘਿਰਣਾ-ਜਨਕ ਵਤੀਰਾ ਸੀ ਜਨ-ਸਾਧਾਰਨ ਨਾਲ।
 ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਨਾਤਨੀਆਂ ਵਿਚ ਦਾਇਰੇ ਇਸਲਾਮ
 ਲਾਲਚ ਜਾਂ ਫਿਰ ਜਬਰ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਉਸ ਈਮਾਨ।

ਕੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦਾ ਲਾਲਚ ਲਈ ਇਨਸਾਨ
 ਕਈ ਵਾਰ ਰੋਟੀ ਹੁੰਦੀ ਭੁੱਖੇ ਲਈ ਈਮਾਨ!!
 ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਉ ਜੇਹੇਆਂ ਨੂੰ ਹੀਨੜੀ ਜਾਤ ਬਖਾਣ
 ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਿਛਵਾੜੇ ਜਾ ਸੁੱਟਿਆ ਭਗਤ ਸਮਾਨ।
 ਅੱਜ ਵੀ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿਚ ਓਂਡਾ ਨਾਮੀ ਥਾਂ
 ਜਿਸ ਦੇਹੁਰੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹੈ ਵਿਚ ਪੱਛਮ ਦਿਸ਼ਾ।
 ਨਾਮਦੇਵ ਨਕਾਰਿਆ ਸੀ ਜਦ ਸ਼ਾਹੀ ਫੁਰਮਾਨ
 ਹਾਥੀ ਹੇਠ ਲਿਤਾੜਨ ਦਾ ਸੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਲਾਨ।
 ਨਾਮਦੇਵ ਰਵਿਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੇਹਾਂ ਜੋ ਮਿਲੀ ਸਜ਼ਾ
 ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਸਿਰ ਕੌਣ ਤਦ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੀ ਬਲਾ??
 ਵਿਚ ਸਮਾਜ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਹ ਜੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ
 ਪਨਪਦੀਆਂ ਅਲਾਮਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਕਿਰਦਾਰ।
 ਲੁੱਟਾਂ ਖੋਹਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਵਧਣ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ
 ਹੱਕਾਂ ਦੀ ਖੋਹ-ਖਿੰਝ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਹੋਏ ਅਲੋਪ।
 ਗੁਰਬਤ ਮਾਰੀ ਰਿਆਇਆ ਕਰਦੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ
 ਤੋੜਨ ਹਿਤ ਪੁਕਾਰਦੀ ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦੀਵਾਰ।
 ਝੂਠੇ ਮਾਇਆਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇ ਮਤਲਬੀ ਭੈਣ-ਭਰਾ
 ਕੂੜੀ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਨੇ ਦਿੰਦੇ ਦੀਨ ਗਵਾ।
 ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇਸ ਰੂਪ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹਵਾਲ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਪਏ ਸਵਾਲ:

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥
 ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥
 ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
 ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥੫॥
 ਹੈ ਹੈ ਕਰਿ ਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ ॥
 ਗਲ੍ ਪਿਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ ॥
 ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥੬॥

ਬਗਾ ਬਗੇ ਕੱਪੜੇ ਬਾਏ ਧਰਮੀ ਪਾਣ
 ਬੋਲ ਮਲੇਛੀ ਬੋਲਦੇ ਭੱਖ-ਅਭੱਖ ਨੇ ਖਾਣ।
 ਰਾਜਸੀ-ਧਾਰਮਿਕ ਸੱਤਾ ਵਿਚ ਕੇਹਾ ਜੋੜ ਨਾਪਾਕ
 ਫਰਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਗੁੰਮਰਾਹ ਹੋ ਵਿਚ ਲੁੱਟਣ ਦੀ ਤਾਕ।

ਹਾਕਮ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਲਈ ਪਰਵਾਣ
ਠੀਲੇ ਬਾਣੇ ਪਹਿਨ ਕੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਸੈਤਾਨ।
ਜ਼ਰਜ਼ਰੇ ਜੀਵਨ-ਮੁੱਲਾਂ ਵਿਚ ਜੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਜ
ਰਾਜਸੀ ਲੁੱਟ-ਖਸੁੱਟ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ ਮੁਹਤਾਜ।

ਉੱਨਤ ਕਿਸੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਜੇ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ ਨਾਪ
ਕਿਸ ਸਨਮਾਨ ਹੈ ਜੀਵਦੀ ਨਾਰੀ ਉਸ ਸਮਾਜ।
ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਸਤਜੁਗ ਵਿਚ ਸੀ ਨਾਰੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ
ਧਰਮ ਜੱਗ ਸੰਪੰਨ ਸੀ ਹੁੰਦੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਇਸ ਵਿਚਕਾਰ।
ਲੇਕਿਨ ਰਿਸ਼ੀਆਂ-ਮੁਨੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਉਣ ਜਾਲ
ਭੰਡਿਆ ਔਰਤ ਜਾਤ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਲਫਜ਼ਾਂ ਨਾਲ।
ਕਿਸੀ ਕਿਹਾ ਕੁਲਟਾ ਕਾਮਣ ਕਿਸੀ ਕਿਹਾ ਛੁੰਨਾਰ
ਤਾੜਨ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਪਸ਼ੂ ਢੋਰ ਗਵਾਰ।
ਜੇ ਜੀਅ ਕਿਸੀ ਆਇਆ ਮੂੰਹੋਂ ਦਿੱਤਾ ਭਾਖ
ਗੋਰਖ ਨੇ ਤਾਂ ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਬਘਿਆੜੀ ਦਿੱਤਾ ਆਖ :

‘ਦਾਮ ਕਾਢ ਬਾਘਨ ਲੈ ਆਇਆ
ਮਾਉ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ਪੂਤ ਵੀਆਹਿਆ
ਗੀਲੀ ਲਕੜੀ ਕਉ ਘੁਣ ਲਾਇਆ
ਤਿਨ ਡਾਲ ਮੂਲ ਸਣ ਖਾਇਆ
ਬਾਘਨ ਜਿੰਦ ਲਏ ਬਾਘਨ ਬਿੰਦ ਲਏ
ਬਾਘਨ ਹਮਰੀ ਕਾਇਆ
ਇਨ ਬਾਘਨ ਤ੍ਰੈਲੋਈ ਖਾਈ
ਬੱਧਤ ਗੋਰਖ ਰਾਇਆ’

ਕੈਸਾ ਇਹ ਸਮਾਜ ਸੀ ਕੇਰੀ ਸੀ ਦਸ਼ਾ
ਮਰਦ ਦਾ ਹੀ ਅਰਧ ਅੰਗ ਭੋਗੇ ਸਭ ਸਜਾ।
ਆਦਮ ਦੀ ਅਰਧੰਗਣੀ ਦਾ ਜਿਹਾ ਘਿਨੌਣਾ ਰੂਪ
ਸੋਚੇ ਫਿਰ ਆਦਮ ਮਨੂਆ ਕਿੱਡਾ ਹੋਊ ਕਰੂਪ।
ਧਾੜਵੀ ਵੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਕਮਜਾਤ
ਧਨ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੁੱਟ ਲਈ ਬਣ ਗਏ ਸੀ ਆਫਾਤ।
ਲੁੱਟ ਲਿਜਾਂਦੇ ਦੇਸ਼ ਵੈਭਵ ਧਨ ਸੰਪਤੀ ਨਾਲ
ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਜਾਂਦੇ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ।
ਨਗਨ ਕਰ ਮੁੱਲ ਪਾਵੰਦੇ ਸੀ ਜ਼ੋਰੂ ਨੂੰ ਸਿਕਦਾਰ
ਟਕੇ ਟਕੇ ਵਿਚ ਵਿਕਦੀ ਸੀ ਔਰਤ ਸਰੇ-ਬਾਜ਼ਾਰ।

ਜਿਉ-ਜਿਉ ਔਰਤ ਬਣ ਗਈ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸੀ ਚੀਜ਼
 ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਦਾ ਏਸ 'ਚੋਂ ਮੁੱਕਣ ਲੱਗਾ ਬੀਜ।
 ਸਾਦਗੀ ਪਾਕੀਜ਼ਗੀ ਛੱਡ ਸੀਲ ਹਯਾ ਸੁੱਚ ਅਣਖ
 ਕਾਮੁਕਤਾ, ਕਮੀਨਗੀ ਅੰਦਰ ਰਹੀ ਸੀ ਪਣਖ।
 ਮਾਇਆ ਮਦ 'ਚ ਰਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ਪੁੱਠੇ ਰਾਹ
 ਮਰਦਾਂ ਤਾਈਂ ਦੇਂਦੀਆਂ ਰੰਨਾਂ ਮੰਦ ਸਲਾਹ।
 ਔਰਤ ਨੇ ਜੋ ਤੱਜਿਆ ਲੱਜਾ ਰੂਪ ਸ਼ਿੰਗਾਰ
 ਬਣ ਸੱਯਾਦ ਪੁਰਖ ਤਦੋਂ ਲੱਗੇ ਕਰਨ ਸ਼ਿਕਾਰ।

‘ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ ॥
 ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ ॥
 ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥’

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੧੨੪੩)

ਔਰਤ ਦਾ ਸਤੱਰ ਜੋ ਡਿੱਗਿਆ ਇਥੋਂ ਤੀਕ
 ਬੇਹਯਾਈ ਅੱਡਿਆਂ ਸ਼ਰਮਾਂ ਲਾਈ ਲੀਕ।
 ਧਰਮਯੁਗਾਂ ਵਿਚ ਸਤਯੁਗੀ ਔਰਤਾਂ ਸੀ ਵਿਦਮਾਨ
 ਕਲਜੁਗੀ ਵਿਭਚਾਰਨਾਂ ਕੇਹੇ ਦਰਬਾਰ ਸਜਾਣ ?
 ਸਭਾ ਲੱਗੇ ਅਧਰਮੀਆਂ ਕੇਹਾ ਘਿਨਾਉਣਾ ਲੋਕ
 ਕਲਤਾਰਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਸਲੋਕ !
 ‘ਨਾਨਕ ਕੂੜਾ ਕਤੀਐ ਕੂੜਾ ਤਣੀਐ ਤਾਣ ॥
 ਕੂੜਾ ਕਪੜ ਕਛੀਐ ਕੂੜਾ ਪੈਨਣ ਖਾਣ ॥’
 ਐਨੀ ਜੋ ਘਿਨਾਉਣੀ ਸੀ ਔਰਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ
 ਹੁੰਦੀ ਕਿਵੇਂ ਪਾਕਸਾਲ ਔਰਤ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ।
 ਨਾਰੀ ਜੇ ਵਿਚਾਰੀ ਸੀ ਵਿਚ ਹਿੰਦੂ ਸਮਾਜ
 ਮੁਸਲਿਮ ਨਾਰ ਵੀ ਕਿੰਜ ਲੈਂਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਖ਼ਾਬ ?
 ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਿਕਾਹ
 ਪਰਦੇ ਵਿਚਲੀ ਨਾਰ ਦਾ ਸੀ ਅੰਦਰੀਂ ਘੁਟਦਾ ਸਾਹ।
 ਆਪਸੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਸੀ ਮਾਇਆ ਹੀ ਸਰਦਾਰ
 ‘ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਦਾਮ ਹਿਤ’ ਤੱਕ ਸੀ ਮਹਿਦੂਦ ਪਿਆਰ।

ਆਰਥਿਕ ਵਰਤਾਰਾ

ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਸੀ ਹੈਸਨ ਚਾਰ
 ਖੇਤੀ ਹਟ ਸੌਦਾਗਰੀ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸੀ ਵਪਾਰ।

ਕੁਝ ਮੁਜ਼ਾਰੇ ਹਲਵਾਹਕ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਣ
 ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹੱਡ ਭੰਨਵੀਂ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣ।
 ਮਾਹੀ ਮੁੰਡੇ ਆਜੜੀ ਜੀਅ ਜਾਨ ਦੇ ਨਾਲ
 ਜੂਹਾਂ ਵਿਚ ਚਰਾਵੰਦੇ ਜਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਮਾਲ।
 ਛੋਟੇ ਮੋਟੇ ਬਾਣੀਏ ਗਲੀਆਂ ਵਿਚ ਹੱਟ ਪਾ
 ਸੌਦਾ ਵੇਚ ਵੱਟ ਕਰਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਿਰਬਾਹ।
 ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਤਾਂ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ ਮਾਲੋ-ਮਾਲ
 ਹਲਵਾਹਕ ਕਿਰਤੀ ਕਾਮੇ ਰਹੇ ਸੀ ਵਕਤ ਗੁਜ਼ਾਰ।
 ਅਮੀਰ ਗ਼ਰੀਬ 'ਚ ਵੰਡਿਆ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੀ ਸਮਾਜ
 ਗਊ ਗ਼ਰੀਬ ਦੀ ਪੁੱਛ ਨਾਹ ਦਾਦ ਨਾਹ ਕੋਈ ਫਰਯਾਦ।
 ਨੀਵੀਂ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜੀ ਰਹੇ ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਇਨਸਾਨ
 ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕਿਵੇਂ ਤੋਰਦੇ ਟੱਬਰ ਦਾ ਗੁਜ਼ਰਾਨ।
 ਵੱਡ-ਵਪਾਰੀ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਜਾਂ ਫਿਰ ਹੁਕਮਰਾਨ
 ਹਿੰਦੂ ਸੀ ਜਾਂ ਸੀ ਮੁਸਲਿਮ ਤੁਰਦੇ ਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨ।
 ਰਾਜ ਸੀ ਸਮਝੋ ਲੋਭ ਦਾ ਚੌਂਕੀਦਾਰੀ ਕਾਮ
 ਸਰਦਾਰੀ ਸੀ ਕੂੜ ਦੀ ਜਨਤਾ ਡੁੱਬੀ ਅਗਿਆਨ।
 ਉੱਡ ਗਿਆ ਸੀ ਦੇਸ਼ 'ਚੋਂ ਖੰਭ ਲਾ ਸਦਾਚਾਰ
 ਜਨਤਾ ਬਣ ਨਿਮਾਨੜੀ ਜੀ ਰਹੀ ਸੀ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ।
 ਇਕ ਤਰਫ ਮਲਿਕ ਭਾਗੋ ਦੂਏ ਲਾਲੇ ਗ਼ਰੀਬ
 ਲੋਕਾਈ ਦਾ ਖੂਨ ਪੀ ਚਮਕਾਉਂਦੇ ਨਸੀਬ।
 ਦੀਨ ਹੀਨ ਦੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰ
 ਵਹਿਸ਼ਤ ਅੰਦਰ ਜੀਵਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਤਾਲੇ ਮਾਰ।
 ਲੋਭੀ ਕਾਜੀ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਦੇਖਣ ਲਾ ਕੇ ਘਾਤ
 ਸੱਚ ਚੰਦਰਮਾ ਲੁਕਿਆ ਬੁੱਕਲ ਕਾਲੀ ਰਾਤ।
 ਮਾਰ ਨੌਂਹਦਰਾਂ ਜਰਵਾਣੇ ਪਾਣ ਕਲੇਜੇ ਘਾਵ
 ਖੇਤ ਹੀ ਖਾਵੇ ਵਾੜ ਜਦ ਕਰੇ ਕੌਣ ਬਚਾਵ ?
 ਲੱਗਿਆ ਖੂਨ ਜੋ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਦੀ ਭਾਲ
 ਪਰਜਾ ਚੜ੍ਹਦੀ ਬਲੀ ਨਿੱਤ ਸ਼ਾਸਕ ਅਤਿ-ਵਿਕਰਾਲ।
 ਬੇ-ਸੂਝ ਅੰਨ੍ਹੀ ਜਨਤਾ ਹੋਈ ਸਾਹ-ਸਤਹੀਣ
 ਸ਼ਰਮ, ਪਤ ਤੇ ਸਦਾਚਾਰ ਹੋ ਗਏ ਖੰਭ-ਹੀਣ।
 ਰਾਖੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਭਖਦੇ ਹੱਥੀਂ ਲਾਈ ਵਾੜ
 ਹੋਏ ਬੇਅਦਬੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅੰਦਰ ਹਉਮੈ ਸਾੜ।

ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਪਾੜਦੇ ਫਿਰਨ ਮੁਕੱਦਮ ਵੱਗ
 ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਤ ਡੰਗਰਾਂ ਢੁੱਡਾਂ ਮਾਰਨ ਵੱਗ।
 ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਰਜਾ ਗਿਆਨਹੀਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ਧਰਮ ਸਥਾਨ
 ਭੁੱਲੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਸਭ 'ਨਾਉ ਭਇਆ ਰਹਿਮਾਣ'।
 ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੁੱਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈਸੀ ਕਿੱਥੇ ਤਾਣ
 ਹੱਕ ਧਰਮ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਡਟਦੇ ਇਹ ਨਾਦਾਨ!!
 ਧਰਮ ਧਠਿਲ ਇਕ ਪੈਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ
 ਪਾਪਾਂ ਲੱਦੀ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਥੱਕ ਗਿਆ ਚੁੱਕ ਭਾਰ।
 ਵਸਿਆ ਜਦ ਵੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ 'ਤੇ ਦੁਸ਼-ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਭਾਰ
 ਜੁਗਗਰਦੀ ਤਦ ਤਦ ਹੋਈ ਆਇਆ ਕੋਈ ਬਲਕਾਰ।
 ਸਤਜੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ, ਕਲਜੁਗ ਆਏ ਜੋ ਅਵਤਾਰ
 ਨੱਥ ਪਾਉਣ ਲਈ ਜੁਲਮ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ।
 ਆਪ ਨਰਾਇਣ ਕਲਾਧਾਰ ਚੱਲ ਆਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ
 'ਭਟ ਕਲ' ਹਨ ਲਿਖਦੇ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ 'ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ':
 'ਸਤਜੁਗਿ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਛਲਿਓ ਬਲਿ ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ॥
 ਤ੍ਰੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਰਾਮੁ ਰਘੁਵੰਸੁ ਕਹਾਇਓ॥
 ਦੁਆਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰਿ ਕੰਸੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ॥
 ਉਗ੍ਰਸੈਣ ਕਉ ਰਾਜੁ ਅਭੈ ਭਗਤਹ ਜਨ ਦੀਓ॥
 ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਕਹਾਇਓ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜੁ ਅਬਿਚਲੁ ਅਟਲੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੧੩੯੦)

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਦੂਜਾ ਸਰਗ
ਤਲਵੰਡੀ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾਯਉ॥
-ਭੱਟ ਮਥਰਾ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਤਲਵੰਡੀ ਪਿਛੋਕੜ

ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਤੱਕੇ ਤਲਵੰਡੀ ਕਈ ਉਤਾਰ-ਚੜ੍ਹਾਅ
 ਤੇਰਾਂ ਵਾਰੀ ਉਸਰੀ ਹੋਈ ਤੇਰਾਂ ਵਾਰ ਤਬਾਹ।
 ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ ਲੋਅ ਆਤਸ਼ੀ ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ ਆਫਾਤ
 ਫ਼ਸਲ ਬੀਜ ਹੱਡ ਮੋਕਲੇ ਮੁੜ ਕਰ ਲੈਣ ਆਬਾਦ।
 ਰਾਏਪੁਰ ਗਿਰਾਂ ਸੀ ਜੋ ਰੜੇ ਬਣਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
 ਰਾਏ ਭੋਇ ਭੱਟੀ ਦਿੱਤਾ ਸਿਰਿਉਂ ਨਵੇਂ ਉਸਾਰ।
 ਰਾਜਪੂਤ ਤੋਂ ਬਣ ਗਿਆ ਜਦ ਭੱਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਹਦੀ ਤੋਟ ਫਿਰ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਏ ਸੁਲਤਾਨ।
 ਦਸ ਕੁ ਪਿੰਡ ਜਗੀਰ ਦੇ ਬਣਿਆ ਉਹ ਸਰਦਾਰ
 ਥਾਪਿਆ ਬੇਦੀ ਸ਼ਿਵਰਾਮ ਨਵਾਂ ਉਸ ਕਾਰਦਾਰ।
 ਰਾਏ ਭੋਇ ਦਾ ਲੈਣ ਦੇਣ ਕੁਲ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ
 ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਸ਼ਿਵਰਾਮ ਰੱਖਦਾ ਅਦਬ ਅਦਾਬ।
 ਜ਼ੋਰ ਜੁਲਮ ਵੱਲ ਰਾਏ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੁਖ਼
 ਸਭ ਫਿਰਕੇ ਰਲ ਬੈਠਦੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਸੁਖ-ਦੁਖ।
 ਜੰਮਿਆ ਉਸ ਇਕਬਾਲ ਪੁੱਤ ਘਰ ਵਿਚ 'ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ'
 ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਹੀ ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਸੀ ਸਾਊ ਨੇਕ ਵਿਹਾਰ।
 ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਾ ਉੱਠਿਆ ਜਦ ਸਾਇਆ ਸਿਰੋਂ ਬੁਲਾਰ
 ਰਾਏ ਭੋਇ ਜਗੀਰ ਦਾ ਉਹ ਬਣਿਆ ਕੁਲ ਮੁਖ਼ਤਾਰ।

ਵੱਡਾ ਸੀ ਜਗ ਮਰਤਬਾ ਰਾਏ ਭੋਇ ਸਰਦਾਰ
 ਕੋਠਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿਰਕੱਢ ਹਵੇਲੀ ਹੈਸੀ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ।
 ਛੱਤਾਂ ਉੱਤੇ ਲਟਕਦੇ ਸੀ ਸ਼ਮਾਦਾਨ ਕਾਫ਼ੂਰ
 ਨੌਕਰ ਅਤੇ ਮਤਹਿਤ ਸਭ ਕਰਦੇ ਜੀ-ਹਜ਼ੂਰ।
 ਸ਼ਿਵ ਰਾਏ ਫਰਜੰਦ ਜੋ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਸੀ ਨਾਮ
 ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ ਜ਼ਹੀਨ ਸੀ ਘਰ/ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਤਮਾਮ।
 ਪੱਠੇਵਿੰਡ ਤੋਂ ਸੱਦਿਆ ਤਦ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਦਸ ਪਿੰਡਾਂ ਦੀ ਸੌਂਪ 'ਤੀ ਕਾਲੂ ਹੱਥ ਪਟਵਾਰ।
 ਮਾਲ ਡੰਗਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਹਿਸਾਬ
 ਭੱਟੀ ਦੀਆਂ ਜਗੀਰਾਂ, ਹਿੱਸੇ, ਠੇਕੇ ਦਾ ਜਵਾਬ।

ਖੁੱਲ੍ਹੀ-ਭੁੱਲ੍ਹੀ ਬਾਰ ਵਿਚ ਸੀ ਕਾਲੂ ਦਾ ਘਰ-ਬਾਰ
 ਟਾਕੀਆਂ ਚਾਰ ਕੁ ਭੋਇ ਸੀ ਦਿੱਤੀਆਂ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ।
 ਰਾਏ ਨਾਲ ਸੀ ਜੁੜ ਗਿਆ ਇੰਜ ਕਾਲੂ ਪਰਿਵਾਰ
 ਅੰਗਾਂ ਸਾਕਾਂ ਵਾਂਗ ਰਲ ਸੀ ਬਹਿੰਦਾ ਤਿੱਬ-ਤਿਉਹਾਰ।
 ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਪਿੰਡ ਚਾਹਲਾਂਵਾਲਾ ਭਾਈ ਰਾਮਾ ਪਰਿਵਾਰ
 ਵਿਆਹਿਆ ਪਟਵਾਰੀ ਕਾਲੂ ਸੰਗ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨਾਲ।
 ਪਹਿਲ ਪਲੇਠੀ ਧੀ ਜੋ ਜਨਮੀ ਕਾਲੂ ਪਰਿਵਾਰ
 'ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ' ਅਦਬ ਸੰਗ ਜਾਣਦੈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ।

ਸਾਂਦਲਬਾਰ/ਤਲਵੰਡੀ

ਅਤਿ ਠੰਢੀ ਅਤਿ ਗਰਮ ਰੁੱਤ ਰਹਿੰਦੀ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ
 ਪੱਤਝੜ ਸਾਉਣ ਬਸੰਤ ਬਹਾਰ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਸੌਗਾਤ।
 ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ 'ਚੋਂ ਸੋਹਣੀ ਸਾਂਦਲਬਾਰ
 ਅਤਿ ਉਪਜਾਊ ਧਰਤ ਇਹ ਸਭ ਬਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਕਾਬ ਜੋ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਇਸ ਦੇ ਆਬ
 ਇਸੇ ਦੋਆਬ 'ਚ ਹੋਈ ਸੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਸ਼ੁਰੂਆਤ।
 ਤਲਵੰਡੀ ਖੂਹਾਂ ਗਿੜਦੇ ਹਰੇ ਭਰੇ ਸੀ ਖੇਤ
 ਘਾਹ ਸੁੱਕ ਤੇ ਝਾੜ-ਝਬਾੜ ਕੱਕਰ ਸੋਏ ਅਚੇਤ।
 ਜੰਗਲੀ ਝਾੜੀਆਂ 'ਚੋਂ ਬਸੰਤ ਦੇ ਫੁੱਟਣ ਸੂਹੇ ਫੁੱਲ
 ਕਣਕ ਛੇਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਕਈ ਵਿੱਕੇ ਝਾੜ ਅਮੁੱਲ।
 ਜੇਠ ਹਾੜ੍ਹ ਲੂਸੇ ਬਦਨ ਅੱਗ ਸੁੱਟੇ ਅਸਮਾਨ
 ਬੁੱਲੇ ਕਾਲੀ ਪੂੜ ਦੇ ਚਹੂੰ-ਤਰਫੀਂ ਗਰਦ ਉਡਾਣ।
 ਵਿਚ ਬਰਸਾਤੀ ਰੁੱਤ ਆ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਵੇ ਧਰਤ
 ਹਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਮਖਮਲੀ ਢੱਕਣ ਪੂਰੀ ਪਰਤ।
 ਰੁੱਤਾਂ ਥਿਤਾਂ ਵਾਰ ਮਾਹ, ਸਭ ਮੌਲਾ ਦੇ ਰੰਗ
 ਦੇਹੀ ਚੋਲਾ ਬਦਲਦੀ ਸੁਖ-ਦੁਖ ਦੇਹੀ ਸੰਗ।
 ਰਾਤ ਜਾ ਸਿਮਟੇ ਅਸਮਾਨ ਉੱਗੇ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ
 ਮੌਲੇ ਸਿਰ ਚੁੱਕ ਬਨਸਪਤ ਫੁੱਲਾਂ ਭਰੀ ਚੰਗੇਰ।
 ਝੱਲ ਸੁਨਹਿਰੀ ਓੜ ਫਲਾਹੀਆਂ ਚਮਕਣ ਸੋਨੇਹਾਰ
 ਜੰਡ ਕਰੀਰਾਂ ਡੋਲੇ ਪੀਲੂ ਲੱਗਣ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਝਾੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬੇਰ ਕੋਂਕਣੇ ਮਾਰਨ ਭਾਅ ਗੁਲਾਲ
 ਪੀਲੀ ਪੁੱਪ ਛਣ-ਛਣ ਗਿਰਦੇ ਉਣਦੀ ਜਾਏ ਜਾਲ।

ਸੂਰਜ ਮੁੱਖ ਜੋ ਮੋੜਿਆ ਲਹਿੰਦੇ ਵੱਲ ਮੁਹਾਣ
 ਪੱਛੇ ਦੇ ਕੈਨਵਸ ਉੱਤੇ ਰੰਗ ਉੜੇ ਜਿਉਂ ਸ਼ਾਮ।
 ਘੱਟ ਸੋਹਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵਦੀ ਆਤਮੀ ਸੂਹੀ ਸ਼ਾਮ
 ਪਰ ਲੋਕੀਂ ਤਾਂ ਕਰਨ ਬਸ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ ਸਲਾਮ।
 ਰੰਗਲੀ ਆਬਣ ਦਿਹੁ ਜਦ ਹੋਇਆ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ
 ਪਰਤਣ ਲੱਗੇ ਘਰਾਂ ਵੱਲ ਕਿਰਤੀ ਹੋ ਤੱਯਾਰ।
 ਦਿਨ ਭਰ ਕੜੀ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਮਗਰੋਂ ਵਾਢੀ ਸਾਂਭ ਸੁਆਰ
 ਚੁੰਮ ਕੇ ਸਭਨਾਂ ਦਾਤੀਆਂ ਲਈਆਂ ਕੱਛੇ ਮਾਰ।
 ਮੱਝੀਆਂ ਦੇ ਵਗ ਮੰਝੂਆਂ ਮੂਹਰੇ ਲਏ ਲਾ
 ਮੱਠੀ ਤੋਰੇ ਤੁਰਦੀਆਂ ਰੱਜਵਾਂ ਚਾਰਾ ਖਾ।
 ਧਰੀਆਂ ਪਾਲੀਆਂ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਪੰਡਾਂ ਚਾਰੇ ਨਾਲ,
 ਲੰਮੀਆਂ ਡੀਂਗਾਂ ਪੁੱਟਦੇ ਘਰ ਪੁੱਜਣ ਦੇ ਖਿਆਲ।
 ਡਾਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਪੰਛੀ ਉੜੇ ਆਲੁਣਿਆਂ ਦੇ ਵੱਲ
 ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਪਰਤਦੇ ਸ਼ਾਮਾਂ ਗਈਆਂ ਢਲ।
 ਕੰਨਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਬਾਂਗ
 ਰਲ ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀ ਤਦ ਮਗਰਿਬ ਦੀ ਨਮਾਜ਼।
 ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਧਿਆ ਦੀਵਾ ਬਾਲ
 ਆਰਤੀ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰ।
 ਜਲਦੀ ਵਿਚ ਸੁਆਣੀਆਂ ਰੋਟੀ-ਟੁੱਕ ਬਣਾ
 ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮਰਦਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਮੰਜੇ ਡਾਹ।
 ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਦੇ ਸੌਂ ਗਿਆ ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਗ੍ਰਾਮ
 ਚੌਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਚੁੱਪ-ਚਾਂ ਇਕਦਮ ਵਰਤੀ ਆਣ।
 ਕਿਸੀ ਹਨ੍ਹੇਰੀ ਰਾਤ 'ਚੋਂ ਐਸੀ ਫੁੱਟਦੀ ਪੋਹ
 ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਚਾਨਣੀ ਹੁੰਦੀ ਸਰਾਂ 'ਚ ਲੋਅ।
 ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਬਿਖਰੀ ਨਿਰਮਲ ਰਾਤ ਵਿਸਾਖ
 ਚਾਨਣ ਰਾਤਾਂ ਲਿਸ਼ਕੀਆਂ ਧਰਤੀ ਵੰਨੀਂ ਝਾਕ।
 ਦਾਤੀ ਤੀਜ ਦੇ ਚੰਦ ਦੀ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਲਈ ਆ
 ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਝਾਤ ਮਾਰ ਅੰਬਰੀਂ ਸੁੱਤੀ ਜਾ।
 ਉੱਚੀ ਮਾੜੀ ਸੇਜ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਬੁੱਕਲ ਦੇ ਵਿਚ ਸੌਂ ਰਹੀ ਸੁੱਘਤ ਸੁਨੱਖੀ ਨਾਰ।
 ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਬੁਲਾਰ ਤਦ ਕੀ ਤੱਕਿਆ ਵਿਚ ਖ਼ਾਬ
 ਟੁੱਟਿਆ ਤਾਰਾ ਅੰਬਰੋਂ ਡਲੁਕ ਜਿਦ੍ਹੀ ਨਾਯਾਬ।

ਤਲਵੰਡੀ 'ਤੇ ਡਿੰਗਦੇ 'ਚੋਂ ਝਰਿਆ ਨੂਰ ਅਪਾਰ
 ਨੂਰੀ ਉਸ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹਦਾ ਜਾਏ ਬੁਲਾਰ।
 ਕੰਢਾ ਦਿਸ ਨਾ ਆਇਆ ਜਦ ਉਰਵਾਰ ਨਾ ਪਾਰ
 ਅੱਲਾ ਅਕਬਰ ਆਖ ਕੇ ਬਰੜਾਇਆ ਤ੍ਰੈ ਵਾਰ।
 ਸੁਣ ਕੇ ਬੇਗਮ ਸੁਪਨਿਉਂ ਝੂਣ ਜਗਾਇਆ ਰਾਏ
 'ਕੀ ਤੱਕਿਆ ਏ ਖ਼ਾਬ ਵਿਚ ? ਐਡਾ ਜੋ ਘਬਰਾਏ ?'
 ਦੱਸਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਝਟ ਜੋ ਸੀ ਤੱਕਿਆ ਖ਼ਾਬ
 ਨੂਰੀ ਉਸ ਦਰਿਆ ਰੁੜ੍ਹ ਹੋਈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਬਾਬ।
 ਸੁਣ ਕੇ ਬੇਗਮ ਆਖਿਆ, 'ਇਹ ਤੇ ਚੰਗਾ ਖ਼ਾਬ'
 ਵੱਲ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕੀਤਾ ਰਾਏ ਧੰਨਵਾਦ।

ਉਸੇ ਪਲ ਹੀ ਜਨਮਿਆ ਗ੍ਰਹਿ ਕਾਲੂ ਦੇ ਬਾਲ
 ਕੱਚੇ ਕੋਠੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਜਿਉਂ ਚਾਨਣ ਉਣਿਆ ਜਾਲ।
 ਜਨਮ ਲਿਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰ
 ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਵੱਜਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਦੁਆਰ।
 ਕੋਟ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵਤੇ ਸਹਿਤ ਬਵੰਜਾ ਪੀਰ
 ਆਈਆਂ ਚੌਂਸਠ ਜੋਗਣੀਆਂ ਸਿਧ ਚੁਰਾਸੀ ਪੀਰ।
 ਨੌਂ ਨਾਥ ਛੇ ਜਤੀ ਮਿਲ ਕੀਤੀ ਨਮਸਕਾਰ
 ਤੱਕ ਕੇ ਸਭ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਜਗਮਗ ਜੋਤ ਅਪਾਰ।
 ਅੰਗੜਾਈਆਂ ਲੈ ਨੱਚ ਉੱਠੀ ਪੂਰੀ ਕਾਇਨਾਤ
 ਜਗ ਉੱਠੇ ਮੰਵਬਾਰ ਦੇ ਸਦੀਉਂ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ।
 ਧੰਨ ਉਹ ਧਰਤ ਸੁਹਾਵੜੀ ਧੰਨ ਸੁਹਾਵਾ ਦੇਸ਼
 ਧੰਨ ਉਹ ਘੜੀ ਸੁਹਾਵੜੀ ਧੰਨ ਸੁਹੰਢਣਾ ਵੇਸ।
 ਧੰਨ-ਧੰਨ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਜੀ ਕੁੱਖੋਂ ਜੰਮਿਆ ਲਾਲ
 ਧੰਨ-ਧੰਨ ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ ਜਿਸ ਡਿੱਠਾ ਨੂਰ ਜਮਾਲ।
 ਪਹਿਰ ਕੁ ਰਾਤ ਰਹੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਚਾਨਣੀ ਰਾਤ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਗ ਕਿਰਨਾਂ ਪਾਈ ਝਾਤ।
 ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਤੇ ਛੱਬੀਆਂ ਸੰਮਤ ਬਿਕਰਮੀ ਰਾਏ
 ਮਾਹ ਵੈਸਾਖ ਰੁਤ ਭਲੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾਨਕ ਰਾਏ।
 ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਤਕਦਿਆਂ ਹੋਈ ਨਿਹਾਲ-ਨਿਹਾਲ
 ਝੱਟ ਚੁੱਕ ਕੇ ਦੌਲਤਾਂ ਲਾਇਆ ਸੀਨੇ ਨਾਲ।
 ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਤੱਕਦੀ ਰਹੀ ਇਹ ਅਨੋਖਾ ਬਾਲ
 ਪੱਟ ਦੇ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਫਿਰ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਹਿਦ ਚਟਾਲ।

ਅਦਬ ਨਾਲ ਲਿਟਾਇਕੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਪਾਸ
 ਧਾਈ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਖਬਰ ਦੇਣ ਲਈ ਖਾਸ।
 ਖਬਰ ਸੁਣਾਈ ਦੌਲਤਾਂ ਜਿਉਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਮਿਸ਼ਰੀ ਘੋਲ
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਨਾ ਮਿਉਂਦਾ, ਕਾਲੂ ਪੁੱਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕੋਲ।
 ਗਦਗਦ ਹੋਇਆ ਤੱਕ ਕੇ ਮੁੱਖ ਨੂਰਾਨੀ ਲਾਲ
 ਪੋਲੇ ਪੱਬੀਂ ਵਧਦਿਆਂ ਚਿਹਰਾ ਚੁੰਮਿਆ ਲਾਲ।
 ਸੁਪਨ ਸੰਜੋਈ ਅੱਖੀਆਂ ਤੱਕੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਨਾਰ
 ਅਜਬ ਅਲੌਕਿਕ ਵੱਖਰੀ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕਾਰ।
 ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਮਾਣਦਿਆਂ ਪਲ ਸੁਖਦ
 ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਤੱਕੇ ਕਾਲੂ ਹੋ-ਹੋ ਮੁਗਧ।
 ਸੋਨੇ ਦੀ ਇਕ ਮੋਹਰ ਉਸ ਬੱਚੇ ਉੱਤੋਂ ਵਾਰ
 ਦਿੱਤੀ ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ ਨੂੰ ਬੜੇ ਹੀ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ।
 ਰੱਖੀ ਮੋਹਰ ਜੇਬ ਉਸ ਮੱਥੇ ਨਾਲ ਛੁਹਾ
 ਰੱਜੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੌਲਤਾਂ ਕੀਤਾ ਸ਼ੁਕਰ ਅੱਲਾਹ।
 ਆਨੰਦ ਵਿਭੌਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੱਥ ਨਾ ਲੱਗਣ ਧਰਤ
 ਕੁਝ ਪਲ ਪੁੱਤ ਨਿਹਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਪਰਤ।
 ਸੂਰਜ ਲਾਸਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪਾਈ ਝਾਤ
 ਕਾਲੂ ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਹੋਈ ਚਾਨਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾਤ।
 ਨਵ-ਜਨਮੇ ਇਸ ਲਾਲ ਦੀ ਖਬਰ ਜੋ ਖਿੰਡੀ ਬਾਹਰ
 ਲੋਕੀਂ ਡਾਰਾਂ ਬੰਨ੍ਹ-ਬੰਨ੍ਹ ਮਿਲਣ ਤੁਰੇ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਦਰੀਆਂ ਉੱਤੇ ਵਿਛ ਗਏ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਕਾਲੀਨ
 ਕਲਾ-ਵਾਨ ਹੱਥੀਂ ਬੀਨੇ ਸੋਹਣੇ ਖੇਸ ਰੰਗੀਨ।
 ਕੰਧਾਂ 'ਤੇ ਫੁਲਕਾਰੀਆਂ ਰੰਗਾ-ਰੰਗ ਸੁਹਾਣ
 ਆਏ-ਗਏ ਦੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਤਕ-ਤਕ ਕੇ ਚੁੰਧਿਆਣ।
 ਸ਼ਿਵ ਰਾਏ ਫਰਜੰਦ ਕਾਲੂ ਬੈਠਾ ਦਰੀ 'ਤੇ ਆਣ
 ਉੱਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਅਡੋਲ ਦਿਖ ਅੰਦਰ ਪੁੱਤਰ ਮਾਣ।
 ਸਿਰ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਪੱਗੜੀ ਚਿਹਰਾ ਰੋਅਬਦਾਰ
 ਤਿੱਖੇ ਨਖ਼ਸਿਖ ਡੀਲ-ਡੋਲ ਪਚੇ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਵੰਨ-ਸੁਵੰਨੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਭੂਸ਼ਨ ਪਾਏ
 ਕਾਲੂ ਵਿਹੜੇ ਲੋਕ ਸੁਣ ਦੇਣ ਵਧਾਈਆਂ ਆਏ।
 ਅੱਗੇ ਹੋ ਸੁਆਣੀਆਂ ਰੁਕ ਅਰੁਕਵੀਂ ਚਾਲ
 ਮਿੱਠਾ ਮੂੰਹ ਕਰਾਉਂਦੀਆਂ, ਮਿਸ਼ਰੀ ਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ।

ਪੰਜ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਨਾਨਕੀ ਨੁਮਕੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ
ਬਾਹਾਂ ਗਲ ਵਲਾਉਂਦੀ ਪਿਤਾ ਮੋਹ ਸਰਸਾਰ।

•

ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਮੀਨਾਰ ਤੋਂ ਸੁਣ ਆਵਾਜ਼
ਡਾਹ ਮੁਸੱਲਾ ਰਾਏ ਤਦ ਕੀਤੀ ਅਦਾ ਨਮਾਜ਼।
ਵਿਚ ਹਵੇਲੀ ਰਾਏ ਦੀ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਦ ਹੋ
ਕੰਨੀਂ ਉਹਦੇ ਵੀ ਪਈ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਨਸੋਅ।
ਅਜੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਮਨ 'ਚੋਂ ਵਿਸਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਯਾਦ
ਡਿੱਠਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਸੀ, ਜੇ ਨਿਰੇ ਨੂਰ ਦਾ ਖਾਬ।
ਚਾਈਂ-ਚਾਈਂ ਮਾੜੀਓਂ ਉਤਰਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
ਰੇਸ਼ਮੀ ਵਿਚ ਲਿਬਾਸ ਦੇ ਤੁਰਿਆ ਬੇਗਮ ਨਾਲ।
ਮਿਸ਼ਰੀ ਅਤੇ ਮਖਾਣਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ 'ਚ ਚੁੱਕੀ ਥਾਲ
ਪਿੱਛੇ ਤੁਰੀਆਂ ਬਾਂਦੀਆਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਸਰਕਾਰ।
ਕਾਲੂ ਵਿਹੜੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਮਨ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ
ਦੇਇ ਮੁਬਾਰਕ ਬਹਿ ਗਿਆ ਕਾਲੂ ਪਾਸ ਬੁਲਾਰ।
ਰੇਸ਼ਮ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ ਅਤਿ ਅਨੂਠਾ ਬਾਲ
ਲਿਆਈ ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ।
ਮੁੜ ਮੁੜ ਤੱਕੇ ਦੌਲਤਾਂ ਚਿਹਰੇ ਉਤਲੀ ਛੱਬ
ਕੁਲ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਦੌਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦੌਲਤ ਪਈ ਲੱਭ।
ਰੱਖ ਨਾ ਸਕੀ ਦੇਰ ਤੀਕ ਤੱਕ ਕੇ ਭੀਤਰ ਲੋਅ
ਬੋਲੀ, ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ! ਰਾਏ ਮੁਖਾਤਬ ਹੋ।
'ਤ੍ਰੈ ਵੀਹਾਂ ਮੈਂ ਪਤਝੜਾਂ' ਤੱਕ ਚੁੱਕੀ ਸਰਕਾਰ
ਕਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਹੋਏ ਬੱਗੇ ਇਹਾ ਕਰਦੇ ਕਾਰ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਨੇ ਸੈਆਂ ਖਿਡਾਏ ਬਾਲ
ਸਹੁੰ ਨਬੀ ਦੀ ਤੱਕਿਆ ਨਾਹ ਪਹਿਲੋਂ ਐਸਾ ਬਾਲ।
ਮੀਂਹ ਮਿਹਰ ਦਾ ਵਰਸਿਆ ਨਿਰਮਲ ਸੀ ਆਕਾਸ਼
ਹੋਈ ਸੁਗੰਧਿਤ ਫੁੱਲਾਂ ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਬਰਸਾਤ।
ਕੀ ਤੱਕਦੀ ਆਂ! ਕੱਚੇ ਕੋਠੇ ਚਾਨਣ ਦੀ ਲਿਸ਼ਕੋਰ
'ਵਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉੱਠਿਆ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ੋਰ।
ਬਾਕੀ ਬਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਨਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਰੋਇਆ ਲਾਲ
ਹੱਸੇ ਜਿਉਂ ਵਡਪੁਰਖ ਕੋਈ ਏਦਾਂ ਹੱਸਿਆ ਬਾਲ।
ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਤੱਕਿਆ ਚਾਨਣ ਅਜਬ ਕਮਾਲ
'ਬਾਲਾ ਜਨਮ ਸਾਖੀ' ਅੰਦਰ ਮਿਲਦਾ ਇੰਝ ਹਵਾਲ।'

ਸੁਣਦਿਆਂ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰੇ ਦੇ ਨੈਣ ਮੁੰਦੇ ਵਿਸਮਾਦ
ਜਾਪਿਆ ਉਸ ਸਰਘੀ ਵਾਲਾ ਸੱਚ ਹੋ ਗਿਆ ਖਾਬ।
‘ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ ॥
‘ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ ॥’

ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ

ਕਾਲੂ ਵਿਚ ਪਰਿਵਾਰ, ਕੁਲ ਪੁਰੋਹਤ ਸੱਦਿਆ
ਪੰਡਤ ਹਰੀ ਦਿਆਲ, ਤੁਰਿਆ ਸੱਦਾ ਸੁਣ ਕੇ।
ਨਿਰਮਲ ਬੀਨੀ ਬੁਧ, ਕਰਮੀ ਧਰਮੀ ਜੀਉੜਾ
ਸਾਊਆਂ ਹਾਰੀ ਦਿੱਖ, ਮੱਥੇ ਟਿੱਕਾ ਸੰਦਲੀ।
ਪਤਲਾ ਸੁਬਕ ਸਰੀਰ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਝੁਰੜੀਆਂ
ਪੋਲੇ ਪੱਬ ਜ਼ਹੀਰ, ਸਰਦਲ ਲੰਘਿਆ ਆਂਵਦਾ।
ਮੰਦ-ਮੰਦ ਮੁਸਕਾਨ, ਬੁੱਲੀਆਂ ਉੱਤੇ ਖੇਡਦੀ
ਬੋਲਿਆ, “ਜੈ! ਜਜ਼ਮਾਨ’ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਪ੍ਰਣਾਮ, ਕੀਤਾ ਕਾਲੂ ਹੱਸਦਿਆਂ,
ਕੀਤਾ ਪਾਵਨ ਧਾਮ, ਸੁਕਰ ਸਾਈਂ ਦਾ ਆਣ ਜੋ।
ਸੁੱਖੀਂ ਲੱਧਾ ਬਾਲ, ਦਿੱਤਾ ਘਰ ’ਚ ਰੱਬ ਨੇ
ਅਣਸਧਾਰਣ ਝਾਲ, ਡਿੱਠੀ ਉਹਦੇ ਮੁੱਖ ’ਤੇ।
ਤੱਕਿਆ ਜਦ ਦਾ ਬਾਲ, ਕਈ ਖਿਆਲ ਨੇ ਉਮੜੇ,
ਗ੍ਰਹਿ-ਨਖੱਤਰ ਚਾਲ, ਦੱਸੇ ਪੱਤਰੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ।

ਪੰਡਤ ਹਰੀ ਦਿਆਲ, ਜੰਡ ਸੁਹਾਣੀ ਛਾਂ ਤੱਕ
ਬੈਠਾ ਚੌਂਕੜ ਮਾਰ, ਆਸਣ ਗੰਦੇਦਾਰ ’ਤੇ।
ਮਾਰ ਕੇ ਛੱਟੇ ਚਾਰ, ਕੇਸਰ ਮਿਲੇ ਜਲ ਸੰਗ
ਨਕਸ਼ਾ ਕੀਤਾ ਤਯਾਰ, ਕਾਗ਼ਦ ਉੱਤੇ ਗ੍ਰਹਿਆਂ ਦਾ।
ਜੰਮਣ ਸਮੇਂ ’ਚ ਬਾਲ, ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੱਕੀਆਂ
ਆਖਿਆ ਹਰੀ ਦਿਆਲ, ਦਰਸ ਦਿਖਾਉ ਬਾਲ ਦਾ।
‘ਰਾਤ ਸੀ ਉਹ ਕਮਾਲ’, ਦੱਸਿਆ ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ
ਇਹ ਨੂਰਾਨੀ ਬਾਲ, ਜਿਹੜੇ ਵੇਲੇ ਜਨਮਿਆ।
ਮੁੱਖ ’ਤੇ ਮੁਸਕੁਰਾਹਟ, ਸੀ ਅਨੋਖੀ ਬਾਲ ਦੇ
ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼, ਕੱਢੀ ਨਾਹ ਇਸ ਮੂੰਹ ਤੋਂ।
ਆਏ ਸੈਆਂ ਬਾਲ ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੁਣ ਤੀਕ
ਇਹਦੇ ਵਰਗਾ ਬਾਲ, ਐਪਰ ਕੋਈ ਨਾ ਤੱਕਿਆ।

‘ਪਰਖੇ ਸੋਝੀ ਤੁੱਛ; ਬੱਚੇ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ
ਕਿੱਥੇ ਐਨੀ ਬੁੱਧ, ਭੀਤਰ ਇਸ ਨਿਮਾਨਤੀ।’

•
ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਾਲ, ਦੌਲਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬਿਆਨਿਆ
ਆਖਿਆ ਹਰੀ ਦਿਆਲ! ‘ਟੇਵਾ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ’।
ਤੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਲ, ਪੰਡਤ ਹੋਆ ਉਤਾਵਲਾ
ਦੌਲਤਾਂ ਲਿਆਈ ਬਾਲ, ਪੋਤੜੇ ਵਿਚ ਲਪੇਟ ਕੇ।
‘ਠੰਢ ਲੱਗ ਜੂ ਬਾਲ’, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਕੀਤਾ ਉਜਰ ਤਦ
ਫਜ਼ਲ ਹੋਊ ਕਰਤਾਰ, ‘ਘਾਬਰੇ ਨਾ’ ਪੰਡਤ ਕਿਹਾ।
ਤੱਕ ਨੂਰਾਨੀ ਝਾਲ, ਹੱਥ ਜੁੜੇ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਦੇ
ਡਾਢੇ ਅਦਬ ਨਾਲ, ਕੀਤੀ ਨਮਸਕਾਰ ਉਸ।
ਡੁਬਕੀ ਲਾ ਧਿਆਨ, ਵਾਚੀ ਪੋਥੀ ਮੁੜ ਤਦ
ਹੋਇਆ ਅਤਿ ਹੈਰਾਨ, ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸੰਜੋਗ ਤੱਕ।
ਏਡੀ ਜੋਤ ਮਹਾਨ, ਜਨਮੀ ਕਾਲੂ ਗ੍ਰਹਿ ਤੁਧ
ਜ਼ਿਮੀਂ ਤੇ ਅਸਮਾਨ, ਰਟਿਆ ਜਾਊ ਨਾਮ ਇਸ।
ਰਹਿਸਣ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ, ਰਿਧ-ਸਿਧ ਨਉ ਨਿਧ ਦੇ
ਧਰਤ ਸਮੁੰਦ ਪਹਾੜ, ਰਾਹ ਦੇਵਣਗੇ ਏਸ ਨੂੰ।
ਟੁੱਟਗੀ ਦੀਵਾਰ, ਜਾਤ ਜਨਮ ਤੇ ਵਰਣ ਦੀ
ਨਵਾਂ ਰੰਗ ਸੰਚਾਰ, ਹੋਊ ਮਾਨਵ ਭੀਤਰੇ।
ਜਾਂ ਹੋਊ ਅਵਤਾਰ, ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ਵਡ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ
ਡੁਬਦੇ ਬੇੜੇ ਤਾਰ, ਠੰਢ ਵਰਤਾਊ ਜੱਗ ’ਤੇ।
ਰੱਖੂ ਇਹ ਈਮਾਨ, ਬੱਸ ਇਕ ਓਂਕਾਰ ਵਿਚ
ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ, ਦੋਵੇਂ ਰਲ ਕੇ ਪੂਜਸਣ।

ਪੱਤਰੀ ਦੇ ਇਹ ਬੋਲ, ਕਾਲੂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸੁਣਦਿਆਂ
ਬੋਲ ਭਵਿੱਖੀ ਤੋਲ, ਹਉਕਾ ਭਰ ਕੇ ਆਖਿਆ।
ਰਹਿਸੀ ਇਹ ਅਰਮਾਨ, ਜੀਵਾਂਗਾ ਤਦ ਤੀਕ ਮੈਂ
ਭਾਗ ਇਹਦੇ ਬਲਵਾਨ, ਤਕਸਣ ਬੁੱਢੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ।
ਜਦੋਂ ਤੀਕ ਇਹ ਬਾਲ ਪੁੱਜੂ ਉੱਚ ਮਰਾਤਬੇ
ਹੋਊਂ ਕਿਹੜੇ ਹਾਲ! ਕੀ ਪਤਾ ਉਸ ਵੇਲੜੇ।
ਕਾਲੂ ਭਇਆ ਨਿਹਾਲ, ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਣ ਭਵਿੱਖ ਸਭ
ਰੱਖੀ ਗੁੜ ਦੇ ਥਾਲ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਇਕ ਮੋਹਰ ਉਸ।
ਰੱਖਿਆ ‘ਨਾਨਕ’ ਨਾਮ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ’ਤੇ ਬਾਲ ਦਾ
ਸਾਂਝਾ ਸੀ ਜੋ ਨਾਮ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਇ।

“ਹਰ ਦੇ ਨੂਨੇ ਨਾਮੇ ਪਾਕਿਸ਼ ਨਈ ਮੋ ਨਸੀਰ
 ਅਲਫ਼ ਮਿਆਨਾ ਅਹਿਕ ਕਾਫ਼ੇ ਆਖ਼ਰੀ ਕਬੀਰ।
 ਵੱਡਾ ਮਦਦਗਾਰ ਖ਼ੂਬ ‘ਨਾਨਕ’ ਨਾਮ ਕਮਾਲ
 ‘ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਉਸਰੱਈਆ’ ਕਿਹਾ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ।”

ਬਾਲ ਚੋਜ

ਤੱਕੋ ਨਾ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਸੀ ਕੇਹੇ ਉੱਚੇ ਭਾਗ
 ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੇਦੀ ਕੁਲ ਚਿਰਾਗ।
 ਅਜਬ ਨੂਰਾਨੀ ਮੁੱਖੜਾ ਝਲਕ ਨੂਰਾਨੀ ਭਾਅ
 ਵੱਖਰੀ ਹੀ ਨੁਹਾਰ ਇਸ ਫਿਰਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹ।
 ਠੁਮਕ-ਠੁਮਕ ਪੈਰ ਰੱਖ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਚਾਲ
 ਪਿੱਛੋਂ ਭੱਜ ਕੇ ਨਾਨਕੀ ਕਦਮ ਮਿਲਾਵੇ ਨਾਲ।
 ਨਾਨਕੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪਿਆਰ ਭੀ ਵੀਰੇ ਲਈ ਅਮੁੱਲ
 ਘਿਉ ਸ਼ੱਕਰ ਸਮ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪੋ ਵਿਚ ਘੁਲ-ਮਿਲ।
 ਪੰਜ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਿੱਕਾ ਨਾਨਕ ਬਾਲ
 ਸੁਰਤੀ ਰੱਖੇ ਬਾਲ ਵਿਚ ਮਾਂ ਕਰਦੀ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ।
 ਦਰ ‘ਤੇ ਆਇਆ ਮੰਗਤਾ ਜੋ ਵੀ ਮੰਗੇ ਸ਼ੈਰ
 ਆਟਾ ਗੁੜ ਭਰ ਥਾਲ ਵਿਚ ਦੇਇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਵੈਰ।
 ਰਲ-ਮਿਲ ਸਾਥੀ ਬਾਲ ਜਦ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਵੱਖ
 ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਆਨੰਦਿਤ ਤੱਕ।
 ਕਦੀ-ਕਦਾਈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਮਾਤ ਸੀ ਹਾਣੀ ਬਾਲ ਬੁਲਾ
 ਭੋਜਨ ਵੰਨੋ-ਵੰਨ ਦੇਣ ਸਭਨਾਂ ਭਾਈ ਖਿਲਾ।
 ਖੇਡ ਖਿਡੌਣੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਵੰਡ ਖਾਏ ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ
 ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਖਾਂਦਿਆਂ ਤੱਕ-ਤੱਕ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ।
 ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਦ ਜਾਂਦੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹਰ
 ਮਹਿਕਾਂ ਵੰਡਦੀ ਜਾਪਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਦੀ ਬਾਰ।
 ਤਲਵੰਡੀ ਦੀਆਂ ਤ੍ਰਿਮਤਾਂ ਲਾ ਕੇ ਛਾਤੀ ਨਾਲ
 ਅੱਖਾਂ ਚੁੰਮ ਉਮਾਹ ਵਿਚ ਕਰਦੀਆਂ ਲਾਡ-ਦੁਲਾਰ।
 ਨਿੱਕਾ-ਵੱਡਾ ਹਰ ਕੋਈ ਤੱਕੋ ਨਾਨਕ ਰਾਹ
 ਜਿਹੜੀ ਗਲੀਉਂ ਲੰਘਦੇ ਰੁਮਕੇ ਸੰਦਲੀ ‘ਵਾ।
 ਛੇਵੇਂ ਵਰ੍ਹੇ ਜੋ ਬਾਲ ਨੇ ਲਿੱਤੀ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ
 ਮਸਤਕ ਮਣੀ ਸੁਹਾਵੰਦੀ ਚੰਦਰ ਮੁੱਖ ਦੁਆਲ।

ਖੇਡ ਵਿਚਾਲੇ ਛੱਡ ਕੇ ਹੋਵੇ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ
 ਵਿਸਰ ਜਾਂਦੇ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਖੁਦ 'ਚ ਹੋ ਗਲਤਾਨ।
 ਸਾਧ ਤਪੱਸਵੀ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਥ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਖਾਸ
 ਤਲਵੰਡੀ ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਰਹਿਣ ਇਕਾਂਤ ਵਾਸ।
 ਨਿੱਕਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਬੈਠੇ ਸਾਊਆਂ ਹਾਰ
 ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਬਾਤ ਪਾ ਕਰਦਾ ਕਦੀ ਕਮਾਲ।
 ਆਟਾ, ਕੱਪੜਾ, ਚੌਲ, ਗੁੜ, ਘਰੋਂ ਲਿਆਵੇ ਵੱਖ
 ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਵੰਡ ਦਏ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪਣੇ ਹੱਥ।
 ਸੁਣੇ ਸਾਧੂਆਂ ਪਾਸ ਬਹਿ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਸਾਰ
 ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਭ੍ਰਮਣ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ।
 ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਚਿਹਰੇ ਖੇਲੇ ਭਾਵ ਭਰੀ ਮੁਸਕਾਨ
 ਨਿੱਕੀ ਉਮਰੇ ਸਿਆਣੀਆਂ ਸੁਣ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ।
 ਚਮਕਾਂ ਮਾਰੇ ਦਿਵ-ਜੋਤ ਮੱਥੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਕਮਲ ਨੈਣ ਮੁੱਖ ਸੋਹੰਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣ ਬਲਿਹਾਰ।
 ਹਿੰਦੂ ਤਕਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਸੁ 'ਧੰਨ ਗੋਬਿੰਦ'
 ਕੇਹਾ ਅਚਰਜ ਬਾਲ ਇਹ ਭੇਜਿਆ ਗੁਰ ਬਖਸ਼ਿੰਦ।
 ਤੁਰਕ ਜੋ ਤੱਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੋਲੇ 'ਵਾਹ ਖੁਦਾਇ'
 ਭੇਜਿਆ ਖੁਦ ਖੁਦਾਏ ਨੇ ਤਲਵੰਡੀ ਭੇਂਇ ਰਾਏ।

ਬਾਲਪਣ ਦਿਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਸੰਗ ਖੇਡਾਂ ਖੇਡਣ ਬਾਦ
 ਬੀਤਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਰਾਏ ਤਲਾਓ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਨਿੱਕਾ ਪਰ ਨਾਯਾਬ
 ਨਾਨਕ ਬਚਪਨੇ ਦੀ ਮਿੱਠੀ ਸਾਂਭਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ।
 ਜ਼ਕਰੀਆ ਖ਼ਾਨ ਦਾ ਕੌੜਾ ਮੱਲ ਨਾਮੀ ਸੀ ਦੀਵਾਨ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਹੈਸੀ ਉਸ ਇਨਸਾਨ।
 ਵੱਡਾ ਕਰ ਤਲਾਓ ਬਣਾਇਆ ਉਸਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ
 'ਬਾਲ ਕਿਆਰਾ' ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਥਾਂਵ।

ਅੱਖਰੀ ਗਿਆਨ

ਸੱਤ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਜਦ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਬਾਲ
 ਪੜ੍ਹਨ ਲਾਣ ਦੀ ਘਰ ਵਿਚ ਕਾਲੂ ਕੀਤੀ ਵਿਚਾਰ।
 ਛੋਟੀ ਉਮਰੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ
 ਸਾਂਭੂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਕੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪੁੱਤ ਪਟਵਾਰ।

ਹਰਦਿਆਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛ ਕੇ ਸੁਭ ਮਹੂਰਤ ਵਾਰ
ਪਾਂਧੇ ਕੋਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮਹਿਤਾ ਹੋਇਆ ਤਿਆਰ।
ਸ਼ੱਕਰ ਚੌਲ ਸੁਪਾਰੀ ਸੰਗ ਭਰਿਆ ਵੱਡਾ ਥਾਲ
ਉੱਤੇ ਭੇਂਟ ਰੁਪਈਆ ਰੱਖ ਉਂਗਲੀ ਲਾਈ ਬਾਲ।
ਦੂਰੋਂ ਪਾਂਧੇ ਤੱਕਿਆ ਉੱਠਿਆ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ
ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਡਾਢੇ ਆਦਰ ਨਾਲ।

ਹੱਥ ਜੋੜ ਕਾਲੂ ਕਿਹਾ, ‘ਪਾਂਧਾ ਜੀ! ਇਹ ਬਾਲ
ਇਹ ਹੈ ਬੜਾ ਅਮੋੜ ਈ ਰੱਖਣਾ ਇਸ ਖਿਆਲ।’
ਪਾਂਧੇ ਤੱਕਿਆ ਬਾਲ ਵੱਲ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ
ਮੁੱਖ ਭਿੰਨੀ ਮੁਸਕਾਨ ਜੋ ਦਿਲ ’ਤੇ ਛੱਡੇ ਛਾਪ।
ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਬਿਠਾ,
ਪਟੀ ’ਤੇ ਮੁਹਾਰਨੀ ਪਾਂਧੇ ਦਿੱਤੀ ਪਾ।
ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ, ਮਿਲਦਾ ਇੰਝ ਹਵਾਲ
‘ਪਟੀ’, ‘ਆਸਾ ਰਾਗ’ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਨਾਨਕ ਬਾਲ।

“ਸਸੈ ਸੋਇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ
ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਭਇਆ ॥
ਸੇਵਤ ਰਹੇ ਚਿਤੁ ਜਿਨ੍ ਕਾ ਲਾਗਾ
ਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥
ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥
ਜਬ ਲੇਖਾ ਦੇਵਹਿ ਬੀਰਾ ਤਉ ਪੜਿਆ ॥” (ਗਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 432)

‘ਪਟੀ, ਆਸਾ ਰਾਗ’ ਵਿਚ ਜੋ ਲਿਖੀ ਨਾਨਕ ਬਾਲ
ਪਾਂਧੇ ਅੱਖਰ ਇਕ ਇਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗੌਰ ਦੇ ਨਾਲ।
ਗ੍ਰੰਥਕਾਰ ਹੈ ਲਿਖਦਾ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚਕਾਰ
ਇਕ ਦਿਨ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਾਲ ਨੇ ਚੁੱਪ ਲਈ ਫਿਰ ਧਾਰ।
“ਪਾਂਧਾ ਪੁੱਛੇ ਨਾਨਕਾ! ਕਿਤ ਵਲ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ?
ਪੜ੍ਹਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬੱਚਿਆ! ਚੁੱਪ ਕਿਉਂ ਧਾਰੀ ਆਣ ?”
“ਪਾਂਧਾ! ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਪੜ੍ਹਿਆ ? ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪੜ੍ਹਾਏ
ਜੇ ਅੱਖਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਓਇ ਅੱਖਰ ਇਨ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥”
ਅੱਗਿਉਂ ਪਾਂਧਾ ਬੋਲਦਾ, “ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸਭ ਕਿਛੁ
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਖਰਚ ਲੇਖਾ ਪਤਾ, ਬੁਝ।
ਲੰਡੇ, ਟਾਕਰੀ, ਨਾਗਰੀ, ਗਿਣਤੀ, ਅੰਕੜੇ ਆਦਿ
ਗੁੱਝਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬਾਲ ਜੀ! ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਯਾਦ।

“ਕੀ ਪੜ੍ਹੀਏ, ਕੀ ਲਿਖੀਏ ? ਪੁੱਛਿਆ ਪਾਂਧੇ ਫੱਟ
ਜਿਸ ਪੜ੍ਹਨੇ ਤੇ ਕਟ ਜਾਏ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਤਤਫਟ।”
ਪਾਂਧੇ ਦੇ ਸੁਆਲ ’ਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀਚਾਰ
‘ਸਿਰੀ ਰਾਗ’ ਵਿਚ ਸਤਗੁਰੂ ਮੁੱਖੋਂ ਕਿਹਾ ਉਚਾਰ:

“ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥
ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥
ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥” (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 16)

ਰੂ-ਬ-ਰੂ ਸਤਗੁਰ ਕਿਹਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਰ
ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਜਲਾਇਕੇ ਕੀਚੇ ਮਸ ਤਯਾਰ।
ਭਾਉ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਲਮ ਕਰ ਚਿਤ ਨੂੰ ਲਿਖਣਹਾਰ
ਕਾਗਦ ਲੈ ਕੇ ਮਤ ਦਾ, ਗੁਰ ਪੁਛ ਲਿਖ ਵੀਚਾਰ।
ਨਾਮ ਸਲਾਹਨਾ ਲਿਖ ਜਿਸ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ
ਜਿਸ ਪੱਲੇ ‘ਨਾਮ ਨੀਸਾਣ’ ਹੈ ਛੁੱਟੇਗਾ ਜਮ ਜਾਲ।

ਲੇਖਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜੋ ਬਾਲ ਸਿਖਾਈ ਆਣ
ਪਾਂਧਾ ਝੁਕ ਨਮੋ ਕੀਤੀ ਪਾ ਕੇ ‘ਅੱਖਰੀ ਗਿਆਨ’।
ਉਸੇ ਪਲ ਤੋਂ ਬਾਲ ਨੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਚਾਟਸਾਲ,
ਮੂੰਹੋਂ ਕੁਝ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਚਿੱਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ।
ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ ਪੜ੍ਹਾਵਣੇ ਜੋ ਪਾਂਧਾ ਹੋਏ ਨਾਕਾਮ
ਪਾਂਧੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸੱਚ ਜਾਣ ਮਹਿਤਾ ਹੋਏ ਪਸ਼ੇਮਾਨ।
ਸਿੱਖ ਨਾ ਪਾਇਆ ਪੁੱਤ ਜੇ, ਦੁਨਿਆਵੀ ਸੰਸਕਾਰ
ਖੋਰੇ ਸਿੱਖੂ ਕੀ ਬੈਠ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ!
ਜੀਵਨ-ਸ਼ੈਲੀ ਬਾਲ ਦੀ ਤੱਕ ਕਾਲੂ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ਼
ਸੋਚਿਆ, ਮਿਲਾਂ ਬੁਲਾਰ ਮਤੇ ਮਨ ਬੱਝੇ ਧਰਵਾਸ।

ਪੁੱਜਿਆ ਪਾਸ ਬੁਲਾਰ ਕੋਲ ਦੱਸੀ ਮਨ ਦੀ ਬਾਤ
“ਦੱਸੋ! ਉੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੋ ਦੇਵੇ ਵਿਦਿਆ ਦਾਤ।
ਦਰਅਸਲ ਛੱਡ ਚਾਟਸਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਬਾਲ ਉਦਾਸ
ਹਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਖੇਡਦਾ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਦਾ ਖਾਸ।
ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸਾਰ ਹੋ ਜੂ ਸੋਝੀਵਾਨ
ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਸੰਗਤ ਤਾਈਂ ਵਿਦਵਾਨ।”

ਰਾਏ ਕਿਹਾ, “ਸ਼ਾਸਤਰਵੇਤਾ ਹੈ ‘ਬ੍ਰਿਜਨਾਥ’ ਸੁਜਾਨ
ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂ ਤੇ ਬੇਦਾਂ ਦਾ ਉਹ ਉੱਚ ਕੋਟੀ ਵਿਦਵਾਨ।
ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀਦਾ ਮਹਿਤਾ! ਅੱਲਾ ਤੇ ਰੱਖ ਡੋਰ
ਇਕ ਦਰ ਹੋਏ ਬੰਦ ਜੇ ਸੌ ਦਰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਹੋਰ।
ਕਾਲੂ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ’ਤੇ ਕਰਕੇ ਗੌਰ
ਘਰ ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਦੇ ਬਾਲ ਨੂੰ ਆਏ ਛੋੜ।

ਘੋਖੇ ਦਿਨਾਂ ’ਚ ਬਾਲ ਨੇ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬੇਦ,
ਚਕ੍ਰਿਤ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਤੱਕ ਕੇ ਬੁਧ ਵਿਵੇਕ।
ਪੰਡਤ ਸੁਣੇ ਜੋ ਬਾਲ ਤੋਂ ਉੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਬੋਲ,
ਜਾਪਿਆ ਜਿਉਂ ਬੈਠਾ ਹੋਏ ਮਹਾਂਨੂਰ ਦੇ ਕੋਲ।

“ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਪੰਡਤ ਹਰਦਿਆਲ
ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਪੁੱਤ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਛੱਬ ਨੁਹਾਰ।
ਮਸਤਕ ਮਣੀ ਨ ਛਿਪਦੀ ਪਰਮ ਜੋਤੀ ਦਸਤਾਰ
ਮਹਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮਿਆ, ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਬਾਲ।”
ਘਰੋਂ ਬੁਲਾ ਕੇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ
ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਮਹਿਤਾ ਤਾਈਂ ਦੱਸਿਆ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ :
“ਧੁਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਬਾਲ
ਉੱਚ ਅਨੁਭਵੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਰੱਖਦਾ ਸੋਝੀ ਸਾਰ।”
ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਦੇ ਬੋਲ ਸੁਣ ਮਹਿਤਾ ਹੋਏ ਪਸ਼ੋਮਾਨ
ਸੋਚਿਆ, ’ਕੱਲਾ ਪੁੱਤ ਹੈ ਲੈ ਦੇ ਕੇ ਜਹਾਨ
ਚਾਹਿਆ ਸੀ ਪੁੱਤ ਪੜ੍ਹ ਲਿਖ ਸਾਂਭੂ ਇਹ ਪਟਵਾਰ
ਵੱਡਾ ਹੋਊ ਰਸੂਖ ਇਸ ਧਾਂਕ ਪਾਊ ਦਰਬਾਰ।

ਨੂਰੀ ਜੋਤ ਨੂੰ ਕੀ ਜਾਣੇ ਕਾਲੂ ਦੁਨੀਆਦਾਰ
ਛੱਬਦੇ ਕਲਜੁਗ ਬੇੜੇ ਦੀ ਸਾਂਭਣੀ ਇਸ ਪਤਵਾਰ।
ਫਾਰਸੀ ਹਾਕਮਾਂ ਵਾਂਗ ਸੀ ਜਿਉਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹੀ ਦਰਬਾਰ
ਲੰਡੇ ਟਾਕਰੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਤਦ ਸੀ ਹਿੰਦੂਆਂ ਪਰਿਵਾਰ।
ਉਨ੍ਹੀਂ ਪੈਰੀਂ ਪੁੱਜਿਆ ਕਾਲੂ ਰਾਏ ਪਾਸ
ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਹੂ-ਬ-ਹੂ ਕਹੀ ਖ਼ਾਸ।
ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਇੰਜ ਨਾ ਹੋ ਉਦਾਸ
ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਮੌਲਵੀ ਕੁਤਬੂਦੀਨ ਹੈ ਖ਼ਾਸ।
ਉਸ ਜਿਹਾ ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਵਿਚ ਨਾ ਸਾਂਦਲਬਾਰ
ਕਾਲੂ! ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਦਾ ਰੱਖੂ ਖ਼ਾਸ ਖ਼ਿਆਲ।”

ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਮੁੱਲਾਂ ਕੋਲੇ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਆਣ
 ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਚਾਰ ਵੇਦ ਅਤੇ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ।
 ਹੱਥ 'ਚ ਫੱਟੀ ਬਾਲ ਦੇ ਬੈਠਾ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ
 ਲਿਖਿਆ ਮੌਲਵੀ ਜਿਸ 'ਤੇ 'ਅਲਫ਼ੋਂ-ਬੇ' ਦਾ ਜਾਲ।
 ਮੁੱਲਾਂ ਜੋ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਨਾਨਕ ਕਰਦਾ ਯਾਦ
 ਤੀਖਣ ਬੁੱਧੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਮੁੱਢੋਂ ਲਾ-ਜਵਾਬ।
 ਜਮ੍ਹਾਂ, ਖਰਚ, ਹਿਸਾਬ ਸਭ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖ
 ਜੋ ਵੀ ਮੁੱਲਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਹਰਫ਼ ਦੇਵੇ ਉਹ ਲਿਖ।
 ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਜਿਸ ਇਲਮ ਨੂੰ ਵਰ੍ਹੇ ਸੀ ਲਗਦੇ ਦਸ
 ਜਾਣਿਆ ਬਾਬੇ ਉਹ ਇਲਮ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬਸ।
 ਹਿੰਦਵੀ, ਅਰਬੀ, ਫ਼ਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹ ਹਾਫ਼ਿਜ਼ ਹੋਇਆ ਬਾਲ
 ਜਾਹਰੀ/ਬਾਤਨੀ ਇਲਮ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ।
 ਤੱਕਿਆ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਗਿਰਦ ਨੂੰ ਲੋੜੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਹੀਨ
 ਮਹਿਤਾ, ਮਕਤਬ ਸੱਦਿਆ ਵੱਡੇ ਕੁਤਬੂਦੀਨ।
 “ਕਾਲੂ! ਤੇਰਾ ਪੁੱਤ ਤਾਂ ਲੋੜੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਹੀਨ
 ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਸੁਲਝਾਉਂਦਾ ਨੁਕਤੇ ਅਤਿ ਮਹੀਨ।”
 ਇਹ ਵੀ ਕੁਤਬੂ ਦੱਸਿਆ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਇਸ ਨੂਰ 'ਤੇ ਰਹਿਮਤ ਓਸਦੀ ਖ਼ਾਸ।

ਤੀਖਣ ਬੁੱਧੀ ਬਾਲ ਦੀ ਜਾਣ ਤਿੰਨੋਂ ਉਸਤਾਦ
 ਹੈਰਾਂ ਸਨ ਇਹ ਤੱਕ ਕੇ ਚਾਨਣ ਗਿਆਨ ਚਿਰਾਗ਼।
 ਪਿਤਾ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਿਆ ਖੁਭਿਆ ਮਾਇਆ ਜਾਲ
 ਸੋਚਿਆ ਜਦ ਵੀ ਸੋਚਿਆ, ਵਾਕੁਰ ਦੁਨੀਆਦਾਰ।
 ਸਮਾਂ ਬੀਤਦੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਨਾਨਕ ਧਾਰੀ ਚੁੱਪ
 ਸੋਵੇਂ ਲੰਮੀ ਤਾਣ ਕੇ ਚਾਦਰ ਸੰਗ ਢੱਕ ਮੁੱਖ।
 ਜਗਤ ਜਲੰਦਾ ਪੀੜ ਓਸ ਜੋ ਅੰਦਰੋਂ ਕਰੇ ਨਿਢਾਲ
 ਦਿਸਦੀ ਪੀੜਾ ਦੀ ਤਦੋਂ ਸੋਹਣੇ ਮੁੱਖ 'ਤੇ ਝਾਲ।
 ਉਜੜਿਆ ਇਕ ਥੇਹ ਸੀ ਤਲਵੰਡੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ
 ਦਿਸਹੱਦੇ ਦੇ ਤੀਕ ਸਭ ਦਿਸਦੀ ਸੀ ਉਜਾੜ।
 ਸਾਰਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਾਲ ਬਣ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਹਾ
 ਅੱਖਾਂ ਭਰੀਆਂ ਸੁਪਨਿਆਂ ਪਰਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਆ।
 ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੱਦਿਆ ਤੱਕ ਕੇ ਬਾਲ ਨਿਰਾਸ਼
 ਆਖਿਆ “ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਦਿਓ ਲਾਹੇ ਦੁੱਖ ਸੰਤਾਪ।”

ਝਾੜਾ ਪਾ ਕੇ ਬਹਿ ਗਏ ਮੁੱਲਾਂ ਨਾਨਕ ਕੋਲ
 ਦੇ ਕੇ ਰੱਬ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਆਖਿਆ, “ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲ।”
 ਚਾਦਰ ਵਿਚੋਂ ਲੁਕਿਆ ਮੁੱਖੜਾ ਕੱਢਿਆ ਬਾਹਰ
 ਪੂਰਣਿਆ ਦੇ ਚੰਨ ਦਾ ਜਿਉਂ ਹੋਵੇ ਚਮਕਾਰ।
 ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦਿਸਦੀ ਡੂੰਘੀ ਰਮਜ਼ ਵੈਰਾਗ
 ਉਚਰਿਆ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ‘ਤਿਲੰਗ ਰਾਗ’।
 ‘ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸ ਤੋ ਦਰਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ॥
 ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ ਬੇਐਬ ਪਰਵਦਗਾਰ॥
 ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲਦਾਨੀ॥
 ਮਮਸਰ ਮੂਏ ਅਜਰਾਈਲ ਗਿਰਫਤਹ ਦਿਲ ਹੇਚ ਨਾਦਾਨੀ॥
 ਜਨ ਪਿਸਰ ਪਦਰਬਿਰਾਦਰਾ ਕਸ ਕੇਸ ਦਸਤੰਗੀਰ॥
 ਆਖਿਰ ਬਿਅਫਤਮ ਕਸ ਨ ਦਾਰਦ ਚੂੰ ਸਵਦ ਤਕਬੀਰ॥
 ਸਬ ਰੋਜ਼ ਗਸਤਮ ਦਰ ਹਵਾ ਕਰਦੇਮ ਬਦੀ ਖਿਆਲ॥
 ਗਾਹੇ ਨ ਨੇਕੀ ਕਾਰ ਕਰਦਮ ਮਮੁਈ ਚਿਨੀ ਅਹਵਾਲ॥’
 ਬਦਬਖ਼ਤ ਹਮਚੁਬਖੀਲ ਗਾਫਿਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕ
 ਨਾਨਕ ਬੁਗੋਯਦ ਜਗ ਤੁਰਾ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾਖਾਕ॥
 ਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਨਾਨਕ ਕਰ ਫੁਰਮਾਨ
 ਇਕ ਦਿਨ ਹੋਊ ਫ਼ਨਾਹ ਸਭ ਦਿਸਦਾ ਕੁਲ ਜਹਾਨ। (ਗਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 721)
 ਖ਼ਿਦਮਤ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਰਹੇ ਛਡਣਾ ਪਊ ਮੁਕਾਮ
 ਧਨ ਦਾਰਾ ਸੁਤ ਬੰਧੁ ਮੀਤ ਕੂੜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਣ।
 ਗਫ਼ਲਤ ਨੀਂਦੇ ਸੌਂ ਰਹੇ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਬੇਬਾਕ,
 ਨੇਕੀ ਰਾਹੋਂ ਭਟਕ ਕੇ ਕੂੜਾ ਕਰਨ ਆਲਾਪ।
 ਵੱਡਾ ਦਇਆਵਾਨ ਉਹ ਅੱਲਾਹ ਪਾਕੰਪਾਕ
 ਨਾਨਕ ਹੋਣਾ ਮੰਗਦਾ ਉਸ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾਖਾਕ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਮੁੱਲਾ ਜੀ! ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਰ ਜਾਪ
 ਭਲਾ ਹੋਊ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਹੋਊ ਸਹਾਈ ਆਪ।”
 ਰਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਜੋ ਆਇਆ ਸੀ ਮੁੱਲਾਂ ਟੁਰ ਕੇ ਆਪ
 ਖ਼ੁਦ ਹੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਟੁਰਿਆ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਦੇ ਤਾਕ।

ਜਨੇਊ ਸੰਸਕਾਰ

ਨਾਨਕ ਪੈਰ ਜੋ ਪਾਇਆ ਵਿਚ ਗਿਆਰਵੇਂ ਸਾਲ
 ‘ਯਗੀਓਪਵੀਤ’ ਰਸਮ ਦਾ ਆਇਆ ਸਭਸ ਖ਼ਿਆਲ।

ਯਗੀਓਪਵੀਤ ਭਾਵ ਕਿ ਜੰਝੂ ਇਹ ਪਵਿੱਤ
ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਜਿਸ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਤਿਤੋਂ ਹੋਏ ਪੁਨੀਤ।
ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਬਿਰਾਜਣੇ ਹਿਤ ਕੀਤੀ ਥੜੀ ਤਿਆਰ
ਚਾਦਰਾਂ ਤੇ ਕਾਲੀਨ ਸੋਹਣ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।
ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਵਿਸਤਾਰ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖੱਤਰੀ ਵੈਸ਼ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦਾ ਸਾਰ।

ਪਹਿਰਿਆ ਜਾਏ ਜਨੇਊ ਨਾ ਜਦ ਤੱਕ ਗਲੇ ਵਿਚ
ਸੂਦਰ ਮਿਥਿਆ ਜਾਂਵਦਾ ਬੰਦਾ ਓਦੋਂ ਤੀਕ।
ਸੂਦਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਹਿਚਾਣ
ਹਿੰਦੂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦੇ ਗਲ ਜਨੇਊ ਪਾਣ।
ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ
ਜਾਤ ਉਮਰ ਕਿਸ ਪਹਿਨਣਾ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ।
“ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਹਿਨੇ ਗਰਭ ਤੋਂ ਆ ਵਿਚ ਅੱਠਵੇਂ ਸਾਲ
ਖੱਤਰੀ ਵਿਚ ਗਿਆਰਵੇਂ ਵੈਸ਼ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਸਾਲ। Unistar Books Pvt
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲਈ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਖੱਤਰੀ ਦੇ ਲਈ ਸੀਤ
ਵੈਸ਼ ਪਹਿਨ ਕੇ ਪਤਝੜੀਂ ਕਰਦੇ ਪੂਰੀ ਰੀਤ।”

ਜੰਝੂ ਪਹਿਨਣ ਵਾਸਤੇ ਪੁੱਤਰ ਹੀ ਹੱਕਦਾਰ
ਕਾਸ਼! ਕਿ ਧੀਆਂ ਵਾਂਝੀਆਂ ਨਾ ਰੱਖਦੇ ਇਹਤੋਂ ਬਾਹਰ!
ਉੱਜ ਤੇ ਜਨਮ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਜੱਗ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਦੋ ਵਾਰ
ਇਕ ਆਦਮ-ਮਰਯਾਦਾ ਦੂਆ ਮਾਂ ਕੁੱਖ ਵਿਚਕਾਰ।
ਪੂ ਨਾਮ ਦੇ ਨਰਕ ਤੋਂ ਜੋ ਪੁੱਤ ਲਿਆਏ ਪਾਰ
ਜਿਸ ਕੁੱਖੋਂ ਪਰ ਜਨਮਿਆ, ਉਸਦਾ ਇੰਝ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ!
‘ਜੰਝੂ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉਮਰਾਂ ਮਰਯਾਦਾ ਨਾਲ
ਜਨਮ ਆਤਮਕ ਹੋਵੰਦਾ ਮੁੜ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ।

ਪੋਚਾ ਲਾ ਗੋ-ਗੋਹੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਘਰ ਪਵਿੱਤ
ਚਹਿਲ-ਕਦਮੀਂ ਘਰ ਮਹਿਤੇ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀ ਮਿੱਤ।
ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬਹਿ ਗਿਆ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ
ਕੁੱਲ ਸ਼ਰੀਕੇ ਤੇ ਪੜੋਸੀ ਮਿੱਤਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ।
ਲਿਸ਼ਕਾਂ ਮਾਰੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਲਿੱਪਿਆ ਪੋਚਿਆ ਘਰ
ਵੰਨੋ-ਵੰਨ ਪਕਵਾਨ ਸਭ ਧਰੇ ਪਰਾਤਾਂ ਭਰ।
ਹਲਵਾ ਖੀਰ ਕਚੋਰੀਆਂ ਸੁੱਕੇ ਮੇਵੇ ਵਿਚ
ਲਪਟਾਂ ਦੇਸੀ ਘੀ ਦੀਆਂ ਦੂਰੋਂ ਪਾਵਣ ਖਿੱਚ।

ਦੇਗੇ ਵਿਚੋਂ ਉੱਠ ਰਹੀ ਮਹਿਕ ਮਸਾਲੇਦਾਰ
 ਹਲਵਾਈ ਸੀ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਪੂਰੀਆਂ ਨਾਲੋ-ਨਾਲ।
 ਕੁਲ ਪ੍ਰੋਹਿਤ ਚੌਂਕੀ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹਰਦਿਆਲ
 ਨਾਲ ਪ੍ਰੋਹਿਤ ਬੈਠ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਚੌਕੜੀ ਮਾਰ।
 ਪੂਛ ਪੁਖਾ ਕੇ ਹਰਦਿਆਲ ਨਾਲ ਜਗਾਈ ਜੋਤ
 ਸਾਸ਼ਤਰੀ ਰੀਤਾਂ ਮੂਜਬ ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸੋਤ।
 ਆਟਾ ਪੂੜ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੁਝ ਆਕ੍ਰਿਤੀ ਬਣਾ
 ਸੂਤਰ ਦੇ ਮੁੱਢੇ 'ਤੇ ਵੈਦਿਕ ਮੰਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ।
 ਪਾਉਣ ਜਨੇਊ ਵਧਿਆ ਜਿਓਂ ਹੀ ਨਾਨਕ ਵੱਲ
 ਜਾਣਨ ਲਈ ਕੁਝ ਰੋਕ ਲਏ ਵਧੇ ਹੱਥ ਓਸ ਪਲ।
 ਮਿਸ਼ਰ ਜੀ ਇਸਦੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕੀ ਕੁਝ ਹੁੰਦੇ ਹਾਣ ?
 ਕਿਆ ਪਦਵੀ ਇਸ ਪਹਿਰਣੇ ਦੱਸੋ ਕਰ ਵਖਿਆਨ।

ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰੀਤ ਇਹ ਬਿਨ ਚੋਕੇ ਪੀਣ ਨ ਖਾਣ,
 ਸਾਸ਼ਤਰੀ ਮਰਯਾਦਾ ਮੂਜਬ ਗਲੇ ਜਨੇਊ ਪਾਣ।
 ਖੱਤਰੀ ਧਰਮ 'ਚ ਸਿਖਾ ਸੂਤ ਧੋਤੀ ਸੰਧਿਆ ਤਰਪਣ
 ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਜਨੇਊ ਪਹਿਰਣਾ ਮੰਨੇ ਹਨ ਖਟ ਕਰਮ।
 ਹਰਦਿਆਲ ਜੀ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਇਸਦੇ ਪਹਿਰਣ ਨਾਲ
 ਜਨਮ ਆਤਮਿਕ ਹੋਵੰਦਾ ਮੁੜ ਕੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ।
 ਤਗ ਪਾਉਣ ਹਿਤ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਵਧੇ ਜੋ ਮੁੜ ਕੇ ਹੱਥ,
 ਰੋਕ ਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਅਕੱਥ :
 “ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥
 ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਛੇ ਘਤੁ ॥
 ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਟੈ ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥” (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 471) ॥

ਨਸ਼ਵਰ ਤਗ ਦੀ ਦੇਣ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰ
 ਪੰਡਿਤ ਵੱਲ ਮੁਖਾਤਬ ਹੋ ਦੱਸਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
 ਦਇਆ ਸਬਰ ਦੇ ਸੂਤਰੀਂ ਗੰਢਾਂ ਹੋਵਣ ਜਤ
 ਤਾਅ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਸਤਿ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਵੇ ਤਗ।
 ਨਾ ਟੁੱਟੇ ਨਾ ਹੀ ਜਲੇ ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਜੀਅ ਨਾਲ
 ਜਨਮ-ਆਤਮਿਕ ਜਿਸ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ।
 ਐਸਾ ਤਗ ਜੋ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ
 ਮੈਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੇਹੀ ਹਿਚਕਚਾਹਟ ?

ਚੋਰੀ ਠੱਗੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਜੀਵ ਕਰੇ ਅਣਗਿਣਤ
 ਲੱਖ ਝੂਠ ਅਪਵਾਦ ਕਰੇ ਜੀਭਾ ਸੰਗ ਇਹ ਨਿੱਤ।
 ਮਾਰੇ ਕੋਹ-ਕੋਹ ਬੱਕਰੇ ਰਸਮ ਨਿਭਾਉਣੇ ਹਿੱਤ
 ਤਾਗੇ ਜਿਸ ਟੁੱਟ ਜਾਵਣਾ ਅੰਤ ਬਣੂ ਕਿੰਝ ਮਿੱਤ ?
 ਲਿਆਇਐ, ਜੋ ਤਗ ਪਾਉਣ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ ਕੌਡਾਂ ਚਾਰ
 ਮੱਚ ਜਾਣਾ ਇਸ ਚਿਖਾ ਵਿਚ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਜੀਅ ਨਾਲ।
 ਇਹ ਵੇਤੰਗੀ ਆਤਮਾ ਜਾ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਦੁਆਰ
 ਕਿੰਜ ਜਨਮੂਗੀ ਮੁੜ ਫਿਰ ਮਰ ਕੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ?
 ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਜਮ ਦੀ ਏ ਲੋੜ
 ਨਾਮ-ਧਰੀਕ ਸਿਆਣਿਆ! ਮਨ ਦੇ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ।

ਇਕ ਟਿਕ ਵੇਂਹਦੇ ਰਹ ਗਏ ਲੋਕੀਂ ਹੋ ਹੈਰਾਨ
 ਰਸਮੀ ਤੰਗ ਦੇ ਸੱਚ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਸੱਚ ਵਖਾਨ।
 ਕੁਝ ਨੇ ਆਖਿਆ ਬਾਲ ਇਸ ਕੀਤੀ ਹੇਠੀ ਪਰਵਾਰ
 ਅਤਿ ਪੁਰਾਣੀ ਰਸਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ।
 ਲੇਕਿਨ ਸਤਿ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਸੀ ਪੰਡਿਤ ਹਰਦਿਆਲ
 ਦਸ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਲ ਮੂਹਰੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ ਹਥਿਆਰ।
 ਹਰਦਿਆਲ ਨੇ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਬੜੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ
 ਕੁਲ ਰੀਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿਚ ਇਹ ਤੁਸਾਂ ਨਿਭਾਉਣੀ ਲਾਲ।
 “ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਕੀ ਹੋਊਗਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਨਸ਼ਵਰ ਤਗ ?
 ਜੀਅ ਦੇ ਇਥੋਂ ਜਾਣ ਨਾਲ ਜਲ ਜਾਣਾ ਇਸ ਅੱਗ!”
 ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਦ ਧਰਮ ਦੇ ਰਸਮੀ-ਸੱਚ ਖਿਲਾਫ
 ਸੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਰਸਮੀ ਕੱਚ ਖਿਲਾਫ।
 ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗੁਰੋਪਦੇਸ਼ ਆਖਰ ਹਰਦਿਆਲ
 ਜੰਵੁ ਜਤ ਸਤ ਧਰਮ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਨਾਲ।

ਏਕਾਂਤਵਾਸ

ਤਗ ਦਾ ਸੱਚ ਬਿਆਨ ਕੇ ਚੁੱਪ ਲਈ ਫਿਰ ਧਾਰ
 ਸੋਚੀਂ ਲੰਘੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰ।
 ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਰਤਾਰਿਓਂ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ ਵਿਪਰੀਤ
 ਉਗਵਣੇ ਤੇ ਆਥਵਣੇ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਚੀਤ।
 ਰਹੇ ਇਕੱਲੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਵਿਆਪੇ ਤੇਹ ਨ ਭੁੱਖ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਗੋਦ ਮਾਣ ਮਿਲਦਾ ਜਾਪੇ ਸੁੱਖ।

ਬਦਲ-ਬਦਲ ਕੇ ਆਂਵਦੇ ਰੁੱਤਾਂ ਥਿਤਾਂ ਵਾਰ
 ਖੁਸ਼ਬੋਆਂ ਲੈ ਭੀਤਰੀਂ ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਵਬਾਰ।
 ਬਾਲਕ ਬੈਠੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਾਣ-ਪ੍ਰਸਥਾਂ ਨਾਲ
 ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਤੋਂ ਦੂਰ ਥੀਂ ਸਾਂਝ ਪਾਈ ਚੁੱਪ ਨਾਲ।
 ਚੇਤ ਬਸੰਤ ਬਹਾਰ ਦੀ ਭਲੀ ਸੁਹਾਣੀ ਰੁੱਤ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਗੋਦ ਬੈਠ ਫੋਲੇ ਮਨ ਦੇ ਦੁੱਖ।
 ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਫੁੱਟੀਆਂ ਰੁੱਤ ਵਿਸਾਖ
 ਫੁੱਟੇ ਜੰਗਲੀਂ ਝਾੜੀਉਂ ਸੂਹੇ ਫੁੱਲ ਹੁਸਨਾਕ।
 ਲੁੰਆਂ ਚੱਲਣ ਬਾਰ ਵਿਚ ਤਪੇ ਜੇਠ ਤੇ ਹਾੜ੍ਹ
 ਬੁੱਲੇ ਕਾਲੀ ਪੂੜ ਉੱਠਣ ਜਾਪੇ ਪੁੰਦ ਗੁਬਾਰ।
 ਮੋਰ ਪਪੀਹੇ ਕੂਕਦੇ ਸਰਸੀ ਮਨ ਦੀ ਬਾਰ
 ਸਾਵਣ ਵੱਗੇ ਝਿਮਝਿਮਾ ਤਨ ਮਨ ਪੈਂਦੀ ਠਾਰ।
 ਡੁੱਲ੍ਹ-ਡੁੱਲ੍ਹ ਪੈਵਣ ਅੱਖੀਆਂ ਮੁੰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਬੈਰਾਗ
 ਲੁੱਟੇ ਮਨ ਦਾ ਸੁੱਖ ਚੈਨ ਭਾਦੋਂ 'ਵਾ ਫਿਰਾਕ।
 ਨੱਕੋ-ਨੱਕ ਪਏ ਡੁੱਲ੍ਹਦੇ ਟੋਏ ਸਰਵਰ ਖਾਲ
 ਫਿਰਨ ਭੁਜੰਗਮ ਸਾਂਵਲੇ ਮੱਛਰ ਕਰਨ ਬੇਹਾਲ।
 ਖਿੱਚੇ ਚਲੇ ਆਂਵਦੇ ਹਿਰਨ ਚੁੰਘੀਆ ਮਾਰ
 ਲੰਘਣ ਕੋਲੋਂ ਮਲੁਕੜੇ ਟੁੱਟੇ ਨਾ ਲਿਵ ਤਾਰ।
 ਮਲੇ ਪਿਲਛੀ ਸਰਕੜੇ ਅਸੁਨ-ਕੱਤੇ ਰਾਹ
 ਦੇਖ ਦੇਖ ਪਏ ਵਿਗਸਦੇ ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਅੱਲਾਹ।
 ਪਾਲਾ ਕੱਕਰ ਵਰਸਦਾ ਪੋਹ ਮਾਘ ਦੀ ਠਾਰ
 ਰੰਗ ਖੁਦਾਈ ਰੰਗਿਆ ਮਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਾਮ ਖੁਸ਼ਾਰ।
 ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੰਖਣੂ ਆ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਬਹਿਣ
 ਤਲੀਆਂ ਚੱਟ ਹਰਨੋਟੜੇ ਜਾਪੇ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਕਹਿਣ।
 ਮੁੜਦੇ ਦੇਸ਼-ਦੇਸ਼ਾਂਤਰੋਂ ਰਮਦੇ ਹੋਏ ਫਕੀਰ
 ਵਣ-ਵਣ ਸ਼ਾਖ ਨਪੀੜ ਕੇ ਲਿਆਵਣ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰ।
 ਸਹਜ ਧਿਆਨ 'ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਨਾਨਕ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਬੇਦ-ਸਾਸ਼ਤ੍ਰੀਂ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨ ਰਮਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਸਤਾਰ।
 ਪਾਉਂਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਜਗਤ ਗੁਰ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਤਨ ਭੇਦ
 ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਸੁਣਦਿਆਂ ਅਲਖ ਅਗਮ ਬ੍ਰਹਿਮੇਵ।
 ਸੁਣ ਕੇ ਹੀ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਤੇ ਜੇਡ
 ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀਪ ਸਭ ਕਾਦਰ ਦੀ ਖੇਡ।

ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਸੁਣਦਿਆਂ ਜਲ-ਥਲ ਪੁਰੀਆਂ ਸਾਰ
ਨਾਮ ਉਸ ਦੇ ਲਾਵਣਾ ਭਵਜਲ ਬੋੜਾ ਪਾਰ।

ਮਹੀਆਂ ਦਾ ਚਰਵਾਲ

ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ ਭਇਆ ਕਾਲੂ ਬੇਦੀ ਲਾਲ
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਗਾਹ ਮਤ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਕਮਾਲ।
ਖਾਣ-ਪੀਣ ਖੇਡਣ-ਮੱਲਣ ਬਾਕੀ ਸਾਥੀ ਬਾਲ
ਪਰ ਨਾਨਕ ਗੁੰਮ-ਸੁੰਮ ਰਹੇ ਖੋਚੇ ਕਿਹੜੇ ਖਿਆਲ ?
ਵਿਚ ਚਰਾਂਦਾਂ ਬਾਲ ਜਾ ਚਾਰਨ ਜਾ ਕੇ ਵੱਗ
ਜਾਪੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਨੂੰ ਬਾਲ-ਖਿਡੋਣਾ ਜੱਗ।
ਜੀਹਦੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਹੋਏ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਔਲਾਦ
ਸਿੱਖੇ ਨਾ ਕੰਮ ਕਾਰ ਕੁਝ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਸੰਗ ਸਾਧ।
ਮਾਪਿਓ ਅੰਤਰ ਵੇਦਨਾ ਜਾਣ ਸਕੇ ਹੈ ਕੌਣ ?
ਕਾਲੂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਸੋਚ ਵਿਚ ਰਾਤ-ਦਿਨੇ ਪਏ ਭੌਣ
ਸਮਝਾਇਆ ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੀਕ ਡੋਲੇ ਖਾਂਦਾ ਚਿੱਤ
ਬੰਦਾ ਜਾਣ ਕੀ ਸਕਦਾ ? ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਗਤ-ਮਿਤ !
ਵਿਹਲੜ ਜਾਣ ਕੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਕਾਲੂ ਲਗਾ ਸੰਤਾਪ
ਫੋਲੀ ਵੇਦਨ ਦਿਲ ਦੀ ਬਹਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਪਾਸ।
“ਖੱਤਰੀ ਪੁੱਤ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਲੈਵੇ ਵਣਜ ਸੰਭਾਲ
ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਾਂਝੀ-ਹੱਟੀ ਬਹੇ ਜਾ ਤਾਏ ਨਾਲ।
ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਵੰਡ ਦਊ ਘਿਉ ਸ਼ੱਕਰ ਖੰਡ ਦਾਲ,
ਪ੍ਰੀਤੀ ਜੋ ਇਹ ਰੱਖਦਾ ਵਿਹਲੜ ਸਾਧੂਆਂ ਨਾਲ।
ਘਰ 'ਚ ਕਾਲੂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਮੱਝੀਆਂ ਵਾਲੇ ਵੱਗ
ਸੱਜਰ-ਸੂਆਂ, ਖੁੰਢੀਆਂ, ਪੰਜ-ਕਲਿਆਣੀਆਂ ਅਲੱਗ।
ਨਦੀਆਂ ਦੁੱਧ ਵਗੋਂਦੀਆਂ ਹਾੜ੍ਹ ਸਿਆਲ ਹੁਨਾਲ
ਕਿੱਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਰੰਭਦੀਆਂ ਖੁਰਲੀਆਂ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਹਿਤ ਬਹੁਤ ਸੀ ਖਾਸ ਮੱਝੀਆਂ ਨਾਲ
ਕਾਲੂ ਵੀ ਸੀ ਤੱਕਿਆ ਲਾਡ ਲਡਾਉਂਦਾ ਬਾਲ।
ਸੋਚਣ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਡਾਢੇ ਹੋ ਉਦਾਸ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੋਹ ਘਰ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਜਗਾਈਏ ਖਾਸ।
ਕਿੱਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਜੋ ਉਪਜੀਵਕਾ ਦੇ ਚਾਰ
ਵਾਹੀ, ਹੱਟੀ, ਨੌਕਰੀ, ਚੌਥਾ ਹੈ ਵਪਾਰ।

ਆਖਰ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਮੋਹ ਵਿਚ ਆਖਿਆ, ਨਾਨਕ ਬਾਲ!
 “ਖੁਸ਼ ਹੋਊ ਦਿਲ ਬੱਚਿਆ! ਬਣੇ ਮੱਝੀਆਂ ਦਾ ਚਰਵਾਲ।”
 ਤਾਣ ਕੇ ਚਾਦਰ ਸੌਂ ਰਹੇ ਭੋਜਨ ਖਾਵਣ ਸਾਰ
 “ਪੁੱਤਰ ਨਾਨਕ! ਉੱਠੋ!” ਕਿਹਾ ਕਾਲੂ ਤੜਕਸਾਰ।

ਹੁਕਮ ਮੰਨਦਿਆਂ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਤਿਆਰ
 ਦੁੱਧ ਚਿੱਟਾ ਗਲ ਕੁੜਤਾ ਬੰਨ੍ਹ ਪਟਕਾ ਸਿਰ ਦੁਆਲ।
 ਮੱਥਾ ਚੁੰਮ ਕੇ ਮਾਤ ਜੀ ਬੋਲੀ ਧੀਮੀ ਤੋਰ
 “ਜਾਓ, ਚਰਾਓ ਮੱਝੀਆਂ ਰੱਖਣਾ ਪੂਰੀ ਗੌਰ।”

ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਬਾਲ ਦੇ ਖੁੰਡੀ ਹੱਥ ਫੜਾ
 ਨਾਲ ਅਸੀਸਾਂ ਤੋਰਿਆ ਨਾਨਕ ਵੱਲ ਚਰਗਾਹ।
 ਕੁਝ ਨਿੱਕੇ ਕੁਝ ਵੱਡਿਆਂ ਹਾਣੀ ਬਾਲਾਂ ਨਾਲ
 ਵੱਗ ਚਰਾਉਂਦੇ ਸਾਂਭਦੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਨਾਲ।
 ਵੱਗ ਚਰਾ ਕੇ ਮੁੜਨ ਜਦ ਬਾਲ-ਰੂਪ ਚਰਵਾਲ
 ਕਾਲੂ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਹੋਏ ਤਕ-ਤਕ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ।
 ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਚਲਦੀ ਰਹੀ ਏ ਨਿੱਤ ਦੀ ਕਾਰ
 ਮੋਹ ਪਿਆ ਨਾਨਕ ਤਦੋਂ ਹਾਣੀ ਮੰਝੂਆਂ ਨਾਲ।

ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਵੱਗ ਚਾਰਨੇ ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਚਰਵਾਲ
 ਚਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਜੂਹ ਵੱਗ ਡੁੱਬੇ ਕਿਸੀ ਖਿਆਲ।
 ਤਾਜ਼ਾ ਪੌਣ ਸੀ ਰੁਮਕਦੀ ਪੈਂਦੇ ਚਿੱਤ ਹਿਲੋਰ
 ਚਾਰ ਰਹੇ ਸੀ ਮੱਝੀਆਂ ਕਈ ਵਡੇਰੇ ਛੋਹਰ।
 ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੂਹ 'ਚ ਮਸਤ ਹੋ ਮੱਝਾਂ ਰਹੀਆਂ ਚਰ
 ਠੰਢੀ ਥਾਂ ਨਿਵੇਕਲੀ ਜਾ ਬੈਠ ਰਹੇ ਗੁਰੂਵਰ।
 ਹਰੀ-ਭਰੀ ਸੁੰਦਰ ਪੈਲੀ ਤੱਕ ਮੱਝਾਂ ਪੁੱਜੀਆਂ ਜਾ
 ਪਲਾਂ-ਖਿਣਾਂ ਵਿਚ ਚਟਮ ਕਰ ਖੇਤ ਜੋ ਗਈਆਂ ਖਾ।

ਉੱਜੜੀ ਪੈਲੀ ਤੱਕ ਕੇ ਜੱਟ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਨ
 ਬਾਹਾਂ ਉੱਚੀਆਂ ਕਰਕੇ ਲੱਗਾ ਰੌਲਾ ਪਾਣ।
 “ਕਾਲੂ ਬਾਬੇ ਮੱਝੀਆਂ ਖੇਤ ਲਿਆ ਸਭ ਖਾ
 ਭੂਤਰੀਆਂ ਕਿੰਝ ਬੈਠੀਆਂ! ਪੈਲੀ ਡੇਰਾ ਲਾ।”
 ਸੋਰ ਸੁਣ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆ
 ਮੱਝਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਖੇਤ 'ਚੋਂ ਮੁੱਖੋਂ ਬਚਨ ਕਿਹਾ।
 “ਰੱਬ ਦੇ ਜੀਅ ਨੇ ਖਾ ਗਏ ਪੈਲੀ ਦੇ ਦੋ ਕੱਖ
 ਬਰਕਤ ਸਾਈਂ ਪਾਊਗਾ ਸਬਰ ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਰੱਖ।”

ਜੱਟ ਬੋਲਿਆ, “ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਘੋਟੀ ਜਾਵੇਂ ਗਿਆਨ
ਚੱਲ ਕੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰ ਨੁਕਸਾਨ।”

ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਜੱਟ ਨੇ ਮੱਝਾਂ ਮੂਹਰੇ ਲਾ
ਬਾਹੋਂ ਫੜ੍ਹ ਕੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤੁਰਿਆ ਹਾਕਮ ਰਾਹ।

ਪਲੋ-ਪਲੀ ਵਿਚ ਲੱਗ ਗਈ ਦਰ ਹਾਕਮ ਦੇ ਭੀੜ
ਮਗਰੇ-ਮਗਰ ਆ ਗਏ ਲੋਕੀਂ ਘੱਤ ਵਹੀਰ।

ਉੱਚੇ ਇਕ ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
ਢਾਸਣਾ ਲਾਈ ਪੱਟ ਦਾ ਗੋਲ ਸਿਰਹਾਣੇ ਨਾਲ।

ਸਿਰ 'ਤੇ ਝੂਲੇ ਛਤਰ ਉਸ ਵਿਚ ਰਈਸੀ ਸ਼ਾਨ
ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਖਿਦਮਤੀ ਪੱਖੇ ਪਏ ਝੁਲਾਣ।

ਤੱਕੀ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਜੋ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦੀ ਭੀੜ
ਤੁਰੇ ਆਂਵਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਂਤ ਗੰਭੀਰ।

ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਸਮੀਪ ਆ ਬੋਲਿਆ ਜੱਟ ਕਿਸਾਨ
ਤਪੇ ਦਿਲੋਂ ਉਹਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤ ਵੀਰਾਨ।

ਭੂਸਰੀਆਂ ਮੱਝੀਆਂ ਪੈਲੀ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਲਿਤਾੜ
ਪਲੀਂ-ਖਿਨੀਂ ਚਟਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਖੇਤ ਉਜਾੜ।

ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਵੱਲ ਅਣਭੋਲ
ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਬਾਲ ਦਾ ਨਿਰਛਲ, ਸ਼ਾਂਤ, ਅਡੋਲ।

ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਮਾਸੂਮੀਅਤ ਹੋਠਾਂ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
“ਹਰਿਆ-ਭਰਿਆ ਖੇਤ ਹੈ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਇਆ ਵੀਰਾਨ।”

ਦੇ ਬੰਦੇ ਸੱਦ ਰਾਏ ਨੇ ਭੇਜੇ ਨਾਲ ਕਿਸਾਨ
ਤੱਕਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤ ਜਦ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ।

ਹਰੀਆਂ-ਭਰੀਆਂ ਲਗਰਾਂ ਝੂਮਣ ਵਿਚ ਹਵਾ
ਤੱਕਿਆ ਖੇਤ ਕਿਸਾਨ ਜਦ ਖੜ੍ਹੇ ਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ।

ਉੱਧੀ ਪਾਈ ਜਾ ਖੜ੍ਹਾ ਆਖਿਰ ਰਾਏ ਕੋਲ
“ਬਖ਼ਸ਼ੋ! ਜੇ ਇਸ ਬਾਲ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਉੱਚੇ ਬੋਲ।

ਤੱਕਣ ਨੂੰ ਚਰਵਾਲ ਇਹ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਇਸ ਰੱਖ
ਹਰਿਆ-ਭਰਿਆ ਖੇਤ ਹੈ ਘਟਿਆ ਨਾ ਇਕ ਕੱਖ।

ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਨ ਜੀਅ ਨੂੰ ਤੱਕ ਨਾ ਸਕੀ ਅੱਖ
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਉਸ ਕਰਮ ਨੂੰ ਕੌਣ ਏ ਸਕਿਆ ਲਖ!”

ਅਤਿ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਵੱਲ
ਗਲ ਭਰ ਆਇਆ ਉਸ ਦਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕਿਆ ਗੱਲ।

ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਸੁਬਾਹਨੱਲਾ! ਆਖਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਸੋਚੇਂ ਮਨ 'ਚ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਇਹ ਕੇਹਾ ਚਮਤਕਾਰ!!
 ਪੁੱਛਿਆ ਨੂਰੀ ਬਾਲ ਨੂੰ “ਇਸ ਪਿੱਛੇ ਕੀ ਭੇਤ ?
 ਉੱਜੜਨ ਮਗਰੋਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤ।”
 “ਸਾਈਂ ਘਰ ਨਾ ਘਾਟ ਹੈ” ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਠਰੁੰਮੇ ਨਾਲ
 ਹਰਿਆ-ਭਰਿਆ ਖੇਤ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ।
 ਤੇਰ-ਮੇਰ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਪਰ ਬੰਦੇ ਦਾ ਜਾਨਵਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ।
 ਮੇਰੀ ਪੈਲੀ, ਖੇਤ, ਘਰ, ਪੱਕਾ ਸਮਝ ਮੁਕਾਮ
 ਮੂਰਖ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਛੱਡਣਾ ਪਉ ਜਗਾਨ!!”

ਬੀਤੇ ਸੀ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੀ ਕਾਲੂ ਸੱਦ ਕਿਹਾ
 “ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਫੇਰਾ ਲਾਉ ਜ਼ਰਾ।
 ਹਾਲੀ-ਪਾਲੀ ਸਭ ਨੇ ਗੋਡਣ ਗਏ ਜ਼ਮੀਂ”
 ਬਾਬਾ ਵੀ ਮੰਨ ਖੇਤ ਵਿਚ ਪੁੱਜਾ ਰਵਾਂ-ਰਵੀਂ।
 ਖੰਭਾਣੀ ਹੱਥ ਫੜ ਕੇ ਖੇਤੀਂ ਫੇਰਾ ਦੀਨ
 ਸੁਰਤੀ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਦੇ ਕੰਮ 'ਚ ਹੋਏ ਲੀਨ।
 ਥੱਕ-ਟੁੱਟ ਕੇ ਜਾ ਪਏ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਾਂ
 ਗੂੜ੍ਹੀ ਨੀਂਦ ਸੌਂ ਗਏ ਮਾਣਦੇ ਸੀਤ ਹਵਾ।
 ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਹੇ ਸੀ ਜਦ ਰਾਏ ਭੋਇ ਅਵਤਾਰ
 “ਕੌਣ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੁਬਰ ਪਹਿਰ” ਪੁੱਛਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ।
 ਨੌਕਰ ਝੱਟ ਹੀ ਬੋਲਿਆ, “ਸੁੱਤੇ ਬੇਦੀ ਲਾਲ”
 “ਸੌਣ ਦਿਓ” ਕਹਿ ਤੁਰ ਪਏ ਰਾਏ ਆਪਣੀ ਚਾਲ।
 ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸੁੱਤੇ ਰਹੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਸ਼ਾਹ
 ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੰਮ ਕਾਰ ਤੋਂ ਸੁੱਤੇ ਬੇ-ਪਰਵਾਹ।

ਫਸਲਾਂ ਪੱਕ ਸੀ ਹੋਈਆਂ ਵਾਢੀ ਲਈ ਤਿਆਰ
 ਪੈਲੀਆਂ ਦੀ ਪੈਮਾਇਸ਼ ਹਿਤ ਪੁੱਜੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ।
 ਖੇਤ ਸੀ ਹਾੜੇ ਜਾ ਰਹੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਲਗਾਨ
 ਅਹਿਲਕਾਰ, ਪੈਮਾਇਸ਼ ਕਰਕੇ ਡਾਢੀ ਹੋਈ ਥਕਾਨ।
 ਪਹਿਰ ਕੁ ਦਿਨ ਛਿਪਣੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਏ ਲੰਘੇ ਜਦ
 ਓਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸੀ ਸੌਂ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਓਦੋਂ ਤੱਕ।
 ਕੀ ਤਕਦੇ ਨੇ ਹੋਰ ਬਿਰਖਾਂ ਦੀ ਢਲ ਚੁੱਕੀ ਛਾਂ
 ਪਰ ਜਿਥੇ ਨਾਨਕ ਸੁੱਤਾ ਪੁੱਪ ਦਾ ਸੀ ਟਿਕਾਅ।

ਕਾਦਰ ਦਾ ਤੱਕ ਜਲਵਾ ਰਾਏ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ
 ‘ਸੁਬਹਾਨ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ’ ਆਖ ਵਾਰੇ-ਵਾਰੇ ਜਾਣ।
 ਅਜ਼ਮਤ ਦੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਸਨਮੁਖ ਖੜ੍ਹੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ‘ਵਾਹ! ਵਾਹ!’ ਕਹ ਨਾਨਕ ਉੱਠ ਬੋਲੇ ‘ਸਤ ਕਰਤਾਰ’।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਰਾਏ ਜੀ! ‘ਭਲਾ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ’
 ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਏ।
 “ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਖਾਇ॥
 ਹੀਚੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ॥
 ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ॥
 ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹਿ ਰੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥” (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 156)

ਪਰਮਾਰਥ ਇਸ ਜੀਵ ਦੀ ਸੁੱਤਿਆਂ ਬੀਤੇ ਰਾਤ
 ਖਾਓ-ਪੀਓ ਵਿਚ ਬੀਤਦਾ ਹੀਰਾ ਜਨਮ ਸੌਗਾਤ।
 ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭ੍ਰਮ ਭੁੱਲਿਆ ਫਿਰਦਾ ਵਿਚ ਅਗਿਆਨ,
 ਝੂਠੀ ਮਾਇਆ ਸੰਚ ਕੇ ਕੂੜ ਕਰੇ ਅਭਿਮਾਨ।
 ਬੇਖਬਰ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਮੁਲ
 ਪੂਰੀ ਕਾਇਨਾਤ ‘ਚੋਂ ਕੋਇ ਨ ਉਸਦੇ ਤੁਲ।
 ‘ਮੇਰੇ ’ਤੇ ਵੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ’, ਬੋਲੇ ਭੋਇੰ ਰਾਏ
 ‘ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵਿਚ ਪਤ ਰਖੁ’ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਅਲਾਏ।
 ਕਾਲੂ ਕੋਲੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਆਖਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ:
 “ਮਤੁ ਏਸ ਪੁਤ੍ਰ ਨੋ ਦੇਦਾਂ ਹੋਏ ਫਿਟਕਾਰ॥
 ਏਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਈ ਕੋਈ ਗਓਂਸ ਖੁਦਾਇ
 ਏਸੇ ਦੇ ਸਦਕੇ ਮੇਰਾ ਸ਼ਹਿਰ ਵਸੰਦਾ ਆਹਿ॥
 ਖਿਜ਼ਮਤ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹੁ ਅਜ਼ਮਤ ਭਰਿਆ ਆਇ॥”
 ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ, “ਜੀ ਜਾਣੈ! ਖੁਦਾਇ ਦੀਆਂ ਖੁਦਾਇ!”

ਫਿਰ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹਾਣੀ ਮੰਛੂਆਂ ਨਾਲ,
 ਚਾਰਨ ਹਿਤ ਵੱਗ ਛੱਡਿਆ ਥਾਂ ਘਣੀ ਹਰਿਆਲ।
 ਹਾੜ੍ਹ ਮਹੀਨਾ ਤਪਦਾ ਸੀ ਕਹਿਰੀ ਜੀਕੂੰ ਭੱਠ
 ਬਹਿਣ ਲਈ ਸੀ ਲੱਭਦਾ ਹਰ ਜੀਅ ਠੰਢੀ ਗੁੱਠ।
 ਆਲ੍ਹਣਿਆਂ ਵਿਚ ਪੰਖਣੂ ਆਪਾ ਰਹੇ ਲੁਕੇ
 ਫੁੜਕਣ ਕੁਝ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਲੱਗਦੇ ਤੱਤੀ ਲੋਅ।
 ਲਾਗੇ ਹੀ ਇਕ ਬਿਰਖ ਦੀ ਡਾਢੀ ਸੰਘਣੀ ਛਾਂ
 ਕਰੜੇ ਬਰੜੇ ਘਾਹ ‘ਤੇ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਜਾ।

ਭੂਰੀਆਂ, ਕਾਲੀਆਂ, ਗੱਭਣਾਂ ਮੱਠੀ ਤੋਰ ਨਾਲ
 ਚਰ ਰਹੀਆਂ ਸੀ ਵੇਗ ਵਿਚ ਹਿੱਲੇ ਪੂਫਲ ਤਾਲ।
 ਬੂਥੀ ਮਾਰਨ ਘਾਹ ਜਣ ਟੁਣਕਣ ਗਲ ਤਵੀਤ
 ਚਮਕਣ ਪਿੰਡੇ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਪਲੀਆਂ ਨਾਲ ਪਰੀਤ।
 ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਚਰਦਾ ਵੱਗ ਛੱਡ ਅੱਖਾਂ ਗਈਆਂ ਮੁੰਦ
 ਬੇਪਰਵਾਹ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਖੋਏ ਸ਼ਾਂਤ ਸਮੁੰਦ।
 ਸੂਰਜ ਪਾਸੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹੋਈ ਛਾਂ ਦੋਫਾਤ
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਬਾਲ ਸੀ ਸੂਰਜ ਰਿਹਾ ਨਿਹਾਰ।
 ਬਦਲਣ ਰੁੱਤਾਂ ਖਿੱਤੀਆਂ ਬਦਲੇ ਧੁੱਪ ਤੇ ਛਾਂ
 ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਇਹ ਨੇਮ ਹੈ ਥਿਰ ਨਾ ਰਹੇ ਸਮਾਂ।

ਪਰਤ ਰਹੇ ਸੀ ਲਾਗਲੇ ਪਿੰਡੋਂ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਘੋੜਾ ਹਿਣਕਿਆ ਚਾਣਚੱਕ ਰੁਕਿਆ ਪੋਖੜ ਮਾਰ।
 ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ ਤੱਕ ਕੇ ਕੌਤਕ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਰੱਬੀ ਮੌਜ 'ਚ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਧੁੱਪੇ ਕਾਲੂ ਬਾਲ।
 ਧੁੱਪ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਬਚਾਉਣ ਹਿਤ ਅੰਦਰ ਰੱਖ ਠਹਿਰਾਅ
 ਫਣ ਖਿਲਾਰੇ ਨਾਗ ਇਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਸੀ ਖੜ੍ਹਾ।
 ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਸੀ ਜਾਣਿਆ ਉਸ ਨਾਨਕ ਬਾਰੇ ਅਜਬ
 ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠਾ ਮੁੜ ਉਸ ਰੂਪ ਇਲਾਹੀ ਗਜ਼ਬ।
 ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਡੰਗ ਮਾਰਨੇ ਹਿਤ ਪਹਿਲ ਨਾ ਕਰਦਾ ਨਾਗ,
 ਖਤਰਾ ਭਾਂਪ ਕੇ ਡੰਗਦਾ ਖੁਦ ਬਚਾਉਣ ਨੂੰ ਆਪ।
 ਰਾਏ ਅੰਦਰ ਉਪਜਿਆ ਭੈਅ ਸੁੱਤਾ ਤੱਕ ਕੇ ਬਾਲ
 “ਤੱਕਾਂ! ਨੇੜੇ ਜਾਇਕੇ, ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਸ਼ ਹਵਾਲ।”
 ਨੌਕਰਾਂ ਚਾਕਰਾਂ ਨਾਲ ਜਦ ਵਧਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਸਾਹਵਿਓਂ ਆਉਂਦੀ ਭੀੜ ਤੱਕ ਨਾਗ ਹੋਇਆ ਹੁਸ਼ਿਆਰ।
 ਜਦ ਤੱਕ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਜੀ ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਕੋਲ
 ਨਾਗ ਹੋਇਆ ਛਾਈਂ-ਮਾਈਂ ਕਿਧਰੇ ਅੱਖ ਦੇ ਫੋਰ।

ਝੱਟ ਉੱਠ ਬੈਠੇ ਬਾਲ ਗੁਰ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
 ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪਰਣਾਮ।
 ਫ਼ੌਰਨ ਉੱਤਰਿਆ ਘੋੜਿਉਂ ਨੇੜੇ ਆ ਬੁਲਾਰ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਗਲ ਲਾਇਕੇ ਸੀਨੇ ਪਾਈ ਠਾਰ।
 ਗੱਲਾਂ ਹੋਈਆਂ ਬਾਰ ਵਿਚ ਨਰ ਨਾਰੀ ਵਿਚਕਾਰ
 ‘ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਇਹ ਨੂਰੀ ਚਰਵਾਲ।’

ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ

ਧੰਨ ਧੰਨ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸੁਜਾਣ
ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਜੀਹਨੂੰ ਮਾਣ।
ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਮਾਂ ਦੀ ਲਾਡਲੀ ਸੁੱਘੜ ਸਿਆਣੀ ਧੀ
ਕਾਲੂ ਕੁਲ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਸੀ ਮੋਹ ਲੈਂਦੀ ਹਰ ਜੀਅ।
ਘਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਡਾਢੀ ਉਹ ਨਿਪੁੰਨ
ਦਇਆਵਾਨ, ਮਿੱਠ-ਬੋਲੜੀ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨ।
ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਸੀ ਅਤੁੱਟ ਪਿਆਰ
ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵੀਰ ਹੈ ਕਲ-ਜੁਗ ਤਾਰਨਹਾਰ।
ਨਾਨਕ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਵੱਡੀਆਂ ਭੈਣਾਂ ਹਾਰ
ਪਰਦੇ ਸੀ ਕੱਜ ਲੈਂਦੀ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਬਣ ਢਾਲ।

ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਦਾ ਮਾਪਿਆਂ ਕਦ ਧੀਆਂ ਹੋਣ ਜਵਾਨ
ਡੋਲੀ ਪਾ ਕੇ ਤੋਰਨ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਘੇਰੇ ਦਿਲ ਆਣ।
ਤੀਖਣ ਬੁੱਧ ਤੇ ਛੈਲ ਛੁਝੀਲਾ ਨੌਜਵਾਨ ਜੈ ਰਾਮ
ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਨਵਾਬ ਦਾ ਸੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਦੀਵਾਨ।
ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਨੂੰ ਜੱਚਿਆ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਲਈ ਵਰ
ਝੱਟ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਦੱਸਣੇ ਨੂੰ ਪਟਵਾਰੀ ਦੇ ਘਰ।
ਤੱਕੋ! ਪਿੰਡ ਦੇ ਹਾਕਮ ਦਾ ਕੇਹਾ ਸੋਹਣਾ ਕਿਰਦਾਰ
ਪਿੰਡ ਦੀ ਧੀ ਲਈ ਰੱਖਦਾ, ਜੋ ਡਾਢਾ ਸਤਿਕਾਰ।
ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਯੋਗ ਵਰ ਲੱਭ ਪੈਣ 'ਤੇ ਮਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹੋਈ ਧੰਨ।
ਜੰਵ ਲੈ ਕੇ ਜੈ ਰਾਮ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਪੁੱਜੇ ਆ
ਸ਼ਗਨਾਂ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ ਵਿਆਹ।
ਡੋਲੀ ਗਈ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਾਜਿਆਂ-ਗਾਜਿਆਂ ਨਾਲ
ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਜ ਘਰੋਂ ਬੇਬੇ ਲੈ ਗਈ ਨਾਲ।
ਵਿਆਹ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਨਾਨਕ ਘਰ ਪੇਕੀਂ ਗੋੜਾ ਲਾ
ਜਾਂਦੀ ਸਦਕੜੇ ਵੀਰ ਤੋਂ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਉਮਾਹ।
ਭੈਣ ਭਣੋਈਏ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕਰਦੇ ਸੀ ਸਤਿਕਾਰ
ਜੈ ਰਾਮ ਦਾ ਹਿਤ ਵੀ ਸੀ ਡਾਢਾ ਨਾਨਕ ਨਾਲ।

ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਆਹ

ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਜੀਵਨ ਤੋਰਦਾ ਇਕ ਸੰਤੁਲਿਤ ਸਮਾਜ
ਡੋਰ ਮੁਹੱਬਤ ਬੱਝਦੀ ਸੁਰ ਕਰ ਜੀਵਨ ਸਾਜ਼।
ਸਕਲ ਧਰਮ 'ਚੋਂ ਮੰਨਦੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਜੀਵਨ ਪਰਧਾਨ
ਬਾਕੀ ਸਭ ਇਸ ਦਰ 'ਤੇ ਭਰਦੇ ਪੇਟ ਨੇ ਆਣ।
ਨਾਨਕ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਚੰਗੀ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ
ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹਣ ਵਿਰੱਕਤ।
ਭਾਵੇਂ ਨਾਨਕ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਸਾਥ 'ਚ ਸਾਧੂ ਸੰਗ
ਕਥ-ਕਹਾਣੀ ਅਗਮ ਦੀ ਨਿੱਤ ਨਵੇਂ ਪਰਸੰਗ।
ਪਹਿਨਣ ਖਾਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਨਾ ਰੱਖੇ ਪੁੱਤ ਜਵਾਨ
ਕੁਦਰਤੀ ਐ ਕਿ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਘੇਰੇ ਆਣ।
ਵੱਗ ਚਾਰਨੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਹੋਏ ਨਾਨਕ ਬੇਪਰਵਾਹ
ਕਾਲੂ ਡਾਢਾ ਖੱਪਿਆ ਤੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਰਾਹ।
ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸਦਾ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ
ਰਸ ਭਿੰਨਾ ਇਹ ਗੱਭਰੂ ਪੈ ਨਾ ਜਾਏ ਕੁਰਾਹ।
ਏਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਉਂਦੇ ਕੰਮ
ਥੱਕੇ-ਹਾਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਰਦੇ ਚਾ ਆ ਦਮ।
ਲਾਲੂ ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਜੀ ਘਰ ਸਦਾਏ ਤਦ
ਕਾਲੂ ਦੁਖੀਏ ਮਨ ਦੀ ਦੱਸੀ ਬਿਰਥਾ ਸਭ।
ਕਾਲੂ ਤਾਈਂ ਸਾਕ ਦੀ ਜੋ ਦੱਸ ਪਾਈ ਜੈ ਰਾਮ
ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਸਭਨਾਂ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਤਮਾਮ।
ਮੂਲਾ ਚੌਣਾ ਖੱਤਰੀ ਵਿਚ ਬਟਾਲੇ ਵਾਸ
ਪੱਖੋਂ ਕੇ ਰੰਧਾਵਿਆਂ ਦਾ ਸੀ ਪਟਵਾਰੀ ਖਾਸ।
ਸੋਹਣੀ ਧੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਸਦਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ
ਲਹਿਰਾਂ ਬਹਿਰਾਂ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸੋਹਲੇ ਗਾਣ।
ਧੀ ਇਕਲੌਤੀ ਮਾਪਿਆਂ ਮਿੱਠਾ ਨਿਮਰ ਸੁਭਾਅ
ਵਰ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਥਾਹ।
ਸੋਹਣੇ ਸਾਕ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਜੋ ਤਿੰਨਾਂ ਕੀਤੀ ਹਾਂ
ਘਰ ਮੂਲੇ ਦਾ ਜੈ ਰਾਮ ਤਦ ਤੋਰੀ ਗੱਲ ਅਗਾਂਹ।
ਰਿਸ਼ਤੇ ਖਾਤਰ ਸੁਣਦਿਆਂ ਮੂਲੇ ਚੌਣੇ ਦੀ ਮਾਂ
ਉਮਡ ਉਮਡ ਆਇਆ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਚਾਅ।
ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੰਗੇ ਹੋਇਆਂ ਵਰ੍ਹੇ ਗਏ ਦੋ ਬੀਤ

ਸਾਹਾ ਬੰਨ੍ਹੁ-ਭੇਜੀ ਮੂਲੇ ਚਿੱਠੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ।
 ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚਲੇ ਜੋ ਪਰਮਾਣ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਉਮਰਾ ਬਾਰੇ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਬਿਆਨ।
 ਲੇਕਿਨ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਕੋਸ਼ ਦੂਜੀ ਜਿਲਦ ਅਨੁਸਾਰ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸਤਾਈ ਸਾਲ।
 ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਗੁਜਰੇ ਇਕ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ
 ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਆਹ ਵੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸਾਂਦਲਬਾਰ।
 ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਧੁੰਮ ਪਈ ਖ਼ਬਰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਜਾ
 ਲੋਕੀਂ ਦੇਣ ਵਧਾਈਆਂ ਦੂਣ ਸਵਾਏ ਚਾਅ।
 ਤਪੇ ਦੀਆਂ ਨਾਰੀਆਂ ਪੁੱਜੀਆਂ ਆ ਸਜ-ਧਜ
 ਗਿੱਠ-ਗਿੱਠ ਚਿਹਰੇ ਲਾਲੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਲੱਜ।
 ਗਲ ਮਾਲਾਵਾਂ ਸੋਹਦੀਆਂ ਸਿਰ ਦੁਪੱਟੇ ਲਾਲ
 ਨਿੰਮ੍ਹਾ-ਨਿੰਮ੍ਹਾ ਗਾਉਂਦੀਆਂ ਗੀਤ ਸ਼ਗਨ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਖੜ੍ਹੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਮਾਤ, ਨਾਨਕੀ ਚਾਵਾਂ ਠਾਲ,
 ਜੀ ਆਇਆਂ ਕਹਿ ਲਿਆਵਦੀ ਅੰਦਰ ਮੱਠੀ ਚਾਲ।
 ਕੁੱਲ ਬੇਦੀ ਅੰਗ ਸਾਕ ਜੋ 'ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਆ
 ਲੱਗੀਆਂ ਵਿਹੜੇ ਰੋਣਕਾਂ ਦੂਣ ਸਵਾਏ ਚਾਅ।
 ਨਗਰ-ਖੇੜਾ ਵਿਆਹ ਦੀ ਰੋਟੀ ਆਇਆ ਖਾਣ
 ਦਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਮੰਗਤੇ ਝੋਲੀਆਂ ਭਰ ਲਿਜਾਣ।
 ਪੁੱਤ ਤੋਂ ਕਰ ਸਿਰ-ਵਾਰਨੇ ਕਾਲੂ ਲਾਗੀਆਂ ਦੀਨ
 ਜੋ ਵੀ ਕੁਲ ਦੀ ਰਸਮ ਸੀ ਕਾਲੂ ਪੂਰੀ ਕੀਨ।
 ਲੈ ਵਧਾਈ ਪੁੱਜਿਆ ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਹਿਤ ਸੀ ਰੱਖਦਾ ਨਾਨਕ ਨਾਲ।
 ਨਾਨਕ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਵੱਡਿਆਂ ਪੈਰ ਛੁਹਾ
 ਅੰਮੜੀ ਤੋਂ ਆਸੀਸ ਲੈ ਹੋਇਆ ਜੰਵ ਚੜ੍ਹਾਅ।
 ਨਾਨਕ ਦਾਦਕ ਅੰਗ ਸਾਕ ਬੇਦੀ ਕੁਲ ਪਰਿਵਾਰ
 ਗੱਡਿਆਂ ਘੋੜਿਆਂ ਰੱਥਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਹੋ ਅਸਵਾਰ।
 ਜੰਵ ਬਟਾਲੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਹੋਇਆ ਜੰਵ ਢੁਕਾਅ
 ਫੱਬਤ ਤੱਕਦਿਆਂ ਜੰਵ ਦੀ ਰੂਹ ਗਈ ਨਸ਼ਿਆ।
 ਮਿਲਣੀ ਕਰਨੇ ਆ ਗਏ ਪੂੜ ਧੁੰਮਾਉਂਦੇ ਸਾਕ
 ਧੁਰੋਂ ਮਿਲਾਏ ਮਿਲਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਪਾਕ।
 ਚੋਆ ਚੰਦਨ, ਅਤਰ ਫੁਲੇਲ, ਕੇਸਰ ਟਿੱਕੇ ਲਾਣ
 ਘਿਉ, ਸ਼ੱਕਰ, ਖੰਡ, ਮੇਵੇ ਸੁੱਧੇ ਭਾਂਤ-ਭਾਂਤ ਪਕਵਾਨ।

ਜੰਵ ਬਟਾਲੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੀ ਢੁਕਾਈ ਆਣ
ਲਾਗੇ ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਜਾ ਬੈਠੇ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
ਮਾਨੋ! ਨੂਰੀ ਛੋਹ ਸੰਗ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲਿਆ ਗੰਢ
ਅਜਲਾਂ ਤੀਕਰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਬਣੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੰਧ।

ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਜੋ ਕੁੱਕੜ ਬਾਂਗ ਚਿੜੀ ਚੂਹਕੀ ਆਣ
ਮਓਲ ਉੱਠੀ ਬਨਾਸਪਤ ਕੇਸਰ ਕਿਰਨਾਂ ਮੁਸਕਾਣ।
ਚੀਰਾ ਸੋਹੇ ਸੀਸ 'ਤੇ ਚੰਦਰਮਾ ਮੁੱਖ ਚਮਕ
ਬਾਣੀਉਂ ਝਰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਵਾ ਸਰੋਦੀ ਰੁਮਕ।

ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰੀ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਹੋਆ ਵਿਆਹ
ਸੁੰਦਰ ਨੇਕ ਸੁਲੱਖਣੀ ਲੜ ਨਾਨਕ ਦਿੱਤੀ ਲਾ।
ਅੱਜ ਵੀ ਨਗਰ ਬਟਾਲੇ ਦੇ ਰਚ ਕੇ ਨਾਨਕ ਵਿਆਹ
ਰਲ-ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਂਵਦੇ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਉਮਾਹ।

ਮੂਲੇ ਚੌਣੇ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇ ਸਤਸੰਤੋਖ ਦਾ ਦਾਜ
ਤੋਰੀ ਡੋਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕਾਜ।
ਡੋਲੀ ਲੈ ਕੇ ਰਾਇ ਭੋਇੰ ਪੁੱਜੀ ਆ ਬਾਰਾਤ
ਕਾਲੂ ਧਨ ਵਰਸਾਇਆ ਪੁਜਕੇ ਘਰ ਦੇ ਪਾਸ।

ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਬਾਦਰੇ ਛੇੜੇ ਸੁਰ ਕਰ ਸਾਜ
ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਰਸ ਘੋਲਦੀ ਖੰਡ ਮਿਸ਼ਰੀ ਆਵਾਜ਼।
ਰੰਗ ਮਜੀਠਾ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਦੋਹਾਂ 'ਤੇ ਅਕਾਲ
ਸਾਂਝ ਭਿਆਲੀ ਵਿਚ ਗਿਰੀ ਜਾਤ ਜਨਮ ਦੀਵਾਰ।

ਜਿਥੇ ਵੀ ਐ ਹੋਂਦੀ ਨੀਚਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ
ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵੀ ਉਥੇ ਹੁਦੀ ਨਾਲ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਬਦਲਿਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ।

ਡਾਢੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੰਗ ਗਾਏ ਸ਼ਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਰਾਗ
ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਜਾਗੇ ਦਾਨੇ ਭਾਗ।
ਮੁਰਸ਼ਦ ਬੋਲ ਪੁਗਾਣ ਹਿਤ ਦਾਨੇ ਰੱਖੇ ਕੇਸ
ਬਾਬੇ ਜੇਹਾ ਧਾਰਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਵੇਸ।

ਦਿਨੇ ਬੀੜ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਬੈਠਣ ਸਾਧਾਂ ਨਾਲ
ਪੋਥੀ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਹੋਇ ਵੰਨੋ-ਵੰਨ ਵੀਚਾਰ।
ਵਕਤ ਸਿਰ ਘਰ ਬੀੜ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਚਲੇ ਆਣ
ਸਮਾਂ ਦੇਇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਲੱਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਣ।

ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀ-ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬਦਲੀ ਵੇਖੀ ਚਾਲ
 ਤ੍ਰਿਪਤਾ, ਕਾਲੂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਛੱਡੀ ਪਾਉਣੀ ਝਾੜ।
 ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਨਾਨਕ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਰੰਗ
 ਬਾਬੇ ਬਾਰੇ ਬਦਲਿਆ ਸਭ ਦਾ ਸੋਚਣ ਢੰਗ।
 ਦਾਨਾ ਸਾਦਕ ਜੀਉੜਾ ਬਣ ਕੇ ਸਾਥ ਕਮਾਲ
 ਆਪਣਾ ਅਹੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ ਗੁਰ ਨਾਲ।

ਘਰ-ਪਰਿਵਾਰ

ਘੜੀਆਂ ਸੁੱਖਾਂ ਲੱਦੀਆਂ ਜਲਦੀ ਜਾਵਣ ਬੀਤ
 ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨੇਕ ਜਨ, ਸੁੰਦਰ, ਸੁਘੜ, ਸੁਨੀਤ।
 ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਮਾਂਵਦੀ ਕੁਲ ਮਰਯਾਦਾ ਸਾਂਭ
 ਸਾਂਭ ਸਿਕਰ ਘਰ ਰੱਖਦੀ ਸੁਘੜ ਨੂੰਹ-ਧੀ ਵਾਂਗ।
 ਭਾਵੇਂ ਸੁਰਤੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਸੀ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ਸੰਗ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨ ਲੱਗਾ ਕੁਝ ਚੰਗ।
 ਵਕਤ ਨਾਲ ਘਰ ਆਂਵਦੇ ਜਿਉਂ ਪੰਖੀ ਤਿਰਕਾਲ
 ਪਹਿਲੋਂ ਵਾਂਗ ਨਾ ਪੈਂਦੀਆਂ ਝਿੜਕਾਂ ਰਤੀ ਰਵਾਲ।
 ਨਿੱਤ-ਨੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਸਾਂਭਣ ਬਾਬਾ ਹੱਟ
 ਨੇਕੀ ਦੀ ਕਰ ਵਣਜ ਕਰ ਲਾਹਾ ਲਿਆਵਣ ਖੱਟ।
 ‘ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਇਕਵੰਜਵਾਂ ਸੰਮਤ ਬਿਕਰਮ ਰਾਇ
 ਜਨਮ ਹੋਆ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਦਾ ਵਿਚ ਭਾਦਰੋਂ ਮਾਹਿੰ।’
 ਸੁੰਦਰ ਨੈਣ ਮਮੋਲੜੇ ਚੰਦਰ-ਮੁੱਖ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜਾਇਆ ਪੂਰੀ ਭਈ ਉਮੰਗ।

ਦੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਜਨਮੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ
 ਵੇਲ ਵਧੀ ਕੁਲ ਬੇਦੀਆਂ ਤੱਕ ਦਿਲ ਹੋਏ ਸ਼ਾਦ।
 ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਬਾਲ ਜੋ ਚੰਬੜਨ ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ
 ਦਾਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਅੰਦਰੋਂ ਮੋਹ ਦੇ ਪੈਣ ਉਛਾਲ।
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕਦੀ-ਕਦਾਈਂ ਪੇਕੇ ਗੋੜਾ ਲਾ
 ਤੱਕ ਫੁਲਵਾੜੀ ਬਾਬਲੇ ਸੀ ਲੈਂਦੀ ਜੀਅ ਬਹਲਾ।
 ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਹੋਵਦੇ ਕਾਲੂ ਹੋ ਨਿਹਾਲ
 ‘ਸੁਕਰ ਦਾਤਿਆ! ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਪੁੱਤਰ ਮਾਇਆ ਜਾਲ।
 ਨੇਕ ਸੁਸ਼ੀਲ ਹੈ ਨੂੰਹ ਮੇਰੀ ਜਾਲ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਫਾਰ
 ਕਾਰੁਜਗਾਰ ਵਧਾਉਣ ਹਿਤ ਹੋਰ ਦਊ ਉਤਸ਼ਾਹ।’

ਬਾਬਾ ਪਰ ਨਿਜ-ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਉਪਰਵਾਰ
ਸੋਚਣ ਹਰ ਹੀਲੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਿਲੀਏ 'ਜਗ ਪਰਵਾਰ'।
ਫਿਰ ਵੀ ਸਹਜ 'ਚ ਵਿਚਰਦੇ ਰੱਖ ਸਮਤੋਲ ਵਿਹਾਰ
ਉੱਠਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵੇਗ ਨੂੰ ਠੱਲ੍ਹ ਵੀ ਪਾਵਣ ਨਾਲ।

ਨਿਤਨੇਮ ਦੋਵੇਂ ਸਮੇਂ ਬਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ
ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਰਸੀਲੜਾ ਸੁਰ-ਤਾਲ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹ।
ਵਿਚ ਵੀਰਾਨੇ ਜੀਵ-ਜੰਤ ਸੁਣ ਕੇ ਤੰਤ ਰਬਾਬ
ਮੰਤਰ ਮੁਗਧ ਹੋ ਤੱਕਦੇ ਚਿਹਰਾ ਆਫ਼ਤਾਬ।
ਬੋਲ ਬਬੀਹੇ ਗਾਂਵੰਦੇ ਗੁਰ ਬਹਿ ਕੇ ਵਿਚ ਵੈਰਾਗ
ਪ੍ਰਭਾਤੀ, ਆਸਾ, ਭੈਰਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਗ।
ਤੀਜੇ ਪਹਿਰੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਜੋੜ ਨਿਸੰਗ
ਗਉੜੀ, ਸਿਰੀ, ਧਨਾਸਰੀ, ਮਾਰੂ ਗਾਉਣ ਤਿਲੰਗ।
ਰਾੜੀ ਸੋਰਠ, ਵਡਹੰਸ, ਕਾਨੜਾ ਅਤੇ ਮਲਹਾਰ
ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਵੀ ਛੇੜਦੇ ਚੇਤਰ ਰੁੱਤ ਬਹਾਰ।
ਮਿਕਨਾਤੀਸੀ ਖਿੱਚ ਸੀ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਆਵਾਜ਼
ਖਿੰਡਣ ਲੱਗੀ ਦੂਰ ਤਾਈਂ ਸੋਭਾ ਵਿਚ ਪਰਵਾਜ਼।
ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੰਮ ਕਾਜ ਤੋਂ ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਲੋਕ
ਨਿੱਤ ਕਰਨ ਸਤਸੰਗ ਆ ਸਵਰਣ ਲਈ ਪਰਲੋਕ।
ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਬੈਠਦੇ ਲੋਕੀਂ ਜਾਤ ਸਨਾਤ
ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਂਵੰਦੇ ਮਾਣ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਥ।
ਨਾਲੇ ਕੀਲੀ ਰੱਖਦੀ ਸੀ ਦਾਨੇ ਦੀ ਰਬਾਬ
ਸੀ ਝਰਨਾਟਾਂ ਛੇੜਦੀ ਪੁਰ ਅੰਦਰ ਗੁਰ-ਆਵਾਜ਼।

ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਈ ਮੰਗਦੀ ਸੀ ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਪਨਾਹ
ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਓਂ ਮੁੱਖ ਫੇਰਨਾ ਸੀ ਕਦ ਨਾਨਕ ਚਾਹ ?
ਜਗਤ ਜਲੰਦੀ ਪੀੜ ਜਦ ਆ ਘੇਰੇ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ
ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ ਨਾਨਕ ਤਦੋਂ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਉਦਾਸ।
ਬਾਲ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਸਾਂਝ ਸੀ ਰਮਤੇ ਸਾਧਾਂ ਨਾਲ
ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਖ਼ਬਰਾਂ ਆ ਦੱਸਦੇ ਹਾਲ-ਹਵਾਲ।
ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਸਰਜ਼ਮੀਂ ਵਡਨਾਮੀ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਧਰਮੋਂ ਫਿਰੇ ਜਗੀਰ ਪਾ ਵਡ-ਹਿੰਦੂ ਖ਼ਾਨਦਾਨ।
ਦੂਰ ਕੀ ਜਾਣੈ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਰਾਇ ਭੋਇੰ ਮਿਸਾਲ
ਪਿਤਾ, ਬੁਲਾਰ ਸੀ ਬਣ ਗਿਆ ਕਿੰਜ ਭੋਇੰ ਨਈਂ ਸਰਦਾਰ!

ਸੰਗ ਜਾਬਰਾਂ ਟਾਕਰੇ ਲਈ ਘਟ ਗਿਆ ਜੋ ਜ਼ੋਰ
ਹਿੰਦੂ ਭਾਈਚਾਰਿਆਂ ਤਦ ਨਿਯਮ ਬਦਲ ਲਏ ਹੋਰ।
ਜੁਲਮੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਹਿਤ ਬਹੂ-ਬੇਟੀਆਂ ਲਾਜ
ਛੋਟੀ ਉਮਰੇ ਵਿਆਹੁਣ ਦਾ ਤੁਰਿਆ ਤਦੋਂ ਰਿਵਾਜ।

ਹੱਟੀ ਬੈਠੇ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਬਾਬਾ ਸਭੇ ਵਣਜ
ਜਾਪੇ, ਜਿਉਂ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੋਏ ਕਰਜ਼।
ਜਾਣ ਦਸ਼ਾ ਹਿੰਦ-ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਘਿਨੌਣੀ ਤਸਵੀਰ
ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਖਿੱਚੀ ਜਾਏ ਲਕੀਰ।
ਰੁੱਤਾਂ, ਖਿੱਤਾਂ ਬਦਲਣ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ
ਤੀਹ ਵਰ੍ਹੇ ਨੂੰ ਪੁੱਜ ਗਏ ਨਾਮ ਘਾਲਣਾ ਘਾਲ।
ਭੇਖੀ ਤੇ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਦਾ ਉੱਘੜਨ ਲੱਗਾ ਕੱਚ
ਤਪੇ ਵਾਸੀਆਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪੁੱਜਣ ਲੱਗਾ ਸੱਚ।
ਅਸਲੀ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਸਭ ਬਣ ਗਏ ਹਮ-ਖਿਆਲ
ਕਰਨ ਗੋਸ਼ਟੀ ਸਤਸੰਗ ਤੱਕ ਸਮਾਂ ਵਿਕਰਾਲ।
ਦੰਭੀ, ਭੇਖੀ, ਦੋਖੀਆਂ ਦੇ ਢਿੱਡੀਂ ਪਏ ਮਰੋੜ
ਦੰਦ ਕਥਾ ਫਿਰ ਤੁਰ ਪਈ ਬੀਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ।
“ਜਦ ਤੋਂ ਬਣਿਐ ਰਮਤਿਆਂ ਸਾਧਾਂ ਦਾ ਹਮ-ਖਿਆਲ
ਕਾਲੂ ਪੁੱਤ ਦੋਨੋਂ ਹੱਥੀਂ ਰਿਹਾ ਘਰ ਉਜਾੜ।
ਜੇ ਨਾ ਲਿਆਂਦਾ ਹੋੜ ਪੁੱਤ ਸਾਧਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੋੜ
ਅੱਜ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਲਕ ਨੂੰ ਝੁੰਗਾ ਹੋ ਜੂ ਚੌੜ।”
ਬਾਬਾ ਵੀ ਤਾਂ ਪੂਰਦੇ ਸੀ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਗਰਜ਼
ਖੁਦ ਕਮਾ ਲਾਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਕੀ ਹਰਜ਼ ?
ਬਦਲਣ ਲੱਗਾ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ
ਘੰਟਿਆਂ-ਬੱਧੀ ਲੀਨ ਰਹਿਣ ਜੁੜ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ।
ਭੁੱਬਣ ਲੱਗੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦੀ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਮੰਝਧਾਰ
ਮੁੜ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਗ੍ਰਸਿਆ ਕਾਲੂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ।
ਹੋ ਕੇ ਟੱਬਰਦਾਰ ਵੀ ਜੇ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਰ
ਆਖ਼ਰ ਕਦੋਂ ਤੀਕ ਚੁੱਪ ਕੋਈ ਰਹਿੰਦੈ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ?

ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ

ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਸ ਦਸ਼ਾ 'ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹੋਈ ਉਦਾਸ
ਦਰਦ ਉਸੇ ਨੂੰ ਹੋਂਦਾ ਕੁਮਲਾਏ ਜਿਸ ਸ਼ਾਖ਼!

ਕਾਲੂ ਵੀ ਕੁਝ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਇਆ ਪਰੇਸ਼ਾਨ
 ਸੋਚੇ ਖੋਟਾ ਕੌਡੀਉਂ ਪੈਸੇ ਬਿਨ ਇਨਸਾਨ।
 ਪੈਸੇ ਬਾਝੋਂ ਜੱਗ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਤ
 ਪਰਖੀ ਜਾਏ ਇਸ ਨਾਲ ਬੰਦੇ ਦੀ ਔਕਾਤ।
 ਆਸ ਪੜੋਸੀ ਅੰਗ ਸਾਕ ਵੀ ਪੁੱਜੀ ਕਨਸੋ
 ਪੁੱਤਰ ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਦਾ ਕਮਲਾ ਗਿਆ ਹੋ।
 ਰਲ ਫਕੀਰਾਂ ਮਜਲਸੀਂ ਰਹਿੰਦੈ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ
 ਜਿੰਨੇ ਮੂੰਹ ਓਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜੱਗ ਦੇ-ਮੂੰਹੀ ਤਲਵਾਰ।
 ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਖਦੀ, “ਛੱਡ ਦਿਲਗੀਰੀ ਲਾਲ!
 ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਭਲੇਰੀਆਂ ਕੁਝ ਸਾਡਾ ਵੀ ਕਰ ਖਿਆਲ।”
 ਕਾਲੂ ਕਿਹਾ, “ਪੁੱਤਰਾ! ਜੋੜ ਮੋਢਾ ਪਿਉ ਨਾਲ
 ਸਾਊ ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਕਰਾਂ ਕੰਮ 'ਚ ਹੋ ਭਿਆਲ।
 ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਤਾਕਤ ਘਟੇ ਵਧਦੀ ਉਮਰਾ ਨਾਲ
 ਸਾਂਭੀ ਜਾਏ ਨਾ ਬੱਚਿਆ! ਮੈਥੋਂ ਹੁਣ ਪਟਵਾਰ।
 ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖੇਤ ਵਿਚ ਕਾਮੇ ਲੈ ਕੇ ਨਾਲ
 ਸਾਂਭੇ ਆਪਣੀ ਖੇਤਰੀ ਖੜੀ ਫਸਲ ਤੱਯਾਰ।
 ਕਹਿੰਦੇ, ‘ਖੇਤੀ ਖਸਮਾਂ ਸੇਤੀ’ ਐਵੇਂ ਨਹੀਂ ਉਜਾੜ
 ਹੱਥੀਂ ਖੇਤੀ ਕਰਦਿਆਂ ਵਧ ਜਾਊ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।”
 ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ, “ਪਿਤਾ ਜੀ! ਜੋ ਖੇਤੀ ਦੀ ਚਾਹ
 ਖੇਤੀ ਬੀਜ ਨਿਵੇਕਲੀ ਵਿਚ ਹਲ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਵਾਹ।
 ਨਾਲ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਿਆ ਕਰ ਚਹੁੰਤਰਫੀਂ ਵਾੜ
 ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਖਲੇ ਕੇ ਉੱਪਰ ਕੀਤੀ ਤਾੜ।
 ਇੰਨਾ ਸੁਕਰ ਕਿ ਆਪਣੀ ਰੱਖੀ ਫਸਲ ਸੰਭਾਲ
 ਕਿਸੀ ਪਰਾਏ ਖੇਤ ਦਾ ਰੱਖੀਏ ਕਿੰਜ ਖਿਆਲ ?

‘ਖੇਤ ਨਿਵੇਕਲਾ’ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ
 ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇੰਜ ਲਿਖਿਆ ‘ਜਨਮ ਸਾਖੀ’ ਵਿਚ ਆਣ।
 “ਲੋਕੋ! ਇਹ ਕੀ ਆਖਦਾ ?” ਕਾਲੂ ਖੱਪ ਕਿਹਾ
 “ਆਪਣਾ ਖੇਤ ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਦ ਇਸ ਵਾਹ ਲਿਆ ?”
 ਕਮਲੀਆਂ ਛੱਡ ਤੂੰ ਬੱਚਿਆ! ਜੇ ਚਾਹਿਆ ਕਰਤਾਰ
 ਆਪਣਾ ਖੇਤ ਨਿਵੇਕਲਾ ਵੀ ਲੈ ਦੇਊਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ।
 ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿੰਜ ਪੂਰੀਆਂ ਲੈਨਾਂ ਏਂ ਤੂੰ ਪਾ
 ਟੱਬਰ ਦੇ ਕਿੱਥੋਂ ਤੀਕਰ ਕਰਨੈਂ ਪੂਰੇ ਚਾਅ!
 ਅੱਗੋਂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ

‘ਉੱਤਮ ਖੇਤੀ’ ਪਿਤਾ ਜੀ! ਹੋਈ ਆਣ ਤੱਯਾਰ।
 ਦੇਹੀ-ਪੈਲੀ ਹਲ ਵਾਹ ਵਿਚ ਬੀਜਿਆ ਨਾਮ
 ਸਬਰ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਿਆ ਅੰਦਰ ਪੂਰੇ ਧਾਮ।
 ਨਾਮ ਬੀਜ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਰੂਪ ਫਲ-ਫੁੱਲ ਹੋਏ ਤਿਆਰ
 ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਲਗਾਨ ਨਾ ਦੇਣਾ ਪਉ ਸਰਕਾਰ।
 ਕੁਲਾਂ ਤੀਕਰ ਫ਼ਸਲ ਇਹ ਖਾਊਗਾ ਪਰਿਵਾਰ
 ਰਖਵਾਲਾ, ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਵੱਡਾ ਪਰਵਰਦਗਾਰ!!
 ਵੱਡ ਕਿਰਸਾਣੀ, ਵਣਜ, ਹੱਟ ਉਸੇ ਸੁਦਾਗਰ ਹੱਥ
 ਨਾਨਕ ਚਾਕਰ ਉਸ ਦਾ, ਸਾਹਿਬ! ਉਹ ਅਕੱਥ।
 ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਜਗਤ ਵਿਚ ਵਿਰਲੇ ਕਿਸੀ ਸਾਰ
 ਅੱਗੋਂ ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ ਡੂੰਘੀ ਸੋਚ ਵੀਚਾਰ:

“ਮਨੁ ਹਾਲੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਣੀ ਸਰਮੁ ਪਾਣੀ ਤਨੁ ਖੇਤੁ ॥
 ਨਾਮੁ ਬੀਜੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੁਹਾਗਾ ਰਖੁ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ ॥
 ਭਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ ਸੇ ਘਰ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ ॥੧॥
 ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ ॥
 ਇਨਿ ਮਾਇਆ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥”

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 596)

ਖੇਤੀ ਬਾਬਤ ਪੁੱਤ ਦੀ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਵੀਚਾਰ
 ਆਖਿਆ, “ਆਪਣੀ ਹੱਟ ਹੈ ਸਾਂਭੋ ਬਰਖੁਰਦਾਰ!
 ਰਹਿੰਦੈ ਚਿੱਤ ਜੇ ਬੱਚਿਆ! ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ ਉਦਾਸ
 ਕਰ ਲੈ ਫਿਰ ਸੌਦਾਗਰੀ ਕੰਮ ਦੀ ਬੱਝੋ ਆਸ।”
 ਪਿਤਾ ਮੁੱਖੋਂ ਸੌਦਾਗਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਭਲੀਭਾਂਤ
 ਸੌਦਾਗਰ, ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਪਾਈ ਮਨ 'ਤੇ ਝਾਤ।

ਹਾਣੁ ਹਟੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਵਥੁ ॥
 ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਡਸਾਲ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਤਿਸ ਨੋ ਰਖੁ ॥
 ਵਣਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਵਣਜੁ ਕਰਿ ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨ ਹਸੁ ॥੨॥
 ਸੁਣਿ ਸਾਸਤ ਸਉਦਾਗਰੀ ਸਤੁ ਘੋੜੈ ਲੈ ਚਲੁ ॥
 ਖਰਚੁ ਬੰਨੁ ਚੰਗਿਆਈਆ ਮਤੁ ਮਨ ਜਾਣਹਿ ਕਲੁ ॥
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਦੇਸਿ ਜਾਹਿ ਤਾ ਸੁਖਿ ਲਹਹਿ ਮਹਲੁ ॥੩॥
 ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਮੰਨਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੰਮੁ ॥
 ਬੰਨੁ ਬਦੀਆ ਕਰਿ ਧਾਵਣੀ ਤਾ ਕੋ ਆਖੈ ਧੰਨੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਚੜੈ ਚਵਗਣ ਵੰਨੁ ॥੪॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 595-596)

ਮਨ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਜਾਣ ਕੇ ਕਾਲੂ ਭਏ ਨਿਰਾਸ਼
 ਸੋਚਣ! ਕਾਹਤੋਂ ਪੁੱਤ ਗਲ ਸੀ ਪਾਉਣੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਫਾਸ।
 ਵਿਹਲਾ ਰਿਹਾ ਜੇ ਪੁੱਤ ਇਹ ਨਾ ਕੀਤੀ ਇਸ ਕਾਰ
 ਕਾਲੂ ਪੁੱਤ ਮਖੱਟੂ ਕਹਿ ਹੱਸੂਗਾ ਪਰਿਵਾਰ!
 ਸਭ ਨਸੀਹਤਾਂ ਜਾਪੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜਦ ਬੇਕਾਰ
 ਦੁਖੀਆ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ ਬਾਹਰ।
 ਵਾਰੀ ਸਦਕੇ ਜਾਂਵਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਮਾਂ ਬਹਿ ਕੋਲ
 ਗੰਠੜੀ ਮਨ ਦੀ ਫੋਲਦੀ ਬੋਲੀ ਉਹ ਦੋ ਬੋਲ:

“ਕਿੰਜ ਸਰੇਗਾ ਕਿਰਤ ਬਿਨ ਬੈਠਾ ਜੋ ਚੁੱਪ ਧਾਰ
 ਜੀਉਂਦੈ ਤੇਰੀ ਆਸ ’ਤੇ ਬੱਚਿਆ! ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਕੀ ਘਟ ਜੂ ਦੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਦਵੇਂ ਜੇ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰ
 ਲੀੜੇ ਪਾ ਕੇ ਸੋਹਣੇ ਗੋੜਾ ਦਵੇਂ ਜੇ ਬਾਹਰ।
 ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਬੱਝ ਜਾਊ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸਾਰ
 ਆਖਣਗੇ! ਕਾਲੂ ਪੁੱਤਰ ਤੁਰਿਆ ਭਲੀ ਰਾਹ।”
 ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਮਾਤ ਦੇ ਬਾਬੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾ
 ਮਨ ਦੀ ਡੂੰਘੀ ਤੜਪ ’ਚੋਂ ਮਾਤ ਨੂੰ ਇੰਜ ਕਿਹਾ;

“ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥
 ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥
 ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥
 ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ॥੧॥
 ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
 ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥
 ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
 ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥
 ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥
 ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥
 ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਭੋਗੁ ॥
 ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
 ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥੩॥
 ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡੁ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥
 ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਖਸਮ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥੪॥੩॥ ”

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 349)

ਹੋਈ ਨਿਰੁੱਤਰ ਮਾਤ ਜੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰ

ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਮੇਟਦੀ ਜਾ ਬੈਠੀ ਵਿਚ ਪਰਿਵਾਰ।

ਬੇਦੀ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਉੱਤੇ ਲਟਕੇ ਜੀਕਰ ਸ਼ੈਫ

ਨਾਨਕ ਬਉਰਾਨਾ ਭਇਆ ਸੁਣ ਹੋਇਆ ਵੱਡਾ ਹੈਫ!

ਵੈਦ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ

ਖਸਮ ਵਿਸਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖਦਿਆਂ ਕਮਜਾਤ

ਚੁੱਪ ਹੋ ਗਏ ਸਤਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਨਾ ਕੁਝ ਮਾਤ।

ਲੈ ਗਲਵੱਕੜੀ ਆਖਿਆ ਮਾਤਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ

‘ਕੁਝ ਤਾਂ ਪੁੱਤਰ ਹੋਸ਼ ਕਰ ਤੱਕੋ ਵੱਲ ਪਰਿਵਾਰ।’

ਭੋਲੀ ਮਾਤ ਨਾ ਜਾਣਦੀ ਗੁੱਝਾ ਮਾਰੂ ਰੋਗ

ਮਮਤਾ ਮਾਰੀ ਨਿਸ ਦਿਨ ਲੱਗੀ ਕਰਨ ਵਿਜੋਗ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਛੱਡਿਆ ਗੁਰ ਮਨ ’ਤੇ ਚੱਲੇ ਆਰ

ਨੇਤਰ ਮੁੰਦੀ ਪਏ ਰਹਿਣ ਜੋੜ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਤਾਰ।

ਜਿੰਨੇ ਮੂੰਹ ਓਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਤਪੇ ਦੇ ਹੋਣ

ਲੋਕੀਂ ਮੌਕਾ ਤਾੜ ਕੇ ਸੂਲਾਂ ਰਿਦੇ ਪਰੋਣ।

ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਲੋਕੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਇਤਬਾਰ

ਪਰ ਸਿਆਣੇ ਨਾ ਕੱਢਦੇ ਭਿਣਕ ਅੰਦਰੋਂ ਬਾਹਰ।

ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਮਤ ਹੈ ਲੋਕੀਂ ਦੇਣ ਸਲਾਹ

ਕਿਸੀ ਨਾ ਜਾਤਾਂ ਨੂਰ ਦੇ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹ।

ਮਾਤਾ ਬਹੁੰ ਸਮਝਾਇਆ ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਹਿਬ ਚੁੱਪ

ਕੁੱਲ ਲੋਕਾਈ ਦੁੱਖੜੇ ਜੋ ਰਹੇ ਸੀ ਅੰਦਰ ਧੁੱਖ।

ਕਾਲੂ ਵੀ ਸਮਝਾ ਹਟੇ ਦੇ ਸਿਆਣੀ ਮੱਤ

ਨਾ ਬੋਲੇ ਪਰ ਲਾਲ ਜੀ ਟੱਸ ਤੋਂ ਹੋਏ ਨਾ ਮੱਸ।

ਨਾਨਕ ਦਾ ਇਹ ਚਲਨ ਤੱਕ ਟੱਬਰ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸ਼

ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਵੈਦ ਬੁਲਾਉ ਖਾਸ।

ਸੱਦ ਲਿਆਏ ਕਾਲੂ ਜੀ ਖਾਸ ਵੈਦ ਹਰੀ ਦਾਸ

ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਹ ਵੇਦਨਾ ਜਾ ਬੈਠਾ ਗੁਰ ਪਾਸ।

ਨਬਜ਼ ਟਟੋਲੀ ਵੈਦ ਨੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਪੱਲਾ ਲਾਹ

ਨਾਨਕ ਹੱਥੋਂ ਵੈਦ ਦੇ ਲਿਆ ਹੱਥ ਛੁਡਾ।

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਵੈਦ ਜੀ! ਰੋਗ ਇਹ ਸਮਝੋਂ ਬਾਹਰ
ਉਹੀ ਜਾਣ ਹੈ ਸਕਦਾ ਭੀਤਰ ਦੀ ਜਿਸ ਸਾਰ।
ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੇਦਨਾ ਨਬਜ਼ ਕੀ ਦੱਸੂ ਦੁੱਖ ?
ਰੋਗ ਪਛਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿੰਜ ਤਨ ਮਨ ਹੋਊ ਸੁੱਖ।
ਲੁੱ-ਲੁੱ ਗ੍ਰਸੀ ਦੁਨੀ ਇਹ ਨੰਗ ਭੁੱਖ ਤੇ ਪੀੜ
ਤੱਕ ਕੇ ਵਲ ਸੁਜਾਣ ਵੈਦ ਆਖਿਆ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।

“ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੇਲੇ ਬਾਂਹ ॥
ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥
ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ॥” (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1279)

ਵੈਦ ਸੰਜੀਦਾ ਹੋਇਆ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਵੱਲ
ਨਬਜ਼ ਸਰੀਰ ਅਰੋਗ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹ ਕੇਹਾ ਸੱਲ ?
ਹਰੀਦਾਸ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਐਸਾ ਕਿਹੜਾ ਦੁੱਖ ?
ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ ਛੱਡਿਆ ਵਿਆਪੇ ਤਿਹੁ ਨ ਭੁੱਖ ?
ਕੇਹੀ ਗੁੱਝੀ ਪੀੜ ਜੋ ਅੰਦਰ ਰਹੀ ਖਾ
ਮਾਰ ਔਸਥੀ ਦਊਂਗਾ ਰੋਗ ਨੂੰ ਦਊ ਖਪਾ।
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੋ ਲਿਵਲੀਨ
ਸਮਾਂ ਪੈਣ ਤੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਮਿਲ ਜਾਊ ਤਸਕੀਨ।”
ਸਾਹਿਬ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਹੋ ਤੱਕਿਆ ਵੈਦ ਜੀ ਵੱਲ
ਜਾਪਿਆ ਜੀਕੂੰ ਦੁੱਖ ਨੇ ਅੰਦਰ ਪਾਈ ਛੱਲ।
ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਰਾਹੀ ਤਦ ਉਚਰਿਆ ਸਬਦ ਮਲਾਰ
ਅੰਦਰਲੀ ਪੀੜਾ ਬਾਰੇ ਬੋਲੇ ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ।

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖ ॥
ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤਵਾਰ ਜਮਦੂਤ ॥
ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥
ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੧॥
ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੈ ਸਰੀਰ ॥
ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਠਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ॥
ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੨॥

ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ॥

ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸੁ ॥

ਸਾਸਿ ਗਇਐ ਕਾਇਆ ਢਲਿ ਪਾਇ ॥

ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ ॥੩॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸੁ ॥

ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਛੁਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੪॥੨॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1256)

ਤਾਤਪਰਜ ਇਹ ਜੀਵ ਹੈ ਲਿਪਟਿਆ ਹਉਂ ਸੰਸਾਰ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭ ਮੋਹ ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ।

ਰਸ ਕਸ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ਭੋਗ ਦੇਹੀ ਵਿਆਪੇ ਰੋਗ

ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਚ ਧੁਲਦਿਆਂ ਰੋਗੋਂ ਹੋਏ ਨਿਰੋਗ।

ਪ੍ਰਥਮੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵਿਛੜਨਾ ਦੂਜਾ ਦੁੱਖ ਹੈ ਭੁੱਖ

ਮਲਕਲ ਮੌਤ ਦਾ ਜਬਰਨ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣਾ ਦੁੱਖ।

ਇਹ ਵੀ ਵੱਡਾ ਦੁੱਖ ਹੈ ਦੇਹੀ ਵਿਆਪੇ ਰੋਗ

ਤਗੜਾ ਵੱਡ-ਹਕੀਮ ਵੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਅਰੋਗ।

ਭੁੱਖ, ਵਿਛੋੜਾ, ਰੋਗ, ਮੌਤ ਚਾਰੇ ਰੋਗ ਜੋ ਖਾਸ

ਸਤਿ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਹ ਦਾ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਏ ਹਰੀਦਾਸ।

ਦਇਆ ਦਿਸ਼ਟੀ ਵੈਦ 'ਤੇ ਪਈ ਜੋ ਬਾਬੇ ਆਣ

ਅਸਥਿਰ ਮਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਨਾਮ-ਰੰਗ ਦੀ ਪਾਣ।

ਕਾਲੂ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹਾਂ ਕਰ ਫੇਰ ਬੋਲੇ ਹਰੀਦਾਸ

‘ਪੀੜ ਹਰਨ ਲਈ ਜੱਗ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜਗ ਇਹ ਖਾਸ।’

ਕਾਲੂ ਤੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨ ਕਾਈ ਪੀੜ

ਖੋਟਿਉਂ ਖਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਨੈਣੀਂ ਇਸ ਅਕਸੀਰ।

ਬਾਬੇ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰ ਲੈ ਪਰਤ ਗਏ ਹਰੀਦਾਸ

ਵਿਚ ਤਪੇ ਦੇ ਖਿੰਡ ਗਈ ਸਦਗੁਣਾਂ ਦੀ ਬਾਸ।

ਖਰਾ ਸੌਦਾ

ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਚਿੰਤਾ-ਗੁਸਤ ਜਗਤ-ਜਲੰਦੀ ਪੀੜ

ਕਰਕ ਕਾਲਜਾ ਵਿੰਨ੍ਹਦੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।

ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਕਿਉਂ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਨਾ ਇਮਦਾਦ

ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੀ ਧਰਤ 'ਤੇ ਕੋਇ ਨ ਪੁੱਛੇ ਵਾਤ।

ਮਹਿਲੀਂ ਕਿੱਦਾਂ ਪਕਦੇ ਵੰਨੋ-ਵੰਨ ਪਕਵਾਨ
 ਭੁੱਖ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਵਿਲਕਦੇ ਕਿਰਤੀ ਤੇ ਕਿਰਸਾਨ ?
 ਪੰਡਤ ਕਿਉਂਕਰ ਦੀਨ ਛਡ ਗਲ 'ਤੇ ਛੁਰੀ ਚਲਾਣ
 ਹਾਕਮ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਛਡਿਆ ਦੀਨ ਈਮਾਨ।
 ਅੰਨ੍ਹੀ ਪਰਜਾ ਗਿਆਨਹੀਣ ਕੌਣ ਦਿਖਾਏ ਰਾਹ
 ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਈ ਵਿਲਕਦੀ ਦੇਵੇ ਕੌਣ ਪਨਾਹ ?
 ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਪਲਟਿਆ ਮਨ ਦਾ ਜਿਉਂ ਵੈਰਾਗ
 ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਅਦ ਗੁਰ ਮੁੰਦੇ ਹੋਏ ਚਿਰਾਗ।
 ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਚਾਰ
 ਆਤਮ ਚੀਨ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਲਈ ਸਾਰ।
 ਭਾਵੇਂ ਹੱਟੀ ਜਾ ਬਹੇ ਨਾਨਕ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ
 ਨਾਮ ਖੁਦਾਈ ਰੰਗ ਪਰ ਰੱਖਿਆ ਬਰਕਰਾਰ।
 ਕਦੀ ਆ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ, ਮਨ ਮੰਦਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਬਾਰ
 ਮਿਲਣ ਲੱਗਾ ਸੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਵਾਂ ਪਿਤਾ ਪਿਆਰ।
 ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੁੜ ਨਾਮ ਕੀਰਤੀ ਰੰਗ
 ਰਾੜੀ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਸਤਿਸੰਗ।
 ਕੀਰਤੀ ਸ਼ੋਭਾ ਬਿਖਰੀ ਬਾਰ 'ਚ ਦੂਰੋ-ਦੂਰ
 ਬੰਨ੍ਹ ਕਤਾਰਾਂ ਪੁੱਜਦੇ ਸਤਸੰਗੀ ਕੋਲ ਹਜ਼ੂਰ।
 ਖੇਤੀ ਦਾ ਮੀਂਹ ਆਸਰੇ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕੰਮ ਕਾਰ
 ਬੇਜ਼ਾਰੀ ਸੀ ਵਧਦੀ ਜੇ ਔੜ ਦੀ ਪੈਂਦੀ ਮਾਰ।
 ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਈ ਤੱਕ ਕਿੰਜ ਹੋ ਸਕਦੇ ਬੇਪਵਾਹ
 ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਲਾਚਾਰ ਦੀ ਫੜਦੇ ਆ ਕੇ ਬਾਂਹ।
 ਕਾਲੂ ਸੋਚਿਆ ਪੁੱਤ ਜੋ ਪਾਈਏ ਵਿਚ ਵਪਾਰ
 ਤੋਟ ਰਹੂ ਨਾ ਅੰਨ ਦੀ ਕਰੂ ਜੋ ਨਿੱਤ ਦੀ ਕਾਰ।
 'ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਕਸੁੰਭੜਾ ਥੋੜੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰ'
 ਫਿਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਹੀ ਚਲਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਹਾਰ।
 'ਨਾਨਕ ਹਥੀਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀਹ ਰੁਪਈਏ ਰਾਸ
 ਕੀਤੀ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਪਿਤਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨੈ ਖਾਸ।
 ਸੌਦਾ ਖਰਾ ਵਿਹਾਜ ਕੇ ਮੁੜਨੈਂ ਬਰਖੁਰਦਾਰ।
 ਖੱਤਰੀ ਪੁੱਤਰ ਕਰਨ ਜਿਉਂ ਲਾਹੇ ਦਾ ਵਪਾਰ।'
 ਸ਼ਾਹੀ ਵਪਾਰੀ ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ ਸੀਗਾ ਖਰਾ ਵਪਾਰ
 ਦਸ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਤੋਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਕੀ ਇਨਕਾਰ ?

ਭਾਵੇਂ ਸੀ ਪਰਵਾਜ਼ ਉਸ ਉੱਡਣੀ ਅਤੇ ਅਮੋੜ
 ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸੀ ਕਿੰਜ ਸਕਦਾ ਮੋੜ।
 ਪਿੱਛੇ ਇਸ ਵਪਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਤਾਂ ਹੋਊ ਰਾਜ ?
 ਕਮਰਕੱਸਾ ਤਦ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਣ ਲਈ ਮਹਾਰਾਜ।
 ਵੱਡਾ ਨਗਰ ਚੂਹੜਕਾਣਾ ਤਲਵੰਡੀ ਨਜ਼ਦੀਕ
 ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਖਰੇ ਵਪਾਰ ਵਿਚ ਰਾਸ ਸੀ ਲਓਣੀ ਠੀਕ।
 ਸੁੰਦਰ ਚਾਦਰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਟਿਕਾ
 ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਲਖਮੀ ਕੰਨੀਂ ਮੋਹ ਸੰਗ ਤੱਕਿਆ!
 ਪੁਰ-ਕਰਮੀਂ ਸੰਜੋਗੜਾ! ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਨਾਲ
 ਚੂਹੜਕਾਣਾ ਲਈ ਵਿਦਾ ਹੋਏ ਚੱਲ ਬਾਬਾ ਸਾਦਕ ਚਾਲ।
 ਸਰਸ ਬਸੰਤੀ ਰੁੱਤ ਸੀ ਮਹਿਕਾਂ ਲੱਦੀ 'ਵਾ
 ਨਾਲ ਸਰੂਟਿਆਂ ਝੁੰਮਦੀ ਪੌਣ ਰਹੀ ਸੀ ਗਾ।
 ਰਾਈ ਸਰਸੋਂ ਕਣਕ ਦੇ ਲਹਿਲਹਾਂਦੇ ਖੇਤ
 ਪੰਛੀ ਚਹਿਚਹਾਉਂਦੇ ਫੁਦਕਣ ਉੱਤੇ ਰੇਤ।
 ਭਾਲ ਖਰੇ ਸੌਦੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
 ਅਕੱਥ ਕਥਾ ਅਕਾਲ ਦੀ ਰਾਹ 'ਚ ਕਹਿੰਦੇ ਜਾਣ।
 ਚੂਹੜਕਾਣਿਉਂ ਉਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਬੀਆਬਾਨ
 ਤੱਕਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਸਤਗੁਰੂ ਤਪ ਸਾਧਕ ਅਸਥਾਨ।
 ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮੰਡਲੀ ਉੱਤਰੀ ਸੀ ਇਸ ਬੀੜ
 ਜਟਾ ਜੂਟ ਕਈ ਘਨ-ਮੋਨ ਨਾਂਗੇ ਕਈ ਫ਼ਕੀਰ।
 ਗਲ-ਗਲ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਕੋਈ ਇਕੋ ਪੈਰ ਖੜ੍ਹਾ
 ਆਸਣ ਪਦਮ ਜਮਾਇਕੇ ਬਿਰਤੀ ਰਿਹਾ ਟਿਕਾ।
 ਨਿਰ-ਬਸਤਰ ਕੁਝ ਨਿਰਆਹਾਰ ਸੁਰਤ ਰਹੇ ਸੀ ਜੋੜ
 ਬੋਕਿਆਂ ਵਰਗੇ ਪੇਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਕੰਗਰੋੜ।
 ਹੁਕਮੀਂ ਰੂਹਾਂ ਅਹਿਲ ਅਡੋਲ ਤਨ ਦੇ ਭਲੇ ਫ਼ਕੀਰ
 ਲੁਛ-ਲੁਛ ਕਰਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਰੱਖੀ ਧੀਰ।
 ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਬਹਿ ਤਪੀ ਇਕ ਸਾਧ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮੰਤ੍ਰ
 ਤੇੜ ਲੰਗੋਟਾ, ਮ੍ਰਿਗਛਾਲ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਬੜਾ ਮਹੰਤ।
 ਵਾਚ ਕੇ ਆਸਣ ਵੰਨ-ਵੰਨ ਮਨ ਦੇ ਤੋਲਦੇ ਤੋਲ
 ਆਖਰ ਪੁੱਜੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਬੜੇ ਮਹੰਤ ਦੇ ਕੋਲ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਮਹੰਤ ਜੀ! ਸੁੰਦਰ ਸੋਹਣੇ ਅੰਗ
 ਸੁਆਹ ਰਮਾ ਕੇ ਕਿਉਂ ਕੀਤੇ ਸੋਹਣੇ ਅੰਗ ਬਦਰੰਗ ?”

ਮਹੰਤ ਕਿਹਾ, “ਸੁਣ ਬਾਲ ਜੀ! ਰੱਖ ਸਬੂਰੀ ਸੋਚ
ਭੇਖ ਸਾਧ ਜੋ ਧਾਰਿਆ ਲਾਜ਼ਮੀ ਐ ਸੰਕੋਚ।

ਖਰਾ ਦੁਖਾਲਾ ਲਾਵਣਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬੰਨ੍ਹ
ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਖਪਾਇਕੇ ਜਿੱਤਣਾ ਪੈਂਦੈ ਮਨ।”

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਮਹੰਤ ਜੀ! ਤਜਿਆ ਕਾਹਤੋਂ ਅੰਨ
ਅੰਨੇ ਬਿਨਾ ਸਕਾਲ ਨਾਹ ਰੱਬ ਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸੰਨ।

ਮੰਗ ਖਾਣਾ ਕਦ ਸੋਭਦਾ ਤਜ ਕੇ ਸਭ ਘਰ-ਬਾਰ
ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਭੇਜਿਆ ਆਪੇ ਲਊਗਾ ਸਾਰ।”

“ਭੁੱਖੇ ਹਾਂ ਸੱਤ ਦਿਨ ਤੋਂ” ਕਿਹਾ ਹਕੀਕਤ ਖੋਲ੍ਹ
ਆਖਿਆ ਜਦੋਂ ਮਹੰਤ ਇਹ ਥਿੜਕ ਰਹੇ ਸੀ ਬੋਲ।

ਬਾਣੀਏ ਵਾਂਗ ਸੀ ਭੇਜਿਆ ਬੇਦੀ ਕਰਨ ਵਪਾਰ
ਪਰ ਬੈਠੇ ਸੀ ਸਾਹਮਣੇ ਭੁੱਖੇ ਨਿਰ-ਆਹਾਰ।

ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਖਿਲਾਵਣਾ ਅੰਨ-ਪਾਣੀ ਆਹਾਰ
ਸੋਚਿਆ! ਨਾਨਕ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਹੋਊ ਖਰਾ ਵਪਾਰ ?

ਵੀਹ ਰੁਪਈਏ ਸਤਗੁਰੂ ਚਰਨੀਂ ਰੱਖ ਮਹੰਤ
ਆਖਿਆ, “ਅੰਨ ਛਕਾਵਣੈ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਬੇਅੰਤ।”

“ਮਾਇਆ, ਸੌਦਾ, ਵਣਜ ਆਦਿ ਸਾਡਾ ਨਾ ਵਿਹਾਰ
ਰਸਦ ਲਿਆਉ ਜਾਇਕੇ ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਆਹਾਰ।”

ਸਤਿਬਚਨ! ਕਹਿ ਤੁਰ ਪਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ
ਨਕ ਨਥ ਸਭ ਖਸਮ ਹੱਥ ਉਸੇ ਦੀ ਸਿਰਕਾਰ।

ਬਾਰੰਬਾਰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਖਾਸ
ਪਰ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਰਸਦ ਤੇ ਖਰਚ ਤੀਂ ਸਾਰੀ ਰਾਸ।

'ਕੱਠੀ ਕਰ ਸਮੱਗਰੀ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਉਮਾਹ
ਲੰਗਰ ਸਭ ਪਕਾਇਕੇ ਦਿੱਤਾ ਸਭਸ ਖੁਆ।

ਸੌਦਾ ਖਰਾ ਵਿਹਾਜ ਕੇ ਬਣ ਕੇ ਸਭਨਾਂ ਮੀਤ
'ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਛਕਾਣ ਦੀ' ਬਾਬੇ ਤੋਰੀ ਰੀਤ।

ਤਲਵੰਡੀ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ
ਪਿਤਾ ਦੇ ਰੰਜ ਹੋਣ ਦਾ ਰਾਹ 'ਚ ਆਇਆ ਖਿਆਲ।

ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਸੀ ਤ੍ਰਾਸ
ਤਾਹੀਓਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਮਨ੍ਹਾ ਉਸ ਖਰਚਣੋਂ ਸਾਰੀ ਰਾਸ।

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਮਰਦਾਨਿਆ! ਜਾਉ ਆਪਣੇ ਧਾਮ
ਭੁੰਘੀ ਰੈਣ ਸੁਹੇਲੜੀ ਜਾ ਕੇ ਕਰੇ ਆਰਾਮ।”

ਕੰਢੇ ਸੁੱਕੇ, ਤਾਲ ਦੇ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖੜੇ ਹੇਠ
ਨਾਮ ਆਹਾਰ ਦਾ ਭੋਗ ਲਾ ਬਾਬਾ ਗਏ ਬੈਠ।

ਤੜਕੇ ਲੱਗੀ ਲੋਅ ਜਦ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਗ੍ਰਾਮ
ਮਰਦਾਨਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਮਹਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਧਾਮ!
ਕਾਲੂ ਤਾਈਂ ਸੱਚ ਸਭ ਕੀਤਾ ਦਾਨੇ ਜ਼ਾਹਰ
'ਮਾਰੇ ਡਰ ਦੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੂਹ ਤੋਂ ਬੈਠੇ ਬਾਹਰ'।
ਪਰਤਿਆ ਖ਼ਾਲੀ ਹੱਥ ਪੁੱਤ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ਼
ਭੜਕੇ ਕਾਲੂ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਪੁੱਜੇ ਪੁੱਤਰ ਪਾਸ।
ਤੱਕਿਆ ਰੱਬੀ ਰੰਗ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਲਾਲ ਅਡੋਲ
ਉਹ ਤਾਂ ਖ਼ਰੇ ਵਾਪਾਰ ਦੀ ਭਰੀ ਸੀ ਬੈਠਾ ਝੋਲ।
ਲੇਕਿਨ ਕਾਲੂ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਝਿੜੀਉਂ ਬਾਹਰ
ਆਪ ਬਰਬਾਰ ਪੁੱਤ 'ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਕੀਤਾ ਜ਼ਾਹਰ।
ਮਾਰ ਕੇ ਚੰਡਾਂ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਬੋਲੇ ਬੋਲ ਕੁਬੋਲ
ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਬਾਪ ਸੀ, ਸੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤੋਲ।
ਜਿਸ ਵੀ ਤੱਕਿਆ ਅੱਖੀਉਂ ਹੰਝ ਨਾ ਸਕਿਆ ਰੋਕ
ਰੋਈਆਂ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਮੰਨਿਆ ਸਭਨਾਂ ਸ਼ੋਕ!
ਕਾਲੂ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸੀ ਆਖ਼ਰ ਦੁਨੀਆਦਾਰ
ਕਿੰਜ ਹੁੰਦਾ ਖੁਸ਼ ਤੱਕ ਪੁੱਤ ਵਿਹਲਾ, ਹੋਣਹਾਰ ?
ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਰੋਵਦੀ ਤੱਕ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਮਾਤ
ਐਡੀ ਕੀ ਤਕਸੀਰ ਹੋਈ! ਮਾਰੇ ਮਨ 'ਚ ਝਾਤ।
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਖ਼ਬਰ ਜਾ ਪੁੱਜੀ ਪਾਸ ਬੁਲਾਰ
ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਸੁਣ ਕਾਲੂ ਦਾ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਵਿਵਹਾਰ।
ਸੱਦਿਆ ਓਸੇ ਪਲ ਉਸ ਪਟਵਾਰੀ ਨੂੰ ਕੋਲ
ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵਿਚ ਝਾੜ ਕੇ ਤਿੱਖੇ ਬੋਲੇ ਬੋਲ।

“ਮੰਦਾ ਕੀਤੋ ਪਟਵਾਰੀ! ਕਾਹਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਿਆਰ
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਇਸ ਨੂਰ ਦੇ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਚੰਡਾਂ ਮਾਰ।
ਮੈਥੋਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਰੁਪਈਏ ਏਡੀ ਸੀ ਜੇ ਭੁੱਖ
ਸਾਰ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਲਾਲ ਦੀ! ਕਾਅਦਾ ਤੂੰ ਮਨੁੱਖ ?
ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਖੁਆਲਦਾ ਹੁੰਦਾ ਖ਼ਰਾ ਵਪਾਰ
ਕਾਸ਼! ਕਿ ਖਰੇ ਸੌਦੇ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਸਾਰ!
ਤੂੰ ਹਿੰਦੂ ਘਰ ਜਨਮਿਆ ਮੈਂ ਹਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਰੀਤੀ ਏਸ ਸਮਾਜ ਦੀ ਕਰਦੀ ਨਾਹ ਪਰਵਾਨ।

ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਰੱਖ ਲਾਂ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਕੋਲ
ਰੱਖ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਇਹ ਭਰਲਾਂ ਸੱਖਣੀ ਝੋਲ।”

ਜਦ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਪਰਤਿਆ ਸੀ ਕਰਕੇ ਖਰਾ ਵਪਾਰ
ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਸੀ ਡੁੱਬਿਆ ਭੋਇੰ ਨਹੀਂ ਸਰਦਾਰ।
ਪਿਤਾ ਮਨੋ ਸੀ ਉਤਰਿਆ ਨਾਨਕ ਭੈਣ ਦਾ ਵੀਰ
ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਜੈ ਰਾਮ ਸੁਣ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ।
ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਬੇਚੈਨ ਜਦ ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
ਸੱਦਿਆ ਆਖਿਰ ਜੈਰਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬੀਚਾਰ।
ਸਾਊ, ਸ਼ਾਂਤ, ਜੈਰਾਮ ਸੀ ਤੀਖਣ ਬੁੱਧ ਵਿਵੇਕ
ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਇ ਬਿਨਾਂ ਬਨਾਵਟ ਭੇਖ।
ਦੌਲਤਖ਼ਾਨ ਨਵਾਬ ਦਾ ਸੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਦੀਵਾਨ
ਕਰਮਾਸੰਦੀ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਪਤੀ ਜੋ ਸੀ ਜੈਰਾਮ।
ਜੈਰਾਮ ਘਰ ਸਹੁਰੇ ਪੁੱਜ ਪੁੱਛਿਆ ਹਾਲ-ਹਵਾਲ
ਵਿਹਲੜ ਪੁੱਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਕਾਲੂ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ।
ਸੁੱਖ-ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਣ ਮਗਰੋਂ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
ਜਾਣ ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਪਿੰਡ ਦਾ ਕੀਤਾ ਬਹੁੰ ਸਤਿਕਾਰ।
ਵਿਹਲਾ ਤੱਕ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਰਾਏ ਬਿਠਾਇਆ ਕੋਲ
ਨਾਲ ਬੜੀ ਅਪਣੱਤ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਬੋਲ।
“ਮੇਰੀ ਅਕਲੇ ਠੀਕ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ
ਐਪਰ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਕਾਲੂ ਦੁਨੀਆਦਾਰ।
ਖਬਰ ਨਾ ਕਾਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜੈਰਾਮ
ਰਾਖ 'ਚ ਛੁਪੀ ਅਗਨ ਵਤ ਨਾਨਕ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ!
ਮਿਲ ਕੇ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿਓ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਵੇ ਕੁਝ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।
ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕਰਕੇ ਦੁਆ-ਸਲਾਮ
ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਾਤ ਕੱਟ ਭਲਕੇ ਮੁੜਿਆ ਜੈਰਾਮ।
ਮਿਲਿਆ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਗਿਆ ਉਸ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।
“ਨਾਨਕ ਭਲਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਤਿ ਦਾ ਦਿਆਨਤਦਾਰ
ਵਡ-ਹਿਸਾਬੀ ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਸਿਆਣਾ ਸੂਝਦਾਰ।
ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ 'ਚ ਸਭ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਇਕੋ ਰੱਬ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਵੇ ਵੱਡ ਈਮਾਨ।”

ਸੁਣਿਆ ਖ਼ਾਨ ਨਵਾਬ ਜਦ ਨਾਨਕ ਖ਼ਰਾ ਵਿਹਾਰ
ਵਛਾਦਾਰ ਦੀਵਾਨ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
ਮੋਦੀਖ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ਹੈ ਇਕ ਮੋਦੀ ਦੀ ਲੋੜ
ਏਨਾ ਕਹਿ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹਾਕਮ ਤੋਰ।
ਜੈਰਾਮ ਤਲਵੰਡੀ ਵੱਲ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਭਿਜਵਾ
ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਮਨ ਡਾਢਾ ਉਪਜਿਆ ਚਾਅ।
ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਤਦ ਰਾਏ ਨੇ ਨਾਨਕ ਲਿਆ ਸੱਦ
ਗੱਲ ਸੁਣ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਦੀ ਮਨ ਹੋਇਆ ਗ਼ਦਗ਼ਦ।

ਤੜਕੇ ਉੱਠਣ-ਸਾਰ ਮੰਨ ਕਹਿਣਾ ਜੈਰਾਮ ਦਾ
ਛੱਡ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ ਕੀਤਾ ਮੂੰਹ ਦੁਆਬ ਵੱਲ।
ਦਿੱਤਾ ਵੱਡ ਸਤਿਕਾਰ ਬਾਬੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ
ਘੁੱਟੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਚਰਨ ਪਰਸ ਕੇ ਮਾਤ ਦੇ।
ਖੜ੍ਹੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨਾਰ ਡੌਰ-ਭੌਰ ਹੋ ਤੱਕਦੀ
ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਬਲਕਾਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਥ ਡੋਰੀਆਂ।
ਪੜਕਦੇ ਕਾਲਜੇ ਨਾਲ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾ ਗਿਰੀ
ਬੀਤੇ ਪਲ ਖਿਣ ਸਾਲ ਫਿਰ ਗਏ ਅੱਖਾਂ ਮੂਹਰ ਦੀ।
ਡਾਢੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਤੱਕਿਆ ਵੱਲ ਸੁਲੱਖਣੀ
ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ਉਠਾਲ ਦਿੱਤਾ ਧੀਰਜ ਉਸ ਨੂੰ।
ਦੌੜੇ ਆਏ ਬਾਲ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖਮੀ
ਘੁੱਟ ਕਲੇਜੇ ਨਾਲ ਬਾਬੇ ਨੇ ਲਾਏ ਤਦੇ।
ਮਹੀਆਂ ਦਾ ਚਰਵਾਲ ਵਿਚ ਹਵੇਲੀ ਜਾਇਕੇ
ਡਾਢੀ ਮਮਤਾ ਨਾਲ ਡੰਗਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁਚਕਾਰਿਆ।
ਬੜੀ ਮਾਸੂਮਤਾ ਨਾਲ ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਉਨ
ਬਾਬਾ ਲਾ ਗਲ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ ਰਹੇ।
ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਚਾਰ ਮੱਘਰ ਮਾਹ ਸੁਹਾਵਣਾ
ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਤੁਰ ਪਏ ਗੁਰ ਤਲਵੰਡੀਓਂ।
ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਤੋਰਨ ਆਏ ਖ਼ਾਸ ਕਰ
ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਮਹਾਂ ਨੂਰ ਨੂੰ।
ਤੱਕੇ ਸੁੰਢੀ ਬਾਰ ਰੂਹੋਂ ਸੱਖਣੀ ਦੇਹ ਫੜ੍ਹ
ਬਾਬਾ ਪਰਲੇ ਪਾਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲੋਂ ਜਾ ਲੱਗਾ।

•

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਤੀਜਾ ਸਰਗ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਬਾਬਾ ਪੈਧਾ ਸਚਿ ਖੰਡ
ਨਉਨਿਧ ਨਾਮ ਗਰੀਬੀ ਖਾਈ ॥
-ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ

ਸਯਦਵੰਸ਼ੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ 'ਚੋਂ ਵੱਡਾ ਅਲਾਉਦੀਨ
 ਕਰਨੀ ਰੱਬ ਦੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸ਼ਕਤੀਹੀਨ।
 ਸਿਪਾਹਸਲਾਰ ਬਹਿਲੋਲ ਖ਼ਾਂ ਸਾਂਭਿਆ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ
 ਪਹਿਨਿਆ ਤੇਤੀ ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਸਿਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਤਾਜ।
 ਉਹਦਾ ਹੀ ਸਿਕਦਾਰ ਸੀ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਨਵਾਬ
 ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਤਾਤਾਰ ਖ਼ਾਂ ਜਿਸ ਕੀਤਾ ਥਾਂ ਆਬਾਦ।
 ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਚਚੇਚਾ ਭਾਈ ਸੀ ਸਿਕੰਦਰ ਖ਼ਾਨ
 ਬਣਿਆ ਜੋ ਬਹਿਲੋਲ ਖ਼ਾਂ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਹੁਕਮਰਾਨ।
 ਰਾਜਧਾਨੀ ਦਿੱਲੀ ਥਾਵੇਂ ਉਸ ਆਗਰਾ ਲਈ ਬਣਾ
 ਲੱਗਾ ਚੱਲਣ ਬਿਹਾਰ ਤੀਕ ਜ਼ਾਲਮ ਦਾ ਸਿੱਕਾ।
 ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਲਿਆ ਦਰਬਾਰ ਬੁਲਾ
 ਦੁਖੀਆਂ, ਚੁਗਲਖੋਰਾਂ ਪੱਲੇ ਨਾ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਪਿਆ।
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਲੋਧੀ ਜੋ ਅੱਜ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦੈ ਨਾਂ
 'ਤਾਮਸਵਣ' ਸੀ ਆਖਦੇ ਵਾਸੀ ਜੋ ਇਸ ਥਾਂ।
 ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਈਸਾ ਤੀਕ ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਸੀ ਧਿਆਨ
 'ਪੇਰਨਪੁਰ' ਕਹਿ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੱਦਣ ਪਾਕ ਧਾਮ।
 ਸੋਲਾਂ ਮੀਲ ਕਪੂਰਥਲੇ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਪਾਸੇ ਵੱਲ
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਦੇ ਨਗਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਪੈਂਦੀ ਚੱਲ।
 ਚੌਹੀਂ ਤਰਫ਼ ਹਵੇਲੀਆਂ ਰੌਣਕ ਚੱਤੋ ਪਹਿਰ
 ਸੁੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸੌਂਹਦੀ ਸੱਜੇ ਤਰਫ਼ੀਂ ਮਹਿਲ।
 ਛੱਤਾਂ 'ਤੇ ਮੀਨਾਕਸ਼ੀ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹੇ ਖ਼ਾਸ
 ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਚਿੱਤਰੇ ਚਾਤਰ ਕਿਸੀ ਨੱਕਾਸ਼।
 ਬਾਹਰਵੰਨੀ ਬਾਗ਼-ਬਗ਼ੀਚੇ ਕੰਢੇ ਵੇਈਂ ਲਹਿਰ
 ਕਿਲ੍ਹਾਬੰਦੀ ਚੁਫ਼ੇਰਿਉਂ ਕਰ ਕੀਤਾ ਪੱਕਾ ਸ਼ਹਿਰ।
 ਦਸਤਕਾਰ ਕਾਰੀਗਰਾਂ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਆ
 ਕਲਾਕਾਰੀ ਦੇ ਵਸਬ ਵਿਚ ਲਿਆ ਨਾਮ ਕਮਾ।
 ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੀ ਨਗਰੀ ਦੇ ਅੱਡੋ-ਅੱਡਰੇ ਵੇਸ
 ਵਸਦੇ ਸੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਆਲਮ, ਫਾਜ਼ਲ, ਦਰਵੇਸ਼।

ਇਸਲਾਮੀ ਵਿਹਾਰਕ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਮਦਰੱਸੇ ਖੋਲ੍ਹ
 ਚਾਨਣ ਦਾ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੋਚ ਕੇਹੀ ਅਣਮੋਲ।
 ਪਰਮਾਰਥ ਸੋਝੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੁੱਧ ਲੋਕੀਂ ਆ
 ਕੇਂਦਰ ਬਹਿ ਇਸਲਾਮ ਕਰਨ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਚਰਚਾ।
 ਨਾਜ਼ਮ ਸੀ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਦੌਲਤ ਖਾਨ ਨਵਾਬ
 ਜਿਥੇ ਭਿਸਤ ਦੁਆਬ ਦਾ ਪੁੱਜਦਾ ਸੀ ਖਰਾਜ।
 ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਘੁੰਗ ਵਸਦਾ ਕਿਲ੍ਹੇ ਹਵੇਲੀਆਂ ਨਾਲ
 ਨਾਲ ਲਾਹੌਰ ਸੰਬੰਧ ਸੀ ਵਿਚ ਤਜ਼ਾਰਤੀ ਮਾਲ।
 ਲਹਿੰਦੇ ਵੱਲ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਖਹਿੰਦੀ ਖੇਤਾਂ ਨਾਲ
 ਕਾਲੀ ਵੇਈਂ ਵਗਦੀ ਸੀ ਮਸਤ ਅਨੂਠੀ ਚਾਲ।
 ਦਿੱਸੇ ਕਾਲੀ ਮਿੱਟੀ 'ਚੋਂ ਕਾਲਾ ਹੀ ਵਹਾਅ
 'ਤਾਮਸਵਣ' ਤਾਹੀਉਂ ਲੋਕੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਇਸ ਥਾਂ।
 ਜ਼ਿਕਰ ਅੰਵਦਾ ਏਸ ਦਾ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਬੜੀ ਪੁਰਾਤਨ ਨਦੀ ਇਹ ਉਮਰ ਹਿਸਾਬੋਂ ਬਾਹਰ।
 ਕਿਧਰੇ ਜਾਵੇ ਟੱਪਦੀ ਤਿੱਖੇ ਵਹਿਣ ਵਿਸ਼ਾਲ
 ਕਿਧਰੇ ਸੁੱਤ-ਉਨੀਂਦਰੀ ਢਿੱਲੀ ਜਾਪੇ ਚਾਲ।
 ਬੰਨ੍ਹਿਆਂ ਉੱਪਰ ਖੱਜੀਆਂ ਦਿਸਣ ਲੰਮੀ ਪਾਲ
 ਪਾਣੀ ਤੇ ਪੱਤ-ਛਤਰੀਆਂ ਖੇਡਣ ਪਰਛਾਵਿਆਂ ਨਾਲ।
 ਵਿਚ ਦਸੂਹੇ ਟੇਰਕਿਆਣੇ ਛੱਭ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਬਾਹਰ
 ਕਪੂਰਥਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਜਾਏ ਠਾਰ।
 ਹਰੀਕੇ ਪੱਤਣ ਤੋਂ ਉਰ੍ਹਾਂ ਦਸ ਕੁ ਮੀਲ 'ਤੇ ਜਾ
 ਸਤਲੁਜ ਵਿਚ ਸਮੇਟਦੀ ਕਾਲੀ ਵੇਈਂ ਆਪਾ।

ਕਲ ਤਾਰਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਪਰਮ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਭਾਲ
 ਰੱਬੀ ਮੌਜ 'ਚ ਜਾ ਰਹੇ ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ।
 ਨੈਂ ਬੂਟੇ ਝਲ ਚੀਰਦੇ ਪੱਤਣ ਲੰਘ ਬਿਆਸ
 ਕੰਢਾ ਵੇਈਂ ਦਿਸਿਆ ਦੂਧੀਆ ਲੋਅ ਆਕਾਸ਼।
 ਮਓਲ ਉਠੀ ਸਭ ਬਨਸਪਤ ਮਓਲ ਉੱਠੇ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ
 ਕਿਰਨਾਂ ਉੱਤਰੀਆਂ ਅੰਬਰੋਂ ਖਜੀਆਂ 'ਚੋਂ ਛਣ-ਛਣ।
 ਲਹਿਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬਿਖਰਨ ਆਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਚਿੱਤ-ਚੋਰ
 ਥੰਮ੍ਹਦੀ ਜਾਏ ਪੈੜਚਾਲ ਚਿੱਤ 'ਚ ਪੈਣ ਹਿਲੋਰ।
 ਹੋਣ ਤਰੰਗਤ ਲਹਿਰਾਂ ਜਦ ਵਗੇ ਸੁਗੰਧ ਸਮੀਰ
 ਮੰਤਰ-ਮੁਗਧ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਮਨ 'ਚ ਆਵੇ ਧੀਰ।

'ਸਤਿ ਸੁਹਾਣ ਸਦਾ ਮਨ ਚਾਉ' ਸੁਰਤਿਆਂ ਉਪਜੇ ਚਾਅ
 ਸੁਰਤ ਪਲਟੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਜ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ।
 ਗੀਤ ਅਨੂਠਾ ਛੋਹਿਆ ਉੱਚੀ ਸੁਰਤ ਨਾਯਾਬ
 ਮਰਦਾਨਾ ਗਿਆ ਰੰਗਿਆ ਸੁਣ ਵਿਸਮਾਦੀ ਨਾਦ।
 'ਇਹ ਬਾਣੀ ਜੋ ਜੀਓ ਜਾਣੈ ਜੁੜ ਗਏ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਪਸ ਪੰਛੀ ਹੋ ਮੁਗਧ ਧੁਨ ਤੱਕਣ ਜੋਤ ਅਨੂਪ।
 ਕਾਦਰ ਤੋਂ ਹੋ ਵਾਰਨੇ ਸਾਈਂ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼
 ਪੁੱਜ ਗਏ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਉਦੇਸ਼।
 ਘੁੰਮ-ਘੁਮਾਉਂਦੇ ਨਗਰੀ ਤਹਿ ਕਰ ਲੰਮੀ ਵਾਟ
 ਪੁੱਜੇ ਘਰ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਵੇਲਾ ਸੀ ਪਰਭਾਤ।
 ਦੌੜ ਕੇ ਆਈ ਨਾਨਕੀ ਲੱਗੀ ਧਾ ਗਲ ਵੀਰ
 ਪੀਰਾਨੇ ਸੀ ਪੀਰ ਜੋ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ।
 ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ 'ਚ ਉਮਡਿਆ ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਦਿਲ
 ਫਾਵੀ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਸੋਹਣੇ ਵੀਰ ਨੂੰ ਮਿਲ।
 ਨੈਣ ਅੱਥਰੂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਭਰ ਆਇਆ ਉਸ ਗੱਚ
 ਸਰਘੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਤੱਕਿਆ ਸੁਪਨਾ ਹੋਇਆ ਸੱਚ।
 ਮੂੜ੍ਹੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਵੀਰਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਥਾਲ ਪਰੋਸ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਪੇਕੇ ਘਰ ਦਾ ਹਾਲ।
 ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੁਨੀਆ 'ਚੋਂ ਸੀ ਵੀਰਨ ਉਸ ਅਨਮੋਲ
 ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੂਠਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਤੁਲਿਆਂ ਜਾਏ ਨਾ ਤੋਲ।
 ਬੋਲ ਅਗੰਮੀ ਸਨਮੁਖ ਤੁੱਛ ਦੁਨਿਆਵੀ ਬੋਲ
 ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਉਸ ਜਾਣ ਕੇ ਵੀਰਾ ਰਹਿਸੀ ਕੋਲ।
 ਨਜ਼ਰ ਉਠਾ ਕੇ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜਦ ਚੌਫੇਰ
 ਝੀਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਨਣੀ ਸੀ ਕਿਰਨਾਂ ਰਹੀ ਬਖੇਰ।
 ਫਰਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਸੋਹਦੇ ਮਖ਼ਮਲੀ ਕਾਲੀਨ
 ਮੀਨਾਕਾਰੀ ਥੰਮ੍ਹਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਅਤਿ ਮਹੀਨ।
 ਰੰਗਲੇ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੜੇ ਪਲੰਘ ਡੱਠੇ ਸੀ ਨਾਲ
 ਕੱਢੀਆਂ ਚਾਦਰਾਂ ਤੇ ਤੋਤੇ ਘੁੰਗੀਆਂ ਪਾਉਣ ਧਮਾਲ।
 ਸੱਜੀ ਤਰਫੇ ਬਾਗ ਵੱਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਇਕ ਬਾਰ
 ਟਹਿਕੀ ਮਹਿਕੀ ਫਿਜ਼ਾ ਵਿਚ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਚਹਿਕਾਰ।
 ਪੈਂਤੀ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਾਨਕ ਭਰ ਜੁਆਨ
 ਵਿਚ ਨਗਰੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਜਦੋਂ ਮਿਲੇ ਜੈਰਾਮ।

ਅਤਿ ਸੰਤੋਖੀ ਸੋਹਣਾ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਸੀ ਵਰ
 ਸੋਹਣਾ ਮੁਖੜਾ ਅਤਿ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੀ ਸੀ ਝਰ।
 ਕੁੜਤਾ ਕਲੀਆਂਦਾਰ ਗਲ ਤੇੜ ਪਾਈ ਸਲਵਾਰ।
 ਪੈਰ ਪਠਾਣੀ ਖੇੜੀਆਂ ਸਿਰ ਸੋਹਣੀ ਦਸਤਾਰ।
 ਤੱਕ ਜੀਜਾ ਜੈਰਾਮ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਪਰਣਾਮ
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੈਰਾਮ।
 ਹੋਇਆ ਮੰਤਰ ਮੁਗਧ ਉਹ ਤੱਕ ਨੂਰਾਨੀ ਝਾਲ
 ਠਾਰ ਪਈ ਉਸ ਅੰਦਰੋਂ ਪੁੱਛਿਆਂ ਹਾਲ ਹਵਾਲ।
 ਗੱਲਾਂ-ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਤੁਰੀ ਨੌਕਰੀ ਦੀ ਫਿਰ ਬਾਤ
 ਤੁਰ ਪਏ ਨਾਲ ਸੌਗਾਤ ਲੈ ਖਾਤਰ ਮਿਲਣ ਨਵਾਬ।
 ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਹੈਰਤਮੰਦ ਨਵਾਬ
 ‘ਅੱਲਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ’ ਹੈ ਮਿਲਿਆ ਰਤਨ ਨਾਯਾਬ।
 ਨਾਲ ਅਦਬ ਬਹਾ ਲਿਆ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸ
 ‘ਮੋਦੀ’ ਦਾ ਪਦ ਬਖਸ਼ਿਆ ਨਾਲ ਅਲੂਫਾ ਖਾਸ।
 ਭਾਰੀ ਕੰਮ ਈਮਾਨ ਬੱਧੀ ਰਸਦ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ
 ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੈਰਾਮ ਸੀ ਤੱਕ ਮਿਲਿਆ ਅਹੁਦਾ।

ਮੋਦੀਖਾਨਾ

ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਤੇ ਚਾਰ ਦਾ ਸੀ ਸਤੰਬਰ ਮਾਂਹ
 ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਸਾਂਭਿਆ ਗੁਰ ਰੱਖ ਸਾਈਂ ਡੋਰਾਂ।
 ਵੱਡ ਈਮਾਨ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਜੋ ਬਾਬੇ ਲਿਆ ਸੰਭਾਲ
 ਭਾਰੀ ਸੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਹੁਦਾ ਮੋਦੀਕਾਰ।
 ਯੁੱਗ ਸਾਮੰਤੀ ਵਿਚ ਤਦ ਮਾਮਲਾ ਅਤੇ ਮਸੂਲ
 ਜਿਨਸ ਰੂਪ ਵਿਚ ਤੋਲ ਕੇ ਕਰਦੇ ਸੀ ਵਸੂਲ।
 ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਤੇ ਚੌਧਰੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁੜ ਅਨਾਜ
 ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਆਣ ‘ਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਰਾਜ।
 ਸੈਨਿਕ, ਰੱਖਿਅਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆ ਮੋਦੀ ਦੇ ਪਾਸ
 ਲੈਣ ਰਸਦ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੀ ਵਿਚ ‘ਰੋਜ਼ੀਨਾ’ ਖਾਸ।
 ਵਾਧੂ ਦੀ ਸਭ ਜਿਨਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਵੱਟ ਵਟਾ
 ਪੈਸਾ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਤੋਸ਼ੇ ਜਾ।
 ਇਸੇ ‘ਚੋਂ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਤਨਖਾਹ
 ਮਾਲ ਮਹਿਕਮੇ ਨਿੱਤ ਦਾ ਸੀ ਪੈਂਦਾ ਬਾਬੇ ਵਾਹ।

ਜੋ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਰਸਦ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ
 ਦੀਨਾ ਨਾਥਾਂ ਕੰਗਲਿਆਂ 'ਤੇ ਦਿੰਦੇ ਸਭ ਲੁਟਾ।
 ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ਲੱਗ ਕੇ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਸਭ ਕੰਮ
 ਹੱਥ ਰੁੱਝੇ ਵਿਚ ਕਾਰ ਦੇ ਚਿੱਤ ਚਲੇ ਸਿਮਰਨ।
 ਦਰਦੀ ਦੀਨਾਂ ਦੁਖੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਦਾ ਭਾਈਵਾਲ
 ਝੋਲੀਆਂ ਭਰ ਲਿਜਾਂਵਦੇ ਏਸ ਘਰੋਂ ਕੰਗਾਲ।
 ਅਹਿਲਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਰੱਖਣ ਬਾਬਾ ਸਿਆਲ
 ਘਾਟਾ ਮੂਲ ਨਾ ਪੈਂਵਦਾ ਵੰਡ ਖਾਵਣ ਦੇ ਨਾਲ।
 'ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੈ' ਮਨ 'ਚ ਜਿਸ ਦਿਆ
 ਕਾਰ ਸੀ ਉਹਦੀ ਸੁੱਚੜੀ ਹੱਕ ਸੱਚ ਨਿਆਂ।
 ਫੈਲੀ ਬਾਬੇ ਕੀਰਤੀ ਦੂਰ ਪਾਰ ਉਰਵਾਰ
 ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਰੱਖਦੇ ਬਾਬਾ ਸੱਚ ਵਿਹਾਰ।
 ਉੱਠ ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਆ ਗਏ ਕੁਝ ਲੋੜਵੰਦ ਪਰਿਵਾਰ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਲੱਭਿਆ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।
 ਸੱਦਿਆ ਕੁਝ ਚਿਰ ਮਗਰੋਂ ਆਪਣਾ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ
 ਸਾਊ ਕਾਰ ਸੁਲੱਖਣੀ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਮਹਿਕਾਰ।
 ਲੈਵਣ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਰਸਦ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ
 ਆਪਣੇ ਜੋਗੀ ਰੱਖ ਕੇ ਬਾਕੀ ਦੇਣ ਲੁਟਾ।
 ਸਾਦਾ ਕਰਨ ਆਹਾਰ ਨਿੱਤ ਸੁੱਚੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ
 'ਸੁਚ ਹੋਵੇ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈਐ' ਸਚ ਨਾ ਲੱਗੇ ਆਂਚ।
 ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਉੱਠ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਜਣ ਵੇਈਂ ਨਦੀ
 ਨਿੱਤ ਦੇ ਕਰਮ-ਆਚਾਰ ਤੋਂ ਚੁਕਣ ਨਾ ਕਦੀ।
 ਸੀਤਲ ਜਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਜਾ ਇਕਾਂਤਵਾਸ
 ਬੇਰੀ ਹੇਠਾਂ ਬਹਿਣ ਜਾ ਸਦ-ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਵਾਸ।
 ਜਾਣ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਕੁਦਰਤ ਤੋਂ ਲੱਖ ਵਾਰ
 ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਹੀ ਕਰਨ ਉਹ ਕਾਦਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ।
 ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ ਲੋਕ ਚੱਲ ਆਵਣ ਪੈਂਡਾ ਝਾਗ
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲ ਉੱਤਰੇ ਜਾਗਣ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ।
 ਦਿਨ ਸੀ ਸਾਰਾ ਬੀਤਦਾ ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਬਹਿ
 ਤੋਲਣ ਪੂਰੇ ਤੋਲ ਉਹ ਰੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਭੈਅ।
 ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੰਮ ਕਾਰ ਤੋਂ ਚੱਖਣ ਰਸ ਅਮਿਓਂ
 ਦੂਣ ਸਵਾਈ ਸੋਭ ਨਿੱਤ ਜਗ ਨਵੇਲੀ ਹੋ।

ਵਾਂਗ ਪਪੀਹੇ। ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਰੱਖਣ ਸਰਧ ਅਪਾਰ
 ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸਣ ਲਈ ਸਿੱਖ ਨਿੱਤ ਪੁੱਜਣ ਦਰਬਾਰ।
 ਆਏ ਗਏ ਲਈ ਰੱਖਦੇ ਲੰਗਰ ਨਿੱਤ ਤਿਆਰ
 ਪੰਕਤ ਬੈਠਿਆਂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ।
 ਜੀਣ ਥੀਣ ਦੇ ਕਰਮ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਲਾ ਜਾਗ
 ਸਤਿਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਬਲੇ ਚਿਰਾਗ।
 ਰਾਤ ਗਈ ਤੱਕ ਬੈਠਦੇ ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਸੰਗ
 ਰਾਗ ਇਲਾਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਹਿੰਦੀ ਗੰਗ।
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆ ਜਾਗੇ ਕਈਆਂ ਭਾਗ
 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਲੱਗੀ ਸੁਰਤ ਨੂੰ ਜਾਗ।
 ਭਾਈ ਭਾਗੀਰਥ ਤੇ ਮਨਸੁੱਖ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਸੀ ਇਕ
 ਰਾਹ ਅੱਡਰਾ ਤਿਆਗ ਜੋ ਬਣੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖ।

ਮੈਲਸ਼ੀਹਾਂ ਇਕ ਪਿੰਡ ਸੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਨਜ਼ਦੀਕ
 ਭਾਈ ਭਾਗੀਰਥ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖ।
 ਸਾਦਾ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਰਹਿਣੀ ਸੀ ਉਸ ਰਾਸ
 ਕਾਲਕਾ ਮੰਦਰ ਜਾਇਕੇ ਕਰਦਾ ਸੀ ਨਿੱਤ ਜਾਪ।
 ਬੀਤਿਆ ਦਿਨ ਜੋ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਬੀਤਣ ਲੱਗੀ ਰਾਤ
 ਵਿਆਪੀ ਭੁੱਖ ਨ ਤੇਹ ਉਸ ਵਿਸਰਿਆ ਅੰਗ ਸਾਕ।
 ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਅਚਨਚੇਤ ਲੱਗ ਗਈ ਉਸ ਅੱਖ
 ਚੰਡਿਕਾ ਰਾਹੀਂ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸੁਪਨਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੱਕ।
 ਕਿਹਾ ਚੰਡਿਕਾ ਜਲਦ ਹੋਊ ਪੂਰਨ ਤੇਰੀ ਆਸ
 “ਨਿਜ ਸਰੂਪੀ ਗਿਆਨ ਹੋ ਮਨ 'ਚੋਂ ਮਿਟੂ ਤ੍ਰਾਸ।”
 ਭਾਗੀਰਥ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਉਪਜਿਆ ਮਨ ਬੈਰਾਗ
 ਪਿੰਡ ਦੀ ਚੌਧਰ ਐਸ਼-ਵਰਜ ਘਰ ਦਾ ਮੋਹ ਤਿਆਗ।
 ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਉੱਠੀ ਰਿਦਿਓਂ ਪੀੜ
 ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਡਾਢਾ ਹੋ ਦਿਲਗੀਰ।
 ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਪੁੱਜਿਆ ਬਣ ਚਾੜ੍ਹਕ ਬੂੰਦ ਪਿਆਸ
 ਭੀੜ ਉਲੰਘ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ।
 ਚਰਨੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀਸ ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਮਤ ਤਿਆਗ
 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੁੱਤੀ ਹੋਈ ਸੁਰਤ ਪਈ ਤਦ ਜਾਗ।
 ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਗੁਰ ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਉਠਾਲ
 ਕੋਮਲ ਭਾਵੀ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਛਿਆ ਫੇਰ ਸਵਾਲ ?

‘ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਐ ? ਕੀ ਇੱਛਾ ? ਦੱਸ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ?’

ਕਿਹਾ ਭਾਗੀਰਥ, ‘ਦਾਤਿਆ! ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।

ਹੋਰਤ ਪਾਸੇ ਛੱਡ ਕੇ ਆਇਆ ਤੇਰੇ ਕੋਲ

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਦੀ ਭਰੀਂ ਦਾਤਿਆ ਝੋਲ।’

ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁੱਜਾ ਆ

ਅਤਿ-ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾ।

ਦੁੱਖ-ਸੁਖ ਫੋਲਣ ਮਗਰੋਂ ਬਾਬੇ ਪੁੱਛੀ ਆਸ

‘ਬਿਨ ਤੇਰੇ ਕੂੜੀ ਆਸਾ ਝੁਠੇ ਸਭ ਧਰਵਾਸ।

ਘਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਭ ਠੀਕ ਹੈ ਚਲਦੀ ਐ ਗੁਜਰਾਨ

ਨੇੜੇ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਤੱਕ ਬਿੜਕਣ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣ।’

ਸੁਣ ਮਰਦਾਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸਤਗੁਰ ਹੋਏ ਦਇਆਲ

ਜਾਣ ਸਿਆਣਾ ਭਾਗੀਰਥ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸਾਰਾ ਹਾਲ।

ਕਾਗਦ ’ਤੇ ਲਿਖ ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਭ ਸਾਮਾਨ

ਧਨ ਲੋੜੀਂਦਾ ਰੱਖ ਲਾਹੌਰ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।

ਸ਼ਹਿਰ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਵੱਡ-ਵਪਾਰੀ ਨਾਮ ਸੀ ਉਸ ਮਨਸੁੱਖ

ਹੱਥ ਫੜਾ ਕਾਗਦ ਮਾਇਆ ਫੋਲਿਆ ਬਹਿ ਦੁੱਖ-ਸੁਖ।

ਮਨਸੁੱਖ ਦੀ ਸੌਦਾਗਰੀ ਸੀ ਉੱਤਰੋਂ ਦੱਖਣ ਤੱਕ

ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਵਣਜ ਵਾਪਾਰ ਸੀ ਜਾਂਦਾ ਵੱਖਰ ਲੱਦ।

ਇਹ ਉਹੀ ਮਨਸੁੱਖ ਸੀ ਜਿਸ ਲੱਭਾ ਟਾਪੂ ਜਾ

ਮਨ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਸੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਨਾਨਕ ਮਿਲਣ ਦਾ ਚਾਅ।

ਪੜ੍ਹ ਮਨਸੁੱਖ ਰੁੱਕਾ ਕਿਹਾ, ‘ਸਭ ਵਸਤਾਂ ਤਾਂ ਹਨ

ਸੁੰਦਰ ਚੂੜੇ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਲਗੂ ਇਕ ਦਿਨ’।

‘ਭਲਕੇ ਤੁਰਨੈਂ ਸ਼ਾਹ ਜੀ! ਨਹੀਂ ਜੀਵਨ ਹੋਊ ਵਿਅਰਥ

ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ?’

‘ਸੱਚੀ ਦੱਸ ਭਾਗੀਰਥਾ! ਕਿਸ ਘੱਲਿਆ ਗੁਣਵਾਨ

ਸੁਣ ਮਨਸੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ੰਕਾ ਉਪਜਿਆ ਆਣ।’

‘ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਘੱਲਿਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ

ਇਕ ਰਾਤ ਬੱਸ ਕੱਟਣੀ ਦੱਸਿਆ ਇਹ ਭਾਗੀਰਥ।’

‘ਕਲਯੁਗ ਦੇ ਇਸ ਦੌਰ ਵਿਚ ਦਿਲ ਨਾ ਮੰਨਦਾ ਯਾਰ

ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਊ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ।’

‘ਕਿਹਾ ਭਾਗੀਰਥ! ‘ਕਲਤਾਰਕ ਹੈ’ ਮਨ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਨਾਲ

ਨਦਰ ਕਰਮ ਉਸ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕੱਟਣ ਦੁੱਖ ਵਿਕਰਾਲ।

ਮਨ ਮੰਦਰ ਨੇ ਚੋਤਦੇ ਪੂਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ
 ਠੱਕਾ ਨਾ ਪਾਉਂਦੇ ਪੰਜ ਦੂਤ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਤਨ ਜਾਲ।’
 ਸੋਚਿਆ ਮਨਸੁੱਖ ਨਾਮ ਲੈ ਉਸ ਸਤਗੁਰ ਜੇ ਬੁਲਾਣ
 ਮਨ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਭ ਨਵਿਰਤ ਹੋ ਜਾਣ।
 ਭੋਜਨ ਕਰ ਭਾਗੀਰਥ ਜੀ ਸੁੱਖ ਦੀ ਰੈਣ ਗੁਜ਼ਾਰ
 ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਖਰੀਦ ਕੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਹੋਏ ਤਿਆਰ।
 ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ਮਨਸੁੱਖ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
 ਚੱਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਕਰਕੇ ਸਭ ਜਲ-ਪਾਨ।
 ਸੁੰਦਰ ਚੂੜਾ ਪੱਟ ਲਪੇਟ ਕੇ ਮਨਸੁੱਖ ਲਿਆ ਨਾਲ
 ਧੀ ਦੇ ਕਾਰਜ ਲਈ ਓਸ ਜੋ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਸੰਭਾਲ।
 ਸੋਚੇ ਭੇਟਾ ਕਰੁੰਗਾ ਮੰਗਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਮੁੱਲ
 ਸੁਣਿਐ ਦੁਨਿਆਵੀ ਭੇਟਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਉਹਦੇ ਤੁੱਲ!
 ਭਾਗੀਰਥ ਜੋ ਲਾਈ ਸੀ ਮਨਸੁੱਖ ਤਾਈਂ ਜਾਗ
 ਚੱਲ ਪਏ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਝਾਗ।
 ‘ਆਉ ਭਾਗੀਰਥ ਪਰਉਪਕਾਰੀ!’ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ
 ਜਾਣ ਲਈ ਬਾਬੇ ਉਹਦੀ ਮਨ ਮਲਯਾਗਰ ਰੀਤ।
 ‘ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੈ ਮਨਸੁੱਖ ਵੀ ਸੱਚ ਨਾਮ
 ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈ ਆਇਐ ਇਸ ਥਾਂਵ।’
 ਕੀਟ ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਵਾਂਗ ਜੋ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਮਨ ਰੰਗ
 ਜਾਣ ਲਿਆ ਸਭ ਕੂੜ ਹੈ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਜੋ ਸੰਗ।
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਮਨਸੁੱਖ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਹੱਲ ਸਵਾਲ
 ਉਹੀ ਸੀਗਾ ਸਾਹਮਣੇ ਜੀਹਦੀ ਸੀ ਉਸ ਭਾਲ।
 ਭਾਈ ਭਾਗੀਰਥ ਵਾਂਗ ਹੀ ਬਣਿਆ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿੱਖ
 ਸੁੱਖ ਸਾਗਰ ਝੋਲੀ ਪਾਈ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਭਿੱਖ।
 ਵਿਆਹ ਦਾ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਦੋਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਚਰਨਾਂ ਪਾਸ
 ਕਿਰਪਾਲੂ ਨੇ ਮੇਟ ਤੀ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੀ ਪਿਆਸ।
 ਸੁੰਦਰ ਸਭ ਸਾਮਾਨ ਦੇਖ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਤੋਰਦਿਆਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਰ ਵੀ ਧਨ।
 ਤਲਵੰਡੀ ਜਾ ਪੁੱਜਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਆਸੀਸ
 ਕਾਰਜ ਗੁਰੂ ਸੰਵਾਰਦਾ ਸਾਫ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੀਤ।
 ਸਮਾਂ ਬੀਤਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਰ ਮਨਸੁੱਖ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
 ਚਰਨਾ ਬੰਧਨਾਂ ਕਰ ਕਿਹਾ, ‘ਸੱਚੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ।

ਚਰਨਾਧਿਕਾਰੀ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਵੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼
ਬਾਬਾ! ਲੜ ਲਾਉ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਹਰੇ ਕਲੇਸ਼।’
“ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਣਾ ਸਿੱਠਾ ਮੰਨਣਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ
ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਗੁਰੂ ਮਰਯਾਦਾ ਕਰਨਾ ਨਿੱਤ ਅਭਿਆਸ।”
ਸਤਿਗੁਰ ਤੋਂ ਆਸੀਸ ਲੈ ਪਤ ਸ਼ੋਭਾ ਭਲਾ ਆਚਾਰ
ਪੁੱਜ ਲਾਹੌਰ ਜਾ ਸਾਂਭਿਆ ਮਨਸੁੱਖ ਕਾਰੋਬਾਰ।

ਬਿਰਖ ਸਹੇ ਜਿਉਂ ਸੀਸ ’ਤੇ ਠੰਢੀ ਤੱਤੀ ’ਵਾ
ਸਿਰ ਆਈ ਬਾਬਾ ਸਹੇ ਸਭ ਦੀ ਟਲੇ ਬਲਾ।
ਚੰਦਰਮਾ ਵਤ ਸੋਹਣੀ ਘਰ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨਾਰ
ਭੈਣ ਸਿਆਣੀ ਨਾਨਕੀ ਬੰਨ੍ਹ ਰੱਖਿਆ ਪਰਿਵਾਰ।
ਨਾਰ ਸੁਲੱਖਣੀ ਦੀ ਕਦੀ ਜਦ ਨਾਨਕ ਲਵੇ ਨਾ ਸਾਰ
ਮਨ ’ਚ ਘੇਰਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਸ਼ੰਕੇ ਬੇਸੁਮਾਰ।
ਪਤੀ ਨਾਲ ਦੋ ਬੋਲਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਤੋਂ ਹੋ ਬੇ-ਆਸ
ਨਾਨਕੀ ਭੈਣ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੱਢੇ ਮਨ ਦੀ ਭੜਾਸ।
ਦਏ ਉਲਾਂਭਾ ਨਣਦ ਨੂੰ ਤਿੱਖੇ ਕਰਕੇ ਬੋਲ
‘ਨਾਨਕ ਧਨ ਲੁਟਾਂਵਦਾ ਬਹਿ ਕੰਗਾਲਾਂ ਕੋਲ’।
ਨਾਨਕੀ ਭੈਣ ਮਿਠਾਸ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
ਸੁੱਖ ਮਾਣਨ ਦਾ ਭੇਦ ਹੈ ‘ਪਤੀ ਦੀ ਹੋ ਅਨੁਸਾਰ’।
ਮੂਲਾ ਮਿਲਣੇ ਆਇਆ ਸਮਾਂ ਗਿਆ ਕੁਝ ਬੀਤ
ਖਿੱਚ ਪਈ ਮਨ ਬਾਬਲੇ ਬੇਟੀ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤ।
ਅੱਖਾਂ ਡੁਬਡੁਬਾਂਦੀਆਂ ਲੈ ਬੈਠ ਸੁਲੱਖਣੀ ਕੋਲ
ਦੱਬੀ ਮਨ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸਾਰੀ ਫੋਲ।
‘ਰਾਤ ਕਟੇ ਸਤਸੰਗ ਬਹ ਦਿਨ ਬਹਿ ਮੋਦੀਕਾਰ
ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਘਰ ਆਉਣ ਦੀ ਕੈਸਾ ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ?’
ਦੇਇ ਦਿਲਾਸਾ ਧੀ ਨੂੰ ਮੂਲਾ ਨਿਕਲਿਆ ਬਾਹਰ
ਗੁੱਸਾ ਅੰਦਰ ਨਪਦਿਆਂ ਕਰਦਾ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ।
ਬੈਠੇ ਨਾਲ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਨਾਨਕ ਠੰਢੀ ਛਾਂ
ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਕੇ ਅਦਬ ਓਸ ਆਸਣ ਲਿਆ ਬਿਠਾ।
ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਮੂਲੇ ਚੌਣੇ ਬੋਲੇ ਫਿੱਕੇ ਵਾਕ
ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਸੀਨਾ ਹੋਇਆ ਚਾਕ।
‘ਜੈਰਾਮ! ਕਿਸ ਜਨਮ ਦਾ ਕੱਢਿਆ ਵੈਰ ਨਿਸੰਗ
ਧੀ ਮਿਰੀ ਸੰਗ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦਿੱਤੀ ਏ ਤੂੰ ਮੰਗ।

ਮੋਦੀ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ 'ਚੋਂ ਸਭ ਧਨ ਦੇਇ ਲੁਟਾ
 ਧੀ-ਮੇਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਏਹਨੂੰ ਨਾਂਹ ਪਰਵਾਹ!'

ਜੈਰਾਮ ਕਿਹਾ, 'ਗੁੱਸਾ ਚੁੱਕੋ! ਮਨੋਂ ਕੱਢ ਸੰਤਾਪ
 ਐਵੇਂ ਤੋਹਮਤ ਲਾਉ ਨਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਅਪਰਾਧ।
 ਗਹਿਣਾ-ਗੱਟਾ, ਕੱਪੜਾ, ਖਾਣ-ਪੀਣ ਤੇ ਅੰਨ
 ਪੁੱਤਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਖਰਚਦੀ ਮਨਮਰਜ਼ੀ ਵੰਨ-ਵੰਨ।
 ਹੋਰ ਵੀ ਕੋਈ ਕਸਰ ਹੈ ਅੰਨ ਪਾਨ ਧਨ ਧਾਮ
 ਉਹ ਵੀ ਪੂਰੀ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿਹਾ ਨਿਸੰਗ ਜੈਰਾਮ।
 ਅਤਿ ਮਿੱਠੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕੀ ਸੁਣ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਬੋਲ
 ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਮੂਲਾ ਤਦੋਂ ਪਿਤਾ ਸਮਾਨ ਹੀ ਤੋਲ।
 ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਪਿਤਾ ਇਹ 'ਧੀ ਘਰ ਕਾਈ ਨਾ ਬੁਝ'
 ਦੇਇ ਅਸੀਸਾਂ ਧੀ ਨੂੰ ਭਲਕੇ ਨੂੰ ਗਿਆ ਮੁੜ।
 ਫੋਲੀ ਵਿਥਿਆ ਘਰ ਜਾ ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਪਾਸ
 ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਾਂ ਧੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਆਈ ਧਰਵਾਸ।
 ਧਾਅ ਕੇ ਮਿਲੀ ਸੁਲੱਖਣੀ ਅੱਖੀਉਂ ਅੱਥਰੂ ਕੇਰ
 ਸਾਂਝ ਹੁੰਦੀ ਮਾਂ ਧੀ ਦੀ ਧੁਰ ਤੋਂ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜ।
 ਧੀਰਜ ਰੱਖ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜਲ-ਪਾਣੀ ਦੌਰਾਨ
 ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਮਾਂ ਸੰਗ ਡੂੰਘਾ ਦੁੱਖ ਬਿਆਨ।
 'ਮਾਏ! ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦੀ ਜੱਗ ਤੋਂ ਉਲਟੀ ਚਾਲ
 ਪਨ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਂਵਦਾ ਬੈਠ ਮੰਗਤਿਆਂ ਨਾਲ।
 ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਨਾਲ ਬਹਿ ਕਰੇ ਉਹ ਮਨ ਦੀ ਬਾਤ
 ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਕੱਟੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਰਾਤ!'

ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਧੀ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਣ
 ਜਾਪਿਆ ਸੀਨੇ ਧੱਸਿਆ ਜਿਉਂ ਅਣਿਆਲਾ ਬਾਣ।
 ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਧਾ ਕੇ ਗਈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਕੋਲ
 ਸੁੱਖ-ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਣ ਮਗਰੋਂ ਬੋਲੀ ਤਿੱਖੇ ਬੋਲ।
 'ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੁਝ ਘਰ ਦੀ ਲਵੇ ਸਾਰ
 ਕੱਲਿਆਂ ਬਹਿ ਘਰ ਧੀ ਨੂੰ ਆਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਰ!
 ਪਤੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਨਾਨਕ ਚਾਲ ਤੇ ਢਾਲ
 ਰਿਸ਼ਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰਵਾਇਆ ਉਸ ਮੇਰੀ ਧੀ ਦੇ ਨਾਲ?'

'ਅਤਿ ਮਿੱਠੇ ਸੁੰਦਰ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲ
 ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕੁਝ ਭਾਬੀ ਕੋਲ।

ਕਿਸੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਥੁੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਜੋ ਦਿਲਗੀਰ
 ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਲੈਣ ਦੇਣ ਕਰਦਾ ਨਾਨਕ ਵੀਰ।
 ਜੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਕਰਦਾ ਪਰਉਪਕਾਰ
 ਬਿਨਾਂ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਵੀਰ ਨੂੰ ਕਰੇ ਨਾ ਇੰਝ ਖੁਆਰ।
 ਭਾਬੀ ਜੇ ਵੀ ਮੰਗਦੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਵੀਰ
 ਅੰਦਰ ਦਾ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈ ਬਾਹਰੋਂ ਭਲਾ ਫਕੀਰ!'
 ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਸੁਣੇ ਜਦ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਇਹ ਬੋਲ
 ਪੁੱਜੀ ਪਾਸ ਸੁਲੱਖਣੀ ਤੋਲਦੀ ਬੋਲ ਅਮੋਲ।
 ਆਖਿਆ, 'ਧੀਏ ਦੱਸ ਤੂੰ ਕੀ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸ
 'ਕੱਲਿਆਂ ਝੱਲੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਡਾਢਾ ਜੋ ਸੰਤਾਪ!!'
 ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਸੁਲੱਖਣੀ ਕਿਹਾ, 'ਸਿਆਣੀ ਮਾਂ!
 ਘਾਟ ਨਾ ਕਿਸੀ ਵਸਤ ਦੀ ਜੇ ਮੈਂ ਸੱਚ ਕਹਾਂ।
 ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਬੋਲਦਾ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਘਰ ਨਾ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਮਨ ਜਾਲ।'
 ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਸੱਚ ਸੁਣ ਕਰਦਿਆਂ ਮਨ ਸਮਤੋਲ
 ਗੁੱਝੀ ਪੀੜਾ ਧੀ ਦੀ ਦੱਸੀ ਨਾਨਕੀ ਕੋਲ।
 ਬੋਲੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਬਰ ਨਾਲ ਸਭ ਸੱਚ
 ਭਾਬੀ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਰਹੀ ਸੀ ਮੱਚ।
 "ਮਾਸੀ! ਤੇਰੀ ਧੀ ਦਾ ਚਿੱਤ ਹੀ ਅਤਿ ਕਠੋਰ
 ਸੱਦਾਂ ਜਦ ਵੀ ਕੋਲ ਮੈਂ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂਉਂ ਕੋਲ।
 ਭੁੱਲ-ਚੁੱਕ ਵੀ ਹੋ ਜਾਏ ਜੇ ਲੜਦੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ
 ਮੈਂ ਤਾਂ ਚੁੱਪ ਵੱਟ ਲੈਂਦੀ ਦੇਖ ਸਮੇਂ ਦੀ ਚਾਲ।
 ਫਿਰ ਵੀ ਅਤਿ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਇ ਉਸ ਬਿਠਾਵਾਂ ਕੋਲ
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁੱਤਰੀ ਜਾਣ ਕੇ ਬੋਲਾਂ ਨਾ ਕੁਝ ਬੋਲ।"
 'ਪਤੀ ਜੇ ਕਰਦਾ ਬੈਠ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗੱਲਬਾਤ
 ਬਿਨ ਬਸਤਰ ਬਿਨ ਗਹਿਣਿਉਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਕੱਟੇ ਰਾਤ।'
 ਮਾਸੀ! "ਸੱਚ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਬੜੇ ਪਤੇ ਦੀ ਗੱਲ
 ਲੜ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮਿੱਠਤ ਸਬਰ ਜੇ ਭਾਬੀ ਪਏ ਚੱਲ।
 ਸੇਵ ਕਰੇ ਉਹ ਪਤੀ ਦੀ ਮਨ ਤੋਂ ਹੋ ਨਿਰਵਾਣ
 ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਮਿਲੇ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਫਰਮਾਨ।
 ਹੁੰਦਾ ਸਭੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਗਿਲਾ
 ਵੀਰ ਮੇਰਾ ਰੱਬ-ਰੂਪ ਹੈ ਰੱਖੂ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਭਾਅ।"

ਕੋਮਲ ਮਿੱਠੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਚੰਦੇ ਹੋਈ ਸ਼ਾਂਤ
ਦੋਹਾਂ ਜਣੀਆਂ ਬੈਠ ਕੇ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਬਾਤ।
ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਭਲਕ ਉੱਠ ਮਨ ਨੂੰ ਧੀਰ ਦੇ ਖ਼ਾਸ
ਸਿਆਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਵਾਕੁਰਾਂ ਜਾ ਬੈਠੀ ਧੀ ਪਾਸ।
ਆਖਿਆ, ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦੇ ਚੁੰਮ ਕੇ ਧੀ ਦਾ ਮੁੱਖ
'ਪੁੱਤਰੀ! ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹੀ ਦੋਹ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੁੱਖ।
ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਹੈ ਹੈ ਬੱਚੀਏ! ਧਰਮ ਕਰਮ ਪਰਪੱਕ
ਸੁੱਖ ਦੇਉ ਦੋਹ ਲੋਕ ਦਾ ਮਨ 'ਚ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖ।'
ਚੰਦੇ ਰਾਣੀ ਮੁੜ ਗਈ ਫਿਰ ਬਟਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ
ਭੁੱਲੀ ਸਭ ਸ਼ਿਕਵੇ ਗਿਲੇ ਮਨ ਤੋਂ ਹੈ ਨਿਰਵੈਰ।
ਤੁਰ ਕੇ ਮਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ 'ਤੇ ਵਾਂਗ ਸਿਆਣੀ ਧੀ
ਸੇਵਾ ਮਿੱਠਤ ਨਿਮਰਤਾ ਉਸ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈ।

ਆਏ-ਗਏ ਦੀ ਕਰਨ ਗੁਰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਦਾਦ
ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਸਾਕੇ ਹਰਨ ਮਨ 'ਚ ਆਏ ਸ਼ਾਦ।
ਵਧਦਾ ਜਾਏ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ
ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ।
ਹੱਥੀਂ ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨਿੱਤ
ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਛਕਾਵੰਦੀ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਇਕ ਚਿੱਤ।
ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਨਾਲ ਨੇਹੁੰ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਪਾਰ
ਜੈਰਾਮ ਭਣਵੱਈਏ ਦਾ ਕਰਨ ਦੇਏ ਸਤਿਕਾਰ।
ਵੱਡੇ ਹੋ ਰਹੇ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਬਾਲ
ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਝਾਲ ਨਾ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿਚ ਕਮਾਲ।
ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਗਿਆ ਵਧਦਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ
ਚੁਗਲਖੋਰਾਂ ਤੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦੇ ਸੀਨੇ ਪਈ ਸਾੜ।
ਹੋਛੀ ਮੱਤ ਮਲੀਨ ਬੁੱਧ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਰਦਾਰ
ਅਹਿਲਕਾਰ ਜੋ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਸਕਦੇ ਕਦੋਂ ਸਹਾਰ!!
ਨਿਸ ਦਿਨ ਗ਼ਲਤ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਚੁਗਲੀ ਕਰ ਨਵਾਬ
'ਭੁੱਖਿਆਂ ਅੰਨ ਸੁਟਾਂਵਦਾ ਮੰਗੇ ਕੌਣ ਜਵਾਬ ?
ਕਦੀ-ਕਦੀ ਅੰਨ ਤੋਲਦੇ ਤੇਰਾਂ ਅੰਕ 'ਤੇ ਆ
ਤੋਲੀ ਜਾਂਦੇ ਵਜਦ ਵਿਚ ਕਹਿ 'ਤੇਰਾ ਤੇਰਾ'।
ਖ਼ਾਲੀ ਕੋਈ ਜਾਏ ਨਾ ਦਰ ਉਸ ਤੋਂ ਮੁਥਾਜ
ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਪੱਲਿਉਂ ਖਰਚ ਸਉਰੇ ਧੀ ਦਾ ਕਾਜ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਇਸ ਸੱਚ ਤੋਂ ਰਹੇ ਜੋ ਬੇਪਰਵਾਹ
 ਮੋਦੀ ਅੰਨ ਲੁਟਾ ਦਊ ਮੰਗਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ। '
 ਭਾਵੇਂ ਸੀ ਨਵਾਬ ਦਾ ਬਾਬੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਫਿਰ ਵੀ ਲੇਖੇ ਜੋਖੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਚਾ ਦਿੱਤਾ ਖਾਸ।
 ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਵੱਲ ਪੁੱਜੀ ਖਬਰ ਅਖੀਰ
 ਕੋਲ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸਬਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਤਾਈਂ ਵੀਰ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਨਵਾਬ ਨੂੰ 'ਪੂਰਾ ਹੈ ਸਭ ਮਾਲ
 ਫਿਰ ਵੀ ਚਾਹੋ ਕਰ ਲਵੋ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀ ਪੜਤਾਲ'।
 ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਕੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਸੁਣਿਐ ਅਹਿਲਕਾਰ
 ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਨਵਾਬ ਦੇ ਪੁੱਜੇ ਅੰਨ ਭੰਡਾਰ।
 ਜਾਦੂ ਰਾਏ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਕੀਤਾ ਜਦ ਹਿਸਾਬ
 ਸਭ ਕੁਝ ਸਹੀ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਇਆ ਖੁਸ਼ ਨਵਾਬ।
 ਬਲਕਿ ਵੱਲ ਨਵਾਬ ਦੇ ਦੇਣੀ ਨਿਕਲੀ ਰਕਮ
 ਬਾਬੇ ਵੀ ਉਹ ਦਾਨ ਕਰ ਮੰਨਿਆ ਰੱਬੀ ਹੁਕਮ।
 ਤੱਕਿਆ ਜਦ ਹਿਸਾਬ ਠੀਕ ਦੋਖੀ ਰਹਿ ਗਏ ਦੰਗ
 ਵਾਲ ਨਾ ਵਿੰਗਾ ਹੋਵਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਸੰਗ।
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਚੋਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਹੋਣ ਲੱਗੀ ਜੈਕਾਰ
 ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਲੱਥਾ ਸਿਰ ਤੋਂ ਭਾਰ।
 ਫਿਰ ਵੀ ਨਾਨਕ ਮਨ ਵਿਚ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੇ ਨਾਲ
 ਡੂੰਘੀ ਖਾਈ ਪੈ ਗਈ ਬੁਣਿਆ ਚਿੰਤਾ ਜਾਲ।
 ਪਾਈ ਦੌਲਤਖ਼ਾਨ ਨੇ ਦੋਖੀਆਂ ਤਾਈਂ ਝਾੜ
 ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧਿਆ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬੇ ਛੱਡ ਕੇ ਮੋਦੀ ਦੀ ਇਹ ਕਾਰ
 ਹੋਏ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਗੁਰ ਤਜਿਆ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ।

ਬਾਹਰ ਵੱਲੋਂ ਕੰਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਵੱਲ ਸਮੇਟ
 ਸੋਚੇ ਬਾਬਾ ਵੱਜਣੀ ਰੇਖ 'ਚ ਕਿੱਦਾਂ ਮੇਖ ?
 ਪਾਖੰਡੀ ਅਧਰਮੀਆਂ ਜੋ ਕੂੜ ਵਿਛਾਇਆ ਜਾਲ
 ਚੋਹੀਂ ਤਰਫੀ ਪਸਰਿਆ ਕਲਯੁਗ ਅਤਿ ਵਿਕਰਾਲ।
 'ਅੰਨ੍ਹੀ ਰਯਤ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ' ਢੇਵੇ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਵਾਂਗ ਗੁਲਾਮਾਂ ਜੀ ਰਹੀ ਅੰਦਰ ਖੌਫ ਤਰਾਸ।
 ਇਕ ਤਰਫ ਹੈ ਰਾਮ-ਰਾਮ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਖੁਦਾ
 ਕਾਫਰ ਅਤੇ ਮਲੇਫ ਦਾ ਝਗੜਾ ਨਿੱਤ ਨਵਾਂ!

ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ ਲੁੱਟ ਚਲਦੀ ਨੁਸਖੇ ਭਾਂਤੋ-ਭਾਂਤ
 ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥੀ ਮੋਹਰ ਲਾ ਦੇਣ ਨਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ।
 ਫਿਰਨ ਮੁਕੱਦਮ ਭੂਤਰੇ ਰਾਜੇ ਸੀਂਹ ਹੈਵਾਨ
 ਧਰਮ ਪੰਖ ਲਾ ਉੱਡ ਗਿਆ ਕੂੜ ਹੋਆ ਪ੍ਰਧਾਨ।
 ਧੀ ਜਜ਼ਮਾਨ ਦੇ ਕਾਜ ਕਰ ਖਾਵਣ ਪੰਡਿਤ ਧਾਨ
 ਜਨਮ ਗਵਾਵਣ ਆਪਣਾ ਤੁਰ ਕੇ ਰਾਹ ਸੈਤਾਨ।
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਇਕ ਤਰਫ ਸੀ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ
 ਦੂਈ ਤਰਫ ਸੀ ਸੁਣ ਰਹੀ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ।
 ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਉੱਸਰੇ ਅੱਲਾਹ, ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ
 ਫਿਰ ਵੀ ਰਿਆਇਆ ਉਸ ਦੀ ਰੁਲਦੀ ਦਰ-ਬ-ਦਰ।
 ਅਜਬ ਜਿਹੀ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਸੀ ਮਨ 'ਚ ਪਾਏ ਸੌੜ
 ਇਕ ਨੂੰ ਦੂਆ ਲਤਾੜਦਾ ਕਿੱਦਾਂ ਦੀ ਇਹ ਦੌੜ ??
 ਕਦ ਤੱਕ ਸਾਹਵੇਂ ਕੂੜ ਦੇ ਸੱਚ ਦੀ ਹੋਸੀ ਹਾਰ
 ਭੁੱਖੀ ਜਨਤਾ ਕਦੋਂ ਤੀਕ ਟੁੱਕ ਲਈ ਕਰੂ ਪੁਕਾਰ ?
 ਧਰਮ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅੱਖ 'ਚੋਂ ਕਿੱਦਾਂ ਚੁਗਣੇ ਰੋੜ
 ਕਿੰਜ ਹਲੇਮੀ ਰਾਜ ਹੋਊ ? ਜ਼ਾਲਮ ਦੀ ਅੱਖ ਫੋੜ !
 ਭਰਮਜਾਲ ਟੁੱਟੂ ਕਿਵੇਂ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਬਿਪਰੀਤ
 ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵੰਡ ਖਾਣ ਦੀ ਚੱਲੂ ਕਿੱਦਾਂ ਰੀਤ ?
 ਸੋਚਣ ਬਾਬਾ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਅਤਿ ਦੇ ਹੋ ਗੰਭੀਰ
 ਅਖੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਛਲਕਦੀ ਡਾਢੀ ਗੁੱਝੀ ਪੀੜ।
 ਐਨਾ ਨਹੀਂ ਆਸਾਨ ਸੀ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਉਦੇਸ਼
 ਰਾਹ ਰੋਕੂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਔਣੀਆਂ ਸੀ ਦਰਪੇਸ਼।
 ਮਾਪੇ, ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ, ਭਾਈ-ਬੰਧ ਔਖਾ ਛੱਡਣਾ ਜਾਲ
 ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਦੇ 'ਕੱਲਿਆਂ ਫਿਰਨ ਮੁਹਾਲ !
 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬੱਧੀ ਯਾਤਰਾ ਖੰਨਿਉਂ ਤਿੱਥੀ ਧਾਰ
 ਕੌੜੇ ਰੀਠੇ ਤੇ ਖਰਬੂਜੇ ਰੇਤ, ਅੱਕ, ਆਹਾਰ
 ਓਪਰੇ ਦੇਸ਼ ਓਪਰੀ ਬੋਲੀ ਮਾਣਸਖਾਣੇ ਲੋਕ
 ਲਹੂ-ਪੀਣੀਆਂ ਜੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਪੀਵਣ ਖੂਨ ਬੇਰੋਕ।
 ਕਹਿਰੀ ਲੁੰਆਂ ਵਿਚ ਦੀ ਤਪਣ ਰੇਗਿਸਤਾਨ
 ਅਤਿ ਬਰਫਾਨੀ ਚੋਟੀਆਂ ਸੁੰਨ ਹੋਵੇ ਦੇਹ ਜਾਨ।
 ਐਸਾ ਪੈਂਡਾ ਗਾਹੁਣਾ ਸੀ ਏਡਾ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਲ
 ਭਰਮਾਂ ਦੇ ਗੜ੍ਹ ਤੋੜਨੇ ਸੀ ਔਖੇ ਅਤੇ ਦੁਖਾਲ।

ਆਖਰ ਏਸ ਦੁਚਿੱਤੀਓਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕੱਢ ਕੇ ਬਾਹਰ
ਖੁਦ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਜ਼ਾਹਰ।
ਬੀਤੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਤਿੰਨ ਪਹਿਰ ਦੀ ਰਾਤ
ਵੇਈਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਜਦ ਹੋਈ ਪਰਭਾਤ।

ਵੇਈਂ ਪਰਵੇਸ਼

ਬਰਸਾਤਾਂ ਦੀ ਹੋੜ ਸੀ ਭਾਦੋਂ ਦਾ ਸੀ ਮਾਂਹ
ਪਾਣੀ ਸੀ ਮੂੰਹ ਜ਼ੋਰ ਦਾ ਜਾਵੇ ਖੌਰੂ ਪਾ।
ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੇਈਂ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਨਾਲ ਨਫਰ ਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਰੱਖ ਗੁਰੂ ਦਾ ਧਿਆਨ।
ਚਰਨਾਂ 'ਤੇ ਜਲ ਪਾਇ ਕੇ ਕੀਤਾ ਵੇਈਂ ਪਰਵੇਸ਼
ਪਰਮ ਸਤਿ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਉਸ ਦੇਸ਼।
ਵੇਈਂ ਅੰਦਰ ਵੜਦਿਆਂ ਸੀ ਤੱਕਿਆ, ਸੇਵਾਦਾਰ
ਹੈਰਤ ਹੋਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾ ਆਏ ਬਾਹਰ।
'ਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਦੂਰ ਤੀਕ ਸਹਿਮ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ
ਚਿੱਤ ਨੂੰ ਘੇਰਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਜਦ ਨਾਂਹ ਆਏ ਹਜ਼ੂਰ।
ਅਤਿ-ਬੇਚੈਨੀ ਵਿਚ ਉਹ ਪੁੱਜਾ ਲੋਧੀ ਘਰ
ਨਾਨਕ ਵੇਈਂ ਗੁੰਮਿਆ ਕੀਤਾ ਜ਼ਾਹਰ ਡਰ।
ਘੋੜੇ ਕਾਠੀ ਪਾਇਕੇ ਤੁਰਿਆ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ
ਨਾਲ ਕਈ ਤਾਰੂ ਤੁਰੇ ਜਾਨ 'ਚ ਰਲੇ ਨਾ ਜਾਨ।
ਸਾਰੀ ਵੇਈਂ ਖੋਜ ਤੀ ਪਤਾ ਨਾ ਕੋਈ ਥਾਹ
ਜੈਰਾਮ ਦਿਲ ਨੂੰ ਫੜੀ ਸੋਚੇ ਕੋਈ ਉਪਾਅ।
ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ ਨਗਰ ਨੇ ਰੋਏ ਗਲੀਆਂ ਪੱਤ
ਉਹਦੀਆਂ ਉਹੀ ਜਾਣਦਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰੱਥ।
ਤੜਫੀ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਪੁੱਜੀ ਜਿਉਂ ਕਨਸੋ
ਕੂੰਜ ਵਾਂਗ ਕੁਰਲਾਂਵਦੀ ਵਿਚ ਹਿਜ਼ਰ ਦੇ ਉਹ।
ਲੋਕਿਨ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਹੋਈ ਨਾ ਦਿਲਗੀਰ
ਕੀਕੂੰ ਡੁੱਬ ਹੈ ਸਕਦਾ ? ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਵੀਰ!!
ਵੇਈਂ ਨਿਗਲ ਨਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਪੱਕਾ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਜਾਂ ਬੰਨ੍ਹਾਈ ਧੀਰ ਉਸ ਬਹਿ ਕੇ ਭਾਬੀ ਪਾਸ।
ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਆ ਜੁੜੇ ਮਿੱਤਰ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ
ਆਖਣ, ਮਾੜਾ ਹੋਇਆ ਲੋਕੀਂ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ।

‘ਨਾਨਕ ਭਲਾ ਵੰਜੀਰ ਥਾ’ ਕਿਹਾ ਖੁਦ ਨਵਾਬ
ਜੈਰਾਮ ਤੇ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਰੋਵਣ ਕਰਕੇ ਯਾਦ।
ਰੱਖ ਕੇ ਭੈਅ ਨਵਾਬ ਦਾ ਤਾਰੂਆਂ ਛਾਣੇ ਘਾਟ
ਪਰ ਨਾਨਕ ਉੱਘ-ਸੁੱਘ ਨਾ ਛਾਇਆ ਮਨ ਸੰਤਾਪ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਦੇਏ ਨਾਨਕੀ ਕਰਦੀ ਵੀਰ ਨੂੰ ਯਾਦ
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਰਾਧਦਿਆਂ ਬੀਤੇ ਦੋ ਦਿਨ, ਰਾਤ।

ਬਾਬਾ ਪੈਂਧਾ ਸਚਖੰਡ

ਕਥਾ ਵੇਈਂ ਪਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਲਿਖਣ ਸਾਖੀਕਾਰ
ਬਸਤਰ ਜਦੋਂ ਉਤਾਰ ਗੁਰ ਦਿੱਤੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ।
ਨਾਲ ਅਕਾਲ ਦੇ ਹੋਇਆਂ ਸਿੱਧਾ ਉਸ ਸੰਪਰਕ
ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਵਿਚ ਕਾਈ ਰਿਹਾ ਨਾ ਫ਼ਰਕ।
ਸੋਦਰ ਵਿਚ ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਗੁਣਗਾਨ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਈਂ ‘ਚੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।
ਬੈਠਾ ਪੂਰੀ ਸ਼ਾਨ ਵਿਚ ‘ਸਿਰੁ ਸਾਹਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ’
‘ਨਾਨਕ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ’ ਇਜ ਦੱਸਿਆ ਸੇਵਕਾਂ!!
ਨਾਨਕ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਣ ਹੋ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਉਹਦੇ ਦਰ
ਨਾਮ ਕਟੋਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਦ ਦਿੱਤਾ ਸੇਵਕ ਭਰ।
‘ਸਾਹਿਬ’ ਸਿਹਰਬਾਨ ਕਿਹਾ, ‘ਨਾਨਕ ਜੀਓ!
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਇਹ ਪਿਆਲਾ ਤੂੰ ‘ਪੀਉ।’
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਤਸਲੀਮ
ਪੀਤਾ ਪਿਆਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਬਣ ਕੇ ਅਤਿ ਮਸਕੀਨ।
‘ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਾਨਕਾ! ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਨਿਹਾਲ
ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਜੋ ਲਊਗਾ ਸੋ ਭੀ ਹੋਊ ਨਿਹਾਲ।
ਜਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਲਾਏ
ਸਿਫਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਰਾਂ ਤਾਈਂ ਜਪਾਏ।
ਇਹਾ ਹੀ ਤੂੰ ਕਿਰਤ ਕਰ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਸੰਸਾਰੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਧਿਆਨ।’
ਦਰ ਉਹਦੇ ‘ਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪਰਣਾਮ
ਅਤਿ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ ਗੁਰ ਪੱਲੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਨਾਮ।
‘ਕੈਸੀ ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਮ ਦੀ’ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਫੁਰਮਾਏ
ਸੁਣ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀਆ ਅਲਾਏ।

ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਅਣੁ ਅਪਿਆਉ ॥
 ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਗੁਫੈ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣ ਨ ਥਾਉ ॥
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੧॥
 ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਜ ਥਾਇ ॥
 ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੇ ਤਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕੁਸਾ ਕਟੀਆ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ ॥
 ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੀਆ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਜਾਉ ॥
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੨॥
 ਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਭਵਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ ॥
 ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨ ਆਵਉ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਖਾਉ ॥
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੩॥
 ਨਾਨਕ ਕਾਗਦ ਲਖ ਮਣਾ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕੀਚੈ ਭਾਉ ॥
 ਮਸੂ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੇਖਣਿ ਪਉਣੁ ਚਲਾਉ ॥
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਡੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥੪॥੨॥ ’

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 13)

‘ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਜੋ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਆਏ
 ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਿਫਤ ਕਰ, ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਅਲਾਏ।’
 ‘ਸੋਦਰ ਰਾਗ ਆਸਾ’ ਵਿਚ ਗੁਰ ਕਰਕੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ
 ਦੱਸੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੀਪ ਗਾਉਂਦੇ ਬੇਪਰਵਾਹ!
 ਬੋਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤਦੋਂ ਬਾਬੇ ਸੰਗ ਕਰ ਭਾਉ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤਦ ਬਖਸ਼ਿਆ ‘ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ’ ਨਾਉ।
 ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਰਖ ਮਨ ਭਾਉ
 ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਦੋਂ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦਰਗਾਹੋਂ।

ਉੱਚ ਅਧਿਆਤਮ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਜੋ ਵਿਸਤਾਰ
 ਸਾਖੀਕਾਰ ਮਹਾਂ ਰਹੱਸ ਦੱਸਦੇ ਸੂਝਨੁਸਾਰ।
 ‘ਬਾਬਾ ਪੈਂਧਾ ਸਚਖੰਡ’ ਲਿਖਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਨਉਨਿਧ ਨਾਮ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਧੁਰ ਤੋਂ ਪਾਈ ਰਾਸ।
 ਜਦੋਂ ਸੀ ਬਾਬਾ ਲੱਗਿਆ ‘ਵੇਈਓ’ ਪਰਲੇ ਪਾਰ
 ਬੋਲੇ ਬਿਆਸ ਦੇ ਗਾਹੁੰਦਾ ਪੁੱਜ ਇਕੱਲ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਸੀਨੇ ਵਿਚ ਸੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਉਸ ਦੇ ਇਕੋ ਖਿਆਲ
 ‘ਜਗਤ ਜਲੰਦਾ ਰਖ ਲਏ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ।’
 ਉਥੋਂ ਹੀ ਅਕਾਲ ਸੰਗ ਸੀ ਜੁੜਿਆ ਉਸ ਸੰਪਰਕ

ਬਾਬੇ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਵਿਚ ਸੀ ਕਾਈ ਰਿਹਾ ਨਾ ਫਰਕ।
ਉਥੋਂ ਹੀ ਸੀ ਬਖਸ਼ਿਆ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਸਿਰੋਪਾਓ
ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ 'ਗੁਰਪਰਮੇਸ਼ਰ' ਨਾਉ।
ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪਾਤਾਲੀਂ ਉਥੋਂ ਮਿਲੀ ਸੀ ਸਾਰ
ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਡਿੱਠੇ ਦਵਾਰ।
ਇੰਦ੍ਰ-ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ, ਦੇਵੀ-ਦੇਵਾ, ਮਹਾਂਬਲੀ ਬਲਕਾਰ
ਮਹਿਮਾ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸੁਰਗ ਮਛ ਪਇਆਲ।
ਏਕੰਕਾਰ ਸਤਿ ਉਜਿਆਰੇ ਨਿਹਚਲ ਰੂਪ ਅਪਾਰ
'ਪਾਤਸ਼ਾਹ-ਸਾਹਾ-ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਬ' ਸਾਹਿਬ ਨਿਰੰਕਾਰ।
ਆਸਣ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਧਿਆਨ
ਪਰਲੇ ਪਾਰ ਜਾ ਲੱਗਿਆ ਕਰ ਵੇਈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ।

ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਵੇਈਂਓਂ ਨਿਕਲੇ ਬਾਹਰ
'ਬਾਬੇ ਪਾਇਆ ਬਖਸ਼ ਦਰ' ਸੀ ਕੋਲੋਂ ਨਿਰੰਕਾਰ।

ਹੱਥ 'ਚ ਸਾਂਭੀ ਕਪੜੇ ਡੀਕ 'ਚ ਸੇਵਾਦਾਰ
ਤੱਕ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਉਛਲਿਆ ਕੌਤਕ ਸਿਰਜਣਹਾਰ।
ਦੇ ਕੇ ਬਸਤਰ ਹੱਥ ਵਿਚ ਪਰਸੇ ਨਾਨਕ ਚਰਨ
ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭਰਮ ਕਪਾਟ ਸਭ ਸੰਸੇ ਹੋਏ ਹਰਨ।

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕ ਭੇਜਿਆ ਵੱਲ ਭਾਈ ਜੈਰਾਮ
ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ ਯਾਦ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਵਿਚ ਧਾਮ।
ਧਿਆਨ ਮਗਨ ਸੀ ਨਾਨਕੀ ਬੈਠੀ ਚਿੱਤ ਅਡੋਲ
ਖਬਰ ਦੇਣ ਹਿਤ ਟਹਿਲੂਆ ਪੁੱਜਾ ਉਹਦੇ ਕੋਲ।
ਚਰਨ ਪਰਸ ਕੇ ਆਖਿਆ, 'ਹੋਵੇ ਨ ਦਿਲਗੀਰ
ਵੇਈਂ 'ਚੋਂ ਮੁੜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਵੀਰ।'

ਕੰਨੋਂ-ਕੰਨੀਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਪੂਰੇ ਨਗਰ ਗ੍ਰਾਮ
ਵੱਡਾ ਕੌਤਕ ਵਰਤਿਆ ਆਖੇ ਕੁੱਲ ਜਹਾਨ।
ਸੂਰਜ ਉਦੈ ਹੋਣ 'ਤੇ ਛੰਡ ਜਾਏ ਜਿਉਂ ਧੁੰਦ
ਦੁੱਖ ਟੁੱਟੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤਾਈਂ ਮਿਲੀ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੁੰਦ।
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰੇ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਕੱਖਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਜੀਭ
'ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ' ਕਹਿ ਕੇ ਠਾਰਨ ਹਿੱਕ ਗਰੀਬ।
ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਤਦ ਮੋਦੀਖਾਨੇ ਕੋਲ
ਪਲਾਂ-ਛਿਣਾਂ ਵਿਚ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾਹਿਬ ਖੋਲ੍ਹ।
ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਜੁੜ ਗਈ ਡਾਢੀ ਤਗੜੀ ਭੀੜ

ਹੋ ਸੰਬਧਨ ਸਭਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।

‘ਚਾਹੀਦੈ ਜੋ ਲੈ ਜਾਉ ਮਨ ਤੋਂ ਹੋ ਨਿਰਖੋਫ
ਅੰਨ ਭੰਡਾਰਾ ਜੋ ਪਿਆ ਬਿਨਾਂ ਤੋਲ ਜਾਂ ਜੋਖ।’

ਕੁਝ ਤਾਂ ਵਾਂਗ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਰਾਸ਼ਨ ’ਤੇ ਪਏ ਟੁੱਟ

ਸਾਹਿਬ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਸੀ ਜਾਂਦੇ ਕਿਵੇਂ ਨਿਖੁੱਟ!

ਦੌਲਤ ਖਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਪੁੱਜਾ ਜਾ ਸੰਦੇਸ਼

ਭੇਜਿਆ ਨੌਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਰਕੇ ਖਾਸ ਆਦੇਸ਼।

ਵਾਧੂ ਜੋ ਵੀ ਕੁਝ ਸੀ ਦਿੱਤਾ ਸਭ ਲੁਟਾ

ਬਚਿਆ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਬੱਸ ਸਤਿਨਾਮ ਤੋਸ਼ਾ।

ਗਲ ’ਚ ਖਫਨੀ ਪਾ ਤੁਰੇ ਬਾਬਾ ਵੱਲ ਮਸਾਣ

ਚੁਗਲੀ ਲਾਈ ਨਵਾਬ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਕਿਸੇ ਆਣ।

ਸਭ ਲੁਟਾ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਬਿਨਾਂ ਤੋਲ, ਹਿਸਾਬ

ਘਾਟੇ ਡਰੋਂ ਲੁਕਿਆ ਬਾਬਾ ਕਬਰਾਂ ਪਾਸ।

ਸੁਣਿਆ ਜਦ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਪੁੱਜਾ ਨਾਨਕ ਕੋਲ

ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਸੀ ਕਿਹਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਬੋਲ।

ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲ ਸਤਗੁਰੂ ਨਾਲ ਆਏ ਜੈਰਾਮ

ਸਾਲ ਦੇ ਮਹਾਂ ਲੇਖੇ ਲਈ ਪੁੱਜੇ ਦੌਲਤ ਧਾਮ।

ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹਿਸਾਬ ਸਭ ਵਧੇ ਤ੍ਰੈ ਸੌ ਸੱਠ

ਹੋਇਆ ਤੱਕ ਕੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਦੇਖੀਆਂ ਦਾ ਇਕੱਠ।

ਬਿਨਾਂ ਬਕਾਇਆ ਲਏ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਉਜਾੜ

ਪੱਲੇ ਤੋਸ਼ਾ ਨਾਮ ਸੀ ਤੁਰ ਪਏ ਪੱਲਾ ਝਾੜ।

ਭਾਦੋਂ ਸੁਦੀ ਪੰਦਰਾਂ ਸੀ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰੂ ਉਜਾੜ

ਨਾਲ ਸੀ ਬੈਠਾ ਮਰਦਾਨਾ ਵਿਚ ਰਜਾ ਕਰਤਾਰ।

ਵਾਸੀ ਕੁਝ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਫਕੀਰ

ਕਬਰਾਂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਹੋ ਤੁਰੇ ਦੀਦ ਲਈ ਦਿਲਗੀਰ।

ਤੱਕ ਕੇ ਕਈਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਅੱਲਾਹ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਨ।’

ਸਦਕੇ ਹੋ ਕਈਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਦੀਦ ਵਿਟੋ ਕੁਰਬਾਨ।’

ਹੋ ਇਕੱਠੇ ਆ ਜੁੜੇ ਅਹਿਲਕਾਰ ਨਵਾਬ

ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਹੇਤ ਕੁਝ ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸ।

ਵੇਈਂ ਵਿਚ ਸੀ ਡੁੱਬਿਆ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਈ ਮਿਹਰ

ਜਿੰਨੇ ਮੂੰਹ ਓਨੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲੋਕੀ ਕਰਨ ਚੁਫੇਰ।

ਨਾਨਕ ਪਰ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਅਹਿਲ ਮਸਤ ਅਡੋਲ

ਨਿੰਮੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ ਦੀ ਜਾਦੂ ਰਹੀ ਸੀ ਘੋਲ।
ਏਦਾਂ ਹੀ ਚੁੱਪ ਬੈਠਿਆਂ ਬੀਤ ਗਈ ਸਭ ਰਾਤ
ਅਸਮਾਨੋਂ ਤਾਰੇ ਖਿਸੇ ਹੋਈ ਜਦ ਪਰਭਾਤ।

ਨਾਨਕ ਨਾਹਰਾ ਲਾਇਆ ਪਹਿਲਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ
'ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ!'
ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਵਿਚ ਰੰਕ ਅਤੇ ਸੁਲਤਾਨ
ਸਾਰੀ ਉੱਮਤ ਉਸ ਦੀ ਸਗਲਾ ਉਸ ਜਹਾਨ।'
ਕੱਟਤ ਮੁੱਲਾਂ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਸੀਨੇ ਉੱਠਿਆ ਸੱਲ
ਵਾਂਗ ਚਿੰਗਾਰੀ ਦੂਰ ਤੱਕ ਧੁੰਮ ਗਈ ਇਹ ਗੱਲ।
ਹੁਕਮਰਾਨ ਸ਼ਰਈ ਲੋਕ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਏ ਨਾਰਾਜ਼
ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਮਨਾਉਣ ਹਿਤ ਪੁੱਜੇ ਪਾਸ ਨਵਾਬ।
ਖ਼ਾਨ ਕਿਹਾ, 'ਫ਼ਕੀਰ ਹੈ, ਪਵੇ ਨਾ ਏਸ ਖ਼ਿਆਲ
ਅੱਗੋਂ ਕਾਜ਼ੀ ਬੋਲਿਆ, 'ਇਹ ਤਾਂ ਅਜਬ ਸੁਆਲ ?
ਸੋਚੋ ਕਾਜ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੋਨੋਂ ਕਿਵੇਂ ਇਕ ਨੇ ਰੰਕ ਅਤੇ ਰਾਜਾਨ ?

ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ ਭੇਜਿਆ ਖ਼ਾਨ ਪਿਆਦਾ ਇਕ
ਤਾਂ ਕਿ ਵਿਚ ਸ਼ਰੱਈਆਂ ਦੇ ਮਨ 'ਚ ਪਵੇ ਨਾ ਫਿੱਕ।
ਕਿਹਾ ਪਿਆਦੇ ਨਾਨਕ ਜੀ! 'ਰਿਹਾ ਖ਼ਾਨ ਬੁਲਾ'
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਖ਼ਾਨ ਦੀ ਪਈ ਐ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ?'
ਸੱਚ ਆਖਣਾ ਬਾਬੇ ਦੀ ਅਪਣੀ ਸੀ ਜ਼ਮੀਰ
ਅੱਜ ਦੇ ਜੀ-ਹਜ਼ੂਰੀਆਂ ਵਤ ਹੈਸਨ ਨਹੀਂ ਫ਼ਕੀਰ!!
ਨਾਨਕ ਕਮਲਾ ਹੇ ਗਿਆ ਕੁਝ ਰਹੇ ਸੀ ਆਖ
ਮਿੱਠੀ ਧੁਨ ਉਚਾਰਿਆ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਮਾਰੂ ਰਾਗ :

'ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੂਤਨਾ ਕੇ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ ॥
ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਦਮੀ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ॥੧॥
ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹ ਕਾ ਨਾਨਕੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥
ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਭੈ ਦੇਵਾਨਾ ਹੋਇ ॥
ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥੨॥
ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਏਕਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਾਇ ॥੩॥
ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕਉ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥੭॥’

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 991)

ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਭੂਤਨਾ ਸੀ ਨਾਹੀ ਸੀ ਬੇਤਾਲ
ਲੋਕ ਮਨਾਂ 'ਚੋਂ ਕੱਟਣੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਭਰਮ ਜੰਜਾਲ।
ਦੂਜੀ ਵੇਰਾਂ ਫਿਰ ਪਿਆਦਾ ਆਇਆ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
‘ਰੱਬ ਵਾਸਤਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਉ’ ਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਨਵਾਬ।
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਮੰਨ ਹੁਕਮ ਗੁਰ ਮੁਤਕਾ ਗਲ 'ਚ ਪਾਏ
ਵਿਚ ਫਕੀਰੀ ਭੇਸ ਗੁਰ ਮਿਲਣ ਖਾਨ ਨੂੰ ਆਏ।

‘ਨਾਨਕ ਭਲਾ ਫਕੀਰ ਤੂੰ’ ਤੱਕ ਨਵਾਬ ਕਿਹਾ
ਬੰਨ੍ਹ ਕਮਰ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਗਲੋਂ ਮੁਤਕਾ ਲਾਹ।’
ਮੰਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਵਾਬ ਦਾ ਅੱਗੋਂ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ
ਬੰਨ੍ਹੀ ਕਮਰ ਗਲੋਂ ਬਾਬੇ ਮੁਤਕਾ ਦਿੱਤਾ ਲਾਹ।
ਕੋਲ ਬਹਾ ਕੇ ਖਾਨ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਵਜ਼ੀਰ
ਮੇਰੇ ਮੰਦੇ ਭਾਗ ਹੀ ਜੇ ਹੋ ਜਾਏ ਫਕੀਰ!!’

ਕਾਜ਼ੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਕਰ ਬੋਲੇ ਤਦੋਂ ਖਾਨ
“ਪੁੱਛ ਲਉ ਹੈ ਫ਼ਰਕ ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ?’
ਦਾਨਸ਼ਵਰ ਹਨ ਕਰਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗੁਫ਼ਤਾਰ
ਸੁਖਨ ਜੋ ਕਰਨੇ ਕਰ ਲਵੇ ਬਹਿ ਕੇ ਇਕੋ ਵਾਰ”।
ਕਾਜ਼ੀ ਤੁਣਕ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਰਈ ਸ਼ਾਨ
‘ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ?
ਕੀ ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਾਹ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਦੌਲਤਖਾਨ
ਹਿੰਦੂ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕੇ ਹੋਸਣ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਈਮਾਨ’।
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵਣਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਸਾਨ
‘ਵਾਰ ਮਾਝ’ ਵਿਚ ਉਚਰਿਆ ਨਾਨਕ ਸਚ ਫੁਰਮਾਨ:

ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥
ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ ਮਸਕਲ ਮਾਨਾ ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ ॥
ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮੁ ਦੀਨ ਮੁਹਾਣੈ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥
ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੰਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਕਰਤਾ ਮੰਨੇ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 141)

ਇਹਨਾਂ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰ ਦਿੱਤੀ ਐਸੀ ਸਮਝ
ਸੁੱਚੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੀ ਸਤਿਗੁਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਰਮਜ਼।

ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਸਾਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵਣਾ।
 ਧਰਮ ਅਤੇ ਈਮਾਨ
 ਮੰਨਣਾ ਮਿੱਠਾ ਜਾਣ ਕੇ।
 ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਗੁਮਾਨ
 ਜੰਗ ਰੇਤੀ ਦੇ ਸੰਗ ਖੁਰਚ।
 ਵਾਧੂ ਭੈ ਭਵਾਨ
 ਸ਼ੰਕਾ ਜੀਉਣ ਮਰਨ ਦਾ।
 ਨਦਰੀ ਵਿਚ ਰਹਿਮਾਨ
 ਰਹਿਮ ਦਿਲ ਜੋ ਰਈਅਤ ਤੇ।
 ਵਾਧੂ ਵੰਡੇ ਦਾਨ
 ਹਕ ਹਲਾਲ ਦੀ ਕਿਰਤ 'ਚੋਂ।
 ਦਿਲੋਂ ਕਰੇ ਪਰਵਾਨ
 ਭਾਣਾ ਸੱਚੇ ਰੱਬ ਦਾ।
 ਸੱਚਾ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਰੱਬੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿਚ ਓਹ।
 ਸੁਣਿਆ ਦੌਲਤਖਾਨ
 ਮਨ 'ਚ ਤੋਲੇ ਬੋਲ ਉਸ।
 ਕਾਜ਼ੀ ਪਸ਼ੋਮਾਨ
 ਸੂਝ ਸਮਝ ਤੱਕ ਗੁਰਾਂ ਦੀ।
 ਕਾਜ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈਰਾਨਗੀ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਅਮੋਲ
 ਜੋ ਸੀ ਬਾਬੇ ਦੱਸਿਆ ਪੂਰਾ ਸੀ ਉਹ ਤੋਲ।
 ਵਿਚ ਤੁਅੱਸਬ ਫੇਰ ਵੀ ਕਾਜ਼ੀ ਗਿਆ ਅੜ
 'ਪੇਸ਼ੀ ਦੀ ਨਮਾਜ਼' ਬਾਬਾ! ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਪੜ੍ਹ।
 ਤੇਰੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇਕ ਹਨ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਉਮਤ ਉਸ ਖਦਾਇ ਦੀ ਰੰਕ ਅਤੇ ਰਾਜਾਨ।
 ਇਹ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾ ਪੱਧਰਾ ਸੀ ਧਰਮ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਾਰ
 ਕਰਨ ਨਿਤਾਰਾ ਤੁਰ ਪਏ ਬਾਬਾ ਕਾਜ਼ੀ ਨਾਲ।
 ਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਜਾ ਰਹੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
 ਤੁਰਿਆ ਜਾਵੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਕਮ ਦੌਲਤਖਾਨ।
 ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦਸਤਗੀਰ
 ਮਸਜਿਦ ਅੱਗੇ ਲੱਗ ਗਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਤਿ ਭੀੜ।

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

ਭਰਿਆ ਨਾਲ ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਮਸਜਿਦ ਦਾ ਦਲਾਨ
 ਮਹਿਰ, ਮੁਕੱਦਮ, ਚੌਧਰੀ, ਕਾਜ਼ੀ, ਮੁਫਤੀ, ਖਾਨ।
 ਸੁੰਦਰ ਕੰਧਾਂ ਚਿਤਰੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਲਿਸ਼ਕਾਂ ਮਾਰ
 ਪੱਛੋਂ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਕਲ ਅਵਤਾਰ।
 ਸਭ ਤੋਂ ਮੂਹਰੇ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਕਾਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹੀ ਨਮਾਜ਼
 ਨਾਨਕ ਕਿਵੇਂ ਨਾ ਕੂਏ ਕੁਝ, ਗਹਿਰਾ ਸੀ ਅਤਿ ਰਾਜ਼।
 ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨ ਜਾਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਪਏ ਹੱਸ
 ਹੱਸਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਪਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਿਲ ਗਈ ਧੱਸ।
 ਜਿਉਂਕਰ ਹੀ ਹੋਈ ਖਤਮ ਪੇਸ਼ੀ ਦੀ ਨਮਾਜ਼
 ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕਾਜ਼ੀ ਪੁੱਜਾ ਪਾਸ ਨਵਾਬ।
 ਕਾਜ਼ੀ ਕਿਹਾ, “ਖਾਨ ਜੀ! ਕੇਹਾ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼
 ਹੁੰਦਾ ਕੌਣ ਹੈ ਇਹ ਕੋਈ ਹੱਸੇ ਵਿਚ ਨਮਾਜ਼ ?
 ਪੜ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹ ਪੇਸ਼ੀ ਦੀ ਨਮਾਜ਼
 ਪੁੱਛਿਆ ਦੌਲਤਖਾਨ ਤਦ ਬਾਬਾ ਦੇਹੁ ਜਵਾਬ!।”
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਕਾਜ਼ੀ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਮਸੀਤ
 ਪੜ੍ਹ ਕੱਚੀ ਨਮਾਜ਼ ਇਸ ਕੂੜ ਨਿਭਾਈ ਰੀਤ।
 ਜਿਥੇ ਘੋੜੀ ਸੂਈ ਸੀ ਖੂਹੀ ਸੀ ਉਸ ਪਾਸ
 ਡਿੱਗ ਨਾ ਪਵੇ ਵਛੇਰੀ ਇਹ ਕਾਜ਼ੀ ਸੀ ਮਨ ਤ੍ਰਾਸ।
 ਨਿਕਲਿਆ ਮਨ ਨਮਾਜ਼ 'ਚੋਂ ਡੌਲ ਗਿਆ ਈਮਾਨ
 ਪੇਸ਼ੀ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ 'ਚੋਂ ਵਿਸਰ ਗਿਆ ਧਿਆਨ।
 ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਿਹਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਉਸਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਤੁੱਲ
 ਸੌਖੇ ਹੁੰਦੇ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਬਸ ਹਿਲਾਉਣੇ ਬੁੱਲ।
 ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤਾਂ ਨਵਾਬ ਜੀ! ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿਚ ਕਤਾਰ
 ਘੋੜੇ ਸੀ ਖਰੀਦ ਰਹੇ ਕਾਬਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।”
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਲੋਕੀਂ ਹੱਸ ਪਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜਵਾਬ
 ਸੇਵਕ ਬਣ ਚਰਨੀਂ ਡਿੱਗੇ ਕਾਜ਼ੀ ਤੇ ਨਵਾਬ।
 ‘ਮੂੰਹ-ਜ਼ੋਰ ਅੱਥਰਾ ਘੋੜਾ ਸਾਧੇ ਕੋਈ ਅਸਵਾਰ
 ਪਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਡਿੱਗਦਾ ਮੂੰਹ ਪਰਨੇ ਸਿਰ ਭਾਰ।
 ਮਨ ਦੀ ਚੰਚਲ ਮੱਤ ਹੈ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਜਾਏ ਮਨ
 ਸਾਧ ਲਿਆ ਜਿਸ ਮਨ ਇਹ ਸੋਈ ਜੀਉੜਾ ਧੰਨ!’
 ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਬਾਬੇ ਕਹੇ ਤਦ ਸ਼ਰਾ ਸ਼ਰੀਅਤ ਤੱਥ
 ਕਿੰਜ ਦਾ ਹੋਏ ਮੁਸਲਮਾਨ ? ਕਿੰਜ ਦਾ ਬੋਲੇ ਸੱਚ ?
 ‘ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕੁ ਹਲਾਲੁ ਕੁਰਾਣੁ॥

ਸਰਮ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ ਰੋਜਾ ਹੋਹੁ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ॥
 ਕਰਣੀ ਕਾਬਾ ਸਚੁ ਪੀਰੁ ਕਲਮਾ ਕਰਮ ਨਿਵਾਜ ॥
 ਤਸਬੀ ਸਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਰਖੈ ਲਾਜ ॥੧॥ ’ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 140)
 ਸਾਰ ਕੁਰਾਨ ਇਹ ਮਿਲਦਾ ਹੱਕ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ
 ਮਸਜਿਦ ਹੋਵੇ ਰਹਿਮ ਦੀ ਸਿਦਕ ਮੁਸੱਲਾ ਡਾਏ।
 ਭਲੇਮਾਣਸੀ ਵਰਤ-ਰੂਪ ਸੁੰਨਤ ਹਯਾ ਬਖਾਨ।
 ਨੇਕ ਅਮਲ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਮੁਸਲਮਾਨ।
 ਕਰਨੀ ਕਾਅਬਾ-ਰੂਪ ਹੋਏ ਮੁਰਸ਼ਦ ਸਚ ਪਛਾਣ।
 ਜਪਮਾਲ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਨਜ਼ਰ ਖੁਦਾ ਪਰਵਾਣ।
 ਦੱਸੀ ਬਾਬੇ ਖੋਲ੍ਹੋ ਫਿਰ ਕਰਨੀ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਪੰਜ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾ ਇਸਲਾਮ।

ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ॥
 ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਤੀਜਾ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ ॥
 ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥
 ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥੩॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 141)

ਮੁੜ ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, “ਖੋਲ੍ਹੋ ਆਤਮ-ਨੈਣ
 ਕੰਨੀ ਹਰਜਸੁ ਸੁਣੇ ਨਿਤ ਮੁਖੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਣ।
 ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਜੋੜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰਜਾਸ
 ਆਤਮ ਰਸ, ਆਤਮਖੇੜਾ ਬੁੱਧ ਹੋਊ ਪਰਗਾਸ।’
 ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਾਜ਼ੀ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗੁਰੋਪਦੇਸ਼
 ਹਟਕਿਆ ਬਾਬੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰਨੋਂ ਬਾਹਰੀ ਭੇਖ।
 ਜਿਸ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆਨ ਇਹ ਲੱਗੇ ਕਰਨ ਸਲਾਮ
 ਕਾਜ਼ੀ, ਮੁਫਤੀ, ਖਾਨ, ਖਵਾਨੀਨ ਹੋਏ ਅਤਿ ਹੈਰਾਨ।
 ਗੋਡਿਆਂ ਪਰਨੇ ਬੈਠ ਕੇ ਆਖਿਆ ਦੌਲਤਖਾਨ
 ‘ਨੂਰ ਖੁਦਾਇਆ ਤੁਸੀਂ, ਮੈਂ ਹੱਥ ਬੱਧਾ ਗੁਲਾਮ।’
 ਨਿਮਰ ਹੋਏ ਕਿ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, ‘ਸਾਂਭੋ ਮੋਦੀ ਕਾਰ’।
 ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ‘ਨਾਲ ਇਸ ਹੁਣ ਨਹੀਉਂ ਸਰੋਕਾਰ।’
 ‘ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਸਭ ਤੇਰੀਆਂ’ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਨਵਾਬ
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਸੁਖੀ ਰਹੋ! ਮਾਣੋ ਰਾਜ ਤੇ ਭਾਗ।
 ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਉਸ ਦਾ ਚਾਕਰ ਉਸ ਧਿਆਏ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਹੋਰ ਕੂੜੀਆਂ ਨਿਹਚਲ ਏਕ ਖੁਦਾਇ।

ਅਸੀਂ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਕੱਚ ਦਾ ਵਣਜ ਵਪਾਰ
 ਦੇਣਾ ਸੱਚ ਪੈਗਾਮ ਚਾਰ ਚਕ ਨੌਂ ਖੰਡਾਂ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਜਲ-ਥਲ ਔਖੀਆਂ ਘਾਟੀਆਂ ਜੰਗਲ ਅਤੇ ਪਹਾੜ
 ਗਾਹੁਣੇ ਪੈਣੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰ।
 ਥਾਂ-ਥਾਂ ਦੱਬੇ ਕੁਚਲਿਆਂ ਦੀ ਲੈਣੀ ਪੈਣੀ ਸਾਰ
 ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਲੋਅ ਜਾ ਵੰਡਣੀ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ।”
 ਸਤਿ ਆਖ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ਨਿਕਲ ਮਸੀਤੋ ਬਾਹਰ
 ਫ਼ਕਰਾਂ ਵਿਚ ਆ ਬਹਿ ਗਏ ਮੁੜ ਉਸੇ ਉਜਾੜ।
 ਨਿਵ ਗਏ ਵਿਚ ਅਦਬ ਦੇ ਫ਼ਕਰ ਤੱਕਣ ਸਾਰ
 ਉੱਚੀ ਜੱਲੀਂ ਮਾਰ ਕਈ ਝੂਮੇ ਵਿਚ ਕਰਾਰ।
 ਤੱਕ ਮੱਥਾ ਤੇਜੱਸਵੀ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨਾ ਝਾਲ
 ਚਰਨ ਪਰਸ ਪਾਖਾਨ ਚੁੰਮ ਲਾਵਣ ਚਸ਼ਮਾ ਨਾਲ।
 ਧੁੰਮ ਗਈ ਵਿਚ ਨਗਰੀ ਖ਼ਬਰ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਖ਼ਾਸ
 ਜਗ ਦੀ ਪੀੜਾ ਹਰਨ ਲਈ ਨਾਨਕ ਭਇਆ ਉਦਾਸ।
 ਅੱਧ-ਅਧੂਰੇ ਕੰਮ ਛੱਡ ਲੋਕੀਂ ਲੱਗੇ ਆਣ
 ਕੀ ਮੁਕੱਦਮ ਚੌਧਰੀ ? ਕੀ ਸੱਯਦ ਪਠਾਣ ?
 ਗਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸੁੰਢੀਆਂ ਭਾਂ-ਭਾਂ ਕਰਨ ਬਾਜ਼ਾਰ
 ਹੱਟਾਂ ਨੂੰ ਤਾਲੇ ਲੱਗੇ ਬੰਦ ਕਰ ਵਣਜ ਵਪਾਰ।
 ਦਿਲ ਵਿਚ ਲੋਚਾ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੱਖੀ ਸ਼ਰਧ ਅਪਾਰ
 ਵਾਹੋ-ਦਾਹੀ ਤੁਰ ਪਏ ਲੋਕੀਂ ਵੱਲ ਉਜਾੜ।
 ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਢੱਕ ਪਠਾਣੀਆਂ ਆ ਕੀਤੀ ਦੁਆ ਸਲਾਮ
 ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਖਤਰਾਣੀਆਂ ਚਰਨ ਧੂੜ ਮੁੱਖ ਲਾਣ।
 ਆਪਣੇ ਲਈ ਤਾਂ ਜਿਉਂਦਾ ਹਰ ਕੋਈ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ
 ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਤਿਆਗਿਆ ਦੁਖੀਆਂ ਲਈ ਘਰ-ਬਾਰ।

ਵਿਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਕਰਮੀ ਜੀਉੜੇ! ਛੱਡ ਸੰਸਾਰੀ ਰੀਤ
 ਮੋਦੀਕਾਰ ਤਿਆਗ ਤੀ ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਈ ਹੇਤ।
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕਹਿਣ ‘ਨਾਨਕ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ’
 ਪੱਕਾ ਸੰਗੀ ਮਰਦਾਨਾ ਰਲਿਆ ਨਾਲ ਫ਼ਕੀਰ।
 ਦੇ ਗੁਜ਼ ਸਾਫ਼ਾ ਸਿਰ ਧਰ ਗਲ ‘ਚ ਖਫ਼ਨੀ ਪਾ
 ਉੱਪਰ ਚਾਦਰਾ ਲੈ ਮਨਹਰ ਰਮਤਾ ਭੇਸ ਬਣਾ।

ਕਲਜੁਗ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਨੂੰ ਕਰਨ ਹੈ ਚੱਲਿਆ ਵਾੜ
 ਫੰਧ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤੋੜ ਕੇ ਬੈਠਾ ਵਿਚ ਉਜਾੜ।
 ਵੱਲ ਤਲਵੰਡੀ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਦਿੱਤਾ ਘੱਲ ਪੈਗਾਮ
 ਨਾਨਕ ਹੋ ਉਦਾਸ ਸਭ ਤਜਿਆ ਨਿਜ ਧਨ ਧਾਮ।
 ਸੁਣ ਮੂਲਾ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਅਚਲ ਵਟਾਲਿਉਂ ਆ
 ਦੇਇ ਅਸੀਸ ਜਵਾਰਤੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਬੈਠੇ ਜਾ।
 ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਸ਼ੋਕ ਵਿਚ ਤੱਕਿਆ ਲਾਡਲੀ ਵੱਲ
 ਦੋਹਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤੱਕ ਹੋਇਆ ਮਨ 'ਚ ਡਾਢਾ ਸੱਲ।
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੋਚ ਧੀਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ
 ਚੰਦੋ ਆਖਿਆ, 'ਘਰ ਰਹੋ ਬੜੇ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਸੁੱਖ'।
 ਲੇਕਿਨ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ, 'ਹੁਕਮ ਜੋ ਸਿਰ ਕਰਤਾਰ
 ਧਰਤ ਲੋਕਾਈ ਸੋਧਣੀ ਤਜ ਕੇ ਮੋਹ ਪਿਆਰ'।

ਤਲਵੰਡੀ ਵਿਚ ਖਬਰ ਹੋਈ ਨਾਨਕ ਭਇਆ ਫਕੀਰ
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਕਾਲੂ, ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਮਾਂ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ।
 ਰਾਤ ਲੰਘਾਈ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਫਿਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਤੜਕੇ ਉੱਠਣ ਸਾਰ।
 ਤੱਕੇ ਆਉਂਦੇ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ
 ਨਿਵਦੇ, ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਬਾਬੇ ਮੋਹ ਪਿਆਰ।
 ਮਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮੋਹ ਉਛਾਲ
 ਤ੍ਰਿਪ-ਤ੍ਰਿਪ ਕਿਰਦੇ ਅੱਥਰੂ ਲਾਇਆ ਛਾਤੀ ਨਾਲ।
 'ਜੀਵਣ ਜੋਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹੋਂ ਕਿਸ ਅਣਿਆਲੇ ਰਾਹ
 ਭੁੱਖੇ ਪਿਆਸੇ ਫੱਕਰਾਂ ਦੀ ਕੌਣ ਕਰੂ ਪਰਵਾਹ ?
 ਵਿਚ ਬੁਢਾਪੇ ਬੱਚਿਆ! ਕੌਣ ਬੰਨ੍ਹਾਉ ਧੀਰ
 ਕੌਣ ਡੰਗੋਰੀ ਬਣੂਗਾ ? ਕੌਣ ਵੰਡਾਉ ਪੀੜ ?'
 ਕਾਲੂ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਪਿਉ ਦੇ ਦਾਈਏ ਨਾਲ
 ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਵਿਚ ਤੜਫਿਆ ਖੁਦ ਨੂੰ ਆਪ ਸੰਭਾਲ।
 ਸੁੱਖਾਂ-ਲੱਧਾ ਇਕ ਪੁੱਤ ਹੋ ਜੇ ਜਿਸ ਫਕੀਰ
 ਡੱਲੇ ਖਾਂਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਆਵੇ ਧੀਰ ?

ਬੇਬੇ ਧੀਰਜਮਾਨ ਸੀ ਮਨ 'ਚੋਂ ਕੱਢ ਘਬਰਾਹਟ
 ਉੱਚੇ ਲਕਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਣ ਲਈ ਤੋਰਿਆ ਲੰਮੀ ਵਾਟ।
 ਵੀਰ ਕਰਨ ਸੀ ਚੱਲਿਆ ਡਾਢੀ ਸੁੱਚੀ ਕਾਰ
 ਇਹੀ ਸੋਚ ਵੈਰਾਗ ਉਸ ਮਨ 'ਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਬਾਹਰ।

ਨਾਨਕ ਭੈਣ ਦਾ ਵੀਰ ਸੰਗ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਸੀ ਮੇਲ
 ਬੇਬੇ ਵੀ ਸੀ ਜਾਣਦੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਖੇਲ!
 ‘ਜੀਵੇ! ਮਾਂ ਪਿਉ ਜਾਇਆ ਤੁਧ ਉੱਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ’
 ਦਾਈਆ ਰੱਖੀ ਵੀਰ ਤੇ ਬੋਲੀ ਭੈਣ ਦੇ ਮਾਣ।
 ਸਾਊ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨਾਰ ਨੂੰ ਇੰਜ ਨਾ ਕਰੋ ਮੁਥਾਜ
 ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਏ ਵੀਰਨਾ ਲੜ-ਲੱਗਿਆਂ ਦੀ ਲਾਜ।
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੀਕੂੰ ਪਈ ਖੋਹ
 ਚੰਦ ਜੇਹੇ ਦੋ ਬਾਲ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਲੈਸਣ ਮੋਹ।
 ‘ਸਰਬ ਮਨੁੱਖਤਾ ਭੈਣ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ
 ਜਗਤ ਜਲੰਦਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਹੈ ਚੱਲ ਕੇ ਲੈਣੀ ਸਾਰ।
 ਲੈਂਦਾ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੁਲ ਆਲਮ ਦੀ ਸਾਰ
 ਆਪੇ ਲੈਸੀ ਪਾਲ ਉਹ ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰ!’
 ‘ਵੱਸੋ ਰਸੋ ਵੀਰਨਾ! ਹੁਕਮੀ ਕਾਰ ਕਮਾਉ
 ਉਸ ਸਾਈਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਜਗਮਗ ਜੋਤ ਜਗਾਉ।’
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਬੇਬੇ ਜੀ! ਰੱਬੀ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਆਰ
 ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਬਹੁੰ ਉੱਚਾ ਅਰਜ਼ ਦੇ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਅਤਿ ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਜਦ ਵੀ ਕਰਸੋ ਯਾਦ
 ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਨੀ ਤਦ ਅਰਦਾਸ।
 ਆ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਦੇ ਹੀ ਬੇਬੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ”
 ਬਾਬੇ ਦਾ ਸੀ ਭੈਣ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਈ ਐਸਾ ਖਾਸ।
 ਬੇਬੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਲਾਇਆ ਸੀਨੇ ਉਸੇ ਪਲ
 ਸਿੰਮਣ ਲੱਗਾ ਅੱਖੀਆਂ ‘ਚੋਂ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ ਜਲ।
 ਲੱਤਾਂ ਨੂੰ ਆ ਚੰਬੜੇ ਭੱਜ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਬਾਲ
 ਮੋਹ ਦੇ ਵੇਗ ਨੂੰ ਠੱਲ੍ਹ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਬਾਬੇ ਪਿਆਰ।
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੁਝ ਪਲ ਲਈ ਕਦਮ ਗਏ ਦੋਇ ਰੁਕ
 ਜਿਉਂਕਰ ਵੱਲ ਸੁਲੱਖਣੀ ਗੁਰਾਂ ਭੰਵਾਇਆ ਮੁੱਖ।
 ਗਮਜ਼ਦਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਤੇ ‘ਨੇਰੀ ਗਈ ਬੁੱਲ
 ਸੀਨਾ ਹੋਇਆ ਛਲਣੀ ਫਰਕਣ ਲੱਗੇ ਬੁੱਲ੍ਹ।
 ਆਲੁਣਾ ਜੀਕੂੰ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦਾ ਖਿੰਡਿਆ ਪੱਤੇ ਤਾਸ਼
 ਮੋੜ ਮੁਹਾਰਾਂ ਕਦੋਂ ਫਿਰ ਮਿਲੇਗਾ ਸਿਰ ਦਾ ਭਾਗ।
 ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਬਾਲ ਛੱਡ ਜਿਸ ਹੋਇਆ ਕੰਤ ਉਦਾਸ
 ਸੋਚੋ! ਕੇਹੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੋਊ ਸੁਲੱਖਣੀ ਮਾਤ।

ਰੁੰਨੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਝਪਕਦੀ ਤੱਕੇ ਧਰਤੀ ਵੱਲ
 ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਸ਼ਾਮਾਂ ਪੈਵਣ ਢਲ।
 ਅੰਦਰੀਂ ਛੱਲਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸ਼ਾਂਤ ਗੰਭੀਰ
 ਇਕਲਾਪੇ ਦੇ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਕੌਣ ਵੰਡਾਊ ਧੀਰ ?
 ਸਿਰ 'ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਧਰਵਾਸ
 ਤਿਣਕਾ ਜਿਵੇਂ ਵਧਾਂਵਦਾ ਡੁੱਬਦੀ ਬੇੜੀ ਆਸ।
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ਵੱਜਿਆ ਮਨ ਝਲਕਾਰ
 ਸੀਸ ਨਿਵਾ ਸੁਲੱਖਣੀ ਹੋਈ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ।
 ਮੂਲ ਚੰਦ ਤਾਈਂ ਦਿੱਤੀ ਸਾਂਭ ਡੋਰ ਪਰਵਾਰ
 ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਤੇ ਸਭਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹਵਾਲ।
 ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਉਸਦਾ ਚਾਕਰ ਉਸ ਖੁਦਾਇ
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਰਿਹਾ ਬਜਾਏ।
 ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਜਦ ਪੁੱਛਿਆ ਤਦੋਂ ਨਵਾਬ
 ਕਦਮ ਚੁੰਮ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਜ।
 ਕਿੱਦਾਂ ਕਰੀਦੀ ਬੰਦਗੀ ਖੁਦਾਵੰਦ ਕਿਰਪਾਲ ?”
 ਸਤਿਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨਿਹਾਲ।
 ਦਸਤਪੰਜਾ ਲੈ ਪੈਰ ਚੁੰਮ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਫਕੀਰ
 ਕਾਜ਼ੀ ਮੁਫ਼ਤੀ ਸਾਕ ਸੰਬੰਧੀ ਤੱਕ ਹੋਏ ਦਿਲਗੀਰ।
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਹਿ ਕੇ ‘ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ’
 ‘ਚੜ੍ਹਿਆ ਸਪਣ ਧਰਤ ਲੋਕਾਈ’ ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ।

•

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਚੌਥਾ ਸਰਗ
ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ
(ਭਾਗ ਪਹਿਲਾ)

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਬਾਬੇ ਭੇਖ ਬਣਾਇਆ
ਉਦਾਸੀ ਕੀ ਰੀਤ ਚਲਾਈ ॥
ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੋਧਣ ਧਰਤਿ ਲੋਕਾਈ ॥
(ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ)

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ

ਅਸੁਨ ਮਾਂਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਚੌਹਠ
 ਕਰਨ ਉਦਾਸੀ ਤੁਰ ਪਏ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਓਟ।
 ਇਕ ਬਾਬਾ ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਗ
 ਵਸਦਾ-ਰਸਦਾ ਬਾਗ ਛੱਡ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਰੰਗ।
 ਵਾਂਗ ਉਦਾਸੀਆਂ ਧਾਰਿਆ ਗੇਰੂਏ ਰੰਗਾ ਭੇਖ
 ਬਦਲਣ ਚੱਲਿਆ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਸੁੱਤੇ ਲੇਖ।
 ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ਪੱਗ ਸਿਰ ਮੋਢਿਉਂ ਚਾਦਰ ਵਲ
 ਧਰਤ ਲੁਕਾਈ ਸੋਧਣੀ ਨਾਮ ਖੁਦਾਈ ਬਲ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਧਾਰਿਆ ਬਾਬੇ ਜਿਹਾ ਭੇਸ
 ‘ਪੱਲੇ ਰਿਜ਼ਕ ਨ ਬੰਨ੍ਹਦੇ ਪੰਛੀ ਤੇ ਦਰਵੇਸ਼’।
 ਸੂਰਜ ਲਾਸਾਂ ਛੱਡੀਆਂ ਧਰਤ ਧਿਆ ਪਰਕਾਸ਼
 ਗਿੱਲੇ ਘਾਹ ‘ਚ ਮਹਿਕਦੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਸੁਬਾਸ।
 ਕੇਸਰ ਤੁਰੀਆਂ ਤਰਦੀਆਂ ਚੁੰਮਣ ਮੁੱਖ ਤੋਲ
 ਫਲਕ ਲੋਅ ਦਾ ਧਰਤ ਸੰਗ ਕੇਹਾ ਅਜਬ ਸੁਮੇਲ!
 ਝੋਨਾ ਮੱਕੀ ਬਾਜਰਾ ਖੇਤੀਂ ਲਹਿਲਹਾਣ
 ਰੱਤੇ ਬੰਬਲ ਚਰ੍ਹੀਆਂ ‘ਤੇ ਮੰਦ ਮੰਦ ਮੁਸਕਾਣ।
 ਪਰਮ ਸਤਿ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਮਖਮੂਰ
 ਹੋਕਾ ਸਤਿ ਦਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤੁਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਨੂਰ।
 ਰੋਕ ਲਈ ਤਦ ਚਾਣਚੱਕ ਬਾਬੇ ਤਿੱਖੀ ਚਾਲ।
 ਤੱਕਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਸਤਗੁਰੂ ਵੇਈਂ-ਵਹਿਣ ਵਿਸ਼ਾਲ।
 ਵੇਈਂ ਕਿਨਾਰੇ ਖਜੀਆਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਪਾਲ
 ਪੱਤ ਛਤਰੀਆਂ ‘ਚੋਂ ਛੁਣੇ ਸੂਰਜੀ ਕਿਰਨਾਂ ਝਾਲ।
 ਕਿਤੇ ਕਟੀਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਉੱਗੀਆਂ ਬੰਨੇ ਰੁੱਖ
 ਢਲਵਾਨੀਂ ਚਰ ਮਾਲ-ਚੋਣਾ ਪੂਰੇ ਪੇਟ ਦੀ ਭੁੱਖ।
 ਵਾਹੁ! ਸਮਾਂ ਸੁਵੰਨੜਾ ਸੁੰਦਰ ਸਤਿ ਸੁਹਾਣ
 ਕਾਦਰ ਦੇ ਰੰਗ ਮਾਣਦੇ ਗੁਰ ਵਾਰੇ ਵਾਰੇ ਜਾਣ।
 ਲੰਘੇ ਵੇਈਂ ਵਿਚ ਦੀ ਹੋ ਗਏ ਪਰਲੇ ਪਾਰ
 ਵਧੇ ਵੱਲ ਬਿਆਸ ਦੇ ਮਲਿਆਂ ਤਾਈਂ ਲਿਤਾੜ।

ਝੁਮਣ ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਵੜੇ ਤੱਕੇ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 ਅਦਭੁਤ ਅਸਥਾਨ ਤੱਕ ਰੁਕੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ।
 ਅਦਬ ਵਿਚ ਤਦ ਸਤਗੁਰਾਂ ਝੁਕ ਕੇ ਪਾਈ ਝਾਤ
 ਜਿਸ ਦਰ ਸੀ ਹਾਸਿਲ ਹੋਈ ਨਾਮ ਗਰੀਬੀ ਦਾਤ।
 ਰੱਬੀ ਮੌਜ 'ਚ ਵਧਦੇ ਰੇਤੜ ਝੱਲਾਂ ਚੀਰ
 ਬਿਆਸਾ ਪੱਤਣ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਆਖਰ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ।
 ਪਾਣੀ ਸ਼ੂਕੇ ਵੇਗ ਵਿਚ ਉੱਚੀਆਂ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰ
 ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਟਕਰਾਂਵਦੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਟੁਣਕਾਰ।
 ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਮੱਲ ਲਈ ਜੋ ਥਾਂ
 ਸੰਗਲ ਖੋਲ੍ਹ ਮਲਾਹਾਂ ਤਦ ਲਿਆ ਖਿਜਰ ਧਿਆ।
 ਡਲੁਕਾਂ ਮਾਰੇ ਬਿਆਸ ਜਲ ਚਾਂਦੀ ਵੰਨੀਂ ਧਾਰ
 ਜੁੜ ਗਏ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿਚ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 ਬੇੜੀ ਵਿਚੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਇਕ ਝਿੜੀ ਵਿਚਕਾਰ
 ਜਾ ਬਹੇ ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਤਾਰ।
 ਇਹ ਉਹੀ ਅਸਥਾਨ ਸੀ ਵਸਿਆ ਨਾਲ ਬਿਆਸ
 'ਗੋਇੰਦਵਾਲ' ਵਸਾਇਆ ਤੀਜੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਖਾਸ।
 ਥਾਂ-ਥਾਂ ਉੱਗੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਸਿਰ ਕਟੀਲੇ ਕੇਸ
 ਫਸਲਾਂ ਸੀ ਮੀਂਹ ਆਸਰੇ ਤਦ ਇਸ ਮਾਝੇ ਦੇਸ।
 ਰੋੜ੍ਹੂ ਅਤੇ ਕਰੀਰਾਂ ਦੇ ਦਿਸਣ ਸੰਘਣੇ ਝਾੜ
 ਕਿੱਕਰਾਂ ਅਤੇ ਫਲਾਹੀਆਂ ਬੂਟੇ ਬੇ-ਸੁਮਾਰ।
 ਕਲ-ਕਲ ਨਾਲੇ ਵਗਦੇ ਕਿਧਰੇ ਵਗਦੇ ਛੰਭ
 ਦਲਦਲ ਦੇ ਵਿਚ ਤੁਰਦਿਆਂ ਰਾਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹੰਭ।
 ਪਗਡੰਡੀ ਘੱਟ ਦਿਸਦੀ ਝੱਲ ਰੇਤੜ ਵਿਚਕਾਰ
 ਸਤਿਨਾਮ ਧੁਨ ਚਲਦੀ ਭੀਤਰ ਮਨ ਦੇ ਪਾਰ।
 ਔਝੜ ਰਾਹਾਂ ਝਾਗਣਾ ਡਾਢੀ ਸੀ ਆਫ਼ਾਤ
 ਜਿਥੇ ਵਸੋਂ ਦੇਖਦੇ ਗੁਰ ਟਿਕ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਰਾਤ।
 ਜੀਵ ਜੰਗਲੀ ਡਰਨ ਘੱਟ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਤੱਕ
 ਗੱਲ ਸੁਭੋਕੀ, ਦਇਆਵਾਨ ਤੱਕ ਫਿਰਦੇ ਜੀਵ ਨਿਝੱਕ।
 ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕ 'ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ'
 ਪਿੰਡ ਪੱਤਣੋਂ ਸੰਗਤੀ-ਰੂਪ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਆ ਖਾਸ।
 ਸੁਣਦੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਹਿ ਕੇ ਬਾਬੇ ਕੋਲ
 ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਭਰ ਲਿਜਾਂਦੇ ਝੋਲ।
 ਭੁੱਖ ਜੋ ਆਣ ਸਤਾਂਵਦੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਈ ਵਾਰ

ਲਗਲੀ ਬਸਤੀ ਭੇਜਦੇ ਕਰਨ ਲਈ ਆਹਾਰ।
 ਕਹਿੰਦੇ! ਇਕ ਦਿਨ ਪੱਤਰੋਂ ਸੰਗਤ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
 ਧਨ, ਪਦਾਰਥ, ਬਸਤਰ, ਕੁਝ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ ਦਾਨ।
 ਬੁਗਚਾ, ਮਾਇਆ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦਾ ਹੱਥ ਮਰਦਾਨੇ ਤੱਕ
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਰਦਾਨਿਆ! ਇਥੇ ਹੀ ਸੱਟ ਘੱਤ।
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਭਾਲਣੇ ਦਾ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਇਹ ਠੀਕ
 ਹੌਲਾ-ਫੁੱਲ ਵਿਚਰਨ ਚਾਹੀਏ ਪੁੱਜੇ ਜਿਥੋਂ ਤੀਕ।'।
 ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਸੁੱਟ ਘੱਤਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਪੂਜਾ ਧਾਨ
 ਮਿੱਠਾ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਦਾ ਆਣ।
 ਫਤਿਹਾਬਾਦ ਰਾਤ ਟਿਕਾਣਾ ਕਰ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਪਿੰਡ ਸੁਲਤਾਨਵਿੰਡ ਦੀ ਜੂਹ ਪੁੱਜੇ ਆ ਦਾਤਾਰ।
 ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਅਸਥਾਨ
 ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਸਰੋਵਰ ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਇਸ ਥਾਂਵ।
 ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਛੱਪੜੀ ਕੰਢੇ ਬੇਰੀ ਰੁੱਖ
 ਬੈਠ ਗਏ ਦਾਤਾਰ ਆ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗੀ ਭੁੱਖ।

ਰੁਮਕੀ ਫਿਜ਼ਾ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ
 ਗਾਵਿਆ ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਰਾਗ :

‘ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ
 ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਗਹੇ ॥
 ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ
 ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੁ ਖੋਜਿ ਲਠੈ ॥੧॥
 ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
 ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ
 ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥
 ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੁ
 ਪਸੂ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥੨॥
 ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਲ ਹੀਅਲੁ
 ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥
 ਜਾ ਕੀ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ
 ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥੩॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥੪॥੬॥ ’

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1328)

ਸੰਗਤ ਸੁਣ ਸੁਲਤਾਨਵਿੰਡ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਪੁੱਜੀ ਆਣ

ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਨਾਨਕ ਕਰ ਫਰਮਾਨ।

‘ਇਥੇ ਭੋਗ ਮੋਖ ਦਾ ਚਲੇਗਾ ਪ੍ਰਵਾਹ’

ਉਸੇ ਦੀ ਹੀ ਜੂਹ ਅੱਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਸਿਆ।

ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਰਾਮ ਤੀਰਥ ਰਾਏ ਆ

ਰਾਮ ਚਰਨ ਵੈਰਾਗੀ ਤਾਈਂ ਧਰਮ ਤਤ ਸਮਝਾ।

ਤੋੜਨ ਹਿਤ ਵੈਰਾਗੀ ਦੇ ਭੀਤਰ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ

ਦੇਇ ਦਲੀਲਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਸਮਝਾਇਆ ਦੇ ਗਿਆਨ।

‘ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਧਨ ’ਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾ

ਵਰ ਦੇ ਕੇ ਭੇਟਾ ਲੈਣੀ, ਨਹੀਂ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਹ।’

ਏਦਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਗੁਰ ਮਾਝੇ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਚਰ

ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਦੀਪਾਲਪੁਰ ਇਕ ਕੋਹੜੀ ਦੇ ਘਰ।

ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਉਸ ਪੱਕਾ ਰੋਗੀ ਜਾਣ

ਪੁੱਜੇ ਉਸ ਟਿਕਾਣੇ ਪਿੰਡੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।

‘ਵੈਦ ਰੋਗੀਆਂ ਦਾ’ ਬਾਬਾ ਜਾ ਖੜਕਾਇਆ ਬਾਰ

ਪੱਕਾ ਕੋਹੜੀ ਜਾਣ ਪਰ ਨਿਕਲਿਆ ਨਾ ਉਹ ਬਾਹਰ।

ਅੰਤਰ ਦਸਾ ਜਾਣਦਿਆਂ ਰੋਗੀ ਦੀ ਨਾਹ ਠੀਕ

ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਵਿਚ ਗੁਰ ਗਾਇਆ ਰੱਬੀ ਗੀਤ:

ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ॥

ਤਪਿ ਤਪਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤੁ ਬੇਕਾਰ ॥

ਜੈ ਤਨਿ ਬਾਣੀ ਵਿਸਰਿ ਜਾਇ ॥

ਜਿਉ ਪਕਾ ਰੋਗੀ ਵਿਲਲਾਇ ॥੧॥

ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਣੁ ਝਖਣੁ ਹੋਇ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਲੇ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 661)

ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦਿਆਂ ਸਾਰ ਉਸ ਬੂਹਾ ਦਿੱਤਾ ਖੋਲ੍ਹ

ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਦੀ ਦਾਤ ਗੁਰ ਪਾਈ ਉਹਦੀ ਝੋਲ।

ਮਾਝੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਤਾਈਂ ਤਾਰਦਿਆਂ ਸਿਰ ਮੌਰ

ਦੀਪਾਲਪੁਰੋਂ ਫਿਰ ਸਤਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਲਾਹੌਰ।

ਲਾਹੌਰ

ਜਵਾਹਰ ਮੱਲ ਦੇ ਚੌਹੱਟੇ ਕੀਤਾ ਆਸਣ ਜਾ
ਗੁਜ਼ਰੀ ਰਾਤ ਮੁਸਾਫਰਾਂ ਜਪਦਿਆਂ ਬੇਪਰਵਾਹ।
ਨਿੱਤ ਵਾਂਗ ਸੁਬਾਹ ਉੱਠੇ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਚਿੱਤ
ਹੰਸਾ ਵਤ ਮੋਤੀ ਚੁਗਣ ਨਾਮ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ।
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਛੇੜੋ ਭਾਈ! ਰਬਾਬ
ਕਣ-ਕਣ ਅੰਦਰੋਂ ਰਸ ਉੱਠੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਝਰਨਾਹਟ।
ਅਚਨਚੇਤ ਕੰਨੀਂ ਪਈ ਅਤਿ ਦੁਖਦਾਈ ਆਹਟ
ਗਊ ਬਧ ਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਮੱਚੀ ਸੀ ਕੁਰਲਾਹਟ।
ਬਣ ਕਸਾਈ ਮੌਲਵੀ ਗਊ ਬੱਕਰੇ ਕਰਨ ਜਿਬਾਹ
'ਫਜ਼ਰ' ਨਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਥਾਵੇਂ ਰਹੇ ਸੀ ਪਾਪ ਕਮਾ।
ਗਰਦਨ-ਰੱਖਿਅਕ ਛੁਰੀ ਧਾਰ ਮੁੱਖੋਂ ਬਿਸਮਿਲ ਆਖ
ਕੋਹਣ ਬੇਜ਼ਬਾਨ ਜੀਵ ਭੁੱਲੇ ਸਭ ਅਖ਼ਲਾਕ।
ਕਾਜ਼ੀ ਮੌਲਵੀ ਦੀਨਦਾਰ ਧਰਮ ਵੱਲੋਂ ਕਰ ਕੰਡ
ਸਵਾਰਥ ਨੂੰ ਦੱਸ ਕੇ ਸਵਾਬ ਰਚਿਆ ਨਵਾਂ ਪਾਖੰਡ।
ਸ਼ੌਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ, ਲਹੂ ਜ਼ਾਰ ਡੁਲ੍ਹਦਾ ਉੱਥੇ ਤੱਕ
ਸਕਤੇ ਵਿਚ ਆ ਸਤਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸੱਚ।
'ਲਾਹੌਰ ਸ਼ਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ'
'ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚ ਨਾਮ' ਥਾਂ ਘੁਲੇ ਇਥੇ ਜ਼ਹਿਰ।
ਬਾਬੇ 'ਕੱਠੇ ਕਰ ਲਏ ਕਾਜ਼ੀ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ
ਨਾਮ ਖ਼ੁਦਾਇ ਜੀਅ ਹੱਤਿਆ ਦੱਸਿਆ ਵਡ-ਗੁਨਾਹ।
'ਨਾਮ ਖ਼ੁਦਾ ਤੇ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਕਰਦੇ ਜੋ ਰੁਜ਼ਗਾਰ
ਸਵਾਬ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮਿਲੂ ਉਨ ਅੱਲਾਹ ਤੋਂ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ'।
ਬਾਬੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਇਨਸਾਫ
ਤੋਬਾ ਕੀਤੀ ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਪੈ ਗਏ ਰਾਹੇ ਪਾਕ।
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਬਿਸਰਾਮ
'ਜਵਾਹਰ ਮੱਲ ਦਾ ਚੌਹੱਟਾ' ਬਣਿਆ ਪੂਜਾ ਧਾਮ।
ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਕਰੋੜੀ ਸੀ ਇਕ ਮਾਲੀ ਅਫ਼ਸਰ ਵਾਂਗ
ਸਰਕਾਰੀ ਤੋਸ਼ਾ ਜੋੜਿਆ ਉਸ ਸੱਤ ਕਰੋੜ ਦਾਮ।
ਇਸਦੇ ਹੀ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਜਵਾਹਰ ਮੱਲ
ਚੌਹੱਟਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਉਹਦੇ ਨਾਮ ਰਿਹਾ ਸੀ ਚੱਲ।
ਲਿਖਿਆ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਜੋ 'ਨਾਨਕ' 'ਜੀਵਨ ਬਿਰਤਾਂਤ'

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਵੀ ਇਕ ਥਾਂ ਆਉਂਦਾ ਖ਼ਾਸ।
 ਸਿਰੀਆ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ਇਸ ਚੌਹੱਟੇ ਪਾਸ
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਨਾਮੀ ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਨਿਵਾਸ।
 ਬਾਬਾ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਕਰਕੇ ਜਲ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਇਕੇ ਪਿੱਪਲ ਹੇਠ ਨਿਧਾਨ।
 ਕੁੜਤਾ ਗੇਰੂਏ ਰੰਗ ਦਾ ਪਹਿਨਿਆ ਸਾਧਾਂਹਾਰ
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਘਰ ਲੈ ਗਿਆ ਡਾਢੀ ਸਰਧਾ ਨਾਲ।
 ਆਸਣ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਬਾਬਾ ਬਹੁੰ ਸਤਿਕਾਰ
 ਸੌ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਸੇਵਿਆ ਪੰਕਤ ਵਿਚ ਬਿਠਾਲ।
 ਹੱਥ ਧੋਇਕੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਕੀਤਾ ਅੰਨ-ਜਲ ਪਾਨ
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਧਨ ਤੇ ਬਸਤਰ ਦਿੱਤੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦਾਨ।
 ਤੱਕ ਰਹੇ ਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਪਿਤਰੀ-ਮੋਹ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ
 ਢੋਲ ਹਉਮੈ ਦਾ ਵੱਜਦਾ ਉੱਚਾ ਸੁਣਿਆ ਨਾਲ।
 ਭੋਜਨ ਗੁਰਾਂ ਛਕਾਉਣ ਹਿਤ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਗਿਆ ਬੈਠ
 ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਗੁਰ ਪੁੱਛਿਆ ਅਤਿ ਨਿਮਰਤਾ ਸਹਿਤ।
 'ਕਿਸ ਖ਼ਾਤਰ ਤੂੰ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ ਤਿਆਰ ?'
 ਅੱਗੋਂ ਦੱਸਿਆ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਵਿਚ ਡਾਢੇ ਸਤਿਕਾਰ।
 'ਹਰ ਸਾਲ ਲੰਗਰ ਲਾਉਣਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਕਰ ਸਰਾਧ
 ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗ ਜੇਵਿਆ ਸੌ ਪੰਡਤਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ।'
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, "ਦੁਨੀ ਚੰਦ! ਤੂੰ ਵੀ ਕਰਨੈ ਠੀਕ
 ਮਰਨੋਂ ਬਾਦ ਨਾ ਅੱਪੜੇ ਭੋਜਨ ਪਿਤਰਾਂ ਤੀਕ।
 ਪਿਤਰ ਜਦ ਤੁਰ ਜਾਂਵਦੇ ਭੌਤਿਕ ਜਾਮਾ ਛੋੜ
 ਪੰਜ-ਭੌਤਿਕੀ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਜੋੜ-ਸੁਜੋੜ।
 ਪੰਜ-ਭੌਤਿਕ ਕਲਬੁਤ ਤਾਂ ਸਭੇ ਆਵਣ ਜਾਣ
 ਕਰਮਗਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਵੱਖਰੀ ਬਣੇ ਪਛਾਣ।
 ਕੁਝ ਮੀਲਾਂ ਦੀ ਵਿੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚ ਜੂਨੀ ਬਘਿਆੜ
 ਭੁੱਖਾ ਬੈਠਾ ਪਿਉ ਤੇਰਾ 'ਕੱਲਾ ਵਿਚ ਉਜਾੜ।"
 ਅੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲੈ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਪੁੱਜਾ ਵਿਚ ਉਜਾੜ
 ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕਿਆ ਬੈਠਾ ਭੁੱਖਾ ਬਘਿਆੜ ?
 ਰੱਖਿਆ ਭੋਜਨ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਧਰ ਧਿਆਨ
 ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਭੋਜਨ ਖਾ ਕੇ ਛੁੱਟਿਆ ਜੂਨੀਉਂ ਆਣ।
 ਸੱਚ ਜਾਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਘਰ ਆ

ਚਰਨੀਂ ਢਹਿ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ‘ਬਖਸ਼ੋ ਨੂਰ ਖੁਦਾ।’
 ਕਰੋੜੀਏ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ‘ਤੇ ਕੁਝ ਝੰਡੇ ਝੁਲਦੇ ਤੱਕ
 ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਦੁਨੀ ਚੰਦ! ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੱਚ?’’
 ‘ਜਿਤਨੇ ਝੰਡੇ ਝੁਲਦੇ ਸਾਹਿਬ! ਮੇਰੇ ਦੁਆਰ
 ਉਤਨੇ ਹੀ ਲੱਖ ਦਮੜੇ ਜੋੜੇ ਮੈਂ ਦਾਤਾਰ।’
 ਸਤਗੁਰ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਹੱਥ ਸੁਈ ਇਕ ਫੜ੍ਹਾ
 ‘ਰੱਖ ਲੈ, ਸਮਝ ਅਮਾਨ ਇਹ’ ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ ਮੁਸਕਾ।
 ‘ਮੰਗ ਲਵਾਂਗੇ ਤੁਧ ਥੀਂ ਅਗਲੇ ਉਸ ਜਹਾਨ
 ਤਦੋਂ ਤੀਕ ਤੂੰ ਸਾਂਭ ਰੱਖ ਸਾਡੀ ਇਹ ਅਮਾਨ।’
 ‘ਸੁਈ ਕਿੰਜ ਲਿਜਾਉਂਗਾ ਛੁੱਟਣਗੇ ਜਦ ਪ੍ਰਾਣ
 ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ! ਉਸ ਜਹਾਨ।’
 ‘ਸੁਈ ਖੜ੍ਹਨੀ ਕਠਿਨ ਜੇ’ ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਮੋੜ
 ‘ਕਿੱਦਾਂ ਨਾਲ ਲਿਜਾਏਂਗਾ ਜੋੜੇ ਸੱਤ ਕਰੋੜ?’
 ਚਰਨੀਂ ਢੱਠਾ ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਸੁਣ ਸਤਗੁਰ ਦੇ ਬੋਲ
 ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੁੱਖ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਲੜ ਬੰਨ੍ਹ ਬਚਨ ਅਮੋਲ।
 ਕੁਝ ਪਦਾਰਥ ਸਾਂਭਣੇ ਲਈ ‘ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ
 ਆਸਾ ਰਾਗ ‘ਚ ਉਚਰਿਆ ਸਤਗੁਰ ਇਹ ਸਲੋਕ:

‘ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
 ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥
 ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ ਕੂੜੁ ਪੈਨੁਣਹਾਰੁ ॥
 ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਕੂੜੁ ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥
 ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰੁ ॥
 ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੇਸਤੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
 ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥
 ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੈ ਕੂੜੁ ॥੧॥’ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 468)

ਮੋਇਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਂਵਦਾ ਇਥੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਲ
 ਤਿਆਗੇ ਫਿਰ ਵੀ ਮੂੜੁ ਨਾਹ ਬਿਖਿਆਵੀ ਜੰਜਾਲ।
 ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਸੇਵ ਕਮਾਵਣੀ ਏਸੇ ਵਿਚ ਕਲਿਆਣ
 ‘ਕਾਵਾਂ ਕੁੱਤੇ’ ਹੋਵੰਦੇ ਮੋਇਆਂ ਮਗਰੋਂ ਪਕਵਾਨ।
 ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੱਚ ਸੁਣਦਿਆਂ ਚਰਨ ਨਿਵਾਇਆ ਸੀਸ
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਪਾਈ ਪੁਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼।

ਪਾਖੰਡਾਂ ਤੋਂ ਵਰਜ ਗੁਰ ਬਖਸ਼ੀ ਸਿੱਖੀ ਨਾਲ
 ਬਣਿਆ ਘਰ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ।
 ਮਿਲਿਆ ਸੱਯਦ ਤੱਕੀ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ
 ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਤੇ ਸੁਣਦੇ ਜਿਸਦਾ ਸੀ ਵਡ ਜ਼ੋਰ।
 ਜਿੱਦੀ, ਕੱਟੜ ਖ਼ਿਆਲੀਆ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਪੀਰ
 ਬੰਨ੍ਹ ਜੰਜੀਰ ਸੁਟਵਾਇਆ ਸੀ ਗੰਗਾ ਜਿਸ ਕਬੀਰ।
 ਫਸਿਆ ਸੀ ਜੋ ਖੁਦ ਹੀ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਜਾਲ
 ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਲੈ ਮੁਲਾਣਿਆਂ ਨਾਲ।
 ‘ਇਕ ਅੱਲਾਹ ਉਸ ਦੀ ਖ਼ਲਕ’ ਸੁਣੀ ਜੋ ਬਾਬੇ ਮੁੱਖ
 ਅੰਦਰ ਦਾ ਗੜ ਟੁੱਟਿਆ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ।
 ਸ਼ਰਹ ਜਾਲ ‘ਚੋਂ ਕੱਢਣਾ ਹੀ ਸੀ ਨਾਨਕ ਉਦੇਸ਼
 ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਸੰਦੇਸ਼।

ਸੈਦਪੁਰ

Unistar Books Pvt

ਤਾਰੇ ਹੋਏ ਅਲੋਪ ਜਦ ਥਾਲ ਰੂਪ ਅਸਮਾਨ
 ਪੌਣ ਝੁਲੀ ਮਲਿਆਗਿਰੀ ਚਿੜੀਆਂ ਚੂਕੀਆਂ ਆਣ।
 ਪੱਤਿਆਂ ਵਿਚ ਸਰਗੋਸ਼ੀਆਂ ਜਾਗੀ ਕਾਇਨਾਤ
 ਮਸਜਿਦਾਂ ਤੇ ਮੰਦਰਾਂ ‘ਚੋਂ ਤੁਰੀ ਇਲਾਹੀ ਬਾਤ।
 ਖਿੜਕੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨੂਰ ਦੀ ਕਿਰਨਾਂ ਛਣ-ਛਣ ਆਣ
 ਮਹਿਕ ਉੱਠੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ਫੁੱਲ ਪਏ ਮੁਸਕਾਣ।
 ਹਾਲੀ ਹਲ ਪੰਜਾਲੀਆਂ ਬਲਦਾਂ ਤਾਈਂ ਜੋਣ
 ਚੱਕੀ ਪੀਹਣ ਸੁਆਣੀਆਂ ਪਸ਼ੂ ਲਵੇਰੇ ਚੋਣ।
 ਐਸੀ ਹੀ ਇਕ ਸੁਬਾਹ ਨੂੰ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ
 ਤੁਰ ਪਏ ਗੁਰ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਬੇੜੇ ਲਾਉਂਦੇ ਪਾਰ।
 ਚੁੱਕਿਆ ਭਾਰ ਜੋ ਕੰਧਿਆਂ ਕੌਣ ਲਾਏ ਅਨੁਮਾਨ
 ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਸੱਚ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।
 ਨਾਲ ਲਿਜਾ ਸੀ ਸਕਦੇ ਬਾਬਾ ਸਭ ਸੁੱਖ ਸਾਮਾਨ
 ਸਾਧਨ, ਅਸਵਾਰੀ, ਸੇਵਕ, ਤੋਸ਼ਾ ਤੇ ਅੰਨ-ਪਾਨ।
 ਲੇਕਿਨ ਤੁਰੇ ਸੀ ਲੈਣ ਉਹ ਲੋਕ ਮਾਨਸ ਦੀ ਸਾਰ
 ਤ੍ਰਿਸਕਾਰੇ, ਪੈਰੀਂ ਦਰੜੇ, ਨੀਚ, ਦੁਖੀ, ਲਾਚਾਰ।
 ਜਗਿਆਸੂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਕੰਵਲ ਖਿੜਨ ਦੀ ਬਾਸ
 ਵਾਂਗ ਭੰਵਰਿਆਂ ਮੰਡਰਾਉਂਦੇ ਨਾਨਕ ਗਿਰਦੇ ਖ਼ਾਸ।

ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਕੌਣ ਦਰਦ-ਦੁਨੀ ਲਊ ਝੱਲ
ਵਾਟਾਂ ਲੰਮੀਆਂ ਗਾਹੁੰਦੇ ਗੁਰ ਗਏ ਸੈਦਪੁਰ ਵੱਲ।
ਮਿਹਰ ਨਿਗਾਹਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚਲੇ ਅਸਥਾਨ
ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਸੈਦਪੁਰ ਬਾਬਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਜਗਮਗ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਮੋਤੀ ਜਿਉਂ ਨਾਯਾਬ
ਰਾਤ ਅਮਾਵਸ ਆਸਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਿਆ ਮਾਹਤਾਬ!

ਸੈਦਪੁਰ ਜੋ ਅੱਜ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਐਮਨਾਬਾਦ
ਸੈਦਪੁਰ ਸੰਡਿਆਲੀ ਰਿਸ਼ੀ ਸਾਂਡਲਿਯ ਦੀ ਯਾਦ।

ਰੋੜਾਂ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿਮੀਂ 'ਤੇ ਬਾਬਾ ਬੈਠੇ ਆਣ
ਰਮਤੇ ਸਾਧ ਸੀ ਟਿਕਦੇ ਅਕਸਰ ਏਸੇ ਥਾਂਵ।

ਸੈਦਪੁਰੋਂ ਤਲਵੰਡੀ ਰਾਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੀ ਸੀ ਦੂਰ
ਫਿਰਦੇ ਰਮਤੇ ਗਾਹ-ਬਗਾਹ ਮਿਲਦੇ ਸੀ ਹਜ਼ੂਰ।

ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਸਤਗੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੱਚ ਉਪਦੇਸ਼
ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਵਰਜਦੇ ਸੀ ਪਾਖੰਡ-ਬਾਣੇ, ਭੇਖ।

ਬਾਬੇ ਲਈ ਤਾਂ ਰੱਜ ਸੀ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਅਧਾਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਆਹਾਰ।

ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਭੀਤਰੀਂ ਜਦ ਭੁੱਖ ਪਾਏ ਕੜਵੱਲ
ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਤੁਰ ਪਏ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਵੱਲ।

ਗੋਤ ਘਟਾਉੜਾ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਸੀ ਕਿਰਤੀ ਕਿਰਸਾਣ
ਕਿੱਲੇ ਸੀ ਉਹ ਘੜ ਰਿਹਾ ਬੈਠਾ ਇਕ ਦਲਾਨ।

ਸਖ਼ਤ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਵਾਲੜੀ ਲਾਲੋ ਦੀ ਸੀ ਕਾਰ
ਮਲਕ ਨਵਾਬ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ? ਇਸ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਸਾਰ।

ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਬੱਸ ਕਰੇ ਉਹ ਦਸ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਾਰ
ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਉਸਦਾ ਸੀ ਦੁੱਧ-ਧੋਤਾ ਵਿਵਹਾਰ।

ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਦਿਲ 'ਚ ਰੱਖੇ ਸ਼ੌਕ
ਪੁੱਜੇ ਬਾਬਾ ਤਾਰਨੇ ਹਿਤ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ।

ਆਖਿਆ ਗੁਰ ਅਪਣੱਤ ਸੰਗ ਪੁੱਜਦੇ ਘਰ ਲਾਲੋ
'ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਿੱਲੇ ਈ ਘੜਦਾ ਰਹੇਂਗਾ ਭਾਈ ਲਾਲੋ!'

ਲਾਲੋ ਤੁਝਕ ਕੇ ਉੱਠਿਆ ਸੁਣ ਰਸਭਿੰਨੇ ਬੋਲ
ਤੱਕਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਆਫ਼ਤਾਬੀ ਨੂਰ ਖੜ੍ਹੇ ਅਡੋਲ।

ਇਕ ਸਿਰਜਕ ਦੂਆ ਵਾਦਕ ਦੇਖੇ ਰੂਪ ਜੋ ਦੋ
ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਰਬਾਬੀ ਬਣਿਆ ਪੱਕਾ ਸਾਧਕ ਜੋ।

ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ 'ਚੋਂ ਜਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਹੋਏ ਨਿਚੋੜ
ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਲਾਲੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ ਹੱਥ ਖੁਰਦਰੇ ਜੋੜ।
ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਉਸ ਦਿੱਤਾ ਮੰਜਾ ਡਾਹ
ਘਰ ਆਏ ਤੱਕ ਸੰਤ-ਜਨ ਡਾਢਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਚਾਅ।
ਸਾਗ ਸਰ੍ਹੋਂ ਸੰਗ ਕੋਧਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਕਰ ਤੱਯਾਰ
ਚੌਂਕੇ ਵਿਚ ਬਿਠਾਲ ਦੋਹਾਂ ਆਖਿਆ, 'ਕਰੋ ਆਹਾਰ।'

'ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਚੌਂਕਾ ਹੈ' ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਮੋੜ
ਇਥੇ ਹੀ ਬਹਿ ਛਕਾਂਗੇ ਚੌਂਕੇ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ?
ਖੜ੍ਹਾ ਰਬਾਬੀ ਸੋਚਦਾ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਹੈਰਾਨ
ਧਨੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਛੱਡ ਗੁਰੂ ਕਿਉਂ ਬੈਠੇ ਇਸ ਥਾਂਵ ?
ਲੇਕਿਨ ਕਿਰਤੀ ਹੱਕ ਦਾ ਛਕਿਆ ਜਦ ਆਹਾਰ
ਮਰਦਾਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ।
ਲਾਲੇ ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਤੋਸ਼ਾ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਠਹਿਰ ਗਏ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੀਕ ਬਾਬਾ ਉਸਦੇ ਪਾਸ।
ਸੰਗਤੀ ਰੂਪ 'ਚ ਲੋਕ ਜੁੜ ਨਿੱਤ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੋਲ
ਤੋਸ਼ਾ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਭਰ ਲਿਜਾਵਣ ਝੋਲ।
ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰ ਤੱਕ ਕੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਕਿਆਮ
ਸੁਣ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਪਤਵੰਤੇ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ।
ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦੇ ਖੱਤਰੀ ਦਾ ਲਾਲੇ ਘਰ ਨਿਵਾਸ
ਉੱਤੋਂ ਦੀ ਮਿਰਾਸੀ ਮੁਸਲਿਮ ਰਹਿੰਦਾ ਉਹਦੇ ਪਾਸ।
ਸੁਣ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੰਡਤਾਂ ਹੋਇਆ ਮਨ ਮਲਾਲ
ਬਾਬੇ ਦੀ ਨਿੱਤ ਸੋਭ ਸੁਣ ਉੱਠਣ ਮਨੋਂ ਉਬਾਲ।
ਆਖੇ ਕੋਈ ਕੁਰਾਹੀਆ ਕੋਈ ਕਹੇ ਬੇਤਾਲ
ਮਹਾਂਨੂਰ ਨਿਰਭੈ ਅੱਗੇ ਪੁੱਛੇ ਕੌਣ ਸਵਾਲ ?
ਨਾਨਕ ਸੀ ਕਦ ਮੰਨਦੇ ਜਾਤਾਂ ਗੋਤਾਂ ਵਰਨ
ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਲ ਲਾਵੰਦੇ ਜੇ ਸੀ ਆਉਂਦਾ ਸ਼ਰਨ।
'ਅਗੇ ਜਾਤ ਨ ਜੋਰ ਹੈ ਅਗੇ ਜੀਅ ਨਵੇ
ਜਿਨਕੀ ਲੇਖੇ ਪਤ ਪਵੇ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ॥'
ਰੋੜੀ ਵਾਲੇ ਥਾਂ ਗੁਰ ਜਾ ਕੇ ਆਸਣ ਲਾ
ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕਰਨ ਨਾਮ ਚਰਚਾ।
'ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ॥
ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ॥

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥ ’

ਸੁਣ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਵੱਜੀ ਮਨ ਵੀਣਾ ਝਨਕਾਰ।
ਸੁਣਦੇ ਕੋਈ ਤਪਾ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ
ਦੁੱਖੜੇ ਸਭ ਦੇ ਹਰਨ ਬਹਿ ਦੇਵੇ ਦੁਖੀਆਂ ਧੀਰ।
ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਜਾ ਕਰਨ ਲਾਲੋ ਘਰ ਬਿਸਰਾਮ
ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਹੀ ਬਣ ਗਈ ਲਾਲੋ ਕੁਟੀਆ ਆਮ।
ਦੂਣ ਸਵਾਈ ਸ਼ੋਭ ਤੱਕ ਦੋਖੀਆਂ ਪੈਵਣ ਹੋਲ
ਸੜ-ਸੜ ਕੋਇਲੇ ਹੋਵੰਦੇ ਈਰਖਾ ਵਿਚ ਅਣਭੋਲ।
ਆਖਿਰ ਭਾਗੋ ਮਲਿਕ ਦੇ ਮਨ ਭੀਤਰ ਵਿਸ਼ ਘੋਲ
ਸਭਨਾਂ ਕੱਢੀ ਭੜਾਸ ਮਨ ਬੋਲ ਖੁੰਦਕੀ ਬੋਲ।

ਖੱਤਰੀ ਹੇਰੜ ਜਾਤ ਮਲਿਕ ਭਾਗੋ ਅਹਿਲਕਾਰ
ਹਾਕਮ ਜ਼ਾਲਮ ਖਾਨ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਕਾਰਮੁਖਤਾਰ।
ਅਤਿ ਹੰਕਾਰੀ ਸੁਣੀਂਦਾ ਵੱਡਾ ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰ
ਜ਼ੁਲਮ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ’ਤੇ ਕਰੇ ਆੜ ’ਚ ਸ਼ਾਹੀ ਜ਼ੋਰ।
ਪਿਤਰੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ’ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ-ਭੋਜ
ਪੰਡਤ ਸਾਧੂ ਜਨਾਂ ਦੀ ਘਰ ’ਚ ਢੁੱਕੀ ਫੌਜ।
ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਵੀ ਮਲਿਕ ਨੇ ਸੱਦਾ ਭੇਜਿਆ ਖ਼ਾਸ
ਬਾਬੇ ਮੁੱਖੋਂ ਨਾਹ ਸੁਣ ਹੋਇਆ ਅਤਿ ਨਿਰਾਸ਼।
ਸਮਝੀ ਸਖ਼ਤ ਨਿਰਾਦਰੀ ਨਾਲ ਹਕੂਮਤ ਜ਼ੋਰ
ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤਾ ਆਣ ਦੋਹਾਂ ਮਲਿਕ ਅੱਖ ਦੇ ਫ਼ੋਰ।
‘ਏਹਾ ਕੀ ਲਾਲੋ ਘਰੇ ਠੁਕਰਾਇਆ ਸੱਦਾ ਖ਼ਾਸ
ਜਾਤ ਮਿਰਾਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਰੱਖੇ ਹਰਦਮ ਪਾਸ’।
‘ਕਦ ਹੁੰਦੀ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਵਰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਾਤ
ਜਿਹੜਾ ਖ਼ਸਮ ਵਿਸਾਰਦਾ ਉਹੀ ਹੈ ਕਮਜ਼ਾਤ’।
ਭਾਈ ਬੰਧੂ ਨਾਤੇ ਸਭ ਹੈਨ ਨਿਵੇਕਲੀ ਥਾਂ
ਜਾਤ ਧਰਮ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਰੂਪ ਰੰਗ ਤੋਂ ’ਤਾਂਹ।

‘ਨੀਚਾ ਅੰਦਰਿ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਨੀਚੀ ਹੂ ਅਤਿ ਨੀਚੁ ॥
ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਵਡਿਆ ਸਿਉ ਕਿਆ ਰੀਸ ॥’
‘ਜਾਤੀ ਪਾਤੀ ਵਿਤਕਰੇ ਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰ
ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਇਸ ਭੋਜ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂ ਇਨਕਾਰ ?’
‘ਦਸ ਨਹੁੰਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਹੀ ਅਸਲ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮ-ਭੋਜ
ਨਾ-ਹੱਕਾ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਦਰਵੇਸ਼ਾਂ ਖਾਵਣ ਜੋਗ।

ਨਾਨਕ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥
 ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥'
 ਸੱਚ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਨ ਹਿਤ ਸਨਮੁਖ ਲੋਕ ਹਜ਼ਾਰ
 ਸਤਗੁਰ ਨੇ ਮੰਗਵਾਇਆ ਦੋਹਾਂ ਤੋਂ ਆਹਾਰ।
 ਦੋਹਾਂ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜ ਰੋਟੀ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ
 ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਦੋਏ ਮੁੱਠੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤਦੋਂ ਨਪੀੜ।
 ਪੂੜੇ 'ਚੋਂ ਲਹੂ ਸਿੰਮਿਆ ਕੋਧਰੇ ਵਿਚੋਂ ਦੁੱਧ
 ਤੱਕਣ ਵਾਲੀ ਭੀੜ ਸਭ ਸੁਧੋਂ ਹੋਈ ਬੇਸੁੱਧ।
 ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਨਿਵਾਉਣ ਹਿਤ ਰਚਿਆ ਸੀ ਜੋ ਖੇਲੁ
 ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਭਾਗੋ ਹੋਇਆ ਜ਼ਿਮੀਂ ਨਾ ਦੇਵੇ ਵਿਹਲ!
 ਰੱਤ ਪੀਣੇ ਲੋਕਾਂ ਘਰੀਂ ਦਾਨ ਵੀ ਹੈ ਬੇਕਾਰ
 ਰੁੱਖੀ ਰੋਟੀ ਹੱਕ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ-ਭੋਜ ਆਹਾਰ।
 'ਸੂਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਕਿੱਕਰਾਂ ਦੇ ਬੀ ਨਾਲ
 ਪਰ ਜਦੋਂ ਬੀ ਉੱਗਦੈ ਧਾਰੇ ਰੁੱਖ ਵਿਕਰਾਲ।'
 ਭਾਗੋ ਅਹੰ ਟੁੱਟਿਆ ਲੱਗੀ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ
 ਆਤਮ ਤੱਤ ਪਛਾਣਿਆ, ਜਾਗੇ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ।
 ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਫੈਲਿਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ
 ਘੱਤ ਵਹੀਰਾਂ ਆਂਵਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ।
 ਸਰਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਤਨਾ ਇਹ ਕੰਡਿਆਲਾ ਰਾਹ
 ਫੜਨ ਲਈ ਸੀ ਦੁਖੀਆਂ ਸਾਦਕ ਖਲਕਤ ਬਾਂਹ।
 ਤੱਕਿਆ ਜਦੋਂ ਪਾਂਡਿਆਂ ਸ਼ਾਖ ਨੂੰ ਲੱਗਦੀ ਢਾਹ
 ਰਲਮਿਲ ਪੰਡਿਆਂ-ਕਾਜ਼ੀਆਂ ਨਵਾਂ ਖੇਡਿਆ ਦਾਅ।
 ਅਜੇ ਵੀ ਹੈਸਨ ਸੈਦਪੁਰ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ
 ਹਾਕਮ ਜ਼ਾਲਮਖ਼ਾਨ ਦਾ ਹੋਇਆ ਪੁੱਤ ਬਿਮਾਰ।
 ਦਵਾ ਹਿਤ ਅਜ਼ਮਾਇ ਸਭ ਹਿਕਮਤੀ ਅਤੇ ਹਕੀਮ
 ਰੋਗ ਨ ਐਪਰ ਘਟਿਆ ਜਾਣੇ ਉਹੀ ਰਹੀਮ।
 ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਮਲਿਕ ਭਾਗੋ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਤਦ ਜਾਏ
 ਕਾਮਲ ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਕੋਈ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਸਦਾਏ।
 ਲਿਆਏ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਫੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਹਾਕਮ ਤਾਈਂ ਸੁਣਾਏ
 ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵੀ ਮਹਿਲੀਂ ਲਿਆ ਬੁਲਾਏ।
 ਹਾਕਮ ਤਾਈਂ ਆਖਿਆ ਤਦੋਂ ਨਾਨਕ ਖ਼ਾਸ
 'ਫੱਕਰਾਂ ਤਾਈਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਕਿਸ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਆਸ ?'

ਕਿੱਕਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੱਕਿਐ ਲੱਗੇ ਕਦੀ ਅੰਗੂਰ
 ਅੱਕੀਂ ਸ਼ਹਿਦ ਨਿਕਲਦਾ ਤੱਕਿਐ ਕੀ ਮਗਰੂਰ ?
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਮੰਨ ਸਿੱਖਿਆ ਸਤਗੁਰ ਕਹਿਣੇ ਲੱਗ
 ਕੀਤੇ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵੱਲ ਰਵਾਂ ਸਭ ਫ਼ਕੀਰ ਛੱਡ।
 ਬੋਲਿਆ, ‘ਪਤਾ ਨਾ ਮੁਝ ਥੀਂ ਹੋਈ ਕੌਣ ਖ਼ਤਾ
 ਬਖ਼ਸ਼ੋ! ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ ਨੂੰ ਰੋਗੋਂ ਹੋਏ ਸਫ਼ਾ।’
 ਕਿਰਤੀ ਲਾਲੇ ਘਰੋਂ ਤਦ ਅੰਨ ਦਾ ਟੁੱਕ ਮੰਗਵਾ
 ਸੁੱਚਾ ਅੰਨ ਗਰੀਬ ਦਾ ਰੋਗੀ ਤਾਈਂ ਖੁਆ।
 ਹੋਇਆ ਪੁੱਤ ਨਿਰੋਗ ਤਦ ਲੋਕ ਹੋਏ ਬਲਿਹਾਰ
 ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਫ਼ਰਜ਼ਦ ਤਦ ਤੱਕਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
 ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਿਸ ਥਾਂ ਬਾਬਾ ਟਿਕੇ ਸੀ ਆਣ
 ‘ਰੋੜੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੁਆਰਾ’ ਬਣਿਆ ਆਲੀਸ਼ਾਨ।
 ‘ਜਿਥੇ ਬੈਸਣ ਸਾਧ ਜਨ’ ਲੱਗਣ ਉਥੇ ਭਾਗ
 ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੱਚ ਨਾਮ ਲਾ ਜਾਗ।
 ਬਾਬੇ ਦਿੱਤਾ ਨਾਮ ਦਾ ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਬਾਲ
 ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੀ ਕੁਟੀਆ ਬਣ ਗਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲ।
 ਸਿਦਕ ਸਬੂਰੀ ਸਤਿ-ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਣ ਲੱਗਾ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਜਾਣੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਥਾਪਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਮੰਜੀਦਾਰ।
 ਪੈਂਡਾ ਢਾਈ ਮੀਲ ਦਾ ਰੋਜ਼ ਔਸਤਨ ਗਾਹ
 ਪੈ ਗਏ ਬਾਬਾ ਤੇ ਰਬਾਬੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਦੇ ਰਾਹ।
 ਪੈਂਡਾ ਕਰ ਰੁਕਦੇ ਉੱਥੇ ਜਿਥੇ ਪੈਂਦੀ ਰਾਤ
 ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਗਾ ਕੇ ਬੁੱਧ ਕਰਨ ਪਰਗਾਸ
 ਸਾਈਂ ਕਾਰ ਕਮਾਂਵਦੇ ਜੋ ਭਾਵੇ ਕਰਤਾਰ
 ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਤਹ ਕਰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਹਰਿਦੁਆਰ।

ਹਰਿਦੁਆਰ

ਲਿਖਿਆ ਆਇਨ-ਏ-ਅਕਬਰੀ ਮਾਇਆਪੁਰ ਇਸ ਨਾਮ
 ਹਿੰਦੂਨਸਾਂਗ ਸਮੇਂ ਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ‘ਮਊਲੋ’ ਇਸ ਅਸਥਾਨ।
 ਰਿਸ਼ੀ ਰੈਮਿਕਾ ਤਪ ਰਾਹੀਂ ਮੋਹੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ
 ਰਿਸ਼ੀਕੋਸ਼ ਹੋਵਣ ਦਾ ਮਿਲਿਆ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਰਦਾਨ।
 ਸੀਤਲ, ਸ਼ਾਂਤ, ਇਕਾਂਤ ਤਪੋ ਧਰਤ ਦਿਉਤਿਆਂ ਮਾਣ
 ਭੂਮੀ ਮੋਕਸ਼ ਦੁਆਰ ਕਹ ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਜਹਾਨ।

ਚੋਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪੈ ਰਹੀ ਚਾਂਦੀ ਰੰਗੀ ਧੁੱਪ
 ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਚੁੰਧਿਆਉਂਦੀਆਂ ਮਾਣ ਅਗੰਮੀ ਸੁੱਖ।
 ਕੈਲ ਚੀਲੂ ਦੇ ਸਘਨ ਵਣਾਂ ਧੁੰਦਲਾਇਆ ਪਰਕਾਸ਼
 ਅਦਭੁਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਹਾੜੀਆਂ ਛੋਹਣਾ ਚਾਹੁਣ ਆਕਾਸ਼।
 ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ਸੋਹੰਦਾ ਤੀਰਥ ਹਰਿਦੁਆਰ
 ਇਕ ਤਰਫੀਂ ਨੇ ਉਸਰੇ ਮੰਦਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ।
 ਥਾਂ-ਥਾਂ ਲੱਥੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਗੰਗਧਾਰ ਵਿਚਕਾਰ
 ਬਾਰ-ਬਾਰ ਧੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ ਦੀ ਧਾਰ।
 ਪਾਪ ਧੋਣ ਲਈ ਪੁੱਜਦੇ ਚਹੁ ਕੁੰਟਾਂ ਤੋਂ ਲੋਕ
 ਨਾਮ ਪਿਤਰਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨ ਬੈਠੇ ਜੋ ਪਰਲੋਕ।
 ਪੂਜਣ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਰਿਸ਼ੀ ਗਨੇਸ਼ ਕਿਧਰੇ ਗੋਪੀ ਕਾਨ੍ਹ
 ਸ਼ਿਵਪੂਜਨ ਹੋਵੇ ਕਿਤੇ ਕਿਧਰੇ ਜੈ ਸੀਆ ਰਾਮ।
 ਕਿਧਰੇ ਸਾਧੂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਬੈਠ ਕਰਨ ਵਖਿਆਨ
 ਜਟਾਂ-ਜੂਟ ਮੋਨੀ ਕਿਤੇ ਬੈਠੇ ਲਾਈ ਧਿਆਨ।
 ਰਾਹੂ/ਕੇਤੂ ਭਰਮ ਜੋਤਸ਼ੀ ਦੱਸਣ ਪੱਤਰੀ ਫੋਲ
 ਦੱਸ ਰਹੇ ਬੰਸਾਵਲੀ ਪਾਂਡੇ ਵਹੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹ।
 ਨਿਆਰੇ-ਨਿਆਰੇ ਭੇਖ ਮਤ ਨਿਆਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਿਸ਼ਾਨ
 ਪਾ ਕੇ ਸ਼ੰਕੇ ਭਰਮ ਲੋਕਾਈ ਜੋਗੀ ਮੰਗਣ ਦਾਨ।
 ਕਿਧਰੇ ਵੈਸ਼ਨੂੰ ਸੁੱਚ ਭਿੱਟ ਮੰਨ ਚੌਂਕਾ ਪੋਚ-ਸੰਵਾਰ
 ਖਾਣ ਲਈ ਸੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੁੱਚਾ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ।
 ਸੰਧਿਆ ਆਰਤੀ ਥਾਲ ਵਿਚ ਦੀਵੇ ਟਿਮਟਿਮਾਣ
 ਤਾਰੇ ਉੱਤਰ ਆਕਾਸ਼ ਜਿਉਂ ਗੰਗ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਜੁੜ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਰਵਾਹ
 ਗੰਗ-ਤੱਟ ਇਧਰ-ਉੱਧਰ ਫਿਰਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹ।
 ਵੈਸਾਖੀ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ ਪਾਵਨ ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ
 ਲੋਕੀਂ ਜਾਵਣ ਟੁੱਭੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖ ਅਪਾਰ।
 ਧਰਤ ਲੋਕਾਈ ਸੋਧਦੇ ਤੁਰ ਕੇ ਲੰਮੀ ਵਾਟ
 ਸੈਦਪੁਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਗੰਗਾ ਘਾਟ।
 ਕੁਝ ਦੂਰੀ ਦੀ ਵਿੱਥ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਬਾਬਾ ਜਾ
 ਪਾਕ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿਸ ਆਖਦੇ ਲੋਕ 'ਨਾਨਕਵਾੜਾ'।
 ਸੈਆਂ ਲੋਕੀਂ ਨਹਾ ਰਹੇ ਸੀ ਜਲ ਦੇ ਸੂਰਜ ਵੱਲ
 ਮਗਰੋਂ ਛੱਟੇ ਮਾਰ ਭੇਜਦੇ ਪਿਤਰਾਂ ਤਾਈਂ ਜਲ।

'ਹਰ ਹਰ ਗੰਗੇ', 'ਸ਼ਿਵਪੁੱਤਰੀ' ਮੁੱਖੋਂ ਕਰਨ ਉਚਾਰ
 ਪਿਤਰ-ਲੋਕ ਜਲ ਭੇਜ ਕੇ ਸੋਚਣ ਹੋਇਆ ਉਧਾਰ।
 ਥਾਉਂ-ਥਾਈਂ ਪੰਡੇ ਸਾਧੂ ਬੈਠੇ ਟੋਲੀਆਂ ਬੰਨ੍ਹ
 ਦੀਵੇ ਬਾਲ ਕੇ ਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ।
 ਨਾਵ੍ਰਣ ਬਾਦੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਪੰਡਿਆਂ ਕੋਲੇ ਜਾ
 ਕਰਮਕਾਂਡ ਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਵਿਧੀਵਤ ਨਿਭਾਅ।
 ਇਕ ਤਰਫੇ ਸੀ ਦਿਬ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੂਏ ਸੀ ਦੇਹ ਚਰਮ
 ਚੰਮ ਦਾ ਇਹ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸੀ ਬਸ ਲੋਕਾਈ ਧਰਮ!
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀ ਆ ਖੜ੍ਹੇ ਸਹਜ ਭਾ ਉਸ ਪਲ
 ਪੂਰਬ ਵੰਨੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ ਜਿਥੇ ਲੋਕੀਂ ਜਲ।
 ਪੱਛਮ ਵੰਨੀਂ ਮੂੰਹ ਕਰ ਜਦ ਗੁਰਾਂ ਉਛਾਲਿਆ ਜਲ
 ਲੋਕ-ਮਨਾਂ ਇਹ ਤੱਕ ਕੇ ਡਾਢੀ ਹੋਈ ਹਲਚਲ।
 ਇਕ-ਦੂਏ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ
 'ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਜਲ ਦੇਵਣਾ ਕੇਹੀ ਪੁੱਠੀ ਚਾਲ ?
 ਬੰਦਾ ਜੋ ਪਹੁੰਚਾ ਰਿਹੈ ਉਲਟੇ ਪਾਸੇ ਜਲ
 ਹਿੰਦੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ ਚੱਲ ?'
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਪਾਂਡਿਓ! ਦੱਸੋ ਮੈਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ
 ਸੂਰਜ ਕੰਨੀਂ ਭੇਜਦੇ ਕਿਉਂ ਪਾਣੀ ਪਿੱਤਰਾਂ ਕੋਲ ?'
 ਪਾਂਡੇ ਆਖਿਆ, ਖੁਸ਼ੀ ਥੀਣ ਪੀ ਕੇ ਪਿੱਤਰ ਜਲ
 ਇਸੇ ਲਈ ਹਾਂ ਭੇਜਦੇ ਪਿੱਤਰਾਂ ਤਾਈਂ ਜਲ।'
 ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਪਿੱਤਰ ਲੋਕ ਇਥੋਂ ਕਿੰਨੀ ਦੂਰ ?'
 ਇਕ ਕਿਹਾ, 'ਜੀ ਕੋਹ ਕਰੋੜੀਂ ਇਥੋਂ ਹੋਊ ਹਜ਼ੂਰ।'
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਾਬੇ ਆ ਗਈ ਹੋਠਾਂ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
 ਫਿਰ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਾਉਣ ਹਿਤ ਬੋਲੇ ਸ਼ਾਹ ਸੁਜਾਨ।
 'ਆਉਣ ਸਮੇਂ ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਬੀਜ ਫ਼ਸਲ ਇਕ ਥਾਂ
 ਰਾਖੀ ਲਈ ਨਾ ਛੱਡ ਸਕੇ ਪਿੱਛੇ ਕੋਈ ਗਿਰਾਂ।
 ਟਿੱਬੇ ਬੋਈ ਫ਼ਸਲ 'ਤੇ ਨਾ ਪਾਣੀ ਟਿਕੇ ਖੇਤ
 ਸੁੱਕ ਨਾ ਜਾਏ ਉਹ ਕਿਤੇ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤੇ ਭੇਜ।
 ਪਾਣੀ ਪਿੱਤਰਾਂ ਪੁੱਜਦਾ ਜੇ ਕੋਹ-ਕਰੋੜੀਂ ਦੂਰ
 ਤਲਵੰਡੀ ਦੇ ਖੇਤ ਮਸੀਂ ਸੌ ਕੋਹ! ਬੋਲੇ ਨੂਰ!
 ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, 'ਕੱਢ ਦਿਓ ਮਨੋਂ ਸ਼ੱਕ ਅੰਦੇਸ਼
 ਕਿਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਦਾ ਪਾਣੀ ਪਿਤਰਾਂ ਹੇਤ!'

ਕੋਈ ਕਹੇ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਹੈ ਪਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਘੱਲਿਆ ਤਾਰਨ ਲਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ।
 ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਸਭਨਾਂ ਕਿਹਾ ਰਲ
 ਭੋਜਨ ਪਾਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਲ ਅਸਾਡੇ ਚੱਲ।
 ਬਾਬੇ ਤੱਕਿਆ ਵੈਸ਼ਨਵ ਇਕ ਲੀਕਾਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਖਿੱਚ
 ਨੀਚ ਜਾਤ ਦੀ ਪਰਛਾਈਂ ਚੌਂਕਾ ਦੇਇ ਨ ਭਿੱਟ ?
 ਸਤਗੁਰ ਤਦੋਂ ਨਿਤਾਰ ਕੇ ਸੁੱਚ-ਭਿੱਟ ਦੇ ਅਰਥ
 ‘ਸਿਰੀ ਰਾਗ’ ਵਿਚ ਉਚਰਿਆ ਰਮਜ ਭਰਿਆ ਸ਼ਬਦ।

ਕੁਬੁਧਿ ਡੂਮਣੀ ਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣਿ
 ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਘਟ ਚੂਹੜੀ ਮੁਠੀ ਕ੍ਰੋਧਿ ਚੰਡਾਲਿ ॥
 ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਠੀਆ ਨਾਲਿ ॥
 ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਾਰਾਂ ਨਾਵਣੁ ਨਾਉ ਜਪੇਹੀ ॥
 ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪਾਂ ਪੰਦਿ ਨ ਦੇਹੀ ॥ 1 ॥

Unistar Books Pvt

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 91)

‘ਲੀਕਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਕਿਸ ਅਰਥ ਤਨ ਸੁੱਚੇ ਦਾ ਕੀ ?
 ਭਿੱਟ ਵਸਤ ਸਤਗੁਰੂ ਹੈ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬੁੱਧੀ।
 ਦੁਸ਼ਬਿਰਤੀ ਚਾਹੀਏ ਰੱਖਣੀ ਵਿਚ ਸੰਜਮ
 ਹੋਮ ਜਗ ਹੈ ਦੇਵਣਾ ਭੁੱਖਿਆਂ ਤਾਈਂ ਅੰਨ।
 ਰੱਬੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਸਭ ਰੱਦ
 ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਕਿਸ ਅਰਥ ? ਜੇ ਫੇਕੀ ਰੀਤੀ-ਬੱਧ।
 ਧਰਮ-ਪਾਂਧੀਆਂ ਧਰਮ ਹੈ ਵਿਚਰਣ ਹੋਲੇ-ਫੁੱਲ
 ਮਾਇਆ ਦਾ ਨਹੀਂ ਪੈਵਣਾ ਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮੁੱਲ।’
 ਪਰਤੀ ਸੁਰਤ ਖੜੋਤਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਣ ਉਪਦੇਸ਼
 ਆਖਣ, ‘ਗੁਰ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ ਬਖਸ਼ੋ ਬੁਧਿ ਵਿਵੇਕ।’
 ਪਰਮੇਸ਼ਰ-ਰੰਗ ਰੰਗ ਗੁਰ ਕੀਤੀ ਮਿਹਰ ਅਪਾਰ
 ਕੀਤੇ ਸਿੱਖ ਆਸੀਸ ਦੇਇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ।
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਡ-ਮੂਰਤੀ ਰੱਖ ਕੇ ਏਸ ਜਗੁ
 ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧੂ ਕਰਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾ।
 ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ ਸਨ ਬਾਬਾ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਫੈਲਾਈ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਥਾਂਵ।

ਕੋਟ ਦੁਆਰਾ

ਹਰਿਦੁਆਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਲੰਮੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਿਹਾਰ
ਕਨਖਲ ਪੁੱਜੇ ਸਤਗੁਰੂ ਤਪਦੇ ਹਿਰਦੇ ਠਾਰ।
ਕੋਟ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਟੀਹੜੀ ਗੜਵਾਲ
ਵਹਿਮਾਂ-ਭਰਮਾਂ ਵਿਚ ਗ੍ਰੇਸੇ ਲੋਕ ਸੰਕਿਆਂ ਨਾਲ।
ਦੇਵੀ ਪੂਜਨ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮੰਨਣ ਵਰਾਹ ਅਵਤਾਰ
ਪੱਥਰ ਗਲ ਲਟਕਾਂਵਦੇ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖ ਅਪਾਰ।
ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸਤਗੁਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਖਾਸ
ਸਭੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਇਕ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਵਾਸ।
ਵਰਜਿਆ ਪੱਥਰ ਪੂਜਣੋਂ ਲਾ ਕੇ ਇਕ ਦੇ ਲੜ
ਲਾਹ ਸੁੱਟੇ ਪਾਹਣ ਗਲੋਂ ਲੜ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਫੜ।
ਜਿਹੜੀ ਥਾਵੇਂ ਬੈਠ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਵਖਿਆਨ
'ਚਰਨ ਪਾਦੁਕਾ' ਆਖਦੇ ਲੋਕੀਂ ਉਸ ਸਥਾਨ।

ਅਲਮੋੜਾ

ਕਮਾਉ ਦੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਪਰਬਤ ਰੋਹੀ ਅਸਥਾਨ
ਕੋਟ ਦੁਆਰਾ ਤਾਰ ਗੁਰ ਅਲਮੋੜਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਹਰਿਆਵਲੇ ਚਹੁੰ-ਤਰਫੀਂ ਉਜਾੜ
ਸੰਘਣੇ ਝਾੜਾਂ ਵਿਚ ਛੁਪੇ ਸ਼ੇਰ, ਚੀਤੇ, ਬਖਿਆੜ।
ਚੰਦ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਲ੍ਹੇ ਬਣੇ ਸੀ ਢੇਰ
ਕਲਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਦਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਫੇਰ।
ਚਿਤਈ ਗੋਲੂ, ਕਸਰ ਦੇਵੀ, ਨੰਦਾ ਮੰਦਰ ਧਾਮ
ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਸ਼ੈਲੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਜਾਗੇਸ਼ੂਰ ਅਸਥਾਨ।
ਚੰਦ ਜਾਤ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਸੀ ਵਿਚ ਅਲਮੋੜਾ ਰਾਜ
ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸੀ ਪੂਜਦੇ ਨੰਦਾ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਖਾਸ।
ਨੌਂ ਦੁਰਗਾਵਾਂ 'ਚੋਂ ਮੰਨਣ ਨੰਦਾ ਦੇਵੀ ਇਕ
ਸ਼ਿਵਮੰਦਰ ਡਿਉੜੀ ਵਿਚ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਸਥਿਤ।
ਭਾਦੋਂ ਮਾਂਹ 'ਚ ਆਂਵਦਾ ਸੀ ਵੱਡਾ ਤਿਉਹਾਰ
ਰੰਗਲੇ ਗਹਿਣੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਨਰ ਨਾਰ।
ਝੋੜਾਂ, ਛੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਛਪੇਲੀ ਵੰਨੋ-ਵੰਨ ਦੇ ਨਾਚ
ਮਰਦ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਨੱਚਦੇ ਰਲ ਕੇ ਢੋਲ ਦੀ ਥਾਪ।
ਰਲ-ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਪੂਜਦੇ ਨੰਦਾ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਮਾਂ
ਪੂਜ ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਦੇਵੰਦੇ ਭੈਸਾ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾ।

ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਅਲਮੋੜਾ ਵਿਚ ਖਾਸ
 ਚੰਦ ਵੱਸ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਹੈਸੀ ਉਥੇ ਰਾਜ।
 ਰਾਹਗੀਰ ਰਾਹੋਂ ਭਟਕੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁੱਕ
 ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਵਣ ਬਲੀ ਮਨੁੱਖ।
 ਲਾਡ ਲਡਾਉਂਦੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਾਂ ਲਾਵੇ ਹਿੱਕ
 ਖੁਦ ਕਿੱਦਾਂ ਫਿਰ ਜੀਵਦੀ ? ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਭੱਖ ?
 ਨਜ਼ੇ ਅਹੰ ਵਿਚ ਰਹਿਵੰਦੇ ਸੀ ਸਦਾ ਉਹ ਮਸਤ
 ਸਾਹਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਪਾਪ ਤੱਕ ਖੋਲਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਰੱਤ।
 ਤੰਤ੍ਰ-ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਸਿੱਧੀਆਂ ਲੋਕ ਦਿਖਾਵਣ ਸ਼ਕਤਿ
 ਵਜਰਾਇਣ ਬੁੱਧ ਧਰਮ 'ਚੋਂ ਕਈ ਤਿਆਗੀ ਭਗਤ।
 ਰਾਹੀ ਭੋਲੇ ਭਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹੋਂ ਕਰ ਗੁੰਮਰਾਹ
 ਸਿਰ ਕਲਮ ਕਰ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਦੇਵੀ ਦੀ ਭੇਟਾ।
 ਚੰਦ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਬਾਬੇ ਕਰੀ ਵੀਚਾਰ
 ਭਟਕੇ ਰਾਹੀਆਂ ਦੀ ਬਲੀ ਡਾਢਾ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ?
 ਸਾਰੀ ਖਲਕਤ ਵਿਚ ਹੈ ਇਕ ਸਾਈਂ ਦਾ ਨੂਰ
 ਪੱਥਰਾਂ 'ਤੇ ਰੱਤ ਡੋਲੂ ਕਿੰਜ ਮਨਸਾ ਹੋਊ ਪੂਰ ?
 ਦੇਵੀ ਕਦ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੰਦੀ ਸਿਰ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਭੱਖ
 ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਜਗਾਇਆ-ਬਚਨ ਅਮੋਲਕ ਕੱਥ।
 ਇਕ ਅਕਾਲ ਜੋਤ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕਰ ਪਰਚਾਰ
 ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਖੰਡ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 'ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰ ਚਕਿ' ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖਣਹਾਰ
 ਅਲਮੋੜਾ ਜਿਸ ਥਾਂਵ ਸੀ ਬੈਠੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਸੀ ਅਸਥਾਨ
 ਲਾਲਚ-ਵੱਸ ਉਦਾਸੀ ਸਾਧਾਂ ਵੇਚਿਆ ਇਹ ਗੁਰਧਾਮ।
 ਏਥੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕਤਯੂਰ ਸੀ ਡਾਢਾ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
 ਦੋ ਸੌ ਏਕੜ ਜ਼ਿਮੀਂ ਲੁਆਈ ਸੀ ਉਸ ਪਾਕ ਸਥਾਨ।
 ਅਲਮੋੜੇ ਦਾ ਦੇਖੀਏ ਪੁਰਾਤਨ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਕਾਰਡ
 'ਨਾਨਕ ਦੇਵਤੇ' ਨਾਮ ਲਿਖੀ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦੁਆਏ ਯਾਦ।
 ਅਲਮੋੜੇ ਰਾਜੇ ਤਾਈਂ ਸੱਚ ਦਾ ਮਗ ਵਿਖਾ
 ਗੋਰਖਮਤੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਜੰਗਲੀ ਰਾਹ।

ਗੋਰਖਮਤਾ

ਨਾਲ ਜੋਗੀਆਂ ਧੁਰੋਂ ਸੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ
ਸਾਂਦਲਬਾਰ 'ਚ ਖੁੱਲ੍ਹਮ-ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈਸੀ ਆਵਣ-ਜਾਣ।
ਅਕਸਰ ਵਿਚ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਜੋਗੀ ਹਾੜ੍ਹ ਸਿਆਲ
ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਤਨ ਭੇਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਵਿਸ਼ਾਲ।
ਕਈ ਚਿਰਾਂ ਦੇ ਸੁੱਕੇ ਹੋਏ ਪਿੱਪਲ ਹੇਠਾਂ ਆਣ
ਦੇਇ ਆਵਾਜ਼ਾ 'ਸਤਿਨਾਮ' ਬੈਠੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣ।
ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਚਰਨ ਛੋਹ ਪਾ ਸੁੱਕਾ ਪਿੱਪਲ ਰੁੱਖ
ਥਾਨ ਸੁਹਾਵਾ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾ ਬੈਠਾ ਪਰਮ ਮਨੁੱਖ।
ਬਾਬੇ ਡਿੱਠਾ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸਿਧ ਬੈਠੇ ਪੂਣੀ ਲਾ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਓਨ, 'ਜਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਿਆ।'
ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਸਿਧਾਂ ਝਿੜਕ ਵਾਪਸ ਦਿੱਤਾ ਭੇਜ
ਠੰਢੀ ਯਖ ਸਿਆਲ ਰੁੱਤ ਮਨ ਦਵੈਤ ਭੇਦ!!
ਢਾਰਸ ਦਿੱਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਬਿਠਾਇਆ ਕੋਲ
ਛਹਿਬਰ ਲੱਗੀ ਨਾਮ ਦੀ ਰੁਮਕੇ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ।
'ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ਼' 'ਚ ਆਉਂਦਾ ਪੂਣੇ ਦਾ ਇਹ ਸੱਚ
ਬਾਬੇ ਬਾਲੀ ਪੱਥਰਾਂ ਸੰਗ ਪੂਣੇ ਦੀ ਫਿਰ ਅੱਗ।
ਰੁਮਕੀ ਤੰਤ ਰਬਾਬ ਦੀ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬੈਠ
ਰੱਬੀ ਯਾਦ 'ਚ ਜੁੜ ਗਏ ਮੁੜ ਤੋਂ ਕੰਵਲ ਨੈਨ।
ਸਿੱਧਾਂ ਕੌਤਕ ਤੱਕਿਆ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ
ਬਿਨਾਂ ਅੱਗ ਕਿੰਜ ਸਾਹਮਣੇ ਪੂਣੀ ਲੱਗੀ ਆਣ।
ਨਵ-ਫੁੱਟੀ ਪਤਰਾਲ ਦੇਖ ਕਿਆਸ ਅਰਾਈਆ ਲਾਣ
ਮਾਤ ਲੋਕ 'ਚੋਂ ਚੱਲ ਕੋਈ ਪੁੱਜਾ ਕੀਕੁਰ ਆਣ ?
ਸੁੱਕੇ ਪਿੱਪਲ ਵਿਚ ਕਿਵੇਂ ਆਏ ਨਵੇਂ ਪੱਤ
ਕਿੱਦਾਂ ਲੂੰ-ਲੂੰ ਮੋਲਿਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜੋਬਨ ਵੱਤ ?
'ਖਾਧੀ ਖੁਣਸ ਜੋਗੀਸਰਾਂ' ਦੇਣੀ ਕਲਾ ਵਿਖਾ
ਦੇਣਾ ਅੱਖ ਦੇ ਫੋਰ ਦੋਹਾਂ ਪੂਣੇ ਸਣੇ ਉੜਾ।
ਉੱਖੜਿਆ ਜੜ੍ਹੋਂ ਤੂਫਾਨ ਨਾਲ ਪਿੱਪਲ 'ਵਾ ਵਿਚਕਾਰ
ਬਾਬੇ ਪਿੱਪਲ ਰੋਕਿਆ 'ਵਾ ਵਿਚ ਪੰਜੇ ਭਾਰ।
ਵੱਸ ਨਾ ਚਲਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਆਏ ਗੁਰ ਦੇ ਪਾਸ
ਤੱਕਦਿਆਂ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜੋਗੀ ਭੰਗਰਨਾਥ।
ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਤਲਵੰਡੀ ਜੂਹ 'ਚ ਨਾਥ ਜੋਗੀਆਂ ਨਾਲ

ਕੀਤੇ ਸੀ ਹੱਲ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਟੇਢੇ ਕਈ ਸਵਾਲ।
ਝੰਗਰਨਾਥ ਤੇ ਭੰਗਰਨਾਥ ਬਹਿ ਗਏ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
ਦੇਹਾਂ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਬਹਿ ਬੋਲ ਵਟਾਏ ਖਾਸ।
ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਬਾਲਕੇ! ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸਿੱਖ
ਨਾਮ ਬਤਾਏ ਆਪਣਾ ਦੀਖਿਆ ਲਈ ਤੈਂ ਕਿਸ ?'
ਮਨ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਹਰਨ ਲਈ ਰੁਮਕੀ ਤੰਤੀ ਤਾਰ
ਸੂਹੀ ਰਾਗ 'ਚ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਸਤਿ ਵੀਚਾਰ:

ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ ॥
ਕਉਣੁ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ ॥੧॥
ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ
ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਨੁ ਤਾਰਾਜੀ ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ ॥
ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਸੇ ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਰਹਾਵਾ ॥੨॥
ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ ਤਰਾਜੀ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥
ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੇ ਹੈ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩॥
ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਪਰਦੇਸੀ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਜਾਵੈ ॥
ਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਰਹਦਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂੜਾ ਪਾਵੈ ॥੪॥੨॥੯॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 730-31)

‘ਕੇਹੀ ਤੱਕੜੀ ? ਕੇਹੇ ਵੱਟੇ ? ਕੌਣ ਪਾਰਖ ਸਦ ਕੋਲ
ਪਰੀਪੂਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਪਾਵੇ ਦੱਸੇ ਉਹਦਾ ਮੋਲ।
ਅੰਨ੍ਹੀ ਨੀਚ ਬਦੇਸਣ ਜਿੰਦੂ ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਮਹਿਮਾਨ
ਹਾੜਿਆ-ਹਿਰਦੇ ਕੰਤ ਨੂੰ ਸੁਹਬਤ ਵਿਚ ਸੁਜਾਨ।’
ਸਿੱਧਾ ਕਿਹਾ, ‘ਬਾਲਕੇ! ਭੇਖ ਜੋਗ ਲਉ ਧਾਰ
ਸੋਟਾ, ਖਫਨੀ, ਕੰਨੀਂ ਮੁੰਦਰਾ ਭਰਮੋ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ।’
ਕਰ ਰੂਹਾਨੀ ਨੁਕਤਿਆਂ ਤੇ ਨਾਨਕ ਵਡ ਵੀਚਾਰ
‘ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ’ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੀ ਸੋਝੀ ਸਾਰ।

ਜੋਗੁ ਨ ਖਿੰਥਾ ਜੋਗੁ ਨ ਡੰਡੈ ਜੋਗੁ ਨ ਭਸਮ ਚੜਾਈਐ ॥
ਜੋਗੁ ਨ ਮੁੰਦੀ ਮੁੰਡਿ ਮੁਡਾਇਐ ਜੋਗੁ ਨ ਸਿੰਫੀ ਵਾਈਐ ॥
ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ਗਲੀ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਸਮਸਰਿ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋਗੁ ਨ ਬਾਹਰਿ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗੁ ਨ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ ॥
 ਜੋਗੁ ਨ ਦੇਸਿ ਦਿਸੰਤਰਿ ਭਵਿਐ ਜੋਗੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ ॥
 ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗੁ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੨॥
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਈਐ ॥
 ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੈ ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਈਐ ॥
 ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗੁ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੩॥
 ਨਾਨਕ ਜੀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਈਐ ॥
 ਵਾਜੇ ਬਾਝੁ ਸਿੰਝੀ ਵਾਜੈ ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥
 ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗੁ ਜੁਗਤਿ ਤਉ ਪਾਈਐ ॥੪॥੧॥੮॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 730)

ਬਾਬੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਸਿੱਧਾਂ ਸੱਚ ਦਾ ਭੇਖ
 ਸਮਝ ਕੇ ਵੱਡਾ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਿਹਾ, ‘ਆਦੇਸ਼! ਆਦੇਸ਼।’
 ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸੱਚ ਘੱਲਿਆ ਰਾਤ ਨੂੰ ਭੰਗਰਨਾਥ
 ਕੀਤਾ ਪਿਆਲਾ ਪੇਸ਼ ਸੁਰਾ ਪੁਜਣੇ ਹਿਤ ਵਿਸਮਾਦ।
 ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਪੀ ਕੇ ਸੁਰਾ ਅਮੋਲ
 ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ ਰੰਗੀਜ਼ ਜੂ ਇਹ ਸੁਰਤੀ ਅਣਭੋਲ।
 ਚੋਊ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਮ-ਤਿਮਾ ਵੱਜੂ ਅਨਹਦ ਨਾਦ
 ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਦੀਦਾਰ ਹੋਊ ਅਗਮ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦ।’
 ‘ਸੁਰਾ ਬਣਾਈ ਅਸਾਂ ਜੋ ਸੁਣ ਭੰਗਰ ਜੋਗ ਧਿਆਨ
 ਸੁਰਤਿ ਵਿਚ ਰਹ ਹੋਵੰਦਾ ਆਤਮ ਦਰਸ ਬਿਆਨ।
 ਕਰਣੀ ਕਸ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪੋਚਾ ਬਾਲੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅੱਗ
 ਨਾਲ ਦੁਆਈ ਸੁਰਤੁ ਸੰਗ ਭਾਓ-ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ਰੱਖ।
 ਸਹਜ ਪਿਆਲੇ ਪਾ ਚੱਖੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੰਗ ਖੁਮਾਰ
 ਚੜੇ ਪਹਿਰ ਰੰਗੀਜ਼ ਜਿੰਦ ਮਾਣੇ ਰਸ ਅਪਾਰ।
 ‘ਡਿੱਗੀਆਂ ਸੁਰਤਾਂ ਕਿਵੇਂ ਭਲਾ ਮਾਣਨ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ
 ਨਾਸ਼ ਹੋਏ ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹ ਪੀ ਸੁਲਫਾ, ਭੰਗ, ਸ਼ਰਾਬ।
 ਰਿਧੀ ਸਿਧੀ ਕਰਾਮਾਤ ਦੁਖਦਾਈ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ
 ਸਹਜ ਸਮਾਧੀਂ ‘ਸਤਿਨਾਮ’ ਦੇਵੇ ਸਿਖਰ ਪੁਚਾ’।
 ਉਸਲਵੱਟੇ ਲੈਣ ਲੱਗੇ ਅੰਤਰ ਅਹੰ ਵਡ ਜੋਰ
 ਪੂਣਾ ਪਲਟਣੇ ਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਲ ਚੱਲੀ ਇਕ ਹੋਰ।
 ਗੋਦਤੀਆਂ, ਮ੍ਰਿਗਫਲਾਵਾਂ ਹਵਾ ਦੇ ਵਿਚ ਉਛਾਲ
 ਮਨੋ-ਸ਼ਕਤ ਦੇ ਜੋਰ ਉੜਾਈਆਂ ਸਿੱਧਾਂ ਖੁੰਦਕ ਨਾਲ।

ਮਰਦਾਨੇ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਧੂਣੇ ਦਾ ਸਾਮਾਨ
 ਕਰਾਮਾਤ ਕਿੰਜ ਰੋਕਦੀ ? ਬਾਬੇ ਦਾ ਰਾਹ ਆਣ।
 ਬਾਬੇ ਵੀ ਮਨ ਧਾਰਨਾ ਇਹੋ ਲਈ ਸੀ ਧਾਰ
 ਜੋਗ ਮਤ ਦੇ ਕੂੜ ਦੇ ਦੇਣੇ ਤੱਤ ਨਿਖਾਰ।
 ਸਿਧ ਧੂਣੀਆਂ ਉੱਡੀਆਂ ਹਵਾ 'ਚ ਹੋਈਆਂ ਗੁੱਲ
 ਫਿਰ ਵੀ ਆਕੜੇ ਰਹੇ ਸਿੱਧ ਨਾਹ ਬਖਸ਼ਾਈ ਭੁੱਲ।
 ਸਿੱਧਾਂ ਆਖਰ ਥੱਕ ਹਾਰ ਟੋਆ ਪੁੱਟਿਆ ਧਰਤ
 ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਸਿਧ-ਬਾਲਕਾ ਢਕਿਆ ਘਾਹ ਤ੍ਰਿਣ ਪਰਤ।
 ਚਾਲ ਚਲੀ ਸਿਧ ਜੋਗੀਆਂ ਰੱਖ ਧਰਤੀਉਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ
 ਧਰਤੀਉਂ ਸੁਣ ਸਿਧ-ਮਾਲਕੀ ਮੁੜ ਜਾਊ ਬਾਬਾ ਪਰਤ।
 ਸਿਧ ਬੋਲੇ, “ਲਉ ਫੈਸਲਾ ਧਰਤੀ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛ
 ਸਿੱਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਐ ? ਤੱਥ ਨਿਖਾਰ ਇਹ ਵਿਧ।”
 ਕਪਟੀ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਵੇਰਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕੋਲੋਂ ਧਰਤ
 ‘ਸਾਡੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਦੀ’ ਕਰੋ ਨਿਤਾਰਾ ਸ਼ਰਤ।
 ਸੱਚ ਨਿਤਾਰਾ ਹੋਵਣਾ ਸੀ ਜਦ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ
 ਚਹੂੰ-ਤਰਫੀਂ ਸੁੰਨ ਪਸਰੀ 'ਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਈ ਬਾਹਰ।
 ਜਲਦ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਉੱਠ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਜਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ
 ਜਿਥੋਂ 'ਵਾਜ਼ ਸੀ ਅੰਵਦੀ ਜਲਦ ਪੁਟਾਈ ਥਾਂ।
 ਬੇਸੁਧ ਬਾਲਕ ਨਿਕਲਿਆ ਪੁੱਠੀ ਪੈ ਗਈ ਬਾਤ
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਵੇਂ ਨਾ ਚਲੀ ਇਕ ਵੀ ਕਰਾਮਾਤ।
 ਮਾਰੇ ਸ਼ਰਮ ਦੇ ਜੋਗੀਆਂ ਧਰਤ ਨ ਦੇਇ ਜਗ੍ਹਾ
 ਸਾਬਤ ਕਰਮੀ ਭਰਥਰੀ ਜੇਹੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹੇ ਚੁੱਪ ਚਾਂ।
 ਸੱਚ ਨਿਤਾਰਾ ਹੋਇਆ ਟੁੱਟਿਆ ਭਰਮੀ ਜਾਲ
 ਉਲਟੇ ਮੂੰਹ ਜੋਗੀ ਮੁੜੇ ਕੂੜ ਅਡੰਬਰ ਨਾਲ।
 ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ ਭੈ-ਭੂਤ ਕੱਢ ਕੀਤਾ ਸਭ 'ਤੇ ਰਹਿਮ
 ਆਮ ਲੁਕਾਈ ਦੇ ਦਿਲੋਂ ਕੱਢਿਆ ਬਾਬੇ ਸਹਿਮ।
 ਘਟ-ਘਟ ਰਮਿਆ ਜਾਣਿਆ ਜਦੋਂ ਲੁਕਾਈ ਸੱਚ
 ਲੋਕ ਮਨਾਂ 'ਚੋਂ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਈ ਘਟ।
 ਸਫ਼ਾਂ ਵਲੋਟੀ ਜੋਗੀਆਂ ਪੈ ਗਏ ਆਪਣੀ ਰਾਹ
 ਪੁੰਨ-ਸ਼ਰਾਪ ਦੇ ਅਰਥ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਆ।
 ਸਮਾਂ ਪਾ ਬਣਿਆ ਕੇਂਦਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਜੀਵਨ ਲਿਆ ਸੰਵਾਰ।

ਰਿੱਧੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ‘ਗੋਰਖਮੱਤਾ’
ਨਾਨਕ ਪੰਥੀਆਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ‘ਨਾਨਕ ਮੱਤਾ’।
ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਜਦ ਆਂਧੀਆਂ ਵਿਚ ਧੁੰਦਲੇ ਪੈਣੇ ਮੱਤ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਦਾ ਰਹਿਣੇ ਨੇ ਪਰਪੱਕ।

ਰੀਠਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਗੁਰ ਬੰਧਨ ਕੱਟਣਗਾਰ
ਨਿਰਜਿੰਦ ਰੀਤਾਂ-ਰਸਮਾਂ ਕਰ ਪਾਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ।
ਸਿੱਧਾ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਮੱਤਿਉਂ ਕਰਕੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ
ਤੁਰ ਪਏ ਅਗਲੇ ਪੰਧ 'ਤੇ ਅਚਰਜ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ।
ਦੋਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਰੀਠਿਆਂ ਸੰਗ ਲੱਦੇ ਰੁੱਖ ਸੁਹਾਣ
ਜੰਗਲ ਅਤਿ ਡਰਾਉਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਤ੍ਰਾਸ ਵਧਾਣ।
ਮੀਲਾਂ ਦੀ ਤਹਿ ਵਾਟ ਕਰ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਪੜਾਅ
ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ ਇਥੇ ਮੱਠ ਬਣਾ।
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ ਆਣ ਸਤਾਇਆ ਭੁੱਖ
ਦੋਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਖਾਣ ਲਈ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੁਝ।
ਜੋਗ ਮੰਡਲੀ ਦਿਸ ਆਈ ਉਸ ਦੂਰੀ ਕੁਝ ਵਿਥਾਂ
ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਉਸ ਥਾਂ।
ਤਾਅਨੇ ਦੇ ਕੇ ਜੋਗੀਆਂ ਵਾਪਸ ਦਿੱਤਾ ਮੋੜ
'ਮੰਗਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਜੋ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਕੋਲ'।
ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਬਾਬਾ ਬੋਲੇ ਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਤ
'ਉੱਪਰ ਤੱਕ ਮਰਦਾਨਿਆਂ ਰੀਠਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾ ਝਾਤ।'
ਖਾਧੇ ਰੀਠੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੰਨ
ਰੀਠਿਆਂ ਵਿਚ ਮਿਠਾਸ ਪਾ ਆਖੇ, 'ਬਾਬਾ ਪੰਨ'।
ਗੋਰਖਨਾਥੀ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਧਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ
ਔਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਝਟਪਟ ਗਏ ਪੁੱਜ।
ਜੋਗਾਸਣ ਦੇਹ-ਭੀਤਰੀ ਗੁੱਝੇ ਨਾੜੀ ਭੇਦ
ਕੀ ਜਾਣੇ ਇਹ ਬਾਲਕਾ ? ਪਰਖੀਏ ਬੁੱਧ ਵਿਵੇਕ।
ਖੁੰਦਕ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਚਰਚਾ ਰਚ ਕੇ ਮਹਿਜ਼ ਵਿਵਾਦ
ਖੁੰਢੇ ਹੋਏ ਹਥਿਆਰ ਜਦ ਮੋੜੇ ਸਤਗੁਰ ਜੁਆਬ।
ਵਰਤਣ ਤੇ ਸਿੱਧ ਉੱਤਰੇ ਰਿਧ-ਸਿਧੀ ਹਥਿਆਰ
ਆਖਿਆ, 'ਕੰਦ ਮੂਲ ਅਣਹੋਂਦ 'ਚ ਪੈਂਦੀ ਭੁੱਖ ਦੀ ਮਾਰ।'

ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਮੂਹਰੇ ਬਾਤ ਭੁੱਖ ਦੀ ਪਾ
 ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲੈਣਗੇ ਉਸ ਨਿਵਾ।
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੈਠੇ ਜਿਥੇ ਹੇਠ ਰੀਠਿਆਂ ਦਰੱਖਤ
 ਆਖਿਆ, 'ਜੋਗੀਓ! ਫਲ ਖਾਉ ਹੋ ਜਾਉਗੇ ਤ੍ਰਿਪਤ।'
 ਖਾਧੇ ਰੀਠੇ ਜੋਗੀਆਂ ਹੁਕਮ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨ
 ਮਿੱਠੇ ਵਾਂਗ ਛੁਹਾਰਿਆਂ ਖਾ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸੰਨ।
 ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਹਨ ਅਲੱਗ ਹੀ ਅਚਰਜ ਰੰਗ ਸੁਆਦ
 ਸਤਿਰੂਪ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਭੁੱਲੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ।
 ਰੋਹੀ ਪਰਬਤ ਗਾਹੁਣ ਪਿੱਛੇ ਨਾਨਕ ਸੀ ਉਦੇਸ਼
 ਮਾਨਵਵਾਦੀ ਸੇਵ ਵਿਚ ਕਰਨ ਜੋਗੀ ਪਰਵੇਸ਼।
 ਗੁਰਾਂ ਪੁਜ ਕੇ ਲਾਈ ਸੀ ਜੋ ਸਿੱਧਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਗ
 ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕ **ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ਼**।
 ਯਾਦਗਾਰੀ ਪਿੱਪਲ ਖੜ੍ਹਾ ਜੋ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਮੱਤਾ
 ਦੋਖੀਆਂ ਕਈ ਉਖਾੜਨ, ਸਾੜਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ।
 ਬਾਬਾ ਅਲਮਸਤ ਦੀ ਸੁਣ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਪੁਕਾਰ
 ਦੋਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਮਿਹਰ ਅਪਾਰ।
 ਭਿਖੋਂ ਦਾ ਨਵਾਬ ਸੀ ਜੋ ਮਹਿੰਦੀ ਅਲੀ ਖਾਨ
 ਜ਼ਿਮੀਂ ਪੰਤਾਲੀ ਸੌ ਏਕੜ ਲਾਈ ਏਸ ਸਥਾਨ।
 'ਲੋਦੀਆਂ, ਰੱਤੀਆਂ' ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗਮ 'ਤੇ ਸਥਿਤ
 ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਯਾਦ ਦੁਆਵੇ 'ਮਿੱਠਾ ਰੀਠਾ' ਦਰੱਖਤ।
 ਆਤਮ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਾਰਨੇ ਲੋਕ ਜਗ੍ਹਾ ਇਸ ਆਣ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰੀਠਾ ਸਾਹਿਬ' ਆ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ।

ਅਯੁੱਧਿਆ

ਗੋਰਖਮਤਿਉਂ ਤੁਰਦਿਆਂ ਦੱਖਣ ਪੂਰਬ ਵੱਲ
 ਸਰਸੂ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਅਯੁੱਧਿਆ ਆਏ ਚੱਲ।
 ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਮੁਨੀ ਦੇ ਆਸ਼ਰਮ ਦੇ ਜਾ ਕੇ ਬਾਬਾ ਪਾਸ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਥਾਂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਖਾਸ।
 ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਪੁਰੋਹਤ ਹੈਸਨ ਗੁਰੂ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ
 ਚਾਰੋਂ ਭਾਈਆਂ ਲਈ ਸੀ ਉਸ ਤੋਂ ਵੈਦਿਕ ਸ਼ਿਕਸ਼।
 ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਿਆਂ 'ਚੋਂ ਰਾਜਾ ਇਕ ਸ਼ਵਾਂਕ
 ਇਹ ਅਯੁੱਧਿਆ ਨਗਰੀ ਇਸ ਵਸਾਈ ਖਾਸ।

ਬਾਗ਼ ਬਗੀਚੇ ਸੋਹੰਦੇ ਭਰੇ ਸਰੋਵਰ ਨੀਰ
 ਸੂਰਜ ਲਹਿਰਾਂ ਛੱਡਦੀਆਂ ਸੀਤ ਸੁਗੰਧ ਸਮੀਰ।
 ਚੇਲੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਕੁਝ ਵੈਰਾਗੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਸਾਧ
 ਕ੍ਰਮਣ ਕਰਦਿਆਂ ਰੁਕਦੇ ਸਰਜੂ ਨਦੀ ਆ ਖਾਸ।
 ਗੋਪੀ ਚੰਦਨ ਤਿਲਕ ਲਾ ਗਲ ਪਾ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲ
 ਛਾਪੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਹ ਦੇਹ ਤੇ ਲੈਂਦੇ ਧਾਰ।
 ਕਈਆਂ ਦੇ ਗਲ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ
 ਵਿਸ਼ਨੂੰ-ਚੱਕਰ ਦਾ ਜੀਹਤੇ ਦੈਵੀ ਸੀ ਨਿਸ਼ਾਨ।
 ਬੈਠ ਗਏ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਇਕ ਬੈਰਾਗੀ ਪਾਸ
 ਪੁੱਛਿਆ, 'ਚਿੱਕੜ ਲਾਇਆ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਕਿਉਂ ਖਾਸ ?'
 ਉਸ ਕਿਹਾ, 'ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਜਦੋਂ ਤਿਆਗੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਨਾਲ ਹੀ ਮੋਈਆਂ ਗੋਪੀਆਂ ਬਿਰਹੁੰ ਦੇ ਖਾ ਬਾਣ।
 ਗੋਪੀ ਚੰਦਨ ਜਾਣ ਕੇ ਮਿੱਟੀ ਉਸ ਸਥਾਨ
 ਬੈਰਾਗੀ ਸਭੇ ਉਹਨੂੰ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਲਾਣ।'
 ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਸਾਧਾਂ ਹੈਰਤ ਨਾਲ
 ਨਾਨਕ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਦੀ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨਾ ਝਾਲ।
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਇਕ ਤੋਂ ਆਦਰ ਭਾਅ
 ਨਿਰਜਿੰਦ ਪਾਹੁਣ ਗਲ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਰੱਖਿਆ ਲਟਕਾ ?'
 ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਧੂ ਬੋਲਿਆ, 'ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਕਰ ਧਿਆਨ
 ਕਥਾ ਆਉਂਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚ 'ਵੈਵਰਤ ਪੁਰਾਨ'।
 'ਰਾਧਾ ਦੀ ਇਕ ਸਖੀ ਜੋ ਰਹਿੰਦੀ ਗੋਕਲ ਧਾਮ
 ਅਤਿ ਸੁਨੱਖੀ ਸੁੰਦਰੀ ਤੁਲਸੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਮ
 ਰੁੱਝੀ ਤੱਕੀ ਸ਼ਾਮ ਸੰਗ ਕ੍ਰੀੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਲੋਲ
 ਅਤਿ ਦੁਖਿਤ ਹੋ ਜਾ ਪੁੱਜੀ ਰਾਧਾ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ।'
 'ਮੁੜ ਜਨਮ ਧਾਰੇਂਗੀ ਤੁਲਸਾਂ! ਮੇਰਾ ਇਹੀ ਸਰਾਪ
 ਧੁਲ ਸਕੇ ਨਾ ਇਸ ਜਨਮ ਸਖੀਏ ਤੇਰਾ ਪਾਪ!'
 ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਧੂਜ ਦੇ ਜੰਮੀ ਤੁਲਸੀ ਆਖਰਕਾਰ
 ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਸੰਖਚੂੜ ਹੋਈ ਜਦ ਮੁਟਿਆਰ।
 ਕਹਿੰਦੇ ਰਾਕਸ਼ ਸੰਖਚੂੜ ਵੱਡਾ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ
 ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਜਿੱਤਣ ਦਾ ਵਰਦਾਨ।
 'ਜਦ ਤੱਕ ਉਹਦੀ ਨਾਰ ਦਾ ਭੰਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਤਿ
 ਤਦ ਤੱਕ ਉਹਨੂੰ ਜੰਗ 'ਚੋਂ ਕੋਈ ਸਕੇ ਨਾ ਜਿੱਤ'।

ਇਕ-ਇਕ ਕਰਕੇ ਦੇਵ ਸਭ ਅੰਤ 'ਤੇ ਗਏ ਹਾਰ
 ਪੁੱਜੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪਾਸ ਜਾ ਕੀਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਕਾਰ।
 ਸੰਖਚੂੜ ਦਾ ਭੇਸ ਧਾਰ ਆਇਆ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਲੰਘ
 ਛਲੀਏ ਕੀਤਾ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਤੁਲਸੀ ਦਾ ਸਤ ਭੰਗ।
 ਸੱਚ ਜਾਣ ਸਤਿ-ਭੰਗ ਦਾ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਸੰਤਾਪ
 'ਪੱਥਰ ਹੋ ਜਾ' ਵਿਸ਼ਨੂੰ! ਦਿੱਤਾ ਤੁਲਸੀ ਸਰਾਪ।
 ਅੱਗਿਉਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਅਤਿ ਦੁਖੀਆ ਬੇਹਾਲ:
 'ਤੂੰ ਵੀ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਰਹਿਸੇਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ'।
 ਦੇਹੀ ਤੋਂ ਗੰਡਕ ਨਦੀ ਬਣ ਵਹੀ ਵਿਚ ਅਸਗਾਰ
 ਕੇਸਾਂ ਤੋਂ ਤੁਲਸੀ ਬਣੀ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾ।
 ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਘਾੜਤ ਗੋਲ
 ਲੱਭਣ ਕੰਢੇ ਗੰਡਕਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਕੋਲ।
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚੱਕ੍ਰ ਦਾ ਹੁੰਦੇ ਦੈਵੀ ਚਿੰਨ੍ਹ
 ਹਿੰਦੂ ਲੋਕੀਂ ਪੂਜਦੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਮੰਨ।
 ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਗੰਡਕਾ ਪਿੰਡ ਇਹ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ
 ਸਾਲਵਣਾ ਕਾਰਨ ਮਿਲਿਆ ਇਸ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ।
 ਮਿਲਦੇ ਜੈ ਦੈਵੀ ਪੱਥਰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਧਾਮ
 ਸਭ ਬੈਰਾਗੀ ਪੂਜਦੇ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ।
 ਤੁਲਸੀ ਪੂਜਾ ਹੋਵੇਦੀ ਕੱਤਕ ਮਾਂਹ 'ਚ ਖਾਸ
 ਪੁੱਜੇ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦ ਇਸ ਦਿਨ ਕੱਟ ਬਨਵਾਸ।
 ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਲੋਕ ਰਲ ਡਾਢੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ
 ਸਰਜੂ ਨਦੀ ਤੇ ਰਾਤ ਭਰ ਲੱਖਾਂ ਦੀਵੇ ਬਾਲ।
 ਬਾਬੇ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਇਥੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼
 'ਪਾਹਨ ਕੱਟ ਨਾ ਸਕਦੇ ਜਗ ਦੇ ਕਦੀ ਕਲੇਸ਼'।
 ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਜਗਨ ਹੋਮ ਧਾਰਨ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲ
 ਵਰਜਿਆ ਨਾਨਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਹਿ ਚਿੰਤਾ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ।
 ਨਗਰਵਾਸੀਆਂ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਬਾਬਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸੁਰਤੀ ਕਿਸ ਦੀ ਜਾ ਹੋਏ ? ਭਵਸਾਗਰ ਇਹ ਪਾਰ ?'
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, ਜੱਗ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਖ
 ਗਿਆਨੀ ਇਕ, ਅਵਧੂਤ ਦੂਆ, ਤੀਜਾ ਮਹਾਂਪੁਰਖ।
 ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਅਵਧੂਤ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਮਹਾਂਪੁਰਖ
 ਭਵਸਾਗਰ ਤਰ ਜਾਣ ਦੀ ਦੱਸਣ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ।
 ਭਉਜਲ ਉਹ ਤਰ ਜਾਂਵਦੇ ਜਪਦੇ ਜੋ ਸਤਿਨਾਮ

ਜਲ-ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਪੂਰਿਆ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਰਮਿਆ ਰਾਮ।
 ਹੱਥ ਜੋੜ ਬਿਨਤੀ ਕਰੀ, 'ਅਸਾਂ ਬਣਾਉ ਸਿੱਖ
 ਲੜ ਲਾਉ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦਿਉ ਭਿੱਖ।'
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਰੁਕੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ
 ਪਾਂਧੇ ਵੈਸ਼ਨਵਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੇ ਕੱਟੇ ਮਨ ਦੇ ਛੋਰ।
 ਦੁੱਖ ਭੰਜਨੀ ਕੁੰਆਂ ਜਿਥੇ ਸੀ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਇਸ਼ਨਾਨ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਮਕੁੰਡ' ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਸਥਾਨ।

ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਦੇ ਟਾਂਡੇ

ਤਟ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭ੍ਰਮਣ
 ਪੁੱਜੇ ਫ਼ੈਜ਼ਾਬਾਦ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨਾਮੀ ਟਾਂਡਾ ਪੱਤਣ।
 ਸੀ ਵਣਜਾਰਾ ਜਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਇਥੇ ਆਬਾਦ
 ਖੱਚਰ ਘੋੜੇ ਰੱਖਦੇ ਸੀ ਲੱਦਣ ਲਈ ਅਨਾਜ।
 ਤੁਰਾਈ ਦੇ ਇਲਾਕਿਉਂ ਕਰ 'ਕੱਠੀ ਉਪਜ ਧਾਨ
 ਉਠੀਂ ਖੱਚਰੀ ਲੱਦ ਕੇ ਵੇਚਣ ਆ ਮੈਦਾਨ।
 ਜਿਥੇ ਰੁਕ ਵਾਪਾਰੀ ਨਿੱਕ-ਸੁੱਕ ਕਾਫ਼ਲੇ ਲੈਂਦੇ ਰੋਕ
 ਸਮਾਂ ਪਏ 'ਤੇ ਆਖਦੇ ਟਾਂਡਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕ।
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਬਸਤੀ ਜਾ
 ਨਾਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਦਰ ਮੂਹਰੇ ਆਸਣ ਲਿਆ ਲਾ।
 ਵੱਡੇ ਉਸ ਵਣਜਾਰੇ ਘਰ ਜਸ਼ਨ ਰਿਹਾ ਸੀ ਹੋ
 ਮੁੰਡਾ ਜੰਮਿਆ ਦੇਣ ਵਧਾਈ ਪੁੱਜੇ ਲੋਕੀਂ ਜੋ।

ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਖੀਵੇ ਮਲਦੇ ਅਲਤਾ ਅਤੇ ਗੁਲਾਲ
 ਵਿਚ ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਮਿਲਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲ।
 ਘਰ ਵਿਚ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਸੀ ਆਉ-ਭਗਤ ਬਹੁਤਾਤ
 ਬਾਹਰ ਆ ਪਰਦੇਸੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨ ਪੁੱਛੀ ਬਾਤ ?
 ਦਾਨੇ ਦੇ ਵੀ ਮਨ ਵੇਖ ਉੱਠੀ ਅੰਦਰ ਤਾਂਘ
 ਝੋਲ ਵਧਾਈ ਪਾਉਣ ਦੀ ਰੀਝ ਪਈ ਮੁੜ ਜਾਗ।
 'ਜੀਵੈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਇਸ ਖਬਰ ਲਈ ਨਾ ਸਾਰ
 ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਕਰਦੈ ਗੱਲਾਂ ਹਵਾ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਹੁਕਮ ਹੋਏ ਤਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ
 ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਮੰਗਤਿਆਂ ਵਿਚ ਝੋਲ ਵਧਾਈ ਲਵਾਂ ਪਾ।'
 'ਰਹੁ ਚੁਪੀਤਾ! ਇਹ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਵਣ ਬਾਲ

ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ ਇਸ ਘਰ ਤਾਂ ਕਰਜ਼ਾਈ ਆਇਐ ਲਾਲ।’
 ਫਿਰ ਵੀ ਆਗਿਆ ਲੈ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਦਾਨਾ ਗਿਆ ਤੁਰ
 ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਪਰਤਿਆ ਝਬ ਉਨ੍ਹੀਂ ਪੈਰੀਂ ਮੁੜ।
 ਕਿਸੀ ਨਾ ਸੀ ਉਸ ਤੱਕਿਆ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਿਚ
 ਵਾਤ ਨਾ ਪੁੱਛੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਬਹੁ ਚਿੱਤ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ’ਤੇ ਤੱਕ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਰੇਖ
 ਸਬਰ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, ‘ਘਰੀਂ ਵਣਜਾਰੇ ਜੰਮਿਆ ਲਹਿਣੇਦਾਰ
 ਲੇਖਾ ਰਾਤ ਨਬੇੜ ਇਸ ਤੁਰ ਜਾਣੈ ਤੜਕੇਸਾਰ।
 ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੌਹਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਦਾ ਗੁਰ ਦੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਰ
 ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ‘ਪਹਰੇ’ ਬਾਣੀ ਦਿੱਤੀ ਤਦੋਂ ਉਚਾਰ।

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ ॥
 ਉਰਧ ਤਪੁ ਅੰਤਰਿ ਕਰੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
 ਖਸਮ ਸੇਤੀ ਅਰਦਾਸਿ ਵਖਾਣੈ ਉਰਧ ਧਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥
 ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ ਆਇਆ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਜਾਸੀ ਨਾਗਾ ॥
 ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸਿ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਇਆ ਗਰਭਾਸਿ ॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਅੰਗ 75-76)

ਭਲਕੇ ਉੱਠ ਸਿਧਾਰਿਆ ਵਣਜਾਰਾ ਪੁੱਤ ਪਰਲੋਕ
 ਛਾਇਆ ਮਾਤਮ ਖੁਸ਼ੀ ਘਰ ਰੇਵਣ ਪਿੱਟਣ ਲੋਕ।
 ਵੈਣ ਸੁਣੇ ਦਾਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਗੁਰ ਕੇਹੀ ਵਰਤੀ ਬਾਬ
 ਕੱਲ ਸੀ ਇਥੇ ਉੱਡ ਰਹੀ ਗੂੜ੍ਹੀ ਭਾਹ ਗੁਲਾਬ।
 ਸਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਦ ਚਾਅ ਸੰਗ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਉਂਦੇ ਲੋਕ
 ਇਕਦਮ ਕਿੱਦਾਂ ਆ ਗਈ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਖੋਟ ?
 ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜੀਵਨ/ਮੌਤ ਸਭ ਕਰਤੇ ਦੇ ਹੱਥ
 ਸਾਹਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਕੁਝ ਨਾ ਜੀਵ ਦੇ ਵੱਸ।
 ‘ਜੈਸੀ ਕਲਮ ਵੁੜੀ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਤੈਸੀ ਜੀਅੜੇ ਪਾਸਿ ॥’
 ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਇਥੇ ਬਾਬਾ ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਪਰਯਾਗ।

ਪਰਯਾਗ

ਟਾਂਡਿਉਂ ਚੱਲ ਮਿਝਹੋਲੀ ਤਪਾ, ਪੁੱਜੇ ਹਦੀਆਬਾਦ
 ਲੋਕੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨਿਜਾਮਾਬਾਦ।

ਕੰਢੇ ਟਾਨਸ ਨਦੀ ਤੇ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਯਾਦ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਛੋਟੀ ਸੰਗਤ’ ਚਿਰ ਤੋਂ ਹੈ ਆਬਾਦ।
 ਪੰਡਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨਰੋਤਮ ਵਿਚ ਗੁਰ ਤੀਰਥ ਸੰਗ੍ਰਿਹ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਇਥੇ ਆਉਣੇ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ।
 ਇਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਪਾਠ
 ਝੁਸੀ ਵਿਚ ਪੜਾਅ ਕਰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਪਰਯਾਗ।

ਗੰਗ ਵਹਾਓ ਇਕ ਤਰਫ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਯਮੁਨ
 ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਪਰਯਾਗ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਿਲਨ।
 ਗੰਗ, ਯਮਨ ਤੇ ਸੁਰਸਤੀ ਜਿਥੇ ਮਿਲਦੇ ਵਹਿਣ
 ਤਿੰਨਾਂ ਦੇ ਇਸ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਲੋਕ ‘ਤ੍ਰਿਵੈਣੀ’ ਕਹਿਣ।
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ ਮਾਘੀ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ
 ਮਾਘ ਮਜਨ ਪਾਵਨ ਮੰਨਦੇ ਹਿੰਦੂ ਮਤਾਨੁਸਾਰ।
 ਵੱਡ ਤੀਰਥ ਪਰਯਾਗ ਜੋ ਪਾਵਨ ਅਤੇ ਮਹਾਨ
 ਕਾਵਿ ਚੁਰਾਸੀ ਕੱਟਦੀ ਇਥੇ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਕਾਂਸੀ ਦੇ ‘ਕਰਵੱਤ’ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸੀ ਇਥੇ ਇਕ ਬੋਹੜ
 ‘ਅਖੈਵੱਟ’ ਸੀ ਰੱਖਿਆ ਨਾਮ ਪਾਂਡਿਆਂ ਜੋੜ।
 ਡਿੱਗ ਮਰੇ ਜੋ ਏਸ ਤੋਂ ਹੋਏ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾਰ
 ‘ਨਾਸ਼ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਖੈਵੱਟ’ ਪਾਂਡਿਆਂ ਸੀ ਪਰਚਾਰ।
 ਘਰ-ਘਾਟ ਦੇ ਦਾਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਮੂਰਖ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
 ਅਖੈਵੱਟ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਮਰਨ ਵਿਚ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਕਲਿਆਣ।
 ਹੁਕਮ ਦੇਇ ਕਟਵਾਇਆ ਇਸ ਜਹਾਂਗੀਰ ਸੁਲਤਾਨ
 ਬੰਦ ਕੀਤੀ ਉਸ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਦਈ ਇਹ ਦੁਕਾਨ।

ਕਥਾ ਇਕ ਪਰਯਾਗ ਸੰਬੰਧੀ ਆਉਂਦੀ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣ
 ਦੇਣ ਹਵਾਲਾ ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਣ।
 ਸੰਖੋਂ ਜੰਮਿਆ ਦੈਂਤ ਇਕ ਸੰਖਾਸੁਰ ਵਿਕਰਾਲ
 ਵਿਚ ਸਾਗਰ ਜਾ ਲੁਕਿਆ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਸੰਭਾਲ।
 ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ
 ਸੰਖਾਸੁਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਧਾਰਕੇ ਮੱਛ ਅਵਤਾਰ।
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦ ਸੰਭਾਲ
 ਵੇਦ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਈਂ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ।
 ਯੱਗ ਕੀਤੇ ਜੋ ਅਸ਼ਵਮੇਧ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚੰਗੇ ਭਾਗ
 ਤਾਹੀਉਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾਮ ਪਰਯਾਗ।

ਪੋਹ ਦੀ ਪੁੰਨਿਆ ਹੋ ਇਕੱਠੇ ਇਥੇ ਪੁਰਬ ਮਨਾਣ
 ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਮਹਾਤਮ ਇਥੇ ਤ੍ਰਿਵੈਣੀ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਦੂਰੋਂ ਆ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੀ 'ਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਭੀੜ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਈ ਪੁੱਜੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।
 ਬੱਝੇ ਨਾਲ ਪਰੰਪਰਾ ਅਗਿਆਨੀ ਅਣਜਾਣ
 ਪਿੰਡੇ ਪਾਣੀ ਪਾਣ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਇਕ ਪਾਂਡਾ ਉੱਚੀ ਸੁਰ 'ਚ ਰਿਹਾ ਅਲਾਪ
 ਧੁਲ ਜਾਂਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੇ ਪਾਪ।
 ਵਧੀਆ ਸਮਾਂ ਬੱਝਿਆ ਤੱਕ ਭੀੜ 'ਕੱਠ ਵਿਚਕਾਰ
 ਬੈਠੇ ਗੁਰ ਸੰਗਮ ਕੰਢੇ ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਯਾਰ।
 ਥਿਰਕੀ ਸੁਰ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਰੁਮਕੀ ਮਿੱਠੀ ਤਾਨ।
 ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਮੰਤਰ ਮੁਗਧ ਹੋ ਬੈਠੇ ਕਈ ਆਣ।
 ਇਕ ਪੁਜਾਰੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਸੀ ਸਭ ਕੁਝ ਰਿਹਾ ਨਿਹਾਰ
 ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਤੱਕ ਬੋਲਿਆ ਤਿੱਖੀ ਜੀਭ ਕਟਾਰ।
 'ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਤੱਕਿਆ ਕਰਦੇ ਨੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਦੇਖੀਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਲੰਘ ਜੇ ਸੁਭ ਮਹੂਰਤ ਆਣ।'
 'ਤਨ ਦੀ ਮੈਲ ਤਾਂ ਧੁਲ ਜੂ ਪਾਂਡੇ! ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਪਾਪ ਕਿਵੇਂ ਧੁਲ ਸਕਦੈ?' ਬੋਲੇ ਬਾਬਾ ਆਣ।
 ਨਾਮ ਸੰਗ ਨੇ ਧੁਲਦੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ'
 ਦਿੱਤਾ ਰਾਗ ਵਡਹੰਸ ਵਿਚ ਪਉੜੀ ਤਥ ਵੀਚਾਰ :

ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥
 ਨਾਤਾ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਸਚੁ ਕਮਾਈਐ ॥
 ਜਬ ਸਾਚ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸਾਚਾ ਤਾਮਿ ਸਾਚਾ ਪਾਈਐ ॥
 ਲਿਖੇ ਬਾਝਹੁ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਗਵਾਈਐ ॥
 ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ ਭਲਾ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਲਿਖਾਈਐ ॥
 ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ ਵਿਗਾੜਿ ਕਾਹੇ ਨਾਈਐ ॥੧॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 565)

'ਦੇਹੀ ਧੋਇਆ ਕੀ ਲਾਭ ਹੋਇ ਕੂੜ ਸੰਗ ਪਲੀਤ
 ਨਾਤਾ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ਜਨ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ'
 ਸੂਰਤ ਮਤ ਤਦ ਪਾਈਐ ਹੋਏ ਮਸਤਕ ਲਿਖਤਕਾਰ
 ਬਕਤਵਾਦ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਹੋਏ ਖੁਆਰ।
 ਤ੍ਰਿਵੈਣੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦਾ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਲ ਸਿਖਾ
 ਵੱਲ ਬਨਾਰਸ ਤੁਰ ਪਏ ਰਹਿਬਰ ਮਾਨਵਤਾ।

ਬਨਾਰਸ

ਵਰਣਾ, ਅਸੀਂ ਵਿਚ ਹੋ ਦੋ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਸ਼ਹਿਰ ਬਨਾਰਸੀ ਵਾਰਾਣਸੀ ਘਾਟ ਨੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਰਾਮਾਇਣ, ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਇਸ ਉਲੇਖ
ਅਤਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਿਵਾਨਗਰੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਵਿਸੇਖ।
ਸੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਰੀਆ ਮੰਨੇ ਹਿੰਦੂ ਸੰਸਾਰ
ਕਾਂਸ਼ੀਪੁਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਣਦੇ ਇਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ।
ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਦਿਆ ਕੇਂਦਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ
ਪੰਡਤਾਈ ਸਿਰ ਬੋਲਦੀ ਬੇਦ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹ।
ਲੇਕਿਨ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨੇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬਰਬਾਦ
ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦਾਬਾਦ।
ਇਥੋਂ ਤੀਕ ਕਿ ਉੱਘਾ ਮੰਦਰ ਨਾਮ 'ਵਿਸੇਸ਼ਵਰਨਾਥ'
ਢਾਹ-ਢੇਰੀ ਕਰ ਉਸ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਮਸੀਤ ਆਬਾਦ।
ਜਿਥੇ ਸੀ ਆਰਾ ਕਲਵੱਤਰ ਇਹੋ ਸੀ ਅਸਥਾਨ
ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਾਲਚ ਹੇਠਾਂ ਲੋਕੀਂ ਸਿਰ ਕਟਾਣ।
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੰਦਬੁੱਧ ਕਰ ਪਾਂਡਿਆਂ ਪਾਇਆ ਜਾਲ
ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਨ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਸੀ ਕੇਹੀ ਕੋਝੀ ਚਾਲ ?
ਠੱਗੀ ਅਤੇ ਠਗਓਰੀ ਸੀ ਨਾਮ ਧਰਮ ਦੇ ਹੇਠ
'ਬਨਾਰਸ ਦੇ ਠੱਗ' ਤਾਹੀਓਂ ਕਿਹਾ ਕਬੀਰ ਵਿਸੇਖ।
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਓਡ ਕੇ ਉਹੀ ਭਗਵਾਂ ਭੇਖ
ਲਕਸ਼ਾ ਮਹਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪਰਵੇਸ਼।
ਪੰਡਿਤ ਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਜਿਥੇ ਬਾਗ਼
ਬਾਬੇ ਬਹਿ ਕੇ ਛੋਹਿਆ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਹਦ ਰਾਗ।
ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਕਾਲਜਾ ਉਸ ਸੁਣ ਇਲਾਹੀ ਨਾਦ
ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਖਿੱਚਿਆ ਪੁੱਜਾ ਪਾਸ।
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਬਾਗ਼ ਜੋ ਗੰਗਾ ਤੱਟ ਦੇ ਲਾਗ
ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਬਾਲਿਆ ਸੀ ਬਾਬੇ ਗਿਆਨ ਚਿਰਾਗ਼।
ਮੇਲਾ ਸੀ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ਿਵ ਆਪਾਰ
ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ਭੀੜ ਜੋ ਗਿਣਤੀਓਂ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਸ਼ਿਵਭਗਤ ਬੰਨ੍ਹ ਟੋਲੀਆਂ ਆ ਰੋਣਕ ਲਾਈ ਘਾਟ
ਆਦਿ ਨਾਥ ਦੇ ਚੇਲੇ ਟੁਰ ਆਏ ਲੰਮੀ ਵਾਟ।

ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਫੜੇ ਗਲ ਮਾਲਾ ਰੁਦਰਾਖ
 ਜੁਟਾ ਜੁਟ ਅਵਧੂਤ ਕਈ ਪਿੰਡੇ ਮਲੀ ਖਾਕ।
 ਫੱਗਣ ਦੀ ਚੌਦਾਂ ਵਦੀ ਦੁਰਗਾ/ਸ਼ਿਵਾਂ ਦੀ ਰਾਤ
 ਸ਼ੈਵ ਮਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਰਨ ਪੁੱਜੇ ਦੁਰਗਾਘਾਟ।
 ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ਭਟਕਿਆਂ ਦੇ ਕੱਟਣ ਲਈ ਭ੍ਰਮ ਫਾਸ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਆਪੁ ਸੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਖਾਸ।
 ਮੁਕਤੀ ਹੈ ਕਦ ਮਿਲਦੀ ਕਲਵੱਤਰ ਆਰੇ ਹੇਠ
 ਗਾਡੀ ਰਾਹ ਚੱਲ ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਿਲਦੇ ਜੀਵਨ ਭੇਤ।
 ਸੁਣਿਆ ਪਾਂਡੇ ਤੜਪ ਗਏ ਸ਼ਾਖ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਸੱਟ
 ਆਖਰ! ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਚੱਲੂ ਇਹ ਮਾਇਆਵੀ ਹੱਟ ?
 ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਸਭਨਾਂ ਜਾ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਦੇ ਪਾਸ
 ਪਾ ਕੇ ਭਗਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਵਿਵਾਦ !
 ਮੱਥੇ ਕੋਈ ਤਿਲਕ ਨਾ ਨਾਹ ਗਲ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲ
 ਪੂਜਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਨਾਹ ਵੱਖਰੀ ਹੀ ਉਸ ਚਾਲ।
 ਪੰਡਤਾਈ ਵਿਚ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਸੀ ਡਾਢਾ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ਪੁੱਜਾ ਚਰਚਾ ਕਾਰਨੇ ਸੂਝ ਸੀ ਜਿਸ ਮਹੀਨ।
 'ਕੈਸੇ ਹੋ ਸਾਧੂ ਤੁਸੀਂ ? ਧਰਮ ਦੀ ਨਾਹ ਪਹਿਚਾਣ
 ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਨਾਹ ਗਲ ਪੂਜਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ?'
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੋੜਨ ਆਏ ਸੀ ਅੰਗੜ੍ਹ ਵਿਸੇਖ
 ਕੱਲਰ ਸਿੰਵਣ ਵਾਂਗ ਸੀ ਤੋੜਨੇ ਬਾਹਰੀ ਭੇਖ।
 ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਦਿਆ ਵਿਚ ਸੀ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਅਕੱਥ
 ਫਿਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਬਾਹਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੱਥ।
 ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ ਵਿਚ ਮਰਦਾਨੇ ਛੇੜੀ ਤਾਨ
 ਦਿੱਤਾ ਬਾਹਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਗਿਆਨ :

ਸਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥੧॥
 ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ॥
 ਕਾਚੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲ ਕਾਹੇ ਗਚੁ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕਰ ਹਰਿਗਟ ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੇਵਹੁ ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੇ ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥੨॥
 ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਡਹੁ ਧਰਤੀ ਭਾਈ ॥
 ਜਿਉ ਗੋਡਹੁ ਤਿਉ ਤੁਮ੍ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ ॥੩॥

ਬਗਲੇ ਤੇ ਫੁਨਿ ਹੰਸੁਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥੪॥੧॥੯॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1171)

ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ‘ਮੱਥੇ ਚੰਦਨ ਗਲ ਵਿਚ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲ
ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਹੈਂ ਪੂਜਦਾ ਭੇਖ ਅਡੰਬਰ ਨਾਲ।
ਬੇੜਾ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈ ਨਾਮ ਦਾ ਛੱਡ ਕੇ ਗਹਲੇ ਭੇਖ
ਕੀ ਮਿਲੂ ਦੱਸ ਸਿੰਵ ਕੇ ਸ਼ੋਰੇ ਵਾਲਾ ਖੇਤ ?
ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਖੂਹ ਕਰ ਟਿੰਡਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ
ਬਲਦ ਰੂਪ ਮਨੁਆ ਕਰਕੇ ਸਿੰਵ ਖੱਤੇ ਰਸ ਰਾਮ।
ਖੁਰਪੇ ਸੰਦੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਖੁਦ ਦੀ ਗੋਡੀ ਕਰ
ਕਾਗਹੁ ਹੋਵੀ ਹੰਸੁਲਾ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲ ਹਰ।’
ਤੁਲਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਸੁਣ ਕੇ ਅਰਥ ਮਹੀਨ
ਫਿਰ ਵੀ ਰੋਕ ਨਾ ਸਕਿਆ ਅਹੰ-ਰੋਗ-ਜਹੀਨ।
ਬਹੁ ਵਿਦਿਆਵਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸੀ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਵਿਦਵਾਨ
ਖਗੋਲ, ਰਸਾਇਣ, ਰਾਗ, ਚਕਿਤਸਾ, ਪੁਰਾਤਤਵ ਵਿਗਿਆਨ।
ਪੀਠਾ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਸੀ ਕਰਕੇ ਕੱਪੜ-ਛਾਣ
ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ‘ਚੋਂ ਕਈ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਪਰਮਾਣ।
ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਸਿੱਖ ਲਓ! ਬਣ ਜਾਉਗੇ ਮਹੰਤ
ਸੋਭਾ ਹੋਊ ਜੱਗ ਵਿਚ ਰਿਧ-ਸਿਧ ਪਾ ਬੇਅੰਤ।’
ਉੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ ‘ਚੋਂ ਕੰਬੇ ਮੁੜ ਸੁਰ ਤਾਰ
ਰਾਗ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ ਵਿਚ ਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ:

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥
ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ੍ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥
ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰੁ ਪੰਡੈ ਪਾਇਆ ॥
ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1171)

ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਣੀ ਤੱਤ ਸਾਰ ਪੰਡਤ ਬੱਝੀ ਨਿਸ਼ਠ
ਆਖਿਆ, ‘ਸਾਧੂ ਉੱਚ ਹੋ ਰੱਖਦੇ ਉੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ।’
ਭਿੱਜ ਕੇ ਵਿਚ ਬੈਰਾਗ ਦੇ ਪੁੱਛਿਆ ਚਤੁਰ ਦਾਸ !
‘ਚੇਲਿਆਂ ਤਾਈਂ ਪੜ੍ਹਾਵਣੇ ਦੀ ਦੱਸੋ ਵਿਦਿਆ ਖਾਸ ?

ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਾਵਨੇ ਅੱਖਰੀ ਚੇਲਿਆਂ ਤਾਈਂ ਸਿਖਾ
ਵਿੰਦੇ ਹਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਿਚਰਣਯੋਗ ਬਣਾ। ’
ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਚ ਚੱਲੀ ਗੋਸ਼ਟ ਅਪਾਰ
ਬਾਣੀ ਉਚਰੀ ਸਤਗੁਰੂ ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰਿ।

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥
ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਬਦਿ ਉਧਰੇ ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ॥
ਓਨਮ ਅਖਰ ਸੁਣਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਓਨਮ ਅਖਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥੧॥
ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥
ਲਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 908)

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, ‘ਬੇਦ ਨਿਰਮਾਤਾ ਉਹੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ
ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਸਦ ਨਮਹੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ’
ਛੁਡ ਪੁਆੜੇ ਦੁਨੀ ਦੇ ਵਾਧੂ ਆਲ ਜੰਜਾਲ
ਰੱਬੀ ਮਿਹਰ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣ ਲਿਖ ਲੇਹੁ ਨਾਮ ਗੋਪਾਲ।
‘ਸਚੀ ਪਟੀ ਸਦੁ ਮਨਿ ਪੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ॥ ’
ਪੜ੍ਹਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥ ’
ਗੂੜ੍ਹ ਵੀਚਾਰਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗੁਰ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਸਨਮੁਖ
ਨਿਵਰੇ ਸ਼ੰਕੇ ਚਤੁਰ ਦਾਸ ਕੱਟਿਆ ਅਹੰ ਦੁੱਖ।
ਮੁੱਕੀ ਜਦ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਖਿੰਡ ਗਈ ਸਭ ਭੀੜ
ਬਾਬਾ ਪੁੱਜ ਪੰਚਾਂਗਘਾਟ ਬੈਠਾ ਰੱਖ ਕੇ ਧੀਰ।
ਜਿਥੇ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਸੀ ਕੱਟੇ ਕਈ ਸਾਲ
ਗੜ੍ਹ ਭੰਨੇ ਹਨੇਰ ਦੇ ਗੁਰਜ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਾਰ।
ਇਥੋਂ ਹੀ ਰਵੀਦਾਸ ਜਾ ਦੀਖਿਆ ਲਈ ਉਸ ਪਾਸ
ਗੰਗ ਰੂਪ ਹੋ ਨਿਬੜਿਆ ਸੀ ਰਵੀਦਾਸ ਉਦਾਸ।
ਮੋਹ ਤਾਰਾਂ ਸੰਗ ਕਦੀ ਨਾਹ ਤੋਪੇ ਭਰੇ ਸਰੀਰ
ਭੰਨੇ ਪਾਖੰਡ ਠੀਕਰੇ ਬਣ ਕੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।
ਜਾਤੀ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਸੰਗ ਟਕਰਾਇਆ ਸੈ ਵਾਰ
ਉੱਘਾ ਨਾਮੀ ਭਗਤ ਸੀ ਰਵੀਦਾਸ ਚਮਿਆਰ।

ਸੁਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰ ਕਬੀਰ ਸਵੀਕਾਰ
 ਅਹੰਕਾਰੀ ਪਾਂਡਿਆਂ ਤਨ ਮਨ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਹਾਰ।
 ਧਰਮ ਕਰਮ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਪਾਪ ਤੇ ਠੱਗੀ ਤੱਕ
 ਬੇਝਿਜਕ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, 'ਬਨਾਰਸ ਕੇ ਠੱਗ'।
 ਰਾਮਾਨੰਦ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ਭਗਤ ਕਮਾਈ ਘਾਲ
 ਪੀਪਾ ਸੈਣ ਜੀ ਵੀ ਕੀਤਾ ਨਾਮ ਵਣਜ ਵਪਾਰ।
 ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਵਾਚ ਕੇ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਉਤਾਰ।
 ਕਰਮ/ਧਰਮ ਤੇ ਪਾਪ/ਪੁੰਨ ਥੀਂ ਕਰਕੇ ਜੀਵਾਂ ਮੁਕਤ
 ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਈਮਾਨ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਜੀਵਨ-ਜੁਗਤ।
 ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਤਗੁਰ ਸਾਂਭ ਕੇ ਅਦਬ ਨਾਲ
 ਅਗਲੇ ਪੰਥ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿੱਖੀ ਕੀਤੀ ਚਾਲ।

ਚੰਦਰੌਲੀ

ਚੰਦਰੌਲੀ ਕਸਬੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਪੜਾਅ
 ਕਿਸੀ ਜਮਾਨੇ ਵਿਚ ਸੀ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਇਹ ਥਾਂ।
 ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰੀ ਪੁੱਛਿਆ ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਨਾਥ
 ਲੋਕ ਸੈਂਕੜੇ ਦੀਦ ਲਈ ਪੁੱਜੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸ।
 ਰਾਜ-ਪਾਟ ਸੀ ਤਿਆਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਰੀ ਨਾਥ
 ਰਾਜ ਵਿਚ ਹੀ ਜੋਗ ਦੀ ਗੁਰਾਂ ਬੰਧਾਈ ਆਸ।
 ਰਾਜਾ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਰਾਜ ਕਰਦਿਆਂ ਜੋਗ
 ਪਰਜਾ ਤਾਈਂ ਬਣਾ ਸਕਦੈ ਹੋਰ ਵੀ ਜੀਵਨ ਜੋਗ।
 ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਝੁਕਾਣ ਲੋਕ ਸੀਸ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ
 ਐਸੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸਦ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਪਿਆਰ।
 ਕਾਹਦਾ ਉਹ ਸੁਲਤਾਨ ਜਿਸ ਲੋਕ ਨਾ ਕਰਨ ਸਲਾਮ
 ਆਸਾ ਰਾਗ 'ਚ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਦ ਫੁਰਮਾਨ :

ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ
 ਜਲ ਬਿਨੁ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥
 ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ
 ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥
 ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥
 ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 354)

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਤਦ ਰਾਜੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ
ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਪਰਦਾਨ।
ਰਾਜ ਜੋਗ ਦਾ ਫਲਸਫਾ ਦੇ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ 'ਸਸਰਾਮ'
ਕੁਝ ਚਿਰ ਰੁਕ ਕੇ 'ਗਯਾ' ਵੱਲ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।

ਗਯਾ

ਰਾਹ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਿਲਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਸਤੋਪਦੇਸ਼
ਜਾ ਰਹੇ ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਪੂਰਤੀ ਹਿਤ ਉਦੇਸ਼।
ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹੈ ਗਯਾ ਅਸਥਾਨ
ਜਿਥੇ ਬੁੱਧ ਸੀ ਪਾਇਆ ਚਾਨਣ ਰੂਪ ਗਿਆਨ।
ਕੰਚਨ ਹੋਈ ਕੱਚ ਤੋਂ ਗੌਤਮ ਨਿਰਮਲ ਬੁੱਧ
ਪੈ ਕੁਠਾਲੀ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਸੋਨਾ ਹੋਵੇ ਸੁੱਧ।
ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸਤ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ
ਫਲਗੂ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਗਯਾ ਨਗਰੀ ਹੈ ਇਸਥਿਤ।
ਸਮਾਂ ਪੈਣ ਤੇ ਬੋਧ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਜਿਵੇਂ ਤਿਆਗਿਆ ਸਤਿ
ਪਾਂਡਿਆਂ ਕਬਜ਼ੇ ਆ ਗਿਆ ਛੇਤੀ ਗਯਾ ਮੱਠ।
ਹਿੰਦੂ ਭਾਰਤ ਵਰਸ਼ ਦੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਆ
ਪਿੰਡ ਦਾਨ ਕਰ ਪਿਤਰਾਂ ਲਈ ਦੀਵੇ ਦੇਣ ਜਗਾ।
ਗਯਾਸੁਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਜੋ ਮਿਲਦਾ ਵਾਯੂ ਪੁਰਾਨ
ਕਥਾ ਕਹਣ ਜਜ਼ਮਾਨਾਂ ਤਾਈਂ ਪਾਂਡੇ ਦੇ ਪਰਮਾਣ।
ਗਆਸੁਰ 'ਕੇਰਾਂ ਭਾਰੀ ਕਰੀ ਤਪੱਸਿਆ ਆਣ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਦਾਨ।
ਗਆਸੁਰ ਕਿਹਾ, 'ਸੁਰਦੇਵ! ਵਰ ਦੇਵੋ ਇਹ ਖ਼ਾਸ
ਜੋ ਮੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਉਹ ਕਰੇ ਬੈਕੰਠੇ ਵਾਸ।'
ਗਆਸੁਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਗਏ ਮੰਨ
'ਤਥਾ ਅਸਤੂ' ਆਖ ਕੇ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ।
ਇਕ ਸੌ ਚੌਵੀ ਲੰਮਾ ਅਤੇ ਚੌੜਾ ਜੋਜਨ ਸੱਠ
ਰਾਖਸ਼ ਦਿਸੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਨਜ਼ਰੀਂ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ।
ਸਗਲ ਲੋਕਾਈ ਤਾਰਨੇ ਹਿਤ ਧਰਤੀ ਲੱਗਾ ਭਉਣ
ਪਿਆ ਸੰਨਾਟਾ ਨਰਕ ਦੁਆਰ ਦੇਵ ਲੱਗੇ ਘਬਰਾਉਣ।
ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਮੰਗਿਆ ਜਦ ਗਯਾ ਤੋਂ ਦਾਨ
ਗਯਾ ਕਿਹਾ, 'ਜੋ ਵੀ ਕਹੇ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਪਰਵਾਨ'।

ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਛੱਡ ਕਮਾਨੋਂ ਤੀਰ।
 ਆਖਿਆ, 'ਚਾਹੀਏ ਗਿਆਸੁਰ! ਸਾਨੂੰ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ'।
 ਸੁਣ ਕੇ ਹੱਸਿਆ! ਗਿਆਸੁਰ ਕੀਤੀ ਮੰਗ ਪਰਵਾਨ
 ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਦੇਹ ਨਾਹ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਪਿੰਡ ਦਾਨ।
 ਜਿਉਂਕਰ ਗਿਆਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜੁਬਾਨ
 ਦੇਵਾਂ ਝੱਟ ਦੇਹ ਉਸ ਦੀ ਦੱਬੀ ਹੇਠ ਚੱਟਾਨ।
 ਦੱਬਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਦਆਸੁਰ ਮਹਾਨ
 ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਂ ਪਾਖੰਡੀਆਂ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਥਾਂਵ।
 ਆਖਿਆ, 'ਪਿੰਡ ਭਰਾਊ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਹੋਊ ਅਪਾਰ
 ਪੁੱਜੇਗਾ ਉਹ ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨਾਲ।
 ਨੌਂ ਪਿੰਨੇ ਜੌਂ, ਤਿਲ, ਚੌਲ ਵੱਟ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦਿੰਦੇ ਦਾਨ
 ਵੈਸਾਖੀ ਦੇ ਦਿਨ ਲੋਕ ਪਿਤਰਾਂ ਲਈ ਪਿੰਡ ਭਰਾਣ।
 ਲੰਮੀਆਂ ਵਾਟਾਂ ਤਹਿ ਕਰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਗਯਾ ਸਥਾਨ
 ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਇਕੇ ਗੁਰ ਫਲਗੂ ਕੰਢੇ ਆਣ।
 ਪਾਂਡੇ ਗਯਾ ਮੱਠ ਦੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਸੰਭਾਲ
 ਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਸਨਾਤਨੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਜਾਲ।
 ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ ਦੱਛਣਾ ਪਿਤਰਾਂ ਤਾਈਂ ਲੋਕ
 ਰੂਹਾਂ ਹੋਣ ਅਨੰਦਿਤ ਜੋ ਬੈਠੀਆਂ ਸੀ ਪਰਲੋਕ।
 ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਨਾਮ ਤੇ ਸੀ ਦੀਵੇ ਰਹੇ ਜਗਾ
 ਸੋਚਣ ਵਿਚ ਪਰਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਊ ਰਾਹ।
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਇਥੇ ਆਣ ਦੀ ਖਾਸ ਸੀ ਇਹ ਵਜ੍ਹਾ
 ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਪਿਤਰ-ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ।
 ਰੁਮਕੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ 'ਤੇ ਸੀਨਾ ਗਈ ਚੀਰ
 ਗਿਰਦੇ 'ਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਪਲ 'ਚ ਤਕੜੀ ਭੀੜ।
 ਬਾਬੇ ਗਿਰਦੇ ਭੀੜ ਸੁਣ ਪਾਂਡੇ ਹੋਏ ਸੁੰਨ
 ਭੱਜੇ ਆਏ ਗੁਰਾਂ ਕੋਲ ਬੱਝੇ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰਨ।
 ਤੇਜ ਜਥੇ ਵਾਲਾ ਡਿੱਠਾ ਸਾਹਵੇਂ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ
 'ਪਿੰਡ ਭਰਾਓ ਪਿਤਰਾਂ' ਕਿਹਾ, ਗੁਰੂ ਵੱਲ ਕਰ ਰੁਖ।
 'ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਾ ਛੱਡਿਐ ਪਿਤਰੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ
 ਨਾਮ ਦਾ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ਮੁੱਕੇ ਸੰਕੇ ਭਰਮ'।
 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਸ 'ਕੱਠ ਵਿਚ ਛਿੜਿਆ ਖੂਬ ਵਿਵਾਦ
 'ਆਸਾ ਰਾਗ' 'ਚ ਗਾਵਿਆ ਸ਼ਬਦ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ।

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥
 ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੧॥
 ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੇ ਫਕੜਿ ਪਾਇ ॥
 ਲਖ ਮੜਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
 ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥
 ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥
 ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥੩॥
 ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਹੁ ਛਮਿਛਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸੀਸ ਕਾ ਕਬਹੂੰ ਨਿਖੂਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥੪॥੨॥੩੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 358)

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਵਿਚ ਚਿਰਾਗ਼
 ਸਭ ਤਕਲੀਫ਼ਾਂ ਜਾਲੀਆਂ ਜਾਲੇ ਸਭ ਅਨੁਰਾਗ।
 ਅਗਨ ਚਿੰਗਾਰੀ ਲਖ ਮਣਾਂ ਲੱਕੜ ਕਰੇ ਸੁਆਹ
 ਨਾਮ ਚਿੰਗਾਰੀ ਦਗਧ ਕਰੇ ਮਾੜੇ ਅਮਲਾਂ ਰਾਹ।
 ਗੰਗ ਬਨਾਰਸ ਸਿਫਤ ਨਾਮ ਨਾਮ ਪਵਿੱਤਰ ਧਾਮ
 ਰੂਹ ਕਰੇ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿੱਤ ਦਿਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਦੀਵੇ ਬਾਲਣਾ ਪਿੰਡ ਭਰਾਣੇ ਬੇਮਾਅਨੀ ਰਸਮਾਂ
 ਸੱਚ ਨਾਮ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਪਿੰਡ ਨਿਖੁੱਟੇ ਨਾਹ।
 ਮਰਨੋਂ ਬਾਝ ਨਾ ਪੁੱਜਦਾ ਦਾਨ ਪਿਤਰਾਂ ਤੀਕ
 ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਮਾਰ ਕੇ ਭਰਮਾਂ ਲੀਕ।”
 ਸੁਣੇ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ ਗੁਰ ਪਾਂਡਿਆਂ ਹੋਇਆ ਬੋਧ
 ਨਾਨਕ ਚਰਨੀਂ ਢਹਿ ਪਏ ਮਨਭੀਤਰ ਕਰ ਸੋਧ।
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗਯਾ ਵਿਚ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ‘ਦੇਉਘਾਟ’
 ਅੱਜ ਵੀ ਪਿਆ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਮੁਰਦਾ ਰੂਹਾਂ ਵਿਚ ਪਾ ਸਦ-ਜੀਵਨ ਨਵ-ਪ੍ਰਾਣ
 ਪੰਜ ਛੀ ਕੋਹ ’ਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਬੋਧ ਗਯਾ ਅਸਥਾਨ।

ਬੋਧ ਗਯਾ

ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਬਾਹਰ
 ਗੁਰਕੀਰਤ ਵਿਚ ਮਗਨ ਹੋ ਬਰਸੀ ਨਾਮ ਫੁਹਾਰ।
 ਬੋਧ ਗਯਾ ਮਹੰਤ ਸੀ ਖੋਜੀ ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ

ਖਿੱਚਿਆ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਦੇਵਗਿਰੀ ਉਸ ਨਾਮ।
 ਰਾਗ/ਵੈਰਾਗ 'ਚ ਉਲਝਿਆ ਅੰਦਰੋਂ ਸੀ ਅਸ਼ਾਂਤ
 ਆ ਬੈਠਾ ਚਰਨੀਂ ਗੁਰੂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭ੍ਰਾਂਤ।
 ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਸੰਨਿਆਸ ਜੋ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰਿਆਵੀ ਦਮਨ
 ਇਸੇ ਵਿਵਾਦ 'ਚ ਗ੍ਰਸਿਆ ਅਹੰ ਹਠੀਲਾ ਮਨ।
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਨ ਵਿਕਾਰੀ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋੜ
 ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਮਨ ਕੁੰਡੇ ਰਖ ਤੋਰ।
 ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਸਹਜ ਹੋਊ ਮੁੱਕੇ ਚਿੰਤਾ ਦੁੱਖ
 ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਈ 'ਚੋਂ ਮਿਲੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਸੁੱਖ'।
 ਆਖਿਦਿਆਂ ਇਹ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕੰਵਲ ਨੈਨ ਗਏ ਜੁੜ
 ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ ਵਿਚ ਗਾਵਿਆ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ:

ਹਰਣੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ ਬਸਾ ਕੰਦ ਮੂਲ ਚੁਣਿ ਖਾਉ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ

ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਹਉ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥੧॥

ਮੈ ਬਨਜਾਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਵਾਪਾਰੁ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਕਿਲ ਹੋਵਾ ਅੰਬਿ ਬਸਾ ਸਹਜਿ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਮਿਲੈ

ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥੨॥

ਮਛਲੀ ਹੋਵਾ ਜਲਿ ਬਸਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਾਰਿ ॥

ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ

ਹਉ ਮਿਲਉਗੀ ਬਾਰ ਪਸਾਰਿ ॥੩॥

ਨਾਗਨਿ ਹੋਵਾ ਧਰ ਵਸਾ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੨॥੧੯॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 157)

ਸੋਝੀ ਆਈ ਦੇਵਗਿਰੀ ਮਨ 'ਚ ਵਰਤੀ ਠੰਢ

ਨਾਮ ਵਿਚ ਬਿਰਤੀ ਟਿਕੀ ਘੁੰਮਦੀ ਸੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ।

ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਉਸ ਰੱਖਿਆ ਕੁਝ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਪਾਸ

ਮਾਣਿਆ ਰਸ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਿਦ ਪਰਗਾਸ।

ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਦੇਹ ਨਾਮ ਦੇ ਛੁੱਟੇ ਮਾਰ।

ਦੇਵ ਗਿਰੀ ਤੇ ਮਿਹਰ ਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਰਾਜੌਲੀ

ਭੁੱਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਂਵਦੇ ਦੇਹ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ
ਪੁੱਜੇ ਕਸਬਾ ਰਾਜੌਲੀ ਗੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗਯਾ ਜੀ ਪਾਸ।
ਅਜ਼ਬ ਨਜ਼ਾਰੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕੱਚਾ ਪਰਬਤੀ ਰਾਹ
ਨੇੜੇ ਤਪੋਸਥਾਨ ਦੇਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਪੜਾਅ!
ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਇਕ ਤਪ ਕਰੇ ਉਸ ਥਾਂ
ਪੂਣੀ ਪੁਖੇ ਅੱਠ ਪਹਿਰ 'ਬਾਬਾ ਕੱਲਣਸ਼ਾਹ'।
ਕੀਰਤਨ ਸੁਣ ਬਿਰਤੀ ਟਿਕੀ ਕੱਲਣਸ਼ਾਹ ਦੀ ਖ਼ਾਸ
ਆਇਆ ਸ਼ਰਣੀ ਦੀਦ ਲਈ ਮਨ ਮਿਲਿਆ ਧਰਵਾਸ।
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਰਮਜ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਨਾਨਕ ਕੋਲ
ਕੀਤੀ ਨਦਰ ਫਕੀਰ 'ਤੇ ਗੁਰ ਬੋਲ ਅਗੰਮੀ ਬੋਲ।
ਨਾਮ ਮਹਾਂ-ਰਸ ਦਾਤ ਦੇਇ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨਿਹਾਲ
ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ ਦੋ ਗੱਦੀਆਂ ਤਦ ਤੋਂ ਬਾ-ਕਮਾਲ।
ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਜਿਸ ਥਾਂ 'ਵੱਡੀ ਸੰਗਤ' ਅਸਥਾਨ
ਕੱਲਣ ਥਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਈ 'ਛੋਟੀ ਸੰਗਤ' ਦੇ ਨਾਮ।

ਪਾਟਲੀਪੁੱਤਰ

ਕਰਕੇ ਕੂਚ ਰਜੌਲੀਉਂ ਉੱਤਰ ਪੂਰਬ ਵੱਲ
ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰ ਪਟਨਾ ਆਏ ਚੱਲ।
ਰਾਜਾ ਅਜਾਤਸ਼ਤਰੂ ਕਰ ਕੇ ਸੀ ਆਬਾਦ ਜਗ੍ਹਾ
ਰੱਖਿਆ ਪਾਟਲੀਗ੍ਰਾਮ ਜਗ੍ਹਾ, ਪਾਟਲੀਪੁੱਤਰ ਨਾਂ।
ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਰਾਜਭਵਨੀ ਖੰਡਰਾਂ ਦੇ ਨੀਸ਼ਾਨ
ਪਟਨਾ ਦੇ ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਅੱਜ ਵੀ ਦੇਖੇ ਜਾਣ।
ਪਟਨਾ ਸੀ ਕਹਿਲਾਉਂਦਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ
ਗੰਗਾ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਕੰਢੇ ਹੈ ਸੀ ਇਹ ਸਥਿਰ।
ਬਾਬਾ ਰੁਕੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਕਹਿਲਾਉਂਦਾ ਗਾਏ ਘਾਟ
ਹੁਣ ਆਖਣ ਇਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਬਾਗ਼।
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀ ਦਰਪਣ ਮਿਲਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲ
ਜੈਤਾ ਜੇਠਾ ਸੇਠ ਹਲਵਾਈ ਨਿਤਨੇਮ ਅਨੁਸਾਰ।
ਉੱਠ ਪ੍ਰਭਾਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਗੰਗਾ ਕਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਇਕ ਦਿਨ ਐਸਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰਾਂ ਮਿਲਾਨ।
ਜੈਤੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਿਆਂ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਅਲਾਇ

‘ਪਾਣੀ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖਜਾਇ॥’

ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਤਨ ਇਹ ਬਾਹਰੋਂ ਹੁੰਦੈ ਸਾਫ਼
ਸੁਰਤੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੰਦੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ।

ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਜੈਤਾ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ
ਚੱਲਣ ਵੇਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜੈਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਖ਼ਾਸ।

‘ਹੁਣ ਕਦ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ ਗੁਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼!’

‘ਨੌਵੇਂ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੁੱਜਾਂਗੇ ਤੁਧ ਪਾਸ।’

‘ਹੁਣੇ ਬਿਰਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਮੇਰਾ ਇਹ ਸਰੀਰ

ਲੰਮੀ ਇਸ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਕਿੱਦਾਂ ਰੱਖੂੰ ਧੀਰ?’

‘ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਚੱਲ ਪੈਂਦੇ ਪਰਵਾਹ

ਜਲ ਦੀ ਗੰਗਾ ਤੀਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪੇ ਜਾਂਦੀ ਆ’।

ਸਮਾਂ ਪੈਣ ’ਤੇ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਵਾਪਸੀ ਏਸ ਸਥੱਲ

ਗਯਾ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਸੀ ਪਟਨਾ ਆਏ ਚੱਲ।

ਸੰਗਤ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਗੁਰ ਪਰਿਵਾਰ

ਜੈਤਾ ਸੇਠ ਨੂੰ ਦਰਸ ਦੇਹ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨਿਹਾਲ।

ਗੁਰੂ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਗਿਆ ਜੈਤਾ ਪਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰ

ਉੱਜਲ ਮੁੱਖ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।

ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਜਨਮ ਦੀ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪਛਾਣ

ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ਆ ਬਹੇ ਗੁਰ ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਆਣ।

ਮਓਲ ਉਠੀ ਸਭ ਬਨਸਪਤ ਉੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ

ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਗਾਇਆ ਗਉੜੀ ਬੈਰਾਗਣ ਰਾਗ।

ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ ਦਿਵਸੁ ਗਵਾਇਆ ਖਾਇ॥

ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ॥੧॥

ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਰਾਮ ਕਾ॥

ਮੂੜੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਹਿ ਰੇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਅਨਤਾ ਧਨੁ ਧਰਣੀ ਧਰੇ ਅਨਤ ਨ ਚਾਹਿਆ ਜਾਇ॥

ਅਨਤ ਕਉ ਚਾਹਨ ਜੋ ਗਏ ਸੇ ਆਏ ਅਨਤ ਗਵਾਇ॥੨॥

ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਭਾਗਠੁ ਹੋਇ॥

ਕਰਮਾ ਉਪਰਿ ਨਿਬੜੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰੇਇ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਖਸਮ ਕਾ ਕਿਸੈ ਵਡਾਈ ਦੇਇ॥੪॥੧॥੧੮॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 156)

ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਲੋਕ ਸੁਣ 'ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਆਣ
 ਸੁਣਿਆ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਬਹਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਖਿਆਨ।
 ਜੀਵਨ ਰਤਨ ਅਮੋਲ ਜੋ ਤੁਲੇ ਕੌਡਾਂ ਤੁਲ
 ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਬਸ ਸੌਂ ਰਹਿਣਾ ਕੀ ਇਹ ਜੀਵਨ ਮੁੱਲ ?
 ਮਾਇਆ ਲਾਲਚ ਅਟਿਆ ਕਰੇ ਨਾ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ
 ਕੱਚਾ ਵਣਜ ਵਣਜਦੇ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨਾਲ।
 ਗੰਗ ਕਿਨਾਰੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਾ ਸੀ ਜੋ ਰਤਨ
 ਹੱਥ ਫੜ੍ਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗੁਰ ਮੁੱਖੋਂ ਬੋਲੇ ਬਚਨ :
 'ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਜਾਇਕੇ ਕਰਕੇ ਰਤਨ ਦਾ ਮੋਲ
 ਮੁੱਲ ਮਿਲੂ ਜੋ ਏਸ ਦਾ ਰਸਦ ਲਿਆਣਾ ਤੋਲ'।
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਸਾਂਭਿਆ ਖੀਸੇ ਰਤਨ ਅਮੋਲ
 ਚੱਲ ਪਿਆ ਧੁਨ ਆਪਣੀ ਤੋਲਦਾ ਮਨ ਦੇ ਤੋਲ।
 ਸਬਜ਼ੀ ਵੇਚਣ ਵਾਲੜੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਰਤਨ ਅਮੋਲ
 ਆਖਿਆ, 'ਵਸਤੂ ਦੇ ਦਿਉ ਮੋਲ 'ਚ ਇਸ ਦੇ ਤੋਲ'।

ਇਕ ਮੂਲੀ ਤੱਕ ਹੱਥ ਉਸ ਦਾਨਾ ਹੋਇਆ ਨਿਰਾਸ਼
 ਮਨ ਮਰਦਾਨੇ ਉੱਕਾ ਵੀ ਬੱਝਾ ਨਾਹ ਧਰਵਾਸ।
 ਪੁੱਜਾ ਲੈ ਕੇ ਰਤਨ ਉਹ ਫਿਰ ਹਲਵਾਈ ਕੋਲ
 ਅੱਧ ਸੇਰ ਮਠਿਆਈ ਤੁਲੀ ਬਦਲੇ ਰਤਨ ਅਮੋਲ !
 ਤੱਕ ਮਰਦਾਨਾ ਤੋਲ ਇਹ ਡਾਢਾ ਹੋਇਆ ਹੱਤਾਸ਼
 ਚਾਰ ਲੱਕੜਾਂ ਲੱਕੜਹਾਰੇ, ਦੇ ਗਜ਼ ਮੁੱਲ ਬਜਾਜ਼।
 ਡਿੱਕੋ-ਡੋਲੇ ਖਾਂਵਦਾ ਰੱਖ ਖੀਸੇ ਰਤਨ ਅਮੋਲ
 ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਜਿਆ ਦਾਨਾ ਆਖਰ ਜੌਹਰੀ ਕੋਲ।
 ਗੱਦੀ ਬੈਠਾ ਜੌਹਰੀ ਰਿਹਾ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤਰ ਫੁਬ
 ਸੁੱਚਾ ਵਰਤ-ਵਿਹਾਰ ਉਸ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਭਲੀ ਤੱਕ।
 ਕੰਨੀਂ ਸੋਹਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲ 'ਚ ਸੋਹੇ ਹਾਰ
 ਨਗ ਜੜਾਊ ਮੁੰਦਰਾਂ ਉਂਗਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਹੋਣਹਾਰ ਮੁਨੀਮ ਉਸ ਸੀ ਅਧੱਰਕਾ ਨਾਮ
 'ਜੀ ਆਇਆਂ!' ਉਸ ਆਖਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਹਾਲ ਤਮਾਮ।
 ਜੌਹਰੀ ਸਾਲਸ ਰਾਏ ਹੱਥ ਰੱਖ ਮਰਦਾਨੇ ਰਤਨ
 'ਮੁੱਲ ਪਾਉ ਜੀ ਪਰਖ ਕੇ' ਬੋਲਿਆ ਕਰਕੇ ਯਤਨ।
 ਸਾਲਸ ਰਾਏ ਜੌਹਰੀ ਤੱਕਿਆ ਜਦ ਗਹੁ ਨਾਲ
 ਹੋਇਆ ਮੰਤਰ ਮੁਗਯ ਉਹ ਤੱਕਦਿਆਂ ਰਤਨ ਕਮਾਲ !

'ਕੈਸਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋਊ ? ਮਾਲਕ ਜੋ ਇਸ ਲਾਲ
 ਐਸੇ ਦੁਰਲਭ ਰਤਨ ਦੇ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣ ਮੁਹਾਲ।
 ਬਿਨਾਂ ਲੋਭ ਦੇ ਰਤਨ ਉਸ ਮਰਦਾਨੇ ਹੱਥ ਫੜਾ
 ਮੂੰਹ ਦਿਖਾਈ ਸੌ ਦਮੜੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਭੇਟਾ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਸਭ ਭੇਂਟ ਲੈ ਪੁੱਜਾ ਨਾਨਕ ਕੋਲ
 ਰਤਨ ਮੋਲ ਦੀ ਵਿਥਿਆ ਸਾਰੀ ਦੱਸੀ ਖੋਲ੍ਹ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਸਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਪਛਾਣ
 ਮੂਰਖ ਲਈ ਤਾਂ ਹੀਰਾ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਕੱਚ ਸਮਾਨ।
 ਸੋਨਾ ਸੁੱਧ ਹੈ ਜਾਂਵਦਾ ਪੈ ਕੁਠਾਲੀ ਸੱਚ
 ਨਜ਼ਰ ਪਾਰਖੂ ਪਰਖਦੀ ਪੱਥਰ ਵਿਚਲਾ ਕੱਚ।
 ਢੰਗ ਜੋ ਪਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਨੇ ਵਿਦਿਆ, ਮਾਪ ਤੇ ਤੋਲ
 'ਉੱਤਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ' ਦੀ ਪਰਖ ਸਭ ਤੋਂ ਹੈ ਅਨਮੋਲ।
 ਵਸਤੂ ਵੇਚੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਹ ਵਸਤ ਲੈਣੀ ਦਰਕਾਰ
 ਸੌ ਰੁਪਈਏ ਮੋੜ ਆ ਵਾਪਸ ਸਾਲਸ ਦੁਆਰ।
 ਵਾਪਸ ਜੋ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਣ
 ਜਾਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਨੁਭਵੀ ਗੁਰੂ ਕਿੱਡਾ ਹੋਊ ਮਹਾਨ!
 ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਕੇ ਕਰ ਲੰਗਰ ਵਸਤ ਤਿਆਰ
 ਰੱਖੀ ਭੇਟਾ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸਾਲਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
 ਨੌਕਰ ਲੰਗਰ ਵਸਤ ਲੈ ਪੁੱਜਾ ਨਾਨਕ ਦੁਆਰ
 ਟੇਕਿਆ ਮੱਥਾ ਅਧੱਰਕੇ ਵਿਚ ਡਾਢੇ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਇਧਰੋਂ ਸਾਲਸ ਰਾਏ ਵੀ ਮਨ 'ਚ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਜਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਦਾਰ।
 ਨਾਨਕ ਸਾਲਸ ਰਾਇ ਵੱਲ ਕਰਕੇ ਮਿਹਰ ਨਿਗੂਾ
 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਹੋਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਾਲਸ ਰਾਏ! 'ਲਾਲ' ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ
 ਨਾਮ ਸੰਗ ਜੋ ਚਿੱਤ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਪਰਲੋਕ ਉਧਾਰ!
 ਨਾਮ ਰੂਪ ਉਸ ਲਾਲ ਦੇਇ ਤੋਰਿਆ ਜੀਵ ਜਹਾਨ
 ਵਡਭਾਗੇ ਸੋਝੀ ਪਈ ਵਸਤ ਅਮੋਲ ਪਛਾਣ।'
 ਵਿਰਲੇ ਸੋਝੀ ਹੋਂਦੀ ਵਾਕਰ ਸਾਲਸ ਰਾਏ
 ਭੇਖੀ ਦੰਭੀ ਗਿਆਨਹੀਣ ਜੀਵਨ ਲੈਣ ਗਵਾਏ।
 ਸੇਵਾ ਕਰ ਉਮਾਹ ਸੰਗ ਸਾਲਸ ਗਿਆ ਤਰ
 ਅਧੱਰਕਾ ਵੀ ਉਧਰਿਆ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਲੜ ਫੜ੍ਹ।

ਫਤਹਿ ਚੰਦ ਮੈਨੀ ਖੱਤਰੀ, ਗੁਲਾਬ ਰਾਏ ਘਨਸ਼ਾਮ
ਸਾਲਸ ਰਾਏ ਤੇ ਅਧੱਰਕਾ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਸੰਤਾਨ।
ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਤਗੁਰੂ ਰਹੇ ਅਧੱਰਕਾ ਪਾਸ
ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਮੰਜੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਖ਼ਾਸ।

ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ

ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਘਾਟ ਕੀਤਾ ਬਾਬੇ ਪਾਰ
ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ, ਰਾਮਚੌਰਾ, ਮੁਹੱਲਾ ਆ ਪੁੱਜੇ ਦਾਤਾਰ।
ਨੇੜੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਹੈ ਮੰਦਰ ਹਰਿਹਰ ਨਾਥ
ਮੁਖੀ ਵੈਸ਼ਨਵਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਆਦਿ।
ਗਜਗ੍ਰਹ ਦਾ ਮੰਨਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਅਸਥਾਨ
ਤੰਦੂਏ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇਆ ਇਸ ਥਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਣ।
ਛੁੰਘੇ ਪਾਣੀ ਖਿੱਚ ਤੰਦੂਏ ਪੈਰ ਵਧੇ ਸੀ ਆਣ
ਨੌਵੇਂ ਸਤਗੁਰ ਵੀ ਨੇ ਦਿੰਦੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਮਾਣ।

ਜਬ ਹੀ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ
ਗਜ ਗਰਾਹ ਤੇ ਛੁਟਾ ॥
ਮਹਮਾ ਨਾਮ ਕਹਾ ਲਉ ਬਰਨਉ
ਰਾਮ ਕਹਤ ਬੰਧਨ ਤਿਹ ਤੂਟਾ ॥੨॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 632)

ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ ਰੱਖੀ ਬਾਬੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ
ਪੰਗਤ ਬਹ ਰਲ ਛਕਦੀ ਸੰਗਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਸਾਦ।
ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠ ਉਦਾਸੀਆਂ ਦੇ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਸਥਾਨ
ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣ ਬੀਤੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ।

ਮਾਲਦਾ ਨਗਰ

ਗੰਗਾ ਦਰਿਆ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹਾਜ਼ੀਪੁਰ ਤੋਂ ਚੱਲ
ਮੁੰਘੇਰ, ਭਾਗਲਪੁਰ ਲੰਘਦੇ ਪੁੱਜੇ ਕੰਤ ਨਗਰ।
ਇਥੋਂ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਉਸ ਸਥਾਨ
ਮਹਾਨੰਦਾ ਦਰਿਆ ਜਿਥੇ ਗੰਗਾ ਮਿਲਦੀ ਆਣ।
ਦੋ ਨੈਆਂ ਦੇ ਸੰਗਮ 'ਤੇ ਵਸਿਆ ਨਗਰ ਜੋ ਖ਼ਾਸ
ਮਾਲਦਾ ਨਗਰ ਨੇ ਆਖਦੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ।
ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਇਕ ਬਾਗ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਗਏ ਬਿਰਾਜ

ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਛੇੜਨ ਲਈ ਰਬਾਬ।
 ਪੁੱਜਾ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਸੁਣ ਕਾਇਲ ਹੋ ਆਵਾਜ਼
 ਚਰਨੀਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾ ਪਾਈ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਸਾਂਝ।
 ਚਾਅ ਨਾਲ ਲੈ ਆਇਆ ਅੰਬਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ
 ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੁਆਇਆ ਨਾਮ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਾਗ਼।
 ‘ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਗ਼’ ਬਣਿਆ ਸਤਸੰਗ ਧਾਮ
 ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਹ ਕਰਨ ਮਿਲ ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਨਾਮ।

Unistar Books Pvt I

ਮਾਲਦਾ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਪੁੱਜੇ ਮੁਰਸ਼ਦਾਬਾਦ
 ਵਸੋਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਂਵਦੀ ਦੂਰ ਤੀਕ ਉਜਾੜ।
 ਦਾਨੇ ਭੀਤਰ ਚਲਦੀ ਭਾਂਪ ਕੇ ਸਭ ਹਲਚਲ
 ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਤੱਕਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਵੱਲ।
 ‘ਉਥੇ ਹੋਏ ਉਜਾੜ ਨਾਹ ਜਿਥੇ ਸਿਮਰਨ ਨਾਮ
 ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਮਰਦਾਨਿਆ! ਬਸਤੀ ਵੀ ਉਦਿਆਨ’।

Pvt Ltd.

ਚੱਲ ਕੇ ਮੁਰਸ਼ਦਾਬਾਦ ਗੁਰ ਸੂਜੇ ਦਿੱਤੀ ਸੂਝ
 ਕੱਚਾ ਰੰਗ ਉਤਾਰ ਉਸ ਦਿੱਤੀ ਨਾਮ ਦੀ ਬੂਝ।
 ਭਾਗ ਜਦੋਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਆਪੂੰ ਬਣਦੀ ਬਿਧ
 ‘ਸੰਗਤ ਸੂਜੇ ਭਗਤ ਦੀ’ ਅੱਜ ਵੀ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
 ਮੁਰਸ਼ਦਾਬਾਦੋਂ ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਢਾਕੇ ਗਏ ਪੁੱਜ
 ਜਿਥੇ ਦੇਵੀ ਢਕੇਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਮੰਦਰ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
 ਠਹਿਰੇ ਜਾ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਪੁਰ ਜਿਥੇ ਹੇਅਰ ਬਾਜ਼ਾਰ
 ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਜਿਥੇ ਨੇ ਘੁਮਿਆਰ।
 ਬਾਬੇ ਬਹ ਬੰਗਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸਿੱਖੀ ਗਿਆਨ
 ਨਾਨਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਖੂਹ ਇਕ ਮਿਲਦਾ ਏਸ ਸਥਾਨ।
 ਸਾਧੂ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਅਚਰਜ ਹੀ ਵਿਸਤਾਰ
 ਕਾਮਰੂਪ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਵੀਚਾਰ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਕਾਮਰੂਪ

ਅਜੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਨਾਂਵ ਥਾਂਵ ਮੇਰੀ ਸੋਝੀਉਂ ਬਾਹਰ
 ਜਿਥੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਲਈ ਚੱਲ ਕੇ ਬਾਬੇ ਸਾਰ।
 ਬੇੜੀ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਿਆਂ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ
 ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਪੁਬਰੀ ਕੀਤਾ ਆਣ ਉਤਾਰ।
 ਸੱਜੇ ਕੰਢੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਅਤਿ ਰਮਣੀਕ ਸਥਾਨ

ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਸੰਗਤ ਪੁੱਜੀ ਆਣ।
 ਮਗਰੋਂ ਨੌਵੇਂ ਗੁਰੂ ਵੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਏਸ ਸਥਾਨ
 ਯਾਦਗਾਰੀ ਟਿੱਲਾ ਬਣਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ।
 ਗੋਹਾਟੀ ਦਾ ਨਗਰ ਸੀ ਹਾਲਾਂ ਇਥੋਂ ਦੂਰ
 ‘ਯੋਨੀਪੀਠ’ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਂ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਮਸ਼ਹੂਰ।
 ਆਉਂਦੀ ਇਕ ਦੈਵੀ ਕਥਾ ਵਿਚ ਕਾਲਕਾ ਪੁਰਾਣ
 ਸੱਦਿਆ ਨਾਹ ਘਰ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਅਪਮਾਨ।
 ਦਖ਼ਲ ਪੁੱਤਰੀ ਸਤੀ ਤਿਆਗੇ ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ
 ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਅਨਰਥ ਸ਼ਿਵ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਏ ਆਣ।
 ਸ਼ਿਵਾਂ, ਸਤੀਂ ਮੋਹ ਵੱਸ ਕੱਢ ਹਵਨ ਕੁੰਡ ‘ਚੋਂ ਬਾਹਰ
 ਕੀਤਾ ਨਸ਼ਟ ਦਖ਼ਲ ਤਾਈਂ ਇਕੋ ਕਰਕੇ ਵਾਰ।
 ਮੋਢੇ ਚੁੱਕੀ ਲਾਸ਼ ਸਤੀ ਦੀ ਭੋਣ ਲੱਗਾ ਦਿਨ ਰਾਤ
 ਤੱਕਿਆ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਹ ਡਾਢੇ ਹੋਏ ਉਦਾਸ।
 ਨਾਲ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰ ਦੇ ਟੋਟੇ ਕੀਤੇ ਅੰਗ
 ਬਣ ਗਏ ਦੈਵੀ ਪੀਠ ਸਭ ਡਿੱਗੇ ਜੋ ਖੰਡ ਖੰਡ।
 ਡਿੱਗਿਆ ਯੋਨੀ ਅੰਗ ਸਤੀ ਗੋਹਾਟੀ ਅਸਥਾਨ
 ‘ਯੋਨੀਪੀਠ’ ਕਹਾਇਆ ਬਣਿਆ ਪੂਜਾ ਧਾਮ।
 ਵਾਮ ਮਾਰਗੀ ਚਲਦੇ ਤੰਤ੍ਰ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਰੀਤ
 ਯੋਨੀਪੀਠ ਨੇ ਪੂਜਦੇ ਵੇਦ ਧਰਮ ਵਿਪਰੀਤ।
 ਗਿਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਪਾਤਾਲੀ ਲੈ ਧਰਮ ਦੀ ਓਟ
 ਬਾਣਾ ਪਾਇਆ ਯੋਗ ਦਾ ਅੰਦਰ ਨਿਰੀ ਖੋਟ।
 ਮੱਛੀ, ਮੈਥੁਨ, ਮਦਿਰਾ, ਮੁਦ੍ਰਾ, ਮਾਸ ਧਰਮ ਦੇ ਅੰਗ
 ਨਾਰੀ ਕੁਆਰੀ ਪੂਜਦੇ ਇਹ ਮੱਕਾਰੀ ਬਦਰੰਗ।
 ਵਾਮਮਾਰਗੀਆਂ ‘ਚੋਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਕ ਕੀਨਾ ਰਾਮ
 ਨਵਾਂ ਚਲਾਇਆ ਪੰਥ ਉਸ ਰੱਖ ‘ਅਘੋਰੀ’ ਨਾਮ।
 ਮਲਮੂਤਰ ਦਾ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਨਾਲੇ ਮਦਿਰਾ ਮਾਸ
 ਖੁੱਲ੍ਹਮ-ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਯੋਨਿ-ਪੂਜ ਕਰਨ ਅਘੋਰੀ ਖਾਸ।
 ਰਾਹ-ਭਟਕੇ ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਬਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਬਘਿਆੜ
 ਮਨੁੱਖੀ ਤਹਿਜ਼ੀਬ ਗਿਰੀ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦੀ ਆੜ।
 ਭਾਵੇਂ ਯੋਨੀਪੀਠ ਸੀ ਨਗਰ ਗੋਹਾਟੀ ਪਾਸ
 ਪਰ ਬੰਗਾਲ, ਬਿਹਾਰ, ਉੜੀਸਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਖਾਸ।
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਮੰਦਰ ਬਣੇ ਅਨੇਕ
 ਖੁੱਲ੍ਹਮ-ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਯੋਨਿ-ਪੂਜ ਇਥੇ ਹੋਏ ਵਿਸੇਖ।

ਮੁੱਕੀ ਕੀਮਤ ਕਦਰ ਜਿੰਦ ਮੁੱਕਿਆ ਸਿਸ਼ਟਾਚਾਰ
 ਦੁਰਾਚਾਰੀਆਂ ਸਿੱਟਿਆ ਬੰਦਾ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ।
 ਭਾਂਤੋ-ਭਾਂਤੀ ਤ੍ਰਾਂਤਿਕ ਗੁੱਝੀਆਂ ਚੱਲਣ ਚਾਲ
 ਭੋਲੀ-ਭਾਲੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਘੱਤਣ ਐਸੇ ਜਾਲ।
 ਧਰਮ-ਕਰਮ ਦੇ ਨਾਂ ਹੇਠ ਤੱਕ ਕੇ ਭਰਮਜਾਲ
 ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ਲੋਕ ਆ ਫਸਣ ਕੋਝੀ ਚਾਲ।
 ਰੱਖ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਖੋਪੜੀ ਵਿਚ ਮਦਿਰਾ ਪਾਣੀ ਅੰਨ
 ਖਾਣ ਪਵਿੱਤਰ ਖਿਆਲ ਕਰ ਅਘੋਰੀ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ।
 ‘ਸਬਰੋਸਤਵ’ ਆਂਵਦਾ ਜਦ ਵੱਡਾ ਤਿਉਹਾਰ
 ਪੀ ਮਦਿਰਾ ਨੰਗੇ ਨੱਚਣ ਨਰ-ਨਾਰੀ ਮਿਲ ਨਾਲ।
 ਬੁੱਢ-ਪੁਰਾਣੇ ਮਤ ਇਹ ਪੂਜਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਸਦੀਉਂ ਸਦੀ ਚਲਦੇ ਅਸਥਿਰ ਮਨੋ-ਪਿਆਸ।
 ਅਤਿ ਨੀਵੇਂ ਦਰਜੇ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਹਾਲ
 ਵੱਲ ਗੋਹਾਟੀ ਸਤਗੁਰੂ ਤਿੱਖੀ ਕੀਤੀ ਚਾਲ।

ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹੀ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀਮਤ ਕਦਰ ਸਿਖਾਣ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਨਿਧਾਨ।
 ਦੁਰਗਮ ਰਾਹ ਲਿਤਾੜਦੇ ਲੰਘਦੇ ਨੇ, ਪਹਾੜ
 ਬਣ ਭੀਹਾਵਲ ਲੰਘਦੇ ਮੰਨ ਕੇ ਗੁਰ ਸਿਰ ਕਾਰ।
 ਬਾਂਸਾਂ ਦੇ ਇਕ ਝੁੰਡ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਉਤਾਰ
 ਮਿੱਸਾ ਚਾਨਣ ਛਣ ਰਿਹਾ ਅਦਭੁਤ ਤੇ ਕਮਾਲ।
 ਨਾਦ ਭੀਹਾਵਲ ਗੂੰਜਿਆ ਬਾਂਸਾਂ ਦੀ ਖਹਿ ਨਾਲ
 ਲਿਵ ਜੁੜੀ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਨੂਰੀ ਮੁਖ ਜਮਾਲ।
 ‘ਵਣਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਕੱਟ ਨਿਰਜਨ ਗੁਫਾ’ ਚ ਰਾਤ
 ਤੁਰ ਪਏ ਅਗਲੇ ਪੰਧ ਵੱਲ ਜਦ ਹੋਈ ਪਰਭਾਤ।
 ਕੋਹਾਂ ਪੈਂਡਾ ਤੁਰਦਿਆਂ ਜਿੱਥੇ ਆਉਂਦਾ ਗ੍ਰਾਮ
 ਡੇਰਾ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ, ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਸਰਾਮ।
 ਪੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਉਚਰਦੇ ਰੰਗ ਰੱਤੇ ਬਿਸਮਾਦ
 ਰਾਗ ਇਲਾਹੀ ਗੂੰਜਦਾ ਵਜਦੀ ਪੁਨ ਰਬਾਬ।
 ਸਤਿਨਾਮ ਜਪਾਉਂਦੇ ਅਤਿ ਮਿੱਠਤ ਦੇ ਨਾਲ
 ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲ ਕੱਟਦੀ ਕੱਟਦੇ ਕ੍ਰਮ ਭਓ ਜਾਲ।
 ਰਾਹਗੀਰ ਜੁੜ ਬਹਿਣ ਆ ਸੁਣ ਕੇ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ
 ਰੱਬੀ ਰਹਿਮਤਾਂ ਵੰਡਦੇ ਭਰਦੇ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲ।

ਜਿਉਂ-ਜਿਉਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਗੋਹਾਟੀ ਨਗਰ
 ਤਿਉਂ-ਤਿਉਂ ਭੀੜ ਯਾਤਰੀਆਂ ਵਧਦੀ ਗਈ ਮਗਰ।
 ਕੰਨ ਪਾਟੇ ਬੋਧੀ ਤਿੱਬਤੀ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਬਾਣ
 ਤੱਕ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਤੇਜ ਤਪ ਮਗਰੇ ਤੁਰਦੇ ਆਣ।
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ ਮੱਸਿਆ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ
 ਦੂਰ ਨੇੜਲੇ ਯਾਤਰੂ ਆਏ ਲੰਮੇ ਪੈਂਡੇ ਮਾਰ।
 ਖੱਬੇ ਕੰਢੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਗੁਰ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਦਰਿਆ
 ਵਿਚ ਗੋਹਾਟੀ ਸਤਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ।

ਗੋਹਾਟੀ

ਚੌਹੀਂ ਤਰਫ਼ ਪਹਾੜੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਰਮਣੀਕ
 ਜਲ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਡਿੱਗਦੀਆਂ ਚਮਕਣ ਚਾਂਦੀ ਲੀਕ।
 ਬਾਂਸ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਉੱਠੇ ਮਾਰੂ ਨਾਦ
 ਵਿਚ ਛੱਲਾਂ ਦੇ ਸ਼ੋਰ ਵਿਚ ਖੋਵੇ ਆਪਣਾ ਆਪ।
 ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਆਹਾਰ
 ਸੰਗਤ ਢੁੱਕੀ ਅਸਾਮ ਦੀ ਜੁੜੀ ਵਾਂਗ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਤੱਕਿਆ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰਦਿਆਂ ਗੁਰ ਮਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਚੁਫੇਰ
 ਮੰਦਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਸੀਆਂ ਚਮਕਣ ਸੋਨ ਸਵੇਰ।
 ਨੀਲਾਂਚਲ ਦੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਮੰਦਰ ਕਈ ਰਮਣੀਕ
 ਨਤਮਸਤਕ ਨੇ ਹੇਵੰਦੇ ਦੂਰੋਂ ਆ ਭਜਨੀਕ।
 ਮੰਦਰ ਉਮਾਨੰਦ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਵਿਚਕਾਰ
 ‘ਭਗਵਤੀ ਕਾਮਾਖਿਆ’ ਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਥਮ ਦੁਆਰ।
 ਭਸਮਾਂਚਲ ਕਹਾਵੰਦਾ ਇਹ ਅਸਥਾਨ ਅਭੋਲ
 ਕੀਤਾ ਕਾਮ ਨੂੰ ਭਸਮ ਸ਼ਿਵ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ।
 ਕੁਝ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਉੱਠ ਕੇ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ
 ਕਾਮਾਖਿਆ ਪੀਠ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀਤਾ ਖਿਆਲ।
 ਨੀਲਾਂਚਲਪੁਰ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੈ ਇਸਥਿਤ
 ਦੇਵੀ ਮੰਦਰ ਕਾਮਾਖਿਆ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
 ਜਦ ਵੀ ਨੇੜੇ ਆਂਵਦਾ ਕਾਮਾਖਿਆ ਤਿਉਹਾਰ
 ਯਾਤਰੂ ਯੋਨਿਪੀਠ ਵੱਲ ਆਵਣ ਹੋ ਤੱਯਾਰ।
 ਸੰਢੇ ਬੱਕਰੇ ਦੀ ਬਲੀ ਇਥੇ ਦੇਵਣ ਆਮ
 ਜਦ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਥਾਂ ਉਤਸਵ ਕੋਈ ਮਹਾਨ।

ਕੋਚੀ ਨਾਮ ਕਬੀਲੇ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਰਹਿਣ ਵਿਸੇਖ
 ਇਥੇ ਤੀਕ ਮਨੁੱਖਾ ਬਲੀ ਦੇਵਣ ਦੇਵੀ ਭੇਟ।
 ਯੋਨਿਮੁਦਰਾ ਪੀਠ ਸੀ ਗਰਭ-ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਚਕਾਰ
 ਉੱਤਰ ਪੌੜੀਆਂ ਲੋਕਾਈ ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਦੁਆਰ।
 ਨਿੰਮ੍ਹਾ ਦੀਵਾ ਜਗਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਰ
 ਚੌਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਪਸਰਿਆ ਸੀ ਰਹਿੰਦਾ ਅੰਧਕਾਰ।
 ਕਾਮਾਖਿਆ ਦੇਵੀ-ਪੂਜਕ ਮਦਿਰਾ ਮੁਦ੍ਰਾ ਨਾਲ
 ਕਰਦੇ ਪੂਜਾ ਯੋਨਿਪੀਠ ਬਹੁਭਾਂਤੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ।
 ਯੋਨਿ-ਪੀਠ ਜੋ ਆਂਵਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਅਨਿਨ
 ਚੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਪਿਤ੍ਰ-ਰਿਣ, ਦੇਵ-ਰਿਣ, ਰਿਸ਼ੀ-ਰਿਣ।
 ਰੀਤ ਕੁਰੀਤਾਂ ਦਾ ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਜਾਲ
 ਆੜ ਧਰਮ ਦੀ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕਾਂ ਦਾ ਤੱਕਿਆ ਰੁਖ ਵਿਕਰਾਲ।
 ਤੱਕ ਡੁੱਲੀ ਰੱਤ ਸੱਜਰੀ ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਉਦਾਸ
 ਅਜੇ ਤੀਕ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਹੈਸੀ ਇਥੇ ਰਾਜ।
 ਅਤਿ ਗਿਲਾਨੀ ਰੁਚੀਆਂ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਿਖੇਪ
 ਨੈਤਿਕ ਜੀਵਨ ਜੀਣ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਸੰਦੇਸ਼।
 ਗੁਰਜ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਾਰ ਕੇ ਕੀਤਾ ਤਿਮਰ ਵਿਨਾਸ਼
 ਸਿੱਧੇ ਰਾਹੇ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਧਨ ਦੇਇ ਰਾਸ।

ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵ

ਵਿਚ ਅਸਾਮ ਦੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਠਹਿਰੇ ਤਾਰਨਹਾਰ
 ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ।
 'ਇਕਸਰਣ' ਦਾ ਤੱਤ ਕਰ ਗੀਤਾ 'ਚੋਂ ਪਰਵਾਣ
 ਖੰਡਨ ਕਰ ਬਹੁਦੇਵਵਾਦ ਇਕ ਜਪਾਇਆ ਨਾਮ।
 ਚੇਲੇ ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ
 ਵਾਕ ਸੀ ਲੈਂਦੇ ਉਸ 'ਚੋਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖ ਨਾਮ।
 ਤੱਕੀ ਸਭ ਵਿਚ ਜੋਤ ਇਕ ਵਿਸਰ ਪਰਾਈ ਤਾਤ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਚੰਡਾਲ ਦੀ ਕਦੀ ਨਾ ਪੁੱਛੀ ਜਾਤ।
 ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਯੋਗ ਪੂਜਾ ਦੀ ਹੈਸੀ ਉੱਥੇ ਭਰਮਾਰ
 ਵੈਸ਼ਨਵ ਭਗਤੀ ਰਾਹ ਪਾ ਕੀਤਾ ਪਰਉਪਕਾਰ।
 ਵਿਚ ਅਸਾਮ ਜੋ ਦਿਸਦਾ ਨਾਮ ਘਰਾਂ ਦਾ ਜਾਲ
 ਸੁਰਤ-ਸ਼ਬਦ ਲੋਕਾਂ ਜੁੜੀ ਸਦਕੇ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰ।

ਜਿਥੇ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਦੇ ਲੋਕ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ
ਆਰਤੀ ਕੀਰਤੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਲੈਂਦੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ।

ਕਉਰੂ ਦੇਸ਼

ਗੜ੍ਹ ਤਲਿੱਸਮੀ ਤੋੜਨੇ ਦਾ ਮਨ 'ਚ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ
ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਰਨਹਾਰ।
ਬਾਂਸਵਣਾਂ ਨੂੰ ਟੱਪਦੇ ਹੋਏ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਲਿਲਾਟ
ਵਿਚਲਾਂ ਥਾਣੀਂ ਦਰੱਖਤਾਂ ਧੁੱਪ ਦੇ ਪੈਣ ਚਟਾਕ।
ਵੱਲ ਸਿਲਾਂਗ ਨੂੰ ਵਧਦੇ ਆਇਆ ਕਉਰੂ ਦੇਸ਼
ਜਾਦੂਗਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਕ੍ਰਮਣ ਵਿਸੇਖ।
'ਸਤੀ ਦੇਸ਼' ਇਸ ਆਖਦੇ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੀਆਂ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਵਿਦਿਆ ਨਾਲ।
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾ ਰਹੇ ਬਾਬਾ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ
ਦੂਰ ਤੀਕਰਾਂ ਆਸ-ਪਾਸ ਦਿਸਦੀ ਸੀ ਉਜਾੜ।
ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਵੱਸ 'ਚ ਭੁੱਖ ਪਿਆਸ
ਪਰ ਮਰਦਾਨਾ ਭੁੱਖ ਹੱਥੋਂ ਡਾਢਾ ਹੋਇਆ ਹੱਤਾਸ਼।
ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਰਦਾਨਿਆ! ਕੁਝ ਵਕਤ ਤਾਂ ਠਹਿਰ
ਜਾਦੂਗਰ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ।'
ਦਾਨਾ ਰੱਖ ਨਾ ਸਕਿਆ ਖੁਦ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਆਪ
ਬਸਤੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਹੱਥ 'ਚ ਪਕੜ ਰਬਾਬ।
'ਜਲਾਲ 'ਚ ਰਹੀਂ ਮਰਦਾਨਿਆ! ਰੱਖਣਾ ਕਾਬੂ ਆਪ'
ਇੰਨਾ ਆਖ ਕੇ ਜੁੜ ਗਏ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ।
ਕੀ ਖੇਤ ਕੀ ਹੱਟੀਆਂ ਤ੍ਰੀਮਤਾਂ ਘੁਰਨ ਗੈਰ
ਗਿਆ ਕਾਲਜਾ ਬੰਮਿਆ ਤੱਕ ਅਜਬ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ।
ਚਾਰੋਂ ਤਰਫੀਂ ਤੱਕਿਆ ਉਸ ਚੁੱਪ-ਚਾਂ ਦਾ ਰਾਜ
ਇਕ ਬੂਹੇ 'ਚ ਖੜ੍ਹ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਿੱਤੀ 'ਵਾਜ਼।
ਇਕ ਤ੍ਰੀਮਤ ਸਦ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਹਾਲ ਹਵਾਲ
ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆਖਿਆ, 'ਕੀਤਾ ਭੁੱਖ ਨਿਢਾਲ।'
ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਧਾਗਾ ਉਸ ਨੇ ਤਾਂਤ੍ਰਿਕ ਵਿਦਿਆ ਨਾਲ
ਸੋਚਣ ਬੋਲਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤ ਖੋਹੀ ਉਸ ਛੱਨਾਰ।
ਰੱਖ ਕੇ ਘੜਾ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨਿਕਲੀ ਬਾਹਰ
ਮੈਂਡਾ ਬਣਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਰ ਗਿਆ ਪਿੱਛੇ ਨਾਲ।

ਦੋ ਪੁਸ਼ਤਾਂ ਤੋਂ ਚਲਦੀ ਸੀ ਗੱਦੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ
 ਸੰਮੋਹਿਤ ਕਰ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਵਿਚ ਮਾਹਿਰ ਸੀ ਬਲਾ!!
 ਘਰ ਜੋ ਸੀ ਉਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਜਾਦੂ-ਘਰ
 ਪੁੱਛਾਂ ਸੁੱਖਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋਕ ਆਣ ਉਸ ਦਰ।
 ਸਾਂਵਲ ਰੰਗ ਸਲੋਨੜੀ ਚੰਚਲ ਨੈਣ ਕਟਾਰ
 ਭਰਵਾਂ ਜੁੱਸਾ ਨਾਜ਼ਨੀਨ ਲੰਮ-ਸਲੰਮੀ ਨਾਰ।
 ਮਰਦਾਂ ਵਾਕਰ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਰੋਅਬ-ਦਾਬ
 ਖੌਰੇ ਸੂਰਤ ਘੜੀ ਰੱਬ ਕਿਹੜੇ ਮਿੱਟੀ ਆਬ ?
 ਪਰੀਆਂ ਜੇਹੀ ਹੁਸਨ 'ਤੇ ਪਰੀਆਂ ਵੱਤ ਲਿਬਾਸ
 ਇਸ ਤਲਿੱਸਮੀ ਧਾਮ ਦੀ ਸੀ ਉਹ ਮੁਖੀਆ ਖਾਸ।
 ਖਲੇ-ਖਲੋਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਬਿੜਕਣ ਲੱਗੇ ਪ੍ਰਾਣ
 ਬੂਹੇ ਆਪੂੰ ਬੰਦ ਹੋਣ ਆਪੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਦੇ ਜਾਣ।
 ਬਾਗ਼ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਪਰੀਆਂ ਮਨ ਅੰਦਰ ਧੂਹ ਪਾਣ
 'ਜਲਾਲ 'ਚ ਰਹੀ ਮਰਦਾਨਿਆਂ!' ਬਚਨ ਕੰਨੀਂ ਟਕਰਾਣ।
 ਕੱਚੀ ਕੰਧ ਤਲਿੱਸਮੀ ਵਿਚ ਤਲਿੱਸਮੀ ਵਾਸ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਵੱਸ ਖੜ੍ਹਾ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਦੇ ਪਾਸ।
 ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਚੰਚਲ ਟੂਣੇਹਾਰ
 ਨਾਚ ਨਚਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰ ਸੰਮੋਹਿਤ ਨਾਰ।
 ਸੰਮੋਹਿਤ ਹੋਏ ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਤਾ ਨਹੀਂ ਖਬਰ
 ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਅਰਧ-ਖੁਮਾਰੀ ਵਿਚ ਮਮਿਆਵੇ ਉਸ ਮਗਰ!!

ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਤ੍ਰੀਮਤ ਜਿਹੜੀ ਥਾਂ।
 ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਜੋ ਤੱਕਿਆ ਲੱਗਾ ਉਸ ਮਮਿਆਣ
 ਜਿਸ ਤ੍ਰੀਮਤ ਸੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਖੜ੍ਹੀ ਆਣ।
 ਪੁੱਛਿਆ, ਮਿੱਠਤ ਨਾਲ ਗੁਰੂ 'ਸਾਡਾ ਸੇਵਕ ਖਾਸ
 ਕੀ ਉਹ ਬੰਦਾ ਅਸਾਂ ਦਾ ਆਇਐ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ?'
 'ਇਥੇ ਕੋਈ ਨਾਹ ਆਇਆ' ਬੋਲਦਿਆਂ ਹੀ ਕੂੜ
 ਕੂੜ ਉਹਦੇ ਨੇ ਉਸ ਸਿਰ ਦਿੱਤਾ ਘੜਾ ਚੰਬੋੜ।
 ਸਿਰ ਤੋਂ ਘੜਾ ਨਾ ਉੱਤਰਿਆ ਤ੍ਰੀਮਤ ਲਾਈ ਵਾਰ
 ਵਿਚ ਗ਼ਰੂਰ ਦੇ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੁਕਮ ਚੜ੍ਹਾ।'
 ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੰਤਰਵਾਨ
 ਵਿਦਿਆ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਮੈਦਾਨ।

ਬਿਰਖੇ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਬਹਿ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲ
 ਢੋਲ ਪਿਟਦੀ ਆਈ ਕੋਈ ਭਰਮੀ ਜਾਦੂ ਜਾਲ।
 ਸਿਰ ਤੋਂ ਘੜਾ ਨਾ ਉੱਤਰਿਆ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਗਈ ਬੇਕਾਰ
 ਤੀਆਂ-ਤ੍ਰਾਟਕ ਸਿਧ ਨਾਹ ਚਲਿਆ ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ।
 ਮਿੱਠੀ ਐਪਰ ਗਰਜਵੀਂ 'ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ' ਦੀ ਸੱਦ
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਧੜਕਿਆ ਕਾਲਜਾ ਤ੍ਰੀਆ-ਤ੍ਰਾਟਕ ਸਿੱਧ।
 ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਉਸ ਤੱਕਿਆ ਤੇਜੱਸਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਖੜ੍ਹੀ-ਖੜੋਤੀ ਰਹਿ ਗਈ ਪੈਰ ਨਾ ਦੇਵਣ ਸਾਥ।
 ਸਾਹਵੇਂ ਗਹਿਰ, ਗੰਭੀਰ, ਅਡੋਲ ਤਾਰਕ ਖੜ੍ਹੇ ਸਮੁੰਦ
 ਤੱਕਦਿਆਂ ਹੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਗਈਆਂ ਮੁੰਦ।
 ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਬਾਲੜੀ ਆਈ ਸੈਨਤ ਨਾਲ
 ਰੱਖ ਕੇ ਭੋਜਨ ਵੰਨ-ਵੰਨ ਵਿਚ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਥਾਲ।
 'ਆਇਆ ਨਹੀਂ ਅਜੇ ਸਮਾਂ' ਮੋੜਿਆ ਬਾਬੇ ਥਾਲ
 ਸ਼ਾਇਦ ਨਾਨਕ ਤੋੜਨਾ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਹੰ ਜਾਲ।
 ਅਗਲੇ ਪਲ ਗਹਿਣੇ ਹੀਰੇ ਬਸਤਰ ਕੀਮ ਖਾਬ
 ਢੇਰੀ ਕੀਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਸ਼ੀਕਰਨ ਦੀ ਝਾਕ।
 ਸਾਹਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜਲੋਂ ਦੇ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ ਆਬ
 ਸਤਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਵਿਚ ਵਡਹੰਸ ਰਾਗ।

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਨਿਰਗੁਣਿ ਕੂਕੇ ਕਾਇ ॥
 ਜੇ ਗੁਣਵੰਤੀ ਥੀ ਰਹੈ ਤਾ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥੧॥
 ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਰੀਸਾਲੂ ਕੀ ਧਨ ਅਵਰਾ ਰਾਵੇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕਰਣੀ ਕਾਮਣ ਜੇ ਥੀਐ ਜੇ ਮਨੁ ਧਾਗਾ ਹੋਇ ॥
 ਮਾਣਕੁ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਲੀਜੈ ਚਿਤਿ ਪਰੋਇ ॥੨॥
 ਰਾਹੁ ਦਸਾਈ ਨ ਜੁਲਾਂ ਆਖਾਂ ਅੰਮੜੀਆਸੁ ॥
 ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਿ ਅਕੂਅਣਾ ਕਿਉ ਥੀਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥੩॥
 ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
 ਤੈ ਸਹ ਲਗੀ ਜੇ ਰਹੈ ਭੀ ਸਹੁ ਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 557)

ਮਰਦਾਨੇ ਵੱਲ ਨੈਣ ਬੰਨ੍ਹ ਘੂਰੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ
 'ਸਾਡਾ ਬੰਦਾ ਮੋੜ ਦੇਹ' ਆਖਿਆ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ।
 ਕਿਹਾ ਨੂਰਸ਼ਾਹ, 'ਜਾਹ ਬਈ! ਤੇਰਾ ਮੋਕਲਾ ਪੰਧ'
 ਲੰਮੀ ਨੀਂਦੋਂ ਜਾਗਿਆ ਟੁੱਟੇ ਮਰਦਾਨੇ ਫੰਧ।

ਤੁਰੇ ਪਏ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਲੈ ਧੁਰ ਦਾ ਸਾਥੀ ਨਾਲ
 ਲੁਛ ਰਹੀ ਸੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਚੌਫਾਲ।
 ਜਿੰਨੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤ ਤਲਿੱਸਮੀ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਕੜ
 ਸਭੇ ਹੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਏ ਢਿੱਲੀ ਪਈ ਪਕੜ।
 ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਬਾਬਾ, ਦਾਨਾ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਉਦਿਆਨ
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਦੇਹ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਪਸ਼ੂ-ਬਿਰਤੀ ਪ੍ਰਧਾਨ।
 ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਪਿੜ
 ਛਿੰਜ ਪੈ ਰਹੀ ਇਸੇ ਵਿਚ ਫਿਰ ਜੇਤੂ ਕਿਹੜੀ ਧਿਰ ?
 ਇਹ ਮਾਇਆਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਾਬੂ ਦੇ ਵਿਚ ਰੱਖ
 ਆਤਮ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਵਦਾ ਨਾਮ ਸਾਈਂ ਦਾ ਜਪ।
 ਮੋਹ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਕੈਦ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਨਿੱਜ ਸਰੂਪ
 ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰੰਗ ਕੇ ਹਾਰੇ ਛਲ-ਮੋਹ ਰੂਪ।'

ਜਾਗ ਆਈ ਜਦ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਤੱਕਿਆ ਅੰਦਰ ਵੱਲ
 ਭੁੰਡਾਂ ਖੱਖਰ ਡੇਹਮੂਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਸੀ ਸਥੱਲ।
 ਜਾਦੂਗਰੀ ਤਲਿੱਸਮੀ ਦਾ ਲੁੱਟ ਲੁਟਾ ਸਾਮਾਨ
 ਤੁਰਦੀ ਆਵੇ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਖਿੱਚੀ ਵੱਲ ਉਦਿਆਨ।
 ਰੱਤੇ ਰੰਗ ਪਰਮੇਸ਼ਰੈ ਬੈਠੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਾਨ
 ਵੱਜੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਕਿਹਾ ਗੁਣ ਆਣ:

ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਣਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥
 ਦੇਹੀ ਦਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿੜਾ ਕੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥
 ਜਿਤੁ ਦੇਹੀ ਸਜਣ ਮਿਲਨਿ ਲਹੁ ਮੁੰਧੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
 ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ ਐਸਾ ਹਸਣੁ ਸਾਰੁ ॥
 ਤਿਸ ਸਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਚਈ ਜਿ ਦਿਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1410)

ਬਾਣੀ ਸੁਣਦਿਆਂ ਛਿੜੀ ਲੂੰ-ਲੂੰ ਵਿਚ ਝਰਨਾਹਟ
 ਸਤਗੁਰ ਚਰਨੀ ਢਹਿ ਪਈ ਭੁੱਲ ਕੇ ਪਿਛਲਵਾਟ।
 ਘਰ ਜਾਦੂ ਦਾ ਢਾਹ ਉਸ ਕੀਤਾ ਰੜਾ ਮੈਦਾਨ
 ਪਾਪ ਕਮਾਈ ਤਜ ਤੀ ਤਜਿਆ ਕੂੜਾ ਮਾਣ।
 ਪੱਲੂ ਫੇਰੇ ਸਤਿਨਾਮ ਰੰਗ ਮਜੀਠਾ ਲਾਲ
 ਜਪ ਰਹੀ ਜਿਸ ਥਾਂ ਬਹਿ ਬਣ ਗਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲ।

ਰੰਗ ਕੁਸੰਭਾ ਤਿਆਗਿਆ ਰੱਤੀ ਰੰਗੀ ਖੁਦਾ
 ਧਰਮ ਕਿਰਤ 'ਚੋਂ ਨੂਰਸ਼ਾਹ ਲੰਗਰ ਦੇਇ ਵਰਤਾ।
 ਯਾਦਗਾਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਮੰਗੀ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਨੂਰਸ਼ਾਹ
 ਹੱਥਲਾ ਬਰਛਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਨਦਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਪਾ।
 'ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਬਰਛਾ ਸਾਹਿਬ' ਗਈ ਹਵੇਲੀ ਬਣ
 ਚੱਲਣ ਲੱਗੀ ਉਸ ਥਾਂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਧੁਨ।
 ਕੱਢ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਸਤਗੁਰੂ ਅੰਦਰੋਂ ਨੂਰਸ਼ਾਹ
 ਗੁਰਮਤਿ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਵਾਇਕੇ ਤੁਰ ਪਏ ਪਾਤਸ਼ਾਹ।

ਭਾਈ ਭੂਮੀਆ

ਢਾਕੇ ਦੀ ਬਸਤੀ ਲਵੇ ਇਕ ਰਹਿੰਦਾ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ
 ਨਾਮ ਸੀ ਭਾਈ ਭੂਮੀਆ ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ।
 ਵੱਡੀ ਪਹੁੰਚ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਦਰਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰ
 ਮੰਦੇ ਭਾਗੀਂ ਪਿਆ ਧਿਰ ਲੁੱਟ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ।
 ਰਾਤ ਕਰਾਵੇ ਚੋਰੀਆਂ ਦਿਨ ਸਮੇਂ ਲੁੱਟਮਾਰ
 ਨੌਕਰ ਚਾਕਰ ਘੋੜੀਆਂ ਹੈਸਨ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਹਿੱਸਾ-ਪੱਤੀ ਲੈਵੰਦੇ ਰਲ ਲੁੱਟ 'ਚੋਂ ਅਹਿਲਕਾਰ
 ਸਦਾ ਬਰਤ ਲੰਗਰ ਬਚਦੇ 'ਚੋਂ ਲਾਵੇ ਉਹ ਸਰਦਾਰ।
 ਪਾਪ ਢੱਕਣ ਲਈ ਭੂਮੀਆ ਨਿੱਤ ਕਰੇ ਪੁੰਨ-ਦਾਨ
 ਪੁੰਨੀਂ ਪਰ ਸੁਆਰਥੀ ਹੋਣ ਦਾ ਸੀ ਅਭਿਮਾਨ।
 ਕਲਤਾਰਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਗਿਰਾਂ
 ਭਲਾ ਪੁਰਖ ਤੱਕ ਇਕ ਘਰ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ।
 ਲੇਕਿਨ ਹੁਕਮ ਸੀ ਭੂਮੀਆ ਜੋ ਕੋਈ ਆਏ ਦੁਆਰ
 ਘਰ ਉਸੇ ਦੇ ਭੇਜਣਾ ਨਹੀਂ ਖ਼ੈਰ ਨਾ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਭਲੇ ਪੁਰਖ ਸੰਗ ਸਤਗੁਰ ਤੁਰ ਪਏ ਭੂਮੀਏ ਵੱਲ
 ਡਰਦਾ ਨਾਹ ਬੋਲੇ ਮੁੱਖੋਂ ਪਰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹਲਚਲ।
 ਧਨ ਖੋਹ ਲਵੇ ਭੂਮੀਆ ਇਹ ਸੱਚ ਲਿਆ ਮੰਨ
 ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਵੀ ਖੋਹ ਲਵੇ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਅਣਮੰਨ।
 ਪੁੱਜੇ ਭੂਮੀਏ ਦੁਆਰ 'ਤੇ ਭਲੇਪੁਰਖ ਉਸ ਨਾਲ
 ਪਿਛਾਂਹ ਮੁੜ ਨਾ ਤੱਕਿਆ ਤੁਰ ਪਿਆ ਛੱਡਣ-ਸਾਰ।
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਦਾ ਭੂਮੀਏ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਦੀਦਾਰ
 ਖਿੱਚ ਲਈ ਮਨ ਉਸ ਦੇ ਰੂਹ ਹੋਈ ਸ਼ਰਸਾਰ।

ਚਰਨ ਧੋਇ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਅੰਨ ਭੋਜਨ ਹੈ ਤਿਆਰ’
 ਪਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਇਨਕਾਰ।
 ‘ਭਲਾ ਹੋਵੀ ਜੇ ਦਸ ਦਵੇਂ ਕਿਹੜੀ ਕਰਦੈਂ ਕਾਰ?’
 ਡੂੰਘੇ ਟੋਏ ਧੱਸਿਆ ਭੂਮੀਆ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ।
 ਹਿੰਮਤ ਕਰਕੇ ਬੋਲਿਆ, ‘ਚੰਗੀ ਨਾਹ ਉਸ ਕਾਰ
 ਰਾਤ ਕਰਾਵੇ ਚੋਰੀਆਂ ਦਿਨੇ ਕਰੇ ਲੁੱਟਮਾਰ।
 ਉਸੇ ਧਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਘਰ ਵਿਚ ਲੰਗਰ ਲਾ
 ਆਏ-ਗਏ ਦੀ ਸੇਵ ਵਿਚ ਦਿੰਦਾ ਅੰਨ ਛਕਾ।
 ਬਾਬਾ! ਕਿਸੀ ਨਾ ਪੁੱਛਿਆ ਮੈਥੋਂ ਬਾਬਤ ਅੰਨ
 ਤੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਹੋ ਗਿਆ ਸਭ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾਤਾ ਮੰਨ?’
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ‘ਇਸ ਅੰਨ ਵਿਚ ਹੋਕਿਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ
 ਬਦਅਸੀਸਾਂ ਵਿਲਕਣੀਆਂ! ਇਸ ’ਚੋਂ ਸੁਣਨ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ਬਰ ਲੁੱਟ-ਮਾਰ ਦਾ ਰੱਤੂ-ਲਿਬੜਿਆ ਧਨ
 ਭਲਾ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਖਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਅੰਨ ?
 ‘ਕਰੇ ਕੋਈ ਭਰੇ ਕੋਈ’ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਰੋਣ
 ਢਹੇ ਜੋ ਚੜ੍ਹਿਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਲੀ ਚੜ੍ਹਗਾ ਕੌਣ ?
 ਆਇਆ ਗਿਆ ਪੇਟ ਭਰ ਨਪੂ ਆਪਣਾ ਰਾਹ
 ਗਲ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਪੈਵਣਾ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਫੰਦਾ!
 ‘ਮਾਰਣ ਪਾਹਿ ਹਰਾਮ ਮਹਿ ਹੋਇ ਹਲਾਲ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਗਲੀ ਕੂੜੀਈ ਕੂੜੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥’
 ਕੰਬ ਗਿਆ ਸੁਣ ਭੂਮੀਆ ਸਾਹਵੇਂ ਆਏ ਪਾਪ
 ਦਿਆ ਧਰਮ ਤੇ ਸੱਚ ਬਿਨ ਕੌਣ ਕਟੇ ਸੰਤਾਪ ?
 ‘ਮਾਫ਼ੀ ਕਰੀਂ ਓ ਦਾਤਿਆ! ਮੈਂ ਗ਼ਰੀਬ ਕਰ ਮਿਹਰ
 ਕਰਨੀ ਬਾਪ ਦਾਦਿਆਂ ਕਰ ਢੋਇਆ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰ।’
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, ‘ਬਸ਼ਰਤੇ! ਕਰਾਂਗੇ ਤੈਨੂੰ ਸਿੱਖ
 ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵਸਤੂਆਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨਗੀਆਂ ਨਿੱਤ।
 ਪਹਿਲੀ—ਅਮਲ ਜੋ ਵੀ ਕਰੇਂ ਪ੍ਰਥਮ ਬੋਲਣਾ ਸੱਚ
 ਦੂਜੀ—ਜਿਸ ਦਾ ਲੂਣ ਖਾਏਂ ਬੁਰਾ ਨਾ ਚਿਤਵੀਂ ਉਸ।
 ਤੀਜੀ—ਦੀਨ ਗ਼ਰੀਬ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਦੁੱਖ
 ਗੁਰੂ ਕਰੇਗਾ ਖਸਮਾਨਾ ਵਿਆਪੂ ਨਹੀਉਂ ਭੁੱਖ।’
 ਭਾਈ ਭੂਮੀਏ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਵਰਤੀ ਆਣ
 ਸੱਚੇ ਰਾਹ ’ਤੇ ਚਲਦਿਆਂ ਪਾਇਆ ਉੱਚ ਮੁਕਾਮ।

ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਸਤਗੁਰ ਤੁਰ ਪਏ ਅਗਲੇ ਪੰਧ
ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿਚ ਕੱਟ ਭੂਮੀਏ ਫੰਧ।

ਨਾਗਾ ਦੇਸ਼

ਰਾਹ ਰਮਦੇ ਠੱਗਾਂ ਚੋਰਾਂ ਗੁਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਲਿਆਣ
ਬਾਬੇ ਉਥੋਂ ਮੋੜਿਆ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਮੁਹਾਣ।
ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਦਰਿਆ ਨਾਲ ਤਹਿ ਕਰ ਲੰਮੀ ਵਾਟ
ਰਮਤੇ ਰਮਤੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਬਾਬਾ ਗੋਲਾਘਾਟ।
ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਧਨਾਸਰੀ ਵਾਦੀ ਚੌੜੇ ਮੈਦਾਨ
ਨਾਗਾ ਅਤੇ ਮੁਨੀਰ ਪਹਾੜਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰੇ ਜੋ ਆਣ।
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸ਼ਿਬਸਾਗਰ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ ਗੋਲਾਘਾਟ
ਲੋਕ ਕਬਾਇਲੀ ਵਸਦੇ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਖਾਸ।
ਦੇਣ ਮਨੁੱਖੀ ਬਲੀ ਉਹ ਖਾਣ ਮਨੁੱਖੀ ਮਾਸ
ਤਾਂਬੇ ਰੰਗੀ ਚਮੜੀ ਤੇ ਨੈਣ ਬਦਾਮੀ ਖਾਸ।
ਕਲਤਾਰਕ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਪਦਿਆਂ ਸਤਿਨਾਮ
ਵਾਦੀ ਵਿਚ ਧਨਾਸਰੀ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਣ
ਮਿੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ ਜੋ ਗੂੰਜੀ ਫਿਜ਼ਾ 'ਚ ਆਣ
ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ਸੁਰਤ ਜੁੜੀ ਵਿਚ ਨਾਮ।
ਜਾਣ ਅਜਨਬੀ ਗੁਰਾਂ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਆ ਪਰਹਾਰ
ਮੋਮ ਹੋਏ ਹਿਰਦੇ ਤਦੇ ਕਰ ਸਤਗੁਰ ਦੀਦਾਰ।
ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਦਾਤ ਦੇਇ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਣਹਾਰ
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਤੁਰੇ ਪਏ ਬਾਬਾ ਵੱਲ ਇੰਫਾਲ।

ਇੰਫਾਲ (ਮਨੀਪੁਰ)

ਭੂਮੀ ਇਹ ਆਭੂਖਣਾਂ ਦੀ, ਝੀਲਾਂ ਮਣੀਆਂਹਾਰ
ਚੋਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਚੋਟੀਆਂ ਵਿਚ ਵਾਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ।
ਰਾਜਧਾਨੀ ਇੰਫਾਲ ਦਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ
ਕਲਾ ਅਤੇ ਸੰਗੀਤ ਵਿਚ ਸਿਰਜਣਸ਼ੀਲ ਇਹ ਖਾਸ।
ਦੇਣ ਲਈ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਪਰਮਸਤ ਪੈਗ਼ਾਮ
ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਇੰਫਾਲ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਆਣ।
ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਮਰਦਾਨੇ ਤਾਈਂ ਭੁੱਖ ਸਤਾਇਆ ਆਣ
ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਘਰ ਭੋਜਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲ-ਪਾਨ।

ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਬਿਠਾਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਭੋਜਨ ਉਸ ਛਕਾਇਆ ਵਿਚ ਡਾਢੇ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਸਤਗੁਰਾਂ ਲਈ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਨਾਲ
 ਡੇਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਦਾਰ।
 ਪੁੱਤਰ ਸੁਧਰ ਸੈਨ ਵੀ ਆਇਆ ਝੰਡੇ ਨਾਲ
 ਚਰਨ ਪਰਸ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਸੀਨੇ ਪਾਈ ਠਾਰ।
 ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਵੀ ਲੈ ਸੁਗਾਤਾਂ ਭੇਟ
 ਬਾਬੇ ਚਰਨੀਂ ਆ ਪੁੱਜਾ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹੇਤ।
 ਭਾਈ ਝੰਡੇ ਦੀ ਸੇਵ ਤੋਂ ਸਤਗੁਰ ਹੈ ਨਿਹਾਲ
 ਮੰਜੀ ਇਕ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਬਾਬੇ ਵਿਚ ਇੰਫਾਲ।
 ਝੰਡਾ ਬਾਢੀ ਥਾਪਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਰਾਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਨ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਅਪਾਰ।
 ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਸੇਵਾਦਾਰ
 ਇੰਦਰ ਸੈਨ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੀਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰ।
 ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਜੀਵਨੀ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
 ਸੰਗਤ ਰੂਪ 'ਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਰਨ ਗੁਰਦੇਵ।
 'ਪੰਜ ਸੌ ਮਨ ਚੂਣ ਆਟਾ ਤਿਸ ਲੰਗਰ ਲੋਕ ਪਕਾਣ
 ਚੌਦਾਂ ਸੌ ਸ਼ਹਿਰ ਝੰਡੇ ਦੀ ਪੈਰੀਂ ਪੜਦਾ ਆਣ।
 ਮੁਹੰਮਦ ਕਾਜ਼ਿਮ ਲਿਖਿਆ 'ਏ ਡਿਸਕ੍ਰਿਪਸ਼ਨ ਆਫ ਅਸਾਮ'
 ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ ਲੜੀ ਲੋਕ 'ਨਾਨਕ ਕਬੀਲਾ ਕਹਾਣ।
 ਪੱਥਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਪੂਜ ਛੱਡਣ ਦਾ ਦੇਇ ਉਪਦੇਸ਼
 ਸਿਲਚਰ ਵੰਨੀਂ ਤੁਰ ਪਏ ਪੂਰਤੀ ਹਿਤ ਸੰਦੇਸ਼।

ਸਿਲਚਰ

ਟਾਪੂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਇਕ ਸੁਰਮਾ ਨਦੀ ਸਥਿਤ
 ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਖੇਰਦੀ ਸੁਹਜ ਸੁਆਦ ਅਮਿਤ।
 ਸਿਲਚਰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਵੀਹ ਮੀਲ ਭਵਨ ਪਹਾੜੀ ਥਾਂ
 ਬੋਧੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਣਿਆ ਇਕ ਪੜਾਅ।
 ਵੱਡੇ ਇਕ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ-ਅੰਦਰੀ ਕੱਟ
 ਗੁਫਾ-ਨੁਮਾ ਇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਣਿਆ ਬੋਧੀ ਮੱਠ।
 ਮੂਰਤੀ ਵੱਡੀ ਬੁੱਧ ਦੀ ਵਿਚ ਸਥਾਪਿਤ ਇਸ
 ਸੈਂਕੜੇ ਬੋਧੀ ਕਰਨ ਆ ਪੂਜਾ ਅਰਚਨਾ ਨਿੱਤ।

ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਬਹਿ ਗਏ ਬਾਬਾ ਇਸੇ ਥਾਂਵ
 ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਇਕ ਝੰਗੀ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਣ।
 ਵਿਚ ਹਵਾ ਦੇ ਗੂੰਜੀਆਂ ਤਰਬਾਂ ਟੂਣੇਹਾਰ
 ਸੁਰਤ ਜੁੜੀ ਜੁ ਇਕਸੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ।
 ਮਗਨ ਜੋ ਪੂਜਾ ਅਰਚਨਾ ਸਨ ਬੋਧ ਮੱਠ ਵਿਚਕਾਰ
 ਰਸ-ਭਿੰਨਾ ਸੁਣ ਕੀਰਤਨ ਅੰਦਰੋਂ ਆਏ ਬਾਹਰ।
 ਬੈਠ ਗਏ ਇਕ-ਇਕ ਕਰ ਬਾਬੇ ਲਾਗੇ ਆਣ
 ਧੰਨ-ਧੰਨ ਸਭਨਾਂ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਬਾਣੀ ਗੁਣਗਾਨ।
 ਝੱਲ ਨਾ ਸਕਿਆ ਦੇਵਲੂਤ ਰਾਜਾ ਨਾਨਕ ਪਰਚਾਰ
 ਖਤਮ ਕਰਨ ਹਿਤ ਪੁੱਜਿਆ ਹੱਥ ਲੈ ਨੰਗੀ ਤਲਵਾਰ।
 ਬਾਬੇ ਉਚਰੇ ਬੋਲ ਤਦ ਵਿਚ ਸਿਫਤ 'ਚ ਨਿਰੰਕਾਰ
 'ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਹੱਥ ਹੈ ਕੌਣ ਸਕੇ ਉਸ ਮਾਰ।
 ਵੈਰ ਕਰੇ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋ ਭੋਗੇ ਕਸ਼ਟ ਹਜ਼ਾਰ'
 ਪਰਮ ਸਤਿ ਪੈਗਾਮ ਸੁਣ ਉਸ ਹਿਰਦੇ ਪਈ ਠਾਰ।
 ਗੁੱਸਾ ਠੰਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਲੱਗੀ ਹਿਰਦੇ ਬਾਣ
 ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਈ ਦੇਵਲੂਤ ਨਾਨਕ ਚਰਨੀਂ ਆਣ।
 ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਉਹ ਗੁਰ ਨਾਨਕ 'ਉੱਚਾ ਦਰ'
 ਰੁੱਖਾਂ ਦੀ ਝੰਗੀ ਨੂੰ ਲੋਕ ਆਖਣ 'ਨਾਨਕ ਘਰ'।
 ਕੁਝ ਦਿਨ ਵਿਚ ਸਤਰੰਗੀਆਂ ਦੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਵਖਿਆਨ
 ਸਿਲਹਟ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੱਲ ਪਏ ਤਾਰਨੇ ਹਿਤ ਨਿਧਾਨ।

ਸਿਲਹਟ

ਜੋਵਾਈ ਤੋਂ ਜੈਨਤੀਪੁਰ ਗਾਹ ਪਰਬਤ ਵੀਰਾਨ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਸਤਗੁਰੂ ਸਿਲਹਟ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
 ਸੁਰਮਾ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ਵਸਿਆ ਨਗਰ ਜੋ ਸੰਖਘਾਟ
 ਸਮਾਂ ਪੈਣ 'ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਲੋਕ ਸਿਲਹਟ ਖ਼ਾਸ।
 ਕਰਨੀ ਵਾਲਾ ਪੀਰ ਇਕ ਸ਼ਾਹ ਜਲਾਲ ਸੀ ਨਾਮ
 ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆ ਪੁੱਜਾ ਇਸ ਥਾਂਵ।
 ਬਾਬੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਸ਼ਟੀ ਰੂਹ ਹੋਈ ਸ਼ਰਸਾਰ
 ਧੰਨ-ਧੰਨ ਕਹਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੁੱਜਾ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰ।
 ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਬੋਸ ਨਾਮ ਦਾ ਵਾਗਮਾਰਗੀ ਇਕ
 ਸੰਗਤ ਸਿੱਖਿਆ ਕਰਨ ਕਰ ਬਣਿਆ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖ।

ਸੰਗਤ ਦੀ ਸਥਾਪਤੀ ਵਿਚ ਸਿਲਹਟ ਕੀਤੀ ਆਪ
 ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਬੋਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਮੁਖੀਆ ਦਿੱਤਾ ਥਾਪ।
 ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਪਰਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ਜਪਦਿਆਂ ਸਤਿਨਾਮ
 ਅਗਰਤਲਾ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ।
 ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਣੀ ਗੌਰਜਾਂ ਆਈ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ
 ਸਿੱਖ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਸਾਰ।
 ਭੇਟਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਕੀਮਤੀ ਸੀ ਲਿਆਈ ਵਸਤਾਂ ਨਾਲ
 ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਭ ਵੰਡੀਆਂ ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਦਾਤਾਰ।
 ਰਾਮਦੇਵ ਤੇ ਰਤਨਦੇਵ ਅਨਿਨ ਸਿੱਖਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ
 ਗੌਰਜਾਂ ਰਾਣੀ ਦੇ ਪੋਤੇ ਪੜਪੋਤੇ ਸਨ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ।
 ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੀ ਹਾਥੀ ਜੇਹੀਆਂ ਅਮੁੱਲ ਭੇਟਾਵਾਂ ਨਾਲ
 ਨੌਵੇਂ/ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਰਸ ਲਈ ਪੁੱਜੇ ਚੱਲ ਦੁਆਰ।
 ਅਗਰਤਲਾ ਤੋਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਸੀਤਾਕੁੰਡ ਵੱਲ ਜਾ
 ਹੇਠ ਪਹਾੜੀ ਸਤਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਲਿਆ ਲਾ।
 ਗਰਮ ਚਸ਼ਮਿਉਂ ਜਲ ਜਿਸ ਕੁੰਡ 'ਚ ਪੈਂਦਾ ਆ
 ਲੋਕੀਂ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਇਹਨੂੰ ਸੀਤਾ ਦੇਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ।
 ਦੱਸਿਆ ਸਾਧੂ-ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਕਰ ਵੀਚਾਰ
 ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਧਰਤੀਉਂ ਫੁੱਟਣ ਬਾਹਰ।
 ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮੇ ਕੁਦਰਤ ਭੇਦ ਅਪਾਰ
 ਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਹਨ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨਹਾਰ।
 ਪਿਆਸ ਲੱਗਣ ਤੇ ਦਾਨੇ ਦੀ ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਪਰਵਾਨ
 ਸੀਤਲ ਜਲ ਦਾ ਚਸ਼ਮਾ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਆਣ।
 ਇਥੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨੂੰ ਗਏ ਬਲਵਾ ਕੁੰਡ ਪਧਾਰ
 ਗਰਮ ਜਲ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਜਿਥੇ ਫੁੱਟਣ ਅਪਾਰ।
 ਪੱਥਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਗਰਮ ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ
 ਮੰਨਣ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ ਦੇਵੀ/ਦੇਵਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾਤ।
 ਅਹੰ ਮਤੇ ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਭੀਤਰ ਦੀ ਭ੍ਰਾਂਤ
 ਨਾਨਕ ਤਥ ਸਮਝਾ ਕੇ ਕੀਤੀ ਆਤਮਸਾਤ।
 ਘੋਰ ਤਪੱਸਵੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਅਹੰਕਾਰ
 ਗਉੜੀ ਰਾਗ 'ਚ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ।

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੈ ਖਿੰਥਾਤਾ॥
 ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸਿ ਕੀਜਹਿ ਰਾਵਲ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੀਜੈ ਡੰਡਾਤਾ॥੧॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ ॥

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਨਾਸਤਿ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੁੰਡਿ ਮੁੰਡਾਇਐ ਜੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਗੰਗਾਤਾ ॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਅੰਧਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਪਟੰਬੁ ਗਲੀ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿ ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਵਸਿਤਾ ॥

ਏਕਸੁ ਚਰਣੀ ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਕੀ ਧਾਵਸਿਤਾ ॥ ੩ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 155-156)

ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭਰਮ ਕਪਾਟ ਉਨ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰ

ਬਾਬੇ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਪਏ ਤਜ ਬੂਠਾ ਅਹੰਕਾਰ ।

ਕਠਿਨ ਪਰਬਤੀ ਰਾਹ ਜੋ ਘਿਰਿਆ ਜੰਗਲ ਆਣ

‘ਚਰਨ ਪਾਦੁਕਾ’ ਸਾਹਿਬ ਬਣਿਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ।

ਬਲਾਵਾ ਕੁੰਡ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਰਨਹਾਰ

ਚਿਟਾਗਾਗ ਦੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਸਤਿਗੁਰ ਗਏ ਪਧਾਰ ।

ਰਾਜਾ ਅਟਕਾ ਘਟਕਾ ਵੀ ਬਾਬੇ ਸ਼ਰਨੀ ਆ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਭੇਂਟ ਰੱਖ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ।

ਮਿੱਠੇ ਜਲ ਦੇ ਬਾਝ ਲੋਕ ਹੈਸਨ ਪਸ਼ੋਮਾਨ

ਦੱਸੀ ਆਣ ਸਮੱਸਿਆ ਸਤਗੁਰ ਕੋਲ ਆਣ ।

ਮਿੱਠਾ ਖੂਹ ਲਵਾਇਆ ਗੁਰ ਦੇ ਅਣਮੁੱਲੀ ਦਾਤ

ਖਾਰੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਦਿਵਾਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਾਤ ।

ਸੀਤਲ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਛਕ ਲੋਕੀਂ ਭਏ ਨਿਹਾਲ

ਰਾਜਾ ਅਟਕਾ ਘਟਕਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲ ।

ਬਣਿਆ ਗੁਰੂ ਘਰ ਇਥੇ ‘ਸਿੱਖ ਟੈਂਪਲ ਇਸਟੇਟ’

ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਜੋ ਬੰਗਲਾ ਕਰਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ।

ਭਾਈ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਚਿਟਾਗਾਂਗ ਦੀਵਾਨ

ਖੋਜ ਕਰਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ।

ਲਾਈ ਉਸ ਜਗੀਰ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਨਾਮ

ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਕਰਵਾਇਆ ਨਿਰਮਾਣ ।

ਕੋਲਕਾਤਾ (ਬੰਗਾਲ)

ਦੀਨਾਂ ਤੇ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਕਰ ਰਾਹ ਰਸਤੇ ਸੰਭਾਲ

ਹੁਗਲੀ ਨਦੀ ਕਿਨਾਰੇ ’ਤੇ ਕੋਲਕਾਤਾ ਗਏ ਪਧਾਰ ।

ਮੰਦਰ ਕਾਲੀ ਦੇਵੀ ਵਿਚ ਸੀ ਯਾਤਰੂਆਂ ਭਰਮਾਰ

ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਚ ਪੂਰੇ ਬੰਗਾਲ।
 ਪਰਮ ਸਤਿ ਉਦੇਸ਼ ਲੈ ਜਪਦਿਆਂ ਸਤਿਨਾਮ
 ਕਾਲੀ ਕਾਤਾ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
 ਰਾਜਾ ਭੱਦਰਸੈਨ ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਬਿਮਾਰ
 ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ।
 ਮੇਲ ਲਈ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਰਾਜਾ ਭੱਦਰਸੈਨ
 ਭੇਜਿਆ ਖਾਸ ਦੀਵਾਨ ਉਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈਣ।
 ਪੈਦਲ ਬਾਬਾ ਚੱਲ ਪਏ ਪੁੱਜੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰ
 ਦੇਹ ਅਰੋਗਤਾ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਪਾਈ ਸੀਨੇ ਠਾਰ।
 ਭੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਵਸਤਾਂ ਢੇਰ
 ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਲਾਈ ਨਾ ਦੇਰ।
 ਜਿਥੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਸੀ ਭੱਦਰਸੈਨ, ਨਿਧਾਨ
 ‘ਬੜਾ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤ ਗੁਰਦੁਆਰਾ’ ਹੈ ਸੁਭਾਇਮਾਨ।
 ਬੇੜੀ ਰਾਹੀਂ ਕਰਦਿਆਂ ਹੁਗਲੀ ਨਦੀ ਪਾਰ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਭੱਦਰ ਕਾਲੀ ਦੁਆਰ।
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ ਦੁਰਗਾ ਪੂਜ ਤਿਉਹਾਰ
 ਲੋਕ ਬੰਗਾਲੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਪੁੱਜਣ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਸੰਢੇ ਬੱਕਰੇ ਮਹਿੰਦੀ ਨਾਲ ਸਿੰਗਾਰ
 ਬਲੀ ਦੇਣ ਹਿਤ ਪੁੱਜਦੇ ਭੱਦਰ ਕਾਲੀ ਦੁਆਰ।
 ਕਰਦੇ ਤੱਕਿਆ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਦੁਰਗਾ ਕਿਵੇਂ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰ।
 ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਲੁੱਟਦੇ ਸੀ ਪਾਂਡੇ ਦੇਵੀ ਪੱਜ
 ਮਾਇਆ ਕਿੱਦਾਂ ਸਕਦੀ ਐ ਮਨ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਲੂ ਕੱਜ ?
 ਵਿਚਰਦੇ ਹੋਏ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਲੋਕਾਂ ਮੱਤ
 ਦੇਵੀ ਕਦ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੰਦੀ ਪੀ ਇਨਸਾਨੀ ਰਤ ?
 ਪਸੂ-ਬਲੀ, ਨਰ-ਬਲੀ ਨੂੰ ਭੰਡਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਦੇਵੀ ਪੂਜਨ ਲਈ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸੰਘਾਰ।
 ਰਾਹੋਂ ਭਟਕੇ ਭੁੱਲੜਾਂ ਦਾ ਬੇੜਾ ਲਾਉਂਦੇ ਪਾਰ
 ਵੱਲ ਉਤੀਸਾ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਉਤੀਸਾ

ਗੰਗਵੰਸ਼ੀ/ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਸੀ ਸਾਮਰਾਜ
 ਉਸਰੇ ਮੰਦਰ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ।

ਅਤਿ ਪੁਰਾਤਨ ਮੰਦਰਾਂ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਪਾਵਨ ਦੇਸ਼
 ਵਿਚ ਉੜੀਸਾ ਦਾਨੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪਰਵੇਸ਼।
 ਮੰਦਰ ਸਬਜ਼ ਵਾਦੀਆਂ ਗਗਨੀ ਰੂਪ ਪਹਾੜ
 ਸਿੰਜਣ ਨਦੀਆਂ ਪੰਜ ਆਬ ਧਰਤੀ ਪਾਵਨ ਠਾਰ।
 ਮਹਾਨ ਅਸ਼ੋਕ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੁੱਟ ਜੰਗੀ ਹਥਿਆਰ
 ਕੀਤਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਥ ਤੁਰ ਬੋਧ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ।
 ਗੰਗ ਕੇਸਰੀ ਰਾਜਿਆਂ ਵੱਖਰੇ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰ
 ਸੈਆਂ ਮੰਦਰ ਉਸਰੇ ਹਿੰਦੂ ਮਤਾਨੁਸਾਰ।
 ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਬੰਗਾਲ ਵਿਚ ਕਰ ਬਾਣੀ ਵਖਿਆਨ
 ਸੰਗਤ ਪਿੰਡ ਭਦਰਕ ਲਾਗੇ ਪੁੱਜੇ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
 ਨਿੰਮ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਜਾ ਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਏ
 ਰੱਬੀ ਮੌਜ 'ਚ ਮਰਦਾਨੇ ਦਿੱਤੀ ਰਬਾਬ ਵਜਾਏ।
 ਝੁੰਗੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਲੋਕ ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਸਥਾਨ
 ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਰਤਨ ਬਾਣੀ ਵਖਿਆਨ।
 ਸੰਗਤ ਰੂਪ 'ਚ ਲੋਕ ਬਹਿ ਸੁਣਦੇ ਬਾਣੀ ਆਣ
 ਸਿਮਰਨ ਸੇਵਾ ਨਾਮ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕਲਿਆਣ।
 'ਬੰਸੀ ਬਲਭ ਗੋਸਵਾਮੀ' ਉੜੀਆ ਕਵੀ ਬਖਾਨ
 ਦੇਣ ਹਵਾਲਾ ਕਾਵਿ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਿੰਡ ਆਣ।
 ਮਾਲ ਵਿਭਾਗ ਰਿਕਾਰਡ ਵੱਜੇ ਉੜੀਆ ਸਰਕਾਰ ਸਥਾਨ
 'ਨਾਨਕ ਡਿਹ' ਕਰ ਮਿਲਦਾ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ।
 ਭਦਰਕ ਅਤੇ ਜਾਜਪੁਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਵਿਰਾਜ
 ਦੱਖਣ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਜਾ ਕਟਕ ਪੁੱਜੇ ਮਹਾਰਾਜ।

ਕਟਕ

ਸ਼ਾਸਕ ਕਟਕ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰੁਦਰ ਦੇਵ
 ਸੁਣ ਕੇ ਆਉਣਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਆ ਪੁੱਜਾ ਵਿਚ ਸੇਵ।
 ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹੀ ਕਰ ਵੀਚਾਰ
 ਬਣਿਆ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖ ਅਪਾਰ।
 ਚੈਤੰਨਯ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਲੱਗਾ ਡਾਢਾ ਦੁੱਖ
 ਚੁੱਕਿ ਪਹਿਲੋਂ ਸੀ ਰਾਜਾ ਚੈਤੰਨਯ ਦਾ ਸ਼ਿਸ਼।
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਭਜਾਣ ਹਿਤ ਲਾਈ ਪੂਰੀ ਵਾਹ
 ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਈ ਤਾਟਕ ਵਿਦਿਆ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗਾ ਆ।

ਮਾਖਿਓਂ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲ ਸੁਣ ਮਨ ਦਾ ਖਿੜਿਆ ਬਾਗ
 ਜੰਤਰ ਮੰਤਰ ਤੰਤਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਤਿਆਗ।
 ਇਕ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉੱਠਣ 'ਤੇ ਚੈਤੰਨਯ ਦਰਵੇਸ਼
 ਟਾਹਣੀ ਇਕ 'ਸਹਾਰਾ ਰੁੱਖ' ਕੀਤੀ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼।
 ਦਾਤਣ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਉੱਥੇ ਸੁੱਟ
 ਸਮਾਂ ਪੈਣ 'ਤੇ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਉਸਨੇ ਫੁੱਟ।
 ਅੱਜ ਵੀ ਕਟਕ ਵਿਚ ਹੈ ਬਿਰਖ ਇਹ ਆਬਾਦ,
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦਾਤਣ ਸਾਹਿਬ' ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਮਹਾਂਨਦੀ ਦਰਿਆ ਕੰਢੇ ਥਾਂ ਜੋ ਕਿਸ਼ਤੀ ਘਾਟ
 ਪਾਵਨ ਥਾਂ 'ਕਾਲੀ ਬੋਦਾ' ਕਹਿ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।

ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ

ਕਟਕ ਤੋਂ ਚੱਲ ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪੁੱਜੇ ਗੁਣੀਂ ਨਿਧਾਨ
 ਪੂਰਵ ਦਾ ਕਾਂਸ਼ੀ ਮੰਨਦੇ ਲੋਕੀਂ ਇਸ ਸਥਾਨ।
 ਇਸੇ ਥਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਯੁੱਧ ਹੋਇਆ ਸੀ ਘਮਸਾਨ
 ਬੋਧ-ਅਨੁਯਾਈ ਬਣਿਆ ਸੀ ਤਦ ਅਸ਼ੋਕ ਮਹਾਨ।
 ਬਿੰਦੂ ਸਾਗਰ ਝੀਲ ਜੋ ਬਣੀ ਨਗੀਨੇਹਾਰ
 ਗਿਰਦੇ ਪਾਵਨ ਮੰਦਰਾਂ ਦੀ ਸੁੰਦਰ ਛਬ ਅਪਾਰ।
 ਮਨਮੋਹਕ ਗੁਫਾਵਾਂ ਹਨ ਸਕੰਧਗਿਰੀ ਵਿਚ ਜੋ
 ਚਿਤ੍ਰਕਲਾ ਤੇ ਨੱਕਾਸ਼ੀ ਲੈਂਦੀ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਮੋਹ।
 ਮੰਦਰਾਂ 'ਚੋਂ ਕੋਣਾਰਕ ਹੈ ਸੂਰਜ ਮੰਦਰ ਇਕ
 ਚੰਦ੍ਰਭਾਗਾ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਇਸਥਿਤ।
 ਨੀਚਿਓਂ ਉੱਪਰ ਰਚਨਾ ਅਦਭੁਤ ਤੇ ਮਨਮੋਹਕ
 ਸ਼ਿਲਪ ਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੇਵ, ਗੰਧਰਬ, ਪਸੂ ਅਪਸਰਾ ਲੋਕ।
 ਚੌਵੀ ਪਹੀਆਂ ਨਾਲ ਜੋ ਸੱਤ ਘੋੜੇ ਬੇਮਿਸਾਲ
 ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਸੂਰਜ ਦੇਵ ਦੀ ਸੋਹੇ ਬਾ-ਕਮਾਲ।
 ਜਾਪੇ ਜੀਕੂੰ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸੂਰਜ ਦਾ ਰਥਵਾਨ
 ਸਾਗਰ ਹੀ ਟੱਪ ਜਾਏਗਾ ਲਾ ਕੇ ਇਕ ਉਡਾਨ।
 ਚਾਤਰ ਸ਼ਿਲਪਕਾਰੀਆਂ ਲਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਵਾਹ
 ਦਿੱਤੇ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਗੁੱਝੇ ਅਰਥ ਛੁਪਾ।
 ਸੱਤ ਘੋੜੇ ਜੋ ਰਥ ਦੇ ਹਫਤੇ ਦੇ ਸੱਤ ਵਾਰ
 ਚੌਵੀ ਚੱਕੇ, ਅੱਠ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਡੂੰਘੀ ਵੀਚਾਰ।

ਉੱਚ ਤੋਹਰੀ ਛੱਤਰੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਵੱਲ ਆਕਾਸ਼
ਉੱਚ-ਆਤਮਕ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਕਰਾਉਂਦੀ ਪਾਸ਼।
ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸੁਹਜ ਕਰਨ ਉਜਿਆਰ
ਪੁਰੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਰੁਖ ਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਕਰਨੀਹਾਰ।

ਪੁਰੀ

ਮੰਦਰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਪੁਰੀ ਸਾਗਰ ਕੰਢੇ ਇਸਥਿਤ
ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਵੱਲੋਂ ਉਸਰੇ ਚਹੁ ਮੱਠਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ।
ਵਿਸ਼ਵਕਰਮਾ ਤੋਂ ਘੜਵਾ ਮੂਰਤੀ ਜਗਨ ਨਾਥ
ਬ੍ਰਹਮੇ ਇਕ ਮਨੋਤਨਸਾਰ ਹੱਥੀਂ ਥਾਪਿਆ ਆਪ।
ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਵਿਚ ਅਸਥਾਪਨ ਇਸ।
ਮੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਦਭੁਤ ਬੇਮਿਸਾਲ
ਲੋਕੀਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਆਵਣ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ।
ਹਾੜ੍ਹ ਮਹੀਨੇ ਰੱਬ ਯਾਤਰਾ ਕੱਢਦੇ ਨੇ ਹਰ ਸਾਲ
ਹੀਰੇ ਪੰਨੇ ਰਤਨ ਜੜਾਊ ਕਰਦੇ ਰੱਬ ਤੱਯਾਰ।
ਮੂਰਤ ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਰੱਬ ਦੇ ਵਿਚ ਬਿਠਾਲ
ਖਿੱਚਣ ਲੱਖਾਂ ਯਾਤਰੂ ਡਾਢੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ।
ਕਦੀ-ਕਦੀ ਤਾਂ ਕਾਨ੍ਹ ਦੇ ਡਾਢੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
ਪਹੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਲੇਟ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦੇ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣ।
ਜਗਨ ਨਾਥ ਦੀ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉਜਿਆਰ
ਪੁੱਜੇ ਦਾਨੇ ਨਾਲ ਗੁਰ ਵੇਲਾ ਸੀ ਤਿਉਹਾਰ।
ਮੂਰਤੀ-ਪੂਜਕ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਤੀ ਵੱਲ ਸਿਖਾਣ
ਮੀਲਾਂ ਪੈਂਡਾ ਤਹਿ ਕਰ ਇਸ ਤੀਰਥ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਸਜਿਆ ਮੰਦਰ ਸਾਹਮਣੇ ਡਿੱਠਾ ਤਾਰਨਹਾਰ
ਮੰਦਰ ਦੇ ਅਹਾਤਿਉਂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਬਾਹਰ।
ਸਾਹਵੇਂ ਨੀਲ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਉੱਪਰ ਨੀਲਾ ਅਸਮਾਨ
ਸੁਹਜਮਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਜੁੜੀ ਆਣ।
ਪੌਣਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਰੁਮਕਦੀ ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਛੋਅ
ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਛੂਹ ਗਈ ਅੰਦਰੋਂ ਪਈ ਖੋਹ।
ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਮਿਲਣ ਦਾ ਚਾਅ
ਲੋਕੀਂ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਚਰਨੀਂ ਬੈਠੇ ਆ।

ਚੈਤੰਨਯ ਮਹਾਂਪ੍ਰਭੂ ਵੀ ਵਿਚ ਸੰਗਤ ਦੇ ਆਣ
 ਜੁੜੇ ਇਲਾਹੀ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਖਾ ਕਲੇਜੇ ਬਾਣ।
 ਸਥਾਨਕ ਰਾਜਾ ਦੇ ਸੱਦੇ 'ਤੇ ਸਤਗੁਰ ਹੋਏ ਤਿਆਰ
 ਮੰਦਰ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਬਾਬਾ ਸੰਗਤ ਨਾਲ।
 ਤਾਹੀਓਂ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਗੁਰਾਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰਵੇਸ਼
 ਆਰਤੀ ਵੱਲ ਸਿਖਾਣ ਦਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਉਦੇਸ਼।
 ਪਾਂਡਿਆਂ ਹੱਥ ਸੀ ਹੀਰੇ ਪੰਨੇ ਨਗ ਜੜਾਉ ਥਾਲ
 ਕੰਧਾਂ ਤੋਂ ਫਾਨੂਸਾਂ ਦਾ ਡਗਮਗ ਡੌਲੇ ਚਮਕਾਰ।
 ਪੂਧ ਸੁਗੰਧਿਤ ਬੱਤੀਆਂ ਜਗਣ ਦੀਵੇ ਵਿਚ ਥਾਲ
 ਆਰਤੀ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪਾਂਡੇ ਰਹੇ ਉਤਾਰ।
 ਸਾਹਵੇਂ ਮੂਰਤੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਘੁੰਮਣ ਦੀਵੇ ਸਤਿਕਾਰ
 ਦੇਵ ਲੋਕ ਦੀ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਵਿਚ ਜਾਪੇ ਜਿਉਂ ਝਲਕਾਰ।
 ਖੜਕ ਰਹੀਆਂ ਸੀ ਟੱਲੀਆਂ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸੀ ਥਾਲ
 ਸੰਖਾਂ ਦੀ ਇਸ ਗੂੰਜ ਵਿਚ ਸੀ ਝੁਮ ਰਿਹਾ ਪੰਡਾਲ।
 ਤੱਕਿਆ ਪੱਥਰ ਪੂਜਕਾਂ ਦਾ ਮੂਰਤੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 'ਹੱਥ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ?'
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੀ ਖੜ੍ਹੇ ਪੰਡਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਪਿਛਾਂਹ ਹਟਦੇ ਮਲਕੜੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਬਾਹਰਵਾਰ।
 ਬੈਠ ਗਏ ਜਾ ਉਸ ਥਾਂ ਜਿਥੇ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਅਸਮਾਨ
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ 'ਤੇ ਵਿਸਮਾਦੀ ਨੈਣ ਗਏ ਮੁੰਦ ਆਣ।
 ਆਰਤੀ ਮੁੱਕਣ 'ਤੇ ਨਾਨਕ ਦਿੱਸੇ ਨਾ ਜਦ ਖਾਸ
 ਰਾਜਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਤੋਂ ਪੰਡੇ ਆਏ ਚੱਲ ਗੁਰ ਪਾਸ।
 ਬਾਹਰ ਸੀ ਬੈਠੇ ਗੁਰੂ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਇਕ ਚਿੱਤ
 ਜੱਗ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਹੈ ਇਕ।
 ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਆਏ ਸੀ ਆਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ
 ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰਕੇ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰ।
 'ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ਆਰਤੀ ਕਰਨਾ ਆਰਤ
 ਪਰ ਖੁਦ ਦੇ ਸਿਰਜੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਆਰਤੀ ਹੈ ਅਕਾਰਤ।'
 ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਕੁਲ ਕੁਦਰਤ ਰਹੀ ਉਤਾਰ
 ਚੰਨ ਤਾਰੇ ਸੂਰਜ ਅਰਪਿਤ ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਦਰਬਾਰ।
 ਸੋਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਸੋਹਣੀ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਥਾਪ
 ਬਾਬੇ ਰਾਗ ਧਨਾਸਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪ:

ਗਗਨ ਮੈਂ ਬਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ ਬਨੇ
 ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ॥
 ਧੂਧੁ ਮਲਆਨਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ
 ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੁਲਿਤ ਜੋਤੀ ॥੧॥
 ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਭਵ ਖੰਡਨਾ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥
 ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਹਸ ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ
 ਕਉ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥
 ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ ਗੰਧ ਬਿਨੁ
 ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥੨॥
 ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥
 ਤਿਸ ਦੈ ਚਾਨਣਿ ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥
 ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
 ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥੩॥
 ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ
 ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ
 ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਵਾਸਾ ॥੪॥੩॥

Unistar Books Pvt

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 663)

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਆਰਤ ਰੂਪੀ ਬਾਲ
 ਜਗਣ ਦੀਵੇ ਚੰਦ, ਸੂਰ ਤਾਰੇ ਟਿਮਕਣ ਨਾਲ।
 ਪੌਣ ਹਿਮਾਲਿਓਂ ਸੰਦਲੀ ਚਉਰ ਕਰੇ ਆ ਨਿਤ
 ਸਗਲ ਬਨਸਪਤ ਮੌਲਦੀ ਉਸਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ।
 ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਮਿਆ ਸਰਬਸ ਸਰਬਾਧੀਸ਼
 ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੇਗਵਾਨ ਵਧੀਕ।
 ਸਰਬਜੋਤ ਹੈ ਪਸਰ ਰਹੀ ਵਿਚ ਉਸੇ ਦੀ ਜੋਤ
 ਚਾਨਣ ਸਭ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦਾ ਓਹੀ ਓਤ-ਪੋਤ।
 ਭਵਖੰਡਨ ਦੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਗਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਗੀਤ
 ਦੱਸੀ ਬਾਬੇ ਸਭਸ ਨੂੰ ਕਾਦਰ/ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰੀਤ।
 ਪਾਖੰਡ ਅਰਚਨਾ ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਨ
 ਲੜ ਲੱਗ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਦੇ ਕਰਨਾ ਉਸ ਪਿਆਨ।
 ਆਰਤੀ ਬਾਰੇ ਇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਹਾ 'ਟੈਗੋਰ' ਸੀ ਆਣ
 'ਇਸ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਹੋਰ ਨਾਹ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਗਾਣ'।

ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੂਰਜ ਸਤਸੰਗ ਪੁਰੀ ਬਣੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲ
ਜੀਵਨ ਰੋਂ ਧੜਕਣ ਲੱਗੀ ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਸੰਭਾਲ।
ਜਿਥੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰਹੇ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ-ਸਾਰ
ਇਕ ਪਾਖੰਡੀ ਤੱਕਿਆ ਨਿੱਤ ਬਹ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ।
ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਦਰਸ਼ੀ ਦਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਜੋ ਨਾਦਾਨ
ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ 'ਚ ਆਂਵਦਾ ਪੰਡਾ ਇਸਦਾ ਨਾਮ।

ਕਲਯੁਗ ਪਾਂਡਾ

ਅਕਸਰ ਨੇੜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਨ
ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਬਹਿੰਦੇ ਆਣ
ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਕਰ ਗੁੰਮਰਾਹ
ਨੂਠੇ ਭਰਦੇ ਲਾ ਕੇ ਦਾਅ।

ਬਾਬੇ ਨਜ਼ਰ ਦੁੜਾਈ ਦੂਰ
ਤੱਕਦੇ ਕੀ ਨੇ ਤਦੋਂ ਹਜ਼ੂਰ
ਪੰਡਾ ਇਕ ਸਮਾਧੀ ਲਾ
ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਕਰੇ ਗੁੰਮਰਾਹ।

ਯਾਤਰੂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
ਕਰਵੇ ਦੇ ਵਿਚ ਭੇਟਾ ਪਾਣ
ਪੰਡੇ ਕਦ ਸੀ ਭਗਤੀ ਸਾਧੀ
ਪੈਸੇ ਖਾਤਰ ਲਾਈ ਸਮਾਧੀ।

ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਪਾ ਸੈਤਾਨ
ਕਦੀ ਧੌਣ ਵੱਲ ਕਰ ਅਸਮਾਨ
ਕਲਯੁਗੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਵੇ
ਕਹੇ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਸ਼ਨ ਦਿਸ ਆਵੇ।

ਨਾਲ ਕਹੇ ਦਿਸੇ ਪਰਲੋਕ
ਝੁੰਮਣ ਸੁਣਦਿਆਂ ਭੋਲੇ ਲੋਕ
ਭੁੱਲੇ-ਭਟਕੇ ਸਭ ਨਾਦਾਨ
ਕਰਵੇ ਕੌਡੀਆਂ ਸਿੱਕੇ ਪਾਣ।

ਪਾਂਡੇ ਤਾਈਂ ਸਬਕ ਸਿਖਾਣ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆਣ
ਪੋਲੇ ਪੈਰੀਂ ਕਰਵਾ ਚੁੱਕ

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਪਾਂਡੇ ਪਿੱਛੇ ਦਿੱਤਾ ਰੱਖ।

ਟੇਢੀ ਅੱਖੀਂ ਉਸ ਤਕਾਇਆ
ਲੋਟਾ ਸਾਹਵੇਂ ਨਦਰ ਨਾ ਆਇਆ
ਘਾਬਰੇ ਨੇ ਇਤਉਤ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹਾਸਾ ਮੱਚਿਆ।

ਸੱਚ ਨਾਮ ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਐਬ
ਦਿਸਦਾ ਲੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਗੈਬ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੋਟੇ ਦੀ ਨੀ ਸਾਰ
ਦਰਸ ਦਿਖਾਉ ਕੀ ਤ੍ਰੈਕਾਲ ?

ਸਮਝ ਕੇ ਸਭ ਤ੍ਰੈਲੋਕੀ ਛਲ
ਜਾ ਬੈਠੇ ਸਭ ਬਾਬੇ ਵੱਲ
ਲੋਕ ਕਰਨ ਜੋ ਝੂਠੀ ਪ੍ਰੀਤ
ਧਰਮ ਸਥਾਨ ਨੇ ਹੋਣ ਪਲੀਤ।

ਮਿੱਠਤ ਨਾਲ ਗੁਰਾਂ ਸਮਝਾਇਆ
ਪਾਂਡੇ ਕਲਯੁਗ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ
ਵਾਰਸ ਉਹਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਆਰਤੀ ਪੜ੍ਹਨ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨਿੱਤ।

ਆਰਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਗੁਰਾਂ ਜਗਨ ਨਾਥ ਜਿਸ ਥਾਂ
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੰਗੂ ਮੱਠ ਬਣਿਆ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ।
ਸਾਗਰ ਤੱਟ 'ਤੇ ਦਾਨੇ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਵਣ ਹਿੱਤ
ਖੋਦੀ, ਖੁੰਡੀ ਨਾਲ ਗੁਰ ਧਰਤੀ ਮਾਂ ਦੀ ਹਿੱਕ।
ਤਦੇ ਮਿੱਠੇ ਜਲ ਦਾ ਚਸ਼ਮਾ ਫੁੱਟਿਆ ਇਕ
ਜਲ ਮਿੱਠਾ ਸੀ ਸੁਆਦਲਾ ਦਾਨੇ ਠਾਰੀ ਹਿੱਕ।
'ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰ ਚਕਿ' ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰਮਾਣ
ਨਾਨਕ ਸਿੱਖ ਕਲਯੁਗ ਬਣਵਾਈ ਬਾਉਲੀ ਇਥੇ ਆਣ।
ਭਵਖੰਡਨ ਦੀ ਆਰਤੀ ਕਰ, ਗਾ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਗੀਤ
ਕਾਦਰ ਦੇ ਸੰਗ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਦੱਸੀ ਅਚਰਜ ਪ੍ਰੀਤ।

•

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਪੰਜਵਾਂ ਸਰਗ
ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ
(ਭਾਗ ਦੂਜਾ)

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

“ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮਲੁ ਖਾਇ ॥
ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਆ ਘਾਇ ॥
ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧੁ ॥
ਤੀਨੇ ਓਜਾੜੇ ਕਾ ਬੰਧੁ ॥”

-ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਦ੍ਰਾਵਿੜ ਫੇਰੀ

ਨਾਲੋ-ਨਾਲ ਸਮੁੰਦ ਤੱਟ ਤੁਰ ਪੈਦਲ ਮੀਲੋ-ਮੀਲ
ਕੀਤਾ ਜਾ ਉਤਾਰ ਗੁਰ ਕੰਢੇ ਚਿਲਕਾ ਝੀਲ।

ਪੈਂਤੀ ਮੀਲਾਂ ਤੀਕ ਦਾ ਆਉਂਦਾ ਇਸ ਵਿਸਤਾਰ
ਜੰਗਲ ਛੋਟੇ ਨਾਗਪੁਰ ਦਿਸਣ ਇਸਦੇ ਨਾਲ।

ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਸੈਆਂ ਪੰਛੀ ਆਣ
ਸੋਹਣੀ ਚਿਲਕਾ ਝੀਲ ਦੇ ਉੱਪਰ ਭਰਨ ਉਡਾਣ।

ਵਰਖਾ ਰੁੱਤ ਸੁਹਾਵਣੀ ਵਿਚ ਮਿੱਠਾ ਪਾਣੀ ਰਲ
ਬਦਲ ਦਏ ਤਾਸੀਰ ਤਦ ਖਾਰੇ ਪਾਣੀ ਜਲ।

ਬਗਲੇ ਅਤੇ ਇਰਾਵਤੀ ਡਾਲਫਿਨਾਂ ਦਾ ਘਰ
ਦਿਸਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਲੁਭਾਵਣੇ ਡੀਕਾਂ ਲਾਏ ਨਜ਼ਰ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਮੌਜ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਤੁਰਦੇ ਜਾਣ
ਵਿਚ ਦ੍ਰਾਵਿੜ ਦੇਸ਼ ਤਕ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਚਿਲਕਾ ਤੋਂ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਗਰ ਕੰਢੇ ਨਾਲ
ਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਾਵਿੜ ਫੈਲਿਆ ਵੱਡਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ।

ਬੀਰ ਬਹਾਦਰ ਲੋਕ ਜੋ ਧਨੀ ਨੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ
ਆਖਣ 'ਭੀਲ' ਕਮਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਜੁਬਾਨ।

ਸਦੀਉਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਚੱਲ ਕੋੜੀ ਚਾਲ
ਨਵ-ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਪਾ ਬਸਤੀਉਂ ਕੱਢਿਆ ਬਾਹਰ।

ਸੰਘਣੇ ਵਣਾਂ ਦੀ ਓਟ ਵਿਚ ਏਹਨਾਂ ਕੀਤਾ ਵਾਸ
ਬਣੇ ਨਾ ਲੇਕਿਨ ਆਰੀਅਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਹ ਦਾਸ।

ਭੀਲ, ਕਿਰਾਤ, ਦ੍ਰਾਵਿੜੀਆਂ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਭੁੱਖ
ਅੰਨ ਉਪਜਾਊ ਧਰਤੀਉਂ ਕੱਢੇ ਗਏ ਮਨੁੱਖ।

ਖਾਤਰ ਅਣਖ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਵਤਨੋਂ ਇਹ ਬੇਦਖਲ
ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਰੱਖਣੇ ਹਿੱਤ ਲੱਗੇ ਕਰਨ ਕਤਲ।

ਭੁੱਲੇ-ਭਟਕੇ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਰਸਤੇ ਤੇ ਤਾੜ
ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਦਿੰਦੇ ਬਲੀ ਸੀ ਚਾੜ੍ਹ।

ਸੀਨੇ ਰੱਖਣ ਆਰੀਅਨਾਂ ਲਈ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਅੱਗ
ਧੱਕਿਆ ਵੱਲ ਉਜਾੜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੀ ਹੱਕ ਮਾਨਵੀ ਠੱਗ।

ਕਾਰਤਿਕੇਯ, ਛੰਨਿਛਰ, ਨਰ ਸਿੰਘ, ਸ਼੍ਰੀਗਣੇਸ਼, ਮਹਾਂਦੇਵ
 ਦੇਵਤੇ ਮਨਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੀਲ ਸੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵ।
 ਮਾਣਸ-ਖਾਣੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਕਰਨੇ ਹਿਤ ਉਧਾਰ
 ਜੋਖਮ ਭਰਿਆ ਪੰਧ ਗੁਰ ਪੈਦਲ ਕੀਤਾ ਪਾਰ।
 ਪੰਨ ਸੀ ਜਿਗਰਾ ਦਾਨੇ ਆਪਣਾ ਛੱਡ ਖਿਆਲ
 ਜੋਖਮ ਭਰੇ ਪੰਧ ਵਿਚ ਤੁਰਿਆ ਨਾਨਕ ਨਾਲ।
 ਬਸਤੀ-ਬਸਤੀ ਅਟਕਦੇ ਸਾਂਝ ਨਿਮਾਣੀ ਪਾਣ
 ਜੀਵਨ-ਜਾਚੋਂ ਸੱਖਣਿਆ ਹਿੱਤ ਜੀਵਨ ਪੰਧ ਸੁਝਾਣ।
 ਲੋਕ-ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਕੇ ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਛਾਪ
 ਲੰਘ ਦ੍ਰਾਵਿੜ ਦੇਸ਼ ਆਏ 'ਰਾਜਾ ਮੁੰਦਰੀ' ਆਪ।

ਰਾਜਾ ਮੁੰਦਰੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਕਰ ਗੋਦਾਵਰੀ ਪਾਰ
 ਵਿਜੈਵਾੜਾ ਵਿਚ ਅੱਪੜੇ ਗੁਰ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰ।
 ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਸਲੂਰ ਵਿਚ ਵਲਭਚਾਰੀਆ ਪਾਸ
 ਜੀ ਆਇਆਂ ਉਸ ਆਖ ਕੇ ਗੋਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਖਾਸ।
 ਤੋਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ਬਹੁੰ ਮਾਣ-ਤਾਣ
 ਭੋਟਾ ਰੂਪ 'ਚ ਰੱਖੀਆਂ ਕਈ ਸੁਗਾਤਾਂ ਆਣ।
 ਪੂਜਾ ਆਸਣ ਥਾਪ ਕੇ ਇਹ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਂਵ
 ਵਾਪਸ ਵੱਲ ਵਿਜੈਵਾੜਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।
 ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਕਰ ਗੋਦਾਵਰੀ ਪਾਰ
 ਉੱਚੀ ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਗਏ 'ਮੰਗਲਗਿਰੀ' ਪਧਾਰ।

ਪੰਨਾ ਨਰਸਿੰਘ

ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚ ਦਾ ਪੰਧ ਸੁਝਾਣ
 'ਪੰਨਾ ਨਰਸਿੰਘ ਮੰਦਰ' ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠੇ ਆਣ।
 ਜਿਥੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰ
 ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦੀ ਹਰਨਾਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਮਾਰ।
 ਆਦਮ ਕੱਦ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਇਸ ਥਾਵੇਂ ਇਸਥਿਤ
 ਅੱਧਾ ਧੜ ਹੈ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਸੂਰਤ ਆਦਮ ਜਿਸ!
 ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਸਾਖੀ ਭਰਦੇ ਲੋਕ
 ਸੇਵਕ ਪੰਨੇ ਪੂਜਿਆ ਇਸ ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਪਰਲੋਕ।
 ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਲਈ ਜਦ ਭੀਲਾਂ ਲਿਆ ਫੜ
 ਨਰਸਿੰਘ ਆਣ ਬਚਾਇਆ ਭੀਲਾਂ ਦਾ ਬੱਧ ਕਰ।

ਪੰਨੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਮੰਗਿਆ ਨਰਸਿੰਘ ਕਰ ਫੁਰਮਾਨ
 ਪਾਣੀ ਥਾਂ ਮਾਤਾ ਪੰਨੇ ਦੀ ਸ਼ਰਬਤ ਰੱਖਿਆ ਆਣ।
 ਨਰਸਿੰਘ ਕੁਝ ਸ਼ਰਬਤ ਪੀ ਕੇ ਬਾਕੀ ਦਿੱਤਾ ਛੋੜ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਪੀ ਗਿਆ ਟੱਬਰ ਅੱਖ ਦੇ ਫੇਰ।
 ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਈ ਸਭਨਾਂ ਬਣ ਗਏ ਪੱਥਰ ਬੁੱਤ
 ਅੱਜ ਵੀ ਲੋਕ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਸ਼ਰਬਤ ਸੁਖਨਾ ਸੁੱਖ।
 ਭੀੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪੰਨੇ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਿਸ
 'ਪੰਨਾ ਨਰਸਿੰਘ ਦੀ ਧਰਤੀ' ਲੋਕੀਂ ਆਖਣ ਇਸ।
 ਸਤਿ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉਂਦੇ ਖਲਕਤ ਕਰਦੇ ਸੇਵ
 ਸੰਗ ਦਾਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁੜਾਪੇ ਆ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰਦੇਵ।

ਕੁੜਾਪਾ

ਬਾਬੇ ਤੱਕੇ ਲੋਕ ਅਜਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਲਟਕਣ ਗਲ, ਬਣ ਹਾਰ।
 ਏਸ ਧਾਰਨਾ ਮਗਰ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਮੰਨਣ ਜੁੱਤੀ ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੀ ਲੋਕੀਂ ਇਥੇ ਖਾਸ।
 ਮੱਥੇ, ਬਾਜੂ, ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅਣਜਾਣ
 ਚੰਦਨ ਨਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸੀ ਜੁੱਤੀ ਦੇ ਨੀਸ਼ਾਨ।
 ਸੋਚਣ ਜੀਹਦੇ ਪਾਸ ਹੋਊ ਜੁੱਤੀ ਦਾ ਨੀਸ਼ਾਨ
 ਜਮ ਵੀ ਨੇੜ ਨ ਆਣ ਦੀ ਜੁਰਅਤ ਕਰੂਗਾ ਆਣ।
 ਕਈ ਛਾਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਟਕੇ ਬੁੱਤ ਗਣੇਸ਼ ਦੇਵ
 ਧਨ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਵਿਚ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਸੇਵ।
 ਸਭਿਤਾਹੀਣ ਦਾਸਾਂ ਤਾਈਂ ਦੇ ਕੇ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ
 ਵਹਿਮੀਂ-ਭਰਮੀਂ ਸੋਚ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਦਾਤੇ ਮੁਕਤ।
 ਬੈਠ ਕੁੜਾਪੇ ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਾਈ ਗੁਰਾਂ ਸੀ ਜਾਗ
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਯਾਦ।

ਜੱਬਲਪੁਰ

ਵਿਚ ਕੁੜਾਪੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਧਾਰ
 'ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਤਗੁਰੂ' ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ।
 ਜਾ ਰਹੇ ਵਿਸਮਾਦ ਰੰਗ ਉਘੜ-ਦੁਗੜ ਰਾਹ
 ਪਿੱਛੋਂ ਮੱਠੀ ਚਾਲ ਚੱਲ ਮਰਦਾਨਾ ਰਿਹਾ ਆ।

ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਸੀ ਪਸਰੀ ਅਤਿ-ਭੈਦਾਇਕ ਚੁੱਪ
 ਕਿਹੜੇ ਰਾਹੇ ਜਾ ਰਹੇ ਰਾਹੀ ਉੱਘ ਨਾ ਸੁੱਘ।
 ‘ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀ ਦਰਪਣ’ ਇਕ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ
 ‘ਜੱਬਲਪੁਰ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਦਾਤਾਰ।
 ਰਾਜ ਸੀ ਕਰਦਾ ਗੋਂਡ ਖ਼ਾਨਦਾਨ ਰਾਜਾ ਸੰਗਰਾਮ
 ਲੁਕਣਗਾਹਾਂ ਸੀ ਗੁਫ਼ਾਵਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਮ’।
 ਵੇਲਾਂ-ਬੂਟੇ ਸਘਨ ਘਨ ਵਲ-ਵਲੇਵੇਂਦਾਰ
 ਦਿਸ ਆਵੇ ਵਿਚ ਕੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਦੀਵੀਂ ਅੰਧਿਆਰ।
 ਚੋਰ-ਉਚੱਕੇ ਜੰਗਲੀ ਨੰਗ-ਧੜੰਗੇ ਭੀਲ
 ਹੱਕ ਖੁਹਾ ਕੇ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸੀ ਜ਼ਲੀਲ।
 ਭੀਲ, ਕਿਰਾਤ, ਦ੍ਰਾਵੜੀ ਸਨ ਸਾਡੇ ਜਿਹੇ ਮਨੁੱਖ
 ਬਣ ਗਏ ਆਦਮਖੋਰ ਸੀ ਮਾਰੇ ਪੇਟ ਦੀ ਭੁੱਖ।
 ਭਾਲੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਿਸ਼ਤ ਜਨੌਰ
 ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤ ਕਰਨ ਉਹ ਮਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਫੌਰ।
 ਹੱਥੀਂ ਭੁੰਨਣ ਅੱਗ ਵਿਚ ਫੁੰਡਿਆ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਸਭਿਅਤਾ ਤੋਂ ਕੋਰਿਆਂ ਲਈ ਕੀ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਵਿਚਾਰ ?
 ਮਾਣਸ-ਖਾਣੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਧਾਰ
 ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਕੌਡਾ ਭੀਲ

ਦਿਸਿਆ ਨਾਹ ਜਦ ਦੂਰ ਤੱਕ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਆਹਾਰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਡਾਢਾ ਹੋਇਆ ਭੁੱਖ ਹੱਥੋਂ ਲਾਚਾਰ।
 ਲਾਂਭੇ ਹੋਇਆ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨੇ ਵੱਸ
 ਨਾਨਕ ਹੱਥੋਂ ਵਿੱਛੜ ਕੇ ਜਾ ਲੱਗਾ ਕੌਡੇ ਹੱਥ।
 ਸੂਰਤ ਤੱਕ ਡਰਾਵਣੀ ਉੱਡੇ ਹੋਸ਼-ਹਵਾਸ
 ਹੱਡੀਆਂ ਪਿੰਜਰ ਵਿਚ ਦੀ ਉੱਡੇ ਗੰਦੀ ਵਾਸ।
 ਹਬਸ਼ੀਆਂ ਜੇਹੀ ਤੱਕਣੀ ਰਾਖਸ਼ ਜੇਹੀ ਦਿੱਖ
 ਬੂਠੇ ਪੈ ਗਏ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਤਨ ’ਚ ਰਿਹਾ ਨਾ ਸਤ।
 ਕਰੜੇ ਹੱਥੀਂ ਨੂੜਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੰਗ ਬਿਰਖ
 ਤਕੜਾ ਜੁੱਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕਿਆ ਕੁਝ।
 ਕੌਡੇ ਆਦਮ-ਕੱਦ ਕੜਾਹਾ ਭੱਠੀ ਲਿਆ ਚੜ੍ਹਾ
 ‘ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਲੱਕੜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਲਾ।

ਸਾਹ ਸੂਤਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਤੱਕ ਕੇ ਨਵੀਂ ਆਫ਼ਾਤ
 ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਇਆ ਆਈ ਨਾਨਕ ਯਾਦ।
 ਸੇਵਕ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣ ਬਾਬਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ
 ਕੌਡੇ ਭੀਲ ਸੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਸ ਥਾਂਵ।
 ਮੌਤ ਪੰਜਿਓਂ ਸੇਵਕ ਤਾਈਂ ਆਏ ਸੀ ਛੁਡਾਣ
 ਤੱਕਿਆ ਬਾਬਾ! ਦਾਨੇ ਦੀ ਜਾਨ 'ਚ ਆਈ ਜਾਨ।
 ਬਿਨ ਸੋਚੇ ਜੋ ਖਾਂਵਦਾ ਸੀ ਖਾਣੇ ਭੱਖ-ਅਭੱਖ
 ਖੜ੍ਹਾ-ਖੜੋਤਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਤੱਕ।
 ਆਦਮ-ਖੋਰੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਆਇਆ ਝੱਟ ਬਦਲਾਅ
 ਭੱਠੀ ਹੇਠੋਂ ਲੱਕੜਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਭੁੱਲਿਆ ਤਾਅ!
 ਪ੍ਰੇਮ-ਕਟੋਰੇ ਨੈਣ ਤੱਕ ਹਿਰਦਾ ਗਿਆ ਪਸੀਜ
 ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਸਵੈ ਦੀ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪਾ ਦੀਦ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਭੀਤਰ ਦੁਆਰ
 ਲਿਆਇਆ ਦਾਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੰਦ ਮੂਲ ਆਹਾਰ।
 ਕੁਝ ਮੀਲਾਂ ਤੱਕ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੱਚ ਦੇ ਪਾਂਧੀਆਂ ਨਾਲ
 ਵਿਛੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਮਾਲ।
 'ਰਾਹ ਰੋਕੇ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਦੇਣਾ ਉਸ ਦਿਖਾਲ'।
 ਏਨਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮੁੜ ਗਿਆ ਬਦਲੀ ਜੀਵਨ ਚਾਲ।
 ਅਮਨ ਲਈ ਹੈ ਜੂਝਦੀ ਸਰਕਾਰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਰੋਜ਼
 ਨਿਰਦਈ ਡਾਕੂ ਫੜਨ ਹਿਤ ਭੇਜੇ ਪੁਲਿਸ ਤੇ ਫੌਜ।
 ਬਿਨ ਬਾਰੂਦ ਸੀ ਫੜੀ ਹੱਥ ਬਾਬੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਢਾਲ
 ਅੱਲੇ ਭਰੇ ਨਾਸੂਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾ ਮੱਲੂਮ ਹਿਤ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਖਤਰਨਾਕ ਗੜ੍ਹ ਜਿੱਤਿਆ ਸੀ ਬਾਬੇ ਬੇ-ਹਥਿਆਰ
 ਨਿਰਭੈਤਾ ਤੇ ਸੂਰਮਤਾ ਦੀ ਕਾਇਮ ਕਰੀ ਮਿਸਾਲ।

ਤਿਰੁਪਤੀ

ਭੀਲਾਂ ਦੀ ਇਹ ਧਰਤ ਨੂੰ ਤਾਰ ਕੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
 ਦੱਖਣ/ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
 ਸਿਖਰ ਪਹਾੜੀ ਤਿਰੁਮਲਾਈ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆ
 'ਬਾਲਾ ਜੀ ਮੰਦਰ' ਨੇੜੇ ਆਸਣ ਲਿਆ ਜਮਾ।
 ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਸੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰ ਭਗਵਾਨ
 ਬਾਬੇ ਨੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਚਰਚਾ ਆਣ।

ਇਥੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਸੀ 'ਤਿਰੁਪਤੀ' ਅਸਥਾਨ
 'ਸੱਤ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਦੇਵ ਘਰ' ਲੋਕ ਦੇਣ ਸਨਮਾਨ।
 'ਭਗਵਾਨ ਵੈਂਕਟੇਸ਼ਵਰ ਮੰਦਰ' ਜੋ ਤਿਰੁਪਤੀ ਦੇ ਵਿਚ
 ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੰਦਰ ਇਕ।
 ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਰ ਕੋਨਿਉਂ 'ਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਲੋਕ
 ਸੋਨਾ ਮਾਇਆ ਭੇਂਟ ਕਰਨ ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਪਰਲੋਕ।
 ਮੰਦਰ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ
 ਦੱਸਿਆ ਬਾਬੇ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜੱਗ ਦਾ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੱਠ' ਦਾ ਪਾਵਨ ਅਸਥਾਨ
 ਇਕ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਪਰਿਵਾਰ ਕਮਾਵੇ ਸੇਵਾ ਏਸ ਸਥਾਨ।

ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ

ਕੰਢੇ ਨਦੀ ਪਨਾਰ ਦੇ ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ ਇਸਥਿਤ
 ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਪਵਿੱਤਰ ਪੁਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ।
 ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕਾਂਚੀ, ਸ਼ਿਵ ਕਾਂਚੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪਾਸ
 ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਜਾ ਦਾ ਭਾਵ।
 ਦੇਵ ਪੀਠ ਨੇ ਮੰਨਦੇ ਸ਼ਿਵ ਕਾਂਚੀ ਅਸਥਾਨ
 ਹੱਡੀਆਂ ਸਤੀ ਪਿੰਜਰ ਦੀਆਂ ਡਿੱਗੀਆਂ ਇਥੇ ਆਣ।
 ਸੱਤ ਵੈਸ਼ਨਵਾਂ ਨਾਲ ਬੋਧੀ ਜੈਨੀ ਵੀ ਭਰਪੂਰ
 ਤ੍ਰਿਪਾਰੁਤੀ ਕੁਮਰਮ ਨਾਮੀ ਜੈਨ ਮੰਦਰ ਮਸ਼ਹੂਰ।
 ਨਾਨਕ ਸੀ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਆ ਰੂਹਾਨੀ ਪਾਠ
 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀ ਮੱਠ' ਬਣੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਲੱਗੀ ਇਸ ਦੇ ਵਿਹੜੇ ਵੱਡੀ ਸਿੱਲ੍ਹ ਇਕ ਖਾਸ
 ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਇਸ ਮੱਠ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ।
 ਜਿਥੇ ਬਹੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਆ ਗੁਰ ਸਤੋਪਦੇਸ਼ ਆਦਿ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ' ਕਾਂਚੀਪੁਰਮ ਆਬਾਦ।

ਗੰਟੂਰ

'ਗੰਗਨਾਮ ਕਸ਼ੇਤ੍ਰਮ' ਤਾਲਾਬ ਕੰਢੇ ਹਜ਼ੂਰ
 ਆਂਧਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਗੰਟੂਰ।
 ਤੇਲਗੂ ਸ਼ਬਦ ਗੁੰਟਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਤਾਲਾਬ
 ਹਰੀ ਭਰੀ ਰਮਣੀਕ ਥਾਂ ਨਿਰਮਲ ਮਿੱਠਾ ਆਬ।

ਰਸਨਾ ਉਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਮਹਿਰਮ ਰੱਬੀ ਭੇਤ
 ਖਿੜੇ ਕੰਵਲ ਵਿਚ ਤਾਲ ਦੇ ਭੰਵਰ ਤੱਕੇ ਭਰਮੇਤ।
 ਦਿਸੇ ਡੱਢੂ ਬੇਖਬਰ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਵਿਚਕਾਰ
 ਕੰਵਲ-ਫੁੱਲ ਲੱਦੇ ਚਿੱਕੜ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਰਹੇ ਸੀ ਮਾਰ।
 ਰਾਖੇ ਸੀ ਜੋ ਮੰਦਰੀਂ ਅਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਚੂਰ
 ਕੋਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਧਰਮੋਂ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ।
 ਵਾਂਗ ਡੱਢੂਆਂ ਭਰ ਗਏ ਖੇੜੇ ਤੋਂ ਅਣਭਿੱਜ
 ਜਾਲਾ ਤੇ ਗੰਦ ਖਾਵੰਦੇ ਕੰਵਲ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ।
 ਨਿਰਾ ਮੰਦਰ ਵਸਣ ਤੇ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ
 ਅਸਲ ਵਸਤ ਦੱਸੀ ਨਾਨਕ ਹੈ ਜੋ ਰੱਬੀ ਧਿਆਨ।
 ਡੱਢੂ ਕਿੰਜ ਲਾ ਸਕਦਾ ਖੇੜੇ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ
 ਮਾਰੂ ਰਾਗ 'ਚ ਸਤਗੁਰ ਕੀਤਾ ਇੰਜ ਫੁਰਮਾਨ।

ਬਿਮਲ ਮਝਾਰਿ ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ ਰੇ ॥
 ਪਦਮਨਿ ਜਾਵਲ ਜਲ ਰਸ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਦੇਖ ਨਹੀ ਰੇ ॥੧॥
 ਦਾਦਰ ਤੂ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸਿ ਰੇ ॥
 ਭਖਸਿ ਸਿਬਾਲੁ ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨ ਲਖਸਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਬਸੁ ਜਲ ਨਿਤ ਨ ਵਸਤ ਅਲੀਅਲ ਮੇਰ ਚਚਾ ਗੁਨ ਰੇ ॥
 ਚੰਦ ਕੁਮੁਦਨੀ ਦੂਰਹੁ ਨਿਵਸਸਿ ਅਨਭਉ ਕਾਰਨਿ ਰੇ ॥੨॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੰਡੁ ਦੂਧਿ ਮਧੁ ਸੰਚਸਿ ਤੂ ਬਨ ਚਾਤੁਰ ਰੇ ॥
 ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ ਪਿਸਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਉ ਰੇ ॥੩॥
 ਪੰਡਿਤ ਸੰਗਿ ਵਸਹਿ ਜਨ ਮੂਰਖ ਆਗਮ ਸਾਸ ਸੁਨੇ ॥
 ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ ਸੁਆਨ ਪੂਛਿ ਜਿਉ ਰੇ ॥੪॥
 ਇਕਿ ਪਾਖੰਡੀ ਨਾਮਿ ਨ ਰਾਚਹਿ ਇਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰੇ ॥
 ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸਿ ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਰੇ ॥੫॥੪॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 990)

ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁ ਸਤਗੁਰੂ ਚਰਚਾ ਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ
 ਪਾਖੰਡ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਤਰਕ ਸਹਿਤ ਦੇ ਗਿਆਨ।
 ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਿਆਸਤ ਬੇਦੀ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀਵਾਨ
 ਯਾਦ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਣਵਾਈ ਉਸ ਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ।

ਤ੍ਰਿਵਣਮਲਾਏ

ਸੱਚੀ ਸੁੱਚੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਲੈ ਉਦੇਸ਼
ਤ੍ਰਿਵਣਮਲਾਏ ਵਿਚ ਜਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼।
ਮੰਦਰ ਅਤਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ ਇਸ ਥਾਂ
ਕੀਤੀ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਇਸ ਥਾਂ।
ਮਤਲਬ ਏਸ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਪਾਕ ਅਗਨ ਪ੍ਰਚਲਨ
ਤ੍ਰਿਵਣ ਮਲਾਏ ਵਸਦਾ ਏ ਵਿਚ ਪਹਾੜੀ ਚਰਨ।
ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਖਯਾਨ
ਜਗਤ ਜਲੰਦਾ ਤਾਰਨੇ ਹਿਤ ਪੁੱਜੇ ਇਸ ਸਥਾਨ।
ਉਹੀ ਹੋਵੇ ਪੂਜਨੀਕ ਜਾਂ ਜਾਣੂ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ
ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ਰੱਬੀ ਰਜਾ ਕਰਦਾ ਜੋ ਪਰਵਾਨ।
ਰੱਬੀ ਰਜਾ ਉਲੰਘਦਾ ਜੋ ਆ ਕੇ ਵਿਚ ਅਭਿਮਾਨ
ਦੁਖੀਆ ਹੋ ਸੱਦ ਰੋਵਦਾ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਬਖਾਨ:

ਸਹੰਸਰ ਦਾਨ ਦੇ ਇੰਦੂ ਰੋਆਇਆ ॥

ਪਰਸ ਰਾਮੁ ਰੋਵੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਰੋਵੈ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥

ਐਸੀ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਰੋਵੈ ਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ ॥

ਸੀਤਾ ਲਖਮਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ ॥

ਰੋਵੈ ਦਹਸਿਰੁ ਲੋਕ ਗਵਾਇ ॥

ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਡਉਰੂ ਵਾਇ ॥

ਰੋਵਹਿ ਪਾਂਡਵ ਭਏ ਮਜੂਰ ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ ॥

ਰੋਵੈ ਜਨਮੇਜਾ ਖੁਇ ਗਇਆ ॥

ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਇਆ ॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 933)

ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਰਿਆਸਤ ਬੇਦੀ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀਵਾਨ
ਕਾਫੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਗੀਰ ਵਜੋਂ ਲਾਈ ਏਸ ਸਥਾਨ।
ਰੱਬੀ ਰਜਾ 'ਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਤਗੁਰ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ
ਸ੍ਰੀਰੰਗਮ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਬਾਬੇ ਰੁਖ ਕੀਤਾ।

ਸ੍ਰੀਰੰਗਮ

ਨਦੀ ਕਾਵੇਰੀ ਦੇ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਥਾਂਵ
ਟਾਪੂ-ਨੁਮਾ ਧਰਤ ਵਸੇ 'ਸ੍ਰੀ ਰੰਗਮ' ਅਸਥਾਨ।
ਵਿਸ਼ਨ ਲਕਸ਼ਮੀ ਵਡ-ਆਕਾਰ ਮੂਰਤੀ ਸੋਹੇਆਣ
ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਬਣਵਾਇਆ ਇਸ ਨੂੰ ਟੀਪੂ ਸੁਲਤਾਨ।
ਰਾਮਾਨੁਜ ਆਚਾਰੀਆ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸਾਲ
ਇਥੇ ਰਹਿ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਸ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਪਰਚਾਰ।
ਸੰਤ ਕਬੀਰ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਵਖਿਆਨ
'ਦੱਖਣ ਦੇਸ਼ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸਾ ਪੱਛਮ ਅਲਹ ਮੁਕਾਮ।'
ਤੱਕਿਆ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿਮਾਵਾਂ ਵਿਸਤਾਰ
ਭਗਤੀ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਕਰ ਗੋਸ਼ਟਿ ਵੀਚਾਰ।
ਸਚਿਦਾਨੰਦ ਵਿਚ ਜੁੜਨ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰ ਸੰਦੇਸ਼
ਬੇੜੀ ਰਾਹੀਂ ਤ੍ਰਿਚਨਾਪੱਲੀ ਜਾ ਕੀਤਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼।

ਤ੍ਰਿਚਨਾਪੱਲੀ

ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਉਜੈਨ ਦੇ ਜੋਗੀ ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ
ਰਹਿੰਦੇ ਚੇਲੇ ਚਾਟੜੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਉਸਦੇ ਸਾਥ।
ਭਰਥਰੀ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਇਥੇ ਆਣ
ਕਈ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਏ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਵਖਿਆਨ।
ਤੋਰਨ ਵੇਲੇ ਭਰਥਰੀ ਸ਼ਰਧਾ ਭਗਤੀ ਵੱਸ
ਰੱਖਣ ਲਈ ਖੜਾਵਾਂ ਮੰਗੀਆਂ ਗੁਰੂ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਉਸ।
ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਬਲਕਾਰ
ਡੇਰਾ ਲਾ ਉਦਾਸੀਆਂ ਕੀਤਾ ਇਥੇ ਪ੍ਰਚਾਰ।
'ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਡੇਰਾ' ਤੋਂ ਉਦਾਸੀਆਂ ਬਦਲ ਕੇ ਨਾਮ
'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸ' ਫਿਰ 'ਬੈਰਾਗ ਮੱਠ' ਇਹ ਥਾਂਵ।
ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਕਰਾਣ ਦੀ ਬੰਦੇ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਹੋੜ
ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਕੇ ਤੱਕੋ ਹਉਮੈ ਸਕੇ ਨਾ ਛੋੜ !!
ਰਿਸ਼ੀਕੇਸ਼ ਦੇ ਲੇਖਕ ਇਕ ਸੰਤ ਸੀ ਮੰਗਲਦਾਸ
ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਮੰਗਲਾਦੀਪ ਕਿ ਰਹੁਤਾਸ'।
ਸਿੱਲ੍ਹ ਉੱਤੇ ਸੀ ਉੱਕਰੀ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਸਰਵੁੱਚ
ਲਿਖੀ ਸੀ ਜੋ ਤਾਮਿਲ ਅਤੇ ਸਿਲੋਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ।
ਉਦਾਸੀਨ ਮਹੰਤਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸਭ ਮਿਟਾ
'ਮਨ ਖੁਟਹਰ! ਮਹਾਉਦਮਾਦ' ਇਸਦਾ ਕੀ ਵਿਸਾਰ ?

ਤੰਜੋਰ

ਝਿਚਨਾਪਲੀ ਤੋਂ ਪੂਰਬ ਵੰਨੀਂ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰੂ ਤੰਜੋਰ
ਬ੍ਰਹਿਦੀਸ਼ਵਰ ਮੰਦਰ ਜਿਥੇ ਮੰਦਰਾਂ 'ਚੋਂ ਸਿਰਮੌਰ।
ਪੂਰੇ ਅੱਸੀ ਟਨ ਹੈ ਉਸ ਸ਼ਿਲਾ ਦਾ ਭਾਰ
ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਖੜਾ ਗੁੰਬਦ ਪਾਏਦਾਰ।
ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਮਰਾਜ ਚੋਲ ਸੀ ਕਰਵਾਇਆ ਨਿਰਮਾਣ
ਲੋਕਾਂ ਦਿੱਤਾ ਥਾਂਵ ਇਸ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ਼੍ਵਰ ਨਾਮ।
ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕਲਾ ਦੀ ਇਹ ਵੀ ਗੁੱਝੀ ਪਰਤ
ਇਸ ਗੁੰਬਦ ਦੀ ਪਰਛਾਈਂ ਤਨਿਕ ਪਵੇ ਨ ਧਰਤ।
ਅੱਗੇ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੰਦਰ ਮੂਹਰੇ ਦਵਾਰ
ਇਕੋ ਹੀ ਪੱਥਰ 'ਚੋਂ ਸਿਰਜੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਵਡ-ਆਕਾਰ।
ਨੰਦੀ ਬਲਦ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਵੱਡੀ ਤੇ ਬਲਕਾਰ
ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਸੀ ਹੋਵੰਦੇ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜਾ ਅਸਵਾਰ।
'ਚੋਲਾਂ ਦਾ ਕਟੋਰਾ' ਆਖਣ ਲੋਕੀਂ ਤੰਜਾਵਰ
ਕਿਉਂਕਿ ਚੋਲਾਂ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਹੋਵੇ ਸਦ ਭਰਪੂਰ।
ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀਗ ਮੁਕਾਮ
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਤੰਜੋਰ' ਬਣਿਆ ਪਾਕ ਸਥਾਨ।
ਜਾਣੂੰ ਇਕ ਪੁਰਾਣ ਇਥੇ ਮਾਣਕ ਨਾਮੀ ਸਾਧ
ਝਿਚਨਾਪਲੀ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਾਥ।
ਪਾਪਾਨਾਸਮ ਬੀਚ ਤੱਕ ਆਇਆ ਸਤਗੁਰ ਨਾਲ
ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਮੁੜ ਗਿਆ ਮਾਣਕ ਸਾਥ ਕਮਾਲ।
ਪਾਪਾਨਾਸਮ ਬੀਚ ਸੰਬੰਧੀ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਪਾਕ ਜਲ ਇਸ ਬੀਚ ਦਾ ਧੋ ਦਿੰਦਾ ਮਲ ਪਾਪ।
ਕੁੰਭਾ ਕੋਲਮ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਸਰੂਰ
ਪੁੱਜੇ ਨਾਗਾਪਟਨਮ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ।
ਵੱਡੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਇਹ ਖਾੜੀ ਕੰਢੇ ਬੰਗਾਲ
ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਆ ਜਾ ਰਹੇ ਰਾਹੀਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ।

ਤ੍ਰਿਨਕੋਮਲੀ

ਲੰਕਾ ਦੇ ਪੂਰਬ ਕੰਢੇ ਤ੍ਰਿਨਕੋਮਲੀ ਵਿਚ
ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਮੰਦਰ ਇਸਥਿਤ।
ਸ਼ਿਵ ਮੂਰਤੀ ਮੰਦਰ ਪਾਸ ਰੁਕ ਗਏ ਜਾਣੀ ਜਾਣ

ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਜਪਾਇਆ ਤਾਈਂ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ।
 ਸ਼ਰਧਾਵਾਨਾਂ ਜੋੜਿਆ, ਸੰਗ ਮੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਆਣ
 ‘ਸ਼ਿਵ ਗੁਰੂ ਮੂਰਤੀ ਮੰਦਰ’ ਹੋਇਆ ਤਦ ਤੋਂ ਨਾਮ।
 ਪੁਰਤਗੇਜ ਡੱਚਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੋਇਆ ਨਗਰ ਤਬਾਹ
 ਸ਼ਿਵ ਮੂਰਤੀ ਮੰਦਰ ਸੰਗ ‘ਗੁਰੂ’ ਸ਼ਬਦ ਬਚਿਆ।
 ਤ੍ਰਿਨਕੋਮਲੀ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਹੈ ਬੰਦਰਗਾਹ
 ਮਟੀਆ ਕੁਲਮ ਜਾਂ ਮਡਾਕੁਲਾਪਾ ਹੈ ਵੇ ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ।
 ਬੈਟੀਕੁਲਾ ਹੈ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਵਾਂ ਨਾਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ
 ਬਸਤੀ ਤਾਮਿਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਤਨ ਸੀ ਇਸਥਿਤ।
 ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਦਾ ਆਂਵਦਾ ਵਿਚ ਸਕੰਦ ਪੁਰਾਣ
 ਲੰਕਾ ਜਾਲਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸੀ ਇਥੇ ਹੋਈ ਆਣ।
 ਤ੍ਰਿਨਕੋਮਲੀ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਏ ਬੈਟੀਕੁਲਾ ਆ
 ‘ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਫਰ’ ਵਿਚ ਹੈ ਜ਼ਿਕਰ ਮਿਲਦਾ।

Pvt Ltd.

ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ

ਕਿੰਨੇ ਹੀ ਰਜਵਾੜਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ
 ਇਕ ਦੂਏ ਦੀ ਖਿੱਚ ਧੂਹ ਪਰਜਾ ਹਿਤ ਤਕਲੀਫ਼।
 ਅਰਬ ਆਦਿ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਚੀਨ ਦੇ ਨਾਲ
 ਰਾਹ ਟਾਪੂਆਂ ਚਲਦਾ ਸੀ ਆਪੋ ਵਿਚ ਵਪਾਰ।
 ਕੇਂਦਰ ਵੱਡ-ਵਾਪਾਰ ਦਾ ਹੈਸੀ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ
 ਭਰ ਕੇ ਵੱਖਰ ਭੇਜਦਾ ਸੀ ਦੂਰ ਅਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕ।
 ਸੁੰਦਰ ਛਬਿ ਲੰਕਾ ਟਾਪੂ ਅਤਿ ਵਚਿੱਤਰ ਦੀਪ
 ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਤਾੜ ਕੰਢਿਆਂ ਦੇ ਸਮੀਪ
 ਪਾਲਾਂ ਬੰਨ੍ਹੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਨੇ ਸੰਘਣੇ ਰੁੱਖ ਨਰੇਲ
 ਪਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਛਣ ਪਰਛਾਈਂ ਅਜ਼ਬ ਖੇਲੁਦੀ ਖੇਲੁ।
 ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਪੰਨੇ ਆਣ
 ਮਿਲਦੇ ‘ਰਾਜੇ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਕੀ ਹਕੀਕਤ ਰਾਹ ਮੁਕਾਮ’।
 ‘ਵਲਾਇਤ ਵਾਲੀ’ ‘ਬਾਲੇ ਵਾਲੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ’ ਵਿਚ ਆਣ
 ਲੰਕਾ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ।
 ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਦੱਸਣੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਤਾਰ
 ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕਰਨਾ ਬਣਦਾ ਮਨਸੁੱਖ ਵਣਜ ਵਪਾਰ।
 ਕਿੱਦਾਂ ਸਿੰਗਲਾਦੀਪ ਪੁੱਜ ਉਸ ਜਾਗ ਲਾਈ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਲਈ ਜਾਗੀ ਉਸ ਮਨ ਤਾਂਘ!!

ਮਨਸੁੱਖ ਸੀ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਕਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਪਾਰ
 ਸੁੱਚੀ ਕਿਰਤ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਸੁੱਚਾ ਵਣਜ ਵਿਹਾਰ।
 ਲਾਈ ਜੇ ਭਾਗੀਰਥ ਸੀ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਸ
 ਮਹਾਂਮਾਨਵ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮਿਲ ਸੁੱਚੀ ਮਨੋ-ਪਿਆਸ।
 ਵੇਚ ਵਟਾ ਕੇ ਵਥ ਉਹ ਨਵੇਂ ਵਣਜ ਦੀ ਨੀਤ
 ਵੱਖਰ ਲੱਦ ਜਹਾਜ਼ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਲੰਕਾ ਦੀਪ।
 ਮਨਸੁੱਖ ਪਹਿਲਾ ਸਿੱਖ ਸੀ ਲੰਕਦੀਪ ਵਿਚਕਾਰ
 ਨਾਨਕ ਮੱਤ ਦਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰਚਾਰ।
 ਬੁੱਤ-ਪੂਜਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਜਿਸ ਤਿਲਕ ਜਨੇਊ ਲਾਹ
 ਨਾਮ ਜਪਦੜਾ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸੁੱਚੀ ਕਿਰਤ ਦੇ ਰਾਹ।
 ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਬਦਲ ਜਾਣ ਦੀ ਸੁਰਤ
 ਭਰਮ ਹੋਇਆ ਮਨਮੱਤੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ।
 ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਆਮ-ਖਾਸ ਗੱਲ ਪੁੱਜੀ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਸੱਦਿਆ ਮਨਸੁੱਖ ਰਾਜੇ ਖਾਸ।
 'ਹਿੰਦੂ ਜਨਮਜਾਤ ਪਰ ਨਾ ਸੰਜਮ ਨਾ ਸੋਚ
 ਕਉਣ ਵਸਤ ਹਾਸਿਲ ਹੋਈ ਮਨ ਹੋਆ ਸੰਤੋਖ ?'
 ਮਹਿਮਾ ਸੁਣ ਮਨਸੁੱਖ ਤੋਂ ਚੁੱਭੀ ਸੀਨੇ ਸਾਂਗ
 ਹਿਰਦੇ ਨਾਨਕ ਵਸਿਆ ਭੜਕੀ ਮੇਲ ਦੀ ਤਾਂਘ।
 ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਊ ਮੇਲ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ਆਖਿਆ, 'ਮਨ 'ਚ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਣਗੇ ਆਪ।'

ਬਾਟਿਕਲੋਆ

'ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰਿ ਚਕਿ' ਦੇ ਲੇਖਕ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਸਤਗੁਰ ਗਏ ਬਾਟਿਕਲੋਆ ਆ।
 ਲਾਗੇ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਿਲ ਤੱਕ ਇਕ ਵੀਰਾਨੀ ਥਾਂ
 ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ।
 ਮੌਲ ਉੱਠੀ ਬਨਾਸਪਤ ਨਾਨਕ ਰੱਖਿਆ ਪੈਰ
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਜੋ ਤੱਕਦਾ ਜਾਂਦੀ ਨਿਗੂ ਠਹਿਰ।
 ਬਿਰਕੀ ਤਾਰ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਉੱਠੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧੁਨ
 ਸੁਰਤੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਜੁੜੀ ਲਹਿਰਾਂ ਗਈਆਂ ਥੰਮ੍ਹ।
 ਪਲੇ-ਪਲੀ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਗਈ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਕਨਸੇ
 ਉੱਜੜੇ ਬਾਗ ਬਿਰਾਜ ਰਹੀ ਇਕ ਨੂਰਾਨੀ ਲੋਅ।

ਬੈਠਦਿਆਂ ਦਰਵੇਸ਼ ਉਸ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਬਾਗ
ਸੁਣਦਿਆਂ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਪਈ ਜਾਗ।
ਫਿਰ ਵੀ ਰਾਜੇ ਸੋਚਿਆ ਪਰਖੀਏ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ
ਖੋਟੇ ਅਤੇ ਖਰੇ ਦੀ ਬਸ ਆਪੁੰ ਹੋ ਜੂ ਨਿਰਖ।

ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਕੰਚਨੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਜਿਉਂ ਕੋਹਕਾਫ਼
ਸਜ-ਸੰਵਰ ਕੇ ਪੁੱਜੀਆਂ ਜੌਹਰ ਦਿਖਾਣ ਨੂੰ ਆਪ।
ਸ਼ੋਖ ਨਿਗਾਹਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਭਵਾਂ ਵਾਂਗ ਕਮਾਨ
ਹੂਰਾਂ ਜਿਉਂ ਬਹਿਸ਼ਤ 'ਚੋਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਉੱਤਰੀਆਂ ਆਣ।

ਗੋਲ ਸੁਰਾਹੀ ਗਰਦਨਾਂ ਗੱਲ੍ਹਾਂ ਗਲਗਲ ਨਾਰ
ਰਤਨ ਜੜਾਊ ਚੋਲੀਆਂ ਗਲ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਹਾਰ।
ਪਦਮਨੀਆਂ, ਹਿਰਣਾਖੀਆਂ ਨੈਣੀਂ ਬਾਤਾਂ ਪਾਣ
ਭਵਾਂ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿੰਗੀਆਂ ਬਾਬੇ ਮੂਹਰੇ ਆਣ।
ਹੱਥੀਂ ਮਹਿੰਦੀ ਰਾਂਗਲੀ ਤੇ ਮੱਥੇ ਵਾਂਗ ਮਸ਼ਾਲ
ਲੱਗਣ ਪੈਰ ਨਾ ਧਰਤ 'ਤੇ ਥਿਰਕ ਰਹੇ ਵਿਚ ਤਾਲ।

ਹਰ ਇਕ ਇਕੋ ਮਨਸਾ ਜੌਹਰ ਕਲਾ ਵਿਖਾ
ਪਰਦੇਸੀ ਕਿਵੇਂ ਲਈਏ ਤ੍ਰਿਆ-ਜਾਲ ਫਸਾ ?
ਵਿਸ਼ਵਾਮਿੱਤਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰੀ ਮੇਨਕਾ ਵੱਸ
ਪਰ ਕਾਮਲ ਮੁਰਸ਼ਦ ਗੁਰੂ ਟੱਸ ਤੋਂ ਹੋਏ ਨਾ ਮੱਸ।
ਬਹਿ ਗਈਆਂ ਥੱਕ-ਹਾਰ ਟੁੱਟ ਜਦੋਂ ਨਾ ਚੱਲਿਆ ਜ਼ੋਰ
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਥੰਮ੍ਹ ਗਿਆ ਭੀਤਰ ਪੈਂਦਾ ਸ਼ੋਰ।

ਉੱਪਰੋਂ ਕਲਾਵੰਤੀਆਂ ਅੰਦਰੋਂ ਨੇਰ ਗੁਬਾਰ
ਤੱਕੀਆਂ ਬਾਬੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਅੱਖ ਉਘਾੜ।
ਸਿਰ ਨਿਹੂੜਾਈ ਕਾਮਣੀਆਂ ਬੈਠੀਆਂ ਸੀ ਥੱਕ-ਹਾਰ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ, 'ਗਾਛੇ ਪੁਤਰੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰ'।
ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਰੰਗਿਆ ਸਤਗੁਰ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ
ਸਦ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਤੋਰਿਆ ਛਲ-ਕਪਟ ਕਰ ਭੰਗ।

ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਕੇ ਬਾਂਦੀਆਂ ਰਾਜੇ ਤਾਈਂ ਜਾ
ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਤੁਰ ਪਿਆ ਉਹ ਰਮਜ਼ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪਾ।
ਉੱਠੀ ਰਾਣੀ ਚੰਦਰ ਕਲਾ ਤੁਰ ਪਈ ਰਾਜੇ ਨਾਲ
ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜ ਭੇਂਟ ਉਹ ਮੋਤੀਆਂ ਭਰਿਆ ਥਾਲ।

ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਖ ਕੇ ਸੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਮਸਾਰ
ਦੇਹਾਂ ਚਰਨੀਂ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤੀ ਨਮਸਕਾਰ।

ਰਾਜੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੇਰਾਂਪੁਰਖ! ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਚੱਲ
 ‘ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਆਸੀਸ ਦੇਹੁ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਅੰਨ ਜਲ।’
 ‘ਦੇਵੇਂਗਾ ਕੀ ਦੱਖਣਾ?’ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਮੋੜ
 ‘ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ’ ਆਖਿਆ ਉਸ ਹੱਥ ਜੋੜ।
 ‘ਪਿਉ ਦਾਦੇ ਪੜਦਾਦੇ ਤੁਧ ਇਸੇ ਤਖ਼ਤ ਬਿਰਾਜ
 ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਮਰ ਗਏ ‘ਮੇਰਾ ਹੈ ਇਹ ਰਾਜ’।
 ‘ਹਾਜ਼ਰ ਮੇਰਾ ਤਨ ਹੈ’ ਆਖਿਆ ਜਦ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ‘ਇਹ ਭੀ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ’ ਅੱਗਿਉਂ ਬੋਲੇ ਮਹਾਰਾਜ।
 ਵਿਸ਼ਟਾ, ਅਸਤ, ਰਕਤ, ਹੱਡ ਚਮ ਲਪੇਟਿਆ ਮਾਸ
 ‘ਹੱਡ ਮਾਸ ਦੇ ਪਿੰਜਰੀਂ ਪੰਖੀ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸ।’
 ਮਨ ਦੀ ਵੀ ਜਦ ਭੇਂਟ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਸਵੀਕਾਰ
 ‘ਭੇਂਟ ਕਰਾਂ ਕੀ ਸਤਗੁਰੂ ਕਰੇ ਜੋ ਅੰਗੀਕਾਰ’।
 ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ, ‘ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਜੀ!’ ਅੱਗੋਂ ਨਾਲ ਸਨੇਹ
 ‘ਮੈਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਲਾਈ ਹੈ ਈਹੋ ਹੀ ਚਾ ਦੇਹ।’
 ਤੋੜਿਆ ਅਹੰ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ਹੱਥ ਫੇਰਿਆ ਕੰਡ ‘ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਦਾਤ।
 ਕੀਤੀ ਯਾਚਨਾ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਮਨ ‘ਚ ਧਾਰੀ ਆਸ
 ‘ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵਣ ਤੁਧ ਸਦਾ ਮਨ ਹੋਏ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ’।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, ‘ਸਤਸੰਗ ਕਰ, ਮਨ ਕਰੋ ਨਿਰਵਾਣ
 ਅੰਤਰ-ਅਹੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਰੱਖ ਧਿਆਨ।
 ਰੱਬ-ਰੂਪ ਮੰਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇਵਾ ਕੀਚੇ ਆਪ
 ਪੂਰਨ ਹੋਊ ਟਿਕਾਅ-ਮਨ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਗੁਰ ਜਾਪ’।
 ਦੋਹਾਂ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਗੁਰ ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਅਪਾਰ
 ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਣਵਾਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲ।
 ਪੰਗਤ ਬਹਿ ਲੰਗਰ ਛਕਣ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਲ
 ਤੱਕਦਿਆਂ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਮਨ ਡਾਢਾ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ
 ਬੈਟੀਕੁਲਾ ਤਾਰਦੇ ਹੋਏ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾ
 ਕੁਰੂਕੁਲ ਮੰਡਪ ਜਗ੍ਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆ।

ਕੁਰੂਕੁਲ ਮੰਡਪ

ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਸਤਗੁਰ ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਦੇ ਪੁੱਜ
 ਬਹਿ ਗਏ ਕੰਢੇ ਤਾਲ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰੀਠੇ ਰੁੱਖ।

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਜੁੜ ਗਏ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਭੁੱਖ ਸਤਾਇਆ ਆਣ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਆਗਿਆ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੀਠੇ ਰੁੱਖ
 ਮਿੱਠੇ ਰੀਠੇ ਖਾਇ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਤੀ ਭੁੱਖ।
 ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਹਨੂੰਮਾਨ ਜਦ ਵਿਚ ਸੰਜੀਵਨੀ ਭਾਲ
 ਦ੍ਰੋਣ ਪਰਬਤੋਂ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜੋ ਜੜ੍ਹੀ ਬੂਟੀਆਂ ਨਾਲ।
 ਰਾਹ ਰਸਤਿਆਂ ਡਿੱਗੀਆਂ ਹੱਥਾਂ 'ਚੋਂ ਭੁੱਲ-ਚੁੱਕ
 ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਹੀ ਇਕ ਸੀ ਰੀਠੇ ਦਾ ਇਹ ਰੁੱਖ।
 ਲੋਕੀਂ ਲੰਕਾ ਦੀਪ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਇਸ ਥਾਂਵ
 ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਚੱਲ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਣ।
 ਕੁਰੁਕੁਲ ਮੰਡਪ ਰੱਖਿਆ ਲੋਕਾਂ ਇਹਦਾ ਨਾਮ
 'ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿੰਡ' ਆਖਦੇ ਲੋਕੀਂ ਏਸ ਗ੍ਰਾਮ।
 ਰੀਠੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਲਾਗ ਹੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ' ਸੋਹੇ ਪਾਕ ਸਥਾਨ।

ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਗੁਰੂ ਤੱਟ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਜਾ
 ਤਾਰਨ ਹਿਤ ਕਲਤਾਰਕ ਪੁੱਜੇ ਕਲਮੁਨਾਏ ਆ।
 ਟਿਊਕੋਇਲ, ਪਾਤੁਵਿਲ ਪੁੱਜ ਪਾਨਮ ਅਸਥਾਨ
 ਸਤ-ਸੰਦੇਸ਼ ਪੁਚਾਇਆ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਆਣ।
ਹਿੰਦੂਇਜ਼ਮ ਇਨ ਸੀਲੋਨ ਲੇਖਕ ਕਾਰਟਮੈਨ
 ਕਲਮੁਨਾਏ ਆਉਣ ਦਾ ਖੁਦ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ।

ਸਮਾਂ ਸਮੇਟਦਾ ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਬਲਵਾਨ
 ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਏ ਇਸ ਦੀ ਬੁੱਕਲ ਕਈ ਨੀਸ਼ਾਨ।
 ਖਾ ਥਪੇੜੇ ਵਕਤ ਦੇ ਵਿਚ ਮਾਰੂ ਤੂਫ਼ਾਨ
 ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ-ਮੁਨਾਰਿਆਂ ਦੇ ਮਿਟ ਜਾਂਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।
 ਹਿੰਦੂ ਲੋਕੀਂ ਸੇਤੂ ਬੰਧ ਆ ਕਰਦੇ ਨੇ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਸੇਤੂ ਬੰਧ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰ ਆਏ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਧਾਮ।

ਰਾਮੇਸ਼ਵਰਮ

ਪੁੱਜਦੇ ਹੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰਮ ਕਿਹਾ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼
 'ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਰਾਮ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਲੰਕੇਸ਼ ?'
 ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਸਥਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮੁਕਾਮ
 ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਸ ਇਕ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ।

ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਸਤਗੁਰ ਕੰਢੇ ਪਾਸ ਸਮੁੰਦ
ਇਕ ਸਿਲਾ 'ਤੇ ਬਹਿ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਨੇਤਰ ਮੁੰਦ।

ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦੈ ਰਾਮ ਭਗਤ ਨਾਮ ਜੁ ਹਰੀਦਾਸ
ਰਾਮਚੰਦਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਮਨ ਆਸ।
ਨਾਨਕ ਵਿਚੋਂ ਤੱਕ ਕੇ ਰਾਮਚੰਦਰ ਦਾ ਰੂਪ
ਠੰਢ ਪਈ ਉਸ ਕਾਲਜੇ ਤੱਕਦਿਆਂ ਦਰਸ ਅਨੂਪ।
ਧੰਨ! ਧੰਨ! ਕਰ ਉੱਠਿਆ ਭਗਤ ਜੋ ਹਰੀਦਾਸ
ਜਨਮਾਂ-ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਮਿਟੀ ਪਿਰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਆਸ।
ਹਰੀਦਾਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਪਰਵਾਨ
ਠੰਢੇ ਮਿੱਠੇ ਜਲ ਦੀ ਖੂਹੀ ਪੁਟਾਈ ਆਣ।
ਸੇਤੁਪਤੀ ਵੀ ਆਇਆ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਦਾਰ
ਦਰਸ਼ਨ ਪਾ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।
ਇਕ ਏਕੜ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਲਾਈ ਗੁਰੂ ਧਾਮ ਦੇ ਨਾਮ
ਜਿਥੇ ਬਣਿਆ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕ ਧਾਮ'।
ਪਾਹਨ-ਪੂਜਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਦਾ ਮਗ ਦਿਖਾ
ਦਰਭਸੇਨ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਰਾਮਨਾਦਪੁਰਮ ਗਏ ਆ।
ਇਥੋਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀਨ ਮੱਠ ਬਰਸੇ ਨਾਮ ਫੁਹਾਰ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਪਾਲਮ ਕੋਟਾਇਮ

ਪਾਲਮ ਅਤੇ ਕੋਟਾਇਮ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਲਾਗੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਦਾਤਾਰ।
ਪਾਲਮ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਵੰਨੀਂ ਵਣਜਾਰੇ ਹਰ ਨਾਮ
ਮਾਣਕਗੰਗਾ ਗਏ ਗੁਰ ਕਤਰਗਾਮਾ ਅਸਥਾਨ।
'ਕਾਰਤਿਕੇਯ ਸਵਾਮੀ' ਦਾ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਖਾਸ
ਬੁੱਤ ਪੂਜਕ ਕਰਨ ਪੂਜਾ ਮਨ ਰੱਖ ਭੈਅ ਤ੍ਰਾਸ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਵਾਇਤ ਮੂਜਬ ਰਸਮਾਂ ਲੋਕ ਨਿਭਾਣ
ਸਿੰਘਾਲੀ ਮਨ ਰੱਖ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਸਨਮਾਨ।
ਸਿਕੰਦ ਸੁਬਰਾਮੀਆ ਸ਼ਿਵ ਪੁੱਤਰ ਨਾਲ ਏਹਨਾਂ ਸੰਬੰਧ
ਪੂਰਦੇ ਰਸਮਾਂ ਸਿੰਘਾਲੀ ਨਾਲ ਰਵਾਇਤੀ ਢੰਗ।
ਸੰਗ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਗੋਸ਼ਟੀ ਕਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਰਹੇ ਵਿਰਾਜ
ਬੁੱਤ ਪੂਜਣੋਂ ਹਟਕਿਆਂ ਦੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ।

ਕਤਰਗਾਮਿਉਂ ਉੱਤਰ ਵੰਨੀਂ ਤੁਰ ਪਏ ਸ਼ਾਹਸਵਾਰ
ਉਵਾ ਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ 'ਬਾਡੁੱਲਾ' ਦਾਤਾਰ।

ਬਾਡੁੱਲਾ

ਡਿੱਠੀ ਦੇ ਮੱਠਾਂ ਵਿਚ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ
ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗ ਬੈਠ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।
ਬਾਡੁੱਲੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਵੀ ਮਿਲਿਆ ਆਣ ਦਾਤਾਰ
ਮਨ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਹਰ ਗਏ ਸੀਨੇ ਪਈ ਠਾਰ।
ਬਾਡੁੱਲਾ ਜਦ ਹੋਇਆ ਪੁਰਤਗੇਜਾਂ ਹੱਥ ਤਬਾਰ
ਦੇ ਮੱਠਾਂ ਸੰਗ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਭੀ ਲੱਗੀ ਢਾਹ।
ਚੱਲ ਨਵਾਗ ਏਲੀਆ ਅਤਿ ਰਮਣੀਕ ਸਥਾਨ
ਕੰਢੇ ਚੰਪੀ ਨਦੀ ਗੁਰ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਣ।
ਸੀਤਾ ਅਹੱਲਿਆ ਲਾਗ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਇਹ ਸਥਾਨ
ਦਹਿਸਿਰ ਰੱਖੀ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੀਤਾ ਕੈਦ 'ਚ ਆਣ।
ਉੱਚੇ ਪਰਬਤ ਸੋਹੰਦਾ ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਅਸਥਾਨ
ਮਨਮੋਹਕ ਸੁਆਸਥਵਰਧਕ ਸ਼ਾਂਤ ਅਡੋਲ ਜਹਾਨ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਿਥੇ ਬੈਠੇ ਸਨ ਚੰਪੀ ਨਦੀ ਸਥਾਨ
'ਨਾਨੂ ਓਯਾ' ਪੈ ਗਿਆ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ।
ਦੁਰਗਮ ਰਾਹਾਂ ਚੀਰਦੇ ਸਦਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ
ਰਤਨਾਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰ ਮਾਹੋ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਕੋਟੀ

Unistar Books Pvt Ltd.

ਮਾਹੋ ਵਿਚ ਤੱਕ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
ਰਾਜਧਾਨੀ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦੀ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਖਾਸ।
ਸੰਗ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਦੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋਟੀ ਗਏ ਪਧਾਰ
ਕੋਟੀ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਡਾਢਾ ਸਤਿਕਾਰ।
ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰ ਵਿਚ ਜੋ ਦਿੱਤੀ ਸਦ ਵੀਚਾਰ
'ਪ੍ਰਾਣ ਸੰਗਲੀ' ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਇਹਦਾ ਸਾਰ।
ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੱਤ
ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਆ ਚਿਤ।
ਚੱਲਣ ਲੱਗੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਭੇਟਾਵਾਂ ਕੀਮਤੀ ਆਦਿ
ਗੁਰ ਸੌਗਾਤਾਂ ਵੰਡੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ।

ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਉਸ ਬਣਵਾਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
ਲੰਗਰ ਲਹਾਂ ਤਪਦੀਆਂ ਗੁਰ ਕੀਰਤਨ ਹੋਏ ਨਾਲ।
ਮੌਜੂਦਾ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਣੀ ਜੋ ਯਾਦਗਾਰ
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ' ਛਬਿ ਅਨੂਪ ਅਪਾਰ।
ਵਿਚ ਕੋਟੀ ਦੇ ਕਰਦਿਆਂ ਦੀਨਾਂ ਦੁਖੀਆਂ ਉਧਾਰ
ਲੰਘ ਕੇ ਸੀਤਾ ਵਾਕ ਗਏ ਜੈਵਰਧਨਾਪੁਰ ਪਧਾਰ।

ਜੈਵਰਧਨਾਪੁਰ

ਧਰਮਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਬਾਹੂ ਨੌਵੇਂ ਦਾ ਸੀ ਰਾਜ
ਛੋਟਾ ਭਾਈ ਸੀ ਉਸਦਾ ਕੋਟੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਵਨਾਭ।
ਨਾਨਕ ਮੱਤ ਧਾਰਨ ਲਈ ਦੱਸਿਆ ਜਦ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
ਸੁਣ ਧਰਮਾ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਦੇ ਮਨ 'ਚ ਉੱਠੀ ਪਿਆਸ।
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆ ਛੋਹੇ ਨਾਨਕ ਪਾਵ
ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤੀ ਛੱਡਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ।
ਲੇਕਿਨ ਬਾਹੂ ਨੌਵੇਂ ਨੇ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਗੁਰ ਪਾਸ
ਵੀਚਾਰ ਗੋਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਮਾਤ ਦਵੇ ਸੰਘ ਰਾਜ।
'ਧਰਮ ਕੀਰਤੀ ਸਤਿਵੀਰ' ਜਾਏ ਜੇ ਗੋਸ਼ਟ ਹਾਰ
ਉਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੱਤ ਲਏਗਾ ਧਾਰ।
ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੰਘ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀਚਾਰ
ਸਾਹਵੇਂ ਮਹਿਲ ਸਜਾਇਆ ਪੰਡਾਲ ਜੋ ਸ਼ਾਨਦਾਰ।
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇਇ ਮਹਾਰਾਜ
ਗੋਸ਼ਟ ਵਿਚ ਹਰਾਇਆ ਬਾਬੇ ਬੋਧੀ ਰਾਜ।
ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸਤਗੁਰ ਕਿਹਾ, 'ਕਰੋ ਜੋ ਪੂਰੇ ਬੋਲ'।
ਬਚਨ ਪੂਰਤੀ ਥਾਂ ਰਾਜੇ ਕੀਤੀ ਟਾਲ-ਮਟੋਲ।
ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਜੋ ਦੇਖੀ ਸੀ ਸੰਘ ਰਾਜ
ਅੰਦਰੀਂ ਹੋਏ ਖੁਸ਼ ਉਹ ਤੱਕ ਹਾਰਿਆ ਬੋਧੀ ਰਾਜ।
ਪਾਂਡੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦੇ ਬਾਬੇ ਏਕਸ ਅਨਾਦਿ
ਜਾਤ-ਪਾਤ, ਪੱਥਰ-ਪੂਜਾ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸੀ ਖਿਲਾਫ਼।
ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੇ ਮਤ ਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਲੈਂਦੇ ਧਾਰ
ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਮਾਣ ਮਰਤਬਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਵਿਚ ਛਾਰ।
ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਧਰਮ ਧਵਜ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਮਦਾਦ
ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ 'ਤੇ ਕਰਵਾਇਆ ਮੁੜ ਤੋਂ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ।

ਇਸ ਵਿਵਾਦ 'ਚ ਵੀ ਹੋਈ ਧਰਮ ਧਵਜ ਦੀ ਹਾਰ
 ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਾਤਰ ਪੰਡਤਾਂ ਚੱਲੀ ਜੁ ਕੋਈ ਚਾਲ।
 ਪੰਡਤਾਊ ਸਾਜਿਸ਼ ਅਧੀਨ ਕਰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਮਤਦਾਨ
 ਕੀਤਾ ਧਰਮਧਵਜ ਨੂੰ ਬੋਧੀ ਸੰਘ ਰਾਜ ਐਲਾਨ।
 ਬਾਬਾ ਮੁਸਕਰਾ ਪਏ 'ਕਲ ਲੱਖਣ' ਵੀਚਾਰ
 ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਪੁੱਜੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ

Unistar Books Pvt I

ਮੇਨਰ ਤੋਂ ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਖੁਸ਼ਕੀ ਭਰਿਆ ਰਾਹ
 ਲੋਕੀਂ ਤਾਲ ਸਰੋਵਰਾਂ ਕੰਢੇ ਕਰਦੇ ਨਿਰਬਾਹ।
 ਬਾਰਿਸ਼ ਪੈਣ 'ਤੇ ਭਰ ਕੇ ਸਭ ਸਰੋਵਰ ਤਾਲ
 ਉਹੀ ਪਾਣੀ ਵਰਤਦੇ ਲੋਕੀਂ ਸਾਰਾ ਸਾਲ।
 ਬੋਧਗਯਾ ਤੋਂ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਪੌਦਾ ਇਕ ਲਿਆ
 ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਦਿੱਤਾ ਉਹਨੂੰ ਲਾ।
 ਸਮਾਂ ਪਏ 'ਤੇ ਬਣ ਗਿਆ ਵੱਡਾ ਬੋਹੜ ਰੁੱਖ
 ਬਣ ਗਿਆ ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਵਿਚ ਬੋਧੀ ਕੇਂਦਰ ਮੱਠ।
 ਬੋਧੀ ਮੱਠ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਆ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਾਲ
 ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਰੱਖ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।
 ਇਕੋ ਰੱਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਬਾਬੇ ਦਾਤ
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ 'ਨਾਨਾ ਬੁਧਾ' ਕਹਿ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।
 ਪੁਰਤਗੇਜ ਫ਼ੌਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੋਇਆ ਸ਼ਹਿਰ ਤਬਾਹ
 'ਦੱਬਿਆ ਸ਼ਹਿਰ' ਕਿਹਾ ਲੋਕਾਂ ਮਨ 'ਚੋਂ ਉੱਠੀ ਆਹ।
 ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਖੁਦਾਈ 'ਚੋਂ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ
 'ਨਾਨਕ ਅਚਾਰੀਆ' ਆਉਣ ਦਾ ਉਸ 'ਚ ਹੈ ਉਲੇਖ।
 ਲੰਕਾ ਵਿਚ ਅਨੁਰਾਧਪੁਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਜਾਇਬਘਰ
 ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ ਲੱਗਾ ਇਸ ਦੇ ਦਰ।
 ਨਾਲ ਹੁਕਮ ਲਿਖਵਾਇਆ ਕੋਟੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ਿਵਨਾਭ
 ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਉੱਕਰੀ ਮਿਲੀ ਇਬਾਰਤ ਆਦਿ।
 ਇਕ ਵਰ੍ਹੇ ਤੱਕ ਸਤਗੁਰੂ ਰਹੇ ਜੋ ਲੰਕਾ ਦੀਪ
 ਬੋਧੀ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਦੱਸੀ ਜੀਵਨ ਰੀਤ।
 ਕਲਤਾਰਕ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼
 ਇਥੋਂ ਦੇ ਰਜਵਾੜਿਆਂ ਤਜਿਆ ਕਲ-ਕਲੇਸ਼।

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ, ਕਰਮਕਾਂਡ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਤ ਨਿਖਾਰ
ਪੁੱਜੇ ਮੇਨਰ ਬੰਦਰਗਾਹ ਨੇੜੇ ਤਾਲੀ ਮੀਨਾਰ।
ਅਗਲੇ ਲਕਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਬਹਿ ਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਜ਼
ਬੰਦਰਗਾਹ ਸੇਤੁ ਬੰਧ ਤੇ ਆ ਪੁੱਜੇ ਮਹਾਰਾਜ।

ਧਨੁਸ਼ਕੋਡੀ

ਸੀਤਾ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਹਿਤ ਜੋ ਭਾਰਤ ਲੰਕ ਵਿਸ਼ਾਲ
ਸੇਤੁਬੰਧ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ ਬਾਨਰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ।
ਨਿਹਚਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਕਤ ਰਾਮ
ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਤੀ ਸੀ ਕੀਤੀ ਏਸੇ ਥਾਂਵ।
ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦੈ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਲੰਕਾ ਜਿੱਤਣੋਂ ਬਾਅਦ
ਧਨੁਖ ਨਾਲ ਸੀ ਤੋੜਿਆ ਸੇਤੁਬੰਧ ਨੂੰ ਆਪ।
ਸੇਤੁਬੰਧ ਤੋਂ ਪੈ ਗਿਆ ਧਨੁਸ਼ਕੋਡੀ ਇਸ ਨਾਮ
ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਬਣਿਆ ਗੁਰ ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਸਥਾਨ।
ਜੰਗਲ ਘਣਾ ਸੁਹਾਵਣਾ ਕੁਦਰਤ ਰੰਗ ਅਪਾਰ
ਇਸ ਉਜਾੜ 'ਚ ਕੰਨ ਪਾਟੇ ਜੋਗੀਆਂ ਸੀ ਭਰਮਾਰ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ ਸੀ ਹੋ
ਨਾਲ ਲਿਆਏ ਸੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸਦਗੁਣੀ ਖੁਸ਼ਬੋ।
ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋਗੀ ਪਾਰ ਉਰਾਰ
ਹਉਮੈ ਵੱਸ 'ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਵੀਚਾਰ।
ਸਿੱਧ ਜੋਗੀ ਚਰਨੀਂ ਬੈਠੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸ ਅਪਾਰ
ਆਖਿਆ, 'ਨਾਨਕ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਖ ਵੱਡੇ ਸਚਿਆਰ'।
ਵੰਡ ਛਕਣਾ ਸਭ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਬਚਨ ਅਮੋਲ
ਦਾਣਾ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੈ ਬਾਲੇ! ਸਾਡੇ ਕੋਲ।
ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਇਕ ਤਿਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬੇ ਝੋਲੀ ਪਾ
ਆਖਿਆ, 'ਦਿਓ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹ ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਛਕਾ'।
ਕੁੰਡੇ ਵਿਚ ਤਿਲ ਪਾਇ ਗੁਰ ਘੋਟਿਆ ਨਾਲ ਕਤਾਲ
ਜਲ ਮਿਲਾ ਛਕਾਇਆ ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ ਦਿਆਲ।
ਇਕ ਤਿਲ ਵੰਡ ਛਕਾਇਆ ਸੀ ਬਾਬੇ ਜਿਸ ਸਥਾਨ
ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦਾ ਅੱਜ ਵੀ 'ਤਿਲਗੰਜੀ ਗੁਰਧਾਮ'।
ਨਾਨਕ ਸੱਚੇ ਜੋਗ ਦੇ ਚਾਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ ਅੰਗ
ਸਮਦਮ, ਸਤਿ ਤੇ ਸੰਤੋਖ ਤੇ ਕਰਨਾ ਸਤ ਸੰਗ।

ਅੱਜ ਵੀ ਰੱਖੇ ਸਾਂਭ ਇਸ ਥਾਂ ਕੁੰਡੀ ਅਤੇ ਕਤਾਲ
ਤਿਲ ਕੁੱਟ ਬਾਬੇ ਕੱਟਿਆ ਸੀ ਜੋਗੀਆਂ-ਅਹੰ-ਜਾਲ।

ਕੋਟਾਇਮ ਤੋਂ ਚਲਦਿਆਂ ਤੱਟ ਸਮੁੰਦਰ ਨਾਲ
ਇਰਨਾਕੁਲਮ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਗਏ ਕੋਚੀਨ ਪਧਾਰ।
ਵਹਿਮੀ-ਭਰਮੀਂ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸੇ ਲੋਕੀਂ ਆਮ
ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਲਟਕਾਈਆਂ ਸੀ ਮੂਰਤਾਂ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ।
ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਵਰਤਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣੇ ਡਰਪੋਕ
ਅਸਮਾਨੀ ਬਿਜਲੀ ਡਰੋਂ ਪੂਜਣ ਬਿਜਲੀ ਲੋਕ।
ਭਰਮਾਂ ਰਸਮਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਬੰਧਨ ਕੱਟ
ਨੀਲਗਿਰੀ ਪਰਬਤ ਗਾਹੁੰਦੇ ਕੋਇੰਬਟੂਰ ਗਏ ਪੁੱਜ।
ਕੋਇੰਬਟੂਰ 'ਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਲਾਗੇ ਮੰਦਰ ਪੇਰੂਰ
ਮੰਦਰ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਹਜ਼ੂਰ।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ
ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਵਿਚ ਬਿਦਰ।

ਬਿਦਰ

ਨੀਲਗਿਰੀ ਪਹਾੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਦਾਤਾਰ
ਉੱਤਰ ਵੰਨੀਂ ਬਿਦਰ ਦੇ ਉਜਾੜ 'ਚ ਗਏ ਪਧਾਰ।
ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਸਤਗੁਰੂ ਜਾ ਕਿਲ੍ਹਿਓਂ ਬਾਹਰਵਾਰ
ਖਲਕਤ ਹੋਈ ਖਬਰ ਜਦ ਆ ਪੁੱਜੀ ਗੁਰ-ਦੁਆਰ।
ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਝੁੰਗੀਆਂ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਸੰਤ ਫਕੀਰ
ਆਉਣਾ ਸੁਣਿਆ ਨਗਰ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।
ਜਲਾਲੁਦੀਨ ਸੱਯਦ ਯਾਕੂਬ ਸਿੱਕਾ ਚਲਦਾ ਪੀਰ
ਕਿਲ੍ਹਾ ਉਸਾਰ ਸੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਰਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਨੀਰ।
ਲੋਕੀਂ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਵਣ ਹਿਤ ਪੀਰਾਂ ਸ਼ਰਨੀਂ ਜਾ
ਸੀਨਾ ਠਾਰਨ ਹਿਤ ਕਰਨ ਈਨ ਦੀਨ ਸੌਦਾ।
ਵੱਜੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਉਪਜੇ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਜਦ ਵਿਚ ਭਿੱਜੇ ਬਾਣੀ ਰੰਗ।

ਪੀਰ ਦੌੜਦੇ ਆ ਗਏ ਚਰਚਾ ਛੇੜਨ ਹਿਤ
ਤੱਕਿਆ, ਨਾਨਕ ਮਗਨ ਸਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀਰਤੀ ਵਿਚ।
ਬੈਠ ਚਰਨੀਂ ਵਿਚ ਆ ਕਰਕੇ ਦੁਆ ਸਲਾਮ
ਕੰਨੀਂ ਸੁਣਿਆ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਰੱਬ ਦਾ ਪੈਗਾਮ।

'ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਅਗਮ ਰੂਪ ਸੋਹਣਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ
 ਕੁਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ 'ਚ ਰਮ ਰਿਹਾ ਉਸੇ ਦਾ ਹੀ ਰੂਪ।
 ਨਾਮ ਜਪਦਿਆਂ ਕਟਦੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਜੰਜਾਲ
 ਇਥੇ ਉੱਥੇ ਸੁੱਖ ਘਣੇ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰੋ ਸੰਭਾਲ।
 ਕਲਮਾ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹੋਏ ਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋਏ ਨਮਾਜ਼
 ਰੋਜ਼ਾ ਹੋਏ ਰਹਿਮ ਦਾ ਹੱਜ ਹਜ਼ੂਰੀ ਪਾਕ।
 ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਜੋ ਵੰਡ ਛਕਣ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ ਜਕਾਤ
 ਇਕ ਅਲਾਹ ਦਾ ਆਸਰਾ ਬਾਕੀ ਕੂੜੀ ਝਾਕ'।
 ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਸੰਗ ਹੋਏ ਫਕੀਰ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਕੜ ਟੁੱਟੇ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ ਦੇ ਆਖਣ ਬਾਬਾ ਧੰਨ।
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਚੋਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਹੋਈ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ
 ਸੁੱਚੀ ਕਿਰਤ ਦਾ ਜਾਪ ਤਦ ਦਿੱਤਾ ਸਭਸ ਦਾਤਾਰ।
 ਆਜਿਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਆਖਿਆ ਜਲਾਲੁਦੀਨ ਫਕੀਰ
 'ਦੱਸ ਪਾਓ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਜਿਥੋਂ ਨਿਕਲੇ ਨੀਰ।
 ਕਿੱਲਤ ਕਰਕੇ ਜਲ ਦੀ ਹਾਲੋਂ ਲੋਕ ਬੋਹਾਲ'
 ਬਾਬੇ ਦਰਦ ਵੰਡਾਇਆ ਸੁਣ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਹਾਲ।
 ਤਦੋਂ ਪਹਾੜੀ ਢਾਲ ਗੁਰ ਭਾਖੀ ਨਾਲ ਖੜਾਂਵ
 ਹੇਠੋਂ ਚਸ਼ਮਾ ਫੁੱਟਿਆ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਦਾ ਆਣ।
 ਭਰ-ਭਰ ਬੁੱਕਾਂ ਪੀੜੀਆਂ ਠੰਢਾਂ ਸੀਤ ਸਮੀਰ
 ਠੰਢ ਪਈ ਵਿਚ ਕਾਲਜੇ ਮਨ 'ਚ ਆਈ ਧੀਰ।
 'ਨਾਨਕ ਝੀਰਾ' ਨਾਮ ਇਸ ਹੈ ਪਵਿੱਤ ਅਸਥਾਨ
 ਦੂਰ-ਦੂਰਾਡਿਓਂ ਸੰਗਤਾਂ ਆ ਕੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਣ।
 ਜਿਥੇ ਧਰਿਆ ਪੈਰ ਗੁਰ ਬਣਿਆ ਪਾਕ ਸਬੱਲ
 ਅੱਜ ਵੀ ਸੀਨਾ ਠਾਰਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ।
 ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਰਟਨ
 ਤੀਰ ਕਾਵੇਰੀ ਨਦੀ ਦੇ ਪੁੱਜੇ ਰੰਗਾਪਟਨ।
 ਤ੍ਰਿਚਨਾਪਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗਮ ਅਸਥਾਨ
 ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਮੂਰਤੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਨਾਮ।
 ਪੱਥਰ ਪੂਜਕਾਂ ਨਾਲ ਕਰ ਚਰਚਾ ਇਕ ਹਰਿਨਾਮ
 ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਦੇਇ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਕਲਿਆਣ।
 ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਮਲਿਕਾਰਜੁਨ ਮੰਦਰ ਵੱਲ ਕਰ ਰੁਖ
 ਤੁੰਗਭਦ੍ਰਾਂ ਨਦੀ ਦੇ ਹੈ ਕੰਢੇ ਜੋ ਇਸਥਿਤ।

ਬਾਰਾਂ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਮੰਦਰਾਂ 'ਚੋਂ ਇਹਦਾ ਵੱਡ ਸਥਾਨ
ਲਿੰਗ ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਖ਼ਾਤਰ ਜਨ ਕਲਿਆਣ।
ਵਰਜਦਿਆਂ ਫੋਕਟ ਕਰਮੀ ਤੁਰਦੇ ਗਏ ਸਤਗੁਰ
ਅਗਲੇ ਲਕਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹਿਤ ਪੁੱਜੇ ਪਾਂਧਰਪੁਰ।

ਪਾਂਧਰਪੁਰ

ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਗਰ ਇਹ ਸ਼ੋਲਾਪੁਰ ਦੇ ਲਾਗ
ਨਾਮਦੇਵ ਕੱਟਿਆ ਜਿਥੇ ਉਮਰ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਭਾਗ।
ਵਿਠੁਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਇਹ ਮਹਾਨ
ਵਿਠੁਲ ਜਪ ਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕਰਦੇ ਸੀ ਗੁਣਗਾਨ।
ਨੱਚ ਗਾ ਖੀਵਾ ਹੋਂਵਦਾ ਵਿਚ ਰੱਬੀ ਉਸਤਤ ਗਾਨ
ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਨਾਮਦੇਵ ਦੀ ਸੀ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਛਾਣ।
ਪੂਜਾ ਸ੍ਰੀਰੰਗ, ਸ਼ਿਵ, ਦੁਰਗਾ ਤਜ ਕੇ ਭਰਮਾ-ਜਾਲ
ਮੱਥਾ ਡਾਹਿਆ ਨਾਮਦੇਵ ਰਸਮੀ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨਾਲ।
ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਨਾਮਦੇਵ ਪਰਖਿਆ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸ਼ਾਹ
ਦੁਨਿਆਵੀ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦੀ ਕਦੋਂ ਭਗਤ ਕਰਨ ਪਰਵਾਹ।

ਨਾਮਦੇਵ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਲਈ ਸੰਭਾਲ
ਬਾਰਸੀ ਵੰਨੀਂ ਤੁਰ ਪਏ ਤਦ ਗੁਰੂ ਰਬਾਬੀ ਨਾਲ।
ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਇਸੇ ਅਸਥਾਨ
ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੀ ਦੂਜਾ ਸੰਤ ਮਹਾਨ।
ਪੋਥੀ ਵਿਚ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਾਣੀ ਲਈ ਉਤਾਰ
ਤੁਰ ਪਏ ਫਿਰ ਬਾਰਸੀ ਤੋਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ।

ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਤੋਂ ਰਮੇ ਰਾਮ ਦਾ ਭੀਤਰੀ ਅਰਥ ਸੁਝਾਣ
ਬਾਰਸੀ ਤੋਂ ਲੰਘ ਮਾਲਟੇਕਰੀ ਪੁੱਜੇ ਬਾਬਾ ਆਣ।
ਨਾਸਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਪਾਵਨ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਖ਼ਾਸ
ਪੰਚਵਟੀ ਨੇ ਆਖਦੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ।
ਮਰਯਾਦਾ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਨਾਲ
ਕੱਟੇ ਸਨ ਬਨਵਾਸ ਦੇ ਇਥੇ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ।
ਇਕੋ ਥਾਵੇਂ ਪੰਜ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਬਿਰਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਬਿਲ, ਬੋਹੜ ਤੇ ਆਂਵਲਾ ਪਿੱਪਲ ਅਤੇ ਅਸ਼ੋਕ।
ਕਈ ਸ਼ਿਵਾਲੇ ਇਸ ਥਾਂ ਸੀ ਸ਼ਿਵਪੂਜਾ ਦਾ ਜ਼ੋਰ
ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਆਸਥਾ ਭੀਤਰ ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੋਰ।

ਤੱਕੇ ਬਾਬੇ ਘੁੰਮਦਿਆਂ ਇਥੇ ਕਈ ਸ਼ਿਵਾਲ
 ਮੇਲਾ ਕੁੰਭ ਦਾ ਭਰਦਾ ਮਗਰੋਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ।
 ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦਾ ਘਟ-ਘਟ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਾਸ
 ਨਾਨਕ ਨਰਬਦਾ ਨਦੀ ਦੇ ਜਾ ਕੰਢੇ ਪੁੱਜੇ ਖਾਸ।
 ਮਾਂਧਾਤਾ ਟਾਪੂ ਇਸਥਿਤ ਮੰਦਰ ਓਅੰਕਾਰ
 ਗੁਫਾਨੁਮਾ ਮੰਦਰ ਬਣਿਆ ਸ਼ਕਲੋਂ ਓਮ ਅਕਾਰ।
 ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਲਿੰਗ ਨੂੰ ਮਿਥ ਕੇ ਲੋਕੀਂ ਓਅੰਕਾਰ
 ਅਤਿ ਪੁਰਾਤਨ ਪੂਜ-ਸਥਲ ਪੂਜਣ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ।
 ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰੀਆ ਦੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਦਯਚਾਰੀਆ ਨਾਮ
 ਸ਼ਿਕੱਸਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਰੁਕੇ ਸੀ ਇਸੇ ਥਾਂਵ।
 ਦੁਖੀਆਂ ਤਾਈਂ ਤਾਰਦੇ ਸਾਹਿਬ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ
 ਮੰਦਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ ਬੈਠੇ ਇਸ ਥਾਂ ਆਣ।
 ਅਹੰ ਗ੍ਰੰਥੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼
 ਦੱਸਿਆ ਓਅੰਕਾਰ ਦਾ ਬਾਬੇ ਅਰਥ ਵਿਸ਼ੇਸ਼।
 ਉਚਰਿਆ ਗੁਰ ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ 'ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ'
 ਏਕੰਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਫਿਰ ਦਿੱਤੀ ਲੋਕਾਂ ਸਾਰ:

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥
 ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ ॥
 ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥
 ਓਅੰਕਾਰਿ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥
 ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਬਦਿ ਉਧਰੇ ॥
 ਓਅੰਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ॥
 ਓਨਮ ਅਖਰ ਸੁਣਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
 ਓਨਮ ਅਖਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥੧॥
 ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥
 ਲਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਸੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਗਜਿ ਉਪਾਇਆ
 ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਇਕ ਜੋਤੀ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ
 ਚੁਣਿ ਲੈ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ॥
 ਸਮਝੈ ਸੂਝੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੂਝੈ
 ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਾਚਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖੈ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ
 ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਕਾਚਾ ॥੨॥
 ਧਯੈ ਧਰਮੁ ਧਰੇ ਧਰਮਾ ਪੁਰਿ
 ਗੁਣਕਾਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥
 ਧਯੈ ਧੂਲਿ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ
 ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੁਰਾ ॥
 ਧਨੁ ਧਰਣੀਧਰੁ ਆਪਿ ਅਜੋਨੀ
 ਤੋਲਿ ਬੋਲਿ ਸਚੁ ਪੂਰਾ ॥
 ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ
 ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥੩॥
 ਫਿਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ
 ਗਰਬਿ ਗਲੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥
 ਗੁਰ ਰਸੁ ਗੀਤ ਬਾਦ ਨਹੀ ਭਾਵੈ
 ਸੁਣੀਐ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥
 ਗੁਰਿ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲਹਿਆ
 ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਚੁ ਸੁਖਾਇਆ ॥
 ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ
 ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥੪॥
 ਏਕੋ ਏਕੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ
 ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਵਿਆਪੈ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ
 ਇਉ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਸਿਵਾਪੈ ॥
 ਪ੍ਰਭੁ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ
 ਏਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਬਾਈ ॥
 ਏਕੰਕਾਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ
 ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਸਮਾਈ ॥੫॥
 ਇਸੁ ਕਰਤੇ ਕਉ ਕਿਉ ਗਹਿ ਰਾਖਉ
 ਅਫਰਿਓ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥
 ਮਾਇਆ ਕੇ ਦੇਵਾਨੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
 ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥
 ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਮੁਹਤਾਜਿ ਵਿਗੂਤੇ
 ਇਬ ਤਬ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਏਕੁ ਸਰੇਵੈ ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਵੈ
 ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥੬॥
 ਏਕੁ ਅਚਾਰੁ ਰੰਗੁ ਇਕੁ ਰੂਪੁ ॥
 ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਅਸਰੂਪੁ ॥
 ਏਕੋ ਭਵਰੁ ਭਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥
 ਏਕੋ ਬੁਝੈ ਸੂਝੈ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
 ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਲੇ ਸਮਸਰਿ ਰਹੈ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਲਹੈ ॥
 ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
 ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥੭॥
 ਉਰਮ ਧੁਰਮ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਾ ॥
 ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਮਹਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
 ਉਗਵਿਆ ਅਸਰੂਪੁ ਦਿਖਾਵੈ ॥
 ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥
 ਉਨਵਿ ਬਰਸੈ ਨੀਝਰ ਧਾਰਾ ॥
 ਉਤਮ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
 ਇਸੁ ਏਕੇ ਕਾ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥
 ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਦੇਉ ॥੮॥
 ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੈ ॥
 ਉਚਉ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੈ ॥
 ਉਪਰਿ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥
 ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਥੈ ਸੁਣੈ ਸੋਇ ॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 930)

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਹੇ ਪਾਂਡੇ! ਜਗ ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ
 ਤਿੰਨ ਜਹਾਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਉਸੇ ਦਾ ਪਾਸਾਰ।
 ਨਮਨਯੋਗ ਅਬਿਨਾਸੀ ਐ ਸੁਣਹੋ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖੋ, ਤਿਆਗੋ ਆਲ ਜਾਲ ਜੰਜਾਲ।
 ਪੰਡਿਤ ਗੋਈ ਵਿਦਿਆ ਵਿਚ ਵਿਚਰੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾ
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਦਾ ਖੱਟੇ ਜੱਗ 'ਚ ਲਾਹ।
 ਮਨਮੁਖ ਵਿਦਿਆ ਵੇਚਦਾ ਖੋਜੇ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨ
 ਬਿਖ ਖਟੇ ਬਿਖ ਸੰਚਦਾ ਮੂਰਖ ਵਿਚ ਅਗਿਆਨ।
 ਮਨ ਦੀ ਪਟੀ ਵਾਚਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ
 ਸੱਚਾ ਇਲਮਕਾਰ 'ਜਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਲ ਹਾਰ'।

‘ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ’ ਦੀ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਲਿਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਓਅੰਕਾਰ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਬਾਬੇ ਭੇਤ।
ਬਾਣੀ ਓਅੰਕਾਰ ਬੈਠ ਸੀ ਉਚਰੀ ਜਿਹੜੀ ਥਾਂਵ
ਨਾਲ ਗੁਫਾ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਸੁਭਾਇਮਾਨ।

ਇੰਦੌਰ

ਪਾਂਧਰਪੁਰ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰ ਵਿਚ ਇੰਦੌਰ ਦੇ ਆਣ
ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ ਟਿੱਲੇ ’ਤੇ ਬਹਿ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਵਿਸਰਾਮ।
ਆਸਣ ਲਾਇਆ ਜਿਸ ਥਾਂ ਇਮਲੀ ਦਾ ਸੀ ਪੇੜ
ਜੁੜੇ ਇਲਾਹੀ ਰੰਗ ਗੁਰ ਲੱਗੀ ਰਤੀ ਨਾ ਦੇਰ।
ਰੰਗ ਇਲਾਹੀ ਜੁੜੇ ਤੱਕ ਲੋਕਾਂ ਹੋਈ ਹੈਰ
ਛੋਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਬ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ।
ਬੁੱਤ ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਇਕ ਦੀ ਕਰ ਵੀਚਾਰ
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਲੜ ਲਾਇਆ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਸਾਰ।
‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇਮਲੀ ਸਾਹਿਬ’ ਵਿਚ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ
ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸ ਕਰਨ ਲੋਕੀਂ ਤਪਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਦ।
ਇਮਲੀ ਪੇੜ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਜਿਥੇ ਸੀ ਨਿਸ਼ਾਨ
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹਨ ਜਗਦੀ ਜੋਤ ਮਹਾਨ।
ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤੀਓਂ ਵਰਜ ਕੇ ਸ਼ਬਦ-ਗੁਰ ਪਾ ਖੈਰ
ਪਿੰਡ ਬੇਟਗਾ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਸਤਪੁਰਖ ਨਿਰਵੈਰ।

ਬੇਟਗਾ

Unistar Books Pvt Ltd.

ਤਨ ਤੇ ਭੇਖ ਫਕੀਰ ਦਾ ਮੱਥੇ ਡਲੁਕੇ ਨੂਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਜਾ ਜੁੜੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ।
ਲੋਕ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਗਏ ਦੇ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣ
ਆਖਿਆ, ‘ਓਨ ਬਚਾ ਲਵੇ ਭੀਲਾਂ ਤੋਂ ਸੁਜਾਣ।
ਭੀਲ ਲੋਕ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆ ਸਤਗੁਰ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
ਮਾਰਕੁੱਟ ਕਰ ਅਸਾਂ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਲਿਜਾਣ’।
ਤਰਕਾਲੀ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ਠੱਗ ਵੀ ਪੁੱਜੇ ਆ
ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਸਤਗੁਰੂ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਿਹਾ।
ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰਚ ਚੋਰ ਬਸੀਅਲੇ
ਬਰਜਤ ਚੋਰੀ ਧਾਵੈ ॥

ਤ੍ਰਿਹਦਸ ਮਾਲ ਰਖੈ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥
 ਚੇਤਹੁ ਬਾਸੁਦੇਉ ਬਨਵਾਲੀ ॥
 ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਜਪਮਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਉਰਧ ਮੂਲ ਜਿਸੁ ਸਾਖ ਤਲਾਹਾ
 ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਤੁ ਲਾਗੇ ॥
 ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਨਕ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥ ੨ ॥
 ਪਾਰਜਾਤੁ ਘਰਿ ਆਗਨਿ ਮੇਰੈ
 ਪੁਹਪ ਪੜ ਤਤੁ ਡਾਲਾ ॥
 ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਸੰਭੂ
 ਛੋਡਹੁ ਬਹੁਤੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ੩ ॥
 ਸੁਣਿ ਸਿਖਵੰਤੇ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੈ
 ਛੋਡਹੁ ਮਾਇਆ ਜਾਲਾ ॥
 ਮਨਿ ਬੀਚਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ
 ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਕਾਲਾ ॥ ੪ ॥
 ਸੋ ਗੁਰੂ ਸੋ ਸਿਖੁ ਕਥੀਅਲੇ
 ਸੋ ਵੈਦੁ ਜਿ ਜਾਣੈ ਰੋਗੀ ॥
 ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ ਕੰਮੁ ਨ ਧੰਧਾ ਨਾਹੀ
 ਧੰਧੈ ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ ॥ ੫ ॥
 ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜੀਅਲੇ
 ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ॥
 ਮਨਿ ਤਤੁ ਅਵਿਗਤੁ ਧਿਆਇਆ
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥
 ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭ ਦਾਤਿ ਕਥੀਅਲੇ
 ਸੇਤ ਬਰਨ ਸਭਿ ਦੂਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਮਧੁ ਤਾਸੁ ਰਸਾਦੰ
 ਜਾਗਤ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ ॥ ੭ ॥
 ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ ਪੜ ਪਾਤਾਲਾ
 ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੁਆਇਆ ॥
 ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਮਮ ਪੁਨਹਿ ਨ ਗਰਭੰ
 ਗਰਭੰ ਬਿਖੁ ਤਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 699)

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

ਠੱਗਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗੁਰ ਕਰਕੇ ਬਚਨ ਰੀਸਾਲ
 ‘ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤਾਂ ਹੋ ਲੁੱਟ ਵਿਚ ਹੋ ਹੋਰ ਹੋ ਕੰਗਾਲ।
 ਸਦਗੁਣ ਚੋਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਪੰਜ-ਵਿਕਾਰੀਂ ਲੁੱਟ
 ਕਤਲ ਲੋਭ ਤੇ ਬੇ-ਈਮਾਨੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਰਹੀ ਏ ਪੁੱਟ।
 ਛੱਡੋ ਮਾਰਗ ਪਾਪ ਦਾ ਕਰੋ ਕਿਰਤ ਦੀ ਕਾਰ
 ਘਾਲ ਕਮਾਈ ‘ਚੋਂ ਕਰੋ ਸੇਵਾ ਮਦਦਗਾਰ’।
 ਠੱਗ ਮਨਾਂ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ
 ਦਿਲ ਨੂੰ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਰਾਤ ਕਰਨ ਸਤਸੰਗ।
 ਜਿਥੇ ਠੱਗਾਂ ਕਾਰ ਕਰ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਧਾਨ
 ਅੱਜ ਵੀ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਸਭ ਚੜ੍ਹੀ ਐ ‘ਨਾਨਕ ਨਾਮ’।
 ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਖਾਰੇ ਜਲ ਦੀ ਇਥੇ ਦੀ ਵਿਦਮਾਨ
 ਲੋਕੀਂ ਸੀ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ।
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਖੁਦਵਾਇਆ ਕੁਝ ਦੂਰੀ ‘ਤੇ ਖੂਹ
 ਤੀਹ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀਓਂ ਨੀਰ ਲਿਆਂਦਾ ਧੂਹ।
 ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਜਲ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਸੀ ਕਿ ਖਾਰ
 ਲੇਕਿਨ ਸੀਤਲ ਜਲ ਹੈ ਇਸ ਖੂਹੀ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਜਿਥੇ ਠੰਢਕ ਨਾਮ ਦੇਇ ਗੁਰ ਸੀਤਲ ਕੀਤਾ ਮਨ
 ਬਾਉਲੀ ਗੁਰ ਖੁਦਵਾਇਕੇ ਠਾਰ ਪਾਈ ਵਿਚ ਤਨ।
 ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਕਰ ਧਰਮ ਦੀ ਦੇ ਠੱਗਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼
 ਸਹੀ ਅਰਥ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼।
 ਚੱਲ ਕੇ ਇਥੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਉਜੈਨ
 ਸ਼ਹਿਰ ਬਿਕਰਮਾਜੀਤ ਦਾ ਲੋਕੀਂ ਇਹਨੂੰ ਕਹਿਣ।

ਉਜੈਨ

ਉੱਤਰੀ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਜੋ ਸੰਮਤ ਬਿਕਰਮੀ ਸਾਲ
 ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਨਾਮ ਏਹ ਚਿਰ ਤੋਂ ਬਾ-ਕਮਾਲ।
 ਦੱਖਣੀ ਕੰਢੇ ਸਿਪ੍ਰਾ ਨੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਉਜੈਨ
 ਚਾਰ ਮੇਲਿਆਂ ਕੁੰਭ ਦਿਆਂ ‘ਚੋਂ ਮੇਲਾ ਭਰੇ ਉਜੈਨ।
 ਮੰਨਣ ਲੋਕੀਂ ਇਸ ਥਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਿੱਲੀ ਇਸਥਿਤ
 ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦੇ ਜਿਸ ਦੇ ਘੁੰਮੇ ਸਾਰਾ ਜੱਗ।
 ਗਿਰਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਫ਼ਸੀਲ ਸੀ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਾਲ
 ਅੰਦਰ ਏਸ ਫ਼ਸੀਲ ਦੇ ਸੀ ਮੰਦਰ ਮਹਾਂਕਾਲ।

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਹਰੀ ਬਿਨ ਸਭ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹਿਤ
 ਪੱਥਰਾਂ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਸੰਗ ਵਿਅਰਥ ਜੋੜਨਾ ਚਿੱਤ।
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੇਹੁੰਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਲਿਆ ਰਿਝਾ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋ ਜਾਂਵਦੀ ਹੈ ਠੰਢੀ ਮਿੱਠੀ ਛਾਂ'।
 ਬਾਬੇ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਦੀ ਸ਼ਿਪ੍ਰਾ ਕੰਢੇ ਜਾ
 ਤੱਕੀ ਅਵੰਤਕਾਪੁਰੀ 'ਗੋਰਖ ਦੀ ਗੁਫਾ'।
 ਭਰਥਰੀ ਨਾਮ ਦੇ ਜੋਗੀ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ
 ਵਿਆਖਿਆਨਿਆ ਸੱਚ ਨਾਮ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 'ਜੋਗੀ ਉਹ ਜਿਸ ਪਾਸ ਖਿਮਾ ਸਹਜ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ
 ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਭੀਤਰ ਦੇਖ।
 ਜੋਗੀ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਏ ਰੋਜ਼ਮਰ੍ਹਾ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਆਸਾ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਨਾਨਕ ਵਖਿਆਨ:

ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ ਸਰਵਰਿ ਨ੍ਹਾਵੈ ॥
 ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
 ਜਲੁ ਆਕਾਸੀ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ ॥
 ਰਸੁ ਸਤੁ ਝੋਲਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥
 ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਅਭ ਮੋਰੇ ॥
 ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਉਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 360)

ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਚੜ੍ਹ ਤਾਲ ਸਤਸੰਗ ਨ੍ਹਾਣ
 ਵਾਧੂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਬੋਲਣਾ ਗੀਤ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣਗਾਨ।
 ਸੱਚ ਵਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਨਿਰਭੈ
 ਸ਼ਕਤ-ਕ੍ਰੋਧ ਗੁਆਣ ਦੀ ਨਾ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੈਅ।
 ਇਕ ਓਂਕਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੁਣਗਾਨ
 ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਏ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਗੁਰ ਗਏ ਸੌਰਾਸ਼ਟਰ ਕਾਠੀਆਵਾੜ
 ਜਿਥੇ ਸੀ ਸੋਰਠ ਬੀਜਾ ਜਸ ਗਾਉਂਦੇ ਢਾਢੀ ਵਾਰ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ
 ਰਾਗ ਭਲਾ ਉਹੀ ਕਹੈ ਜੋ ਸਤਿ ਰਿਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਭਾਵਨਗਰ ਵਿਚ ਕਰਦਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰ
 ਪਾਲੀਟਾਣਾ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤਦ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਪਾਲੀਟਾਣਾ (ਗੁਜਰਾਤ)

ਭਾਵਨਗਰ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵੰਨੀਂ ਇਹ ਸਥਿਤ
ਪੰਚ ਮੁਖੀ ਜੈਨੀ ਤੀਰਥ 'ਆਦਿ ਨਾਥ' ਪ੍ਰਮੁੱਖ।
ਸ਼ਤਰੁੰਜ ਪਰਬਤ ਤੇ ਸੋਹੇ ਮੰਦਰ ਆਦਿ ਨਾਥ
ਕਰਨ, ਰਜਤ, ਧੰਨ ਪਦਾਰਥ ਸਭੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾਤ।
ਉੱਚ ਪਰਬਤੀ ਪਿੱਠ 'ਤੇ ਤਿੱਖੀ ਸਿਖਰੀ ਨੋਕ
ਛੋਹੇ ਜਿਵੇਂ ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਲੋਕ ਤੋਂ ਉਸ ਪਰਲੋਕ।
ਪਹੁ ਫੁਟਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦਿੱਖ ਨਿਰਾਲੀ ਅਜਬ
ਆਭਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਢਾਹੇ ਡਾਢਾ ਗਜ਼ਬ।
ਜੈਨ ਆਗੂਆਂ ਏਸ ਥਾਂ ਪਾਇਆ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣ
'ਸਿਪਨਸੇਤਰ' ਆਖਦੇ ਲੋਕੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਣ।
ਪਾਲੀਟਾਣੇ ਵਿਚ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਆਣ ਉਤਾਰ
ਜੁੜਦਾ ਜਿਥੇ ਆਣ ਕੇ ਕੁਲ ਜੈਨੀ ਸੰਸਾਰ।
ਨੇੜੇ ਸੀਗਾ ਛੱਡਰੀ ਪਾਵਨ ਜੈਨੀ ਤਿਉਹਾਰ
ਰਮਤੇ ਰਮਤੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਦਾਨੇ ਸੰਗ ਦਾਤਾਰ।
ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸੀ ਏਸ ਥਾਂ ਜੈਨੀ ਸਾਧ ਬੇਅੰਤ
ਢੂੰਢੀਏ ਅਤੇ ਸਰੇਵੜੇ ਤੱਕੇ ਜੈਨ ਅਨੰਤ।
ਵਰਣ ਜੂਠ ਕੁਚੀਲਤਾ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀਜਾਣ
ਜਾ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਸੰਗਤੀ ਜੀਵਨ-ਰਾਹ ਰੁਸ਼ਨਾਣ।
ਵਿਗਤੀ ਜੀਵਨ ਚਾਲ ਤੇ ਸੰਗ ਸਾਧੂਆਂ ਕਰ ਵੀਚਾਰ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ।
ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥
ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨ੍ਹਾਇਆ ॥
ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਹਾਇ ਨ ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ ॥
ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ ॥
ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1285)

ਵੱਡਾ ਆਗੂ ਜੈਨ ਤਦੋਂ ਸਹਿਤ ਚੇਲਿਆਂ ਆ
ਅਨਭੀ ਮਿਲਿ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾ।
'ਕਉਣ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਅੰਨ-ਪਾਨ

ਅਨਭੀ ਪੁੱਛੋ ਸੁਆਲ ਗੁਰੂ ਬੀਨੀ ਨਜ਼ਰ ਪਛਾਣ।
 ਝੂਣ-ਝੂਣ ਬਣ ਖਾਵਣਾ ਬਿਨ ਛਾਣੇ ਪੀ ਨੀਰ
 ਖੁਦ ਨੂੰ ਗੁਰੁ ਕਹਾਵਣਾ ਕਿਆ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ?
 ਕਿੰਨੇ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਮਰਨ ਦਿਨ ਦੀ ਨਿਤਚਰਿਆ
 ਇਸ ਹਿੰਸਾ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ?
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਣ
 ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕ ਹੁੰਦਾ ਜੁਲਮ ਫਿਰ ਵੀ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਣ।
 ਪੀਣਾ ਪਾਣੀ ਪੁਣ ਕੇ ਨਾਹ ਮਾਸ ਖਾਣ ਦੇ ਨਾਲ
 ਕੋਈ ਫਰਕ ਪੈਂਦਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਮਨੋ-ਸੰਕੇ ਜਾਲ।
 ਜੈਨੀ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਵਿਚਲੇ ਨਿੱਤ ਦੇ ਜੋ ਹਠ ਧਰਮ
 ਵਾਰ ਮਾਝ ਵਿਚ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿੱਤਾ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ।

ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇ ਪੀਅਹਿ ਮਲਵਾਣੀ
 ਜੂਠਾ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਹੀ ॥
 ਫੋਲਿ ਫਦੀਹਤਿ ਮੁਹਿ ਲੈਨਿ ਭੜਾਸਾ
 ਪਾਣੀ ਦੇਖਿ ਸਗਾਹੀ ॥
 ਭੇਡਾ ਵਾਗੀ ਸਿਰੁ ਖੋਹਾਇਨਿ
 ਭਰੀਅਨਿ ਹਥ ਸੁਆਹੀ ॥
 ਮਾਊ ਪੀਊ ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ
 ਟਬਰ ਰੋਵਨਿ ਧਾਹੀ ॥
 ਓਨਾ ਪਿੰਡੁ ਨ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆ
 ਨ ਦੀਵਾ ਮੁਏ ਕਿਥਾਊ ਪਾਹੀ ॥
 ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਦੇਨਿ ਨ ਢੋਈ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹੀ ॥
 ਸਦਾ ਕੁਚੀਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ
 ਮਥੈ ਟਿਕੇ ਨਾਹੀ ॥
 ਝੁੰਡੀ ਪਾਇ ਬਹਨਿ ਨਿਤਿ ਮਰਣੈ
 ਦੜਿ ਦੀਬਾਣਿ ਨ ਜਾਹੀ ॥

ਲਕੀ ਕਾਸੇ ਹਥੀ ਫੁੰਮਣ ਅਗੇ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 149)
 ਮੁੰਡੀ ਨੂੰ ਨਚਵਾਇਕੇ ਰਹਿਣਾ ਬਿਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਹੱਥੀਂ ਵਿਸ਼ਟਾ ਫੋਲਣੀ ਜੂਠ ਕਰਨ ਅੰਨ ਪਾਨ।
 ਟੱਬਰ ਛੱਡ ਕੁਰਲਾਂਵਦਾ ਤੁਰਨਾ ਚਾਲ ਕੁਚਾਲ
 ਮਰਯਾਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਡੇਗਣਾ ਰਾਹ ਚੁਫਾਲ।

ਰਹਿਣ ਕੁਚੀਲ ਦਰਿਦਰੀ ਵਰਿਓਂ ਵਰੂ ਨਾ ਨਾਹੁਣ
 ਦਹਦਿਸ ਭਟਕੇ ਆਤਮਾ ਦਿਗੰਬਰ ਅਖਵਾਣ।
 ਕਿਸੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਵਣਾ ਜੀਵ-ਹਿੰਸਾ ਸੰਤਾਪ
 ਹੋਰਾਂ ਤੇ ਹਿੰਸਾ ਹੁੰਦੀ ਤੱਕ ਚੁੱਪ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਪਾਪ।
 ਮਨ 'ਚੋਂ ਬਾਬੇ ਕੱਢਿਆ ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਭਾਰ
 'ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤ ਹਰਿਆ ਸੰਸਾਰ'।
 ਸਹਿਤ ਚੇਲਿਆਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨਭੀ ਸਭ ਵਖਿਆਨ
 ਡਾਢਾ ਅਸਰ ਕਬੂਲਿਆ ਮਨ 'ਚ ਰਿੜਕ ਗਿਆਨ।
 ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਦਸਤਾਰ
 ਅਨਭੀ ਬਣ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਕੀਤਾ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ।
 ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਪੱਛਮ ਵੰਨੀਂ ਗੁਰ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਮਾਰ
 ਜੂਨਾਗੜ੍ਹ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮਣ ਕਰ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਗਿਰਨਾਰ।

ਗਿਰਨਾਰ

ਹਿੰਦੂ ਮਤ ਵਤ ਜੈਨ ਮਤ ਜੋ ਮੰਨੇ ਗਏ ਅਵਤਾਰ
 ਚੌਵੀ ਤੀਰਥੰਕਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜੇ ਜੈਨੀ ਸੰਸਾਰ।
 ਘਿਰਿਆ ਸੰਘਣੇ ਜੰਗਲੀਂ ਦਿਉ ਕੱਦ ਪਹਾੜ
 ਫੈਲੀ ਜੰਗਲੀ ਕੇਵੜੇ ਦੀ ਚਹੁੰ ਤਰਫੀਂ ਮਹਿਕਾਰ।
 ਤੱਕੀ ਗੁਰ ਗਿਰਨਾਰ ਵਿਚ ਐਸੀ ਉਹ ਚੱਟਾਨ
 ਅਸ਼ੋਕ ਮਹਾਨ ਸੀ ਉੱਕਰੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਚੌਦਾਂ ਫੁਰਮਾਨ।
 ਪਾਲੀਟਾਣੇ ਮਗਰੋਂ ਉੱਘਾ ਜੈਨੀ ਅਸਥਾਨ
 ਮੰਦਰ ਨੇਮੀਨਾਥ ਦਾ ਪੂਜਣ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ।
 ਨੇਮੀ ਨੇ ਇਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦੀਕਸ਼ਾ ਗਿਆਨ
 ਜਾਦਵ ਕੁਲ ਦਾ ਜਾਇਆ ਪੁੱਜਾ ਪਦ ਨਿਰਵਾਣ।
 ਕਠਿਨ ਤਪੱਸਵੀ ਸਾਧਕਾਂ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦਾਤਾਰ
 ਗ੍ਰਹਿਸਥ 'ਚ ਜੋਗ ਕਮਾਵਣਾ ਵੱਲ ਦੱਸਿਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ।
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚਰਨ ਪਾਦੁਕਾ ਬਣਿਆ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ
 ਅਗਲੇ ਲਕਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹਿੱਤ ਪੁੱਜੇ ਸੋਮਨਾਥ।

ਸੋਮਨਾਥ

ਪੱਛਮੀ ਛੋਰ 'ਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਇਸਥਿਤ ਵਿਚ ਗੁਜਰਾਤ
 ਸਰਵਪ੍ਰਥਮ ਜੋਤੀ ਲਿੰਗ ਹੈ ਮੰਦਰ ਸੋਮਨਾਥ।

UNISTAR BOOKS PVT. LTD.
ਅਲਬੇਰੂਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਵਿਸਥਾਰ
ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਇਸ ਮਾਇਆਵੀ ਚਮਕਾਰ।
ਉੱਚੀ ਪੰਜ ਗਜ਼ ਸ਼ਿਵਪ੍ਰਤਿਮਾ ਛਿੜਕਣ ਗੰਗਾ ਜਲ
ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹਨ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਫੁੱਲ ਫਲ।
ਦਸ ਸੌ ਚੌਵੀ ਵਿਚ ਕਰ ਗਜ਼ਨਵੀ ਪਰਹਾਰ
ਅਦੁੱਤੀ ਪ੍ਰਤਿਮਾ ਗੁਰਜ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਟੋਟੇ ਚਾਰ।

ਭੇਜੇ ਦੇ ਟੋਟੇ ਗਜ਼ਨੀ, ਲੱਦ ਕੇ ਉਠਾਂ ਭਾਰ
ਇਕ ਮਦੀਨੇ ਵੱਲ ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਮੱਕੇ ਵਿਚਕਾਰ।
ਨਾਲ ਛਪੰਜਾ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਰਤਨ ਜੜਾਉ ਥੰਮ੍ਹ
ਉਖਾੜ ਕੇ ਮੋਤੀ ਮਾਣਕ ਸਭ ਕੀਤਾ ਗ਼ਾਇਬ ਧਨ।
ਟਲ ਸਣੇ ਸੋਇਨ ਜੰਜੀਰ ਛੱਤੋਂ ਲਿਆ ਉਤਾਰ
ਦੋ ਸੌ ਮਣੋਂ ਵਧੀਕ ਸੀ ਵਿਚ ਸੋਨੇ ਦਾ ਭਾਰ।
ਪਾਂਧੇ ਪਾ ਕੇ ਲੋਕ ਮਨ ਪਾਪ-ਪੁੰਨ ਗਲਬਾ
ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੈਂਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲਾ।
ਢਿੱਡਾਂ ਨੂੰ ਗੰਢ ਮਾਰ ਕੇ ਪੱਥਰੀਂ ਧਨ ਚੜ੍ਹਾਣ
ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਕਰ ਪਾਂਡਿਆਂ ਦੇ ਐਸ਼-ਵਰਜ਼ ਵਧਾਣ।
ਨਾਨਕ ਦੱਸਿਆ ਨਾਸ਼ਵੰਤ ਮਾਇਆਵੀ ਪਾਸਾਰ
ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਸੋਝੀ ਸਾਰ।

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

ਪਰਭਾਸ

ਸੋਮਨਾਥ ਤੋਂ ਕੁਝ ਕੁ ਦੂਰ ਭਾਲਕ ਦਾ ਅਸਥਾਨ
ਠਹਿਰੇ ਗੁਰੂ ਬਲਾਕਾ ਤੀਰਥ ਇਥੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਸਥਾਨ।
ਜਰਾਸੰਧ ਤੇ ਕਾਲਯਮਨ ਤੋਂ ਖਾ ਗਿਰਧਾਰੀ ਹਾਰ
ਦਵਾਰਕਾ ਤੋਂ ਚੱਲ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਸਾਗਰ ਤੀਰ ਮੁਰਾਰ।
ਸਕੰਦ ਪੁਰਾਣ 'ਚ ਮਿਲਦਾ ਏਦਾਂ ਦਾ ਬਿਰਤਾਂਤ
ਪਿਛਲੀ ਉਮਰੇ ਤੱਕਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਖਾਂਤ।
ਆਪੋ ਵਿਚ ਲੜ ਮਰ ਖਪੇ ਕਰ ਯਾਦਵ ਮਦਰਾਪਾਨ
ਆਪਣਿਆਂ ਤੱਕ ਲੜਦਿਆਂ ਪੀੜਤ ਹੋਏ ਭਗਵਾਨ।
ਪਿੱਪਲ ਹੇਠਾਂ ਪੈ ਗਏ ਵੱਲ ਸਾਗਰ ਪੈਰ ਪਸਾਰ
ਮਿਰਗ ਸਮਝ ਕੇ ਭੀਲ ਇਕ ਦਿੱਤਾ ਬਾਣ ਸੀ ਮਾਰ।
ਪਾਕ ਦੇਹ ਦੀ ਦੇਰ ਤੀਕ ਹੋਈ ਨਾ ਜਦ ਭਾਲ
ਹੱਡੀਆਂ ਦਾ ਪਿੰਜਰ ਕਿਸੇ ਲਿਆ ਸੰਦੂਕ ਸੰਭਾਲ।

ਪੈਰ ਪਸਾਰੀ ਸਾਗਰ ਵੱਲ ਪਏ ਸੀ ਜਦ ਭਗਵਾਨ
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਹ ਕੀਤਾ ਲਿਖਤੀ ਵਿਖਿਆਨ:
 ਜਾਇ ਸੁਤਾ ਪਰਭਾਸ ਵਿਚਿ ਗੋਡੇ ਉਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰੇ।
 ਚਰਣ ਕਵਲ ਵਿਚਿ ਪਦਮੁ ਹੈ ਝਿਲਮਿਲ ਝਲਕੇ ਵਾਂਗੀ ਤਾਰੇ।
 ਬਧਕੁ ਆਇਆ ਭਾਲਦਾ ਮਿਰਗੈ ਜਾਣਿ ਬਾਣੁ ਲੈ ਮਾਰੇ।
 ਦਰਸਨ ਡਿਠੋਸੁ ਜਾਇ ਕੈ ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੇ।
 ਗਲਿ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਵਗੁਣੁ ਕੀਤਾ ਹਰਿ ਨਾ ਚਿਤਾਰੇ।
 ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤੋਖਿਆ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣੁ ਬਿਰਦੁ ਬੀਚਾਰੇ।
 ਭਲੇ ਭਲੇ ਕਰਿ ਮੰਨੀਅਨਿ ਬੁਰਿਆਂ ਦੇ ਹਰਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ।
 ਪਾਪ ਕਰੇਂਦੇ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੇ ॥੨੩॥੧੦॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਰਣਛੋੜ ਮੰਦਰ ਬਣਿਆ ਯਾਦ 'ਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰ
 ਉਥੋਂ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਸੰਗ ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।
 ਵਰਜਿਆ ਪਾਹਣ ਪੂਜਕਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਵਖਿਆਨ
 ਆਖਿਆ, 'ਕਾਹਦਾ ਸੂਰਮਾ! ਜੋ ਛੱਡ ਜਾਏ ਮੈਦਾਨ ?'
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਥੇ ਅੰਤਮ ਦਾਹ
 ਸੋਮਨਾਥ ਲਾਗੇ ਹੀ ਬਣਿਆ ਮੰਦਰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ।
 ਰਲਦੇ ਜਿਥੇ ਆਇਕੇ ਵੱਡੇ ਤਿੰਨ ਦਰਿਆ
 ਅਜੇ ਤੀਕ ਅਹੀਰਨਾਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾਣ ਸਿਆਹ।
 ਤੁਰ ਪਏ ਇਥੋਂ ਮੌਜ ਵਿਚ ਗੁਰ ਸੋਰਠ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਾਹ
 ਜਿਸ ਇਲਾਕੇ ਜੋਗੀਆਂ ਦੀ ਸੀ ਵਾਹਵਾ ਚਰਚਾ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੋਰਠ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਚ
 ਰਾਜ ਮੁਜੱਫਰ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸੀ ਜੁਨਾਗੜ੍ਹ ਦੇ ਵਿਚ।
 ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦਾਂ ਜਟਿਲ ਸੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੂਪ
 ਬੋਧਾਂ ਰਾਹੀਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗੁਫ਼ਾਵਾਂ ਸਤੂਪ।
 ਜੁਨਾਗੜ੍ਹ ਗਿਰਨਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਵਿਚ
 ਨਾਨਕਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹੈਗੇ ਸੀ ਸਥਿਤ।
 ਦਾਤਾਰੰਜ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਕੋਲੇ ਜਾ
 ਵਰਜਿਆ ਸਤਗੁਰ ਮੈਮਨਾਂ ਪੂਜਣ ਤੋਂ ਕਬਰਾਂ।
 ਜੁਨਾਗੜ੍ਹ ਤੋਂ ਚਲਦਿਆਂ ਪੋਰਬੰਦਰ ਦੇ ਰਾਹ
 ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਤਹਿ ਕਰ ਗੁਰ ਦਵਾਰਕਾ ਪੁੱਜੇ ਆ।

ਦਵਾਰਕਾ

ਚਾਰ ਧਾਮ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਖਾਸ ਧਾਮ
ਰਾਜਧਾਨੀ ਜੋ ਯਾਦਵਾਂ ਭਾਗ ਲਾਏ ਸੀ ਸ਼ਾਮ।
ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਖਣ ਜਿਸ 'ਰਣ ਛੋੜ'
ਗਏ ਧੀਸ਼ ਦੁਆਰਕਾ ਸੀ ਜਰਾਸੰਧ ਤੋਂ ਦੌੜ।
ਕੰਢੇ ਸੰਤ ਤਲਾਈ ਦੇ ਨਾਨਕ ਗਏ ਬੈਠ
ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਪਿੱਛੋਂ ਬਣੀ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼।
'ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ
ਸਾਜੀ ਉਸ ਮਨੁੱਖਤਾ ਜੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਪਿਆਰ'।
ਬੇਟ ਦੁਆਰਕਾ ਵਿਚ ਹੈ ਅਜੇ ਤੀਕ ਆਬਾਦ
ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਇਕ ਸੋਹਣੀ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦੀ ਯਾਦ।

ਮਾਂਡਵੀ

ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਸਤਗੁਰ ਚੜ੍ਹ ਨਿੱਕੇ ਜਹਾਜ਼
ਕੱਛ ਰਿਆਸਤ ਮਾਂਡਵੀ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਮਹਾਰਾਜ।
ਤੱਕੇ ਨਗਰ ਉਸ ਥਾਂ ਭੁੱਜ ਅਤੇ ਅੰਜਾਰ
ਪੰਥ ਕਾਪੜੀ ਵਾਮਮਾਰਗੀ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ।
ਦੇਵੀ ਭੈਰਵੀ ਪੂਜਕ ਬੈਠ ਵਿਚ ਭੈਰਵੀ ਚਕ੍ਰ
ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਰਲਾਇਕੇ ਜਾਣ ਇਕੱਠੇ ਛੱਕ।
ਪੂਜਣ ਬਾਲਾ ਸੁੰਦਰੀ ਇਥੋਂ ਦੇ ਨਰ ਨਾਰ
ਦੇਵੀ ਭੈਰਵੀ ਦਾ ਕਰਨ ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਸਤਿਕਾਰ।
ਸਾਗਰ ਕੰਢੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ
ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਸਤਗੁਰ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਣ।
ਵਾਮਮਾਰਗੀਆਂ ਹੋੜਿਆ ਤੁਰੇ ਵਿਕਾਰੀ ਰਾਹ
ਚਾਰਵਾਕੀਏ, ਪੰਜਮਕਾਰੀਆਂ ਸਤਿ ਦਾ ਮਗ ਦਿਖਾ।
ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਖਾਸ ਸਿਫਤ ਸੀ ਜੋ
ਸੜਨ ਸਮੇਂ ਦੀ ਫੈਲਦੀ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ਬੋ।
ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣੀ ਮਨੁੱਖਾ ਦੇਹ
ਇਸ 'ਚੋਂ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਜੇ ਇਹ'।
ਆਸਾ ਰਾਗ 'ਚ ਉਚਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਣ
ਜੋਗੀ, ਭੋਗੀ, ਕਾਪੜੀਆਂ ਪ੍ਰਥਾਏਂ ਕਰ ਵਖਿਆਨ:

ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਕਾਪੜੀ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਦਿਸੰਤਰ ॥
 ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹੀ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਨਿਰੰਤਰ ॥੩॥
 ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਜੋਇਸੀ ਨਿਤ ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਣਾ ॥੪॥
 ਇਕਿ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮਹਿ ਤਪੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਤੀਰਥ ਵਾਸਾ ॥
 ਆਪੁ ਨ ਚੀਨਹਿ ਤਾਮਸੀ ਕਾਹੇ ਭਏ ਉਦਾਸਾ ॥੫॥
 ਇਕਿ ਬਿੰਦੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਾਖਦੇ ਸੇ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟਹੀ ਕ੍ਰਮਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥੬॥
 ਇਕਿ ਗਿਰਹੀ ਸੇਵਕ ਸਾਧਿਕਾ ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥
 ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁ ਜਾਗੇ ॥੭॥
 ਗੁਰ ਤੇ ਦਰੁ ਘਰੁ ਜਾਣੀਐ ਸੋ ਜਾਇ ਸਿਵਾਣੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥੮॥੧੪॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 419)

ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਚ ਦਾ ਰਾਹ ਵਿਖਾ
 ਲਖਪਤ ਤੇ ਕੁਰਿਆਣੀ ਹੁੰਦੇ ਬੀਸਨਗਰ ਗਏ ਆ।
 ਭੀਮ ਉਡਿਆਰ ਤੇ ਮਾਨਸਰ ਇਥੋਂ ਦੇ ਧਰਮ ਸਥਾਨ
 ਪੱਛਮੀ ਭਾਰਤੀ ਪਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਭਰਾਉਂਦੇ ਆਣ।
 ਸਾਧੂ ਸੁਰਗੀਂ ਜਾਣ ਲਈ ਹਰਨ ਲਈ ਸਭ ਤਾਪ
 ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਲੁਆਉਂਦੇ ਭੁੱਲੜ ਛਾਪ ਦਾ ਦਾਗ।
 ਗਰਮ ਲੋਹੇ ਭਖਾਇਕੇ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਦਾਗ
 ਜ਼ਖਮ ਨੇ ਭਰਦੇ ਏਸ ਦੇ ਕਈ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ।
 ਨਾਰਾਇਣ ਕੰਢੇ ਬਹਿ ਕੇ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ
 ਆਖਿਆ, 'ਕਲ ਵਿਚ ਨਾਮ ਹੀ ਭਉਜਲ ਲਾਊ ਪਾਰ'।
 ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਕੱਢ ਕੇ ਭਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ
 ਦੱਸਿਆ, 'ਦੁਨਿਆਵੀ ਛਾਪਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਉਧਾਰ।
 ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਜਪਿਆਂ ਹਰੀਨਾਮ
 ਲੈ ਜਾਊ ਬੈਕੁੰਠ ਇਹ ਦਰਗਾਹ ਮਿਲੂਗੀ ਥਾਂਵ'।
 ਬੀਸ ਨਗਰ ਤੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਉੱਤਰ ਵੰਨੀਂ ਜਾ
 ਆਸੂ ਕੋਹ ਤੇ ਜਾਇਕੇ ਡੇਰਾ ਲਿਆ ਜਮਾ।

ਆਸੂਕੋਹ

ਸਰਵੁੱਚ ਸਿਖਰ ਅਰਾਵਲੀ ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਇਲ ਥਾਂ
 ਜਿਥੇ ਮੁਨੀ ਵਸਿਸ਼ਟ ਸੀ ਉਮਰਾ ਲਈ ਵਿਹਾ।

ਆਬੁਰਦਾਂਚਲ ਆਖਦੇ ਸੀ ਇਸ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਾਂ
 'ਆਬੁਆਦਾ' ਹਿਮ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਪਿਆ ਨਾਂ।
 ਪਹਿਲੋਂ ਸੀਗਾ ਏਸ ਥਾਂ ਸ਼ੈਵ ਮੱਤ ਦਾ ਸ਼ੋਰ
 ਲੇਕਿਨ ਸਦੀ ਗਿਆਰਵੀਂ ਵਿਚ ਫਤਿਆ ਜੈਨੀਆਂ ਜ਼ੋਰ।
 ਅਤਿ ਅਦੁੱਤੀ ਮੰਦਰਾਂ ਦਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨਿਰਮਾਣ
 ਵਾਦੀ ਅਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਵਿਚ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਆਣ।
 ਵਿਮਲ ਵਿਮਾਹੀ, ਦਿਲਵਾੜਾ ਜੱਗ 'ਚ ਬੇਮਿਸਾਲ
 ਪਸ਼-ਪੰਥੀ ਮਾਨਵਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਮਾਨਵੀ ਘਾਲ।
 ਉੱਚੀਆਂ ਮਨਮੋਹਕ ਕੰਧਾਂ ਮੰਦਰ ਦੇ ਦਲਾਨ
 ਕੰਧਾਂ ਵਿਚਲੇ ਆਲਿਆਂ ਵਿਚ ਜੈਨ ਮੂਨੀ ਸੁਹਾਣ।
 ਧੁਰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੇ ਮੂਰਤੀ ਆਦਿ ਨਾਥ
 ਹੀਰੇ ਜੜਤ ਅੱਖੀਆਂ 'ਚੋਂ ਪਵੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਝਾਤ।
 ਅੱਠ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿਚ ਸੋਹੇ ਗੁੰਬਦ ਫਾੜੀਦਾਰ
 ਕੰਵਲ-ਪੰਖੜੀਆਂ ਫੁੱਲ-ਪੱਤੀਆਂ ਤੇ ਕੰਮ ਨਕਾਸ਼ੀਦਾਰ।
 ਜੀਵ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਭਰਮ 'ਚੋਂ ਗੁਰ ਕੱਢ ਢੂੰਢੀਏ ਲੋਕ
 ਰਾਹ ਦੱਸ ਸਿੱਧ-ਪੱਧਰਾ ਕੱਢਿਆ ਡਰ ਪਰਲੋਕ।
 ਜੈਨੀਆਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਕੇ ਸਦ ਜੀਵਨ ਭਲਾ ਆਚਾਰ
 ਉਦੇਪੁਰ ਦਿਉਂ ਰਸਤਿਉਂ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਨਾਥ ਦੁਆਰ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਨਾਥ ਦੁਆਰ

ਭੁੱਲਿਆ ਪੂਜਾ ਇੰਦਰ ਦੀ ਜੋ ਗੋਆਲਾ ਪਰਿਵਾਰ
 ਕਾਨ੍ਹ ਤਾਈਂ ਦੇਵਣ ਲੱਗੇ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਦੁਲਾਰ।
 ਵਾਂਗ ਛਤਰੀ ਤਲੀ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰ
 ਬ੍ਰਿਜ ਭੂਮੀ ਬਚਾ ਲਈ ਇੰਦਰ ਤੋਂ ਨੰਦ ਲਾਲ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁੱਜੇ ਨਾਥ ਦੁਆਰ
 ਮੂਰਤੀ ਤੱਕੀ ਕਾਨ੍ਹ ਦੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਛੇ ਰੁੱਤਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਮੇਵਿਆਂ ਲੱਗਣ ਭੋਗ
 ਧਨ ਦੌਲਤ ਅੰਬਾਰ ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੀ ਸ਼ਰਧਾ ਲੋਕ।
 ਰਤਨ ਜੜਾਊ ਗਹਿਣੇ ਪਾ ਅਤਰ ਫਲੇਲਾਂ ਧਾਰ
 ਮਹੰਤ ਗੁਸਾਈਂ ਲੰਘਿਆ ਵਿਚ ਡਾਢੇ ਅਹੰਕਾਰ॥
 ਦਾਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਤਗੁਰੂ! ਵੱਡਾ ਇਸ ਗੁਮਾਨ'
 ਗਉੜੀ ਰਾਗ 'ਚ ਉਚਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਣ।

ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਅੰਕਿ ਚੜਾਵਉ ॥
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਹਿਰਿ ਹਢਾਵਉ ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥
ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਾਨੀ ਕੁੰਡਲ ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ ॥
ਲਾਲ ਨਿਹਾਲੀ ਫੂਲ ਗੁਲਾਲਾ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਭਾਲਾ ॥੨॥
ਨੈਨ ਸਲੋਨੀ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥
ਖੋੜ ਸੀਗਾਰ ਕਰੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਭਜੇ ਨਿਤ ਖੁਆਰੀ ॥੩॥
ਦਰ ਘਰ ਮਹਲਾ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਫੂਲ ਬਿਛਾਵੈ ਮਾਲੀ ॥
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁ ਦੇਹ ਦੁਖਾਲੀ ॥੪॥
ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ ॥
ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸੀ ਪਾਜੇ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਝੂਠੇ ਦਿਵਾਜੇ ॥੫॥
ਸਿਧੁ ਕਹਾਵਉ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਲਾਵਉ ॥
ਤਾਜ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਬਨਾਵਉ ॥
ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸਚੁ ਪਾਵਉ ॥੬॥
ਖਾਨੁ ਮਲੂਕੁ ਕਹਾਵਉ ਰਾਜਾ ॥
ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੂੜੇ ਹੈ ਪਾਜਾ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਸਵਰਸਿ ਕਾਜਾ ॥੭॥
ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਨਿਆ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੮॥੧੦॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 225)

ਚੋਟ ਸਬਦ ਦੀ ਖਾਇ ਮਹੰਤ ਚਰਨੀ ਢੱਠਾ ਆਣ
'ਸੇਵਾ ਕਿਹੜੀ ਉੱਤਮ ਹੈ ?' ਪੁੱਛਿਆ ਤਜਦਿਆਂ ਮਾਣ।
'ਜਿਤ ਸੇਵਾ ਤੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸਾ ਸੇਵਾ ਪਰਵਾਨ
ਮਨਮੁਖ ਤੋਟਾ ਨਿਤ ਹੈ ਭਰਮੇ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨ।
ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਖੁਸ਼ਬੋਆਂ ਰੇਸ਼ਮ ਦੇਹ ਲਿਬਾਸ
ਸਭ ਵਿਖਾਲੇ ਕੂੜ ਦੇ ਬਿਨ ਸੱਚੇ ਦੀ ਆਸ।'

ਨਿਸ਼ਾ ਕਰੀ ਮਹੰਤ ਦੀ ਗੁਰ ਕੱਟੇ ਮਾਇਆ ਛੋਰ
ਇਕ ਠਾਕੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੋਰ।
‘ਇਕੋ ਜਪ ਇਕੋ ਸਾਲਾਹਿ’ ਲਾ ਕੇ ਧੁਨੀ ਚੁਫੇਰ
ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਚਿਤੌੜਗੜ੍ਹ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਅਜਮੇਰ।

ਅਜਮੇਰ

ਵੱਡਾ ਗੁਰੂ ਫਰੀਦ ਦਾ ਉੱਘਾ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ
ਸ਼ੇਖ ਮੁਈਨੁਦੀਨ ਚਿਸ਼ਤੀ ਅੱਲਾਹ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ।
ਨੀਂਹ ਰੱਖੀ ਅਜਮੇਰ ਦੀ ਸੀ ਅਜੈਪਾਲ ਚੌਹਾਨ
ਮੁਈਨੁਦੀਨ ਚਿਸ਼ਤੀ ਦਾ ਮੁਕੱਦਸ ਇਹ ਸਥਾਨ।
ਆਇਆ ਸੀ ਮੱਧ ਏਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੋਜ
ਮੱਧ ਬਾਰੂਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਆ ਪੁੱਜਾ ਇਕ ਰੋਜ਼।
ਇਸਲਾਮੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ
ਪੁੱਤਰੀ ਫ਼ਿਜ਼ਾ ਜਮਾਲ ਵੀ ਧਰਮ 'ਚ ਸੀ ਪ੍ਰਪੱਕ।
ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਪੁੱਜਣ ਇਸ ਦਰਗਾਹ
ਕਰਨ ਜ਼ਿਆਰਤ ਏਸ ਥਾਂ ਭਰਦੇ ਝੋਲੀ ਆ।

ਜਪਦੇ ਓਅੰਕਾਰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਅਜਮੇਰ
ਰਾਜਪੂਤਾਨੀ ਧਰਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਮਹਿਕ ਬਖੇਰ।
ਬੈਠੇ ਲਾਗੇ ਮਕਬਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਸੰਗ
ਉਰਸ ਸਾਲਾਨਾ ਰੋਣਕਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕ ਆਏ ਵੰਨ-ਵੰਨ।
ਪੀਰਾਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਾਵਰਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਸਲਾਮ ਦੁਆ
ਬੈਠੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਹਿਤ ਨੇਮ ਇਸਲਾਮ ਸ਼ਰਾਅ।
ਅਲਾਉਦੀਨ, ਸ਼ਮਸ਼ਦੀਨ ਚੇਲੇ ਚਿਸ਼ਤੀ ਖ਼ਾਸ
ਗਿਆਨ ਗੋਸ਼ਟੀ ਆਸ ਵਿਚ ਆ ਬੈਠੇ ਗੁਰ ਪਾਸ।
ਛੋਹੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਰੁਮਕੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਰਬਾਬ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਗਾਵਿਆ ਸ਼ਬਦ ਬਾਣੀ ‘ਵਾਰ ਮਾਝ’।

ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵਣੁ ਮੁਸਕਲੁ
ਜਾ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ॥
ਅਵਲਿ ਅਉਲਿ ਦੀਨੁ ਕਰਿ ਮਿਠਾ
ਮਸਕਲ ਮਾਨਾ ਮਾਲੁ ਮੁਸਾਵੈ॥
ਹੋਇ ਮੁਸਲਿਮੁ ਦੀਨ ਮੁਹਾਣੈ
ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਕਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ॥

ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੰਨੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ
ਕਰਤਾ ਮੰਨੇ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਆ ਮਿਹਰੰਮਤਿ
ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਕਹਾਵੈ ॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 141)

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਸਚ ਵਿਚ ਜੋ ਸਚਾ ਮੁਸਲਮਾਣ
ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਬੀ ਫ਼ਕਰਾਂ ਦਾ ਦੀਨ ਮਿੱਠਾ ਕਰ ਜਾਣ।
ਪੈਗੰਬਰ ਦਾ ਹੋਇਕੇ ਸੱਚਾ ਉਹ ਫਕੀਰ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਭੈ-ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਸ੍ਰੈ-ਅਹੰਗਤਾ ਚੀਰ।
ਕੂੜ ਅਡੰਬਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੀਅ ਦਇਆ ਕਰ ਦਾਨ
ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਸਿਰ-ਮੱਥੇ ਪਰਵਾਨ'।
ਪੰਜ ਸੁਕਰਮ ਨਿਭਾਵਣੇ ਜੋ ਲਿਖੇ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਅ
ਰੋਜ਼ਾ ਹਜ ਨਮਾਜ਼ ਜਕਾਤ ਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਕਲਮਾ।
ਮਾਝ ਰਾਗ ਵਿਚ ਉਚਰਿਆ ਬਾਬੇ ਹੋਰ ਸਲੋਕ
ਪੰਜ ਨਮਾਜ਼ਾਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਰੱਖਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਲੋਕ।

ਪੰਜਿ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜਿ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਉ ॥
ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾਲ ਦੁਇ ਤੀਜਾ ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ ॥
ਚਉਥੀ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਮਨੁ ਪੰਜਵੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ ॥
ਕਰਣੀ ਕਲਮਾ ਆਖਿ ਕੈ ਤਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਸਦਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਜੇਤੇ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥੩॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 141)

ਤਾਤਪਰਜ ਸੀ ਏਸਦਾ ਸਤ ਕਰਮ ਦਾ ਜਾਪ
ਪੰਜਾਂ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਜੋ ਪੰਜ ਵਕਤੀ ਨਮਾਜ਼।
ਹੱਕ ਆਹਾਰ ਤੇ ਨੇਕ ਕਾਰ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਲਈ ਦਾਨ
ਨੀਅਤ ਸਾਫ਼, ਸਲਾਹ ਸਤਿ, ਅਲਾਹ ਤੇ ਈਮਾਨ।
ਫ਼ਕਰ ਤੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਲੱਛਣਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾ
ਨਾਨਕ ਕੂੜੇ ਭੇਖ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਚਾਨਣ ਪਾ।
ਦੱਸੀ ਏਕਾ ਬੰਦਗੀ ਏਕੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ
ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਖਲਕ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜਾਪ।
ਮੁਰੀਦਾਂ ਅਤੇ ਮੁਜਾਵਰਾਂ ਸੰਗ ਬੋਲ ਸਾਂਝ ਦੀ ਪਾ
ਗੋਰ ਪੂਜਾ ਤੋਂ ਵਰਜਦਿਆਂ ਫੜਿਆ ਪੁਸ਼ਕਰ ਰਾਹ।

ਪੁਸ਼ਕਰ

ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪਹਾੜ ਦੇ ਫੈਲਿਆ ਮੀਲੋ-ਮੀਲ
ਸਤ ਕੋਹ ਦੀ ਵਾਟ ਤੇ ਸੋਹਣੀ ਪੁਸ਼ਕਰ ਝੀਲ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਖੁਦ ਨਿਰਮਾਣ
ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵ 'ਚ ਇਕਲੋਤਾ ਬਣਿਆ ਬ੍ਰਹਮ-ਸਥਾਨ।
ਕਹਿੰਦੇ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਲੰਘਿਆ ਸੀ ਪੁਸ਼ਪ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜ
ਕੁਝ ਕੁ ਪੱਤੀਆਂ ਏਸ ਥਾਂ ਉਸ ਹੱਥੋਂ ਗਈਆਂ ਝੜ।
ਤਦ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਰੱਖਿਆ ਪੁਸ਼ਕਰ ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ
ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲ ਲਾਹੁਣ ਲਈ ਲੋਕ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ।
ਡਾਢੀ ਸੁੰਦਰ ਝੀਲ ਇਹ ਲੰਮੀ ਚਾਰ ਕੁ ਕੋਹ
ਹਿੰਦੂ ਮੰਦਰ ਅਣਗਿਣਤ ਇਸ ਕੰਢੇ ਸੋਹਣ ਜੋ।
ਗਾਇਤ੍ਰੀ, ਸਵਿਤ੍ਰੀ ਤੇ ਤੀਜੀ ਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼ੋਂ ਲੋਕ ਆ ਇਥੇ ਕਰਨ ਨਮਨ।
ਬਾਵਨ ਘਾਟਾਂ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੋਘਾਟ
ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਮਿਲ ਪੁੱਜਦੇ ਤਹਿ ਕਰ ਲੰਮੀ ਵਾਟ।
ਲੋਕ-ਮਨੀਂ ਜੋ ਪਾਇਆ ਪਾਂਡਿਆਂ ਅੰਧ-ਗਿਆਨ
ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਯਾਤਰਾ ਪੁਸ਼ਕਰ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ।
ਗੇੜ ਚੁਰਾਸੀਓਂ ਡਰਦਿਆਂ ਲੋਕੀਂ ਇਥੇ ਆਣ
ਦਾਨ ਕਰਨ ਹਿਤ ਪਿੱਤਰਾਂ ਵਿਚ ਸਰੋਵਰ ਨ੍ਹਾਣ।
ਚੱਲ ਅਜਮੇਰ ਤੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਣ
ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਗੋਦ ਬਸੇ ਪੁਸ਼ਕਰ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਕਰਕੇ ਚਰਚਾ ਗੋਸ਼ਟੀ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਸੰਗ
ਦੱਸੀ ਸੇਵ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸੋਹਣਾ ਜੀਵਨ ਢੰਗ।
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਭਲਾ ਹੋਊ ਜੋ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਬਣਵਾਏ
ਲੰਗਰ ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਛਕਾ ਕੇ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੋਏ ਜਾਏ'।
ਜਨਮੀ ਕਰਮੀ ਮਲ ਲੱਗੀ ਨਾਤ੍ਰਿਆਂ ਮੂਲ ਨ ਜਾਏ
ਅੰਤਰਗਤ ਤੀਰਥ ਨ੍ਹਾਤੇ ਜਨਮ ਗੇੜ ਮੁੱਕ ਪਾਏ।'
ਬੈਠੇ ਸਨ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਫਿਰ ਦਸਵੇਂ ਪਿਤਾ ਬਿਰਾਜ
ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕੰਢੇ ਗੋਬਿੰਦ ਘਾਟ।
ਅੱਜ ਵੀ ਘਾਟਾਂ ਕੰਢਿਆਂ ਜਾ ਲੋਕ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਲੰਗਰ ਛਕਣ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਣ।

ਜਿਥੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਸੱਚ ਦਾ ਦੇਣ ਪੈਗਾਮ
ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਨਾਮ ਦੀ ਅੱਜ ਵੀ ਉਸ ਅਸਥਾਨ।

ਮਥਰਾ

ਪਹਿਨ ਚਾਦਰੇ ਉੱਪਰ-ਥੱਲੇ ਸਿਰ ਅੰਗਓਛਾ ਖਾਸ
ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਪੁੱਜੇ ਮੰਦਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਪਾਸ।
ਨਾਨਕ ਵੇਲੇ ਮਥਰਾ ਸੀ ਕੇਂਦਰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮੱਤ
ਹਿੰਦੂ ਪਾਵਨ ਨਗਰੀ ਸੀ ਨਗਰੀਆਂ 'ਚੋਂ ਸੱਤ।
ਮਥਰਾ ਇਰਦ ਚੌਰਾਸੀ ਕੋਹ ਬ੍ਰਿਜਭੂਮੀ ਅਖਵਾਏ
ਬ੍ਰਿਜਭੂਮੀ ਤੋਂ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗਊ ਰਿਹਾਇਸ਼' ਥਾਏ।
ਚਾਰੋਂ ਗੁੱਠੇ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਿਵ ਮੰਦਰ ਹਨ ਚਾਰ
ਆਖਣ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਏਸ ਲਈ ਮਥਰਾ ਕੋਤਵਾਲ।
ਜਨਮ ਹੋਆ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸੀ ਕੰਸ ਦੇ ਕਾਰਾਵਾਸ
ਜਨਮਭੂਮੀ ਇਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਬਣੀ ਸਦੀਵੀ ਖਾਸ।
ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਤੱਕੀ ਪੈਂਦੀ ਰਾਸ
ਗੋਪੀਆਂ ਦੇ ਹਾਵਾਂ-ਭਾਵਾਂ ਵਿਚ ਕਾਮੁਕਤਾ ਵਾਸ।
ਜਨਮ ਸੁਧਾਰਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਂਗ ਬਦਲਵੇਂ ਧਾਰ
ਕਾਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡ ਧਰਮ ਨੂੰ ਰਹੇ ਸੀ ਧਰਤ ਨਿਘਾਰ।
ਮਰਦਾਨੇ ਜਦ ਭਾਂਪਿਆ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ
ਰਿਹਾ ਨਾ ਗਿਆ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰ।
'ਲੋਕੀਂ ਹਨ ਬਾਬਾ! ਲੁੱਚੇ-ਲੱਵਾਰ, ਚੋਰ-ਯਾਰ
ਤੀਰਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ ਐਸੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ'।
ਬਾਬੇ ਤੱਕਿਆ ਪੇਟ ਲਈ ਲੋਕੀਂ ਪੂਰਣ ਤਾਲ
ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਵਖਿਆਨ ਤਦ ਵਿਚ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ।

ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ॥
ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ ॥
ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ ਪਤਾਲ ॥
ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦਤੇ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ ॥
ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰ ॥
ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 464)

ਮਰਦਾਨੇ ਲਾਗੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਚੋਬਾ ਸੁਣ ਰਿਹਾ
ਕਲਜੁਗ ਮੇਢੇ ਰੱਖ ਉਸ ਦਿੱਤਾ ਬਾਣ ਚਲਾ।

ਸਾਂਗ ਬਦਲਵੇਂ ਰਾਸਧਾਰੀਆਂ ਕਰਨ ਹਿਤ ਬਚਾਅ
 ਆਖੇ, 'ਕਲਜੁਗ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਤੀ ਦੇਵੀਪੁਰੀ ਦੀ ਥਾਂ।
 ਹੋਰ ਥਾਈਂ ਦਿੱਤਾ ਲੋਕਾਂ ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਨਸਾ
 ਧਰਮ ਸਥਾਨਾਂ ਆਇਕੇ ਲੈ ਲਈ ਉਸ ਪਨਾਹ'।
 ਚੋਬੇ ਦੀ ਢੁੱਚਰ ਸੁਣ ਕੇ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਵੀਚਾਰ
 'ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮੜ੍ਹਨਾ ਦੂਜੇ ਸਿਰ ਬੇਕਾਰ।'
 ਰਾਗ ਰਾਮਕਲੀ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਬੀਚਾਰ
 ਕਲ ਲੱਖਣ ਬਾਰੇ ਪਾਂਡੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੋਝੀ ਸਾਰ।
 ਮਥਰਾ ਵਿਚ ਸਮਾਨੀ ਰੇਲਵੇ ਟੇਸ਼ਨ ਨੇੜੇ ਖਾਸ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਗੀਚੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਖਾਸ।
 ਧਰਮ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਜਾਂਚ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਕ ਵਪਾਰ
 ਧਰਮ ਨਾਮ 'ਤੇ ਠੱਗੀ ਠਉਰੀ ਜੀਵਨ ਹੈ ਖਿੱਕਾਰ।

ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ

ਦੇ ਕੇ ਮਥਰਾ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤ-ਧਰਮ ਪੈਗਾਮ
 ਬਾਬੇ ਤੇ ਦਾਨੇ ਆ ਕੀਤਾ ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ ਮੁਕਾਮ।
 ਜਿਥੇ ਗਊਆਂ ਚਾਰੀਆਂ ਸੀ ਸਿਰੀ ਨਰਾਇਣ ਬਾਲ
 ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ ਬਨਖੰਡ ਵਿਚ ਖੇਡੇ ਸੀ ਨੰਦ ਲਾਲ।
 ਸਖੀਆਂ ਗੋਪੀਆਂ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕੀਤੇ ਅਚਰਜ ਚੋਜ
 ਨਾਲ ਰਾਧਿਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਮਾਣੀ ਆਤਮ ਮੋਜ।
 ਚੱਪਾ-ਚੱਪਾ ਏਸ ਥਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣ ਲੋਕ ਪੁਨੀਤ
 ਤੁਲਸੀ ਜੰਗਲ 'ਚੋਂ ਉੱਠੇ ਖੁਸ਼ਬੋਈ ਇਸ਼ਮੀਤ।
 'ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਸੋਹਣਾ ਸਾਰ
 ਰਾਮਬੇਨ ਧੁਨ ਵੱਜਣ ਨੂੰ ਧੰਨ-ਧੰਨ ਕਿਹਾ ਪੁਕਾਰ।
 ਦੇਵਕੀ ਮਾਤਾ ਰਾਮਈਆ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਉਸ ਧੰਨ-ਧੰਨ
 ਨਾਲ ਹੀ ਧੰਨ-ਧੰਨ ਕਹਿ ਉਠੇ ਬਨਖੰਡ ਬ੍ਰਿੰਦਾਬਨ'।
 ਮੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਉ ਦਾ ਤੱਕਿਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
 ਮੰਦਰ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਜਗੇ ਦੀਪਕ ਨਿਸਦਿਨ ਆਣ।
 ਸਾਧੂਆਂ ਧਰਮ-ਢੁੰਢਾਉਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤ
 'ਸਹਜ ਮਿਲੇ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਨ' ਇਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮੁਕਤ।
 ਗੋਵਰਧਨ, ਗੋਕਲ, ਮਥੁਰਾ, ਬ੍ਰਿਜਭੂਮੀ ਬਨਖੰਡ
 ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਰੁਹੇਲਖੰਡ।

ਰੁਹੇਲਖੰਡ

ਢੋਰਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਵਿਕਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਣ ਆਵਾਜ਼
ਆਪੂੰ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ ਗੁਰ 'ਗੁਲਾਮ ਪ੍ਰਥਾ' ਖਿਲਾਫ਼।
ਹੱਥੋਂ ਸ਼ਕਤੀਵਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਬਲ ਜਾਂਦੇ ਰੋਲ
ਤਕੜੇ ਅਤੇ ਮਾੜਿਆਂ ਦਾ ਆਦਿ-ਜੁਗਾਦੀ ਘੋਲ।
ਬਹੁਤੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚਲਾ ਮੱਧਕਾਲੀ ਇਤਿਹਾਸ
ਇਸ ਗੁਲਾਮੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਖਾਸ।
ਮਰੇ ਜ਼ਮੀਰ ਸਮਾਜ ਦੀ ਜੋ ਮੁੱਕਣ ਨੈਤਿਕ ਮੁੱਲ
ਰਾਜ, ਨਿਯਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਮਾਨਤਾ ਕੁੱਲ।
ਖਿੱਤੇ ਵਿਚ ਰੁਹੇਲਖੰਡ ਬਹੁਤੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣ
ਅਜਨਬੀ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਤੁਰਤ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਣ।

ਇਕ ਰੁਹੇਲਾ ਚੌਧਰੀ ਬਣ ਬੈਠਾ ਸੀ ਪੀਰ
ਮਾਲਾ ਹੱਥ 'ਚ ਪਕੜੀ ਅੰਦਰੋਂ ਦੰਭੀ ਕੀੜ।
ਨਾਲ ਹਾਕਮਾਂ ਉਸਦਾ ਵੱਡਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ
ਚੋਰ ਲੁਟੇਰੇ ਮੰਨਦੇ ਉਸਦਾ ਵੱਡ-ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਵਿਚ ਚੋਰੀ ਦੇ ਮਾਲ 'ਚੋਂ ਹਿੱਸਾ-ਪੱਤੀ ਆਣ
ਚੋਰ-ਉਚੱਕੇ ਚੌਧਰੀ ਵੰਡ ਲੈਂਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ।
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਰਦਾਨਿਆ! ਮੈਥੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਉ
ਖੁਦ ਹੀ ਖਲਕਤ ਵਿਚਰ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਉ।
ਮਨ ਨੂੰ ਨਾਹ ਡੁਲਾਵਣਾ ਰਹਿਣਾ ਵਿਚ ਰਜਾਏ
ਜਦ ਵੀ ਆਉ ਸੰਕਲਪ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਝੱਟ ਬੁਲਾਏ'।
ਬਾਬਾ ਤੋਰ ਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸਿਲ੍ਹੂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਆਣ
ਪਰਮਸਤਿ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਹੋ ਗਏ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ
ਘੋੜੀ 'ਤੇ ਸੀ ਫਿਰ ਰਿਹਾ ਸਾਹਵੇਂ ਇਕ ਸ਼ੈਤਾਨ
ਮਨਚਾਹੀ ਕੀਮਤ ਲੈਣੀ ਸੋਚੇ! ਇਸ ਜਵਾਨ।
ਭਾਂਪ ਗਏ ਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਹਿਰਦਾ ਉਸ ਬੇਈਮਾਨ
ਭੇਜਿਆ ਨੌਕਰ ਉਸਨੇ ਬਾਬੇ ਤਾਈਂ ਲਿਜਾਣ।

ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮਾਂ ਉਹ ਪੁੱਜੇ ਸੰਗ ਸ਼ੈਤਾਨ
ਸੈਆਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਿਕਣੇ ਤਾਈਂ ਤੱਕੀ ਝੰਡੀ ਆਣ।
ਗੋਲਿਆਂ 'ਚੋਂ ਰੁਹੇਲ ਚੌਧਰੀ ਝਲਕ ਰੂਹਾਨੀ ਤੱਕ
ਮੱਥਾ ਦਗ਼ਦਾ ਦੇਖਿਆ ਪਲ ਨਾ ਹੋਇਆ ਰੁਕ।

ਪੁੱਜਾ ਪਾਸ ਪਠਾਣ ਦੇ ਕੀਮਤ ਝੱਟ ਪੁਆਣ
 ਦੇ ਈਰਾਨੀ ਘੋੜਿਆਂ ਤੁਲ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਆਣ।
 ਖੰਡੀ, ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ, ਪਾਤਾਲੀਂ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਾਰ
 ਗੋਲਿਆਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਕੱਟਣੇ ਲਈ ਵਿਕ ਗਏ ਦਾਤਾਰ।
 ਨਾਲ ਰੁਹੇਲੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਪੁੱਜੇ ਨਗਰ ਦੁਆਰ
 ਹੋਇਆ ਅਚੰਭਿਤ ਚੌਧਰੀ ਤੱਕਦਿਆਂ ਅਜਬ ਨੁਹਾਰ।
 ਦੱਸੀ ਉਸ ਦਾਤਾਰ ਨੂੰ ਨਿੱਤ ਦੀ ਸੌਖੀ ਕਾਰ
 ਖੂਹ ਤੋਂ ਜਲ ਲਿਆਵਣਾ ਤੜਕੇ ਉੱਠਣ ਸਾਰ।
 ਕਰੇ ਰੁਹੇਲਾ ਵਜੂ ਨਿੱਤ ਤਾਜ਼ੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ
 ਭਾਵੇਂ ਸੀ ਸ਼ੈਤਾਨ ਉਹ ਨਿੱਤ ਦੇ ਵਰਤ-ਵਿਹਾਰ।

ਗਾਗਰ ਚੁੱਕ ਪਰਭਾਤ ਗੁਰੂ ਚੱਲ ਪਏ ਖੂਹ ਵੱਲ
 ਝਾਕਿਆ ਬਾਬੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਕਰ ਉਸਦਾ ਜਲ।
 ਕੇਹਾ ਹੈ ਵਜੂ 'ਸ਼ਨਾਨ ? ਵਿਚ ਇਹ ਪਾਕ ਨਮਾਜ਼
 ਛੋਹ ਕੇ ਜਿਸਮ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਜਲ ਹੋਊ ਨਾਪਾਕ।
 ਪਿਛਾਂਹ ਪਰਤੇ ਸਤਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਭਰੇ ਹੀ ਜਲ
 ਛੋੜੀ ਤੱਕ ਕੇ ਚੌਧਰੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਫਿਰ ਗੱਲ।

'ਗਰਜ ਕੇ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਪਾਣੀ ਗਏ ਮੁੱਕ
 ਤੇਰੇ ਵਜੂ 'ਸ਼ਨਾਨ ਲਈ ਖੂਹ ਵੀ ਗਏ ਸੁੱਕ।
 ਕੁਦਰਤ ਸੰਦਾ ਜਲ ਇਹ ਹੈਵੇ ਪਾਕ-ਪਾਕ
 ਤੇਰੇ ਜਿਹੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸੰਗ ਲੱਗ ਕੇ ਹੋਊ ਨਾਪਾਕ।
 ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਂਗ ਖਰੀਦ ਕੇ ਵੇਚੇਂ ਤੂੰ ਇਨਸਾਨ
 ਬੁਰਕਾ ਪਾਇਆ ਧਰਮ ਦਾ ਕੰਮ ਤੇਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ।
 ਇਹ ਜੋ ਸਾਰਾ ਸੁੱਕਿਆ ਖੂਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਲ
 ਜ਼ੋਰ-ਜ਼ੁਲਮ ਕਰ ਲਿੱਸਿਆਂ ਤੇ ਭੋਗਣਾ ਪਊ ਫਲ!'

ਸੱਚ ਸੁਣਦਿਆਂ ਰੁਹੇਲੇ ਭੀਤਰ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਕੰਬਣੀ ਛੁੱਟੀ ਅੰਦਰੋਂ ਡਾਢੇ ਖੋਫ ਤਰਾਸ਼।
 ਸੋਚੇ ਮਨ 'ਚ ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੀਰ
 ਲਿਆਂਦਾ ਮੁੱਲ ਖਰੀਦ ਜੋ ਮੈਥੋਂ ਹੋਈ ਤਕਸੀਰ।
 ਆਜਿਜ਼ ਹੋਇਆ ਚੌਧਰੀ ਛੱਡੇ ਕੰਮ ਸ਼ੈਤਾਨ
 ਵੰਡੀ ਰਕਮ ਲੁੱਟ ਦੀ ਉਸ ਛੱਡੇ ਸਭ ਗੁਲਾਮ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਉਸਾਰੀਏ ਇਥੇ ਇਕ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
 ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਸੇਵਾ ਕੀਚੇ ਨਾਲ।'

ਆਜਿਜ਼ ਹੋਇਕੇ ਚੌਧਰੀ ਬਣ ਖਲਕਤ ਸੇਵਾਦਾਰ
ਜੁਟ ਗਿਆ ਅੱਗੋਂ ਲਈ ਕਰਨੇ ਹਿੱਤ ਉਪਕਾਰ।
ਮਰਦਾਨਾ ਮੁੜ ਆਇਆ ਤੱਕ ਖਲਕਤ ਦੇ ਰੰਗ
ਦਿੱਲੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਸਾਹਿਬ ਦਾਨੇ ਸੰਗ।

ਦਿੱਲੀ

ਦਿੱਲੀ ਦਿਲ ਹੈ ਹਿੰਦ ਦਾ ਜਾਣੇ ਕੁਲ ਜਹਾਨ
'ਲੱਗ ਲੱਗ ਗਈਆਂ ਮਜਲਸਾਂ ਬਹ ਬਹ ਗਏ ਦੀਵਾਨ'।
ਲੋਕੀਂ ਸੁਪਨਾ ਲੈਣ ਉਸ ਜਿਸਦਾ ਹੋਵੇ ਰਾਜ
ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੁਹਤਾਜ।
ਪਾਂਡੂਆਂ ਏਸ ਵਸਾਇਆ ਸੀ ਹੋਣੀ ਹੈ ਬਲਕਾਰ
ਮਾਣ ਨ ਸਕੇ ਰਾਜਪਾਟ ਕੌਰਵ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ।
ਰਾਜਪੂਤ ਰਜਵਾੜੇ ਫਿਰ ਗੁਲਾਮ ਅਤੇ ਪਠਾਣ
ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਸਭ ਤਾਣ।
ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਮਜ਼ਹਬੀ ਜਦੋਂ ਜਨੂੰਨ
ਸੱਤਾ ਦੀ ਫਿਰ ਆੜ ਵਿਚ ਖਸਤਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ।
ਆ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਤਾਕਤਾਂ ਫਿਰ ਜੜ੍ਹੋਂ ਲਿਆ ਉਖਾੜ
ਹੱਥੀਂ ਬੀਜੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਖਾ ਗਈ ਆਖ਼ਿਰ ਵਾੜ।
ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਜਵਾਰਾਤ ਵਿਚ ਬੇੜਿਆਂ ਭਰ
ਜੁਗਤੀ ਸੰਦੀ ਕੱਟ ਲਏ ਸੋਨ ਚਿੜੀ ਦੇ ਪਰ।

ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁੱਜੇ ਦਿੱਲੀ ਸ਼ਹਿਰ
ਪਿੰਡ ਚੰਦਰਾਵਲ ਤੀਰ ਜਮਨਾ ਬਾਬੇ ਕੀਤੀ ਠਹਿਰ।
ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਦਗ਼ਦਾ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ ਦੇਣ ਉੱਠ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਹਾਨ।
'ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰ'।
ਮਗਨ ਜਾ ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਸਾਰ।
ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਬੰਦੇ ਸੜਕ ਦੇ ਕੋਲ
ਪਿਆਸਿਆਂ ਤੱਕ ਘਬਰਾਹਟ ਵਿਚ ਗੁੰਗੇ ਹੋਏ ਬੋਲ।
ਭਟਕ ਰਹੇ ਸੀ ਚਿਰਾਂ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼
ਲੱਭਿਆ ਨਾਹ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਦ ਆਸੋਂ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ਼।
ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਅਧੀਰ
ਲੱਭਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਸ ਪਈ ਖੂਹੀ ਇਕ ਅਖ਼ੀਰ।

ਚੋਖਾ ਪਾਣੀ ਸਾਂਭ ਗੁਰ ਲਿਆਏ ਪਿਆਸਿਆਂ ਪਾਸ
 ਬੁਝੀ ਤਿਖਾ ਪਿਆਸਿਆਂ ਬੱਝੀ ਜੀਵਨ ਆਸ।
 ਸਤਗੁਰ ਹੱਥੋਂ ਜਲ ਪੀ ਮਨ ਆਇਆ ਠਹਿਰਾਉ
 ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਸੋਭਦਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕ ਪਿਆਓ।
 ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਇਹ ਬਲ ਹੈ ਵਸਤ ਘਨੇਰੀ ਲੱਭ
 ਸੰਸਾਰੀ ਤੇ ਆਤਮਕ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਏ ਸਭ।

ਮਜਨੂੰ ਟਿੱਲਾ

ਮੁਸਲਿਮ ਸੂਫੀ ਅਬਦੁੱਲਾ ਵਿਚ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਭਾਲ
 ਟਿੱਲਾ ਜਮਨਾ ਤੱਟ ਦਾ ਦਿੱਲੀਉਂ ਬਾਹਰਵਾਰ।
 ਝੁੱਗੀ ਪਾ ਸੀ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਅੱਲਾਹ ਰੰਗ ਖੁਮਾਰ
 ਸੁਲਕ ਲਏ ਬਿਨ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਨਦੀ ਕਰਾਵੇ ਪਾਰ।
 ਹਠ ਯੋਗ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਨਿਰਬਲ ਭਇਆ ਸਰੀਰ
 ਦੀਦ ਖੁਦਾ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਰਾਤੀਂ ਦਿਨੇ ਫਕੀਰ।
 ਰੱਬੀ ਰੰਗ ਖੁਮਾਰ ਵਿਚ ਖੋਏ ਰਹਿੰਦੇ ਨੈਣ
 ਅਬਦੁੱਲ ਦੀ ਥਾਂ ਲੋਕ ਉਸ ਮਜਨੂੰ ਲੱਗੇ ਕਹਿਣ।
 ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਤੱਕ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗਾ ਆਇ
 ਦਰਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਪਾਇਕੇ ਚਾਅ ਨ ਥੰਮ੍ਹਿਆ ਜਾਏ।
 ਖੁੱਲੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਭੀਤਰੀ ਹੋਇਆ ਮਨ ਨਿਹਾਲ
 ਬਓਰਾ ਹੋਇਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਨੱਚਿਆ ਹੋ ਬੇਹਾਲ।
 ਮਨ ਦੀ ਗੁੱਥੀ ਖੋਲ੍ਹਤੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸ
 ਸਿੱਖ ਬਣਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ।
 ਦਿੱਤਾ ਤਾਈਂ ਮਜਨੂੰ ਨਾਨਕ ਇਹ ਵਰਦਾਨ
 ਨਾਮ ਤੇਰੇ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਉ ਇਹ ਅਸਥਾਨ।
 ਜਿਸ ਟਿੱਲੇ 'ਤੇ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀ ਉਸ ਅਖੀਰ
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਜਨੂੰ ਟਿੱਲਾ ਬਣਿਆ ਜਮਨਾ ਤੀਰ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਕਰਦੇ ਗੁਰੂ ਸੰਭਾਲ
 ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਰਸਨਾ ਗੁਰਾਂ ਹਰ ਜਸ ਕੀਰਤ ਨਾਲ।
 ਕੀਰਤਨ ਮਗਰੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਆ ਬਹਿੰਦੇ ਉਸ ਥਾਂਓ
 ਜਮਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਦਾ ਜਿਥੇ ਅਜਬ ਵਹਾਓ।
 ਛੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਗਮਦੀ ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੰਗ ਧੁਨ
 ਚਾਂਦੀ ਵੰਨਾ ਲਿਸ਼ਕਦਾ ਸੀਤਲ ਜਲ ਜਮੁਨ।

ਰੋਜ਼ ਹੀ ਇਕ ਮਹਾਵਤ ਚੱਲੇ ਪੁੱਜੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰ
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਾਥੀ ਤਾਈਂ ਰੋਜ਼ ਪਿਲਾਏ ਨੀਰ।
 ਬੱਚੇ ਫੀਲਵਾਨਾਂ ਦੇ ਆ ਖੇਡਣ ਹਾਥੀ ਨਾਲ
 ਕਰਨੀ ਰੱਬ ਦੀ ਸਭ ਹੀ ਹਾਲੋਂ ਹੋਏ ਬੇਹਾਲ।
 ਸੂਖਮ-ਭਾਵੀ ਸਤਗੁਰੂ ਕੰਨੀਂ ਪਈ ਆਵਾਜ਼
 ਦਿਲ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਕਰ ਗਈ ਦਰਦਮਈ ਘਬਰਾਹਟ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਘੱਲਿਆ ਲੈ ਆਵਣ ਲਈ ਸਾਰ
 ਮਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਘਟੇ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਸਾਰਾ ਮਸਲਾ ਜਾਣ ਕੇ ਦਾਨਾ ਆ ਗੁਰ ਕੋਲ
 'ਹਾਥੀ ਮਰਿਐ ਫੀਲਵਾਨਾ' ਮੁੱਖੋਂ ਬੋਲੇ ਬੋਲ।
 'ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹਾਥੀ ਸੀ ਪਈ ਗਰੀਬ 'ਤੇ ਮਾਰ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁੱਸਾ ਡਾਢਾ! ਖੁੱਸ ਜਾਣੈ ਰੁਜ਼ਗਾਰ।'
 'ਮਾਰ ਆਪ ਜੀਵਾਲਦਾ ਦੇਖੈ ਥਾਪ ਉਥਾਪ
 ਦੁਆਇ-ਫਕੀਰਾਂ ਹੋਵੰਦਾ ਰਹਿਮ ਖੁਦਾਇਆ ਆਪ'।
 ਸੁਣਿਆ ਬਾਬੇ ਧੀਰ ਲਈ ਚਾਲੇ ਪਾਏ ਖਾਸ
 ਦਾਨੇ ਸੰਗ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਹਾਥੀ ਪਾਸ।
 ਫੇਰਿਆ ਮੂੰਹ 'ਤੇ ਹੱਥ ਗੁਰ ਅਸਚਰਜ ਉਹਦੇ ਖੇਲੂ
 ਹਾਥੀ ਉੱਠਿਆ ਧਰਤ ਤੋਂ ਮੁੜ ਜੱਗ ਹੋਇਆ ਮੇਲ।
 ਉਠਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਧਰਨ ਤੋਂ ਹਾਥੀ ਮਾਰੀ ਚਾਂਗ
 ਫੈਲੀ ਖ਼ਬਰ ਜਾ ਦੂਰ ਤੀਕ ਵਣ ਅਗਨ ਦੇ ਵਾਂਗ।
 ਘੱਤ ਵਹੀਰਾਂ ਤੁਰ ਪਏ ਲੋਕੀਂ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
 ਦੋਖੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿੰਦਕਾਂ ਖੁੰਦਕ ਹੋਈ ਖਾਸ।
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਪੁੱਜ ਦੋਖੀਆਂ ਚੁਗਲੀ ਕੀਨ
 ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਤਾਲੀਮ।
 ਕੰਨ ਦਾ ਕੱਚਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਇਆ ਸਤਗੁਰ ਕੋਲ
 'ਹਾਥੀ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਾਲਿਆ?' ਮੁੱਖੋਂ ਕਿਹਾ ਬੋਲ।
 'ਮਾਰ ਆਪ ਜੀਵਾਲਦਾ ਉਹੀ ਇਕ ਖੁਦਾ
 ਦੁਆਇ ਫਕੀਰਾਂ ਸੰਗ ਅੱਲਾਹ' ਅੱਗੋਂ ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ।
 'ਜਿਉਂਦਾ ਜੋ ਹਾਥੀ ਕੀਤਾ ਮੁੜ ਕੇ ਪਾਈ ਵਫਾਤ
 ਜਾਂ ਤਾਂ ਚੱਲੋ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਜਾਂ ਦੱਸੋ ਕਰਾਮਾਤ।'
 ਨਾਹ ਕਰਨ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸੰਤ ਫਕੀਰ
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਤਾੜੇ ਸਭ ਜੰਜੀਰ।

ਬੈਠੇ ਦਾਤਾ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਜੱਗ-ਬੰਧਨ ਕੱਟਣ ਹਾਰ
 'ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੇ' ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਸਿਰਕਾਰ।
 ਰੱਖੀ ਮੂਹਰੇ ਚੱਕੀਆਂ ਸਭ ਕੈਦੀ ਆਟਾ ਪੀਹਣ
 ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਈਂ ਵਿਚ ਲੀਨ।
 ਸੁਬਹਾ ਤੋਂ ਲੈ ਸ਼ਾਮ ਤੀਕ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਗੂੰਜਾਰ
 'ਸਤਿਨਾਮ' ਧੁਨ ਵਜਦੀ ਹਿਰਦੇ ਪੈਂਦੀ ਠਾਰ।
 ਕੈਦੀ ਮਹਿਰਮ ਬਣ ਗਏ ਰੰਗ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ
 ਹਿਰਦੇ ਰੌਸ਼ਨ ਹੋ ਗਏ ਛੰਡ ਗਈ ਸਭ ਪੂੜ।
 ਜੇਲ੍ਹੀਂ ਤਾੜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬਦਲ ਗਿਆ ਮਾਹੌਲ
 ਅੰਦਰੇ-ਅੰਦਰੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਣ ਹੋਇਆ ਡਾਵਾਂਡੋਲ।
 ਪੁੱਜਿਆ ਬਾਬੇ ਕੋਲ ਕਿਹਾ, 'ਮੈਂ ਵੱਡ ਗੁਨਾਹਗਾਰ
 ਦਰਵੇਸ਼! ਕੁਝ ਕਬੂਲ ਕਰੋ ਭੇਟਾ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰ।' Unistar Books Pvt
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਬਾਦਸ਼ਾਹ! ਸਭ ਕੈਦੀ ਦਿਉ ਛੋੜ
 ਸੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀ ਖਲਕਤ ਤਾਈਂ ਲੋੜ।
 ਹਰ ਕੋਈ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਤਲਬ ਮੌਲਾ ਦੀਦਾਰ
 ਉਸੇ ਰੱਬ ਤੋਂ ਮੰਗਣਾ ਜੋ ਲੈਂਦਾ ਸਭਸ ਸਾਰ।' Unistar Books Pvt
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਕੈਦੀ ਸਭ ਛੁਡਾਏ
 ਬਾਬੇ ਪਾਨੀਪਤ ਵੱਲ ਸੰਗ ਦਾਨੇ ਕਦਮ ਵਧਾਏ।

Unistar Books Pvt Ltd. ਪਾਨੀਪਤ

ਕੁਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਾਹ ਕਲੰਦਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਖ਼ਾਸ ਨਾਮ
 ਸ਼ਰਫਦੀਨ-ਬੁ-ਅਲੀ ਕਲੰਦਰ ਲੋਕੀਂ ਕਰਨ ਸਲਾਮ।
 ਜਾਨਸ਼ੀਨ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਮੁਰਸ਼ਦਾਂ ਦੇ ਨਾਮ
 ਜਿਉਂਕਰ ਸ਼ੇਖ ਤਾਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਪਹਿਚਾਣ।
 ਤਾਹਿਰ ਚੇਲਾ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਖ਼ੂਬ ਨਿਭਾਵੇ ਕਾਰ
 ਮੁਤਲਾਸ਼ੀ ਸੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾਦਾਰ।
 ਰੋਜ਼ਾ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਸੀ ਡਾਢਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ
 ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਸੀ ਸੋਹੰਦਾ ਪਾਕ ਮਜ਼ੀਦ ਕੁਰਾਨ।
 ਦਿੱਲੀ ਹੁਕਮਰਾਨ ਤਾਈਂ ਸੱਚ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ
 ਸੰਗ ਦਾਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਾਨੀਪਤ ਗਏ ਆ।
 ਉੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਬਾਣੀ ਰੁਣਝੁਣਕਾਰ
 ਪੌਣ ਸੁਗੰਧਿਤ ਹੋ ਗਈ ਮਹਿਕਿਆ ਪਾਰੁਰਵਾਰ।

ਬਾਬੇ ਨੇ ਜੋ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਭਾਰ
 ਵਰਣਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕਠਿਨ ਹੈ ਦੇਣਾ ਸਭ ਵਿਸਤਾਰ।
 ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਸਤਗੁਰ ਭ੍ਰਮਦਿਆਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ
 ਮੜੀ-ਮਸਾਣੀ ਪੂਜ ਕਿਤੇ ਪਾਹਣ ਗਲ ਲਟਕਾਣ।
 ਗਲ 'ਚ ਫੱਬੇ ਕਫਣੀ ਚਿਹਰਾ ਨੂਰੇ-ਨੂਰ
 ਰਸਨਾ ਭਿੱਜੀ ਨਾਮ ਰਸ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਸਰੂਰ।
 ਓਹੋ ਜਿਹਾ ਢਾਢੀ ਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
 ਸੱਚੀ ਸੁੱਚੀ ਕੋਲ ਸੀ ਜਿਸ ਕੀਰਤਨ ਜੇਹੀ ਰਾਸ।
 ਤਾਹਿਰ ਤੱਕਿਆ ਅਜਨਬੀ ਆਇਆ ਬਾਬੇ ਕੋਲ
 ਕਿਹਾ, 'ਸਲਾਮ-ਏ-ਲੈਕਮ' ਉਸ ਸ਼ਰਾ ਮੁਤਾਬਕ ਬੋਲ।
 'ਸਲਾਮ ਅਲੇਖ' ਆਖ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਨਾਨਕ ਜਵਾਬ
 ਮਾਲਕ ਜੋ ਹੈ ਸਭਸ ਦਾ ਆਤਿਸ਼, ਹਵਾ, ਆਬ।
 ਅਰਥ 'ਸਲਾਮ ਅਲੇਖ' ਪਾ ਤਾਹਿਰ ਹੋ ਹੈਰਾਨ
 ਸ਼ਰਫ ਟਟੀਹਰੀ ਪਾਸ ਗਿਆ ਦੇਣ ਨਵੀਂ ਪਹਿਚਾਣ।
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਸ਼ਰਫ ਹੋਇਆ ਸੁਖਨ ਲਈ ਤਿਆਰ
 ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ 'ਚ ਚਾਹਿਆ ਕਰਨਾ ਉਸ ਵਿਸਤਾਰ।
 'ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਕੇਸ ਇਹ ਕੇਹੇ ਤੁਸੀਂ ਫਕੀਰ
 ਪੁੱਛਿਆ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ ਨੇ ਹੋ ਕੇ ਨਿਮਰ ਧੀਰ।
 ਆ ਕੇ ਵਿਚ ਵੈਰਾਗ ਦੇ ਤਜਿਆ ਜੋ ਘਰ-ਬਾਰ
 ਨਾ ਹੀ ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਇਆ ਕੈਸਾ ਇਹ ਵਿਵਹਾਰ ?'
 'ਮਨ ਦਾ ਮੁੰਨਣ ਸਾਧਣਾ ਅਸਲ ਫਕੀਰੀ ਜੋਗ
 ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੀ ਮਤ ਧਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗੇ ਅਹੰ ਰੋਗ।
 ਅੱਗਿਓਂ ਜਾਣਨ ਦੀ ਸ਼ਰਫ ਮਨ 'ਚ ਉੱਠੀ ਲਹਿਰ
 'ਕਿਸ ਮਜ਼ਹਬ ਦੀ ਹੈ ਲਖਾਇਕ ਗਲ 'ਚ ਕਫਣੀ ਪਹਰ ?'
 'ਸ਼ਬਦ/ਸੁਰਤ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸੰਕਲਪ/ਵਿਕਲਪ ਤੇ ਜਿੱਤ
 ਮਨ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕਫਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਨਿੱਤ'।
 ਅੱਗਿਓਂ ਪੀਰ ਪੁੱਛਿਆ, 'ਪਹਿਰੀ ਜੋ ਕੁਪੀਨ
 ਕਿਸ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ? ਤੱਤ ਸਾਰ ਮੋਹਿ ਦੀਨ।'
 'ਪੰਜ ਇੰਦਰੀਆਂ ਗਿਆਨ ਕਰਮ ਦਿਲ 'ਚ ਰਹਿਣ ਅਟੱਲ
 ਬੰਦ ਹੈ ਦਸਮ ਦੁਆਰੜੀ ਭਰਮਤ ਹਿਰਦੇ ਪਟਲ।
 ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਪੰਜਵਾਂ ਅਹੰਕਾਰ
 ਵੱਸ 'ਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣਾ ਇਹ ਕੁਪੀਨ ਸਾਰ।

ਖਾਣਾ-ਪੀਣਾ ਪਹਿਰਾਣਾ ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਕੜ
 ਹੋਲਾ-ਫੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਓਹੀ ਤਿਆਗੋ ਜੋ ਇਸ ਜਕੜ!'
 ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਫਿਰ ਦੱਸਣੇ ਨੂੰ ਲੱਛਣ ਉਸ ਦਰਵੇਸ਼
 ਆਖਿਰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹਿਆ ਉਸ ਦਰਵੇਸ਼ੀ ਭੇਖ'।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਦਰਵੇਸ਼ ਉਹ ਤਜ ਕੇ ਬਾਹਰੀ ਭੇਖ
 ਲਟਕਿਆ ਰਹੇ ਇਕ ਦਰ 'ਤੇ ਬਣ ਸੱਚਾ ਦਰਵੇਸ਼।
 ਜਿਉਂਕਰ ਫੁੱਲ ਹਰਾ ਪੀਲਾ ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਵੇ ਲਾਲ
 ਆਤਮ ਸੰਜਮੀ ਜਗਿਆਸੂ ਪਾਵੇ ਰਸ ਰੰਗ ਸਾਰ।
 ਜਿਉਂਕਰ ਚਾਵਲ ਨਿਕਲਣ ਛੜ ਕੇ ਸਾਬਤ ਧਾਨ
 ਆਤਮ ਰਸ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਜਪੁ ਨਾਮ'।
 ਸੁਣ ਕੇ ਉੱਤਰ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪੀਰ ਨੂੰ ਹੋਈ ਹੈਰ
 ਅਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਿਚ ਉਸ ਚੁੰਮੇ ਹੱਥ ਤੇ ਪੈਰ।
 'ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਕੀਤੇ ਸਹੀ ਨੇ ਆਪ
 ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਹੀ ਉਸ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਆਪ'।
 ਹੋਇਆ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਰਫ਼ ਤਦ ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰ
 ਤੁਰਿਆ ਡੇਰੇ ਵੱਲ ਉਹ ਪਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਾਰ।

ਕੁਰਖੇਤਰ

ਕੁਰਖੇਤਰ ਦੀ ਧਰਤ ਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਧਾਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਆ ਗਏ ਪਰਮ ਲਕਸ਼ ਰਿਦ ਧਾਰ।
 ਗੀਤਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਥਾਂ
 ਇਸੇ ਧਰਤ ਖਪਾਈਆਂ ਸੀ ਲੱਖਾਂ ਖੂਹਣੀਆਂ।
 ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਸਭ ਹੱਕ ਤੇ ਕੌਰਵਾਂ ਮਾਰ ਲਕੀਰ
 ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਸਿਕਦਾਰੀਉਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਧੀਰ।
 ਮੌਕੇ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦੇ ਪੁੱਜੇ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
 ਗ੍ਰਹਿਣ-ਨਵਿਰਤੀ ਨਦੀ ਜੋ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਆਣ।
 ਵਹਿਮ-ਭਰਮ ਦੀ ਆੜ ਵਿਚ ਲੁੱਟ ਰਹੀ ਸੀ ਚੱਲ
 ਰਾਹੂ ਕੇਤੂ ਰਾਹੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹ ਰਹੇ ਸੀ ਮੱਲ।
 ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਪੱਕੇ ਭਰਮਗੜ੍ਹ
 ਸੌਖਿਆਂ ਦੂਰ ਨਾ ਹੋਵੰਦੇ ਮਨਾਂ 'ਚ ਪਏ ਡਰ।
 ਕੱਟੜ ਭਰਮਜਾਲ ਸੀ ਗੁਰੂ ਆ ਬੈਠੇ ਜਿਸ ਥਾਂ
 ਦਿਗ ਪੰਡਿਤ ਸਿੱਕਾ ਚੱਲੇ ਨਾਨੂੰ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਂ।

ਵੱਸ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੱਸਦਾ ਭਵਿੱਖ ਪੁਰਾਣਾਨੁਸਾਰ
 ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਜੋ ਖੁਦ ਨੂੰ ਹੀ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਜਦ ਛੇੜੀਆਂ ਬਹਿ ਕੇ ਧੁਨਾਂ ਰਬਾਬ
 ਜੋਗੀ ਬਹਿ ਸੁੰਨ-ਮੰਡਲੀ ਜਿਉਂ ਸੁਣਦਾ ਅਨਹਦ ਨਾਦ।
 ਅੱਗਿਓਂ ਰਸ-ਰੰਗ ਮਾਣਦੇ ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਲੀਨ
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਝਲਕਦਾ ਸ਼ਬਦ-ਅਨਾਹਦ ਚੀਨ।
 ਹਾਂਸੀ ਰਾਜਾ ਜਰਾਤਰਾ ਪੁੱਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਏ
 ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੱਥੋਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਰਾਜ, ਪਾਟ ਖੁਰਾਏ।
 ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਯੁਵਰਾਜ ਨੇ ਕੀਤਾ ਮਿਰਗ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਮਨ ਇੱਛੁਤ ਫਲ ਆਸ ਲੈ ਪੁੱਜਾ ਏਸ ਦੁਆਰ।
 ਰਾਣੀ ਸਣੇ ਗੁਰੂ ਮੂਹਰੇ ਕੀਤਾ ਭੇਂਟ ਸ਼ਿਕਾਰ
 ਹੱਡ-ਬੀਤੀ ਨਾਲੇ ਕਹੀ ਸਾਹਵੇਂ ਉਸ ਦਾਤਾਰ।

ਕੱਟੜ ਹਿੰਦੂ ਕਰਨ ਨਾਹ ਤਦ ਤੱਕ ਅੰਨ ਗ੍ਰਹਿਣ
 ਜਿੰਨਾ ਤੀਕਰ ਦੇਵਤਿਆਂ 'ਤੇ ਲੱਗਾ ਹੋਏ ਗ੍ਰਹਿਣ।
 ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮਰਯਾਦਾ ਮੂਜ਼ਬ ਹਿੰਦੂ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਬੰਦਖਲਾਸੀ ਦੇਵਾਂ ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪੁੰਨ ਦਾਨ।
 ਦੇਗੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਹਿਰਨ ਦਿੱਤੀ ਅਗਨੀ ਬਾਲ
 ਪਾਂਡਿਆਂ ਤੱਕੀ ਅਨਹੋਣੀ ਹੋਏ ਕ੍ਰੋਧ 'ਚ ਲਾਲ।
 ਲਪਟਾਂ ਗਈਆਂ ਦੂਰ ਤੀਕ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਕੋਲ
 ਕਿਆਸ ਅਰਾਈਆਂ ਲਾਏ ਭੀੜ ਮਨ ਦੇ ਤੋਲਣ ਤੋਲ।
 ਨਾਨੂੰ ਦਿਗ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਹੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਆਲ
 ਮਾਸ ਰਿੰਨੂਣ 'ਤੇ ਉੱਠਿਆ ਚਾਰੇਂ ਤਰਫ਼ ਬਵਾਲ।
 ਵਰਜਿਤ ਹੈ ਅੱਗ ਬਾਲਣੀ ਜੋ ਲੱਗਾ ਹੋਏ ਗ੍ਰਹਿਣ
 ਮਾਸ ਰਿੰਨੂਣਾ ਪਾਪ ਹੈ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰੀ ਇਹੀ ਕਹਿਣ।

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਯੁਗਾਂ ਤੋਂ ਚੱਲੇ ਇਹੀ ਵਿਧਾਨ
 ਯੱਗ ਦੇ ਸੰਪੰਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜੀਅ ਦੀ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਣ।
 ਚੱਲੇ ਕੁਦਰਤ ਨਿਯਮ ਵਿਚ ਗ੍ਰਹਿ-ਨਖੱਤ ਪ੍ਰਬੰਧ
 ਅੱਗ ਤੇ ਮਾਸ ਪਕਾਣ ਦਾ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਸੰਬੰਧ ?
 ਚੰਦਰਮਾ ਜਦ ਆਂਵਦਾ ਧਰਤ-ਸੂਰਜ ਵਿਚਕਾਰ
 ਪਰਛਾਈਂ ਪੈ ਸੂਰਜ 'ਤੇ ਕਾਲਖ ਜਾਂਦੀ ਮਾਰ।
 ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੱਝਿਆ ਹੱਡ ਚੰਮ ਤਨ ਮਾਸ
 ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦਾ ਵਿਚ ਵਾਸ।

ਮਾਤ-ਗਰਭ ਵਿਚ ਜੀਅ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਦ ਜਾਨ
ਮਾਸ ਰਾਹੀਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਜੀਵਨ ਸ਼ਕਤ ਪ੍ਰਾਣ ।
ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਭ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੋਏ ਅੰਤਰ ਮੁਗਧ
'ਵਾਰ ਮਲਾਰ' 'ਚ ਉਚਰਿਆ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸ਼ਬਦ:

ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ਜੀਉ ਪਾਇ ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਡੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ ॥
ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਢਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ ॥
ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈ ਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ॥
ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ ॥
ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸੁ ਊਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੇ ਸਾਕੁ ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਤਾਂ ਕੇ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥
ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਨਹ ਛੂਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨਿ ਬਿਣਾਸੁ ॥੧॥
ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੇ
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥
ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ
ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥
ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਬਾਣੈ ॥
ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਕੁ ਪਕੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣਸ ਖਾਣੈ ॥
ਫੜੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾਂ ਨੋ ਦਿਖਲਾਵਹਿ
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥
ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ
ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਸੂਝੈ ॥
ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ
ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਂ ਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥
ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ
ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥
ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ
ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥
ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ
ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

ਜੀਆ ਜੰਤ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ
 ਜੀਇ ਲਇਆ ਵਾਸੇਰਾ ॥
 ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ
 ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥
 ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ
 ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥
 ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੂਝੈ
 ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥
 ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ
 ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥
 ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ
 ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥
 ਜੇ ਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕਿ ਜਾਂਦੇ
 ਤਾਂ ਉਨ੍ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥
 ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਧਿਕਾਣਾ ॥
 ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥
 ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥
 ਤੋਇਅਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥
 ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥
 ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥੨॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1289-90)

ਤਤਸਾਰ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਵਿਚ ਵਾਸ
 ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁੱਢ ਬੋਝਿਆ ਹੱਡ ਚਮ ਤਨ ਮਾਸ।
 ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਦੁਧ ਪੀਂਵਦਾ ਮਾਸਹੁ ਦੰਦ ਤੇ ਜੀਭ
 ਮਾਸ ਹੀ ਅੰਦਰ ਸਾਹ ਲਵੇ ਜੀਵਨ ਰਹੇ ਸਜੀਵ।
 ਵਿਆਹ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਉਂਦਾ ਮਾਸ ਮਾਸ ਦੇ ਨਾਲ
 ਮਾਸਹੁ ਮਾਸ ਉਪਜੇ ਚਲੇ ਕੁਲ ਦੀ ਚਾਲ।
 ਹੋਮ ਜਗ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਖੋਲ੍ਹੀਏ ਜੇਕਰ ਪਰਤ
 ਹੋਮ ਜਗ ਮਗਰੋਂ ਕਰਦੇ ਗੈਂਡੇ ਦਾ ਸਦਾ-ਬਰਤ।
 ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਦੀ ਚਹੁ ਜੁਗੀਂ ਮਿਲੇ ਕਤੇਬ, ਕੁਰਾਨ
 ਜਗ ਵਿਆਹ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਇਹੀ ਸੀ ਪਰਧਾਨ।

‘ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਜੋਗਤ ਦਾ’ ਕਹਿੰਦੇ ਮੂਲ ਸਰੋਤ
ਜੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਮੁਕਤ ਨਾਹ ਆਖਣ ਤਬ-ਸਤ ਲੋਕ।
ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਲਾਈ ਨਹੀਂ ਪਾਂਡਿਓ ਰੱਬੀ ਪਿਉਂਦ
ਪਸ਼-ਬਿਰਤੀ ਦੇਹ ਵਿਚ ਚਲੇ ਸੱਚ ਜਾਤਾ ਨਿਰਹੋਂਦ।
‘ਲੁੱਟ-ਲੁੱਟ ਮਾਨਸ ਖਾਵਣੇ’ ਕੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਮਾਸ
‘ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਤਿ-ਸਾਰ ਬਿਨ ਭੀਤਰ ਰਹਿੰਦਾ ਤ੍ਰਾਸ।
ਜਿਥੋਂ ਮਾਸ ਉਪਜਿਆ ਉਹ ਗੱਲ ਸਮਝਣਯੋਗ
ਇਸ ਤਥੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਭ ਸੁਣਹੋ ਪਾਂਡੇ ਲੋਕ’।
ਨਾਨਕ ਮੁੱਖੋਂ ਤਰਕ ਸੁਣ ਸਭ ਹੋਏ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ
ਪਾਂਡੇ ਸੱਚ ਦੇ ਤੀਰ ਖਾ ਮੂੰਹ ’ਚ ਉਂਗਲਾਂ ਪਾਣ।
ਨਾਨੂੰ ਦਿਗ ਸਤਿ-ਸਾਰ ਸੁਣ ਉਪਜਿਆ ਮਨ ਬੈਰਾਗ
ਭਰਮ ਜਾਲ ਬੰਧਨ ਕਟੇ ਗੁਰ ਕਟੀ ਆਪ-ਬਿਆਪ।

ਪਹੋਏ

Unistar Books Pvt

ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰ ਕੁਰਖੇਤਰੋਂ ਗਏ ਪਹੋਏ ਰਾਹ
ਪੰਡਤਾਂ ਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਮੁਸਕਾ।
‘ਭਲਿਓ ਲੋਕੋ! ਪੁੰਨ ਫਲੁਣ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਜਾ
ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਪਾਪ ਫਲੁਣ ਮਿਲੇ ਨ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ’।
ਪਾਂਡਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘ਕਲ ਮਹਿ ਤੂੰ ਵੱਡਾ ਮਹਾਂਪੁਰਖ
ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਲੋਕੀਂ ਕੈਹਣ ਤੁਧ।
ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਿਥੂ ਪਿਤਾ ਵੇਣ ਦੀ ਕਰ ਅੰਤਿਮ ਕਿਰਿਆ
ਲੋਕਾਂ ਜਲ ਪਿਆਲਿਆ ਸੀ ‘ਪ੍ਰਿਥ ਊਦਕ’ ਤੋਂ ਲਿਆ।
ਖਬਰ ਦਿਓ ਨਾਨਕ ਬਾਬਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੈ ਅਰਥ
ਪ੍ਰਿਥ ਊਦਕ ਇਸ਼ਨਾਨ ਜੋ ਫਲਦਾਇਕ ਯਾ ਵਿਅਰਥ ?
ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ਿਆ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਵਖਿਆਨ
ਸੋਰਠ ਰਾਗ ’ਚ ਉਚਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਣ :
ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ ਕਾਰਣਿ ਤੁਮ ਜਗਿ ਆਏ
ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਪਾਹੀ ਜੀਉ॥
ਛੋਡਹੁ ਵੇਸੁ ਭੇਖ ਚਤੁਰਾਈ
ਦੁਬਿਧਾ ਇਹੁ ਫਲੁ ਨਾਹੀ ਜੀਉ॥੧॥
ਮਨ ਰੇ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਮਤੁ ਕਤ ਜਾਹੀ ਜੀਉ॥
ਬਾਹਰਿ ਢੁਢਤੁ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ

ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਘਟ ਮਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਅਵਗੁਣ ਛੋਡਿ ਗੁਣਾ ਕਉ ਧਾਵਹੁ
 ਕਰਿ ਅਵਗੁਣ ਪਛੁਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥
 ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ
 ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਕੀਚ ਬੁਝਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਲੋਭ ਬਹੁ ਬੁਠੇ
 ਬਾਹਰਿ ਨਾਵਹੁ ਕਾਹੀ ਜੀਉ ॥
 ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸਦ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥
 ਪਰਹਰਿ ਲੋਭੁ ਨਿੰਦਾ ਕੂੜੁ ਤਿਆਗਹੁ
 ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਹੀ ਜੀਉ ॥
 ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
 ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੁਣਾ ਦੱਸ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ
 ਪਹੋਏ ਤੋਂ ਗੁਰ ਜੀਂਦ ਹੋ ਪੈ ਗਏ ਸਰਸੇ ਰਾਹ ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਸਰਸਾ

ਸਰਸਾ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਜਿਥੇ ਸੀਗਾ ਮੁਕਾਮ
 ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਗਿਆਰਾਂ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ ਨਾਨਕ ਆਣ ।
 ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਨਾਲ
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦਾ ਸੀ ਵਿਛਾਇਆ ਜਾਲ ।
 ਜਾਦੂ ਟੂਣੇ ਭਰਮ ਪਾ ਤਾਗੇ ਅਤੇ ਤਵੀਤ
 ਚੋਲੇ ਪਾ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਚਲਣ ਰੁਖ ਵਿਪਰੀਤ ।
 ਲੁੱਟ ਮੁਰੀਦਾ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਦੇ ਸੀ ਪੀਰ
 ਦਿਨੋ-ਦਿਨ ਸੀ ਹੋ ਰਹੇ ਮੋਟੇ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ।
 ਪਾਨੀਪਤ ਮੁਜ਼ਾਵਰਾਂ ਜਿਉਂ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜਾ
 ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਤੋਰਿਆ ਕਬਰ ਪ੍ਰਸਤੀ ਰਾਹ ।
 ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਲਾਇਆ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜੋਰ
 ਸੁਰਗ ਜਾਣ ਲਈ ਦੱਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਰੋਕ ।
 ਬਹਾਵਲ ਹਕ, ਅਬਦੁਲ ਸ਼ਕੂਰ ਅਤੇ ਜਲਾਲਦੀਨ
 ਜਤੀ ਮਲ, ਸ਼ਾਹੇ ਵਾਹਜ਼ ਨਾਲ ਫਰੀਦ-ਉਦ-ਦੀਨ ।
 ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਬਾਬੇ ਤਾਈਂ ਕਲਜੁਗ ਜੋਤ ਅਖੰਡ

ਸੋਝੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ, ਜ਼ਿਮੀਂ, ਪਾਤਾਲ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ।
ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਚ ਸਰੂਰ ਉਹ ਪੁੱਜੇ ਸਤਗੁਰ ਪਾਸ
ਕਿਹਾ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਕੱਟੇ ਚਿੱਲਾ ਖਾਸ।

ਹਠ ਜੋਗ ਤੇ ਸੂਫੀਆਂ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਰਾ
ਪਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਵਿਚ ਸੀ ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਰਾਹ।
ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਂ ਸਤਗੁਰੂ ਮੰਨਦੇ ਸੀ ਪਾਖੰਡ
ਜਮ ਜਗਾਤ ਜੋ ਲੁਟਦੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅੰਤ।
ਤੋਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਸਹਜ ਮਾਰਗ ਦੇ ਰਾਹ
ਪਰ ਹਠੀਲੇ ਜੋਗੀਆਂ ਕੀਤਾ ਅਣਸੁਣਿਆ।
ਆਖਿਆ, 'ਜੇਕਰ ਤਪੀ ਹੋ ਨਿੱਤਰੇ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ
ਕੱਟੇ ਚਿੱਲਾ ਨਾਲ ਅਸਾਂ ਬੈਠ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ।
ਦੱਸਿਆ ਚਿੱਲੇ ਵਿਚ ਬਹ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਆਹਾਰ
ਲੋਟਾ ਜਲ ਇਕ ਜੋ ਤੇ ਦੇਣਾ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਾਰ।

ਚਿੱਲਾ ਕੱਟਣ ਤੁਰ ਪਏ ਬੰਦ ਕੋਠੜੀਆਂ ਵੱਲ
ਰੱਖੇ ਸਭ ਨੇ ਚਾਲੀ ਜੋ, ਇਕ ਘੜਾ ਭਰ ਜਲ।
ਸਬਦ-ਸੁਰਤਿ ਕਰ ਜੁੜ ਗਏ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ
ਬਾਬੇ ਚਿੱਲਾ ਕੱਟਿਆ ਬਿਨ ਖਾਏ ਆਹਾਰ।
ਚਿੱਲਾ ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਦ ਜੋਗੀ ਆਏ ਬਾਹਰ
ਹਠ-ਤੰਤ੍ਰ ਦੇ ਕਾਰਨੋ ਹੋਈ ਪੀਲੀ ਭੂਕ ਨੁਹਾਰ।
ਹੈਰਾਂ ਹੋ ਫਕੀਰ ਤਦ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਵੱਲ
ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਦਗਦਾ ਬਿਨ ਆਹਾਰ ਤੇ ਜਲ।
ਰਿਧਸਿਧ ਚੱਕਰੋਂ ਕੱਢਿਆ ਨਾਮ ਦੇ ਛੱਟੇ ਮਾਰ
ਸਹਜ ਮਾਰਗ 'ਤੇ ਤੋਰਿਆ ਬਾਬੇ ਹੱਠ ਨਕਾਰ।
ਪੀਰ-ਪ੍ਰਸਤੀਉਂ ਵਰਜਿਆ ਨਾਨਕ ਲੋਕਾਂ ਹੇਤ
ਭੁੱਲੜਾਂ ਤਾਈਂ ਦੱਸਿਆ ਨਰਕ/ਸੁਰਗ ਦਾ ਭੇਤ।
ਕੋਠੜੀਆਂ ਸਰਸੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਰਹੀਆਂ ਪ੍ਰਮਾਣ।
ਕਿੱਦਾਂ ਕੱਟ ਚਲੀਹਾ ਬਾਬੇ ਤੋੜਿਆ ਗੜ੍ਹ ਅਭਿਮਾਨ ?
ਸਾਢੇ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਮੀਲ ਤਹਿ ਕਰ ਲੰਮੀ ਵਾਟ
ਅੱਠ ਵਰ੍ਹੇ ਤਿੰਨ ਮਾਂਹ ਬਾਅਦ ਵਤਨ ਮੁੜੇ ਗੁਰ ਆਪ।

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ

ਪੈਂਡਾ ਪੈਂਹਠ ਸੌ ਮੀਲਾਂ ਦਾ ਗੁਰ ਕਰ ਆਏ ਸੀ ਪਾਰ
ਕਲਮ ਦੀ ਇਹ ਔਕਾਤ ਨਾਹ ਦੱਸੇ ਵਿਚ ਵਿਸਤਾਰ।
ਮਾਨਵਤਾ ਸੰਗ ਜੋੜਦੇ ਕਲਜੁਗੀਆਂ ਦਾਤਾਰ
ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਧੁਰ ਦੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ।
ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਵੀਰੇ ਨੂੰ ਅੰਗ-ਸੰਗ
ਬੈਠੀ ਸੀ ਉਹ ਮੌਜ ਵਿਚ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ।
ਬੂਹੇ ਲਾਗੇ ਢੁਕਿਆ ਜਿਉਂ ਹੀ ਤੱਕਿਆ ਵੀਰ
ਗਦਗਦ ਹੋਈ ਨਾਨਕੀ ਨੈਣੋਂ ਉਛਲਿਆ ਨੀਰ।
ਧਾ ਕੇ ਵੀਰੇ ਨੂੰ ਲਿਆ ਉਸ ਕਲਾਵੇ ਵਿਚ
ਮਾਂ-ਪਿਓ ਜੀਮਿਆਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਕੇਹੀ ਅਵੱਲੀ ਖਿੱਚ ?
ਭਾਈਆ ਜੈਰਾਮ ਵੀ ਲੱਗੇ ਸੀਨੇ ਆ ਕੇ ਨਾਲ
ਆਏ ਵਿਚ ਵੈਰਾਗ ਦੇ ਨਾਨਕ ਲਿਆ ਸੰਭਾਲ।
ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਬੇਬੇ ਆਪਣੇ ਕੋਲ
ਮੋਹ ਭਿੱਜੀ ਦੁੱਖੜੇ ਦਿੱਤੇ ਵੀਰੇ ਅੱਗੇ ਫੋਲ।
'ਰਹਿਸ਼ੋਂ ਕਦ ਤੱਕ ਵੀਰਨਾ ਦੱਸੋ ਵਿਚ ਉਦਾਸ
ਬਿਰਧ ਉਮਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਕਰੋ ਨਿਰਾਸ਼।
ਨਦੀਆਂ ਲਹਿੰਦੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਢਹਿੰਦੇ ਟਹਿਣੋਂ ਪੱਤ
ਨਵ ਪੱਤਰ ਮੁੜ ਫੁੱਟਦੇ ਮਾਪੇ ਮਿਲਣ ਨ ਵੱਤ ?
ਵੀਰਾ! 'ਨਾਰ ਸੁਲੱਖਣੀ ਜਾ ਕੇ ਗਲੇ ਲਗਾਏ
ਕੀਤੀ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਨ ਸੁੱਕ ਗਏ ਕੁਮਲਾਏ'।

ਸੁਣ ਜੋ ਬਾਬਾ ਬਚਨ ਇਹ ਹੋਏ ਅੰਤਰ-ਪਿਆਨ
ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਖੇਡ ਗਈ ਅਤਿ ਡੂੰਘੀ ਮੁਸਕਾਨ।
ਮਰਦਾਨੇ ਵੀ ਆਇਆ ਯਾਦ ਤਦੋਂ ਘਰ-ਬਾਰ
ਕਈ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਘੁੱਟਿਆ ਜਾਗਿਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ।
ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਘੁੰਮਿਆ ਘਰਵਾਲੀ ਦਾ ਬੁੱਤ
ਨਾਲੇ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਇਆ ਸਹਿਕ-ਸਿਕੰਦੜਾ ਪੁੱਤ।
ਪਲੇ-ਪਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਇਹ ਜਾ
ਸੁਣਿਆ ਸੰਗਤ ਦਰਸ ਲਈ ਪੁੱਜੀ ਹੁੰਮ-ਹੁੰਮਾ।
'ਆਏ ਕੇ ਕਦਮ-ਬੋਸੀ ਕੀਤੀ' ਮਿਲਿਆ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ
ਠੰਢ ਪਈ ਵਿਚ ਕਾਲਜੇ ਮਿਲ ਕੇ ਜੋਤ ਮਹਾਨ।
ਮਾਣਦਿਆਂ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਪਿਆਰ
ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਸਤਗੁਰ ਆ ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਬਾਰ।

ਤਲਵੰਡੀ

ਤਲਵੰਡੀ ਤੋਂ ਦੋ ਕੋਹ ਪੁੱਜ ਕੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ
ਲੈਣ ਭੇਜਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਘਰ ਦੀ ਖਬਰਸਾਰ।
'ਛੇਤੀ ਆਉਣਾ ਮੁੜ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸਤਗੁਰ ਬੋਲ
ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਨਾਹ ਪਾਉਣੀ ਕਿਸੀ ਕੋਲ'।
ਧੜਕਿਆ ਮਾਤ ਕਲੇਜੜਾ ਕੇਹਾ ਪੁੱਤਰ ਮੋਹ!
ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿਖੀ ਆਸ ਦੀ ਲੋਅ।
ਮਰਦਾਨੇ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਬਿਹਬਲ ਹੋਈ ਮਾਤ
ਪੁੱਤਰ ਮੋਹ ਵਿਚ ਨੈਣ ਭਰ ਕੀਤਾ ਉਸ ਵੈਰਾਗ।
ਕੁਝ ਕੱਪੜੇ ਮਠਿਆਈਆਂ ਪ੍ਰੀਤ 'ਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਖਾਸ
ਮਰਦਾਨੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰੀ ਪੁੱਤਰ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆਸ।
ਦੋ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ਪੰਧ ਕਰ ਪੁੱਜੀ ਨਾਨਕ ਕੋਲ
ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕ ਕੇ ਲਾਲ ਨੂੰ ਮੋਹ 'ਚ ਭਿੱਜੇ ਬੋਲ।
'ਹਉਂ ਵਾਰੀ ਬੇਟਾ ਤੁਧ ਵਿਟਹੁੰ' ਕੀਤਾ ਤੁਧ ਨਿਹਾਲ
ਬਾਬਾ ਉੱਠ ਚਰਨੀਂ ਪਿਆ ਡਾਢੇ ਅਦਬ ਨਾਲ।
ਮੱਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ਮਾਤ ਜੀ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਦੇਇ ਅਸੀਸ
ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਮੇਲ ਦੀ ਹੋਈ ਸੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼।
ਮਠਿਆਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਰੱਖ ਆਖਿਆ, 'ਬੱਚਾ ਖਾਹ'
ਅੱਗੋਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ, 'ਮਾਤਾ ਹਉਂ ਰਜਿਆ'।
'ਛਕਿਆ ਜਦ ਤੋਂ ਮਾਤ ਜੀ ਸਤਿ ਆਹਾਰ ਨਾਮ
ਨਾਮ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਿਚ ਮਿਲੇ ਕੁੱਲ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਤਮਾਮ'।
ਗੁੰਜੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਫਿਜ਼ਾ ਵਿਚ ਜਦੋਂ ਛਿੜੀ ਰਬਾਬ
ਮੁੱਖੋਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਗੁਰ ਰਾਗ ਸਿਰੀ ਰਾਗ:
ਸਭਿ ਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿਐ ਸਾਲੇਣੇ॥
ਖਟ ਤੁਰਸੀ ਮੁਖਿ ਬੋਲਣਾ ਮਾਰਣ ਨਾਦ ਕੀਏ॥
ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਉ ਏਕੁ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ॥
ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਨੁ ਪੀਤੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਰਤਾ ਪੈਨਣੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤੁ ਦਾਨੁ॥
ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ ਕਦਾ ਕਰਣੀ ਪਹਿਰਣੁ ਪੈਰ ਧਿਆਨੁ॥
ਕਮਰਬੰਦੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ॥੨॥

ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਪੈਨਣੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜਿਤੁ ਪੈਠੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 16)

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਮਾਤ ਜੀ ਰੰਗਿਆ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ
ਕਾਲਖ ਲਾਹੁਣੀ ਪਾਪ ਦੀ ਸੱਚ ਨਾਮ ਰੰਗ ਚੀਤ ।
ਕਮਰਕਸਾ, ਸਬਰ ਦੌਲਤ ਤੇ ਜੁਆਨੀ ਸੱਚ ਨਾਮ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਰਾਧਣਾ ਖਿਲਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ।
ਖਿੱਚਿਆ ਆਇਆ ਮੋਹ ਵਿਚ ਕਾਲੂ ਪੁੱਤ ਪਿਆਰ
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੁਰ ਕੀਤੀ ਨਮਸਕਾਰ ।
ਠਰਿਆ ਹਿਰਦਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਲਾ ਗਲ ਨਾਲ
ਆਖਿਆ, ‘ਹੁਣ ਤਾਂ ਲਾਲ ਜੀ! ਘਰ-ਬਾਰ ਸੰਭਾਲ’ ।
ਹੋਰ ਕੇਹੇ ਬੈਰਾਗ ਦੇ ਸੀ ਤੱਕਣ ਵਾਲੇ ਪਲ
ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ, ‘ਨਾਨਕ! ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਚੜਕੇ ਘਰ ਚੱਲ’ ।

ਘੋੜੇ ਪਾਖਰ ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤਿ ਬੁਝਣੁ ਤੇਰੀ ਵਾਟ ॥
ਤਰਕਸ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸਾਂਗ ਤੇਗਬੰਦ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥
ਵਾਜਾ ਨੇਜਾ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ ਕਰਮੁ ਤੇਰਾ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ॥੩॥
ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਚੜਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜਿਤੁ ਚੜੀਐ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 16)

ਲਾਜਮ ਲਈ ਅਸਵਾਰ ਹੈ ਜਾਣਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦਰ
ਕਰਮ ਸਾਈਂ ਦਾ ਜਾਤ ਕੁਲ ਲਈ ਪਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਵਰ ।
ਕਾਲੂ ਬੋਲੇ, ‘ਬੱਚਿਆ! ਇਕ ਵਾਰੀ ਘਰ ਚੱਲ
ਹੈਨ ਉਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਘਰ ਕੁਲ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਮਿਲ’ ।
‘ਮੇਰੇ ਲਈ ਗ੍ਰਹਿ ਮਹਿਲ ਹਨ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੱਚ ਨਾਮ
ਤੁੱਠੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਨਦਰ ਪਾਵੇ ਮਨ ਬਿਸਰਾਮ’ ।

ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀ ਨਾਮ ਕੀ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ਹੁਕਮੁ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ ਹੋਰੁ ਆਖਣੁ ਬਹੁਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪੂਛਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥
ਬਾਬਾ ਹੋਰੁ ਸਉਣਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜਿਤੁ ਸੁਤੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੪॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 17)

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਬਹੁ ਆਖਿਆ, 'ਬੈਠੋ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰ
 ਫਿਰ ਕਿਹੜਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਊ ਮੁੜਸੇ ਜਦੋਂ ਦੁਆਰ'।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਪਿਤਾ ਜੀ! ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਉਦਾਸ
 ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਇਸ ਜਗਾ 'ਤੇ ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਵਾਸ'।
 ਅੱਗੋਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਖਿਆ, 'ਪੁੱਤਰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਔਖ
 ਤੁਧ ਬਾਝੋਂ ਓ ਲਾਲ ਜੀ! ਕਿੰਜ ਆਉ ਸੰਤੋਖ?'
 ਭਿੱਜੇ ਪਿਆਰ 'ਚ ਮਾਤ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨੇਤਰ ਭੀੜ
 'ਬਚਨ ਅਸਾਡਾ ਮੰਨ ਲਓ ਆਵੇਗੀ ਮਨ ਧੀਰ'।

ਸੁਣਿਆ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਜਦ ਹੋਇਆ ਮਨ ਅਧੀਰ
 ਜਾਣਨਹਾਰ ਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੁਣ ਰਾਏ ਬਿਰਧ ਸਰੀਰ।
 ਆਪੂੰ ਚੱਲ ਕੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਬਾਬਾ ਰਾਏ ਪਾਸ
 ਆਖਿਆ, 'ਰਾਏ ਜੀ! ਉਜਵਲ ਹੋਇਆ ਅੱਗਾ ਖਾਸ'।
 ਪਲੰਘੋਂ ਉੱਠ ਬੁਲਾਰ ਤਦ ਆਣ ਨਿਵਾਇਆ ਸੀਸ
 ਪਾਈ ਬਾਬੇ ਗਲ ਲੱਗ ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼।
 ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ ਰਾਏ ਨੇ ਸਿਰ ਮੰਨ ਕੇ ਰਜ਼ਾ
 ਕਿਹਾ, 'ਤੁਧ ਆਸਰੇ! ਸੰਵਾਰ ਦੇਣਾ ਅੱਗਾ'।

ਪੱਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵਾ

ਧੀਰ ਬੰਨ੍ਹਾ ਕੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਨਾਲੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਤੁਰ ਪਏ ਬਾਬਾ ਰਾਵੀਓਂ ਪਾਰ।
 ਚਾਂਦੀ ਵੰਨਾ ਚਮਕਦਾ ਰਾਵੀ ਪਾਣੀ ਸੀਤ
 ਲਹਿਰਾਂ ਕਰਨ ਕਲੋਲ ਜਦ ਉੱਠੇ ਮਧੁਰ ਸੰਗੀਤ।
 ਕੁਦਰਤ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਪਦੇ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ
 ਪੁੱਜੇ ਖੂਹ ਅਜਿੱਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਉਤਾਰ
 ਲੂੰ-ਲੂੰ ਭਿੱਜਿਆ ਉਸਦਾ ਹੋਇਆ ਤੱਕ ਬਲਿਹਾਰ
 ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਦਾ ਰੰਗ ਉਸ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਰ ਦੀਦਾਰ।
 ਇਥੇ ਬਾਬਾ ਮੂਲ ਚੰਦ ਜੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਪਟਵਾਰ
 ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਸੀ ਰਹਿੰਦੇ ਇਥੇ ਸਣ ਪਰਿਵਾਰ।

ਪਲਾਂ ਛਿਣਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਗਈ ਮੂਲ ਚੰਦ ਕਨਸੋਅ
 ਧੁਰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਪਸਰੀ ਗੁੱਤੀ ਆਸ ਦੀ ਲੋਅ
 ਸੁਣਿਆ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਰੂਹ ਹੋਈ ਸ਼ਰਸਾਰ
 ਉਮੜ ਆਏ ਅੱਥਰੂ ਰਲਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਪਿਆਰ।

ਅੱਠ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਵਿਛੜੀ ਬਿਰਹੁੰ ਕੁੱਠੀ ਮਾਤ
 ਧੜਧੜ ਧੜਕਿਆ ਕਾਲਜਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਹੁ ਝਾਤ।
 ਸ਼ੰਕੇ ਰੋਸੇ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ਮਨ ਭੀਤਰ ਕਈ ਸੁਆਲ
 ਪੁੱਜੀ ਖੂਹ ਦੇ ਪਾਸ ਉਹ ਪੂਰੇ ਟੱਬਰ ਨਾਲ।
 ਲੱਤਾਂ ਨਾਲ ਜਾ ਚਿੰਬੜੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਜਦ ਬਾਲ
 ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਮੋਹ ਵਿਚ ਆਇਆ ਦਿਲੋਂ ਉਛਾਲ।
 ਟੁੱਟਿਆ ਅੰਦਰੋਂ ਮਾਤ ਦੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ
 ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਵੱਲ ਉਸ ਡਾਢੇ ਮੋਹ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਕਲਮ ਉਲੀਕ ਨਾ ਸਕਦੀ ਅਜਬ ਮਿਲਣ ਦੀ ਝਾਤ
 ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਕੀਤਿਆਂ ਹੋ ਗਈ ਸਭ ਬਾਤ।
 ਨਾਨਕ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਉੱਠ ਸਨੇਹ ਦੇ ਨਾਲ
 ਤੁਰ ਪਏ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਵੱਲ ਵਿਚ ਸੰਜਮੀ ਚਾਲ।

ਪੱਖੋਕੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਦੁਖਭੰਜਨ ਦਾਤਾਰ
 ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸਤਸੰਗਤ ਆਹਾਰ।
 ਸਤਿਨਾਮ ਜਪਾਵੰਦੇ ਉੱਠ ਬੋਲ ਬਬੀਹੇ ਨਾਲ
 ਝਰਦਾ ਅਮਿਉਂ ਨਾਮ ਮੁੱਖੋਂ ਬਾਣੀ ਗਾ ਅਕਾਲ।
 ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਨਾਮ ਦੀ ਲੱਗੀ ਅੰਦਰ ਲੋਅ
 ਪੱਖੋਕੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਖਿੰਡੀ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਖੁਸ਼ਬੋ।
 ਚਰਨ ਪਰਸ ਅਜਿੱਤੇ ਦੀ ਮੁੱਕ ਗਈ ਸਭ ਭਾਲ
 ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਪਾਇਆ ਨੂਰ ਜਮਾਲ।
 ਸਵਾ ਅੱਠ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਘਾਲੀ ਕਰੜੀ ਘਾਲ
 ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਕਰ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਪਰਚਾਰ।
 ਮੁੱਢ ਕਦੀਮੀਂ ਰਸਮਾਂ ਦਾ ਤੋੜਿਆ ਭਰਮ ਜਾਲ
 ਕੀਤਾ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਦਾ ਲੋਕ-ਮਨੀਂ ਸੰਚਾਰ।
 ਕਲਪਿਤ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਬਾਤਨ ਰੂਪ ਦਿਖਾਲ
 ਲਾਇਆ ਗੁਰਾਂ ਲੁਕਾਈ ਨੂੰ ਏਕਸ ਦੇ ਲੜ ਨਾਲ।

ਚਰਨੀਂ ਬਹ ਦਾਤਾਰ
 ਅਜਿੱਤੇ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ ਆ।
 ਵਸੋਂ ਆ ਭਵਤਾਰ
 ਤਲਵੰਡੀ ਥਾਂ ਇਸ ਧਰਤ।
 ਹੁਣ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ
 ਇਸਲਾਮੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ।

ਰਿਹਾ ਚਨਾਬੋਂ ਪਾਰ
 ਹਿੰਦੂ ਸੂਦਰ ਘਟ ਵੱਧ।
 ਰਾਵੀਓਂ ਪਰਲੇ ਪਾਰ
 ਪੱਖੋਕੇ ਰੰਧਾਵਾ ਤੀਰ।
 ਕੁਝ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾਤਾਰ
 ਪਈ ਵੀਰਾਨ ਏ ਪਿੰਡ ਦੀ।
 ਕਰੀਏ ਰੜਾ ਮੈਦਾਨ
 ਆਖੋ ਤਾਂ ਕੱਟ ਸਰਕੜਾ।
 ਕੋਠੇ ਅਤੇ ਮਕਾਨ
 ਸੰਗਤ ਲਈ ਉਸਾਰੀਏ।
 ਕੇਂਦਰੀ ਇਕ ਸਥਾਨ
 ਐਸਾ ਪੱਕਾ ਚਾਹੀਦਾ।
 ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਬਹ ਆਣ
 ਜਿੱਥੇ ਲੋਕੀਂ ਮਾਨਵਤਾ।
 ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਉਦਾਸ
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਅਜਿੱਤਿਆ!
 ਕਰਨਾ ਅਜੇ ਨਿਵਾਸ
 ਸੰਭਵ ਨਹੀਓਂ ਏਸ ਥਾਂ। ’
 ਕਿਹਾ ਅਜਿੱਤੇ ਮੋੜ
 ਜਾਓ! ਜਿਥੇ ਜੀਅ ਕਰੇ।
 ਬਿਨਤ ਕਰੀ ਹੱਥ ਜੋੜ,
 ਮੋੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ਗੱਡ ਕੇ।
 ਸਾਡੇ ’ਤੇ ਦਿਓ ਛੋੜ
 ਬਾਕੀ ਦਾ ਸਭ ਅਮਲਾ।
 ਕੱਖ ਕੰਡੇ ਕਲਾਨੌਰ
 ਆਪੂੰ ਚੁਗੇ ਜਾਣਗੇ।

ਅਜਿੱਤੇ ਤੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ’ਕੱਠੀ ਕਰੀ ਜ਼ਮੀਨ
 ਕੇਂਦਰੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਹਿਤ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਦੀਨ।
 ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਧੁੱਪੜ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਲਾਕਾ ਮਾਲਦਾਰ
 ਵਿਚ ਪਰਗਣੇ ਕਲਾਨੌਰ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ।
 ਵਿਚ ਤੁਅੱਸਬ ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨਿਖੇਧ
 ਕੇਂਦਰੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਪਾਣ ਬਿਖੇਧ।

ਚਾਨਣ ਸਾਹਵੇਂ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟਿਕ ਨਾ ਪਾਏ ਹਨ੍ਹੇਰ
ਸੱਚ ਤਾਂ ਪਰਗਟ ਹੋਵੰਦਾ ਆਖਰ ਦੇਰ-ਸਵੇਰ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਾਗੇ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ
ਮੰਦ ਚਿਤਵਨੀ ਮਿਟ ਗਈ ਅੰਦਰ ਲੱਗੀ ਜਾਗ।
ਪਟਾ ਲਿਖਾ ਕੇ ਭੋਇੰ ਦਾ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਤੋਫ਼ੀਕ
ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਤਸਦੀਕ।
ਕਲਤਾਰਕ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਬੱਧੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
ਵਸਿਆ ਨਗਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਕਰੜੀ ਘਾਲ।
ਚਰਨ ਪਰਸ ਅਜਿੱਤੇ ਦੀ ਮੁੱਕ ਗਈ ਸਭ ਭਾਲ
ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਪਾਇਆ ਨੂਰ ਜਮਾਲ।
ਧਰਤ ਲੋਕਾਈ ਸੋਧਣੀ ਮਨ 'ਚ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ
ਉੱਤਰ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਲਈ ਸਤਗੁਰੂ ਹੋਏ ਤਿਆਰ।

•

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਛੇਵਾਂ ਸਰਗ ਦੂਜੀ ਉਦਾਸੀ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਬਾਬੇ ਡਿੱਠੀ ਪਿਰਥਮੀ
ਨਵੈ ਖੰਡਿ ਜਿਥੈ ਤਕਿ ਆਹੀ।
ਫਿਰਿ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੁਮੇਰ ਪਰਿ
ਸਿਧਿ ਮੰਡਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਈ।
-ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਦੂਜੀ ਉਦਾਸੀ

ਬਾਬੇ ਦਾ ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਸੁਮੇਰ ਜਾਣ ਦਾ ਹਾਲ
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਤੇ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੇ ਹਵਾਲ।
 ਬੇਸ਼ੱਕ ਵੱਲ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮਿਲੇ ਉਲੇਖ
 ਲੇਕਿਨ ਰਾਹਾਂ-ਰਸਤਿਆਂ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਨਹੀਂ ਸੰਕੇਤ।
 ‘ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ’ ‘ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ’ ਨੇ ਐਟਲਸ ਕਰ ਤਿਆਰ
 ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਸੁਮੇਰ ਸਫ਼ਰ ਦਾ ਖਾਕਾ ਦੱਸਿਆ ਨਾਲ।
 ਕਈ ਰਵਾਇਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਚੰਗੇ ਭਾਗੀਂ ਆਣ
 ਵੱਲ ਸੁਮੇਰ ਨੂੰ ਵਧੇ ਕਿੰਜ ਨਾਨਕ ਵੈਦ ਸੁਜਾਨ।

ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਲਿਖਦੈ ਸਾਖੀਕਾਰ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਸ਼ੀਹਾਂ ਛੀਂਬਾ, ਹਸੂ ਲੁਹਾਰ।
 ਰੱਸਿਆਂ ਸੰਗ ਲਪੇਟਿਆ ਗੁਰ ਚਮੜਾ ਆਲ-ਦੁਆਲ
 ਮੱਥੇ ਟਿੱਕਾ ਕੇਸਰੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਦੇ ਲਾਲ।
 ਪੈਰੀਂ ਜੁੱਤੀ ਚੰਮ ਦੇ ਕੇਹਾ ਬਣਾਇਆ ਭੇਸ
 ਅੱਕ ਕੱਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਸੀ ਆਹਰ ਦਰਵੇਸ਼।
 ਰੱਸਿਆਂ ਦੀ ਕੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਜਾਣਦੇ ਲੋਕ ਪਹਾੜ
 ਹਿੰਮ ਤੋੜਨ ਲਈ ਰੱਖਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਠਾਰ।
 ਬਿਨਾਂ ਨਵੀਨ ਵਸੀਲਿਆਂ ਸੁਮੇਰ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜ ਜਾਣ
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦਾ ਸੀ ਵੱਖਰਾ ਪਹਿਲੂ ਜਾਣ।
 ਭਾਦੋਂ ਸੁਦੀ ਪੰਦਰਾਂ ਤਦ ਹੋਏ ਸੀ ਸ਼ੁਰੂ ਸ਼ਰਾਧ
 ਆਣ ਨਰਾਤੇ ਠੀਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ।
 ਉੱਤਰੀ ਖੰਡ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਕਰਨੇ ਹਿੱਤ ਉਧਾਰ
 ਦੂਈ ਉਦਾਸੀ ਧਾਰ ਲਈ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 ਚੱਲ ਲਾਹੌਰੋਂ ਜਾ ਪਏ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਦੇ ਰਾਹ
 ਘਵਿੰਡੀ, ਖਾਲੜਾ ਲੰਘ ਠਹਿਰੇ ਪੱਟੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ।

ਹੈਬਤ ਖਾਂ ਵਸਾਇਆ ਸੀ ਮੁੜ ਤੋਂ ਪੱਟੀ ਥਾਂਵ
 ਤਾਹੀਉਂ ਲੋਕੀਂ ਆਖਦੇ ਇਸ ਪੱਟੀ ਹੈਬਤ ਖ਼ਾਨ।
 ਘਵਿੰਡੀ ਅਤੇ ਖਾਲੜਾ ਨੇ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ
 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅਜੇ ਤੀਕ ਆਬਾਦ।

ਜਲੰਧਰ ਤੇ ਗੁਜ਼ਿਆਰਪੁਰ ਲੰਘ ਉੱਤਰ ਪੱਛਮ ਵੱਲ
 ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ ਮੁਕਾਮ ਵੱਲ ਨਾਨਕ ਪਏ ਚੱਲ।
 ਸੰਗ ਸਾਥੀਆਂ ਸੰਗ ਗੁਰ ਸਤਲੁਜ ਕਰਕੇ ਪਾਰ
 ਦੂਏ ਕੰਢੇ ਦੀ ਤਰਫ ਪੁੱਜੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਫਕੀਰ ਇਕ ਸਾਈਂ ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ
 ਕਲਿਆਣਪੁਰ ਪਿੰਡ 'ਚ ਸੀ ਪੁਰਾਣੀ ਪੀਰ ਜਗ੍ਹਾ।
 ਸ਼ਬਦ ਇਲਾਹੀ ਸੁਣਦਿਆਂ ਦੂਰੋਂ ਪਈ ਖਿੱਚ
 ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਉਹ ਲੈ ਗਿਆ ਆਪਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ।
 ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਦੁੱਧ ਉਸ ਭਰ ਕਟੋਰਾ ਆਣ
 ਰੱਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਨਮੁਖ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਨ।
 ਤੱਕੀ ਗੁਰਾਂ ਫਕੀਰ ਦਿਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਚੜ੍ਹੀ ਪਾਣ
 'ਫਿਰ ਪੀਆਂਗੇ' ਆਖ ਦੁੱਧ ਮੋੜਿਆ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
 ਛੇਵੇਂ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੀਰਤਪੁਰ ਅਸਥਾਨ
 ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮਨਸ਼ਾ ਗੁਰ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ ਆਣ।
 ਨਾਨਕ ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸੀ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚਰਨ ਕੰਵਲ' ਉਥੇ ਬਣਿਆ ਖ਼ਾਸ।

ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ

ਕੀਰਤਪੁਰੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਸਕੇਤ
 ਕੀਤੀ ਮਹਿਮਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਦੱਸ ਕਰਤਾਰੀ ਭੇਤ।
 ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਦਸ ਮੀਲ 'ਤੇ ਜਾਈਏ ਪੱਛਮ ਵੱਲ
 ਸਿਕੰਦਧਾਰਾ ਕੁੰਡ ਹੈ ਨਾਮ ਰਵਾਲਸਰ।
 ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਟਿੱਲੇ ਲੱਗਣ ਪਾਰ
 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਹੋਏ ਡੁੱਬਣ ਨਾਹ ਮੰਝਧਾਰ।
 ਰਵਾਲਸਰ ਵਿਚ ਬੋਧੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ
 'ਮਨੀ ਪਨੀ' ਮਠ ਬਣਿਆ ਜੋ ਪੂਜਣ ਬੋਧੀ ਆਣ।
 ਕਈ ਦਿਨ ਇਸ ਕੁੰਡ ਕੋਲ ਠਹਿਰੇ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 ਦਸਮ ਗੁਰਾਂ ਵੀ ਚਰਨ ਸੀ ਪਾਏ ਏਸ ਸਥਾਨ।
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ ਦੱਸ ਗੁਰ ਤੋਰਿਆ ਖੇੜੇ ਵੱਲ
 ਅੰਤਰਜੋਤ ਜਗਾਣ ਦਾ ਦੱਸਿਆ ਸਾਹਿਬ ਵੱਲ।

ਜੁਆਲਾ ਜੀ

ਲੰਮੀ ਨਦਰ ਨਿਹਾਰਦੇ ਪੁੱਜੇ ਜੁਆਲਾ ਜੀ ਗੁਰ
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਾਂਗੜਾ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਹੈ ਜੋ ਗੋਰਖਪੁਰ।
ਇਸ ਮੰਦਰ ਕੋਈ ਬੁੱਤ ਨਾਹ ਬਿਨਾਂ ਜੁਆਲਾ ਲਾਟ
ਬਲਣਸ਼ੀਲ ਕੁਝ ਗੈਸਾਂ ਸੰਗ ਨਿਕਲੇ ਜ਼ਿਮੀਓਂ ਲਾਟ।
ਰੱਬ ਜਾਣੇ ਫੀਰੋਜ਼ ਤੁਗਲਕ ਸੁੱਝਿਆ ਕੀ ਉਪਾਅ
ਮੰਦਰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਸ ਪੁਰ ਦਿੱਤੀ ਨਹਿਰ ਚਲਾ।
ਪਾਣੀ ਦੀ ਜੋ ਘਾਟ ਨਾਲ ਗਈ ਨਹਿਰ ਸੀ ਸੁੱਕ
ਓਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿਮੀਂ 'ਚੋਂ ਲਾਟਾਂ ਗਈਆਂ ਧੁਖ।
ਅੰਧ-ਅਗਿਆਨੀ ਪੂਜਦੇ ਸਮਝ ਜਵਾਲਾ ਲਾਟ
ਅੰਤਰਜੋਤ ਜਗਾਏ ਗੁਰ ਤੁਰ ਪਏ ਅਗਲੀ ਵਾਟ।
ਗੋਰਖਡਿਬੀਓਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਬਣੀ ਐ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
ਨਾਮ ਜਪਾ ਦੱਸੀ ਗੁਰਾਂ ਸੱਚ ਕਮਾਈ ਘਾਲ।
ਅਰਜਨ ਨਾਂਗੇ ਤਪੇ ਨੇ ਸਿੱਖੀ ਧਾਰਨ ਕੀਨ
ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਰਾਸ ਦੇਇ ਗੁਰ ਸੰਕੇ ਹਿਰ ਲੀਨ।

ਕਾਂਗੜਾ

ਜੁਆਲਾ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਨਪੌਣ ਕਾਂਗੜਾ ਪੁੱਜੇ ਜਾ
ਅਲਬਰੂਨੀ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ 'ਨਗਰ ਕੋਟ' ਲਿਖਿਆ।
ਡਿੱਗੇ ਸੀ ਮਾਂ ਸਤੀ ਦੇ ਇਥੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕੰਨ
ਜਿਥੇ ਵਸੇ ਕਾਂਗੜਾ ਹੈ ਸ਼ਕਲ ਮਨੁੱਖੀ ਕੰਨ।
ਮੰਦਰ ਕਾਂਗੜਾ ਨਾਲ ਹੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਇਕ
ਫੀਰੋਜ਼ ਤੁਗਲਕ ਸੀ ਜਿੱਤਿਆ ਤੇਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਵਿਚ।
ਰਾਜਾ ਸੀ ਜੋ ਕਾਂਗੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਰਾਮਚੰਦ
ਤਾਰਨਹਾਰ ਗੁਰੂ ਆਏ ਮੰਦਰ ਕਾਂਗੜਾ ਲੰਘ।
ਪੂਰਬ ਵੰਨੀਂ ਏਸ ਦੇ ਹੈ ਪਾਲਮ ਦੀਨਾ ਨਾਥ
ਕੀੜਗਰਾਮ ਕਹਿਣ ਲੋਕੀਂ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ 'ਬੈਜਨਾਥ'।
ਏਸ ਇਲਾਕੇ ਕਦੀ ਸੀ ਕੀੜ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ
ਕੀੜਾਂ ਦੇ ਪਤਨ ਮਗਰੋਂ ਬੱਸ ਬਚਿਆ ਬੈਜਨਾਥ।
ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸੱਦਿਆ ਰਾਜੇ ਘਰ
ਅੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਾਇਆ ਲੱਗਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੜ।
ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਹਿਤ ਸੀ ਪਰਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਖਾਸ

ਦੂਜੀ, ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰਜਾ ਸੀ ਉਦਾਸ।
ਦਰਅਸਲ ਉਸ ਰਾਜੇ ਵਿਚ ਹੈ ਸੀ ਔਗੁਣ ਖਾਸ
ਇਲਾਕੇ ਆਇਆ ਹਰ ਡੋਲਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਇਕ ਰਾਤ।
ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਿ ਉਹ ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ
ਐਸਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਪਰਜਾ ਹੋਏ ਹੱਤਾਸ਼।
ਧਰਮੀ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗੁਰ
ਨੀਤਾਂ ਹੋਵਣ ਸਾਫ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖੀਸੇ ਹੋਵਣ ਪੁਰ।

ਕੁੱਲੂ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵੰਨੀਂ ਕੁਝ ਕੁ ਦੂਰੀ ਜਾਣ
ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦਾ ਚਸ਼ਮਾ ਮਨੀਕਰਨ ਅਸਥਾਨ।
ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰੂ ਘਰ ਹੈ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦੀ ਯਾਦ
ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਪੱਕਦਾ ਲੰਗਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ।
ਪਾਰਵਤੀ ਨਦੀ ਕੰਢੇ ਇਹ ਸਥਾਨ ਇਸਥਿਤ
ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਪੜ੍ਹ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਵਣ ਰਿਧ ਨਓ ਨਿਧ।

Unistar Books Pvt

ਮੌਲਾਣਾ

ਰੋਹਤਾਂਗ ਤੋਂ ਚੰਦ੍ਰਕਲਾ ਕਰਕੇ ਦਰਾ ਪਾਰ
ਵੱਲ ਸਪਿਤੀ ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਜੱਗ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।
ਮੌਲਾਣਾ ਪਿੰਡ ਵਸਦਾ ਚੰਦ੍ਰਕਲਾ ਦੇ ਪਾਸ
ਰੁਕ ਗਏ ਬਾਬਾ ਤੱਕ ਕੇ ਸੰਗਤ ਸ਼ਰਧਾ ਖਾਸ।
ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਗੁਰਾਂ ਕੁਝ ਯਾਦਗਿਰੀ ਵਸਤਾਂ
ਸਾਂਭ ਰੱਖੀਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਾਦ ਵਜੋਂ ਇਸ ਥਾਂ।
ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਹੈ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਆਬਾਦ
'ਨਾਨਕ ਤਪਾ' ਆਖ ਕੇ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।
ਮੌਲਾਣਾ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਸੰਗ ਸਾਥੀਆਂ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
ਬੁਸ਼ਹਿਰ ਨਗਰ ਸਪਿਤੀਵਾਦੀ ਸਿਪਕੀ ਦਰਾ ਮੁਹਾਣ।
ਵਾਦੀ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਤਿੱਬਤ ਲਗਦਾ ਆਣ
ਵਪਾਰਕ ਸੰਬੰਧਾਂ ਕਰ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਆਵਣ ਜਾਣ।
ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਬੁਸ਼ਹਿਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਲਿਖਿਆਰ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਆਵਣ ਦਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਹਵਾਲ।

ਤਿੱਬਤ

ਤੁਰਦੇ-ਤੁਰਦੇ ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਢੇ ਨਾਲ
ਤਿੱਬਤ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਏ ਕਰ ਸਿਪਕੀ ਦਰਾ ਪਾਰ।
ਚੂਹਿਤ, ਚੌਮੂਰਤੀ, ਬੇਲਿੰਗ ਪਾਰ ਕਰ ਭਵਤਾਰ
ਰਕਸਤਾਲ ਝੀਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪੁੱਜੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ।
ਬਾਈਆਂ ਮੀਲਾਂ ਤੀਕ ਇਸ ਲੰਮ-ਸਲੰਮੀ ਝੀਲ
ਨੱਕੋ-ਨੱਕੀ ਵਗਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸ਼ੀਤਲ ਨੀਰ।
ਸਾਪਜੀ ਮੱਠ 'ਚ ਪੁੱਜ ਗੁਰ ਤਿੱਬਤੀ ਲਾਮਿਆਂ ਨਾਲ
ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਬਾਰੇ ਬਹਿ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।
ਤਿੱਬਤੀ ਲਾਮੇ ਰੱਖਦੇ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਧ ਅਪਾਰ
'ਪਦਮ ਸੰਭਵ' ਮੰਨ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਦ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਰੱਖੇ ਸੰਭਾਲ।
ਸਾਪਜੀ ਮੱਠ 'ਚ ਸਤਗੁਰ ਕੁਝ ਕੁ ਸਮਾਂ ਬਰਾਜ
ਮਾਰ ਕੇ ਛੱਟੇ ਨਾਮ ਦੇ ਕੀਤਾ ਤਿਮਰ ਵਿਨਾਸ਼।
ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਇ ਲਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਝੀਲ ਵੱਲ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਪਰਵਾਜ਼।

ਮਾਨਸਰੋਵਰ

ਸਾਪਜੀ ਮੱਠ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਮੀਲੋ-ਮੀਲ
ਤੱਕੀ ਗੋਲਾਕਾਰ ਰੂਪ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਝੀਲ।
ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਿੱਬਤ ਵੱਲ ਜੋ ਜਾਣ
ਪਾਕ ਝੀਲ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਬਹਿ ਕਰਨ ਤਪੱਸਿਆ ਆਣ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਇਸ ਝੀਲ ਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਨਿਰਮਾਣ
'ਮਨਸ ਸਰੋਵਰਮ' ਨਾਮ ਕਰ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਪਹਿਚਾਣ।
ਹਿੰਦੂ ਬੋਧ ਜੈਨ ਤੇ ਬਾਨ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਲੋਕ
ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਕੇ ਸਵਰਨ ਉਹ ਪਰਲੋਕ।
ਚੌਹੀਂ ਤਰਫ਼ੀਂ ਝੀਲ ਦੇ ਬਣੇ ਜੋ ਚਾਰ ਮੱਠ
ਮੂਰਤੀਆਂ ਹਨ ਰੱਖੀਆਂ ਸ਼ਿਵ ਮਹਾਤਮਾ ਬੁੱਧ।
ਬੈਠ ਮੰਦਰੀਂ ਪੂਜਦੇ ਬੋਧੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ
ਪੂਜਣ ਨਾਨਕ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਹੋਰ ਬੁੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।
ਲੰਘਦੇ ਤਦ ਅਲੰਘ ਪਹਾੜ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਦਿਆਲ
ਪੁੱਜੇ ਆਣ ਸੁਮੇਰ ਤੇ ਲੈਣ ਸਿੱਧਾਂ ਦੀ ਸਾਰ।

ਸੁਮੇਰ

‘ਬਾਬੇ ਡਿੱਠੀ ਪਿਰਥਮੀ

‘ਨਵੈ ਖੰਡਿ ਜਿਥੈ ਤਕਿ ਆਹੀ।

‘ਫਿਰਿ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੁਮੇਰ ਪਰਿ

‘ਸਿਧਿ ਮੰਡਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਈ।’ (ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ੨੮॥੧॥)

ਸੋਨ ਸੁਨਹਿਰੀ ਚਮਕਦਾਰ ਧਰਤੀ ਇਹ ਸੁਮੇਰ

ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੂੰਹਦਾ ਜਿਥੇ ਪਰਬਤ ਮੇਰ।

ਵਿਚ ਗੋਲਾਈ ਸ਼ਕਲ ਦੇ ਬਣੀ ਪਵਿੱਤਰ ਝੀਲ

ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਕੀਲੁਦੀ ਘੇਰਾ ਮੀਲੋ-ਮੀਲ।

ਬਰਫਾਂ ਲੱਦੀਆਂ ਟੀਸੀਆਂ ਜਿਉਂ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਢੇਰ

ਸੂਰਜ ਕਿਰਨਾਂ ਛੋਹ ਮਿਲ ਅਦਭੁਤ ਛਬ ਚੁਫੇਰ।

ਜਾਨ ਹੂਲ ਕੇ ਪੁੱਜਦੇ ਲੋਕੀਂ ਏਸ ਸਥਾਨ

ਹਾਰੀ ਸਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਪੁੱਜਣਾ ਨਹੀਂ ਆਸਾਨ।

ਵਿਚ ਗੁਫਾਵਾਂ ਟੋਲੀਆਂ ਜੋਗੀ ਕਰਨ ਨਿਵਾਸ

ਐਸੀ ਗੁਫਾ ਟੋਲਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਚਸ਼ਮੇ ਪਾਸ।

ਜੀਵਨ ਰਾਹ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਬੈਠੇ ਸੀ ਕੰਡ

ਵਿਚ ਗੁਫਾਵਾਂ ਨਿੱਘ ਸੀ ਬਾਹਰ ਭਾਵੇਂ ਠੰਢ।

ਨੈਆਂ ਮਿੱਠੇ ਜਲ ਦੀਆਂ ਪਵੇ ਨਾ ਜਿੱਥੇ ਧੁੰਦ

ਮਾਤ-ਲੋਕ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਬੈਠੇ ਅੱਖਾਂ ਮੁੰਦ!

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਆਂ ਟੀਸੀਓਂ ਚੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਲਾਹੁਣ

ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਸੁਮੇਰ ਗੁਰ ਸੁੱਤੀ ਸੁਰਤ ਜਗਾਣ।

ਨੂਰੀ ਮੱਥਾ ਡਲੁਕਦਾ ਜਿਹਬਾ ’ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ

ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤੱਕ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਏ ਸਿੱਧ ਹੈਰਾਨ।

ਮਨ ’ਚ ਸੋਚਣ ਲਿਆਵਣਾ ਇਸ ਆਪਣੀ ਟਕਸਾਲ

ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਥਾਂ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ?’

‘ਲੈ ਆਇਆ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ’ਤੇ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧ ਨਿਧਾਨ

ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮੂਲ ਤੋਂ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ’।

‘ਕੀ ਨਾਂ ਤੇਰਾ ਬਾਲਿਆ! ਕੀ ਐ ਤੇਰੀ ਮੱਤ?’

‘ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸੇਵਾ ਮੱਤ’।

‘ਪਾਣੀ ਲਿਆ ਫਿਰ ਬਾਲਿਆ! ਮੱਤ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸੇਵ

ਤੁਧ ਉੱਤੇ ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਤੁੱਠਣਗੇ ਮਹਾਂਦੇਵ!’

ਸਿੱਧਾਂ ਸੋਚਿਆ, ‘ਰੋੜ ਬਣ ਨਾ ਜਾਏ ਸ਼ਕਤੀਵਰ’

ਗੋਰੀ ਕੁੰਡ ਉਨ ਰਿਧੀਆਂ-ਸਿਧੀਆਂ ਸੰਗ ਦਿੱਤਾ ਭਰ।

ਨਾਨਕ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਗਏ ਖੱਪਰ ਚਾ ਵਿਚ ਹੱਥ

ਸਿੱਧਾਂ ਜਲ ਸੁਕਾਇਆ ਵਰਤ ਕਲਾ ਅਦਭੁੱਤ !

ਜੰਮੀ ਸਾਰੀ ਝੀਲ ਸੀ ਉੱਪਰ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ

ਬਸ ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਉਣ ਹਿਤ ਰੱਖੇ ਸੀ ਖਲਿਹਾਰ।

ਖਾਲੀ ਖੱਪਰ ਹੱਥ ਫੜ੍ਹ ਬਾਬਾ ਆਏ ਚੱਲ

‘ਉਥੇ ਪੱਥਰ ਹੈਨ ਪਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਜਲ’।

ਸਿੱਧਾਂ ਤੱਕਿਆ ਗੋਰੀ ਕੁੰਡ ਭਰਿਆ ਬਰਫ ਨਾਲ

ਜਾਣਨ ਕੀ ਅਹੰਮਤੇ ? ਅਜਬ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰ।

ਬਾਬੇ ਡਿੱਠਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਹੋ ਕੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ

ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ‘ਕਿਸ ਕੰਮ ?’ ਮਨ ਨਾ ਆਈ ਧੀਰ।

ਘਰ ਪਰਿਵਾਰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ

ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਇਸਤਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਮਨ ਵਿਚਕਾਰ।

ਛੁਪ ਬੈਠੇ ਆ ਪਰਬਤੀਂ ਰੱਖ ਸੰਕਲਪ ਨਖਿੱਧ

ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਹਰ ਪਾਈ ਕੀ ਰਿਧ-ਸਿਧ ?

ਦੁੱਧ ਦਾ ਦੁੱਧ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨਿਤਾਰ

ਫਿਰ ਵੀ ਸਿੱਧਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਮਾਤ-ਲੋਕ ਦਾ ਹਾਲ।

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, ‘ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਸਿੱਧੋ! ਇਹ ਸੁਆਲ

ਛੁਪ ਬੈਠੇ ਹੋ ਪਰਬਤੀਂ ਪਰਜਾ ਛੱਡ ਬੇਹਾਲ।

ਪੱਥਰਾਂ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਹੋਏ ਰਿਧੀ-ਸਿਧੀਂ ਚਾਲ

ਧਓਲ ਖੜ੍ਹਾ ਪੁਕਾਰਦਾ ਕੌਣ ਵੰਡਾਏ ਭਾਰ ?’

ਭਰਥਰੀ ਬੋਲੇ, ‘ਕਿਸ ਘਾਟ ਕਰਦੇ ਓ ਇਸ਼ਨਾਨ

ਰਿੜਕਦੇ ਕੀ ? ਕਿੰਜ ਮੈਲ ਧੋ ? ਜੁੜਦੇ ਕਿੰਜ ਵਿਚ ਨਾਮ ?

ਕਿਹੜੀ ਧੂੜੀ ਮਲਦੇ ? ਕਿੰਜ ਰਮਾਂਦੇ ਭਸਮ

ਅੱਖਾਂ ਧੋ ਕਿਸ ਨਾਦ ਸੰਗ ? ਕਿੰਜ ਮਿਟਾਉਂਦੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨ ?’

ਨਿਮਰਤਾ ਤੇ ਸਤ ਵਿਚ ਕਰੀਏ ਰੋਜ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ

ਸਿਰ ਤੋਂ ਲਾਹ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਿੜਕੀਦੈ ਉਸ ਨਾਮ।

ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੁਨਾ ਉਸ ਦੀ ਟਿਕੀਏ ਵਿਚ ਰਜਾਇ

ਕ੍ਰੋਧ ਜਲਾਈਏ ਸ਼ਬਦ ਸੰਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨ ਬੁਝਾਇ।

ਨਾਦ ਨਿਰੋਧ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਸਹਿਜ ਕਮਾਈਏ ਜੋਗ

ਧੂੜੀ ਮਲਦੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਹਰ ਰੋਜ਼’।

ਤਰਕ ਵਿਤਰਕ ਦੇ ਵਿਚ ਜਦ ਸਿਧ ਗਏ ਸਭ ਹਾਰ

ਆਖਰ ਵਰਤਿਆ ਅਗਲਾ ਹੋਛਾ ਉਨ ਹਥਿਆਰ।

‘ਹੋਇਆ ਪਿਆਲੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੀਓ! ਮਹਾਂਰਸ ਸਾਰ’
ਫਿਰੀ ਸੁਰਾਹੀ ਮੰਡਲੀ ਫਿਰ ਨਾਨਕ ਆਈ ਵਾਰ।
ਪਿਆਲਾ ਤੱਕ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਬੇ ਕੀਤੀ ਗੋਰ
ਨਾਨਕ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਏਸ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਕੀ ਜੇ ਘੋਲ?’
‘ਸਿੱਧਾਂ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਹੈ, ਵਸਤੂ ਇਹ ਅਣਮੋਲ
ਫੁੱਲ ਧਾਵੇ ਦੇ ਅਤੇ ਗੁੜ ਪਾਇਆ ਵਿਚ ਨਿਰੋਲ’।
ਵੱਲ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
ਆਸਾ ਰਾਗ ’ਚ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ।

ਗੁੜ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਰਿ ਧਾਵੈ
ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੂ ਪਾਈਐ॥
ਭਾਠੀ ਭਵਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੋਚਾ
ਇਤੁ ਰਸਿ ਅਮਿਉ ਚੁਆਈਐ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰੇ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵੈ
ਸਹਜ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿਆ॥
ਅਹਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ
ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦ ਗਹਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਪੂਰਾ ਸਾਚੁ ਪਿਆਲਾ ਸਹਜੇ
ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਏ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਵੈ
ਕਿਆ ਮਦਿ ਛੂਛੈ ਭਾਉ ਧਰੇ॥੨॥
ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਾਣੀ
ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ॥
ਦਰ ਦਰਸਨੁ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੋਵੈ
ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਕਰੈ ਕਿਆ॥੩॥
ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ
ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਬਰਿ ਜੋਗੀ
ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੈ॥੪॥੪॥੩੮॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 360)

ਬਾਬਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਭੇਜਿਆ ਅਕਾਲ ਵੱਲੋਂ ਸੀ ਮੇਘ
ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਵਰਸਾਇਆ ਤੁਠ ਕੇ ਅਹੰਮੇਵ।
ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਧਾਂ ਮੰਨ ਲਈ ਬਾਬੇ ਸਾਹਵੇਂ ਹਾਰ
ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ਾਂਤੁ ਨਾ ਹੋਇਆ ਸਿੱਧਾਂ ਦਾ ਹੰਕਾਰ।

ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ਖ਼ਰ ਸੀ ਤਿਆਗੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰ
 ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਦੇ ਸਣੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਉਪਾਰ।
 ਬਾਬੇ ਉੱਤੇ ਨਾ ਪਿਆ ਸਿਧੀਂ ਭੇਖ ਦਬਾ
 ਜਗਤ ਅਖਾੜਿਓਂ ਭੱਜ ਕੇ ਸੀ ਬੈਠੈ ਪੂਣੀ ਪਾ।
 ਦਰਅਸਲ ਸੀ ਮੰਨ ਲਈ ਸਿੱਧਾਂ ਅੰਦਰੋਂ ਹਾਰ
 ਪਿਆਲੇ ਮਗਰੋਂ ਠੀਕ ਨਾਹ ਸੋਚੀ ਕਰਨੀ ਤਕਰਾਰ।
 ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਲਗਦਾ ਮੇਲਾ ਜੋ ਸ਼ਿਵਰਾਤ
 ਉਥੇ ਹੀ ਚੱਲ ਕਰਾਂਗੇ ਬਾਲੇ ਸੰਗ ਮੁੜ ਬਾਤ।

ਲੱਦਾਖ

ਗਾਰੂ ਤੋਂ ਰੁਡੇਕ ਹੋ ਚਲ ਪਾਨਸੋਂਗ ਤਕ ਝੀਲ
 ਪੈ ਗਏ ਗੁਰੂ ਚਸੂਲ ਰਾਹ ਤੁਰਦੇ ਮੀਲੋ ਮੀਲ।
 ਟਾਵੇਂ ਟਾਵੇਂ ਰੁੱਖੜੇ ਸੀ ਹਰਿਆਵਲ ਘਾਟ
 ਹਿੱਕ ਪਰਬਤੀਂ ਚੀਰਦੇ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰੂ ਲੱਦਾਖ।
 ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਗੂੰਜਾਰ ਵਿਚ ਗੂੰਜ ਉੱਠਿਆ ਵਣ
 ਨਾਮਲੇਵਾ ਕਈ ਜੁੜੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣ।
 ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਹੋਈ ਨਿਹਾਲ
 ਬਾਬੇ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣ ਬਦਲੀ ਜੀਵਨ ਚਾਲ।
 ‘ਹੇਮਸ ਗੌਂਫਾ’ ਲੱਦਾਖ ਵਿਚ ਵਡ-ਬੋਧਕ ਅਸਥਾਨ
 ਸ਼ਰਧਾ ਸਹਿਤ ਰੁਕਦੇ ਚੱਲ ਬੋਧੀ ਲਾਮੇ ਆਣ।
 ਜਿਸ ਵੱਡ ਭਾਰੀ ਪੱਥਰ ’ਤੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਆਣ
 ਪੁਜਣ ਬੋਧੀ ਏਸ ਥਾਂ ‘ਕੁੰਜਕ ਨਾਨੋ’ ਕਰ ਨਾਮ।
 ਮੋਟੇ ਪਰਦੇ ਚਿਤਰਿਆ ਸਤਗੁਰ ਚਿੱਤਰ ਕਮਾਲ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਖੜ੍ਹੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ।
 ਜਿਥੇ ਬੈਸਣ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋਈ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਨ
 ਆਏ ਸਾਲ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਸਨਮਾਨ।

ਨੀਮੂ

ਤੁਰ ਪਏ ਬਾਬਾ ਲੇਹ ਤੋਂ ਸਕਰਦੂ ਦੇ ਰਾਹ
 ਸਿੰਧ ਨਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨੀਮੂ ਪੁੱਜੇ ਆ।
 ਇਕ ਪਹਾੜੀ ਨਾਲ ਗੁਰ ਬੈਠ ਗਏ ਢੋਅ ਲਾ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਸੁਰਤ ਜੁੜੀ ਵਿਚ ਜਾ।

ਆਸੇ ਪਾਸਿਉਂ ਲੋਕ ਜੁੜ ਬੈਠ ਗਏ ਗੁਰ ਪਾਸ
 ਰਾਖਸ਼ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆਇਆ ਬਹਿ ਦੁੱਖੜਾ ਰੋਇਆ ਖਾਸ।
 ਜਿਉਂ ਹੀ ਰਾਖਸ਼ ਤੱਕਿਆ ਉੱਤੋਂ ਨਿਗ੍ਹਾ ਮਾਰ
 ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁੱਟਿਆ ਉੱਤੋਂ ਉਸ ਪਹਾੜ।
 ਕਿੱਦਾਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਰਾਖਸ਼ ਇਹ ਬਰਦਾਸ਼
 ਆਪਣੇ ਹੀ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਤੱਕ ਅਜਨਬੀ ਵਾਸ ?
 ਪੱਥਰ ਹੋਇਆ ਮੋਮ ਤਦ ਬਾਬੇ ਸੰਗ ਟਕਰਾਅ
 ਵਾਪਰਿਆ ਤੱਕਣ ਲਈ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਪੁੱਜਾ ਆ।
 ਬੈਠੇ ਸੀ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਉਵੇਂ ਸਮਾਧੀ ਲਾ
 ਜਿਉਂਦੇ ਤੱਕਿਆ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਗਿਆ ਖਾ।
 ਪਟਕਿਆ ਪੱਥਰ ਵਿਚ ਪੈਰ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਨਾਦਾਨ
 ਜਾਣ ਨਾ ਸਕੀ ਦੈਂਤ ਬੁੱਧ ਸਾਹਵੇਂ ਜੋਤ ਮਹਾਨ।
 ਧਸ ਗਿਆ ਜਦ ਪੈਰ ਉਸ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਦੇ ਖਾਸ
 ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਦ ਅਹਿਸਾਸ।
 ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਈ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਲੱਗਾ ਚਰਨੀਂ ਆ
 ਬਖਸ਼ਿਆ ਬਾਬੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਦਰ ਮਿਹਰ ਦੀ ਪਾ।
 ਜਿਹੜੀ ਥਾਵੇਂ ਸਤਗੁਰੂ ਬੈਠੇ ਹੈਸਨ ਆਣ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪੱਥਰ ਸਾਹਿਬ’ ਪਾਕ-ਪੂਜ ਅਸਥਾਨ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਸਕਾਰਦੂ

ਮਾਨਸ ਤੋਂ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਲੇਹ ਤੋਂ ਨਾਨਕ ਚੱਲ
 ਪਾਪ ਹੁੰਦ ਨੂੰ ਮੇਟਦੇ ਆਏ ਸਕਾਰਦੂ ਵੱਲ।
 ਕੰਢੇ ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ ਨਗਰ ਹੈ ਇਹ ਆਬਾਦ
 ਲਿਖਦੇ ਨੇ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕ **ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ਼**।
 ਜਿਥੇ ਬਹਿ ਕੇ ਸੁਣੀ ਗੁਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਫ਼ਰਯਾਦ
 ‘ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਦੀ ਥਾਂ’ ਕਹਿ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸਕਾਰਦੂ ਦੇ ਲਾਗੇ ਗਏ ਬਿਰਾਜ
 ਰਾਜਾ ਵੀ ਚੱਲ ਪੁੱਜਿਆ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਖਾਸ।
 ਨਾਮ ਕਲੰਦਰ ਗੌਂਸ ਬੁਖਾਰੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ
 ਗਰਬ-ਮੱਤੇ ਪੀਰ ਤਾਈਂ ਆਵੇ ਨ ਮਨ ਧੀਰ।
 ਜ਼ਾਲਮ ਪੀਰ ਤਅੱਸਬੀ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਕਰ ਵੱਸ
 ਜਬਰਨ ਹੀ ਇਸਲਾਮ ਫੈਲਾ ਸੀ ਖੱਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਜਸ।

ਆਇਆ ਗੋਸ਼ਟ ਕਰਨ ਹਿਤ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਲ
 ਹਾਰਿਆ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਹੋਇਆ ਲਾ-ਸੁਆਲ।
 ‘ਜਬਰੀ ਧਰਮ ਫੈਲਾਵਣਾ ਡਾਢੀ ਭੈੜੀ ਮਰਜ਼’
 ਐਸਾ ਕਰਨੋਂ ਗੋਸ਼ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦਿੱਤਾ ਵਰਜ।
 ਲਾਗੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਬਣਿਆ ਬਾਬਾ ਅਸਥਾਨ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ’ ਯਾਦ ਦਿਲਾਵੇ ਆਣ।

ਕਾਰਗਿਲ

Unistar Books Pvt I

ਚੱਲ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਕਾਰਦੂ ਤੋਂ ਇਕ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹ
 ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਲਤਾੜਦੇ ਕਾਰਗਿਲ ਗਏ ਆ।
 ਕੰਢੇ ਸਰੂ ਨਦੀ ਦੇ ਇਕ ਵੀਰਾਨੀ ਥਾਂ
 ਸੰਗ ਸਾਥ ਦੇ ਸਤਗੁਰੂ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ।
 ਦੂਰੋਂ ਦਿਖਿਆ ਇਕ ਘਰ ਦੀਵੇ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼
 ਪੁੱਜੇ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿਨਾਸ਼।
 ਸਾਹਵੇਂ ਤੱਕਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੁਖੀਆ ਇਕ ਇਨਸਾਨ
 ਦੇਹੀ ਦੀ ਨਿਰਬਲਤਾ ਤੋਂ ਸੀ ਡਾਢਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ।
 ਵਿਚ ਵੀਰਾਨੇ ਏਸ ਘਰ ਵੈਦ ਰੋਗੀਆਂ ਆ
 ਦੇਹੀ ਵਿਆਪੇ ਰੋਗ ਤੋਂ ਦਿੱਤੀ ਉਸ ਸ਼ਫਾ।
 ਤਨੋਂ-ਮਨੋਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਆਣ
 ਤਿੰਨ ਦਿਹਾੜੇ ਤੀਕ ਗੁਰ ਠਹਿਰੇ ਏਸ ਸਥਾਨ।
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਦੀ ਸੇਵ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਘਰ ਲਵਾ
 ਦਿੱਤੀ ਗੁਰਾਂ ਅਸੀਸ ਇਹ ਨਗਰ ਵਸੂ ਇਹ ਥਾਂ।
 ਸ਼ਹਿਰ ਵਸਿਆ ਕਾਰਗਿਲ ਕਾਮਲ ਪੀਰ ਦੁਆ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚਰਨ ਕਮਲ’ ਇਸ ਥਾਂ ਸ਼ੋਭ ਰਿਹਾ।
 ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਦਰਾ ਜੋਜ਼ੀਲਾ ਲੰਘਦਿਆਂ ਸੰਗ ਸਾਥ
 ਬਾਲਤਾਨ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਪੁੱਜੇ ਅਮਰਨਾਥ।

ਅਮਰਨਾਥ

ਅਮਰਨਾਥ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਾਕ ਸਥਾਨ
 ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ‘ਅਮਰ ਕਥਾ’ ਸੀ ਸਿਵਾਂ ਸੁਣਾਈ ਆਣ।
 ਹਿਮਾਲਾ ਪਰਬਤ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਇਹ ਗੁਫਾ ਖਾਸ
 ਉੱਪਰ-ਵਾਰ ਪਹਾੜੀ ਵਿਚੋਂ ਰਿਸਦਾ ਸੀਤ ਆਬ।

ਏਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਗੁਫ਼ਾ ਭੀਤਰ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਸੁਰਾਖ
 ਡਿੱਗਦੀ ਬਰਫ਼ ਬਣਾਉਂਦੀ ਲੰਬਾ ਟੁਕੜਾ ਖ਼ਾਸ।
 ਕੇਹਾ ਕੁਦਰਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਮਾ ਬਣ ਬਰਫ਼ੀਲਾ ਆਕਾਰ
 ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸ਼ਿਵ ਲਿੰਗ ਸਮਝ ਪੂਜਣ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਲੱਖਾਂ ਹਿੰਦੂ ਪੁੱਜ ਕੇ ਮੌਕੇ ਪੁੰਨਿਆ ਅਸਾੜ
 ਬਰਫ਼ੋਂ ਬਣੀ ਅਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਨਮਸਕਾਰ
 ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਆਸਥਾ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮਦਾ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ
 ਉਭਰਨ ਲਈ ਵਹਿਮੋਂ-ਭਰਮੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਦਾਤਾਰ।

ਮਟਨ

ਰੋਹੀ ਬੀਆਬਾਨ ਲੰਘ ਗੁਰ ਮਟਨ 'ਚ ਪੁੱਜੇ ਆਣ
 ਕਿਸੀ ਵਕਤ ਜੋ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਸੀ ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ।
 ਕੱਟੜ ਮੁਗ਼ਲ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਸੀ ਮੰਦਰ ਦਿੱਤੇ ਢਾਹ
 ਖੰਡਰ ਮਾਰਤੰਡ ਦੇ ਅੱਜ ਵੀ ਹੈਨ ਗਵਾਹ।
 ਨੇੜੇ ਬੀਜ ਬਿਹਾੜਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ
 ਉੱਚ ਕੋਟੀ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਤੀਖਣ ਬੁੱਧ ਪ੍ਰਗਾਸ।
 ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਥ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀ ਉਹ ਡਾਢਾ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ਵਿਚ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਪੰਡਤਾਂ ਸੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਈਨ।
 ਪੜ੍ਹਿਆ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਅਭਿਆਸ
 ਢੇਰ ਗ੍ਰੰਥ ਵਾਚ ਹੋਇਆ ਆਲਮ ਫਾਜ਼ਲ ਖ਼ਾਸ।
 ਮੱਥੇ ਕੇਸਰ ਤਿਲਕ ਲਾ ਚਲੇ ਪੁਰੋਹਿਤੀ ਸ਼ਾਨ
 ਪਲ ਨਾ ਮਨੋਂ ਵਿਸਾਰਦਾ ਵਿਦਿਆਵੀ ਅਭਿਆਨ।
 ਜੋਟੀਦਾਰ ਸੀ ਉਸਦਾ ਮੁਸਲਿਮ ਸੰਤ ਕਮਾਲ
 ਰੂਹ ਸੀ ਜੀਹਦੀ ਭਟਕਦੀ ਵਿਚ ਸਤਿ ਦੀ ਭਾਲ।
 ਠਹਿਰੇ ਮਟਨ ਸਤਗੁਰੂ ਮਾਰਤੰਡ ਦੇ ਪਾਸ
 ਚਸ਼ਮੇ ਲਾਗੇ ਬਹਿ ਗਏ ਚਾਨਣ ਗਿਆਨ ਚਿਰਾਗ਼।
 ਹਸੂ ਤੇ ਸ਼ੀਹਾਂ ਛੀਂਬਾ ਮਨ ਰੱਖ ਕਰੁਣਾ ਅਨੁਰਾਗ
 ਮਸਤ ਹੋ ਹੋ ਗਾਂਵਦੇ ਜੁੜੇ ਇਲਾਹੀ ਰਾਗ।
 ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਗੂੰਜ ਸੁਣ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕੀਂ ਦੰਗ
 ਮਉਲ ਉੱਠੀ ਸਭ ਬਨਾਸਪਤ ਵਿਚ ਮੌਜ ਹਰ-ਰੰਗ।
 ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਦੂਰ ਨੇੜ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਖ਼ਾਸ
 ਸੁਣਿਐ! 'ਨੂਰੀ ਸੰਤ ਇਕ ਬੈਠੇ' ਚਸ਼ਮੇ ਪਾਸ।

ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ ਸਿੱਖ ਵੀ ਨੇ ਬੈਠੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ
 ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਅਲਾਪਦਾ ਸ਼ਬਦ ਇਲਾਹੀ ਬੋਲ।
 ਮੁੱਖੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਝਰ ਰਿਹਾ ਮੱਥਿਉਂ ਝਰਦਾ ਨੂਰ
 ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦ ਰੰਗ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸਰੂਰ।
 ਚਮਰਕੋਸ਼ ਦੇ ਇਰਦ-ਗਿਰਦ ਰੱਸੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕਮਾਲ
 ਰਾਹੀਂ ਦਾ ਦਿਸ ਅੰਵਦਾ ਵੱਖਰਾ ਰੰਗ ਜਮਾਲ।
 ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੇਹਾ ਅਜਬ ਭੇਖ
 ਸ਼ਰਨ ਪਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਦਾ ਮਾਰ ਕੇ ਰੇਖ 'ਚ ਮੇਖ।
 ਬੈਠਾ ਦੇਵੇ ਸਭਸ ਨੂੰ ਓਨਮ ਅੱਖਰ ਗਿਆਨ
 ਆਖੇ ਇਕਓਂਕਾਰ ਹੈ ਸਭ ਤਰਫੀਂ ਵਿਦਮਾਨ
 ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਿਸ ਵੀ ਵਿੰਨਿਆ ਉਸੇ ਪਲ
 ਮਾਨਵਤਾ ਦਾ ਸੂਰਜ ਉਹ ਆਪੁ ਆਇਆ ਚੱਲ।

ਲਾਂਭ-ਚਾਂਭ ਜਦ ਨੂਰ ਦੀ ਖਿੰਡਣ ਲੱਗੀ ਬਾਸ
 ਦੂਰੋਂ ਪਾਰੋਂ ਆ ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਨਾਨਕ ਪਾਸ।
 ਸੁਣ ਕੇ ਨਾਅਰਾ ਇਕ ਦਾ ਪੁੱਜਿਆ ਸੰਤ ਕਮਾਲ
 ਤੱਕਿਆ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਭੁੱਲਿਆ ਆਲ-ਜੰਜਾਲ।
 ਪੈਰੀਂ ਜੁੱਤੀ ਚੰਮ ਦੀ ਤਨ 'ਤੇ ਚੰਮ ਲਿਬਾਸ
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੀ ਦਿਖ ਖਾਸ।
 ਇਕ ਓਨਮ ਦਾ ਪਾਸ ਉਸ ਏਕਮ ਦਾ ਪੈਗਾਮ
 ਇਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਖਦਾ ਜੋ ਵੀ ਖਾਸ ਤੇ ਆਮ।
 ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਕਮਾਲ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਆਤਮਝਾਤ
 ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋ ਚੱਲ ਪਿਆ ਛੁੱਟੇ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ।

ਕੀਤੀ ਜਾ ਆਦਾਬ ਉਸ ਪੁੱਜ ਕੇ ਮਿੱਤਰ ਕੋਲ
 ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਮਿੱਤਰ ਤਾਈਂ ਦੱਸੀ ਵਿਥਿਆ ਫੋਲ।
 ਚਾਹਤ ਸੀ ਜਿਸ ਮਿਲਣ ਦੀ ਆ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦ ਆਪ
 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਲੱਥੇ ਸਭ ਸੰਤਾਪ।
 ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਥ 'ਚ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਸੀ ਡਾਢਾ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ਉਠ ਲੱਦੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕਾਂ ਭਰ ਲੀਨ।
 ਮੱਥੇ ਬਾਰਾਂ ਤਿਲਕ ਲਾ ਗਲ ਪਾ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ
 ਜਿਥੇ ਸੀ ਬੈਠੇ ਨਾਨਕ ਆ ਪੁੱਜਾ ਉਸ ਥਾਂਵ।
 ਬੈਠ ਗਿਆ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਉਹ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪਾਸ
 ਸੋਚੇ ਈਨ ਮਨਾਵਣੀ ਕਰਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰਾਥ।

ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਤੰਕਿਆ ਅਜਬ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰੂਪ
ਬਸਤਰ ਪਹਿਰੇ ਚਮਰ ਦੇ ਗੁਣ-ਨਿਧਾਨ ਅਨੂਪ
ਪੰਡਤ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਦਾ ਗੁਰ ਤੋੜਨੇ ਹਿਤ ਹੰਕਾਰ
ਆਸਾ ਰਾਗ ਦੀ ਧੁਨ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ:

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥
ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ ਖਾਤ ॥
ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ ॥
ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ ॥
ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਝਖਣਾ ਝਾਖ ॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 467)

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ! ਪੋਥੀਆਂ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਭਾਰ
ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਢਾਲੇ ਬਿਨਾਂ ਵਧੀ ਜਾਵੇ ਹੰਕਾਰ।
ਮਨ 'ਚ ਜਿਸ ਟਿਕਾਓ ਹੈ ਉਹੀ ਹੈ ਵਿਦਵਾਨ
ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਕਬੂਲਦੇ ਆਣ
ਸਿਕਲੀਗਰ ਜੀਕਰ ਬਣਾ ਧਰੀ ਜਾਵੇ ਹਥਿਆਰ
ਵਰਤਣ ਦਾ ਜਿਸ ਵੱਲ ਨਾਹ ਉਹ ਰਣ ਜਾਏ ਹਾਰ।
ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ ਸੂਰਮਾ ਸਿਰਫ ਵੇਚ ਹਥਿਆਰ
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਨਾਹ ਬਣੇ ਬਿਨ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰ!
ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਰ-ਤੱਤ ਕੱਟੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗ
ਉਹੀ ਪੰਡਤ ਜਗ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਪੂਜਣਯੋਗ'।
ਗੁਰਚਰਨੀਂ ਲੱਗ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਬਿਨਤੀ ਨਿਮਰ ਹੋ ਕੀਨ
'ਜਗ ਰਚਨਾ ਦੇ ਮੂਲ ਦੀ ਮੋਹਿ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਨ'।
ਮਾਰੂ ਰਾਗ 'ਚ ਉਚਰਿਆ ਸਤਗੁਰ ਏਕੰਕਾਰ
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਵਿਸਤਾਰ!

ਅਰਬਦ ਨਰਬਦ ਧੁੰਧੁਕਾਰਾ ॥
ਧਰਣਿ ਨ ਗਗਨਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ਨਾ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜੁ
ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਦਾ ॥੧॥
ਖਾਣੀ ਨ ਬਾਣੀ ਪਉਣ ਨ ਪਾਣੀ ॥
ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥
ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਪਤ ਨਹੀ ਸਾਗਰ
ਨਦੀ ਨ ਨੀਰੁ ਵਹਾਇਦਾ ॥੨॥

ਨਾ ਤਦਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ ॥

ਦੋਜਕੁ ਭਿਸਤੁ ਨਹੀ ਖੈ ਕਾਲਾ ॥

ਨਰਕੁ ਸੁਰਗੁ ਨਹੀ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ

ਨਾ ਕੇ ਆਇ ਨ ਜਾਇਦਾ ॥੩॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥

ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮਾ

ਨਾ ਕੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥

ਨਾ ਤਦਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਬਨਵਾਸੀ ॥

ਨਾ ਤਦਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭੇਖੁ ਨ ਕੋਈ

ਨਾ ਕੇ ਨਾਥੁ ਕਹਾਇਦਾ ॥੫॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਨਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ॥

ਨਾ ਕੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ਦੂਜਾ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਵਿਗਸੈ

ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੬॥

ਨਾ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥

ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਨ ਗਊ ਗੁੰਆਲਾ ॥

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਕੋਈ

ਨਾ ਕੇ ਵੰਸੁ ਵਜਾਇਦਾ ॥੭॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ਮਾਖੀ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ਆਖੀ ॥

ਮਮਤਾ ਜਾਲੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਮਾਥੈ

ਨਾ ਕੇ ਕਿਸੈ ਧਿਆਇਦਾ ॥੮॥

ਨਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਜੀਉ ਨ ਜਿੰਦੋ ॥

ਨਾ ਤਦਿ ਗੋਰਖੁ ਨਾ ਮਾਛਿੰਦੋ ॥

ਨਾ ਤਦਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕੁਲ ਓਪਤਿ

ਨਾ ਕੇ ਗਣਤ ਗਣਾਇਦਾ ॥੯॥

ਵਰਨ ਭੇਖ ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖੜੀ ॥

ਦੇਉ ਨ ਦੇਹੁਰਾ ਗਊ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਨਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣੁ

ਨਾ ਕੇ ਪੂਜਾ ਲਾਇਦਾ ॥੧੦॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਨਾ ਕੋ ਮੁਲਾ ਨਾ ਕੋ ਕਾਜੀ ॥
 ਨਾ ਕੋ ਸਖੁ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ ॥
 ਰਈਅਤਿ ਰਾਉ ਨ ਹਉਮੈ ਦੁਨੀਆ
 ਨਾ ਕੋ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਦਾ ॥ ੧੧ ॥
 ਭਾਉ ਨ ਭਗਤੀ ਨਾ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ॥
 ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਰਕਤੀ ॥
 ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ
 ਸਾਚੇ ਏਹੋ ਭਾਇਦਾ ॥ ੧੨ ॥
 ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ॥
 ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ਉਦੈ ਨਹੀ ਆਸਤ ॥
 ਕਹਤਾ ਬਕਤਾ ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ
 ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਦਾ ॥ ੧੩ ॥
 ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
 ਬਾਝੁ ਕਲਾ ਆਡਾਣੁ ਰਹਾਇਆ ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ
 ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਦਾ ॥ ੧੪ ॥
 ਵਿਚਲੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ
 ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥
 ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਅਰੰਭੇ
 ਗੁਪਤਹੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਦਾ ॥ ੧੫ ॥
 ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥
 ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੀ
 ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥ ੧੬ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

(ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ 1038-1039)

ਚਹੁ ਤਰਫ ਸੀ ਨੇਰ-ਘੁੱਪ ਯੁਗ ਕਈ ਅਣਗਿਣਤ
 ਰੈਣ ਦਿਵਸ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰ ਖੰਡ ਪਾਤਾਲ ਨ ਧਰਤ ॥
 ਬੈਠਾ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਵਿਚ ਸੀ 'ਕੱਲਾ ਏਕੰਕਾਰ
 ਮਓਜ ਆਪਣੀ ਵਿਚ ਰਚੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ॥
 ਜੰਮਣ-ਮਰਣਾ ਮੂਲ ਉਹ ਇਕੋ ਸਾਹਿਬ ਆਪ
 ਹੁਕਮ ਰਜਾ ਵਿਚ ਚਲਦੀ ਸਾਰੀ ਕਾਇਨਾਤ ॥
 ਰਜਾ ਵਿਚ ਜੋ ਜੀਵੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਉਹ ਪਰਵਾਨ

ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਪਰਮ ਤੱਤ ਮਿਲ ਜਾਣ।
 ਲੇਕਿਨ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ 'ਚੋਂ ਨਾਹ ਮੁੱਕਿਆ ਜਦ ਹੰਕਾਰ
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, 'ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਗੁਰੂ ਲਉ ਕੋਈ ਧਾਰ'।
 ਅੱਗੋਂ ਬੋਲਿਆ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਕੌਣ
 ਕਰਨੀ ਸੱਚੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਡਾਢੀ ਚੋਣ'।
 'ਉਹ ਜੋ ਕੱਚਾ ਕੋਠੜਾ ਵਿਚ ਉਦਿਆਨ ਦੇ ਜਾਹ
 ਦੱਸਣਗੇ ਫਕੀਰ ਚਹੁੰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦਾ ਪਤਾ'।
 ਪੁੱਜਾ ਛੇਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਸ ਗਿਆ ਫਕੀਰਾਂ ਪਾਸ
 ਤੱਕਦਿਆਂ ਫਕੀਰ ਸਭ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਹੱਸੇ ਖਾਸ।
 'ਸਾਹਵੇਂ ਉਸ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ ਮਿਲੇਗਾ ਗੁਰੂ ਜ਼ਰੂਰ'
 ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਹੋ ਤੁਰਿਆ ਮਗਰੂਰ।
 ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁੱਜਿਆ ਜਿਉਂਕਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ
 ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇਖਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਖਾਸ।
 ਮਾਇਆ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਸਾਹਮਣੇ ਸੂਹੇ ਬਸਤਰ ਪਾ
 ਹੋਠਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਮੁਸਕੜੀ ਨੈਣ ਰਹੇ ਭਰਮਾ।
 ਅਤਿ ਲੁਭਾਵੀ ਇਸਤਰੀ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਜਿਉਂਕਰ ਖਾਸ
 ਪੈਰੋਂ ਲਾਹ ਪੇਜਰ ਕੁੱਟਿਆ ਮਾਇਆ ਤਦ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ।
 ਰੋਂਦਾ ਹੋਇਆ ਪਰਤਿਆ ਮੁੜ ਫਕੀਰਾਂ ਕੋਲ
 ਦੱਸੀ ਮੰਦਰ ਵਿਚਲੀ ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਖੋਲ੍ਹ।
 'ਉਹ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਸੀ ਤੱਕੀ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ
 ਅੰਦਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸਨਾ ਹੈ ਰਹਿੰਦੀ ਜਿਸਦੀ ਖਾਸ'।
 ਹਉਮੈ ਨੀਂਦ 'ਚੋਂ ਜਾਗਿਆ ਰਿਦੇ ਹੋਇਆ ਪਰਗਾਸ
 ਓਹਨੀਂ ਪੈਰੀਂ ਪਰਤਿਆ ਵਾਪਸ ਬਾਬੇ ਪਾਸ।
 ਗਲ 'ਚੋਂ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਲਾਹ ਚਰਨੀਂ ਡਿੱਗਾ ਆਣ
 ਮਾਰਿਆ ਗਲੋਂ ਵਗਾਹ ਉਸ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਮਾਣ।
 ਮਨ ਦੇ ਚਖਸੂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ ਹੋਈ ਮਿਹਰ ਨਿਗੂ
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ਦਾ ਫੜਿਆ ਗਾਡੀ ਰਾਹ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਆਰਸੀ ਜਿਉਂ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇ ਜੰਗਾਲ
 ਬਿਨਾਂ ਜੰਗਾਲ ਉਤਾਰਿਆਂ ਦਿੱਸੇ ਸਭ ਮਲਾਲ।
 ਦਰਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ ਤਦੇ ਜੋ ਜਦ ਛੁੱਟੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ'
 ਨਾਨਕ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਹ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਗਿਆ ਫੈਲ।
 ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿੱਖ

ਸੇਵ ਕਰਨ ਮਾਨੁੱਖਤਾ ਹੋ ਨਾਮ ਰੰਗ ਇਕ-ਮਿਕ।
 ਸੰਗਤ ਬੈਠੇ ਕਰਨ ਨਿੱਤ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰ
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਬਣਵਾਇ ਕਰ ਕੀਤਾ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ।
 ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਜਾ ਪੰਡਿਤਾਂ ਸੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਪੁਕਾਰ
 ਪੜ੍ਹਪੋਤੇ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਸੀ ਰਿਦਧਾਰ।
 ‘ਬਾਹਿੰ ਅਸਾਡੀ ਪਕੜੀਐ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚੰਦ
 ਕੱਟੜ ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਆੜ ਵਿਚ ਚਹੁੰ ਦਿਸ ਪਸਰਿਆ ਅੰਧ।’
 ‘ਸਿੱਖ ਤਵਾਰੀਖ਼’ ’ਚ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਤੋੜ ਕਿਤਾਬੀ ਮਾਣ
 ਸਬਕ ਸਿਖਾ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਸਿੱਖੀ ਦਾਨ।
 ਸੰਤ ਕਮਾਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਸਹਜ ਸੁਭਾ ਕਰ ਬੰਦਗੀ ਜੀਵਨ ਗਏ ਸੰਵਾਰ।
 ਮਟਨ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਤਾਈਂ ਸਤਗੁਰ ਮੰਜੀ ਬਖ਼ਸ਼
 ਅਨੰਤ ਨਾਗ ਵੱਲ ਚੱਲ ਪਏ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਲਕਸ਼।
 ਮੰਜੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ਥਾਵੇਂ ਦਾਤਾਰ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਟਨ ਸਾਹਿਬ’ ਬਣੀ ਹੈ ਯਾਦਗਾਰ।
 ਬੀਜ ਬਿਹਾੜਾ ਘਰ ਸੀ ਪੰਡਿਤ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸ
 ਕੁਝ ਕੁ ਸਮਾਂ ਵਿਰਾਜ ਰਹੇ ਬਾਬਾ ਉਹਦੇ ਪਾਸ।
 ਇਸ ਸੰਬੰਧਿਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ **ਆਇਨੇ ਅਕਬਰੀ** ਵਿਚ
 ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਹਿੰਦੂ ਤੀਰਥ ਜੋ ਬੀਜ ਬਿਹਾੜਾ ਇਕ।
 ਚਾਰ ਸੌ ਵਰ੍ਹੇ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ ਇਥੇ ਰੁੱਖ ਚਿਨਾਰ
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਬਣੀ ਐ ਯਾਦਗਾਰ।
 ਆਵੰਤੀਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਕਸ਼ਮੀਰ
 ਦੁਨੀਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਖਦੀ ਜੰਨਤ ਦੀ ਤਸਵੀਰ।

ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ

ਵਾਂਗ ਨਗੀਨੇ ਜੜੀ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਡੱਲ ਝੀਲ
 ਥਾਂ-ਥਾਂ ਫੁੱਟਣ ਚਸ਼ਮੇ ਨਿਰਮਲ ਸ਼ੀਤਲ ਨੀਰ।
 ਆਬਸ਼ਾਰ ਤੇ ਝਰਨਿਆਂ ਤੱਕ ਹੋਏ ਅਚੰਭਾ ਆਣ
 ਸੁੰਦਰ ਵਾਦੀ ਦੀ ਛਬੀ ਤੱਕ ਅੱਖਾਂ ਚੁੰਧਿਆਣ।
 ਬਰਫ਼ਾਂ ਲੱਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਤੱਕ ਲੂੰ-ਲੂੰ ਜਾਵੇ ਰਸ
 ਕਾਦਰ ਦੇ ਜਲਵੇ ਅੱਗੇ ਨਜ਼ਰਾਂ ਜਾਵਣ ਝੁਕ।
 ਜਿਉਂ ਹੀ ਰੁੱਤ ਹੈ ਆਂਵਦੀ ਵਿਚ ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਿਆਲ
 ਸੁਰਖ਼ ਰੰਗ ਵਿਚ ਬਦਲਦੇ ਪੱਤੇ ਤਦੋਂ ਚਨਾਰ।

ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਵਿਚ ਜੋਗੀਆਂ ਸੰਗ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਆਣ
 ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਗੁਰ ਦਿੱਤੀ ਸ਼ਬਦ ਪਛਾਣ।
 ਭੁੱਲੇ ਭਟਕਿਆਂ ਤਾਰਦੇ ਤੋਰਦਿਆਂ ਸਤ ਰਾਹ
 ਹਰੀ ਪਰਬਤ 'ਤੇ ਜਾਇਕੇ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਪੜ੍ਹਾਅ।
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਬਣਵਾਈ ਸੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
 ਹੋਈ ਬੇ-ਨਿਸ਼ਾਨ ਜੋ ਵਕਤ ਦੇ ਛਾਂਟਿਆਂ ਨਾਲ।
 ਅਕਬਰ ਜਦ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ
 ਕਿਲ੍ਹੇ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ।
 ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਰ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਅਸਥਾਨ
 ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਯਾਦ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਆਣ।
 ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਤੇ ਬਾਗ ਦੇ ਠੀਕ ਐਨ ਵਿਚਕਾਰ
 ਹਰਮੁਖ ਗੰਗਾ ਪਾਕ ਥਾਂ ਦਰਿਆ ਜਿਹਲਮ ਪਾਰ।
 ਗੰਗਾ ਤੇ ਜਿਹਲਮ ਦਰਿਆ ਦੀ ਸੰਗਮ ਵਾਲੀ ਥਾਂ
 ਇਕ ਚਿਨਾਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਜਾ।
 ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹਨ ਮੰਨਦੇ ਇਸ ਚਿਨਾਰ ਨੂੰ ਪਾਕ
 ਨਤਮਸਤਕ ਹੋ ਥੀਵੰਦੇ ਮੰਨ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦਾ ਘੱਟ ਹੀ ਗਿਆ ਧਿਆਨ
 ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਯਾਦਗਿਰੀ ਬਣਦਾ ਨਾਨਕ ਅਸਥਾਨ।
 ਹਰਮੁਖ ਗੰਗਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਕਤ ਗੁਜ਼ਾਰ
 ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਸੰਗ ਜੋੜਿਆ ਕੀਤਾ ਲੋਕਾਂ ਉਧਾਰ।
 ਬਾਰਾਮੂਲਾ ਲੰਘ ਕੇ ਗੁਰ ਦੱਖਣ ਪੂਰਬ ਵੱਲ
 ਕਲਿਆਣਸਰ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੋਹਾਲਾ ਆਏ ਚੱਲ।

ਕੋਹਾਲਾ

ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਦਾਤਾਰ ਦਾ ਸੰਗਤ ਪੁੱਜੀ ਆਣ
 ਕਾਦਰ ਸੰਗ ਜੁੜੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਗੁਣਗਾਨ।
 ਲੋਕਾਂ ਕਿਹਾ ਸਤਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣ
 ਚਸ਼ਮੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਪਰਵਾਨ।
 ਇਸ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੋਹੰਦੇ ਵਿਚ ਦਾਤਾਰ ਦੀ ਯਾਦ
 ਕਲਿਆਣਸਰ ਤੇ ਚਸ਼ਮਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਾਹਬ।
 ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸਕ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪਰਮਾਣ
 ਗੁਲਮਰਗ ਤੋਂ ਉੜੀ ਹੋ ਗੁਰ ਪੁਣਛ 'ਚ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਕੰਢੇ ਨਦੀ ਦਰੁੰਗਲੀ ਬਾਬਾ ਗਏ ਬਿਰਾਜ
 ਜੁੜ ਗਏ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਛੇੜੀ ਦਾਨੇ ਰਬਾਬ।
 ਸ਼ੋਭਾ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਹੋਇਆ ਪੀਰ ਨਿਹਾਲ
 ਗੋਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸਤਗੁਰ ਪੀਰ ਹਜ਼ੀਰਾ ਨਾਲ।
 ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਲੋਕ ਨਗਾਲੀ ਆਣ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁਣਛ’ ਬਣਿਆ ਏਸ ਸਥਾਨ।
 ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਨਗਰਾਂ ਤਾਈਂ ਕਰ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਜੰਮੂ ਵੱਲ ਨੂੰ ਹੋ ਤੁਰੇ ਗੁਰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ।

ਵੈਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵੀ

ਤ੍ਰਿਕੁਟਾ ਪਰਬਤ ਆਖਦੇ ਵੈਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵੀ ਅਸਥਾਨ
 ਤਿੰਨ ਕਿੰਗਰੇ ਪਰਬਤੀਂ ਦੂਰੋਂ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਣ।
 ਪੱਥਰ ਲੰਮਾ ਪੱਥਰਾ ਜੋ ਪਿਆ ਸੀ ਮੰਦਰ ਦਰ
 ਮੁੱਖੋਂ ਕਿਹਾ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ‘ਇਹ ਭੈਰੋਂ ਦਾ ਧੜ।’
 ਤੋੜਨ ਲਈ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਭੀਤਰਲਾ ਅੰਧ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ
 ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਵਿਚ ਜੋ ਮਾਰੂ ਰਾਗ।

ਛੋਡਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੂੜ ਕਬਾੜਾ ॥
 ਕੂੜ ਮਾਰੇ ਕਾਲੁ ਉਛਾਹਾੜਾ ॥
 ਸਾਕਤ ਕੂੜਿ ਪਚਹਿ ਮਨਿ ਹਉਮੈ
 ਦੁਹ ਮਾਰਗਿ ਪਚੈ ਪਚਾਈ ਹੇ ॥੬॥
 ਛੋਡਿਹੁ ਨਿੰਦਾ ਤਾਤਿ ਪਚਾਈ ॥
 ਪੜਿ ਪੜਿ ਦਝਹਿ ਸਾਤਿ ਨ ਆਈ ॥
 ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹੁ
 ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੇ ॥੭॥
 ਛੋਡਹੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬੁਰਿਆਈ ॥
 ਹਉਮੈ ਧੰਧੁ ਛੋਡਹੁ ਲੰਪਟਾਈ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰਹੁ ਤਾ ਉਬਰਹੁ
 ਇਉ ਤਰੀਐ ਭਵਜਲੁ ਭਾਈ ਹੇ ॥੮॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1025-1026)

ਭੀਤਰ ਲੱਗੀ ਚੋਟ ਜਾ ਵੱਜਿਆ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਬਾਣ
 ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਸ਼ਰਨੀ ਗੁਰੂ ਪਾਂਡੇ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
 ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕਾਂ ਤਾਈਂ ਗੁਰ ਕਰਮਕਾਂਡ ਤੋਂ ਹਟਕ

ਰੱਬੀ ਯਾਦ 'ਚ ਜੁੜਨ ਦੀ ਦੱਸੀ ਬਾਬੇ ਜੁਗਤ।
ਮਹਿੰਦੀ ਪੀਰ ਨੂੰ ਇਥੇ ਗੁਰ ਸਤਿ ਦੇ ਪਛਾਣ
ਬਿਖੜੇ ਪੈਂਡੇ ਸਰ ਕਰ ਜੰਮੂ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਜੰਮੂ

ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਮਵੰਤ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਸਥਾਨ
ਕੀਤਾ ਤਪ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਏਸ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਆਣ।
ਗੁਫਾ ਸੀ ਪਹਿਲੋਂ-ਪਹਿਲ ਇਹ ਨਾਮ ਸੀ 'ਰਾਮ ਖੋਰ'
ਕਾਬਜ ਹੋਇਆ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਨਾਮ ਹੋਇਆ 'ਪੀਰ ਖੋਰ'।
ਤਵੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ ਜਦ ਝੁੱਲੇ ਤੇਜ਼ ਹਵਾ
ਤੇਜ਼ ਬੁੱਲਿਆਂ 'ਚੋਂ ਸੁਣੇ ਧੁਨੀ ਤਦੇ ਸ਼ਾਂ-ਸ਼ਾਂ।
ਕਹਿਣ ਪੁਜਾਰੀ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾ
'ਦੇਖੋ ਲੋਕੇ ਜਾਮਵੰਤ! ਲੈ ਰਿਹਾ ਏ ਸਾਹ'।
ਸੰਸਾਰੀ ਅਉਧੂਤ ਵਿਚਾਲੇ ਦੱਸਦਿਆਂ ਗੁਰ ਫ਼ਰਕ
ਲੋਭ ਛਲ ਦਹੁੰ-ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਜੀਉਣੋਂ ਦਿੱਤਾ ਵਰਜ।
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੇਟਣ ਲਈ ਭੀਤਰ ਵਿਚਲਾ ਅੰਧਕਾਰ
ਰਾਮਕਲੀ ਵਿਚ ਉਚਰਿਆ ਸ਼ਬਦ ਤਦੋਂ ਦਾਤਾਰ:

ਜਗੁ ਪਰਬੋਧਹਿ ਮਤੀ ਬਧਾਵਹਿ ॥

ਆਸਣੁ ਤਿਆਗਿ ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਨਾ ਅਉਧੂਤੀ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥

ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਤ ਲਾਜ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ-294)

ਸ਼ੋਭਾ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਜੰਮੂ ਆਇਆ ਸਾਹਿਬ ਪਾਸ
ਆਖਿਆ, 'ਕੁਝ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਉ! ਦਇਆ ਕਰੋ ਮਹਾਰਾਜ'।
ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, 'ਕਰ ਐਸ਼ਵਰਜ ਦਾ ਤਿਆਗ
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਲਈ ਦਿਉ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ਼।
ਵਿਚ ਰਿਆਸਤ ਹੋਏ ਨਾਹ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਦੀ ਬੁਝ
ਸਾਈਂ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚ ਰਹੁ ਯਾਦ ਉਸੇ ਦੀ ਜੁੜ'।
ਧਰਮ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਪਰਚਾਰ
ਅਗਲੇ ਲਕਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹਿਤ ਤੁਰ ਪਏ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਸਿਆਲਕੋਟ

ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਜੀਹਨੂੰ ਆਖਦੇ ਲੋਕੀਂ ਸਿਆਲਕੋਟ
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਸਲਕੋਟ।
ਨਗਰ ਸੀ ਇਹ ਵਸਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪਿਤਾ ਸਲਵਾਨ
ਇਸੇ ਕੋਟ ਦੇ ਇਕ ਭੋਰੇ ਸੀ ਰੱਖਿਆ ਪੂਰਨ ਆਣ।
ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਹਿੰਦ ਤੇ ਪਠਾਣ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰ ਵੀ ਛੱਡ ਆਏ ਸੀ ਮੁਲਕ ਅਰਬ ਈਰਾਨ।
ਵੱਡੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਕੀਤਾ ਪੀਰਾਂ ਉਤਾਰ
ਮਕਸਦ ਸੀ ਕਰਨਾ ਫਿਰ ਕੇ ਇਸਲਾਮੀ ਪ੍ਰਚਾਰ।
ਹਮਜ਼ਾ ਪੀਰ ਵੀ ਪੁੱਜਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਆਲਕੋਟ
ਐਕ ਨਦੀ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਬੈਠਾ ਸਾਹਿਬ ਓਟ।
ਚਰਚਿਤ ਹੋਇਆ ਪੀਰ ਜਦ ਨਾਮ ਸੀ ਹਮਜ਼ਾਗੌਂਸ
ਮੰਨਣ ਲੱਗੇ ਦੂਰ ਤੀਕਰਾਂ ਲੋਕ ਗੌਂਸ ਦੀ ਧੌਂਸ।

ਸਿਰ 'ਤੇ ਟੋਪ ਕਲੰਦਰੀ ਗਲ ਮਾਲਾ ਮਣਕੇਹਾਰ
ਸੂਰਤ ਕੁਝ ਡਰਾਵਣੀ ਕਾਲੇ ਇਲਮ ਵਿਚਕਾਰ।
ਇਕ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ
ਦੁਖੀਆ ਨਿਰਸੰਤਾਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪੁੱਜਾ ਪੀਰ ਦੇ ਪਾਸ।
ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦੁਆ ਉਸ ਜੋ ਮੰਗੀ ਗੌਂਸ ਦੁਆਰ
ਦੇਵਨੇਤ ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ ਵਿਚ ਗੀਗੇ ਪਰਿਵਾਰ।
ਮਾਪਿਆਂ ਪੁੱਤਰ ਸਿੱਠੜੇ ਪਾਉਣ ਜੋ ਜੱਗ 'ਚ ਸੀਰ
ਪਹਿਲਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਗੀਗਾ ਦਲਗੀਰ।
ਆਖਿਆ, 'ਸਾਈਂ! ਲੈ ਲਵੋ ਜਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਮੁੱਲ
ਪਹਿਲਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਖਸ਼ੋ ਸਾਈਂ ਭੁੱਲ'।
ਗੀਗੇ ਮੂੰਹੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ
ਨਗਰ ਉਜਾੜਨ ਦਾ ਲਿਆ ਗੌਂਸ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਧਾਰ।
'ਝੂਠਿਆਂ ਦੀ ਇਹ ਨਗਰੀ ਕਰ ਦੇਣੀ ਹੈ ਗ਼ਰਕ
ਸਮਝਣ ਨਾਹ ਜਿਥੇ ਲੋਕੀ ਝੂਠ ਸੱਚ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ।
ਚਿੱਲਾ ਕੱਟਣ ਲਈ ਗੌਂਸ ਗੁੰਬਦ ਲਿਆ ਮੱਲ
ਲੋਕਾਈ ਭੈਮਾਨ ਹੋਈ ਸੁਣੀ ਗ਼ਜ਼ਬ ਦੀ ਗੱਲ।
ਡਿੱਠਾ ਲੋਕਾਂ ਗੁੰਬਦ ਜੋ ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ਼ੋਂ ਬੰਦ
ਬੈਠਾ ਪੀਰ ਹਮਜ਼ਾਗੌਂਸ ਧਾਰ ਇਰਾਦਾ ਮੰਦ।
ਅਹੰਕਾਰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਮਨ 'ਚ ਧਾਰ ਉਦੇਸ਼

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਿਆਲਕੋਟ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਪਰਵੇਸ਼।

ਐਕ ਨਦੀ ਤੋਂ ਉਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੱਖਣ ਨੂੰ ਅੱਧ ਮੀਲ
ਇਕ ਬੇਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾ ਬੈਠੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।
ਬੈਠੇ ਹੀ ਸੁਰਤੀ ਜੁੜੀ ਬਾਣੀ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ
ਉੱਠੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਵਿਚ ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਗ:

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥

ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪਿ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਗਾਡਿਆ

ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰਉ ਪਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 876)

ਜਹ ਭੀਤਰਿ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਸਿਆ

ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਨਿਤ ਸਾਹਿਬੁ

ਸਦਾ ਚਿੰਤ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੨॥

ਆਪੇ ਨੇੜੇ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥

ਆਪੇ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਅੰਤਰਿ ਸਹਸਾ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ

ਨੈਣੀ ਲਾਗਸਿ ਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ

ਪਰਤਾਪਹਿਗਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥੪॥੨॥

ਗੀਗੇ ਪੁੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਗੋਂਸ ਦੁਆ ਦੇ ਨਾਲ

ਪਰ ਪੁੱਤਰ ਦੇਣੋਂ ਸੀ ਕੀਤਾ ਉਸ ਸਾਫ਼ ਇਨਕਾਰ।

ਵਾਅਦਾ-ਸ਼ਿਕਨੀ ਕਾਰਨੇ ਸੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪੀਰ ਨੂੰ ਰੋਹ

ਤੱਕ ਨਾ ਸਕਿਆ ਪੀਰ ਪਰ ਭੀਤਰ ਗੀਗੇ ਮੋਹ।

ਇਕ ਮਗਰ ਪੂਰੀ ਨਗਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਰਾਪ

ਕੱਟ ਚਲੀਹਾ ਪੀਰ ਸੀ ਨਗਰੀ ਕਰਨੀ ਖਾਕ।

ਚਿੱਲਾ ਕੱਟਣ ਲਈ ਗੋਂਸ ਬੈਹ ਗਿਆ ਹੁਜ਼ਰੇ ਵਿਚਕਾਰ

ਦਿਸਦਾ ਉੱਪਰੋਂ ਸੀ ਜੀਹਦੇ ਗੁੰਬਦ ਫਾੜੀਦਾਰ।

ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਸੀ ਆਖਿਆ ਉਸ ਨਾਲ ਖੁਦਾਈ ਕਹਿਰ

ਦਿਨ ਚਾਲੀਵੇਂ ਹੋ ਜਾਊ ਗਰਕ ਇਹ ਪੂਰਾ ਸ਼ਹਿਰ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਸਹਿਮੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਡਿੱਠਾ ਕਰੁਣਾਹਾਰ
 ਵੱਲ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਤੁਰ ਪਏ ਸੁਣੀ ਜੋ ਹਾਹਾਕਾਰ।
 ਦੂਰ ਨੇੜਿਉਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜੁੜਿਆ ਵਾਹਵਾ 'ਕੱਠ
 ਡਰਦੇ ਬਦ-ਅਸੀਸ ਤੋਂ ਸੀ ਨਾਲੇ ਸਾਈਂ ਹੱਠ।
 ਸਾਹਵੇਂ ਗੁੰਬਦ ਬੈਠ ਗੁਰ ਭੇਜਿਆ ਇਹ ਆਦੇਸ਼
 'ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਢਾਡੀ ਆਇਆ ਮਿਲਣ ਲਈ ਦਰਵੇਸ਼'।
 ਸੁਣ ਮੁਰੀਦਾਂ ਟਾਲਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਇਹ ਆਖ
 ਟਿੱਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੀਰ ਜੀ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਗੱਲਬਾਤ।
 ਦੂਜੀ ਵੇਰ ਵੀ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਰਿਆ ਹੋ ਨਿਰਾਸ਼
 ਹਿੰਮਤ ਪਈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੋ ਜਾਏ ਗੌਂਸ ਦੇ ਪਾਸ।
 ਦੁਖੀ ਲੋਕਾਈ ਦਾ 'ਰਿਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਰਸਾਰ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਜਾ ਖੜੇ ਬਾਬਾ ਗੁੰਬਦ ਬਾਹਰ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, 'ਸਿਖਰ ਜਦ ਸੂਰਜ ਆਉ ਚੜ੍ਹ
 ਟੁੱਟੂ ਚਿੱਲਾ ਪੀਰ ਦਾ ਟੁੱਟੂ ਅਹੰ ਗੜ੍ਹ।
 ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਇਨਸਾਫ ਇਹ ? ਖੁਸ਼ ਹੋਉ ਕਿੰਜ ਖੁਦਾ ?
 ਇਕ ਦੀ ਗ਼ਲਤੀ ਕਾਰਨੇ ਕਰਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤਬਾਹ।'

ਸਿਖਰ ਦੁਪਹਿਰੇ ਐਨ ਠੀਕ ਵੱਜਾ ਜੋ ਘੜਿਆਲ
 ਭਿਆਨਕ ਗੂੰਜ ਕੜੱਕ ਕਰ ਗੁੰਬਦ ਹੋਇਆ ਦੁਫਾੜ।
 ਚਾਨਣ ਦੇ ਪਰਵੇਸ਼ 'ਤੇ ਕੁਝ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼
 ਉੱਠਿਆ ਗੌਂਸ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਪੜਦਾ ਹੋਇਆ ਫਾਸ਼।
 'ਵਿਕੇ ਹੱਥੀਂ ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ ਕਾਅਦਾ ਉਹ ਦਰਵੇਸ਼!
 ਕਰੇ ਸਵਾਰੀ ਨਫ਼ਸ ਦੀ ਵਾਗ ਹੱਥੋਂ ਮਨੋਵੇਗ!'।
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ ਤੱਕ ਹੋਇਆ ਬਹੁੰ ਭੈਮਾਨ
 ਨਸ਼ਰ ਹੋਇਆ ਪਾਖੰਡ ਉਸ ਸਾਹਵੇਂ ਕੁਲ ਜਹਾਨ।
 ਝੱਲ ਨਾ ਸਕਿਆ ਤਾਬ ਉਹ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਜਮਾਲ
 ਚਿੱਲਾ ਟੁੱਟਿਆ ਪੀਰ ਦਾ ਮਨ ਦੀ ਉੱਖੜੀ ਚਾਲ।
 ਮਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸੀ ਧਾਰਿਆ ਕਰਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਗਰਕ
 ਪਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਬੋਲ ਸੁਣ ਹੋਏ ਵਿਅਰਥ ਤਰਕ।

ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਾਉਣੀ ਪੀਰ ਦੀ ਨਾਨਕ ਲਿਆ ਧਾਰ
 ਸ਼ਹਿਰ ਝੂਠਿਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਲਈ ਇਤਬਾਰ।
 ਦਾਨੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਪਰਚੀਆਂ ਘੱਲਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ
 ਸੱਚ ਤੇ ਝੂਠ ਖਰੀਦਣੇ ਦਾਨਾ ਪਿਆ ਚੱਲ।

ਹੱਟੀ ਹੱਟੀ ਘੁੰਮਦਾ ਜਾ ਪੁੱਜਾ ਮੂਲੇ ਪਾਸ
 ਸੱਚ, ਝੂਠ ਦੀ ਰਾਸ ਲਈ ਪਰਚੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਖ਼ਾਸ।
 ਇਕ ਤੇ 'ਜਿਊਣਾ ਝੂਠ' ਅਤੇ ਦੂਜੀ 'ਤੇ 'ਮਰਨਾ ਸੱਚ'
 ਲਿਖ ਫੜਾਈਆਂ ਪਰਚੀਆਂ ਮੂਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਹੱਥ।
 ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵਦੇ ਗੀਗੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ਹਿਰ
 ਮੂਲੇ ਜੇਹੇ ਧਰਮੀ ਜੋ ਡਰਦੇ ਰੱਬੀ ਕਹਿਰ।
 ਸੱਚ/ਝੂਠ ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁੱਜਾ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
 ਮੂਲਾ ਜੀ ਵੀ ਤੁਰ ਪਏ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਖ਼ਾਸ।

'ਮਰਨਾ ਸੱਚ' ਜਹਾਨ 'ਤੇ ਹੈ ਬਾਕੀ 'ਜਿਊਣਾ ਕੂੜ'
 'ਸੱਚ ਕੱਚ' ਨੂੰ ਜਾਣ ਪੀਰ ਤਿਆਗੀ ਮਨਮਤ ਹੂੜ।
 'ਭਲਾ ਹੋਇਆ!' ਦੇ ਬਦਦਾਆ ਢਾਹਿਆ ਨਹੀਉਂ ਕਹਿਰ
 ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਵੀ ਵਸਦੇ ਨੇ ਮੂਲੇ ਜੇਹੇ ਸ਼ਹਿਰ।
 ਮੂਲੇ ਵੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾ
 ਸੁਕਰਾਨੇ ਲਈ ਨਗਰ ਖੇੜਾ ਆ ਉੱਥੇ ਢੁੱਕਿਆ।
 ਆਸ ਅੰਦੇਸ਼ੇ ਜੜ੍ਹਾਂ ਕੱਟ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ
 ਨਿਰਖ ਕਰਾਈ ਝੂਠ ਸੱਚ ਨਾਨਕ ਜ਼ਾਹਰ ਪੀਰ।
 ਅਹੰਗਤਾ ਸਭ ਗੌਂਸ ਦੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕੀਤੀ ਢੇਰ
 ਨਿੰਵਦੇ ਲੋਕੀਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਆ 'ਬਾਬੇ ਦੀ ਬੇਰ'।
 ਭੀਤਰ ਗੌਂਸ ਦੇ ਬਲ ਉੱਠੇ ਰੋਸ਼ਨ ਗਿਆਨ ਚਿਰਾਗ਼
 ਮੂਲੇ ਦਿਲ ਵੀ ਜਾਗਿਆ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੈਰਾਗ।
 ਗੁਰੂ ਅੱਗੇ ਫਿੱਕੇ ਪਏ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਧਨ ਜਾਲ
 ਨਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਮੂਲਾ ਤਦ ਤੁਰ ਪਿਆ ਗੁਰ ਨਾਲ।

ਪਸਰੂਰ

ਸਿਆਲਕੋਟ ਤੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਪੁੱਜੇ ਆ ਪਸਰੂਰ
 ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆ ਪੁੱਜੇ ਹਜ਼ੂਰ।
 ਇਸੇ ਪਿੰਡ 'ਚ ਵਸਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ
 ਮੀਆਂ ਆਖ ਸੀ ਸੱਦਦੇ ਵੱਡਾ ਰੰਗੜ ਸਰਦਾਰ।
 ਲਾਗੇ ਨਗਰੀ ਮਹਾਂਨੂਰ ਜਾ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਬਾਗ਼
 ਜੁੜ ਗਏ ਸਾਈਂ ਨਾਮ ਗੁਰ ਵੱਜੀ ਤੰਤੀ ਰਬਾਬ।
 ਰੁਮਕੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਮਿੱਠੀਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ੀਰੀ ਜੁਬਾਨ
 ਇਕ ਅੱਲਾ ਦਾ ਗੀਤ ਗਾਏ ਸ਼ਾਇਰ ਵਿਚ ਧਿਆਨ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੂਰ ਪਾਰ ਪੁੱਜੀ ਜਾ ਕਨਸੋਅ
 ਘੱਤ ਵਹੀਰਾਂ ਹੋ ਤੁਰੇ ਲੋਕੀਂ 'ਕੱਠੇ ਹੋ।
 ਛੁੱਟੀ ਖ਼ਬਰ ਕਮਾਨ 'ਚੋਂ ਪੁੱਜੀ ਵਾਂਗੂੰ ਤੀਰ
 ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠਾ ਹੋਇਆ ਮਨੋ ਅਧੀਰ।
 ਮਿੱਠਨ ਕੋਟ 'ਚ ਉਸਦੇ ਹੈਸਨ ਬਹੁਤ ਮੁਰੀਦ
 ਸ਼ੀਰੀ ਵਾਂਗ ਜੁਬਾਨ ਸੀ ਹੈ ਉਸ ਵਾਂਗ ਫ਼ਰੀਦ।
 ਕਾਫ਼ਰ ਜਾਣ ਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਮਨ ਫ਼ਰਕ
 ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਉਹ ਚਹੁੰ-ਤਰਫ਼ੀ ਚੜ੍ਹਤ।
 ਅੱਲਾਹ ਅਤੇ ਰਸੂਲ ਦੇ ਭੇਤ ਤੋਂ ਸੀ ਅਣਜਾਣ
 ਰਹਿੰਦਾ ਖ਼ੁਦੀ ਤਕੱਬਰੀ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਗਲਤਾਨ।
 ਨਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਪੁੱਜਿਆ ਬਾਗ਼ 'ਚ ਮਿੱਠਾ ਪੀਰ
 ਕੀਤੀ ਦੁਆ ਸਲਾਮ ਆ ਇਸਲਾਮੀ ਫ਼ਕੀਰ।
 ਸੂਰਜ ਫਿੱਕਾ ਜਾਪਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਮੁੱਖ ਜਮਾਲ
 ਰੜਕ ਪਈ ਮਨ ਪੀਰ ਦੇ ਕਾਫ਼ਰ ਸੋਚ ਖਿਆਲ।
 ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਫੁਰਨਿਆਂ ਡੱਕੀ ਮਨ ਦੇ ਤਾਅ
 ਆਖਿਆ, 'ਚਾਨਣ ਪਾਓ ਕੁਝ ਉਸ ਸਾਈਂ ਦੇ ਰਾਹ'।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਫ਼ਕੀਰ ਜੀ! ਏਕਾ ਏਕੰਕਾਰ!
 ਉਸੇ ਧਾਮ ਨਿਵਾਜਿਆ ਉਸੇ ਦੀ ਸਿਰਕਾਰ।
 ਅਵੱਲ ਨਾਮ ਖ਼ੁਦਾਇ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਬੀ ਰਸੂਲ
 ਨਾਨਕ ਕਲਮਾ ਜੇ ਪੜ੍ਹਹਿ ਦਰਗਾਹ ਹੋਏ ਕਬੂਲ
 ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਨਾਹ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਠੈਹਰ
 ਸਨਮੁਖ ਉਸ ਖ਼ੁਦਾਇ ਦੇ ਟਿਕ ਨਾ ਪਾਏ ਗ਼ੈਰ।
 ਕੁੱਲ ਆਲਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਭ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਜਾਤ
 ਆਖੀ ਮਿੱਠੇ ਪੀਰ ਤਾਈਂ ਨਾਨਕ ਸੱਚੀ ਬਾਤ"।
 ਮੁਰਦਾ ਦੱਬਣ ਦੀ ਰਸਮ ਸੀ ਮਿੱਠਾ ਮੰਨਦਾ ਸੁਆਬ
 ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਜੰਨਤ ਮਿਲੂ ਕਿਆਮਤ ਰੋਜ਼ ਹਿਸਾਬ।
 'ਹਿੰਦੂ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ? ਆਖਿਆ ਉਸ ਸਵਰਗ
 ਸਾੜ ਦੇਣ ਸਭ ਚਿਖਾ ਤੇ ਦੇਹੀ ਪਿੱਛੋਂ ਮਰਗ।
 'ਰੋਜ਼ ਹਸ਼ਰ' ਜੀਅ ਉੱਠਣੇ ਇਸਲਾਮੀ ਕਲਬੂਤ
 ਜਾਗੇਗਾ ਕਿੰਜ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦਾ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਵਜੂਦ ?'
 ਮਿੱਠੇ ਨੂੰ ਮੁਖ਼ਾਤਬ ਹੋ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਨਿਤਾਰ
 'ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਲੈ ਗੁੰਨੁਣ ਜਦ ਘੁਮਿਆਰ।
 ਇੱਟਾਂ ਪਾ ਵਿਚ ਸੰਚਿਆਂ ਆਵੇ ਆਣੀਆਂ ਰੱਖ

ਬਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਪਕਾਉਣ ਹਿਤ ਹੇਠ ਮਚਾਵਣ ਅੱਗ।
ਆਵਿਆਂ ਰੱਖੀ ਮਿੱਟੀਓਂ ਅਗਨ ਚਿੰਗਾਰੇ ਝੜ
ਮੁਸਲਿਮ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮਿੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਝੜ’।
ਦੱਸਿਆ ਬਾਬੇ ਸ਼ੇਖ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰ
‘ਵਾਰ ਆਸਾ’ ਵਿਚ ਗਾਵਿਆ ਸ਼ਬਦ ਤਦੋਂ ਦਾਤਾਰ:

ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ ॥
ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ਜਲਿ ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 466)

ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ ਇਹ ਰੂਹਾਂ ਦੀ ਖੇਡ
ਮਚਦਾ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਹੈ ਰੂਹ ਰਹਿੰਦੀ ਨਿਰਲੇਪ।
ਸਾੜਿਆਂ ਤੇ ਨਾਹ ਦੱਬਿਆਂ ਰੂਹ ਹੁੰਦੀ ਇਹ ਖਾਕ
ਦੇਹ ਮਿੱਟੀ ਮਿੱਟੀ ਰਲੇ ਰੂਹ ਰਹਿੰਦੀ ਬੇਬਾਕ।
‘ਬਿਨਾਂ ਰਸੂਲ ਨਿਜ਼ਾਤ ਨਾਹ’ ਮਿੱਠੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ
‘ਬਿਨਾਂ ਤੇਲ ਕਿੰਜ ਜਗਦਾ ਦੀਵਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ?’
ਮਿੱਠੇ ਨੂੰ ਲਾਵਣ ਲਈ ਇਕ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ
ਗਾਵਿਆ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਫਿਰ ਮੁਖ ਰਾਗ ‘ਸਿਰੀ ਰਾਗ’:

ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਹ ਛਲੈ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾਰਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥
ਜਿਉ ਸਾਹਿਬੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੈ ਇਸੁ ਲੋਭੀ ਕਾ ਜੀਉ ਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥
ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੋਥੀ ਪੁਰਾਣ ਕਮਾਈਐ ॥ ਭਉ ਵਟੀ ਇਤੁ ਤਨਿ ਪਾਈਐ ॥
ਸਚੁ ਬੂਝਣੁ ਆਣਿ ਜਲਾਈਐ ॥੨॥
ਇਹੁ ਤੇਲੁ ਦੀਵਾ ਇਉ ਜਲੈ ॥
ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਾਗੈ ਬਾਣੀਆ ॥
ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ਕਮਾਣੀਆ ॥
ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਆਵਣ ਜਾਣੀਆ ॥੩॥
ਵਿਚਿ ਦੁਨੀਆ ਸੇਵ ਕਮਾਈਐ ॥
ਤਾ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣੁ ਪਾਈਐ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਲੁਡਾਈਐ ॥੪॥੩੩॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 25)

ਸਾਰ ਰੂਪ ਇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਦਾ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੇ ਸ਼ਾਹ
 ਖਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਮਿੱਠੇ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ।
 ‘ਕਸਕੇ ਵਾਗਾਂ ਨਫ਼ਸ ਦੀਆਂ ਤਾਬੇ ਰੱਖ ਗੁਮਾਨ
 ਨਿੰਦਿਆ ਰਾਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਨਾਲੇ ਝੂਠ ਜੁਬਾਨ।
 ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਪਾ ਦੀਵੇ ਵਿਚ ਤੇਲ
 ਸੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਗਨ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਮੇਲ।
 ਮੋਮ ਹੋਊ ਦੇਹ ਆਤਮਾ ਸੱਚ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਾਇ
 ਘਾਲ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਦਰਗਾਹ ਮਿਲੂ ਥਾਇੰ।
 ਆਖਰ ਉਹੀ ਵਢਦਾ ਜੋ ਬੀਜੇ ਇਨਸਾਨ
 ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਹੈ ਫਸਦਾ ਬਾਝੋਂ ਸੱਚੇ ਨਾਮ।
 ਇਕ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਲੈ ਤੁਰੇ ਨਾਨਕ ਫੜੂ ਕੇ ਬਾਂਹ
 ਆਖਿਆ, ‘ਸ਼ੇਖਾ! ਇਕ ਨਾਮ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਸੁਣ ਖਾਂ’।
 ਕਿਹਾ ‘ਨਸੀਹਤਨਾਮਾ’ ਫਿਰ ਰੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ
 ਦਾਨਸ਼ਮੰਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮੁੱਖੋਂ ਕੀਤੀ ਭਾਖ।
 ਮਨ ‘ਚ ਅੱਲਾਹ ਵਸਿਆ ਮਿੱਠਾ ਹੋਇਆ ਧੰਨ
 ਵਿਦਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿੱਤ ਪੈਰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚੁੰਮ।
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਦਿਉਕਾ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਨਿਸ਼ਾਨ
 ਅੱਜ ਵੀ ਵਿਚ ਪਸਰੂਰ ਦੇ ਅੱਖੀਂ ਦੇਖੇ ਜਾਣ।
 ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਰਾਹ ਕਰਦੇ ਜਨ ਕਲਿਆਣ
 ਕਠੂਆ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਜਸਰੋਟਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਜਸਰੋਟਾ

ਪਿੱਪਲ ਹੇਠ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਮਰਦਾਨੇ ਸੰਗ ਗੁਰ
 ਸ਼ੋਭਾ ਸੁਣ ਕੇ ਆ ਗਏ ਨਗਰ ਨਿਵਾਸੀ ਜੁੜ।
 ਪੱਥਰ ਪੂਜਕਾਂ ਤਾਈਂ ਗੁਰ ਪਾ ਕੇ ਸੱਚ ਦੀ ਬਾਤ
 ਦੱਸਿਆ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਚੌਹੀਂ ਤਰਫੀਂ ਖਿੰਡ ਗਈ ਨਾਨਕ ਸ਼ੋਭਾ ਭੱਲ
 ਜਸਰੋਟੇ ਦਾ ਰਾਜਪੂਤ ਰਾਜਾ ਭੀ ਆਇਆ ਚੱਲ।
 ਨਾਨਕ ਸ਼ਰਨੀਂ ਬੈਠ ਉਸ ਕੀਤੀ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ
 ਰਾਜੇ ਦੇ ਪਰਜਾ ਪ੍ਰਤੀ ਗੁਰ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ੰਕ ਨਿਵਾਰ।
 ‘ਰਾਜੇ ਦਾ ਹੈ ਪਰਮ ਫ਼ਰਜ਼ ਪਰਜਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲ
 ਪਰਜਾ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਉਸ ਪਰਜਾ ਹੀ ਧਨ ਮਾਲ।

ਸੁਰਤੀ ਵਿਚ ਟਿਕ ਜਾਏ ਜੋ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ
 ਜੁੜ ਕੇ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਮਿਟਣ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ'।
 ਬਾਕੀ ਝੂਠੇ ਆਸਰੇ ਟੇਕ ਬਾਣੀ ਸੱਚ ਕੀਤ
 ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਨਿਵਿਆ ਸੀਸ।
 ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਬਣਿਆ ਰਹੂਗਾ ਰਾਜ
 ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਜੇ ਆਖਿਆ, 'ਸਤ ਬਚਨ ਮਹਾਰਾਜ'।
 ਕਠੂਆ ਦੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਇਹ ਸਥਾਨ ਅਬਾਦ
 'ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਪਹਿਲੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਾਹਿਬ'।
 ਜਸਰੋਟੇ ਦੀ ਧਰਤ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ ਨਾਨਕ ਭਾਗ
 ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਪਠਾਨਕੋਟ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਬਿਆਸਾ ਕਰਕੇ ਪਾਰ
 ਪੁੱਜੇ ਵਿਚ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਦਾਤਾਰ।

ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ

ਸੁਣੀ ਗਈ ਸੀ ਭੈਣ ਦੀ ਜੀਕੂੰ ਇਹ ਫਰਯਾਦ
 ਨਜ਼ਰਾਂ ਬੁਹੇ ਵੱਲ ਕਰ ਕਰਦੀ ਪਈ ਸੀ ਯਾਦ।
 ਨਾਨਕੀ ਆਈ ਦੌੜ ਕੇ ਝੁਕੀ ਚਰਨਾਂ ਵੱਲ
 ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਸੀਸ ਗੁਰ ਲਾਇਆ ਭੈਣ ਨੂੰ ਗਲ।
 ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਇਆ ਰੱਬ ਉਸ ਸੀਨੇ ਪਈ ਖਿੱਚ
 ਨਿੱਕੇ ਵੀਰ ਨੂੰ ਲਿਆ ਝੱਟ ਗਲਵੱਕੜੀ ਵਿਚ।
 ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਆ ਗਏ ਭਣੋਈਆ ਜੈਰਾਮ
 ਬਹਿ ਕੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਹਾਲ ਤਮਾਮ।
 ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰੋਕਿਆ ਨਾਨਕੀਂ ਆਣ
 ਜਾਣ ਗਈ ਸੀ ਖੇਡ ਬਸ ਦੋ-ਤ੍ਰੈ ਦਿਨ ਦੀ ਜਾਣ।
 'ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋ ਗਏ ਕਰ ਰਹੀ ਸਾਂ ਯਾਦ
 ਮੈਨੂੰ ਤੋਰ ਕੇ ਜਾਵਣਾ'! ਕੀਤੀ ਉਸ ਫ਼ਰਯਾਦ।
 ਕੰਨੀਂ ਪਏ ਬੋਲ ਇਹ ਬਿਨ ਕੂਏ ਜੈਰਾਮ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ ਹੁੰਦਿਆਂ ਅਤਿ ਹੈਰਾਨ।
 'ਸੁਕਰ ਕਿ ਧੀਰਜ ਵਿਚ ਹੈ' ਬੋਲੇ ਤਦੋਂ ਦਇਆਲ
 ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕੀ ਵੱਲ ਗੁਰ ਅਤਿ ਸਨੇਹ ਨਾਲ।
 ਕੁਦਰਤ ਵੀ ਬਣਾਇਆ ਇਹ ਕੇਹਾ ਸਾਥ ਕਮਾਲ
 ਦੋ ਸਾਥੀ ਕਿੰਜ ਇਕ ਹੋ ਉਮਰਾ ਰਹਿੰਦੇ ਨਾਲ।

ਸੋਚਿਆ ਜਦ ਜੈਰਾਮ ਇਹ ਹੋਏ ਅਤਿ ਉਦਾਸ
 ਤਿੜਕ ਗਿਆ ਕੁਝ ਅੰਦਰੋਂ ਵਿਛੜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸਾਥ।
 ਬੇਬੇ ਬੋਲੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਨ 'ਚ ਧੀਰਜ ਰੱਖ
 'ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆ ਜਾਵਣਾ ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ'।
 ਕਿੱਦਾਂ ਮਲਕੁਲ ਮੌਤ ਆ ਤਕੜੇ ਪਾ ਕੇ ਹੱਥ
 ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੀਵ ਨੂੰ ਇਹੀ ਅੰਤਿਮ ਸੱਚ।
 ਘੜੀਆਂ ਪਹਿਰ ਬੀਤ ਗਏ ਆਇਆ ਥਿਤੀਂ ਵਾਰ
 'ਸਭਨਾਂ ਸਹੁਰੇ ਵੰਵਣਾ ਸਭ ਮੁਕਲਾਵਣ ਹਾਰ'।
 ਜਿਉਂ ਹੀ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਲਿਆ ਬਾਬੇ ਭੈਣ ਦਾ ਹੱਥ
 ਬੇਬੇ ਅੰਤਮ ਸਾਹ ਲਿਆ ਰੂਹ ਸਿਧਾਈ ਤਦ।
 ਧੰਨ ਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਅਜਬ ਅਨੋਖਾ ਪਿਆਰ
 ਮੋਢਾ ਦੇਇ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ ਅੰਤਿਮ ਸਮੇਂ ਦਾਤਾਰ।
 ਨਾਨਕੀ ਸੰਗ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਸੀ ਕੇਹਾ ਅਨੂਠਾ ਮੋਹ
 ਜਾ ਰਲੀ ਰੂਹ ਸਾਥ ਸੰਗ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਮਗਰੋਂ।
 ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੈਰਾਮ ਦਾ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਬਾਬੇ ਨੇ ਭਾਈਆ ਜੀ ਦਾ ਹੱਥੀਂ ਕੀਤਾ ਸਸਕਾਰ।
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਦੇ ਸਸਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ
 ਵਈਂ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਦੋਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਖ।
 ਭਾਰੀ ਵਿਚ ਇਕੱਠ ਦੇ ਦਾਨੇ ਛੋੜੀ ਰਬਾਬ
 ਵਿਚ ਅਗੰਮੀ ਰਸ ਗੁਰ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਆਪ:

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ ਮਿਲਹ ਅੰਕਿ ਸਹੇਲੜੀਆਹ॥
 ਮਿਲਿ ਕੈ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀਆ ਸੰਮੂਥ ਕੰਤ ਕੀਆਹ॥
 ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਭਿ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਸਭਿ ਅਸਾਹ॥੧॥
 ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਤੇਰੈ ਜੋਰਿ॥
 ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਕਿਆ ਹੋਰਿ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤੁਸੀ ਰਾਵਿਆ ਕਿਨੀ ਗੁਣੀ॥
 ਸਹਜਿ ਸੰਤੋਖਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣੀ॥
 ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਤਾ ਮਿਲੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣੀ॥੨॥
 ਕੇਤੀਆ ਤੇਰੀਆ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ॥
 ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਿਫਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥
 ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇਤੇ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ॥੩॥
 ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਉਪਜੈ ਸਚ ਮਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ॥

ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਪਤਿ ਊਗਵੈ ਗੁਰਬਚਨੀ ਭਉ ਖਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥੧੦॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 17-18)

ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਭਾਈਚਾਰਕ ਸਾਂਝ ਪਾਲ
ਮਾਪੇ ਤੋਰੇ ਭਰੇ ਮਨ ਤਲਵੰਡੀ ਵੱਲ ਦਇਆਲ।
ਬਾਤ ਚਲੂ ਕਿੰਜ ਦਾ ਹੁੰਦੈ ਭੈਣ ਭਾਈ ਦਾ ਪਿਆਰ
ਨਾਨਕ, ਨਾਨਕੀ ਖੜਨਗੇ ਪਹਿਲੀ ਵਿਚ ਕਤਾਰ।
ਸੂਬੇਦਾਰ ਪੰਜਾਬ ਨਵਾਬ ਦੌਲਤ ਖ਼ਾਨ ਦੇ ਨਾਲ
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾਣੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਤਪਾਕ ਨਾਲ।
ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਤਦ ਕੁਝ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਹਾਲ
ਪੱਖਪਾਤੀ ਸਿਕੰਦਰ ਲੋਧੀ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਨਾਲ।
ਦੱਸਿਆ ਬਾਬੇ ਖ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਿੰਜ ਪੈ ਸਕਦੀ ਐ ਠੱਲੂ
ਕਾਬਲ ਤੋਂ ਆਉਣਾ ਬਾਬਰ ਜਾਪੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਹੱਲ।
ਹਾਕਮ ਹੋਊ ਸੁਤੰਤਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਖਿੱਤੇ ਵਿਚ ਆ
ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾਹ ਕਰੇਗਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਰਤਾਅ।
ਸੂਬੇਦਾਰ ਨਵਾਬ ਸੰਬੰਧੀ ਲਿਖਿਐ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਉਸ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ।
ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ ਨਿਭਾ
ਸਾਕ-ਸੰਬੰਧੀ ਮੁੜ ਗਏ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ।
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਤੇ ਚਾਚਾ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਗਏ ਮੁੜ
ਮੋਹ ਸਾਕਾਂ ਦੀ ਕਦੀ ਨਾਹ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਬੁੜ।
ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਲਖਮੀ ਚੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ
ਗੱਡੇ 'ਤੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਅਜਿੱਤੇ ਰੰਧਾਵੇ ਨਾਲ।
ਸ੍ਰੀਚੰਦ ਜੀ ਰਹ ਗਏ ਪਿੱਛੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ
ਤੁਰ ਪਏ ਦਾਨੇ ਨਾਲ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕਰ ਰੁਖ਼।

ਉੱਦੋਕੇ

ਪੁੱਜੇ ਉੱਦੋਕੇ ਗੁਰੂ ਜਾ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰਵਾਰ
ਛੱਪੜ ਕੰਢੇ ਬਹਿ ਗਏ ਪਿੱਪਲ ਹੇਠ ਦਾਤਾਰ।
ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਆਏ ਏਸ ਸਥਾਨ
ਟੱਬਰ ਇਕ ਜਾਣੂ ਪੁੱਜਾ ਨਾਨਕ ਸੇਵ 'ਚ ਆਣ।

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹਿਰਦਾ ਸ਼ਾਦ
 ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਛਕਾਇਆ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ।
 ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਪਾਇਕੇ ਅਧਰੰਗ ਪੀੜਤ ਇਕ
 ਈਸ਼ਰੀ ਨੂੰਹ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆਈ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਣ ਹਿਤ।
 ‘ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਬਣਵਾਇਕੇ’ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਦਾਤਾਰ
 ‘ਹੱਥੀਂ ਸੇਵ ਕਮਾਵਣੀ ਸੁੱਧ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ’।
 ਕੱਚਾ ਕੋਠਾ ਉਸਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸੇਵ ਦੌਰਾਨ
 ਹਰਕਤ ਵਿਚ ਆਏ ਪੀੜਤ ਦੇ ਹੱਥ-ਪੈਰ ਜੁਬਾਨ।
 ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਰਸ਼ ਕਾਰਨ ਖੁਰਨ ਲੱਗੀ ਜੋ ਕੰਧ
 ਥੰਮ੍ਹੀ ਹੇਠ ਦਿਵਾਇਕੇ ਪਾਇਆ ਉਹਨੂੰ ਬੰਧ।
 ‘ਪੱਕਾ ਕੋਠਾ ਉਸਾਰ ਦੇਈਏ’ ਆਖਿਆ ਲੰਬਰਦਾਰ
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, ‘ਰੋਣਕ ਲੱਗੂ ਭਲੀ ਕਰੂ ਕਰਤਾਰ’।
 ਕੋਠਾ ਸਾਹਿਬ ਆਖਦੇ ਸੀ ਲੋਕੀਂ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਥੰਮ੍ਹ ਸਾਹਿਬ’ ਹੁਣ ਸੁਭਾਇਮਾਨ।

Unistar Books Pvt

ਕੱਥੂਨੰਗਲ

ਦੁਖੀਆਂ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਦੇ ਹੋਏ ਕਰ ਬਟਾਲਾ ਪਾਰ
 ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਰਮਣੀਕ ਥਾਂ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਉਤਾਰ।
 ਕਰਤਾਰੀ ਰੰਗ ਮਾਣਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਪੁੱਜੇ ਉਸ ਥਾਂ
 ਬਾਲਕ ਬੂੜਾ ਸੰਗ ਸਹਿਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮਾਲ ਚਰਾ।
 ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਤੱਕਿਆ ਦਿਲ ’ਚ ਭਾਵਨੀ ਕਰ
 ਤਾਜ਼ਾ ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਦੋਹ ਲਿਆ ਕਟੋਰਾ ਭਰ।
 ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਅੱਗੇ ਧਰ
 ‘ਜੰਮਣਾ ਮਰਨਾ ਕੱਟ ਦਿਉ’ ਬੋਲਿਆ ਬਿਨਤੀ ਕਰ।
 ‘ਬੱਚਿਆ! ਗੱਲਾਂ ਸਿਆਣੀਆਂ ਕਿਸ ਸਿਖਾਈਆਂ ਤੁਧ
 ਸਾਰੀ ਵਿਥਿਆ ਫੋਲ ਕਹੀ ਬੂੜੇ ਆਕਲ-ਬੁੱਧ’।
 ‘ਕੇਰਾਂ ਫੌਜਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਲੰਘਦਿਆਂ ਸਾਡਾ ਪਿੰਡ
 ਚਾਰਨ ਹਿਤ ਉਨ ਘੋੜਿਆਂ ਫਸਲਾਂ ਲਈਆਂ ਵੱਢ।
 ਆਖਿਆ, ‘ਪਿਤਾ ਜੀ! ਕੱਚੀ ਪੱਕੀ ਡਡਰੀ ਲਉ ਬਚਾਓ’
 ਲੇਕਿਨ ਬੇਵੱਸ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅੰਦਰੀਂ ਲੁਕਾਇਆ ਘਾਓ।
 ‘ਸੋਚਿਆ! ਮੈਂ ਜਾਬਰ ਹੱਥੋਂ ਜੋ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ
 ਜਮਰਾਜ ਹੱਥੋਂ ਭਲਾ ਫਿਰ ਕੌਣ ਬਚਾ ਲਉ ਆ ?

ਵੱਡੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਲੱਕੜਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਜਲਣ ਚੁਫੇਰ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੱਟ ਦਿਉ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੋੜ'।
 ਬੁੱਢਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕਰੋ ਗੱਲਾਂ ਐਪਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਬਾਲ
 ਅੱਜ ਤੋਂ 'ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ' ਆਖ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਨਿਹਾਲ।
 ਬੇਪਨਾਹ ਅਸੀਸ ਸੰਗ ਸਿਰ ਹੱਥ ਦਿੱਤਾ ਪਿਆਰ
 ਸੇਵਕ ਦੀ ਪਦਵੀ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਦਿੱਤਾ ਗੁਰਿਆਈ ਤਿਲਕ ਉਸ ਛੇਵੇਂ ਜਾਮੇ ਤੱਕ
 ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕਿਆ ਲੱਖ ?
 ਰਾਵੀਓਂ ਉਰਲੇ ਬੰਨ੍ਹੇ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਹੈ ਇਕ ਰਮਦਾਸ
 ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਰੱਖੀ ਉੱਥੇ ਖਾਸ।
 ਸਤਗੁਰ ਤੋਂ ਅਸੀਸ ਲੈ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ
 ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਨਿੱਤ ਜਾਇਕੇ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸਤਸੰਗ।

ਕਰਤਾਰਪੁਰ

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ, ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਲੈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਲ
 ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੰਗਤ ਹੋਈ ਨਿਹਾਲ।
 ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਨ ਰਹਿ ਰਹੇ ਇਥੇ ਹੁਣ ਪਰਿਵਾਰ
 ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਸੰਗਤ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
 ਹੁੰਮ-ਹੁਮਾ ਕੇ ਪੁੱਜਦੇ ਸੇਵਕ ਸੁਬਾ ਸ਼ਾਮ
 ਅਕੱਥ-ਕਥਾ ਅਗੰਮ ਦੀ ਮਾਣਨ ਬਹੁ ਗੁਰਧਾਮ।
 ਭਾਈ ਭਾਗੀਰਥ ਤੇ ਅਜਿੱਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਤਨ-ਮਨ
 ਸ਼ਿਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਤੱਕ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸੰਨ।
 ਚੌਧਰੀ ਦੇਦਾ ਤੇ ਘਰਵਾਲੀ ਕਿੰਨੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਹੋਰ
 ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਸਤਸੰਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਰਹੇ ਸੀ ਤੋਰ।
 ਵਾਹੀ ਖੇਤੀ ਜਿਨਸ ਨਾਲ ਲੰਗਰ ਚੱਲੇ ਅਤੁੱਟ
 ਜਾਣਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਿਤ ਨੇੜਲੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿਚ।
 ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਭਿੰਨ-ਭੇਦ
 ਸੇਵਾ ਸੰਗਤ ਸਤਸੰਗ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਹੋਣ ਅਭੇਦ।
 ਬਾਬਾ ਮੂਲਾ ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲ
 ਫੋਲਕੇ ਮਨ ਦੀ ਗਠੜੀ ਮੁੜ ਗਏ ਪੱਖੋਂ ਵੱਲ
 ਜਾਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬੇ ਮੂਲੇ ਮੰਗਿਆ ਮਨੋ ਟਿਕਾਅ
 ਫਾਹੀ ਕੱਟੀ ਮੋਹ ਦੀ ਗੁਰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਮੁਕਤੀ ਰਾਹ।

ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ 'ਚ ਛੱਡ ਕੇ ਦੁਨੀਂ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗ
 ਤੁਰ ਪਏ ਫ਼ਾਨੀ ਜੱਗ ਤੋਂ ਦੋਏ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ।
 ਪੱਖੋਕੇ ਗੁਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸਤਿਕਾਰ
 ਦੋਹਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਸੰਭਾਲ।
 ਸੱਸ-ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਦਾਹ ਬਾਅਦ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰਸਮ ਨਿਭਾਅ
 ਭਸਮ ਇਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਰਾਵੀ ਪਰਵਾਹ।
 ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੋਰ ਆਰ-ਪਰਿਵਾਰ
 ਮੁੜ ਆਏ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਪੂਰੇ ਕਰ ਵਿਹਾਰ।
 ਕਲਾਨੌਰ ਨਿਵਾਸੀ ਸੈਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣ ਦਾਤਾਰ
 ਦਾਤੇ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਆਇਆ ਮੰਜ਼ਿਲ ਮਾਰ।
 ਕੀ ਤੱਕਿਆ ਉਸ ਸਤਗੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਰਾਵੀ ਜਲ 'ਚ ਬੈਠ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਆਣ।
 ਸੋਚਿਆ ਸ਼ਾਇਦ ਖਿਜਰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਗੁਰ
 ਤਾਹੀਉਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਇਲਾਕੇ ਭਰ।
 ਸੈਦੇ ਦੇ ਤਦ ਮਨ ਵਿਚ ਘਰ ਕਰ ਗਈ ਬਾਤ
 ਰਾਵੀ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਿਆ ਉੱਠ ਕੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ।
 ਲੰਮਾ-ਝੰਮਾ ਪੁਰਖ ਇਕ ਸਾਹਵੇਂ ਡਿੱਠਾ ਆਣ
 ਹੱਥ 'ਚ ਮੱਛੀ ਫੜੀ ਤੱਕ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੋਮਾਨ।
 ਸੈਦੇ ਉਹਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਡਾਢਾ ਹੋ ਹੈਰਾਨ
 'ਭਾਈ ਆਪ ਕੌਣ ਹੋ? ਘੁੰਮਦੇ ਵਿਚ ਵੀਰਾਨ'।
 'ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਅਧੀਰ
 ਭੇਟਾ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਜ਼ਾਹਰ ਪੀਰ।
 ਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਤੱਤ ਹਾਂ ਬੋਲੇ ਖੁਆਜ਼ਾ ਖਿਜਰ
 ਮੇਰੀ ਭਲਾ ਅਰਾਧਨਾ ਕਿਉਂ ਕਰਨਗੇ ਗੁਰ ?
 ਭਰਮ ਨਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ
 ਅਲੋਪ ਹੋਏ ਖੁਆਜ਼ਾ ਖਿਜਰ ਮੁੱਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬੋਲ।'
 ਸੈਦਾ ਰਾਵੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਪੁੱਜਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਚ ਆਣ।
 ਚਰਨ ਪਰਸ ਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਆਣ
 ਕਰ ਰਹੇ ਰਬਾਬੀ ਸੀ ਜਿਥੇ ਕੀਰਤਨ ਵਖਿਆਨ।
 ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ
 ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥੧॥
 ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥
 ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੋਗਿ ਬਿਆਪਿਆ
 ਦੁਬਿਧਾ ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 11256)
 ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
 ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਗੁਰਿ ਦਾਤੈ
 ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੨॥
 ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ
 ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥
 ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਓਗੀ
 ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੩॥
 ਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ
 ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ
 ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੧॥੨॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਪਤੀ ਮਗਰੋਂ ਗੁਰ ਚਰਨੀਂ ਢੱਠਾ ਜਾ
 ਭੁੱਬਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਰੋਇਆ, ‘ਬਖਸ਼ ਲਓ ਬਾਬਾ’ ।
 ਬਾਬੇ ਲਾ ਕੇ ਗਲੇ ਉਸ ਪੁੱਛਿਆ ਉਹਨੂੰ ਖਾਸ
 ‘ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਆ ਗਿਉਂ ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਹੈ ਉਦਾਸ ?’
 ਆਖਣ ਲੱਗਾ, ‘ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ
 ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਖੁਆਜ਼ਾ ਖਿਜ਼ਰ ਸੇਵਦੇ ਤੁਸੀਂ ਆਣ ।
 ਭਾਰੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਤੁਸਾਂ ਮਿਲੀ ਇਲਾਕੇ ਭਰ
 ਇਉਂ ਵੀਚਾਰਦੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਤੁਰਿਆ ਰਾਵੀ ਵੱਲ ।
 ਖੁਦ ਖਵਾਜ਼ਾ ਮਿਲਿਆ ਆ ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਆਣ
 ਮੱਛੀ ਸੀ ਹੱਥ ਭੇਂਟ ਉਸ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਿਧਾਨ ।
 ਖਵਾਜ਼ਾ ਮੂੰਹੋਂ ਸੱਚ ਜਾਣ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਕਪਾਟ
 ਦਾਤਾ! ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਸਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੋ ਆਪ’ ।
 ਸਤਗੁਰ ਅੱਗੋਂ ਆਖਿਆ, ‘ਏਕੋ ਹੀ ਸਿਰਕਾਰ
 ਕਿਸੀ ਖੁਆਜ਼ਾ ਖਿਜ਼ਰ ਨੇ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਉਧਾਰ ।’
 ਜਾਣ ਗਿਆ ਜਦ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ
 ਵਿਚ ਇਲਾਕੇ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਸੈਦਾ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ ।

ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਸੀ ਬੀਤਿਆ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ
 ਮੇਕੇ ਵੰਨੀਂ ਜਾਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ।
 ਤਲਵੰਡੀਉਂ ਏਨੂੰ ਦਿਨੀਂ ਨਿੱਧਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆ
 ਯਾਦ ਨੇ ਕਰਦੇ ਮਾਤ-ਪਿਤ ਗਿਆ ਸੁਨੇਹੜਾ ਲਾ।
 ਨਾਲ ਨਿਧੇ ਦੇ ਤੋਰਿਆ ਗੁਰ ਗੱਡੇ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ
 ਲੈ ਵਿਦਾਈ ਸੰਗਤੋਂ ਹੋਏ ਦਾਨੇ ਸੰਗ ਤਿਆਰ।
 ਭਾਈ ਅਜਿਤਾ, ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਕਰ ਤਾਕੀਦ
 'ਨਿਤਨੇਮ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਵਾਪਸ ਆਵਣ ਤੀਕ।'
 ਮੂਲਾ ਵਾਸੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਬਹ ਚਰਨੀਂ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 ਵਾਪਸ ਘਰ ਨੂੰ ਪਰਤਣੇ ਲਈ ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਆਣ।
 'ਇਥੇ ਰਹਿ ਜੋ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਸੰਗਤ ਸਦ-ਆਚਾਰ
 ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਪਣਾਉਣਾ ਭਲੀ ਕਰੂ ਕਰਤਾਰ!'
 ਮੂਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰਦੇ ਵਕਤ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 'ਸਮਾਂ ਮਿਲਿਆ ਅਸੀਂ ਵੀ ਫੇਰ ਮਿਲਾਂਗੇ ਆਣ'।
 'ਸਤਿ ਬਚਨ' ਮੂਲੇ ਕਹਿ ਕੇ ਕੀਤੀ ਨਮਸਕਾਰ
 ਲੈ ਵਿਦਾਇਗੀ ਸੰਗਤੋਂ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ ਦਾਤਾਰ।

ਤਲਵੰਡੀ

ਬੀਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਕਾਲੂ ਆਖਿਆ, 'ਲਾਲ!
 ਰਾਏ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ।
 ਸਮਝਿਆ ਐਪਰ ਠੀਕ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਲਾਲ
 ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇ ਅਹਿਸਾਸ ਵਿਚ ਮਨ ਭਟਕੇ ਬੇਹਾਲ'।
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 'ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੈ ਜੁੜਿਆ ਸੰਗ ਸੰਸਾਰ।
 ਸੰਸਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਜੁੜੀ ਅੱਖੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰ ਬੰਦ
 ਨੇਤਰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤੱਕੋ ਉਹਨੂੰ ਸੰਗ।
 ਮਨ ਆਪੇ ਟਿਕ ਜਾਵਣਾ ਜੁੜਦਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ
 ਮੋਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕੇ ਹੋਊ ਜੀਅ ਨਿਹਾਲ।
 ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠ ਸਭ ਅਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਘਰ ਬਾਰ
 ਫਿਰ ਕਾਇਆ ਦਾ ਠੀਕਰਾ ਭੱਜਣਾ ਆਖਰਕਾਰ।
 ਵਿਚ ਕਾਇਆਂ ਉਦਿਆਨ ਦੇ ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਮੇਲ
 ਆਤਮ ਤੱਤ ਹੀ ਅਮਰ ਹੈ ਬਾਕੀ ਫ਼ਾਨੀ ਖੇਲ।

ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਵਿਛੋੜਾ

ਜੋਗੀ ਵਾਂਗੂੰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਗਈ ਜੁੜ
ਟੁੱਟੇ ਬੰਧਨ ਮੋਹ ਸਾਕ ਮੇਲੇ ਹੋਏ ਧੁਰ।
ਸਤਸੰਗੀ ਮਾਹੌਲ ਵਿਚ ਭੇਟਦਿਆਂ ਗੁਣ ਤਾਸ
ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿਚ ਕਾਲੂ ਛੱਡੇ ਸੁਆਸ।
ਰਾਜ਼ੀ-ਬਾਜ਼ੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਪੁੱਤ ਪੋਤਿਆਂ ਹੱਥ
ਮਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਵੀ ਤੁਰ ਗਈ ਫ਼ਾਨੀ ਦੁਨੀਆ ਛੱਡ।
ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਵਾਰੋ-ਵਾਰੀ ਕਰ ਸਨਬੰਧੀ ਦਾਹ
ਰਾਖ ਇਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਜਲ ਪਰਵਾਹ।
ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਉਨਾਸੀ ਸੰਮਤ ਪੰਜਾਬ ਕੋਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਜਦ ਤਿਆਗਿਆ ਜਗ ਪੇਕਾ ਪਰਿਵਾਰ।
ਸੌਂਪ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਚਾਚਾ ਲਾਲੂ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ ਸਤਗੁਰ ਬਾਕੀ ਪਰਿਵਾਰ।

•

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਸੱਤਵਾਂ ਸਰਗ ਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਤੀਜੀ ਉਦਾਸੀ

ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਮੱਕੇ ਗਿਆ
ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ਆਸਾ ਹਥਿ ਕਿਤਾਬ ਕਛਿ
ਕੂਜਾ ਬਾਂਗ ਮੁਸੱਲਾ ਧਾਰੀ ॥
-ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਫੇਰੀ

ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਰੱਬੀ ਨੂਰ ਚੁਫੇਰ
ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਗੁਰ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤਾ ਫੇਰ।
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮੱਕਾ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਉੱਚਤਮ ਧਰਮ ਸਥਾਨ
ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਅਰਬ ਦੀ ਪਾਕ-ਪਵਿੱਤ ਮਹਾਨ।
ਇਥੇ ਹੀ ਸੀ ਜਨਮਿਆ ਪੈਗੰਬਰ ਇਸਲਾਮ
ਸਜਦਾ ਜੀਹਨੂੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਮੁਸਲਿਮ ਜਗਤ ਤਮਾਮ।

ਮੁੱਕਿਆ ਜਦ ਰਮਜ਼ਾਨ ਤਦ ਮੋਮਨਾਂ ਕੀਤਾ ਸੁਕਰ
ਚਿਹਰੇ ਮੱਲੇ ਰੋਣਕਾਂ ਘਰ ਘਰ ਈਦ-ਉੱਲ-ਫ਼ਿਤਰ।
ਰੋਜ਼ੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੋਮਨਾਂ ਕਹ ਬਿਸਮਿੱਲਾ ਦੇ ਨਾਲ
ਪਾਕ ਮਹੀਨਾ ਹੱਜ ਦਾ ਆਇਆ ਜੋ ਸ਼ੱਵਾਲ।
ਵਰਖਾ ਰੁੱਤ ਸੀ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ ਅਕਤੂਬਰ ਮਾਂਹ
ਹਾਜ਼ੀ ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਤੁਰੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਈਦ ਮਨਾ।

ਆਸਾ, ਕਾਸਾ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰੱਖ ਮੁਸੱਲਾ ਕਨ੍ਹ
ਹੱਜ ਲਈ ਹਾਜ਼ੀ ਚਲੇ ਲੰਮੇ ਦਾਈਏ ਬੰਨ੍ਹ।
ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਧੁਰੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਰ
ਅਜਬ ਰੂਪ ਸੀ ਦਿਸ ਰਿਹਾ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ।

ਸੂਰਤ ਉਸ ਪੈਗੰਬਰੀ ਸੀਰਤ ਲਾਜਵਾਬ
ਸ਼ਾਹ-ਸਮੁੰਦ 'ਚ ਲੀਨ ਗੁਰ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨ ਤਾਬ।
ਨਾ ਸੀ ਹਿੰਦੂ ਲਗਦਾ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾਤਾਰ
ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਾਤਨ ਸਾਖੀਕਾਰ।

“ਪੈਰੀਂ ਖੋਸਾ ਚੰਮ ਦੀਆਂ ਚੰਮ ਦੀ ਸੁੱਥਣ ਲੱਕ
ਬਸਤਰ ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਹਾਜ਼ੀ ਲੱਗੇ ਪੱਕ।
ਪਰ ਕੁਝ ਰੀਤੋਂ ਬਾਹਰਾਂ ਭੇਖ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨਾਲ
ਮੱਥੇ ਟਿੱਕਾ ਉਸਦੇ ਗਲ ਹੱਡੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲ।”
ਮਾਝਾ ਧਰਤੀ ਵਿਚਰਦੇ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਕਸੂਰ
ਪਾਕਪਟਨ ਦੀ ਪਾਕ ਜ਼ਿਮੀਂ ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਪੈਰ ਹਜ਼ੂਰ।
ਲੱਖਾਂ ਲੋਕ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਓਂ ਏਸ ਜ਼ਿਮੀਂ 'ਤੇ ਆ
ਜੀਵਨ ਛੋਹ ਫ਼ਰੀਦ 'ਚੋਂ ਲੱਭਦੇ ਜੀਵਨ ਰਾਹ।

ਪਾਕਪਟਨ

ਗਿਆਰਵੀਂ ਗੱਦੀ ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਸੀ ਬੈਠੇ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ
ਜੁਹਦ ਬੰਦਗੀ ਪਾਕ ਰੂਹ ਲਾਏ ਭਾਗ ਪਤਣ।
ਜਗਤ ਜਲੰਦਾ ਤਾਰਦੇ ਬਖਸ਼ਦਿਆਂ ਜੀਅ ਦਾਨ
ਨਾਨਕ ਪੱਤਣੋਂ ਦੋ ਕੋਹ ਤੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆਣ।
ਰੰਗ ਇਕਸੇ ਜੁੜ ਗਏ ਛਿੜੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ
ਉਚਰਿਆ ਸਲੋਕ ਗੁਰ ਆਸਾ ਰਾਗ ਅਲਾਪ :
“ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ॥
“ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੂ॥”

ਮਓਲ ਉਠੀ ਸੁਣ ਬਨਸਪਤ ਖੇੜੇ ਆਏ ਰੁੱਖ
ਸੰਦਲੀ ਪੌਣਾਂ ਰੁਮਕੀਆਂ ਤਨ ਮਨ ਥੀਆ ਸੁੱਖ।
ਚੇਲਾ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਕਮਾਲ
ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਬਾਲਣ ਦੀ ਭਾਲ।
ਡਾਢੇ ਅਚਰਜ ਵਿਚ ਪਿਆ ਇਕ ਦਾ ਹੋਕਾ ਸੁਣ
ਕੀਤਾ ਉਸ ਸਲਾਮ ਆ ਉਸੇ ਹੀ ਪਲ ਖਿਣ।
ਬਿਨਤੀ ਕਰਕੇ ਆਖਿਆ, “ਉਚਰੇ ਫੇਰ ਸਲੋਕ”
ਸਿਰ ਝੁਕਾਇਆ ਅਦਬ ਵਿਚ ਖੁਦੀ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਰੋਕ।
ਕਰਨ ਤਸੱਲੀ ਤੁਰ ਪਿਆ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਕੋਲ
ਝੁਕਿਆ ਅਦਬ ਵਿਚ ਫਿਰ ਸਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਬੋਲ।
“ਸੁਣਿਐ, ਲੱਕੜਾਂ ਚੁਣਦਿਆਂ ਰੱਬੀ ਇਕ ਪੈਗਾਮ
ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਗਾ ਰਹੇ ਸੀ ਫੱਕਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ”।
ਸੁਣਦਿਆਂ ਪੀਰ ਬੋਲਿਆ, “ਕੁਝ ਤੈਂ ਭੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੈਂਤ”
ਝੱਟ ਕਮਾਲ ਸੁਣਾਇਆ ਮਨ ਪੀਰ ਦੇ ਆਈ ਸੈਂਤ।
“ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ॥
ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੂ॥”
ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਦਵੇ ਢੰਢੋਰਾ ਦੀਨ
ਸ਼ੇਖ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮਨ 'ਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਨ।
ਪੀਰ ਕਿਹਾ, “ਘਿਨ ਚਲ ਉਥਾਉ” ਐਸੇ ਮੁਰਸ਼ਦ ਕੋਲ
'ਸਤਿਬਚਨ' ਕਹ ਤੁਰ ਪਿਆ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇ ਮੰਨ ਬੋਲ।
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਉਜਾੜ
ਕਰਨ ਦੀਦਾਰੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਜਮਾਲ।

‘ਸਲਾਮਾਲੇਕਮ’ ਪੀਰ ਕਹਿ ਸਜਦਾ ਕੀਤਾ ਆਣ
 ਵਿਚ ਜੁਆਬ ਦੇ ਸਤਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਪੀਰ ਨੂੰ ਮਾਣ।
 “ਸੁਣ ਕੇ ਤੇਰਾ ਬੈਂਤ ਹਿਕ ਆਇਆ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ
 ਹਿਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੋਣ ਦਾ ਕਰਨੇ ਲਈ ਨਿਤਾਰ”।
 ਉੱਠੇ ਸਾਹਿਬ ਆਖ ਇਹ, “ਰੱਬ ਹੋਆ ਮਿਹਰਬਾਨ”
 ਦਸਤਬੇਸੀ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਲਵੇ ਆਣ।
 ‘ਹਿਕਾ ਸਾਹਿਬ ਹਿਕ ਰਦ’ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਵੀਚਾਰ
 ‘ਹਿਕਾ ਸੁਣਦੇ ਦੂਆ ਰਦ’ ਕਹ ਕਟਿਆ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ।
 ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਦੱਸੋ ਕਰਕੇ ਫਜ਼ਲ
 ਨਦਰ ਪਿੱਛੇ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਪਿੱਛੇ ਨਦਰ!”
 ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁੜ ਪੁੱਛਿਆ ਮੁੱਖੋਂ ਅਗਲਾ ਸੁਆਲ
 “ਕਿਹੜੀ ਛੁਰੀ ਚਲਾਈਏ ਅਹਿ ਹੋਏ ਹਲਾਲ ?”
 ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਫੁਰਮਾਇਆ ਵਿਚ ਰਾਮਕਲੀ ਦੀ ਵਾਰ
 ਨਿਸ਼ਾ ਲਈ ਉਸ ਪੀਰ ਦੀ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਵਿਚਾਰ:

ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰੁ ॥
 ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥
 ਸਬਦੇ ਸਾਣ ਰਖਾਈ ਲਾਇ ॥
 ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੈ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ॥
 ਤਿਸ ਦਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖੁ ॥
 ਲੋਹੁ ਲਬੁ ਨਿਕਥਾ ਵੇਖੁ ॥
 ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਲਗੈ ਹਕਿ ਜਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀਦਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 956)

“ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਕਰਕੇ ਛੁਰੀ ਤਿਆਰ
 ਸਬਦ ਸਾਣੁ ਤੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਤਿੱਖੀ ਕਰੇ ਅਪਾਰ।
 ਰੱਬੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਰ ਮੱਥੇ ਛੁਰੀ ਟਿਕਾਇ
 ਲੱਭ ਲੋਭ ਦੇ ਛੋਰ ਕਟ ਦਰ ਦੀਦਾਰ ਸਮਾਇ”।
 ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ ਸ਼ਰਫ ਨੇ ਫਿਰ “ਚੱਲੋ ਮੇਰੇ ਘਰ”
 ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਦੀ ਸੂਝ ਸੀ ਅਜੇ ਵੀ ਬੇਖਬਰ।
 “ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨ ਆਇਆ ਤੁਧ ਨੋ ਅਜੇ ਤਕ ਘਰ ਸ਼ੇਖ
 ਪਰ ਤੂੰ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ, ਕਿਹਾ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼।”
 ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ, “ਜੇ ਕੈਹਨੈ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ
 ਕਟ ਜਾਵਣ ਭ੍ਰਮ ਜਾਲ ਸਭ ਜੇ ਹਿਕ ਦੀ ਵਾਰ ਸੁਣਾਏਂ।”

ਦਹੁੰ ਬਿਨ ਵਾਰੋ ਨ ਹੋਵਈ ਕਰਸੇਂ ਕੌਣ ਸ਼ਰੀਕ
ਹਿਕੋ ਹਿਕ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਜੋ ਈਸ਼!”
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਮਰਦਾਨਿਆ! ਛੇੜੋ ਤੰਤੀ ਤਾਰ
ਉਚਰੀ ਮੁੱਖੋਂ ਸਤਗੁਰ ਪਉੜੀ ‘ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ’।

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥
ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥
ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥
ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥
ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 438)

ਵਾਰ ਦੀਆਂ ਨੌਂ ਪਉੜੀਆਂ ਉਚਰੀਆਂ ਏਸ ਸਥਾਨ
‘ਧੰਨ ਧਰਤ ਇਹ ਪਾਕਪਟਨ! ‘ਧੰਨ ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ’।
ਜਿਥੇ ਰਚੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਵਿਚ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ
‘ਨਾਨਕ ਸਰ’ ਨਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰ।
ਸੰਨ ਸੰਤਾਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੁੜ ਸੇਵਕ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ
ਪੁੰਨਿਆ ਮੇਲੇ ਹੋ ‘ਕੌਠੇ ਕਰਦੇ ਧੂੜੀ ਇਸ਼ਨਾਨ।
ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਤਾਲੀਮ ਮਹਿਕਮੇ ਵਿਚ ਹੁਣ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ
ਚਲਦਾ ਇਥੇ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ‘ਹਾਈ ਸਕੂਲ, ਹੜੱਪਾ’।

ਗੁਰ ਤੋਂ ਸੁਣ ਨੌਂ ਪਉੜੀਆਂ ਵਿਚ ਆਦਰ ਉੱਠਿਆ ਸ਼ੇਖ
‘ਤੁਧੇ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਵਿਚ ਰਤੀ ਨ ਨਾਨਕ ਭੇਤ’।
‘ਖੁਦਾਇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਆਵੈ ਜੋ ਹੋਵੈ ਉਸ ਕਰਮ
‘ਖੇਪ ਖੁਦਾਇ ਨਿਭਾਹੈ’ ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ’।
ਗੁਰ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਬਚਨ ਲੈ ਹੋਆ ਸ਼ੇਖ ਨਿਹਾਲ
ਹਠ ਤਪ ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਸਭ ਹੋਆ ਨਵਿਰਤ ਜਾਲ।
ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਮੁੜ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਆਖਿਆ, ‘ਨਾਨਕ ਵਾਰ’
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਸੋਝੀ ਕੀਤੀ ਮਿਹਰ ਨਿਗ੍ਹਾ।
ਦੇਖ ਅਨੂਠਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ੇਖ ਕੁਝ ਦਿਨ ਠਹਿਰੇ ਨਾਲ
‘ਬਾਣੀ ਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ’ ਦੀ ਗੁਰ ਪੋਥੀ ਲਈ ਉਤਾਰ।
ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਆਲੀ ਸਾਲ ਕੀਤਾ ਸਤਿ ਪਰਚਾਰ
ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਰਹੰਦ ਸ਼ਰੀਫ ’ਚ ਬਣਿਆ ਉਸ ਮਜ਼ਾਰ।
ਤੁਰ ਪਏ ਅਗਲੇ ਮਿਸ਼ਨ ਤੇ ਨਾਨਕ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
ਰੁਖ ਕੀਤਾ ਮੁਲਤਾਨ ਵਲ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਗ਼ਲਤਾਨ।

ਤੁਲੰਬਾ

ਵਿਚ ਤੁਲੰਬੇ ਅੱਪੜੇ ਕਰ ਲੰਮੀ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ
 ਬੈਠੇ ਜਾ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਬਸਤੀਓਂ ਬਾਹਰ।
 ਸੱਜਣ ਅਤੇ ਕਜਣ ਦੋਇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਭਤੀਜ
 ‘ਇਕੋ ਬਾਟੇ ਚੱਟਵੱਟੇ’ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤਿ ਕਰੀਬ।
 ਮਾਨਵ ਦਾ ਕਲਬੂਤ ਪਰ ਆਦਮਖੋਰੀ ਸੋਚ
 ਕਪਟੀ ਸੱਜਣ ਤਾਰਨੇ ਹਿਤ ਨਾਨਕ ਗਏ ਪਹੁੰਚ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤਕ ਡੇਰਾ ਆਲੀਸ਼ਾਨ
 “ਰਾਤੀਂ ਆਪਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਸਰਾਮ”।

ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਤਰਫ ਦੂਈ ਤਰਫ ਮਸੀਤ
 ਵੱਡਾ ਇਕ ਮਕਾਨ ਸੀ ਸੱਜਣ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ।
 ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਾਹੀ ਏਸ ਮੁਕਾਮ
 ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੱਕ ਹੁੰਦਾ ਮਨੋ ਹੈਰਾਨ।
 ਲੰਮਾ ਚੋਗਾ ਗਲ ਪਾ ਬੰਨ੍ਹ ਸ਼ੇਖਾਂ ਵਾਲੀ ਪੱਗ
 ਮੱਥੇ ਟਿੱਕਾ ਤਸਬੀ ਹੱਥ, ਮੂੰਹ ਦਾ ਮੋਮੋਠੱਗ।
 ਤੱਕਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਉਸ ਦਰਵੇਸ਼
 ਪਾੜ-ਖਾਣਾ ਬਘਿਆੜ ਸੀ ਵਿਚ ਲੇਲੇ ਦੇ ਭੇਸ।
 ਰੱਖੇ ਚੇਲੇ ਚਾਟੜੇ ਉਸ ਸੇਵਾ ਲਈ ਅਪਾਰ
 ਖਾਂਦੇ ਸੀ ਜੋ ਵੰਡ ਕੇ ਸਭ ਠੱਗੀ ਦਾ ਮਾਲ।
 ਆਦਰ-ਭਾ ਮਿੱਠੇ ਬੋਲੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਸੱਜਣ ਮੀਤ
 ਘੇਰ ਲਿਆਂਦਾ ਮੀਤ ਬਣ ਧਰਮਸਾਲ ਸਮੀਪ
 ਬਹਿ ਕੇ ਵਿਚ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਭੇਤ
 ਨਕਦੀ ਗਹਿਣੇ ਧਨ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਸੁਚੇਤ।
 ਖਾਓ-ਪੀਓ ਮਗਰੋਂ ਜਦੋਂ ਰਾਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੌਂ
 ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦਾ ਸੀ ਉਹ।
 ਲੁੱਟਣ ਮਗਰੋਂ ਕਤਲ ਕਰ ਸੁੱਟ ਦੋਂਦਾ ਵਿਚ ਖੂਹ
 ਲੁੱਟ-ਖੋਹ ਦੀ ਕਿਸੀ ਤੱਕ ਨਾਹ ਲੱਗਣ ਦੋਂਦਾ ਸੂਹ।
 ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਡਾਹ ਹੇਠ ਮੁਸੱਲਾ ਹੱਥ 'ਚ ਤਸਬੀ ਫੜ
 ਬਾਹਰ ਥੜੇ ਜਾ ਬੈਠਦਾ ਝਾਂਸਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਮੁੜ।
 ਠੱਗੋਂ ਸੱਜਣ ਬਣਨ ਦੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਹਿਚਾਣ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁੱਜ ਗਏ ਨਾਨਕ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।

ਕੀਤੀ ਖੁਬਰ ਜਾਂ ਸੇਵਕਾਂ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਇਹ ਖਾਸ
 “ਪੁੱਜੇ ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਇਸ ਵਾਸ।
 ਦਗ ਦਗ ਕਰਦਾ ਮੁੱਖੜਾ ਮੱਥੇ ਲਿਸ਼ਕੇ ਨੂਰ
 ਮਸਤੀ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ਤੱਕ ਕੇ ਆਏ ਸਰੂਰ”।
 ਸੱਜਣ ਕਹਿ ਕੇ ‘ਜੀ ਆਇਆਂ’ ਦਿੱਤਾ ਬਹੁੰ ਸਤਿਕਾਰ
 ਬਹਿ ਗਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਹਵੇਂ ਮਨ ਰੱਖ ਸੋਚ ਵੀਚਾਰ।
 ਤੱਕ ਕੇ ਮੋਢੇ ਵੱਲ ਗੁਰ ਹੱਸ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਨਾਂ
 ਸੁਣ ਕਰਤਾਰੀ ਬੋਲ ਉਸ ਆਇਆ ਮਨ ਠਹਿਰਾਅ।
 ‘ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸੱਜਣ’ ਆਖ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਜਵਾਬ
 ‘ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੱਜਣ ਹੈ’ ਕਹਿ ਚੁੱਪ ਹੋਏ ਗੁਰ ਆਪ।
 ਸੱਜਣ ਹਿਰਦਾ ਕੰਬਿਆ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਵੇਖ
 ਇਕ ਇਕ ਕਰ ਨਦਰੀਂ ਆਏ ਖੁਦ ਦੇ ਕਾਲੇ ਲੇਖ।
 ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ, “ਕਰੋ ਆਰਾਮ ਜਰਾ”
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਕਰ ਲਈਏ ਪਹਿਲੋਂ ਸਿਫਤ ਖੁਦ।
 ਸੌਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸੱਜਣਾ ਏਨੀ ਕੀ ਘਬਰਾਹਟ ?”
 ਸੂਹੀ ਰਾਗ ‘ਚ ਕੰਬੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਤਦੋਂ ਰਬਾਬ
 ਮੁੱਖੋਂ ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ
 ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਮੁਖ਼ਾਤਬ ਹੋ ਬੋਲੇ ਬਾਣੀਕਾਰ :

ਉਜਲੁ ਕੈਹਾ ਚਿਲਕਣਾ ਘੋਟਿਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੁ ॥
 ਧੋਤਿਆ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਾ ਤਿਸੁ ॥੧॥
 ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨਿ ॥
 ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਖੜੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਪਾਸਹੁ ਚਿਤਵੀਆਹਾ ॥
 ਢਠੀਆ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨੀ ਵਿਚਹੁ ਸਖਣੀਆਹਾ ॥੨॥
 ਬਗਾ ਬਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਝਿ ਵਸੰਨਿ ॥
 ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀਆ ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀਅੰਨਿ ॥੩॥
 ਕੰਬਿਆ ਸੱਜਣ ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਹਿ ਗਿਆ ਝੱਟ ਧਰਤ
 ਭਰੇ ਨੇੜੀਂ ਸਤਗੁਰੂ ਤੱਕਿਆ ਖਾਂਦੇ ਤਰਸ।
 ਛਾਂਦਾਰ, ਫਲਦਾਰ ਉੱਚਾ ਹੁੰਦੈ ਸਿੰਬਲ ਰੁੱਖ
 ਫਲ ਫੁੱਲ ਫਿੱਕੇ ਬਕਬਕੇ ਪੰਖੀ ਲਾਣ ਨਾ ਮੁੱਖ।
 ਅੱਗੋਂ ਫਿਰ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦੀ ਕਰ ਵਿਸਤਾਰ
 ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾਂ ਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ।

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰੀਰੁ ਮੈ ਮੈਜਨ ਦੇਖਿ ਭੁਲੰਨਿ ॥
 ਸੇ ਫਲ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨੀ ਤੇ ਗੁਣ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨਿ ॥੪॥
 ਅੰਧੁਲੈ ਭਾਰੁ ਉਠਾਇਆ ਡੁਗਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤੁ ॥
 ਅਖੀ ਲੋੜੀ ਨਾ ਲਹਾ ਹਉ ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਕਿਤੁ ॥੫॥
 ਚਾਕਰੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ ॥੬॥੧॥੩॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 729)

“ਸੱਜਣ ਨਾਮ ਧਰਾਇਕੇ ਕਰਦੈਂ ਪਾਪ ਅਮਿਤ
 ਕੈਂਹ ਵਾਂਗੂੰ ਤੂੰ ਚਿਲਕਦੈਂ ਅੰਦਰ ਕਾਲੀ ਮਸ।
 ਪਾ ਕੇ ਬੱਗੇ ਕੱਪੜੇ ਨਿੱਤ ਕਰੇ ਜੀਅ ਮਾਰ
 ਮਨ ਦੀ ਪਤਰੀ ਵਾਚਣੀ ਸਭ ਦੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ।
 ਸੱਜਣ! ਬੇੜਾ ਜ਼ਰਜ਼ਰਾ ਨਾਮ ਦੀ ਕਰ ਸੰਭਾਲ
 ਰਹਿ ਜੂ ਧਰਾ ਧਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਕੁਝ ਨਾ ਨਾਲ”।
 ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਬੋਲ ਸੁਣ ਖਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਬਾਣ
 ਕੀਤੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰ ਲੱਗਾ ਉਹ ਪਛਤਾਣ।
 ਤੇਬਾ ਕਰ ਗੁਨਾਹੋਂ ਉਸ ਬੈਠ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ
 ਪਛਤਾਵੇ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਸੰਗ ਧੋਤੇ ਕੰਵਲ ਚਰਨ।
 ਸੱਜਣ ਸੱਚੇ ਮਨ ਤੋਂ ਕਰਕੇ ਪੱਛੋਤਾਵ
 ਕੀਤੇ ਸਭ ਕਬੂਲ ਪਾਪ ਦਿਲ 'ਤੇ ਖਾ ਕੇ ਘਾਵ।
 ਨਾਨਕ ਸਾਹਵੈਂ ਰੱਖਿਆ ਲੁੱਟ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ
 ਕੀਤਾ ਮਾਲਾਮਾਲ ਗੁਰ 'ਨਾਮ ਧਨ' ਦੇ ਨਾਲ।
 'ਜੀਅ-ਬਧ' ਦੀ ਥਾਂ ਬਣੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਜੀਅ-ਦਾਨ
 ਚੀਕ ਚਿਹਾੜੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਸ ਕੀਰਤ ਬਖਯਾਨ।
 ਵਿਚ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਗੁਰਬਿਖਿਆਂ ਮਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸਭ ਵੰਡ
 ਬਣਿਆ ਧਰਮੀ ਜੀਉੜਾ ਦੇ ਅਧਰਮ ਨੂੰ ਕੰਡ।
 ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਸੀ ਕੰਗਾਲ
 ਕੱਚ ਤੋਂ ਕੰਚਨ ਹੋਇਆ ਛੋਹ ਗੁਰ ਪਾਰਸ ਨਾਲ।
 ਬਖਸ਼ਿਆ ਬਾਬੇ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਨਾਮ, ਦਾਨ, ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਸਤਗੁਰੂ ਵਧੇ ਵੱਲ ਮੁਲਤਾਨ।
 ਸਮਾਂ ਪੈ ਕੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬਿਰਾਜਣ ਵਾਲਾ ਥਾਂਵ
 ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਖਦੂਮਪੁਰ ਪਹੋੜਾਂ ਸੋਹੇ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ।

ਮੁਲਤਾਨ

ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਸੰਗ ਭਰਿਆ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਮਹਾਨ
ਕਲਤਾਰਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਆ ਮੁਲਤਾਨ।
ਪਿਆਲਾ ਨੱਕੋ-ਨੱਕ ਭਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀਤਾ ਪੇਸ਼
ਦੱਸਣਾ ਸੀ ਇਥੇ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨੇ ਦਰਵੇਸ਼!
ਭਰੇ ਪਿਆਲੇ ਦੁੱਧ ਤੇ ਫੁੱਲ ਚੰਬੇਲੀ ਰੱਖ
ਅਸਲ ਅਰਥ ਦਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਨਾਨਕ ਦੱਸ।
ਰੱਬ ਦੇ ਫੱਕਰ ਹੋਂਦੇ ਵਾਂਗ ਚੰਬੇਲੀ ਫੁੱਲ
ਖੁਸ਼ਬੂ ਬਣ ਕੇ ਵਿਚਰਦੇ ਹੋ ਕੇ ਹਲਕੇ ਫੁੱਲ!
ਬਾਹਰੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਸ਼ਹਿਰ 'ਚ ਪੁੱਜੇ ਖ਼ਾਸ
ਬਹਾਉ-ਉਦ-ਦੀਨ ਜ਼ਕਰੀਆ ਦੇ ਮਜ਼ਾਰ ਦੇ ਪਾਸ।
ਸੂਫ਼ੀ ਫ਼ਿਰਕਾ ਸੁਹਰਾਵਰਦੀ, ਗੱਦੀ ਜਾਨਸ਼ੀਨ
ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇ ਪੀਰ ਬਹਾ-ਉਦ-ਦੀਨ।
ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਧਰਮ ਦੀ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਇਲਮ ਰੂਹਾਨੀ ਉਸ ਦੀ ਸੂਝ 'ਚ ਸੀ ਸੁਮਾਰ।

ਉੱਚ ਸ਼ਰੀਫ਼

ਉੱਚ ਨਗਰ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਪੜਾਅ
ਸੇਖ ਹਾਜ਼ੀ ਅਬਦੁਲ ਬੁਖਾਰੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਠਹਿਰਾਅ।
ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਹਾਜ਼ੀ ਮਿਲ ਕੇ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ
ਬਚਨ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਦੱਸੀ ਮਨ ਦੀ ਬਿਰਥਾ ਖ਼ਾਸ।
“ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਕੁਝ ਦਿਨ ਜੋ ਬੀਤਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ
ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੱਜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਦਾਤਾਰ।”
“ਅਸੀਂ ਵੀ ਮੱਕੇ ਜਾਣ ਲਈ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ਦਾਤਾਰ
ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ, ਚੱਲਾਂਗੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ।”
ਸੁਣ ਕੇ ਗੱਲ ਦਾਤਾਰ ਦੀ ਉਸ ਹੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ
ਪੁੱਛਿਆ ਫਿਰ ਮਖਦੂਮ ਨੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋਂ ਸੁਆਲ।
“ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਮਨ ਇਹ ਬੜਾ ਨਾਦਾਨ
ਮਨ 'ਚੋਂ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਜਾਂਵਦਾ ਮੁੜ ਮੁੜ ਜੁੜੇ ਮੁਕਾਮ।”
“ਖਾਨ ਮਲੂਕਾ ਛੱਡ ਗਏ ਜਦ ਮਜ਼ਬੂਤ ਮੁਕਾਮ।”
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਭਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਹਬਤ ਕਰੀਏ ਆਣ।”
ਬਾਣੀ ਆਈ ਧੁਰ ਤੋਂ ਛੇੜੀ ਦਾਨੇ ਰਬਾਬ

ਸਤਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਅਲਾਪਿਆ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਾਗ ਸਿਰੀ ਰਾਗ।

ਮੁਕਾਮੁ ਕਰਿ ਘਰਿ ਬੈਸਣਾ ਨਿਤ ਚਲਣੈ ਕੀ ਧੋਖ ॥

ਮੁਕਾਮੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਰਹੈ ਨਿਹਚਲੁ ਲੋਕ ॥੧॥

ਦੁਨੀਆ ਕੈਸਿ ਮੁਕਾਮੇ ॥

ਕਰਿ ਸਿਦਕੁ ਕਰਣੀ ਖਰਚੁ ਬਾਧਹੁ ਲਾਗਿ ਰਹੁ ਨਾਮੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋਗੀ ਤ ਆਸਣੁ ਕਰਿ ਬਹੈ ਮੁਲਾ ਬਹੈ ਮੁਕਾਮਿ ॥

ਪੰਡਿਤ ਵਖਾਣਹਿ ਪੋਥੀਆ ਸਿਧ ਬਹਹਿ ਦੇਵ ਸਥਾਨਿ ॥੨॥

ਸੁਰ ਸਿਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਰ ॥

ਦਰਿ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਕਰਿ ਗਏ ਅਵਰੇ ਭਿ ਚਲਣਹਾਰ ॥੩॥

ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਗਏ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੂਚੁ ॥

ਘੜੀ ਮੁਹਤਿ ਕਿ ਚਲਣਾ ਦਿਲ ਸਮਝੁ ਤੂੰ ਭਿ ਪਹੂਚੁ ॥੪॥

ਸਬਦਾਹ ਮਾਹਿ ਵਖਾਣੀਐ ਵਿਰਲਾ ਤ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੫॥

ਅਲਾਹੁ ਅਲਖੁ ਅਗੰਮੁ ਕਾਦਰੁ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰੀਮੁ ॥

ਸਭ ਦੁਨੀ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕਾਮੁ ਏਕੁ ਰਹੀਮੁ ॥੬॥

ਮੁਕਾਮੁ ਤਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਸਿਸਿ ਨ ਹੋਵੀ ਲੇਖੁ ॥

ਅਸਮਾਨੁ ਧਰਤੀ ਚਲਸੀ ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ ॥੭॥

ਦਿਨ ਰਵਿ ਚਲੈ ਨਿਸਿ ਸਸਿ ਚਲੈ ਤਾਰਿਕਾ ਲਖ ਪਲੋਇ ॥

ਮੁਕਾਮੁ ਓਹੀ ਏਕੁ ਹੈ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਬੁਗੋਇ ॥੮॥੧੭॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 63)

ਮੁਕਾਮ ਦੇ ਸੰਗ ਜੁੜਨ ਦੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਦਿੱਤੀ ਸਾਰ

ਸੁਣ ਮਖਦੂਮ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਰਿਦ ਧਾਰ।

ਦਾੜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਇਥੋਂ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼

ਢਿੱਲੀ ਪਗੜੀ ਵਿਚਦੀ ਬਾਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਛੱਡ ਕੇਸ।

ਪੀਰਾਂ ਲਈ ਇਹ ਮਿਲਨ ਦੀ ਸੀ ਡੂੰਘੀ ਸਾਂਝ ਅਪਾਰ

‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਥੜਾ ਸਾਹਿਬ’ ਬਣਿਆ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ।

ਯਾਦਗਾਰਾਂ ਪੰਜ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਾਂਭੀਆਂ ਉੱਚ ਸਥਾਨ

ਗੁਰਜ, ਬੈਰਾਗਨ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਦੋ ਕੜੇ ਪਏ ਇਸ ਧਾਮ।

ਨਾਨਕ ਦੀਆਂ ਖੜਾਵਾਂ ਤੇ ਇਕ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਹੁੰ ਮੁੱਲਵਾਨ

ਉੱਚ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਸਤਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਪਰਮਾਣ।

ਸੁਣਿਐ, ਇਸ ਕਿਸ਼ਤੀ ਬਾਰੇ ਇਕ ਮਨੋਤ ਅਨੁਸਾਰ

ਚਹੁੰ ਕੋਨਿਆਂ ਬਹਿ ਪੀਰਾਂ ਪੰਚਨਦ ਸੀ ਕੀਤਾ ਪਾਰ।

ਨਾਨਕ, ਮਸਤ ਕਲੰਦਰ, ਮਖਦੂਮ, ਬਹਾ-ਉਦ-ਦੀਨ ਪੀਰ
ਸ਼ਾਹਾਂ-ਨੋ-ਸ਼ਾਹ ਮਾਲਕ ਦੇ ਇਹ ਸਨ ਮਸਤ ਫਕੀਰ।
ਜੀਵਨ ਰਾਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਉੱਚ ਸ਼ਰੀਫ ਤੋਂ ਬੇੜੀ ਬਹਿ ਸੱਖਰ ਪੁੱਜੇ ਆ।
ਇਥੇ ਵੱਖ ਮਖਦੂਮ ਹੋ ਕਰ ਸਲਾਮ ਦੁਆ
ਕੁਝ ਮੁਰੀਦਾਂ ਨਾਲ ਪਏ ਸ਼ਿਕਾਰਪੁਰ ਦੇ ਰਾਹ।

ਸੱਖਰ

ਰੋਹੜੀ, ਸੱਖਰ ਨੂੰ ਮਿਲਾਂਦੇ ਇਥੇ ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪੁਲ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ ਸੱਜੇ ਕੰਢੇ ਆ।
ਟਾਪੂਨੁਮਾ ਧਰਤ ਇਹ ਜੰਗਲ ਬੀਆਬਾਨ
ਸਾਧੂ ਜਨ ਤਪੱਸਵੀ ਬਹਿ ਕੇ ਕਰਦੇ ਧਿਆਨ।
ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਥੋੜੀ ਕੁ ਦੂਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲ
ਸੱਖਰ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਦਾਤਾਰ।
ਜਿੰਦ ਪੀਰ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਸੀ ਏਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ
ਆਇਆ ਕਰਨੇ ਗੋਸ਼ਟੀ ਅੰਦਰ ਪਈ ਖਿੱਚ।
ਦਿਲ ਵਿਚੀਂ ਘਰ ਕਰ ਗਏ ਨਾਨਕ ਦੇ ਵੀਚਾਰ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿੱਖ ਬਣ ਗਿਆ ਅੰਦਰ ਖੁਦੀ ਨੂੰ ਮਾਰ।
ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਥਾਪੜਾ ਦੇਇ ਦਾਤਾਰ
ਅਗਲੇ ਲਕਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਤੱਯਾਰ।
ਜਿਥੇ ਬੈਠ ਸੀ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਖਿਆਨ
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਜਿੰਦ ਪੀਰ' ਸੁਭਾਇਮਾਨ।
ਦੇਣ ਹਵਾਲਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਵਾਰ
'ਹਿੰਦ ਪੀਰ ਅਬਿਨਾਸੀ' ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਸਤਿਕਾਰ।
ਇਥੋਂ ਭੱਖਰ ਵਿਚ ਦੀ ਕਰਕੇ ਬੇੜੀ ਪਾਰ
ਸਾਧ ਬੇਲਾ ਦੇ ਜੰਗਲੀਂ ਪੁੱਜੇ ਤਾਰਨ-ਹਾਰ।

ਸਾਧ ਬੇਲਾ

ਸਾਧ ਬੇਲਾ ਦੇਹੀਂ ਤਰਫ ਵੱਗੇ ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ
ਬੋਹੜ ਦੇ ਇਕ ਰੁੱਖ ਹੇਠ ਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਜਾ।
ਇਕ ਮੁਜਾਵਰ ਖਿਜਰ-ਖੁਆਜਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸੁਣ ਆਣ
ਨਾਨਕ ਸਰਨੀ ਆਇਕੇ ਕੀਤੀ ਦੁਆ-ਸਲਾਮ।

ਆਖਿਆ, “ਸਿੰਧ ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਜਦ ਹੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਆ
 ਕਰਦੇ ਨੇ ਨੁਕਸਾਨ ਬਹੁਤ ਜਿੰਮੀਂ ਖੋਰਾ ਲਾ।”
 ਸੁਣ ਮੁਜੱਵਰ ਬੇਨਤੀ ਕਿਰਪਾਨਿਧ ਨਿਧਾਨ
 ਸੇਵਕ ਕੀਤਾ ਭੈ ਮੁਕਤ ਕਰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਿਦਾਨ।
 ਕੁਝ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰ ਕੀਤੀ ਚਰਚਾ ਵੀਚਾਰ
 ਬੰਨ੍ਹੀ ਪੱਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਮਤ ਸਾਰ।
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਧ ਬੇਲਾ’ ਬਣਿਆ ਯਾਦ ਸਥਾਨ
 ਦੇਰ ਸਮਾਂ ਕੀਤੀ ਸੇਵਾ ਐ ਉਦਾਸੀਆਂ ਨੇ ਆਣ।
 ਦਿਸ ਆਉਂਦਾ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਉਕਰਿਆ ਮੁੱਖ ਦੁਆਰ
 ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਦਾਤਾਰ।
 ਜੋੜ ਮੇਲਾ ਇਕ ਭਰਦਾ, ਸੀ ਸਾਲਾਨਾ ਆਣ
 ਦੇਖ ਰੇਖ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕਰੇ ਵਕਫ਼ ਬੋਰਡ ਪਾਕਿਸਤਾਨ।
 ਕੋਰੀ ਨਦੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਬਸਤਾ ਬੰਦਰ ਪੁੱਜ
 ਮੌਜੂਦਾ ਲਖਪਤ ਨਗਰ ਦੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੋ ਭੁੱਜ।

ਲਖਪਤ ਨਗਰ

ਇਕ ਲੱਖ ਕੋਰੀ ਆਮਦਨ ਸੀ ਹੁੰਦੀ ਇਥੇ ਆਣ
 ਸਭਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬੇੜੀਆਂ 'ਤੇ ਲੰਘਦਾ ਸੀਗਾ ਸਾਮਾਨ।
 ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਲਖਪਤ ਪੈ ਗਿਆ ਨਾਮ
 ਸ਼ਹੁ ਸਮੁੰਦਰ ਤਾਰਦੇ ਬਾਬਾ ਪੁੱਜੇ ਇਸ ਥਾਂਵ।
 ਵੱਡਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇਕ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਯਾਦ
 ਨਾਨਕਸਰ ਨਾਂ ਦਾ ਸਰੋਵਰ ਨਾਲ ਈ ਐ ਆਬਾਦ।
 ਲਖਪਤ ਤੋਂ ਬਾਬਾ ਚੱਲ ਕੇ ਕੁਰਿਆਨੀ ਗਏ ਆ
 ਬਣਿਆ ਇਕ ਸਰੋਵਰ ਬੈਠੇ ਜਿਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ।
 ਕੋਟੇਸ਼ਵਰ ਨਰਾਇਨਾ ਸੁਆਮੀ ਮੰਦਰ ਦੇਖ ਦਿਖਾ
 ਬੇੜੀ ਰਾਹੀਂ ਪੁੱਜੇ ਸੋਨ ਮਿਆਨੀ ਬੰਦਰਗਾਹ।
 ਮਿਆਨੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਹਿੰਡਲਾਜ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੂਰ
 ਦਰਿਆ ਕੰਢੇ ਨੇੜ ਪਹਾੜੀ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਹਜ਼ੂਰ।
 ਦੋਨੋਂ ਰੂਹਾਂ ਪੁੱਜੀਆਂ ਹਿੰਡਲਾਜ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਾਸ
 ਪਹਿਨਿਆ ਸੀ ਦੋਹਾਂ ਤਦੋਂ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਜੇਹਾ ਲਿਬਾਸ।
 ਮੰਦਰ ਨੇੜੇ ਬਹਿ ਦੋਹਾਂ ਕੀਤਾ ਕੀਰਤਨ ਗੁਣਗਾਨ
 ਮੰਦਰ ਦੇ ਸਾਧੂ ਪੁਜਾਰੀ 'ਕੱਠੇ ਹੋਏ ਆਣ।

ਤੱਕਿਆ ਜਦੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਅਜਬ ਦੋਹਾਂ ਲਿਬਾਸ
ਜਾਣ ਨਾ ਸਕੇ ਤੁਰਕ ਹਨ ਜਾਂ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਖਾਸ।
ਪੁੱਛਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਮਜ਼ਹਬ ਕਿਸ ਜਾਤ
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਸੁਭ ਅਮਲ ਹਨ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਸਿਫ਼ਾਤ”।
ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪਿਆਰੇ! ਤੇਰਾ ਕਓਨ ਭੇਖ ਖ਼ਾਨਪਾਨ
ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ ਤਦ ਮਿੱਠੀ ਸਰਲ ਜੁਬਾਨ:

ਸਚ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ।
ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾ ਤਿਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥
ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥੧॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1245)

ਬਚਨ ਸੁਣ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕੀਂ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ
ਬਾਬੇ ਲਈ ਤਾਂ ਵਰਨ ਜਾਤ ਸੀ ਸਭੇ ਸਾਂਝੀਵਾਲ।
ਸਤਿ ਵਰਤ ਸੰਤੋਖ ਤੀਰਥ ਪਾ ਕੇ ਸੋਝੀ ਸਾਰ
ਵੈਸ਼ਨਵਾਂ ਹਿੰਕਲਾਜ ਦਿਆਂ ਕੀਤੀ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ।
ਸਿੱਖੀ ਧਾਰੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰ
ਨਾਨਕ-ਪੰਥੀ ਭਏ ਸਭ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਰਿਦ ਧਾਰ।
ਰੱਖ ਖੜਾਵਾਂ ਅਦਬ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ
ਪੂਰੇ ਸਿੰਧ 'ਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਹੋਈ ਆਬਾਦ।
ਬੈਠੇ ਸੀ ਜਿਥੇ ਨਾਨਕ ਨੇੜੇ ਸੰਦਰ ਹਿੰਕਲਾਜ
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਸੋਹੇ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਦੀ ਯਾਦ।
ਲੋਕਾਂ ਹਿਰਦੇ ਹਿੰਕਲਾਜ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪਾਹ
ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ ਜਾ ਰਲੇ ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਆ।

ਸੋਨ ਮਿਆਨੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਬਹਿ ਕੇ ਵਿਚ ਜਹਾਜ਼
ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਅਦਨ ਵਿਖੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਠਹਿਰੇ ਆਪ।
ਸਤਗੁਰ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦਾ ਤੱਕ ਹੋਇਆ ਦਿਲ ਸ਼ਾਦ
ਮਸਜਿਦ ਵਲੀ ਹਿੰਦ ਉਸਾਰੀ ਅਦਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਯਾਦ।
ਅਦਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਲਾਲ ਸਾਗਰ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਐ ਸ਼ੁਰੂਆਤ
ਅਲ ਅਸਵਦ ਦੀ ਬੰਦਰਗਾਹ ਪੁੱਜੇ ਨੂਰੀ ਬੇਬਾਕ।
ਉੱਤਰ ਸਾਗਰ ਤੱਟ ਦੇਖ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਜਮਾਲ
ਸੁਬਹਾਨੱਲਾ! ਆਖਿਆ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਦੇਖ ਜਲਾਲ।
ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਹਵਾ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਜੋ ਖਾਸ
ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਆ ਰੁਕੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ।

ਤੱਕ ਪੁਰਾਤਨ ਮਸਜਿਦਾਂ ਦੇ ਉੱਚੇ ਮੀਨਾਰ
 ਮਰਦਾਨੇ ਮਨ ਉੱਛਲਿਆ ਬੋੜਾ ਦੇਖ ਅਪਾਰ।
 ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਨੀਲ ਲਿਬਾਸ
 ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਲੋਟਾ ਖੱਬੇ ਪਾਣੀ ਕੂਜਾ ਸਾਥ।
 ਬੈਲਾ ਮੋਢੇ ਲਮਕਦਾ ਵਿਚ ਸੀ ਪੋਥੀ ਕਿਤਾਬ
 ਨਾਲੇ ਉਸ ਵਿਚ ਪਈ ਸੀ ਸਾਹਿਬ ਕਲਮ ਦਵਾਤ।
 ਸੀ ਮੁਸੱਲਾ ਕੱਛ ਵਿਚ ਜਿਤ ਬਹਿ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਨਮਾਜ਼
 ਏਦਾਂ ਦਾ ਪਹਿਰਾਵਾ ਵਾਰ 'ਚ ਲਿਖਿਐ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ।

ਤੱਕਿਆ ਦਾਨੇ ਕਾਫਲਿਆਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ੀ ਰਹੇ ਸੀ ਤੁਰ
 ਨਾਲ ਥਕਾਨ ਦੇ ਮਸੇਂ ਹੀ ਪੈਰ ਰਹੇ ਸੀ ਮੁੜ।
 ਆਇਤਾਂ ਪਾਕ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਹਾਜ਼ੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣ
 ਬੋਤਿਆਂ ਦੇ ਗਲ ਟੱਲੀਆਂ ਸਮਾਂ ਬੰਨ੍ਹਦੀਆਂ ਜਾਣ।
 ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਸੀ ਜਾ ਰਹੇ ਸਾਦਕ ਸਿਦਕ ਪਾਲ
 ਵਿਚ ਕਾਫਲੇ ਜਾ ਰਲੇ ਬਾਬਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲ।
 ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਵਾਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜ਼ਾਹਰਾ ਪੀਰ
 ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖ ਹੋ ਲੱਗੇ ਤੁਰਨ ਫਕੀਰ।
 ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਬਿਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਸਥਾਨ
 ਮਿਸਰ ਦੇ ਇਕ ਪੀਰ ਦੀ ਸਾਖੀ ਕਰੇ ਬਿਆਨ।
 ਵਿਚ ਕਾਫਲੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਮਿਲਿਆ ਇਕ ਫਕੀਰ
 ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਫ ਸੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖੀ ਧੀਰ।
 ਰੱਖ ਕੇ ਹੱਥੋਂ ਪੋਟਲੀ ਪੁੱਛਿਆ ਨਾਲ ਈਮਾਨ
 'ਕਿਸ ਧਰਮ 'ਚੋਂ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ?'
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ, "ਇਕ ਮਿੱਟੀ ਤੋਂ ਗੋਏ ਸਭ ਇਨਸਾਨ
 ਇਕ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਰੂਪ ਦੋਇ ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ।"
 "ਸਿਖਰ ਫਕੀਰ ਦੀ ਕੀ ਹੈ ? ਕਿੱਥੋਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ?"
 "ਆਪਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਫਨਾਹ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ।"
 ਅੱਗੋਂ ਸ਼ਰਫ ਬੋਲਿਆ, "ਸਿਖਰ ਹੈ ਇਹਦਾ ਕੀ ?"
 "ਹੈ ਜਾਣਾ ਅਭੇਦ ਹੈ ਵਿਚ ਫਕੀਰੀ ਹੀ।"
 ਸਿਰ 'ਤੇ ਬੱਦਲੀ ਜਾ ਰਹੀ ਤੱਕੀ ਜਦ ਫਕੀਰ
 ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਡਰਿਆ ਤਦੋਂ ਡਾਢਾ ਹੋ ਅਧੀਰ।
 "ਮੱਕੇ ਦੇ ਹੱਜ ਨਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਅਜੇ ਤੀਕ
 ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜਾਣਾ ਠੀਕ।"

ਨਿਡਰ ਹੋ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਘ ਫਕੀਰ
 “ਭੱਲਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਦਾ ਅੱਗੇ ਤੁਰੇ ਰਾਹਗੀਰ।”
 ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਤੁਰਦਿਆਂ ਸ਼ਰਫ ਰਹਿ ਗਿਆ ਦੰਗ
 ਔਲ ਹੋਈ ਬੱਦਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਫੱਕਰ ਸੰਗ।
 ਭੁੱਜਣ ਲੱਗਾ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਤੱਕਿਆ ਮੁੜ
 ਛਾਇਆ ਵਿਚ ਸੀ ਆ ਰਹੇ ਬੱਦਲੀ ਸਿਰ 'ਤੇ ਗੁਰ।
 ਹੱਥ ਮਲਦਿਆਂ ਸੋਚਿਆ ਛਲ ਗਿਆ ਨੂਰੀ ਯਾਰ
 ਝੱਲ ਨਾ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀ ਰੱਬੀ ਦੀਦਾਰ।
 ਮਿਹਰ, ਮੁਹੱਬਤ ਤੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਨੇੜ ਲਿਆਵਣ ਨੂਰ
 ਨਫਰਤ, ਕੀਨਾ, ਹੁੱਜਤਾਂ ਅੱਲਾਹ ਤੋਂ ਕਰਨ ਦੂਰ।
 ਹੋਰ ਵੀ ਸੁਖਨ ਰਾਹ ਜੋ ਪੀਰਾਂ ਕੀਤੇ ਅਰਜ਼
 ‘ਹਾਜ਼ਰਨਾਮਾ’ ਹੇਠ ਸਭ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਦਰਜ।
 ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਸਮਝ ਕਈਆਂ ਪਾਇਆ ਡਰ
 ‘ਅਰਬੀ ਲੋਕ ਖ਼ੁਦਾਈ ਮੋਮਨ’ ਵਾਪਸ ਜਾਉ ਮੁੜ।
 “ਜਿੰਦਾਂ ਤੁਸੀਂ ਓ ਮੰਨਦੇ ਕਾਅਬਾ ‘ਰੱਬ ਦਾ ਘਰ’
 ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕਾਹਦਾ ਡਰ।”
 ਅਗਮ ਖ਼ੁਦਾਈ ਬਾਤਾਂ ਪਾ ਸੱਚ ਦੀ ਛੱਡਦੇ ਛਾਪ
 ਬਾਬਾ ਮੱਕੇ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਕਰਦਿਆਂ ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ।

Unistar Books Pvt Ltd.

ਮੱਕਾ

ਨਬੀ ਮੁਹੰਮਦ ਆਖਦੇ ‘ਬੈਤੁਲਾ’ ਜਿਸ ਥਾਂ
 ਅਰਬੀ ਬੁੱਤ-ਪ੍ਰਸਤਾਂ ਨੇ ਕਾਅਬਾ ਰੱਖਿਆ ਨਾਂ।
 ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਸਿਰਜਿਆ ਹੱਥੀਂ ਪਾਕ ਮਕਾਨ
 ਹਜ਼ਰਤ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਡਿੱਗਿਆ ਨਾਲ ਤੂਫਾਨ।
 ਨਬੀ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਮੁੜ ਉਸਾਰ
 ਬੁੱਤ ਸ਼ਿਕਨ ਸਭ ਤੋੜ ਬੁੱਤ ਕਾਅਬਿਓਂ ਕੱਢੇ ਬਾਹਰ।
 ਭੂਰੇ ਰੰਗ ਪੱਥਰ ਚੂਨੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚਿਣਾਈ ਕਰ
 ਦੋ ਫੁੱਟ ਉੱਚੀ ਕੁਰਸੀ ਰੱਖੀ ਕੁਸ਼ਲ ਕਾਰੀਗਰ।
 ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਫਰੇਮ ਵਿਚ ਜੜਿਆ ਇਹ ਪੱਥਰ
 ਪੰਜ ਫੁੱਟ ਉੱਚਾ ਸੰਗ ਅਸਵਦ ਦੂਰੋਂ ਮੱਲੇ ਨਜ਼ਰ।
 ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨੇ ਪੱਥਰ ਇਹ ਨਾਯਾਬ
 ਕਾਅਬਾ ਦੀ ਦੀਵਾਰ ਵਿਚ ਹੱਥੀਂ ਰੱਖਿਆ ਆਪ।

ਸੋਹਣੀ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀ ਵਿਚ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਇਹ ਘਰ
 ਖਾਸ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸੋਹਣਾ ਰੱਬੀ ਦਰ।
 ਆਇਤਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਏਸ 'ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਪਾਕ ਕੁਰਾਨ
 ਲਿਹਾਫ਼ ਰੇਸ਼ਮੀ ਬਦਲਦੇ ਜਿਸ ਵਰ੍ਹੇ ਮਗਰੋਂ ਆਣ।
 ਸੰਗ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਏਸ ਸਥਾਨ
 ਤੱਕਦਿਆਂ ਸਿੱਖ ਗ਼ੈਰ ਮੱਤ ਕਾਫ਼ਰ ਆਖ ਮੁਕਾਣ!

ਹੱਜ ਹਿਜ਼ਰੀ ਸਾਲ ਦਾ ਆਇਆ ਗਿਆਰਵਾਂ ਮਾਂਹ
 ਜੁਲਹਿਜਾ ਨੂੰ ਹੱਜ ਲਈ ਹਾਜ਼ੀ ਜੁੜੇ ਆ।
 ਮੱਕਾ ਜਦ ਰਹ ਜਾਂਵਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੜਾਅ ਇਕ
 ਨਹਾ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਇਹਰਾਮ ਹਾਜ਼ੀ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ।
 ਦੋ ਚਾਦਰਾਂ ਰੱਖਦੇ ਬਸਤਰ ਸਭ ਉਤਾਰ
 ਇਕ ਚਾਦਰ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੂਜੀ ਆਲ-ਦੁਆਲ।
 ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਤੁਰ ਜਾਂਵਦੇ ਹਾਜ਼ੀ ਵਾਹਣੇ ਪੈਰ
 ਜਾਂ ਫਿਰ ਲੱਕੜ ਦੀ ਖੜਾਂਵ ਪਾਉਂਦੇ ਨੇ ਵਿਚ ਪੈਰ।
 ਗਾਵਣ ਪੈਂਡਾ ਕਰਦਿਆਂ ਹਾਜ਼ੀ ਤਲਬੀਆ ਗੀਤ
 ਦਿਲ 'ਚ ਹਾਜ਼ੀ ਰੱਖਦੇ ਪਾਕ ਰਸੂਲ ਪ੍ਰੀਤ।
 ਪਾਕ ਨਬੀ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਸ਼ਰਧਾ ਸਿਦਕ ਈਮਾਨ
 ਮੱਕੇ ਕਾਅਬੇ ਪਾਸ ਪੁੱਜ ਮੁੜ ਕੇ ਕਰਨ 'ਸ਼ਨਾਨ।

ਸੱਤ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਨ ਉਹ ਕਾਅਬੇ ਗਿਰਦੇਵਾਰ
 ਤਿੰਨ ਪਰਿਕਰਮਾ ਤੇਜ ਚਾਲ ਬਾਕੀ ਸਹਜੇ ਚਾਰ।
 ਹਜ਼ਰੁਲ ਅਸਵਦ ਚੁੰਮਦੇ ਹਰ ਪਰਿਕਰਮਾ ਬਾਅਦ
 ਛੋਹਣ ਉਹ ਰੁਕਨਲ ਯਮਾਨ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਪਰਿਕਰਮਾ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਬਰਾਹੀਮ ਮੁਕਾਮ
 ਸ਼ਰਧਾ ਸੰਗ ਜਲ ਪੀਵੰਦੇ ਜਮਜਮ ਖੂਹੀ ਆਣ।
 ਇਸ ਮਗਰੋਂ ਫਿਰ ਪੁੱਜਦੇ 'ਸਫ਼ਾ ਮਰੂਤ' ਮੁਕਾਮ
 ਕਰਦੇ ਰਲ ਦੁਆ ਫਿਰ ਮਰਵਾ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਆਣ।
 ਏਦਾਂ ਕਈ ਮੁਕਾਮ ਪੁੱਜ ਮੰਗਦੇ ਹੋਏ ਦੁਆ
 ਕਾਅਬੇ ਵਾਪਸ ਆ ਸੁਣਨ ਕਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਖੁਤਬਾ।
 ਦਸਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਜੁਲਹਿਜ ਦੇ ਪੜ੍ਹ 'ਮੁਜ਼ਦਲਿਫਾ' ਨਮਾਜ਼
 ਸੱਤ ਪੱਥਰ ਨੇ ਸੁੱਟਦੇ 'ਬੰਮੂ ਸ਼ੈਤਾਨ' ਦੇ ਪਾਸ।
 ਇਸ ਮਗਰੋਂ ਹਾਜ਼ੀ ਸਭੇ ਪੁੱਜ 'ਮਿਨਾ' ਅਸਥਾਨ
 ਬੱਕਰੇ, ਉਠ ਦੇ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਲਾਹੁਣ ਗਲੋਂ ਇਹਰਾਮ।

ਹੱਜ਼ ਕਰਨ ਜੋ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੂਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਨਾਲ
ਹਾਜ਼ੀ ਅਖਵਾਵਣ ਦੇ ਉਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਹੱਕਦਾਰ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਆਦੇਸ਼
ਨਾਲ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਕਰ ਗਏ ਕਾਅਬੇ ਵਿਚ ਪਰਵੇਸ਼।
ਤਨ 'ਤੇ ਸੀ ਬਸਤਰ ਗੁਰੂ ਪਹਿਨੇ ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਵਾਂਗ
ਇਕ ਹੱਥ ਆਸਾ ਦੂਇ ਕੂਜਾ ਫੜਿਆ ਸੀ ਜਨਾਬ।
ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਮੁਸੱਲਾ ਸੁੱਟ ਕੱਛ 'ਚ ਰੱਖ ਕਿਤਾਬ
ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਏ ਖੋਸੇ ਹਿਰਦੇ ਮਾਲਕ ਯਾਦ।

ਅੰਤਿਮ ਰਾਤੀ ਹੱਜ਼ ਦੀ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦ ਇਕ ਗ਼ੈਰ
ਸੁੱਤਾ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ ਵਿਚ ਕਾਅਬੇ ਵੱਲ ਕਰ ਪੈਰ।
ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਦੀ ਰਾਤ ਰਹੀ ਉੱਗੀ ਨਵੀਂ ਸਵੇਰ
ਦੁਪੀਏ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਘੁਲੀ ਸੰਦਲੀ ਪੌਣ ਚੁਫੇਰ।

ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਲੈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਮ
ਵੱਲ ਮਹਿਰਾਬ ਦੇ ਪੈਰ ਕਰ ਗੁਰ ਸੁੱਤੇ ਪਾਕ ਧਾਮ।
ਜੀਵਨ ਹਾਜ਼ੀ ਤੱਕਦਿਆਂ ਕਾਅਬੇ ਵੱਲ ਗੁਰ ਪੈਰ
ਉੱਚੀ ਦੇਣੇ ਹੜਬੜਾ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, 'ਸਾਂਈਂ ਹਨ੍ਹੇਰ'।

ਘਰ ਖੁਦਾ ਵੱਲ ਪੈਰ ਕਰ ਸੁੱਤਾ ਬਦਕਿਰਦਾਰ
ਬਦਹਵਾਸੀ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਠੁੱਡਾ ਮਾਰ।

ਕੌਣ ਇਹ ਕਾਫ਼ਰ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਘਰ ਖੁਦਾ ਕਰ ਪੈਰ
ਲੋਕੀਂ ਚਹੁੰ-ਤਰਫੀਂ ਖੜ੍ਹੇ ਉਗਲਣ ਲੱਗੇ ਜ਼ਹਿਰ।
ਬਾਬੇ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਕਿਹਾ ਗੁਰਾਂ ਮੁਸਕਾ!

'ਜਿਧਰ ਰੱਬ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਉਧਰ ਦਿਉ ਘੁਮਾ'।

ਜੀਵਨ ਮੁੜ ਘਸੀਟਿਆ ਟੰਗੋਂ ਪਕੜ ਚੁਫੇਰ
ਕਾਅਬਾ ਜਾਵੇ ਘੁੰਮਦਾ ਜਿਧਰ ਘੁੰਮਣ ਪੈਰ।

ਤੱਕ ਕੇ ਕੌਤਕ ਸਾਹਮਣੇ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ
'ਕਾਅਬਾ ਫਿਰਿਆ' ਆਖ ਕੇ ਡਿੱਗਾ ਜੀਵਨ ਚੌਫ਼ਾਲ।

'ਕਿਧਰ ਨਹੀਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਘਰ' ਪਲੋ-ਪਲੀਂ ਇਹ ਖ਼ਬਰ
ਕੰਨੋਂ ਕੰਨੀਂ ਹੋਵੰਦੀ ਵਿਚ ਮੱਕੇ ਗਈ ਖਿਲਰ।

ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਜੀਭ 'ਤੇ ਇਹੀ ਬੱਸ ਸੁਆਲ
ਕਿੱਧਰ ਨਹੀਂ ਖੁਦਾ-ਇ-ਘਰ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਉੱਠੋ ਖ਼ਿਆਲ।

'ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ' ਜੀ ਲਿਖਿਆ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
ਕਾਅਬੇ ਦੀ ਪਰਵਾਜ਼ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਇੰਜ ਹਵਾਲ :

ਬਾਬਾ ਫਿਰਿ ਮੱਕੇ ਗਇਆ ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ਬਨਵਾਰੀ।
ਆਸਾ ਹਥਿ ਕਿਤਾਬ ਕਛਿ ਦੂਜਾ ਬਾਂਗ ਮੁਸੱਲਾ ਧਾਰੀ।
ਬੈਠਾ ਜਾਇ ਮਸੀਤ ਵਿਚਿ ਜਿਥੈ ਹਾਜੀ ਹਜਿ ਗੁਜਾਰੀ।
ਜਾ ਬਾਬਾ ਸੁਤਾ ਰਾਤਿ ਨੇ ਵਲਿ ਮਹਰਾਬੇ ਪਾਇ ਪਸਾਰੀ।
ਜੀਵਣਿ ਮਾਰੀ ਲਤਿ ਦੀ ਕੇਹੜਾ ਸੁਤਾ ਕੁਫਰ ਕੁਫਾਰੀ ?
ਲਤਾ ਵਲਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਇਆ ਹੋਇ ਬਜਿਗਾਰੀ।
ਟੰਗੋਂ ਪਕੜਿ ਘਸੀਟਿਆ ਫਿਰਿਆ ਮੱਕਾ ਕਲਾ ਦਿਖਾਰੀ।
ਹੋਇ ਹੈਰਾਨੁ ਕਰੇਨਿ ਜੁਹਾਰੀ ॥੩੨॥

ਹਾਜੀਆਂ 'ਚੋਂ ਹਾਜੀ ਇਕ ਉਠ ਜੀਵਨ ਕੋਲ ਜਾ
ਢਾਰਸ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ।
'ਕਾਅਬਾ ਫਿਰਨ ਤੇ ਜੀਵਨਾ' ਹੋ ਨਾ ਏਡ ਹੈਰਾਨ
ਵਲੀਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਾਅਬਾ ਨਿਤ ਕੁਰਬਾਨ।
ਵਲੀ ਰਾਬੀਆ ਬਾਰੇ ਇੰਝ ਹਾਜੀ ਦੱਸੀ ਗੱਲ
ਦੂਜੀ ਵੇਰਾਂ ਹੱਜ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਮੱਕੇ ਵੱਲ।
ਕੀ ਤੱਕਿਆ ਉਸ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀਰਾਨੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਕਾਅਬਾ ਤੁਰਿਆ ਆਂਵਦਾ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੋਂ ਵਾਰ।
ਤੱਕ ਕੇ ਬੋਲੀ ਰਾਬੀਆ 'ਸਿਰਫ ਖੁਦਾ ਦਰਕਾਰ'
ਪੱਥਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਕੋਠੜਾ ਮੇਰੇ ਕਿਸੇ ਨ ਕਾਰ !
ਦਰਅਸਲ ਹਰ ਜ਼ੋਰੇ ਵਿਚ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਮੁਕਾਮ
ਫਿਰ ਕਾਅਬਾ ਕਿੰਜ ਬਣ ਗਿਆ ਵੱਖਰਾ ਪੂਜਾ ਧਾਮ ?
ਕੁਝ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਖਿੱਲਰੀ ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਜਾ ਗੱਲ
ਸੁਣਦੇ ਈ ਬੰਨ੍ਹ ਟੋਲੀਆਂ ਲੋਕੀਂ ਆਏ ਚੱਲ।
ਹੋਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੱਚ ਦਾ ਗੁਰ ਸੀਸ ਤਲੀ 'ਤੇ ਧਰ
ਘਟ ਘਟ ਵਿਚ ਰੱਬ ਵਸਦਾ ਹਰ ਦਿਲ ਉਸਦਾ ਘਰ।
'ਕੱਠੇ ਹੋ ਕਾਜੀ ਮੁੱਲਾਂ ਆਏ ਬਾਬੇ ਪਾਸ
ਦੱਸੇ ਮੱਤਾਨੁਸਾਰ ਮੁਜ਼ੁਬ ਆਪਣੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਤਾਬ।
ਕਿਹਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਰੁਕਨਦੀਨ ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੰਕ ਮਿਟਾਣ
“ਦੱਸੋ! ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਤਾਬ ਵੱਡਾ ਹਿੰਦੂ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ?”
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਹਿੰਦੂ ਨਾਹ, ਨਾਹ ਵੱਡਾ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਸੁਭ ਅਮਲਾਂ ਕਰ ਹੋਵਣੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਪਛਾਣ
ਮੰਨੇ ਜਾਵਣ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਜੋ ਮਾਰਤੰਡ ਵਿਦਵਾਨ
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 'ਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ।

“ਪੁਛਨਿ ਗਲ ਈਮਾਨ ਦੀ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਇਕਠੇ ਹੋਈ।
 ਵਡਾ ਸਾਗ ਵਰਤਾਇਆ ਲਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੁਦਰਤ ਕੋਈ।
 ਪੁਛਨਿ ਫੋਲਿ ਕਿਤਾਬ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਵਡਾ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੋਈ ?
 ਬਾਬਾ ਆਖੇ ਹਾਜੀਆ ਸੁਭਿ ਅਮਲਾ ਬਾਝਹੁ ਦੋਨੇ ਰੋਈ।
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੁਇ ਦਰਗਹ ਅੰਦਰਿ ਲਹਨਿ ਨ ਢੋਈ।
 ਕਚਾ ਰੰਗ ਕੁਸੁੰਭ ਦਾ ਪਾਣੀ ਧੋਝੈ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੋਈ।
 ਕਰਨਿ ਬਖੀਲੀ ਆਪਿ ਵਿਚਿ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਕੁਥਾਇ ਖਲੋਈ।
 ਰਾਹਿ ਸੈਤਾਨੀ ਦੁਨੀਆ ਗੋਈ ॥੩੩॥

ਰੁਕਨਦੀਨ ਕਿਹਾ, “ਅੱਵਲ ਅੱਲਾਹ ਤੇ ਬਾਦ ਰਸੂਲ
 ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੱਕ ਚਾਰ ਯਾਰ ਮਕਬੂਲ।

ਬਚਣਗੇ ਉਹੀ ਸਿਰਫ ਜੋ ਨਬੀ ਕਰੇਸਣ ਯਾਦ
 ਬਾਝ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਫਰਯਾਦ।”

‘ਵਾਹਦ-ਉਲ-ਸਰੀਕ ਹੈ’ ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਵੀਚਾਰ

‘ਮੁਫਤੀ’ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਯਾਰ
 ਬਹਾਉਦ-ਦੀਨ ਫਕੀਰ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੋਚ ਅਲਾਇ

“ਰੂਹ ਖੁਦਾ ਤੇ ਸਚ ਦਾ’ ਭੇਤ ਦਿਉ ਸਮਝਾਇ ॥”

“ਰੂਹ ਖੁਦਾ ਨਾਹ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਰਹਿੰਦੇ ਇਕੋ ਥਾਂਇ
 ਸੱਚੀ ਏਹਾ ਬੰਦਗੀ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਰਜਾਏ।

ਫਿਕਰ ਅੰਦੇਸ਼ੇ ਮਿਟ ਜਾਣ ਖੋਜੇ ਆਪਣਾ ਆਪ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਾ ਖੋਜਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁੰਨ ਨ ਪਾਪ।

ਨਿਮਰਤਾ ਤੇ ਬੰਦਗੀ ਹੀ ਮੇਲ ਕਰਾਊ ਯਾਰ

ਨਾਨਕ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ ਫਿਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਬਾਰ:

ਯਕ ਅਰਜ਼ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸਿ ਤੋ ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ ॥

ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ ਬੇਅੈਬ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥੧॥

ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲ ਦਾਨੀ ॥

ਮਮ ਸਰ ਮੂਇ ਅਜਰਾਈਲ ਗਿਰਫਤਹ ਦਿਲ ਹੇਚਿ ਨ ਦਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਨ ਪਿਸਰ ਪਦਰ ਬਿਰਾਦਰਾਂ ਕਸ ਨੇਸ ਦਸਤੰਗੀਰ ॥

ਆਖਿਰ ਬਿਅਫਤਮ ਕਸ ਨ ਦਾਰਦ ਚੂੰ ਸਵਦ ਤਕਬੀਰ ॥੨॥

ਸਬ ਰੋਜ ਗਸਤਮ ਦਰ ਹਵਾ ਕਰਦੇਮ ਬਦੀ ਖਿਆਲ ॥

ਗਾਹੇ ਨ ਨੇਕੀ ਕਾਰ ਕਰਦਮ ਮਮ ਈ ਚਿਨੀ ਅਹਵਾਲ ॥੩॥

ਬਦਬਖਤ ਹਮ ਚੁ ਬਖੀਲ ਗਾਫਿਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕ ॥

ਨਾਨਕ ਬੁਗੋਯਦ ਜਨੁ ਤੁਰਾ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾ ਖਾਕ ॥੪॥੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 721)

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, 'ਜਗਤ ਦਾ ਫ਼ਾਨੀ ਇਹ ਮੁਕਾਮ
 ਅਜ਼ਰਾਈਲ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਕੁਲ ਜਹਾਨ।
 ਗਾਫ਼ਿਲ ਹੋਇਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਟਕੇ ਬਦਖ਼ਿਆਲ
 ਭੁੱਲ ਭੁਲੇਖੇ ਵੀ ਕਦੀ ਕਰੇ ਨ ਨੇਕੀ ਕਾਰ।
 ਨਾਨਕ ਗੋਲਾ ਉਸ ਦਾ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾ ਖ਼ਾਕ
 ਅੱਲਾਹ ਪਾਕੰਪਾਕ ਬਿਨ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਝਾਕ”।
 ਰੁਕਨਦੀਨ ਕਾਜ਼ੀ ਪੁੱਛੇ ਤੂੰ ਸੌ ਸੱਠ ਸਵਾਲ
 ਕੁਰਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜੁਆਬ ਦੇ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਲਾ ਸੁਆਲ।
 ਸਣ ਖ਼ਤਰ ਦੇ ਪੀਰ ਜੋ ਸੱਯਦ ਮੁਹੰਮਦ ਗੌਂਸ
 ਫ਼ਾਰਸੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਉਸ 'ਮੱਕੇ ਦੀ ਗੋਸ਼ਟ।'
 ਕਾਅਬੇ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਵੰਨੀਂ ਹਾਮਰਾ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾ
 ਬੇਰੀ ਦੇ ਰੁੱਖੜੇ ਥੱਲੇ ਬੈਠੇ ਨਾਨਕ ਆ।
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਬਣਿਐ ਮਸੀਤਨੁਮਾ ਅਸਥਾਨ
 ਮੱਕੇ ਦੇ ਲੋਕੀ ਆਖਣ 'ਪੀਰ ਵਲੀ ਦਾ ਮਕਾਨ'।
 ਇਥੇ ਬਾਉਲੀ ਖ਼ੁਦਵਾਈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਪ
 ਮਿੱਠਾ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ ਪੀ ਹਿਰਦਾ ਹੋਇ ਸ਼ਾਦ।
 ਅਰਬੀ ਲੋਕੀਂ ਮੰਨਦੇ ਗੁਰ ਰੱਬੀ ਰੂਪ ਜਮਾਲ,
 'ਨਾਨਕ ਵਲੀਅਨ ਹਕਾ ਰਬੁ ਲਾਯਜਾਲ।
 ਮੱਕੇ ਦੇ ਇਮਾਮ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਹੱਥੀਂ ਆਪ
 ਮੰਨਦਿਆਂ ਉੱਚੀ ਹਸਤੀ ਦਿੱਤਾ 'ਵਲੀ' ਖ਼ਿਤਾਬ।
 ਪੀਰ ਫ਼ਕੀਰਾਂ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋਇ ਕੀਤੀ ਦੁਆ ਸਲਾਮ
 ਪੈਰ ਚੁੰਮਦਿਆਂ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਲਈ ਇਕ ਖੜਾਂਵ।
 ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਹੈ ਅੱਜ ਵੀ ਪਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਖ਼ਾਸ
 ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 'ਚ ਲਿਖਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ।

ਧਰੀ ਨੀਸਾਨੀ ਕਉਸਿ ਦੀ ਮਕੇ ਅੰਦਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਈ।
 ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਜਗਤਿ ਵਿਚਿ ਬਾਬੇ ਬਾਬੁ ਨ ਖਾਲੀ ਜਾਈ।
 ਘਰਿ ਘਰਿ ਬਾਬਾ ਪੂਜੀਐ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੁਆਈ।
 ਛੁਪੇ ਨਾਹਿ ਛੁਪਾਇਆ ਚੜਿਆ ਸੂਰਜੁ ਜਗੁ ਰੁਸਨਾਈ।
 ਬੁਕਿਆ ਸਿੰਘ ਉਜਾੜ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਮਿਰਗਾਵਲਿ ਭੰਨੀ ਜਾਈ।
 ਚੜਿਆ ਚੰਦੁ ਨ ਲੁਕਈ ਕਢਿ ਕੁਨਾਲੀ ਜੋਤਿ ਛੁਪਾਈ।
 ਉਗਵਣਹੁ ਤੇ ਆਥਵਣੇ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਭਾ ਬੁਕਾਈ।
 ਜਗਿ ਅੰਦਰਿ ਕੁਦਰਤਿ ਵਰਤਾਈ ॥ ੩੪ ॥

ਡਾ. ਗੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ
 ‘ਸਬੀਆ ਕਬੀਲਾ’ ਅਰਬ ਦਾ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸਤਿਕਾਰ।
 ਕੇਸਾਧਾਰੀ ਰਹਿਤਵਾਨ ਸਬੀਆ ਆਬਿਦ ਫਕੀਰ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਔਲੀਆ ਪੀਰ।
 ਸਤਗੁਰੂ ਨੂੰ ਰੁਕਨਦੀਨ ਚੋਗਾ ਕਰਕੇ ਭੇਂਟ
 ਮੰਗੀ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਉਸਨੇ ਰੱਖਣ ਹੇਤ।
 ਰੁਕਨਦੀਨ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਦਿੱਤਾ ਆਸਾ ਹੱਥੀਂ ਆਪ
 ਨਾਲ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸਾਹਿਬ ਜਾਪ।

ਹਾਮਰਾ

ਮੱਕੇ ਦੇ ਈਮਾਮ ਜ਼ਾਫਰ ਦਾ ਵੇਖ ਪਿਆਰ-ਸਤਿਕਾਰ
 ਪੁੱਜੇ ਮੱਕੇ ਲਾਗ ਹੀ ਹਾਮਰਾ ਵਿਖੇ ਦਾਤਾਰ।
 ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਤੱਕਿਆ ਸੀ ਬੰਦਾ ਕਰਨਹਾਰ
 ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਜੋ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੰਗ ਹੋਈ ਸੀ ਵੀਚਾਰ।
 ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਤੱਕਿਆ ਜਦ ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਯਾਰ
 ਗੁਲਾਮ ਕਾਦਰ ਪੁੱਤਰ ਸਣੇ ਝੁਕਿਆ ਚਰਨ ਦਾਤਾਰ।
 ਹਰ ਥਾਈਂ ਗੁਰ ਦੱਸਿਆ ਇਕ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਨੂਰ
 ਧਰਮ, ਅੱਲਾਹ ਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਹੋਏ ਸੰਕੇ ਦੂਰ।
 ਈਮਾਮ ਜ਼ਾਫਰ ਨੇ ਨਿਜੀ ਮਸੀਤ ਕੀਤੀ ਭੇਂਟ ਦਾਤਾਰ
 ‘ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰਿ ਚਕਿ’ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲ।
 ‘ਮਸਜਿਦ ਵਲੀ ਹਿੰਦ’ ਕਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਜੋ ਹਾਮਰਾ ਵਿਚ
 ਪਰਤੇ ਮੱਕੇ ਵੱਲ ਗੁਰ ਹਾਮਰਾ ਰੁਕੇ ਦਿਨ ਕੁਝ।
 ‘ਬੈਅਤ-ਉਲ-ਮੁਕੱਦਸ’ ਨਾਂ ਦਾ ਪਾਕ-ਪਵਿੱਤ ਸਥਾਨ
 ਰੁਕਨਦੀਨ ਸੰਗ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਇਥੇ ਆਣ।
 ‘ਬੋਧੀ ਕਬੀਲੇ’ ਦੇ ਲੋਕੀ ਆਏ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰ
 ਡਾਢੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਕਰਕੇ ਗੋਸ਼ਟਿ ਵਿਚਾਰ।
 ਨੂਰੀ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਉਹ ਦੀਦ ਪਾ ਖੁਰਸ਼ੀਦ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬਣੇ ਨਾਮਲੇਵਾ ਮੁਰੀਦ।
 ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਣ ਦਾੜ੍ਹੀਆਂ ਸਿਰ ’ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੇਸ
 ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰੱਖਦੇ ਵਿਚ ਮੁਰਸ਼ਦ ਦੇ ਵੇਸ।
 ਮੰਨਣ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਨਬੀ ਰੱਖ ਕੇ ਉਹ ਈਮਾਨ
 ‘ਕਿਤਾਬ, ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਮੁਰੀਦ’ ਤਿੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜਾਣ।

‘ਬੈਅਤ-ਉਲ-ਮੁਕੱਦਸ’ ਵਿਚ ਗੁਰ ਬੈਠੇ ਜਿਸ ਸਥਾਨ
 ‘ਚਾਦਰ ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ’ ਦੀ ਵਿਛੀ ਪਾਕ ਉਸ ਥਾਂਵ।
 ‘ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਥੜਾ’ ਕਹਿ ਲੋਕੀਂ ਪਾਵਣ ਦੀਦ
 ਗਾਉਂਦੇ ‘ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ’ ਨੂੰ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਮੁਰੀਦ।
 ਜਾਣ ਲੱਗਿਆ ਲੋਕਾਂ ਇਕ ਚੋਲਾ ਕੀਤਾ ਭੇਂਟ
 ‘ਸੁਰਾ-ਇ-ਫਾਤਿਹਾ’ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਉਲੇਖ।
 ‘ਅੱਲ ਹਮਦੁਲ ਇੱਲਾ-ਹੇ ਕਬੂਲ ਆਲਮੀਨ
 ਅਲ ਰਹਿਮਾਨ ਰਹੀਮ ਮਾਲਿਕ ਯੋਗਦੀਨ’।
 ਸਾਰਰੂਪ ਇਸ, ‘ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੂਜਣਯੋਗ
 ਮੇਰੇ ਜਿਹੇ ਪਾਪੀ ’ਤੇ ਮਿਹਰ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਯੋਗ।’
 ਹਾਜੀ ਅਤੇ ਮੌਲਾਣਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਕਰਕੇ ਹੱਲ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਚੱਲ ਪਏ ਗੁਰੂ ਮਦੀਨੇ ਵੱਲ।

Pvt Ltd.

ਮਦੀਨਾ

ਯੋਰੋਸ਼ਲਮ, ਮੱਕਾ ਅਤੇ ਮਦੀਨਾ ਸ਼ਹਿਰ
 ਤਿੰਨੋਂ ਹੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਨੇ ਇਸਲਾਮ ਵਿਚ
 ਹਜ਼ਰਤ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਮੱਕਾ
 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਬੀ ਮਦੀਨਾ ਜਾਣਦੇ
 ਇਸਲਾਮ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੁਕਮਰਾਨ ਕੁਰੈਸ਼ੀਆਂ
 ਦੇਇ ਤਸੀਹੇ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਬੀ
 ਮੱਕਿਉਂ ਉੱਤਰ ਵੰਨੀਂ ਸੈਆਂ ਕੋਹ ਝਾਗ
 ਪੁੱਜੇ ਆਲਮ ਦੀਨਾ ਆਖਰਕਾਰ ਵਿਚ
 ਪੁੱਜੇ ਸੀ ਜਦ ਯਾਸਰਿਬ ਬਹੁੰ ਦੁਖੀ ਹੋ
 ਸੱਤਰ ਕੁ ਸਾਥੀ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤਦ
 ਮਸਜਿਦ ਅਲ-ਨਬਵੀ ਅਤੇ ਕੂਜਾ ਉਸਾਰ
 ਇਸਲਾਮੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਰੱਜ ਕੇ
 ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸ਼ਸਤਰਬੰਦ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਉਹ
 ਮੱਕੇ ’ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਏ ਮੁੜ ਕੇ ਨਬੀ
 ਸਾਰਾ ਬੰਦੋਬਸਤ ਹੱਥੀਂ ਠੀਕ ਕਰ
 ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮੁੜ ਆਏ ਉਹ ਯਾਸਰਿਬ
 ਪਾਕ ਕੁਰਾਨ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਨਬੀ ਨੂੰ
 ਨਾਜ਼ਲ ਹੋਇਆ ਇਸੇ ਥਾਂ ’ਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ

ਇਸੇ ਲਈ ਇਥੋਂ ਦੇ ਨਗਰ ਵਾਸੀਆਂ
 ਬਦਲ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਨਾਮ 'ਮਦੀਨਾ-ਅਲ-ਨਬੀ'
 ਹੋਇਆ ਜਦ ਦੇਹਾਂਤ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ
 ਇਸੇ ਮਸਜਿਦ ਕੋਲ ਕੀਤਾ ਦਫ਼ਨ ਤਦ
 ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਬਣਿਆ ਜੋ ਮਕਬਰਾ ਇਥੇ
 ਦੂਰੋਂ ਹਰਾ ਗੁੰਬਦ ਖਿੱਚਾਂ ਪਾਂਵਦਾ
 ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਬਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਗੁਰੂ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਆ ਬਹੇ ਇਸ ਪਾਕ ਥਾਂ
 ਗੁੰਜੀਆਂ ਸੁਰਾਂ ਰਬਾਬੋਂ ਬਸੰਤ ਹਿੰਡੋਲ
 ਡਾਢੀ ਮਿੱਠਤ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਗਾਵਿਆ :

ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ
 ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲੀ ॥
 ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ
 ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥੧॥
 ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੂਸੂਦਨ ਮਾਧੋ
 ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ
 ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥
 ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ
 ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥੨॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 1190)

ਮਦੀਨੇ ਮੁਖੀਏ ਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਗਸਾਰ
 ਪੱਥਰ ਚੁੱਕ ਦੌੜੇ ਆਏ ਮੁਸਲਿਮ ਨੌਂ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਮੁੱਖੋਂ ਅਕਾਲ ਅਕਾਲ
 ਮਾਰਨ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਪੱਥਰ ਚਿੰਬੜੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ।
 ਹੱਥਾਂ 'ਚੋਂ ਪੱਥਰ ਗਿਰੇ ਜੋ ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਵੱਲ
 ਨਿੰਮੋਝੂਣ ਹੋ ਆ ਬਹੇ ਸਾਹਿਬ ਗਿਰਦੇ ਚਲ।
 ਲੇਖਕ **ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼** ਵਿਚ ਲਿਖਦੈ ਪਾ ਕੇ ਲੋਇ
 'ਬਧੇ ਜੁਸੇ ਸਭ ਦੇ ਹਲੇ ਜੁਲੇ ਨਹੀਂ ਕੋਇ।
 'ਕੱਠੇ ਹੋ ਮਖਦੂਮ ਉੱਚ ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਮੁਕਾਮ
 ਕਦਮਬੋਸੀ ਕਰ ਰੁਕਨਦੀਨ ਆਖਿਆ, "ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ"।
 ਬੋਲੇ ਉਹ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੂੰ 'ਦਿਉ ਕੋਈ ਪੈਗਾਮ'
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ, "ਜਗ ਇਹ ਮਨ ਦੀ ਹੀ ਸੰਤਾਨ"।

ਮਿਨ ਦੀਆਂ ਦੋ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੁਮੱਤੀ, ਸੁਮੱਤੀ ਜਾਣ
ਬਿਨਾਂ ਸੋਚ ਤੇ ਸੂਝ ਤੋਂ ਤੁਰਿਆ ਫਿਰੇ ਜਹਾਨ।
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਸੁਮੱਤੀ ਪਿੱਛੇ ਟੁਰਦਾ ਫੱਕਰ ਆਣ
ਪਿੱਛੇ ਫਿਰੇ ਕੁਮੱਤੀ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਉਸ ਸ਼ੈਤਾਨ।
ਰੱਬ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕ ਨਾਹ ਇਕੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਛੱਡਣੀ ਖੁਦੀਂ ਤਕੱਬਰੀ ਇਹੀ ਅਸਲ ਧਰਮ।’

‘ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਏਗਾ’ ਕਹਿ ਬਾਬੇ ਦੁਆਇਆ ਧਿਆਨ
ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ’ਚ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਸੀ ਆਣ।

“ਮੇਰੀ ਕਬਰ ’ਤੇ ਕਿਸੀ ਨਾਹ ਬਣਾਣਾ ਕੋਈ ਨੀਸ਼ਾਨ
ਕਬਰ ਪ੍ਰਸਤੀ ਪੂਜ ਨਾਹ ਲੋਕਾਂ ਚਲੇ ਆਣ।

ਹੋ ਮੁਖ਼ਾਤਬ ਗੁਰ ਕਿਹਾ, “ਮਰਜ਼ੀ ਉਸ ਖ਼ਿਲਾਫ਼
ਕਬਰ ਤੇ ਕੇਹੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਮਾਰਤ ਦਿੱਤੀ ਥਾਪ”।

ਸ਼ਰਾ ਦੀ ਇਸ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸੁਣ ਸਾਰ
ਨਿਰ-ਉੱਤਰ ਹੋ ਸਭਨਾਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਸਵੀਕਾਰ।

ਤੁਰਨੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਕਰਕੇ ਦੁਆ-ਸਲਾਮ
ਵਜੋਂ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦੇ ਮੰਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੜਾਂਵ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦੈ ਉੱਚ ਦੇ ਪੀਰ ਕੁਝ ਕੁ ਪੁਸ਼ਤਾਂ ਬਾਅਦ
ਉੱਚ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਖੜਾਂਵ ਲਿਆਂਦੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸ਼ਾਦ।

ਕਬਰ ਨਬੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ ਉੱਤੇ ਇਕ
‘ਮਸਜਿਦ ਵਲੀ ਹਿੰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ’ ਇਸਥਿਤ।

ਮਦੀਨਾ ਛਾਉਣੀ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਐਨ ਵਿਚਾਲੇ ਜਾਣ
ਸਿੱਖ ਫ਼ੌਜੀਆਂ ਯਾਦ ਬਣਾਈ ਵਿਸ਼ਵ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ।

ਰਾਜ ਮੁਖੀਆਂ ਧਰਮ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਨਾਲ ਉਚੇਚ
ਚਰਚਾ ਗੋਸ਼ਟੀ ਕਾਰਨੇ ਗੁਰ ਮਿਲਦੇ ਸੀ ਹਮੇਸ਼।

ਬਿਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕਿਸੀ ਰਾਹ ਰਸਤਾ ਪਹਿਚਾਣ
ਹਮੀਦ ਕਾਰੂੰ ਸੰਗ ਮੇਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਵਿਦਵਾਨ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਸਫ਼ਰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ
ਮਦੀਨੇ ਤੋਂ ਬਗ਼ਦਾਦ ਲਈ ਹੈ ਸੀ ਛੋਟਾ ਰਾਹ।

ਹਾਰੂੰ ਰਸੀਦ ਖਲੀਫ਼ਾ ਦੀ ਨੇਕ ਬੇਗ਼ਮ ਜੁਬੈਦਾਂ
ਹਾਜ਼ੀਆਂ ਲਈ ਬਣਵਾਇਆ ਸੀ ਥਲ ’ਚ ਛੋਟਾ ਰਾਹ।

ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਸੀ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ
ਫ਼ੈਜ਼ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਲਈ ਰਸਤਾ ਬੜਾ ਸੀ ਤੰਗ।

ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਤਹਿ ਕਰ ਗੁਰ ਮਿਸਰ ਪੁੱਜੇ ਜਾ
ਕਾਰੂੰ ਦੇ ਮਹਿਲੋਂ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਆ।

ਮਿਸਰ

ਕਾਰੂੰ ਜ਼ਾਲਮ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੀ ਕੰਜੂਸ ਸੁਭਾਅ
ਅਨਾਥ ਫਕੀਰਾਂ ਲਈ ਉਸ ਅਤਿ ਸਖਤ ਵਰਤਾਅ।
ਮੁਫਤਖੋਰਿਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬੰਦ
ਗੰਜ ਪੰਤਾਲੀ ਜੋੜ ਲਏ ਉਸ ਕਰ ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਤੰਗ।
ਮਹਿਲੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਸੁਣਕੇ ਕੀਰਤਨ ਗੂੰਜਾਰ
ਕਾਰੂੰ ਸੁਣ ਭਰਿਆ ਪੀਤਾ ਮਹਿਲੋਂ ਆਇਆ ਬਾਹਰ।
ਕਰ ਨਸੀਹਤ ਆਖਿਆ ਕਾਰੂੰ ਤਾਈਂ ਦਾਤਾਰ
'ਮਾਇਆ ਲਾਲਚ ਅਟਿਆ ਤਨ ਜਲ-ਬਲ ਹੋਊ ਛਾਰ'।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਇਕ ਮਾਲੀ ਹੈ ਪਰਜਾ ਰੂਪੀ ਬਾਗ
ਦੌਲਤਮੰਦ ਪਰਜਾ ਹੋਣੀ, ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਰਾਜ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਤੋਂ ਕਰਦੀ ਖ਼ਬਰਦਾਰ
ਪਰਜਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਲਈ ਦੇਂਦੀ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਰ।
ਆਪਣੀ ਮੌਜ-ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਰਾਜੇ ਗ਼ਲਤਾਨ
ਕਾਇਮ ਰਹੇ ਨਾ ਸਲਤਨਤ ਲੁੱਟਦਾ ਅਮਨ ਅਮਾਨ।
ਦੇਗ ਚਲੇ ਜਿਸ ਜਗ ਵਿਚ ਤੇਗ ਭੀ ਤਿਸਦੀ ਹੋਏ
ਕਰੇ ਅਦਾਲਤ ਸੱਚ ਦੀ ਜੀਤੇ ਸਗਲੀ ਲੋਇ।'
ਮਿਟਿਆ ਕਾਰੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਮਾਇਆਵੀ ਹੰਕਾਰ
'ਨਸੀਹਤਨਾਮਾ' ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਗੁਰ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿ ਸਾਰ।
'ਦੇਗ ਚਲਾ ਸਗਲੇ ਦੇਸਨ' ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਆਦੇਸ਼
'ਸੰਗਤ ਕਰੇ ਸਦਾ ਦਰਵੇਸਨ' ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਉਪਦੇਸ਼।
ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ਼ ਲਿਖਣ ਹਾਰੇ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ
ਨਸੀਹਤਨਾਮੇ 'ਚੋਂ ਨਾਯਾਬ ਸ਼ਿਅਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ।
“ਦਮੜਾ ਉਸੀ ਕਾ ਜੋ ਖ਼ਰਚੇ ਅਰ ਖਾਇ
ਦੇਵੇ ਦਿਲਾਵੇ ਰਜਾਵੇ ਖੁਦਾਇ।
ਹੋਤਾ ਨ ਰਾਖੈ ਅਕੇਲਾ ਨਾ ਖਾਇ
ਤਹਕੀਕ ਦਿਲਦਾਨੀ ਵਹੀ ਭਿਸਤ ਜਾਇ।
ਹਾਕਮ ਕਹਾਵੇ ਹਕੂਮਤ ਨ ਹੋਇ
ਦੁਨੀਆ ਕਾ ਦੀਵਾਨਾ ਫਿਰੈ ਮਸਤ ਲੋਇ।

ਮੇਹਰ ਸੇ ਨ ਦੇਖੇ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੀਵਾਨੇ
 ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਾ ਰਹਿਗੀ ਤੂੰ ਐਸੀ ਨ ਜਾਨੇ।”
 ਖੋਲ੍ਹੇ ਮੂੰਹ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਮੰਨ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਣ
 ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਤੇ ਗੰਜ ਪਤਾਲੀ ਆਣ।
 ਬੰਦੀਖਾਨਿਉਂ ਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਛੁਡਾਇ
 ਵਿਚ ਹਲੀਮੀ ਜੁੜ ਗਿਆ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਖੁਦਾਇ।

ਕਰਬਲਾ

Unistar Books Pvt I

ਵੱਲ ਬਗ਼ਦਾਦ ਦੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਗੁਰ ਰਾਹ ਪੈ ਕਰਬਲਾ
 ਫ਼ਰਾਤ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੰਢੇ ਜਾ ਰੁਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ।
 ਪਿਆਰਾ ਰੱਖ ਇਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਜਿਥੇ ਦੁਸ਼ਟ ਯਜੀਦ
 ਅਤਿ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਸੀ ਕੀਤਾ ਉਸ ਸ਼ਹੀਦ।
 ਪੁੱਤ ਭਾਣਜਿਆਂ ਸਾਥੀਆਂ ਸਣ ਅਠਾਰਾਂ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ
 ਕਰਬਲਾ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਸੀ ਦਿੱਤੇ ਸਭੇ ਮਾਰ।
 ਭੁੱਲ ਸੀ ਇਹ ਯਜੀਦ ਦੀ ਇਮਾਮ ਹੁਸੈਨ ਨੂੰ ਮਾਰ
 ਬਾਕੀਆਂ ਵਿਚ ਬੇਦਿਲੀ ਉਹ ਪੈਦਾ ਕਰੂ ਹੈਸਿਆਰ।
 ਉਲਟਾ ਮੁਸਲਿਮ ਕੌਮ ਵਿਚ ਆਇਆ ਨਵਾਂ ਉਭਾਰ
 ਬਣੀਆਂ ਇਸ ਥਾਂ ਵਕਤ ਪਾ ਯਾਦਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ।
 ਮੁਹੱਰਮ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਮਿਤੀ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਇਮਾਮ
 ਸ਼ੀਆ ਮੁਸਲਿਮ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਰਲ ਕੇ ਸ਼ੋਕ ਮਨਾਣ।

‘ਸਿਆਹਤੋਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਫ਼ਕੀਰ’ ਵਿਚ ਹੱਥ-ਲਿਖਤ ਖਰੜਾ
 ਬਾਬਤ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦਾ।

ਮੱਕੇ ਤੋਂ ਬਗ਼ਦਾਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ਬਾਬੇ ਨਾਲ
 ਵਿਚ ਕਰਬਲਾ ਕਈ ਬਣੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਹਮ-ਖ਼ਿਆਲ।
 ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦਿਲ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ
 ‘ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ’ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਸਵਾਲ ?
 ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਦੇ ਕੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ
 ‘ਇਸ ’ਚੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਣਗੇ’ ਜਦ ਵੀ ਕਰਸੋ ਯਾਦ।
 ਕਰਬਲਾ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੰਨੀਂ ਹੈ ਇਕ ਕਬਰਿਸਤਾਨ
 ਬਣੀ ‘ਮਸੀਤ ਵਲੀ ਹਿੰਦ’ ਦੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਸਥਾਨ।
 ਮੁਜਾਵਰ ਮਾਵੀਆ ਅੰਸ਼ ’ਚੋਂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਰੀਦ
 ਰਸਨੀ ਗਾਉਂਦੇ ਕੀਰਤਨ ਪੁਸਤਕ ’ਚੋਂ ਕਰ ਦੀਦ।

ਬਗਦਾਦ

ਕਰਬਲਾ ਤੋਂ ਕੂਫਾ ਲੰਘ ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਬਗਦਾਦ
ਨੌਸ਼ੀਰਵਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੀ ਰੱਖੀ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦ।
ਗੜ੍ਹ ਇਸਲਾਮ ਬਗਦਾਦ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਸੋਹਣਾ ਪੱਖ
ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੇ ਕਲਾ ਵਿਚ 'ਈਰਾਨ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਅੱਖ'।
ਮੁਹੀਉਦੀਨ ਅਬਦੁਲ ਕਾਦਰ ਗਿਲਾਨੀ ਸੂਫੀ ਪੀਰ
ਸੂਫੀ-ਕਾਦਰੀ ਸਿਲਸਲਾ ਤੋਰਿਆ ਏਸ ਫਕੀਰ।
ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਈਰਾਨ ਦੇ ਗਿਲਾਨ ਨਾਮੀ ਅਸਥਾਨ
ਮੰਨਣ ਪੀਰ ਦਸਤਗੀਰ ਲੋਕੀਂ ਏਸ ਈਰਾਨ।
ਪੀਰ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ ਸਮੇਂ ਪੰਜਵੇਂ ਗੱਦੀ ਨਸ਼ੀਨ
ਦਸਤਗੀਰ ਆਖਵਾਂਵਦੇ ਸੀ ਕਾਦਰੀ ਜਾਨਸ਼ੀਨ।
ਅਬਦੁਲ ਕਾਦਰ ਪੀਰ ਦਾ ਸੀ ਮਕਬਰਾ ਵਿਚ ਬਗਦਾਦ
ਦਸਤਗੀਰ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।
ਨੇੜੇ ਹੀ ਓਸ ਮਕਬਰੇ ਦੇ ਨਾਨਕ ਬੈਠੇ ਆਣ
ਜਿਸ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਦਫਨ ਹੋਣ ਰਾਓ ਰੰਕ ਸੁਲਤਾਨ।
ਖਲਕਤ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗੁਰਾਂ ਅਜਾਨ
ਸੁੰਨ ਮੁੰਨ ਨਗਰੀ ਭਈ ਹੋਇਆ ਪੀਰ ਹੈਰਾਨ।
'ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ' ਦੀ ਪੈਂਤੀਵੀਂ ਪਉੜੀ ਵਿਚ 'ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ'
ਵਿਚ ਬਗਦਾਦ ਦੇ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਦੇਣ ਹਵਾਲਾ ਖ਼ਾਸ।
ਫਿਰਿ ਬਾਬਾ ਗਇਆ ਬਗਦਾਦਿ ਨੇ
ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ ਕੀਆ ਅਸਥਾਨਾ।
ਇਕੁ ਬਾਬਾ ਅਕਾਲ ਰੂਪੁ
ਦੂਜਾ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ।
ਦਿਤੀ ਬਾਂਗਿ ਨਿਵਾਜਿ ਕਰਿ
ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਿ ਹੋਆ ਜਹਾਨਾ।
ਸੁੰਨ ਮੁੰਨਿ ਨਗਰੀ ਭਈ
ਦੇਖਿ ਪੀਰ ਭਇਆ ਹੈਰਾਨਾ।
ਵੇਖੈ ਧਿਆਨੁ ਲਗਾਇ ਕਰਿ
ਇਕੁ ਫਕੀਰੁ ਵਡਾ ਮਸਤਾਨਾ।
ਪੁਛਿਆ ਫਿਰਿ ਕੈ ਦਸਤਗੀਰ
ਕਉਣ ਫਕੀਰੁ ਕਿਸ ਕਾ ਘਰਿਆਨਾ।
ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਆਇਆ

ਰਬੁ ਫਕੀਰੁ ਇਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ।

ਧਰਤਿ ਆਕਾਸ ਚਹੂ ਦਿਸਿ ਜਾਨਾ ॥੩੫॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਵੇਂ ਹੋਈ ਜਮ੍ਹਾ ਆ ਬਗਦਾਦੀ ਭੀੜ

ਪੁੱਜੇ ਹੈਰਾਂਕੁਨ ਹੋ ਜਾ ਉਥੇ ਦਸਤਗੀਰ।

ਤੱਕਿਆ ਸਾਹਵੇਂ ਉਸਨੇ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਫਕੀਰ

ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਹੈ ਬੈਠਾ ਨੇਤਰ ਭੀੜ।

ਮਿਲ ਕੇ ਜਦੋਂ ਜਾਣਿਆ ਹੋਇਆ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ

ਬਾਝ ਖੁਦਾ ਨਾ ਰੱਖਦਾ ਖਾਹਿਸ਼ ਕਿਸੀ ਦੀ ਆਣ।

ਜੀਕੂੰ ਉੱਤਰੀ ਸਿਰ ਤੋਂ ਭਾਰੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਪੰਡ

ਪੱਥਰ ਮਨਾਂ 'ਚੋਂ ਤਤਕਾਲ 'ਨੇਰਾ ਗਿਆ ਛੰਡ।

ਆਲਮ ਫ਼ਾਜ਼ਲ ਕਈ ਖਲੀਫ਼ੇ ਹੈ ਸੀ ਪੀਰ ਦੇ ਨਾਲ

ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਦਸਤਗੀਰ ਪੁੱਛੇ ਕਈ ਸਵਾਲ।

“ਕਿਸ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚ ਤੂੰ ? ਕੌਣ ਹੈਂ ਤੂੰ ਫਕੀਰ ?

ਕਿਸ ਤੋਂ ਲਿਆ ਭੇਖ ਇਹ ? ਪੁੱਛਿਆ ਦਸਤਗੀਰ ?”

ਕਿਹਾ ਰਬਾਬੀ, “ਰੱਬ ਦੇ ਭੇਖ ਦਾ ਇਹ ਫਕੀਰ

ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਸਭ ਭੇਖ ਇਸ ਸਭ 'ਤੇ ਮਾਰ ਲਕੀਰ।

ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਆ ਗਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ

ਇਕ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਦਾ 'ਨਾਨਕ' ਇਸ ਦਾ ਨਾਂ'।

ਇੰਦਾਂ ਆਖ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਛੇੜੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ

ਜਪੁਜੀ ਵਿਚੋਂ ਉਚਰੇ ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਅਲਫ਼ਾਜ਼।

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥

ਓੜਕ ਓੜਕ ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥

ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ ਅਸੁਲੂ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥

ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥

ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੁ ॥੨੨॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 5)

“ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨੇ ਮੰਨਦੇ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਇਸਲਾਮ

ਜਦ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਆਖਦੇ ਲਖ ਧਰਤੀ ਅਸਮਾਨ।”

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਦਸਤਗੀਰ ! ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਬੇਅੰਤ

ਰਚਨਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਉਸ ਕਿਸੀ ਨਾ ਪਾਇਆ ਅੰਤ।”

ਦਸਤਗੀਰ ਪੁਤ ਜੁਲ ਜਲੂਲ ਕਰ ਬਿਨਤ ਕਿਹਾ ਦਾਤਾਰ

“ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਦਿਖਲਾ ਦਿਉ 'ਅੰਤਿਮ ਸਤਿ' ਕਰਤਾਰ।”

ਵਿਚ ਤਬਕਾਂ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਜੋ ਬੱਝੀ ਸੀ ਉਸ ਜਿੰਦ
 ਵਿਚ ਆਦੇਸ਼ ਅਕਾਲ ਦੇ ਉੱਡੀ ਵਾਂਗ ਪਰਿੰਦ।
 ਜਾਪਿਆ ਜੁਲ ਜਲੂਲ ਜਿਉਂ ਘੁੰਮੇ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ
 ਲੇਖਾ ਧਰਤ ਆਕਾਸ਼ ਤਕ ਬੁੱਧੀ ਗਈ ਛੰਡ !
 ਪੁਰ ਪਾਤਾਲੋਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਿਆਏ ਭਰ ਕਚਕੌਲ
 ਨਾਨਕ ਔਲੀਏ ਵੰਡਿਆ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਸਮਤੋਲ।
 ਜ਼ਾਹਰ ਕਲਾ ਅਚਰਜ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੀ ਛੇਵੀਂ ਪਉੜੀ 'ਚ ਲਿਖਿਆ ਖ਼ਾਸ।
 ਪੁਛੇ ਪੀਰ ਤਕਰਾਰ ਕਰਿ ਏਹੁ ਫਕੀਰੁ ਵਡਾ ਅਤਾਈ।
 ਏਥੇ ਵਿਚਿ ਬਗਦਾਦ ਦੇ ਵਡੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਦਿਖਲਾਈ।
 ਪਾਤਾਲਾ ਆਕਾਸ਼ ਲਖਿ
 ਓੜਕਿ ਭਾਲੀ ਖਬਰਿ ਸੁਣਾਈ।
 ਫੇਰਿ ਦੁਰਾਇਨ ਦਸਤਗੀਰ
 ਅਸੀ ਭਿ ਵੇਖਾ ਜੋ ਤੁਹਿ ਪਾਈ।
 ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ ਬੇਟਾ ਪੀਰ ਦਾ
 ਅਖੀ ਮੀਟਿ ਗਇਆ ਹਵਾਈ।
 ਲਖ ਆਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਲਖ
 ਅਖਿ ਫੁਰਕ ਵਿਚਿ ਸਭਿ ਦਿਖਲਾਈ।
 ਭਰਿ ਕਚਕੌਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾ
 ਪੁਰੇ ਪਤਾਲੇ ਲਈ ਕੜਾਹੀ।
 ਜ਼ਾਹਰ ਕਲਾ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈ ॥੩੬॥

ਬਾਤਨ ਥਾਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗੁਰ ਵਰਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸੁਰ ਰਬਾਬ ਦੇ ਛੇੜਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।
 ਦਸਤਗੀਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠਾ ਸੀ ਬਹਿਲੋਲ
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਧੁਨੀ ਰਾਗ ਦੀ ਏਦਾਂ ਉੱਠਿਆ ਬੋਲ।
 “ਗਾਉਣਾ ਰਾਗ ਹਰਾਮ ਹੈ ਹੈ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕਾਰ
 ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋਏ ਸੁਆਰ।
 ਨੱਚਣਾ ਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾਜਬ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਅ
 ਤਾਹੀਉਂ ਕੀਤਾ ਨਬੀ ਨੇ ਮਮਨੂਆ ਰਕਸ ਸਮਾਅ।”
 ਸੁਣੇ ਬਚਨ ਬਹਿਲੋਲ ਦੇ ਨਾਨਕ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਮਹਿਮਾ ਰਾਗ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਬੋਲੇ ਕਰ ਵੀਚਾਰ।
 “ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੀਰਤਨ ਝਰੇ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੂਰ

ਰਬੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕਰ ਅੰਦਰ ਝਰਦਾ ਨੂਰ।
 ਜੁੜਿਆਂ ਰੱਬ 'ਚ ਮਿਲਦੀ ਮਿਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਦਾਤ
 ਆਤਮ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੰਗ ਮੇਲ ਕਰਾਏ ਰਾਗ।
 ਸੰਗੀਤ ਸੁਣੋਣ ਅਬਦਾਲਾਂ ਦਾ ਵਿਚ ਅੱਲਾਹ ਦੀ ਯਾਦ
 ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੁੱਕ ਆਇਸ਼ਾ ਸੀ ਗਏ ਮੁਹੰਮਦ ਆਪ।
 ਬਣ ਜਾਏ ਕੀਰਤਨ ਜਦੋਂ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਰਲ ਰਾਗ
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਆਤਮ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋਇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਲਿਵ ਲਾਗ।”
 ਸੋਚ ਰਹੇ ਜੋ ਅਜੇ ਤੀਕ ਸੀ ਗਾਉਣਾ ਰਾਗ ਹਰਾਮ
 ਅੰਦਰੋਂ ਅੰਦਰੀਂ ਮਸਤ ਹੋਏ ਸੁਣ ਰੱਬੀ ਪੈਗਾਮ।
 ਰੋਮ ਰੋਮ ਗਿਆ ਲਰਜਿਆ ਖੜ੍ਹੇ ਸੀ ਜੋ ਅਧੀਰ
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਜਮਤ ਅੱਗੇ ਝੁਕਿਆ ਦਸਤਗੀਰ।
 ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭਨਾਂ ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕ
 ਸ਼ਰਧਾ ਰੱਖ ਬਹਿਲੋਲ ਵੀ ਬਣਿਆ ਨਾਨਕ ਸਿੱਖ।
 ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਫਕੀਰ ਇਹ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਸੱਠ ਸਾਲ
 ਨਾਨਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਚਾਰ।

ਨਿਰਭੈ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੁਰਸ਼ਦ ਬਣ ਆਉਣਾ ਵਿਚ ਬਗ਼ਦਾਦ
 ਬਹਿਲੋਲ ਥੜ੍ਹਾ ਬਣਾਇਆ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ।
 ਵਿਚ ਤੁਰਕੀ ਜੁਬਾਨ ਉਸ ਪੱਥਰ ਉੱਕਰਵਾ
 ਯਾਦਗਾਰੀ ਇਸ ਥੜ੍ਹੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਲੁਆ।
 ਅਰਬੀ ਤੁਰਕੀ ਮਿਲੀ ਇਬਾਰਤ ਹਵਾਲੇ ਅਨੁਸਾਰ
 ਲਿਖੀ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਵਿਚ **ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਚਮਤਕਾਰ**।
 “ਕੋਰਲਾ ਮੁਰਾਦ ਐਲਦੀ ਹਜ਼ਰਤ ਰੱਬਿ ਮਜ਼ੀਦ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਔਲਾ ਨਾਕਿ ਇਮਾਰਤੇ ਜਦੀਦ।
 ਯਦੀਲਰ ਇਮਦਾਦ ਐਦੂਬ ਕਿਲਦੀ ਕਿ ਤਾਰੀਖੇਨਾ
 ਯਾਪਦੀ ਨਵਾਬ ਅਜ਼ਾ ਯਰਾ ਅਬੀ ਮੁਰੀਦ ਸਈਦ। (ਸੰ. 917 ਹਿਜਰੀ)
 ਪਾਸ ਥੜੇ ਦੇ ਬੈਠ ਉਸ ਡਾਢੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ
 ਵਿਚ ਇਬਾਦਤ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦਿੱਤੇ ਸੀ ਗੁਜ਼ਾਰ।

ਹਿੰਦ ਵਾਪਸੀ—ਤਹਿਰਾਨ

ਸਿੱਧਾ ਰਾਹ ਬਗ਼ਦਾਦ ਤੋਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ ਵੱਲ ਕੰਧਾਰ
 ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਵਿਸਤਾਰ।
 ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣਾ ਨਗਰ ਹੈ ਤਬਰੇਜ ਜੋ ਵਿਚ ਈਰਾਨ

ਦਸਾਂ ਦਿਨਾਂ 'ਚੋਂ ਪੁੱਜਿਆ ਸੀ ਇਬਨ ਬਤੂਤਾ ਆਣ।
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਏਸ ਥਾਂ ਕੁਝ ਕੁ ਸਮਾਂ ਬਿਰਾਜ
 ਆਰੀਆ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਧਰਤ ਤਹਿਰਾਨ ਪੁੱਜੇ ਮਹਾਰਾਜ।
 ਵਿਚ ਤਬਰੇਜ ਦੀ ਜੰਗ 'ਚੋਂ ਸ਼ਾਹ ਇਸਮਾਇਲ ਹਾਰ
 ਭੱਜ ਆਇਆ ਤਹਿਰਾਨ ਵਿਚ ਝਲਦਾ ਵਕਤ ਦੀ ਮਾਰ।
 ਦੁੱਖ ਭੰਜਨ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਪੁੱਜੇ ਜਦ ਤਹਿਰਾਨ
 ਸ਼ਾਹ ਇਸਮਾਇਲ ਤੇ ਬੇਗਮ ਚਰਨੀਂ ਲੱਗੇ ਆਣ।
 ਬੇਅੌਲਾਦ ਜੋੜੇ ਕਰੀ ਬਿਨਤੀ ਪੁੱਤਰ ਹੇਤ
 ਗਰਭਵਤੀ ਬੇਗਮ ਹੋਈ ਗੁਰ ਚੋਲਾ ਕੀਤਾ ਭੇਂਟ।
 ਪਾਦਰੀ, ਪਾਰਸੀ, ਪੀਰ, ਫੱਕਰ ਸਰਨੀ ਆਏ ਹਜ਼ੂਰ
 ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਸ਼ੰਕੇ ਕੀਤੇ ਦੂਰ।
 ਸ਼ਾਹ ਇਸਮਾਇਲ ਰਾਜ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਫਰਯਾਦ
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, “ਕੁਝ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਮਿਲੇਗਾ ਰਾਜ”।
 ਤਹਿਰਾਨ ਧਰਤੀ ਜਨਮੇ ਸੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ ਮਹਾਨ
 ਪਹਿਲਾ ਸੀ ‘ਫਿਰਦੌਸੀ’ ਦੂਜਾ ਹੈ ਸੀ ‘ਉਮਰ ਖਯਾਮ’।
 ਲੰਬਾ ਪੈਂਡਾ ਤਹਿ ਕਰ ਗੁਰ ਦੇ ਕੇ ਸਤਿ ਪੈਗਾਮ
 ‘ਹਾਰੂੰ-ਅਲ-ਰਸੀਦ ਖਲੀਫਾ’ ਕਬਰ 'ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਮਸਹਦ

ਮਸਹਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਅਰਥ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ
 ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਲੋਕ ਚੱਲ ਕਰਨ ਜ਼ਿਆਰਤ ਆ।
 ਮਸਹਦ ਮਹਾਂਨਗਰ ਜੋ ਰਾਜਧਾਨੀ ਖੁਰਾਸਾਨ
 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰ ਰਿਹਾ ਸੀਆ ਮੁਸਲਮਾਨ।
 ਸੀਆ ਲੋਕਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ ਆਣ
 “ਹਜ਼ਰਤ ਅਲੀ ਪੈਗੰਬਰ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋ ਈਮਾਨ।”
 ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, “ਪੈਗੰਬਰ ਜੋ ਲਿਆਂਦੇ ਉਸਦਾ ਪੈਗਾਮ
 ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਪੈਗਾਮ 'ਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦ੍ਰਤ ਕਰਨਾ ਧਿਆਨ।”
 ‘ਸੀਆ ਜਾਂ ਸੁੰਨੀ ਹੋ’ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਸਭ ਵਿਚ ਇਕ ਨੂਰ ਵਿਦਮਾਨ।”
 ਖੁਦੀ ਅਤੇ ਤਕੱਬਰੀ ਕਰਕੇ ਮਨਾਂ 'ਚੋਂ ਦੂਰ
 ਨੇੜੇ ਹੋ ਦਿਸ ਅਵਦਾ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ।
 ਰੌਸ਼ਨ ਕਰੇ ਨ੍ਹੇਰੇ ਚਿਰਾਗ ਮੇਟ ਖੁਦੀ ਹੰਕਾਰ
 ਕੁਝ ਕੁ ਸਮਾਂ ਠਹਿਰ ਕਰ ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਕੰਧਾਰ।

ਕੰਧਾਰ

ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਿਸਤਾਨ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਹੈ ਕੰਧਾਰ ਸਥਿਤ
 ਕਾਬੁਲ ਮਗਰੋਂ ਦੂਜਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਹਿਰ ਨੇ ਮੰਨਣ ਇਸ।
 ਸ਼ਹਿਰ ਕੰਧਾਰ ਵਸਾਇਆ ਸਿਕੰਦਰ ਮਹਾਨ
 ਮੁੱਖ ਵਸੋਂ ਪੁਸ਼ਤੈਨਾਂ ਦੀ ਪਸ਼ਤੋ ਬੋਲੇ ਆਣ।
 ਸੂਫੀ ਯਾਰ ਵਲੀ ਪਾਸ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਦਾਤਾਰ
 ਮਜ਼ਹਬੀ ਫ਼ਤਵੇ ਵਿਤਕਰਿਆਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਬੇਜ਼ਾਰ।
 ਤੱਕਿਆ ਨੂਰੀ ਮੁੱਖੜਾ ਪੀਰ ਜੋ ਨਾਲ ਧਿਆਨ
 ਬਿਰਤੀ ਬਦਲੀ ਅੰਦਰੋਂ ਸ਼ਰਧਾ ਉਸਦੀ ਆਣ।
 ਪੁੱਛਿਆ, “ਪੀਰ ਹੈ ਕੌਣ ਤੁਧ ?” ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਕਰਤਾਰ”
 ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਇਆ ਨਦਰੀ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲ।
 ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਜੋ ਦੇਖਣ ਦੀ ਸੀ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭਾਲ
 ਧੰਨ ਭਾਗ ਸਮਝੇ ਉਸਨੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਘਾਲ।
 ਕਦਮਬੋਸੀ ਕਰ ਬੋਲਿਆ ਵਲੀ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ
 ਆਖਿਆ, “ਮਾਰਗ ਸਤਿ ਦੀ ਦਸੋ ਸੋਝੀ ਸਾਰ!”
 ਗੁਰਮਤਿ ਦੀ ਸੋਝੀ ਬਖ਼ਸ਼ ਬੰਦਗੀ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰੇਰ
 ਨਿਸ਼ਾ ਕਰਾਈ ਵਲੀ ਦੀ ਕੱਟੇ ਮਾਇਆ ਫੇਰ।
 ਵਿਚ ਕੰਧਾਰ ਦੇ ਬਖ਼ਸ਼ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੀਅ ਦਾਨ
 ਰਾਜਧਾਨੀ ਅਫ਼ਗ਼ਾਨਿਸਤਾਨ ਦੀ ਕਾਬੁਲ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਕਾਬਲ

ਜ਼ਹੀਰੂਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਬਾਬਰ ਦੀ ਆਰਾਮਗਾਹ
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਮਹਿਲਾਂ ਨੇੜੇ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਡੇਰਾ ਜਾ।
 ਬਾਬਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਸੀ ਕਾਬਲ ਪੁੱਜੇ ਜਦ
 ਭੇਰੇ ਦੀ ਮੁਹੰਮ ਤੋਂ ਸੀ ਬਾਬਰ ਮੁੜਿਆ ਤਦ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਸੁਣ ਕੇ ਆਵਾਜ਼
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਫ਼ਕੀਰ ਪੁੱਜ ਕੇ ਬੈਠੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸ
 ‘ਰਾਗ ਸੂਹੀ ਕੁਚੱਜੀ’ ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰ ਕੇ ਆਪ
 ਬੇਸ਼ੁਰੀ ਡੋਹਾਗਣ ਦੀ ਨਾਨਕ ਪਾਈ ਬਾਤ।
 ਮੰਵ ਕੁਚੱਜੀ ਅੰਮਾਵਣਿ ਡੋਸੜੇ
 ਹਉ ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਜਾਉ ਜੀਉ॥

ਇਕ ਦੂ ਇਕਿ ਚੜਦੀਆ
 ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥
 ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ
 ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵੜੀਏਹਿ ਜੀਉ ॥
 ਸੇ ਗੁਣ ਮੰਵੁ ਨ ਆਵਨੀ
 ਹਉ ਕੈ ਜੀ ਦੋਸ ਧਰੇਉ ਜੀਉ ॥
 ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਾ
 ਹਉ ਕਿਆ ਕਿਆ ਘਿਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥
 ਇਕਤੁ ਟੋਲਿ ਨ ਅੰਬੜਾ
 ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤੇਰੈ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥
 ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਰੰਗੁਲਾ
 ਮੋਤੀ ਤੈ ਮਾਣਿਕੁ ਜੀਉ ॥
 ਸੇ ਵਸਤੂ ਸਹਿ ਦਿਤੀਆ
 ਮੈ ਤਿਨ੍ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਚਿਤੁ ਜੀਉ ॥
 ਮੰਦਰ ਮਿਟੀ ਸੰਦੜੇ
 ਪਥਰ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ਜੀਉ ॥
 ਹਉ ਏਨੀ ਟੋਲੀ ਭੁਲੀਅਸੁ
 ਤਿਸੁ ਕੰਤ ਨ ਬੈਠੀ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥
 ਅੰਬਰਿ ਕੁੰਜਾ ਕੁਰਲੀਆ
 ਬਗ ਬਹਿਠੇ ਆਇ ਜੀਉ ॥
 ਸਾ ਧਨ ਚਲੀ ਸਾਹੁਰੈ
 ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਅਗੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
 ਸੁਤੀ ਸੁਤੀ ਝਾਲੁ ਥੀਆ
 ਭੁਲੀ ਵਾਟੜੀਆਸੁ ਜੀਉ ॥
 ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਹੁ ਮੁਤੀਅਸੁ
 ਦੁਖਾ ਕੂੰ ਧਰੀਆਸੁ ਜੀਉ ॥
 ਤੁਧੁ ਗੁਣ ਮੈ ਸਭਿ ਅਵਗਣਾ
 ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
 ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ
 ਮੈ ਡੋਹਾਗਣਿ ਕਾਈ ਰਾਤਿ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 753)

ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਆਵਾਜ਼ ਪਈ ਜੋ ਬਾਬਰ ਕੰਨੀਂ ਜਾ
 ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾ ॥

ਚੱਕੀ ਪੀਹਣੇ ਲਾਇਆ ਤਦ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ
 ਮੰਨੀ ਜਾਏ ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਠਿਨ ਮੁਸ਼ੱਕਤ ਕਾਰ।
 ਨਾਲ ਕੈਦੀਆਂ ਜਾ ਬਹੇ ਗੁਰੂ ਰਬਾਬੀ ਨਾਲ
 ਬਾਕੀ ਪੀਹਣ ਚੱਕੀਆਂ ਬਾਬੇ ਲਿਵ ਜੁੜੀ ਦਇਆਲ।
 ਚੱਕੀ ਆਪੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾ ਫੈਲੀ ਚਰਚਾ ਬਾਹਰ
 ਮਸਤਾਨਾ ਜੋਗੀ ਖੁਦਾਇਆ ਜੱਗ 'ਚ ਹੋਇਆ ਜ਼ਾਹਰ।
 ਬਾਬਰ ਤੱਕਿਆ ਜਾਇਕੇ 'ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਈਂ ਫਕੀਰ'
 ਜਾਣ ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਮਨ ਬੇਧੀਰ।
 ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਸੱਦਾ
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਨਿਰਦੋਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰੋ ਰਿਹਾਅ।”
 ਬਾਬਰ ਮੰਨ ਆਦੇਸ਼ ਗੁਰ ਛੱਡੇ ਸਭ ਫਕੀਰ
 ਪੁੱਜੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ।

ਭੰਗ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਬਾਬਰ ਆਦੇਸ਼
 ‘ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਪੀਂਦੇ ਅਸੀਂ’ ਗੁਰ ਬੋਲੇ ਬਿਨ ਡਰ ਝੋਪ।
 “ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜੋ ਮਸਤੀਆਂ ਫਿਰ ਕਿੱਦਾਂ ਦਾ ਸਰੂਰ ?”
 ਗਾਇਨ ਕੀਤਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਰੰਗ ਇਲਾਹੀ ਨੂਰ!

ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥

ਮੈਂ ਦੇਵਾਨਾ ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ ॥

ਕਰ ਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ ॥

ਮੈਂ ਦਰਿ ਮਾਗਉ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੧॥

ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ ॥

ਮੈਂ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੇਸਰਿ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗਮੈ ਹਰਣਾ

ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਹਣਾ ॥

ਚੰਦਨ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਇਨੇਹੀ

ਸਰਬੇ ਪਰਮਲੁ ਕਰਣਾ ॥੨॥

ਪਿਆ ਪਟ ਭਾਂਡਾ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥

ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵੇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੩॥੧॥੨॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ-721)

ਜਾਣੇ ਭਾਵ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਬਾਬਰ ਹੋਆ ਨਿਹਾਲ

ਰੱਖਿਆ ਬਾਬੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭਰ ਹੀਰੇ ਮੋਤੀਆਂ ਥਾਲ।

ਕਿਹਾ, “ਸੁਲਤਨਤ ਹਿੰਦ ਲਈ ਦਿਉ ਅਸੀਸ ਦਇਆਲ।”
ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਹਜ਼ੂਰ ਤਦ ‘ਭਲੀ ਕਰੂ ਕਰਤਾਰ’।

“ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵਰਤਣਾ ਮਜ਼ਲੂਮਾਂ ਦੇ ਸੰਗ
ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਪੂਰੀ ਹੋਊ ਉਮੰਗ।
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦ ਪਾਉਣ ਦਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ‘ਸਾਹਿਬ ਰਜਾਇ’
ਕਰਨਾ ਅਦਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਦਿਲ ਰੱਖ ਖੌਫ਼ ਖੁਦਾਇ।”
‘ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੀ ਵਾਰ’ ’ਚੋਂ ਮਿਲੇ ਹਵਾਲਾ ਠੀਕ
ਮੰਨਦੇ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਬਰ ਸੰਗ ਮਿਲਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ।

ਬਾਬਰ ਕੇ ਬਾਬੇ ਮਿਲੇ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਸਭ ਨਬਾਬ ਨਿਵਾਇਆ।
ਪਤਿਸਾਹਾ ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜੇ ਜੋਗ ਭੋਗ ਛਡਿ ਚਲਿਤੁ ਰਚਾਇਆ।
ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਰਾਜੁ ਘਰਿ ਆਇਆ।
ਕਾਦਰ ਹੋਇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਏਹ ਭਿ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਂਗੁ ਬਣਾਇਆ।
ਇਕਨਾ ਜੋੜ ਵਿਛੋੜਦਾ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਆਣਿ ਮਿਲਾਇਆ।
ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ॥੨੧॥

ਸੰਵਰੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ
ਅੱਜ ਵੀ ਪੈੜਾਂ ਉਹ ਦੀਆਂ ਨੂੰ ਤਰਸ ਰਹੇ ਨੇ ਲੋਕ।
ਛੋਹ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪਾ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਚੱਕੀ ਦੇ ਸੁਭਾਗ
ਮਸਤਾਨਾ ਜੋਗੀ ਲੋਕੀਂ ਅੱਜ ਵੀ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।
ਕਾਬਲ ਦੀ ਭੋਂ ਤਾਰ ਕੇ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਜਲਾਲਾਬਾਦ
ਇਤਿਹਾਸਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਿਆ ਬਾਬੇ ਦੀ ਯਾਦ।
ਥੋੜੀ ਦੂਰੀ ਉੱਤਰ ਪੱਛਮ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਅਸਥਾਨ
ਨਾਲ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਲਾ ਗੁਰੂ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ
ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਚਸ਼ਮਾ ਬੰਜਰ ਧਰਤੀ ਲਾ ਭਾਗ।
ਵੈਸਾਖੀ ਦੇ ਪੁਰਬ ’ਤੇ ਸੰਗਤ ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ
‘ਚਸ਼ਮਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ’ ’ਤੇ ਹੋਏ ਇਕੱਠੀ ਆਣ।
ਜੋੜ ਮੇਲੇ ਨੇ ਲਗਦੇ ਗੁਰ ਭਾਗ ਲਾਏ ਜਿਸ ਥਾਂਵ
ਖ਼ੈਬਰ ਦਰਾ ਲੰਘ ਗੁਰ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਪਿਸ਼ਾਵਰ

ਨਾਨਕ ਸਮੇਂ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਦਾ ਪਰਸ਼ਾਵਰ ਸੀ ਨਾਂ
ਇਹੀ ਨਾਮ ਬਾਬਰ ਆਪਣੀ ‘ਤੇਜ਼ਕ’ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ।

ਗੋਰਖ ਹੱਟੜੀ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਦੀ ਵੱਡੀ ਇਕ ਸਰਾਂ
 ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਜੋ ਵੱਡਾ ਬੋਧੀ ਥਾਂ।
 ਸੌ ਫੁੱਟ ਦੇ ਆਕਾਰ ਦਾ ਵੱਡਾ ਬੋਧੀ ਰੁੱਖ
 ਘਣ ਸ਼ਾਖਾ ਸੰਘਣੀ ਛਾਯਾ ਵੱਲ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਮੁੱਖ।
 ਬੋਧੀ ਲੋਕ ਸੀ ਆਂਵਦੇ ਮੰਨ ਜਗ੍ਹਾ ਇਹ ਖ਼ਾਸ
 ਬੈਠੇ ਇਸ ਥੱਲੇ ਗੌਤਮ, ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਸੰਗ ਗੁਰ ਜਦ ਡੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ
 ਗੋਰਖਪੰਥੀ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸੀ ਤਦੋਂ ਇਹ ਥਾਂ।
 ਸੀ ਟਿਕਾਣਾ ਜੋਗੀਆਂ ਦਾ 'ਗੋਰਖ ਹੱਟੜੀ' ਨਾਮ
 ਕੀਤੀ ਗੋਸ਼ਟ ਸਤਗੁਰੂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਧਾਮ।
 ਮਨ ਅੰਦਰ ਘਰ ਕਰ ਗਈ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਸੋਚ
 ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ 'ਗੁਰ ਹੱਟੜੀ' ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਲੋਕ।
 ਮੋਚੀ ਇਕ ਪੇਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਨਾਂ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ
 ਸੁਣ ਕੇ ਬਚਨ ਅਮੁਲ ਗੁਰ ਬਣਿਆ ਸ਼ਰਧਾਵਾਨ।
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਲਈ ਜੋਤਾ ਨਵਾਂ ਬਣਾ
 ਪੈਰੀਂ ਨਵਾਂ ਪੁਆ, ਪੁਰਾਣਾ ਝੋਲੀ ਲਿਆ ਪਵਾ।
 ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੰਜ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਰੱਖਿਆ ਓਸ ਸੰਭਾਲ
 ਬਾਬਾਣੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵਤ ਰੱਖਿਆ ਨਸਲਾਂ ਪਾਲ।
 ਵਿਚ ਪਿਸ਼ਾਵਰ ਜਗ੍ਹਾ-ਜਗ੍ਹਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਛੱਟਾ ਮਾਰ
 ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਤਹਿ ਕਰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ।

ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ Unistar Books Pvt Ltd.

ਇਥੋਂ ਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਵਲੀ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ
 ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਸੰਬੰਧ ਜੋ ਸੱਯਦ ਘਰਾਣੇ ਨਾਲ।
 ਦੈਵੀ ਤਾਕਤਾਂ ਸੰਗ ਅੱਜ ਹੋਰ ਕੱਲ੍ਹ ਕੁਝ ਹੋਰ
 ਬਣਿਆ ਔਲੀਆ ਪੀਰ ਉਹ ਰਿਧੀ-ਸਿਧੀ ਜ਼ੋਰ।
 ਕਰਨੀ ਦਾ ਸਿਰਮੌਰ ਹਸਨ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨਾ ਝਾਲ
 ਨਾਮ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਹੀ ਪਿਆ ਨਗਰ ਹਸਨ ਅਬਦਾਲ।
 ਹਿਊਨਸਾਂਗ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ ਪਹਿਲਾ ਬੋਧੀ ਅਸਥਾਨ
 ਨਾਗਰ ਰਾਜਾ ਅਲਾਪਤਰਾ ਦਾ ਸਰੋਵਰ ਆਣ।
 ਇਰਦੇ-ਗਿਰਦ ਪਹਾੜੀਆਂ ਹਿਊਨਸਾਂਗ ਅਨੁਸਾਰ
 ਖੰਡਰ ਮਿਲਣ ਸਟੂਪਾਂ ਤੇ ਨਾਲ ਬੋਧੀ ਵਿਹਾਰ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ, ਸੀ ਜਦੋਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਡੰਗਰ ਚਾਰ
ਦੁੱਖ ਕੀਤਾ ਦਰਪੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਦਾਤਾਰ।
ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਉਸਦਾ ਕਰਾਮਾਤੀ ਰਿਧ-ਸਿਧ
ਅਲੀਯਾਰ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਨਾਮ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।
ਪਿੱਛਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਦਾ ਸੀ ਕਾਬਲ ਕੰਧਾਰ
ਕੱਟੜ ਸ਼ਰਾ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਕਰਨ ਆਇਆ ਪਰਚਾਰ।
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਆਣ ਨਿਢਾਲ
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਦਾਨਿਆਂ! ਚੜ੍ਹ ਜਾ ਉਸ ਪਹਾੜ।
ਚਸ਼ਮਾ ਇਕ ਸੁਹਾਵੜਾ ਸ਼ੀਤਲ ਨੀਰ ਸ਼ਫਾਫ
ਕਿਸਮਤ ਦੇ ਉਸ ਵਲੀ ਕੋਲ ਜਾਉ ਬੁਝਾਉ ਪਿਆਸ।”

ਤੱਕਿਆ ਹੰਕਾਰੀ ਵਲੀ ਮਰਦਾਨਾ ਚਸ਼ਮੇ ਪਾਸ
ਚੜ੍ਹ ਪਹਾੜੀ ਪੁੱਜਿਆ ਸੀ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਆਸ।
ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਨਕ ਪੀਰ ਦੀ ਸੁਣੀ ਸੀ ਉਸ ਚੁਫੇਰ
ਨੀਤ ਬਦਲਦੇ ਵਲੀ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਲੱਗੀ ਦੇਰ।
ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਵੀ ਪੀਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਨੀਰ
ਉਤਰ ਪਹਾੜੀਉਂ ਲੱਥਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋ ਅਧੀਰ।
ਲੇਕਿਨ ਬਾਬੇ ਘੱਲਿਆ ਮੁੜ ਉਸ ਵਲੀ ਕੋਲ
ਪਾਣੀ ਕੀ ਪਿਲਾਵਣਾ ਸੀ ਬੋਲੇ ਤਿੱਖੇ ਬੋਲ।

“ਲੱਗਿਆ ਫਿਰਨੈ ਮਗਰ ਤੂੰ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਜਿਸ ਨਾਲ
ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਦੂਰ ਦੀ ਨਾ ਪਾਣੀ ਸਕੇ ਪਿਆਲ।
ਮੁੜ ਮੁੜ ਲੈਣ ਕੀ ਆਵਨੈ ਉੱਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ
ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਜਾ ਉਸ ਕੋਲ।”

ਸੁਣ ਨਾ ਸਕਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਵਲੀ ਦੇ ਮੰਦੜੇ ਬੋਲ
ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕੁਲ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਉਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੋਲ।
ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪ ਦਾ ਸਤਿਆ ਕੁਝ ਸਤਾਇਆ ਪਿਆਸ
ਪਲ ਨਾ ਵਾਜਬ ਸਮਝਿਆ ਖੜ੍ਹਨਾ ਵਲੀ ਪਾਸ।
ਸਾੜੇ ਕੀਨੇ ਘੁਣ ਖਾਧਾ ਤੱਕ ਕੇ ਵਲੀ ਚਰਿੱਤ੍ਰ
ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਬੱਸ ਮਰਦਾਨਾ ਗਿਆ ਪਹਾੜੀ ਉਤਰ।
ਥੱਕਿਆ ਮਾਂਦਾ ਲੜਖੜਾਂਦਾ ਲੈਂਦਾ ਉੱਭੇ ਸਵਾਸ
ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਵੱਡ-ਬਲੀ ਤੋਂ ਮੁੜਿਆ ਹੋ ਬੇਆਸ।
ਨਿੰਮੋਝੁਣਾ ਤਿਹਾਇਆ ਦੁੱਖੜਾ ਰੋਇਆ ਗੁਰ ਪਾਸ
ਈਰਖਾਲੂ ਵਲੀ ਦਾ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ਉਘਾੜਿਆ ਖਾਸ।

ਅਰਜ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪੀਣ ਨਾਹ ਦਿੱਤਾ ਦੇ ਘੁੱਟ ਨੀਰ
ਕਹਿੰਦਾ, “ਮੰਗ ਲੈ ਉਸੇ ਤੋਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਗੁਰ ਪੀਰ।”
ਕਰੁਣਾਨਿਧ ਬੋਲੇ ਤਦੋਂ ਵੱਲ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰ ਰੁਖ
“ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਉ ਜਾਇ ਕੇ ਸਾਹਮਣਾ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕ।”
ਜਿਉਂ ਹੀ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕਿਆ ਕਹ ਦਾਨੇ ‘ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ’
ਠੰਢੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਦੀ ਸੋਮਿਉਂ ਫੁੱਟੀ ਧਾਰ।

ਜੀਵ ਨਿਭਾਗੇ ਸੁੱਖ ਵਾਂਗ ਚਸਮਾ ਸੁੱਕਿਆ ਪੀਰ
ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਵਹਿ ਤੁਰਿਆ ਸਭ ਕੁਦਰਤੀ ਨੀਰ।
ਤੱਕਦਿਆਂ ਕੌਤਕ ਵਲੀ ਅਤਿ ਹੋਇਆ ਕਹਿਰਵਾਨ
ਮਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਰੋੜ੍ਹਿਆ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਪਾਖਾਣ।
ਪੱਥਰ ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਆਂਵਦਾ ਤੱਕ ਉਪਰੋਂ ਬੇਰੋਕ
ਆਤਮ ਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਰੋਕ।
ਪੱਥਰ ਵਿਚ ਪੰਜਾ ਧਸਿਆ ਬਣਿਆ ਹੱਥ ਨਿਸ਼ਾਨ
ਸੰਗ-ਦਿਲ ਵਲੀ ਪੀਰ ਦਾ ਚੂਰ ਹੋਇਆ ਅਭਿਮਾਨ।
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਹਾ, “ਵਲੀ ਜੀ ਛੱਡੋ ਖੁਦੀ ਗੁਮਾਨ
ਘਰ ਚੱਲ ਆਏ ਮੁਸਾਫਰ ਨੂੰ ਰੂਪ ਖੁਦਾ ਦਾ ਜਾਣ।
ਜੁਹਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤ ਧਰਮ ਕਰ ਪਾਲ
ਖ਼ਿਦਮਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ।
ਖ਼ਫਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਉੱਤੇ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਖੁਦ ਖ਼ਫਾ
ਲੋਕਿਨ ਖ਼ਿਦਮਤਗਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦੈ ਖੁਸ਼ ਖੁਦਾ।”
ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੰਨ ਪੀਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ ਆ
ਮਿਹਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਗੁਰ ਕਿਹਾ ਇੰਜ ਫੁਰਮਾ।
“ਜਦ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ ਪਾਵਨ ਇਹ ਸਥਾਨ
ਤੇਰਾ ਵੀ ਜਗਦਾ ਰਹੂ ਦੀਵਾ ਏਸ ਜਹਾਨ।”
ਅੱਜ ਵੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਵਿਚ ਲੋਕ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਵਡਭਾਗਾ ਮਹਿਸੂਸਦੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਧਰ ਧਿਆਨ।
ਜਿਸ ਥਾਂ ਬਾਬੇ ਰੋਕਿਆ ਸੀ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਪਾਖਾਣ
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾ ਸਾਹਿਬ ਸੋਹੇ ਉਸ ਸਥਾਨ।
ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਜ਼ਿਹਲਮ ਵੰਨੀ ਮੋੜਿਆ ਗੁਰੂ ਮੁਹਾਣ
‘ਟਿੱਲਾ ਬਾਲ ਗੰਦਾਈ’ ਪਾਸ ਨਾਨਕ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ

ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਿਹਾ ਖ਼ਾਸ
ਨਾਥ ਜੋਗੀਆਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਆ ਕੇ ਵਾਸ।
ਬੜਾ ਸੰਜਮੀ ਸਾਧ ਇਕ ਲਛਮਣ ਸੀ ਉਸ ਨਾਮ
ਲਛਮਣ ਜਤੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੀ ਤਨ ਮਨ ਪਾਈ ਲਗਾਮ।
ਕਥਾ ਇਕ ਪ੍ਰਚਲਤ ਹੈ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਆਮ
ਰਤੀ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁੰਦਰੀ ਆਈ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਣ।
ਬੋਲੀ, “ਕੋਈ ਨਾ ਗੁੰਦਦਾ ਡਰਦਾ ਉਸ ਦੇ ਵਾਲ
ਤਾਂ ਕਿ ਜਾਏ ਨਾ ਜਕੜਿਆ ਵਿਚ ਰਤੀ ਦੇ ਜਾਲ।”
ਦੱਸਦੇ ਨੇ ਲਛਮਣ ਜਤੀ ਬਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ
ਗੁੰਦੀਆਂ ਮੇਢੀਆਂ ਉਹਦੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤ ਚਿੱਤ ਅਡੋਲ।
ਸੰਜਮੀ ਜਤੀ ਨੇ ਮੇਢੀਆਂ ਗੁੰਦੀਆਂ ਸੀ ਜਿਸ ਥਾਂਵ
‘ਟਿੱਲਾ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ’ ਪਿਆ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਂਵ।
ਉਸੇ ਟਿੱਲੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਉਤਾਰ
ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਜਾ ਬਹੇ ਜੱਗ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਵੱਜੀ ਧੁਨ ਰਬਾਬ ਦੀ ਉਪਜੇ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗ
ਮੌਲ ਉੱਠੀ ਮਨ ਦੀ ਵਾੜੀ ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੰਗ।
ਟਿੱਲੇ ਨੇੜਿਓਂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨਹਦ ਇਲਾਹੀ ਰਾਗ
ਵਿਚ ਵਿਸਮਾਦੀ ਰੰਗ ਮਨ ਖਿੜਿਆ ਹਰਿਆ ਬਾਗ।
ਡੇਰੇ ਦੇ ਸਭ ਜੋਗੀਆਂ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਤਦ ਆਣ
ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਧਰਮ ਦੀ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਆਣ।
ਟਿੱਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਨਾਲ
ਅੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਇਆ ਕੀਤੀ ਸੇਵ ਸੰਭਾਲ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠ ਕੇ ਗੁਰ ਨਿਤਨੇਮ ਅਨੁਸਾਰ
ਗਉੜੀ ਚੇਤੀ ਵਿਚ ਗਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ!

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ
ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੈ ਖਿੰਬਾਤਾ॥
ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸਿ ਕੀਜਹਿ ਰਾਵਲ
ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੀਜੈ ਡੰਡਾਤਾ॥੧॥
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਵਸਿਤਾ॥
ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਦੂਜਾ ਹੋਰੁ ਨਾਸਤਿ
ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿਤਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਮੁੰਡਿ ਮੁੰਡਾਇਐ ਜੇ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ
 ਹਮ ਗੁਰੁ ਕੀਨੀ ਗੰਗਾਤਾ ॥
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸੁਆਮੀ
 ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਅੰਧਾਤਾ ॥੨॥
 ਕਰਿ ਪਟੰਬੁ ਗਲੀ ਮਨੁ ਲਾਵਸਿ
 ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਜਾਵਸਿਤਾ ॥
 ਏਕਸੁ ਚਰਣੀ ਜੇ ਚਿਤੁ ਲਾਵਹਿ
 ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਕੀ ਧਾਵਸਿਤਾ ॥੩॥
 ਜਪਸਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਚਸਿ ਮਨਾ ॥
 ਕਾਹੇ ਬੋਲਹਿ ਜੋਗੀ ਕਪਟੁ ਘਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕਾਇਆ ਕਮਲੀ ਹੰਸੁ ਇਆਣਾ
 ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਣੀਤਾ ॥
 ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਗੀ ਦਾਝੈ
 ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਣੀਤਾ ॥੪॥੩॥੧੫॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 155-156)

ਡੇਰੇ ਦੇ ਸਭ ਜੋਗੀਆਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਦ ਆਣ
 ਚਰਚਾ ਕੀਨੀ ਧਰਮ ਦੀ ਨਾਨਕ ਵੈਦ ਸੁਜਾਣ।
 “ਬਦਅਮਲਾਂ ਬਦਫੈਲੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ
 ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਧਰਮ।”
 ਕਿਰਤ ਕਰਨ ਵੰਡ ਖਾਣ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼
 ਇਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਆਦੇਸ਼।
 ਹੱਥਾਂ-ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਂ ਸੀ ਰਖਣ ਦਾ ਰਿਵਾਜ
 ਕਈ ਜਗ੍ਹਾ ਸੀ ਰੱਖਦੇ ਵਜੋਂ ਸਦੀਵੀ ਯਾਦ।
 ਇਸ ਟਿੱਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਪਈ ਸ਼ਿਲਾ ਇਕ ਰਮਣੀਕ
 ਚਰਨ ਚਿੰਨ੍ਹ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉੱਕਰੇ ਹਾਲੀ ਤੀਕ।
 ਰਾਂਝੇ ਵੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਤਖ਼ਤ ਹਜ਼ਾਰਿਉਂ ਆ
 ਬਾਲ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਕੋਲੋਂ ਹੈ ਸੀ ਜੋਗ ਲਿਆ।
 ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪੁੱਜ ਕੇ ਏਸ ਸਥਾਨ
 ਪਾਵਨ ਯਾਦ 'ਚ ਨਾਨਕ ਦੀ ਉਸਾਰਿਆ ਗੁਰਧਾਮ।
 ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਨੇੜ ਹੀ ਸੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ਰੁਹਤਾਸ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਆ ਪੁੱਜੇ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਪਾਸ।

ਰੁਹਤਾਸ

ਨਿਤਾ-ਪ੍ਰਤੀ ਦੇ ਨੇਮ ਨਾਲ ਬੈਠ ਰਹੇ ਵਿਚ ਯਾਦ
ਸੁਣਦਿਆਂ ਸੰਗਤ ਆ ਜੁੜੀ ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ।
ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਮਗਰੋਂ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਰਸਾਲ
ਸੰਗਤ ਨੇ ਤਦ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ਤੰਗੀ ਜ਼ਾਹਰ।
ਸਤਗੁਰ ਸੋਟਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿਰਪਾ ਸਮਝ ਅਕਾਲ
ਵਹਿ ਨਿਕਲੀ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਜਲ ਦੀ ਧਾਰ।
ਸੁਣ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਆਏ ਸਭ ਉੱਥੇ ਹੁੰਮ-ਹੁੰਮਾ
ਦਿੱਤਾ ਏਸ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਚੋਆ ਸਾਹਿਬ ਨਾਂ।
ਕਿਲ੍ਹਾ ਉਸਾਰਿਆ ਸ਼ੇਰ ਖਾਂ ਫੌਜੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਭਾਂਪ
ਪਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਉਹਨੇ ਜਾਂਚ।
ਵਲਗਣ ਵਿਚ ਚਸ਼ਮਾ ਵਲਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕੰਧ ਉਸਾਰ
ਰੱਖਣਾ ਚਾਹਿਆ ਏਸ ਨੂੰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਵਾਰ।
ਲੇਕਿਨ ਕਰਨੀ ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਓਸ ਅਨੁਸਾਰ
ਅੰਦਰੋਂ ਚਸ਼ਮਾ ਸੁੱਕਿਆ ਵਗਿਆ ਬਾਹਰ-ਵਾਰ।
ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਚਸ਼ਮੇ 'ਤੇ ਲੱਗਾ ਜਦੋਂ ਨਾ ਦਾਅ
ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਅ।
ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਾਲ 'ਚ ਆਣ
ਸੁੰਦਰ ਇਕ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਦ ਨਿਰਮਾਣ।
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚੋਆ ਸਾਹਿਬ' ਪਾਕ ਪਵਿੱਤਰ ਖ਼ਾਸ
'ਖਾਲਸਾ ਮਾਤ' ਵੀ ਜਨਮੇ ਸੀ ਇਸੇ ਨਗਰ ਰੁਹਤਾਸ।

ਭੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜ਼ਿਹਲਮ ਪਾਰ
ਜੀਵਨ ਪੰਧ ਸੁਝਾਉਂਦੇ ਰੁਕ ਗਏ ਕਰਤਾਰ।
ਭੇਰੇ ਦੇ ਵਿਚ ਤੱਕਿਆ ਨਾਨਕ ਨੇ ਇਕ ਪੀਰ
ਸਿਰ 'ਤੇ ਵਾਂਗ ਸੁਹਾਗਣਾਂ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਉਸ ਚੀਰ।
ਵਾਂਗ ਤੀਵੀਆਂ ਸਤਗੁਰ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਣਾਮ
ਰੱਖਿਆ ਉਸ ਫ਼ਕੀਰ ਸੀ 'ਸ਼ਾਹ ਸੁਹਾਗਣ' ਨਾਮ।
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਨਾ ਸੋਹੰਦੇ ਕੂੜ ਅਡੰਬਰ ਵੇਸ
ਵਿਚ ਲਿਬਾਸ ਦੀ ਕੈਦ ਨਾ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ ਦਰਵੇਸ਼।”
ਨਾਨਕ ਸੱਚ ਸੁਹਾਗਣ ਦੇ ਲੱਛਣ ਉਸ ਦਰਸਾ
ਜਾਣੇ ਕੁਰਾਹੋਂ ਰੋਕਿਆ ਪਾ ਕੇ ਸੱਚ ਦੇ ਰਾਹ।
ਸੁੱਤੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗ ਲਾ ਕਰਦੇ ਜਨ ਕਲਿਆਣ

ਰੋਗੀ ਮਨਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਹਰ 'ਜੈਸੁਖ' ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
 'ਕੇਰ ਭਾਗ' ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਲੋਕੀਂ ਇਹ ਥਾਂ ਲੋਕ
 ਡਿੱਠਾ ਇਕ ਤਪੱਸਵੀ ਵਾਂਗੂੰ ਹਮਜ਼ਾਗੋਂਸ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, "ਜੋਗੀਆ! ਐਵੇਂ ਨਾ ਧਮਕਾ
 ਪਹਿਲੋਂ ਸੋਟਾ ਅਸਾਂ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗਰਕ ਵਿਖਾ।"
 ਸੋਟੇ ਨੂੰ ਗਰਕਾਣ ਹਿਤ ਉਸ ਪੂਰਾ ਲਾਇਆ ਤਾਣ
 ਨਿਸਫਲ ਹੋ ਕੇ ਢੱਠਾ ਆ ਬਾਬੇ ਚਰਨੀਂ ਆਣ।
 ਦਿੱਤਾ ਮੰਤਰ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ਰਾਜ
 ਪੋਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਵੀ ਲੱਗੀ ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ।
 ਮਮਟੀ ਇਕ ਬਣਾ ਧਰੀ ਕਹਿੰਦੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਰ
 ਮਿੱਟੀ ਪਾ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚਸ਼ਮੇ ਨੇੜ।
 'ਕੇਰ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ' ਨਾਲ ਥਾਂ ਹੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ
 ਫੈਲ ਗਈ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੂਰੇ-ਦੂਰ।
 ਜਗ੍ਹਾ ਮੁਰੱਬੇ ਚਾਲੀ ਜਾਗੀਰ ਸਾਲਾਨਾ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ
 ਨਾਂ ਲਵਾਈ ਗੁਰੂ ਘਰ ਸ਼ੇਰ-ਏ-ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ।
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕੇਰ ਸਾਹਿਬ' ਇਥੇ ਹੈ ਆਬਾਦ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਯਾਦ।
 ਬਖਸ਼ਿਆ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਨਾਮ-ਦਾਨ ਜੀਅ-ਦਾਨ
 ਸੰਗ ਮਰਦਾਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਫਿਰ ਡਿੰਗਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।

ਡਿੰਗਾ

ਤੱਕਿਆ ਬਾਬੇ ਨੇੜ ਹੀ ਇਕ ਕੁਟੀਆ ਦੇ ਕੋਲ
 ਇਕੋ ਲੈਅ 'ਚ ਢੋਲਚੀ ਕੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ ਢੋਲ।
 ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੱਸਿਆ ਢੋਲ ਵਜਾਣ ਦਾ ਸਾਰ
 ਜੋਗੀ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਆਹਾਰ।
 ਜੋਗੀ ਚਿਲਾ ਕੱਟ ਰਿਹਾ ਇਸ ਭੋਰੇ ਵਿਚਕਾਰ
 ਕੱਲ੍ਹ ਹੀ ਹੈ ਉਸ ਆਵਣਾ ਚਿਲਾ ਕੱਟ ਕੇ ਬਾਹਰ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, "ਸੱਦ ਲਵਾਂਗੇ ਘਰ ਤੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੋਲ
 ਢੋਲ ਵਜਾਵਣ ਦੀ ਪਈ ਜਦੋਂ ਅਸਾਨੂੰ ਲੋੜ।"
 ਸੁਣਦਿਆਂ ਢੋਲੀ ਪਿਆ ਵਾਪਸ ਆਪਣੀ ਰਾਹ
 ਨੇੜੇ ਹੀ ਉਸ ਥਾਂ ਗੁਰ ਆਸਣ ਲਿਆ ਲਗਾ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜੋ ਨਿਕਲਿਆ ਜੋਗੀ ਚਿਲਿਉਂ ਬਾਹਰ
 ਪੁੱਜਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਨ ਹਿਤ ਜੋਗੀ ਦਾ ਦੀਦਾਰ।

ਜੋਗੀ ਹਉਕਾ ਭਰਦਿਆਂ ਡਿੱਗਾ ਖਾ ਕੇ ਗਸ਼
 ਮਰਦਾਨਾ ਲੈ ਆਇਆ ਢੋਲ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੱਦ।
 ਢੋਲ ਵਜਦਿਆਂ ਸਾਰ ਲੋਕ ਆਏ ਹੁੰਮ-ਹੁੰਮਾ
 ‘ਆਇਆ ਕਟ ਚਲੀਹਾ’ ਸੁਣ ਲੋਕਾਂ ਕੀਤੀ ਵਾਹ!
 ਭੀੜ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਿਕਲੇ ਸਾਹਵੇਂ ਆਣ
 ਜੋਗੀ ਦਾ ਕੱਚਾ ਚਿੱਠਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਲਾਣ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਬੂਠ ਇਹ ਸਭ ਬੋਲੇ ਜੋਗੀ ਰਾਜ
 ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਖਾਂਦਾ ਰਿਹੈ ਹਉਮੈ ਦੀ ਖੁਰਾਕ।
 ਤੱਕਿਆ ਜਦੋਂ ਸਵਾਗਤ ਨੂੰ ਪੁੱਜੇ ਨਹੀਉਂ ਲੋਕ
 ਗਸ਼ ਖਾਇ ਕੇ ਡਿੱਗਿਆ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋਇਆ ਬੇਹੋਸ਼।
 ਜਿਉਂ ਹੀ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਵਾਹ ਵਾਹ!
 ਬੇਹੋਸ਼ੀ ‘ਚੋਂ ਉੱਠਿਆ ਆਇਆ ਨਾ ਠਹਿਰਾਅ।
 ਅੰਨ-ਆਹਾਰ ਥਾਂ ਮਿਲੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਫੋਕੀ ਵਾਹ!
 ਚਿਲੇ ਦਾ ਨਾਹ ਮਿਲਿਆ ਕੋਈ ਆਤਮ-ਲਾਹ।
 ਅਸਲੀ ਜੋਗ ਤਾਂ ਰੱਬ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ
 ਫੋਕੀ ਸ਼ੁਹਰਤ ਥਾਂ ਇਸ ਮਨ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਸੁਆਹ।”
 ਜੋਗੀ ਦੇ ਅਹੰ ਵਾਲਾ ਜੂਠਾ ਭਾਂਡਾ ਫੋੜ੍ਹ
 ਅਹੰਮਤਾ ਦੀ ਮੈਲ ਕਟੀ ਨਾਮ ਰੰਗ ਵਿਚ ਜੋੜ।
 ਜੋਗੀ ਤਿਆਗੀ ਵਡੇ ਭਾਗ ਪਹਿਲੀ ਜੀਵਨ ਚਾਲ
 ਆਪਣੇ ਹੀ ਟਿਕਾਣੇ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਧਰਮਸ਼ਾਲ।
 ਸਮਾਂ ਪਏ ‘ਤੇ ਬਣ ਗਿਆ ਇਥੇ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਧਾਮ
 ‘ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕਸਰ ਡਿੰਗਾ’ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਮ।
 ਢਾਹ ਗੁਰੂ ਘਰ ਪੂਰ ਸਰੋਵਰ ਵੇਲੇ ਦੀ ਸਰਕਾਰ
 ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਬਣਾਇਆ ਕੇਹੀ ਵਕਤ ਦੀ ਮਾਰ।
 ਭਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਯਾਦ ਬਣ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ ਖੂਹ
 ਠੰਢਾ ਮਿੱਠਾ ਸੀਤ ਜਲ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪਾਏ ਧੂਹ।
 ਡਿੰਗਾ ਤੋਂ ਰਾਹ-ਰਸਤਿਆਂ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਤਾਈਂ ਤਾਰ
 ਸੈਦਪੁਰ ਮੁੜ ਆ ਗਏ ਜੱਗ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਸੈਦਪੁਰ

ਫੇਰੀ ਪਾਈ ਸੈਦਪੁਰ ਜਦ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਵੇਰ
 ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤਰਖਾਣ ਘਰ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਫੇਰ।

ਗੁਰੂ ਚਲੇ ਦਾ ਭੇਦ ਨਾਹ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਰਵਾਲ
 ਨਿਸ਼ਠਾਵਾਨ ਸੇਵਕ ਮੁੜ ਲਾਇਆ ਛਾਤੀ ਨਾਲ।
 ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਅਠੱਤਰ ਸੀ ਅਕਤੂਬਰ ਮਾਂਹ
 ਸਾਹੇ ਦਾ ਵਡ ਜ਼ੋਰ ਸੀ ਮੌਸਮ ਅਤਿ ਸੁਖਾਂ।
 ਸੈਦਪੁਰੇ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣਦੇ ਸਾਰ
 ਹੁੰਮ-ਹੁੰਮਾ ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੀਦਾਰ।
 ਚੁੱਪ ਰਹੇ ਪਰ ਸਤਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਨਾਹ ਕੁਝ ਖ਼ਾਸ
 ਤੱਕ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਫਿਕਰਮੰਦ ਸੰਗਤ ਹੋਈ ਉਦਾਸ।
 ਸੰਗਤ ਲਈ ਸੀ ਬਾਬੇ ਮਨ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਪਿਆਰ
 ਮਨ ਭੀਤਰ ਦਾ ਤੌਖਲਾ ਫਲਕੇ ਅੱਖੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਵਿਚਰ ਰਹੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜਦ ਕਾਬਲ ਤੇ ਕੰਧਾਰ
 ਰੁੱਝੇ ਵਿਚ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸੀ ਤੱਕੇ ਸਿਪਾਹ-ਸਲਾਰ।
 'ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦ' ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਾਬਰ ਬੇਕਰਾਰ
 ਕੀਤੀ ਸੀ ਗੁਜ਼ਾਰਿਸ਼ ਉਸ ਪਾ ਨਾਨਕ ਦੀਦਾਰ।

ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠਦੇ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਨੇਤਰ ਭੀੜ
 ਅੰਦਰੋਂ-ਅੰਦਰੀਂ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਡਾਢੀ ਗੁੱਝੀ ਪੀੜ।
 ਆਖਿਰ ਇਕ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਆਏ ਬਾਹਰ
 ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਦੇ ਹੋਏ ਬੋਲੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।

ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ
 ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਵ ਲੈ ਕਾਬਲਹੁ ਧਾਇਆ
 ਜੋਰੀ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ
 ਕੂੜੁ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਕਾਜੀਆ ਬਾਮਣਾ ਕੀ ਗਲ ਥਕੀ
 ਅਗਦੁ ਪੜੈ ਸੈਤਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਮੁਸਲਮਾਨੀਆ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ
 ਕਸਟ ਮਹਿ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰਿ ਹਿਦਵਾਣੀਆ
 ਏਹਿ ਭੀ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ॥
 ਖੂਨ ਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀਅਹਿ ਨਾਨਕ
 ਰਤੁ ਕਾ ਕੁੰਗੁ ਪਾਇ ਵੇ ਲਾਲੇ॥੧॥

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ
 ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ ਮਸੋਲਾ ॥
 ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਰੰਗਿ ਰਵਾਈ
 ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਵਖਿ ਇਕੋਲਾ ॥
 ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ
 ਸਚੜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇਗੁ ਮਸੋਲਾ ॥
 ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਟੁਕੁ ਟੁਕੁ ਹੋਸੀ
 ਹਿਦੁਸਤਾਨੁ ਸਮਾਲਸੀ ਬੋਲਾ ॥
 ਆਵਨਿ ਅਠਤਰੈ ਜਾਨਿ ਸਤਾਨਵੈ
 ਹੋਰੁ ਭੀ ਉਠਸੀ ਮਰਦ ਕਾ ਚੋਲਾ ॥
 ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ
 ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ ਸਚ ਕੀ ਬੋਲਾ ॥੨॥੩॥੫॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 722)

ਸੁਣਦਿਆ ਬੋਲ ਰਬਾਬ ਦੇ ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਆ
 ਰਾਗ ਤਿਲੰਗ 'ਚ ਸਤਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦ ਰਹੇ ਸੀ ਗਾ।
 ਲਾਲੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਸਤਗੁਰ! ਗਲ 'ਚ ਪੱਲੂ ਪਾ
 ਕੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਬਾਬਰ ਰਿਹਾ ਆ।”
 “ਪੱਲੂ ਓੜੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਫੜ੍ਹਿਆ ਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨ
 ਜੰਵ ਗੁਨਾਹੀ ਨਾਲ ਲੈ ਜੋਰੀਂ ਮੰਗੈ ਦਾਨ।
 ਸ਼ਗਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਮਾਰ ਦਿਓ ਪੁਨੀਆਂ 'ਵਾ ਲਹਿਰਾਣ
 ਕੇਸਰ ਥਾਵੇਂ ਲਹੂ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਪੈਂਦੇ ਜਾਣ।”

ਸੁਣੇ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਸੇਵਕਾਂ ਇਹ ਭਵਿੱਖੀ ਬੋਲ
 ਨਾਜੁਕ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਭਾਂਪਦੇ ਤੋਲਣ ਮਨ 'ਚ ਤੋਲ।
 ਪੁੱਜੇ ਨਾਨਕ ਬੋਲ ਜਦ ਹਾਕਮ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਪਾਸ
 ਖਿੱਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਹੱਸ ਪਏ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਖੌਫ਼ ਤ੍ਰਾਸ।
 ਹੈਂਕੜਬਾਜ਼ ਹੁਕਮਰਾਨ ਸੈਦਪੁਰੀ ਪਠਾਣ
 ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਕਬਾਬ ਸੀ ਵੇਚਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਈਮਾਨ।
 ਬਦਬਖ਼ਤ ਨਾ ਜਾਣ ਸਕੇ ਬਾਬੇ ਦੇ ਧੁਰ ਬੋਲ
 ਪੀ ਗਏ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਉਹ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਘੋਲ।

ਲੋਧੀ ਅਤੇ ਪਠਾਣ ਸਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਮਖ਼ਮੂਰ
 ਹਫੜਾ ਦਫੜੀ ਹਿੰਦ ਵਿਚ ਫੈਲੀ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰ।
 ਮੁਖ਼ਬਰ ਵੀ ਕੁਝ ਹਿੰਦ ਦੇ ਰਲੇ ਸੀ ਵੈਰੀ ਨਾਲ

ਦੁਸ਼ਮਣ ਤਾਈਂ ਭੇਜਦੇ ਹਿੰਦ ਦਾ ਹਾਲ ਹਵਾਲ।
ਜੜ੍ਹਾਂ ਖੋਖਲੀਆਂ ਕਰਨ ਜਦ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ
ਸਮਝੋ ਐਸੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਤਾਂ ਰੱਬ ਹੀ ਹੈ ਰਖਵਾਰ!
ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸ ਬੋਲਿਆ, ਸੀ ਹੱਲਾ ਇਕ ਵਾਰ
ਵੱਡਾ ਲਸ਼ਕਰ ਲਾਮ ਲੈ ਸੀ ਕੀਤੀ ਮਾਰੋ-ਮਾਰ।

ਫਜ਼, ਹਜ਼ਾਰਾ, ਪਠੋਹਾਰ ਗੜ੍ਹ ਤੇ ਥਾਣੇ ਲੁੱਟ
ਵਸਦੇ-ਰਸਦੇ ਨਗਰ ਉਸ ਬਦਲੇ ਵਾਹਣਾਂ ਵਿਚ।
ਜਰ ਜ਼ੋਰੂ ਨੂੰ ਲੁੱਟਦਾ ਢਾਹ ਤਸੱਦਦ ਕਹਿਰ
ਕਾਬੁਲ ਵੰਨੀਂ ਪਰਤਿਆ ਲੁੱਟ ਕੇ ਭੇਰਾ ਸ਼ਹਿਰ।
ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਦਮ ਲੋਧੀਆਂ 'ਚ ਜਾਣ ਗਿਆ ਸ਼ੈਤਾਨ
ਵੱਡਾ ਲਸ਼ਕਰ ਲਾਮ ਲੈ ਵੱਲ ਵਧਿਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ।

ਨਾਨਕ ਸੀ ਜਦ ਕਰ ਰਹੇ ਲਾਲੇ ਸੰਗ ਵੀਚਾਰ
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੀਤੀ ਬੇਨਤੀ ਉੱਠ ਸੰਗਤ ਵਿਚਕਾਰ।
“ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਵਣਾ ਧੀ ਉਸਦੀ ਦਾ ਕਾਜ
ਡਾਢੇ ਨਾਜ਼ਕ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਕੌਣ ਬਚਾਊ ਲਾਜ ?”
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਜਾਓ ਦਿਜ! ਸੰਗ ਲਾਲੇ ਪਰਿਵਾਰ
ਚਾਰ ਕੋਹ ਦੀ ਵਿੱਥ 'ਤੇ ਸੁੱਕੇ ਟੋਭੇ ਵਿਚਕਾਰ।
ਬਾਹਰੋਂ-ਬਾਹਰ ਸੱਦ ਕੇ ਪੁੱਤਰੀ ਦੀ ਬਾਰਾਤ
ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਸੰਪੰਨ ਕਰੋ ਕਾਜ।”

ਨਾਜ਼ਕ ਵੇਲਾ ਭਾਂਪਦੇ ਮੰਨ ਬਚਨ ਕਰਤਾਰ
ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਚੱਲ ਪਏ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ।
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕੁਝ ਕੁ ਦਿਨ ਪੈ ਹੋਰ
ਬਾਬਰ ਹੱਲਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾਲ ਫੌਜ ਵਡ-ਜ਼ੋਰ।
ਸਤਗੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਚਿਆ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਾਬਲੇ ਫੌਜ
ਭੇਂਟ ਕਰੂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਗੀਧੀ ਹਾਕਮ ਸਿਆਲਕੋਟ।

ਬਾਬਰ ਦਾ ਹੱਲਾ

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਵਸਦੇ ਵਿਚ ਰਾਜ ਪਠਾਣੀ
ਵਿਚ ਗੁਲਾਮੀ ਹਾਕਮਾਂ ਕਰਦੇ ਗੁਜ਼ਰਾਣੀ।
ਹਰਮੀ ਜੋਬਨ ਲੁੱਟਦਾ ਮਿੱਠਾ ਮਦਮਾਣੀ
ਮੁਜ਼ਰੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀ ਦਿਨ ਰੈਣ ਵਿਹਾਣੀ।

ਰਿਸ਼ਵਤਖੋਰੀ ਚੱਲਦੀ ਤਜ ਲਾਜ ਲੋਕਾਣੀ
ਫੁਲਦੀ ਰਤ ਗਰੀਬ ਦੀ ਜਿਉਂ ਵਹਿੰਦਾ ਪਾਣੀ।
ਤੁਰੇ ਮੁਕੱਦਮ ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਤ ਰਾਹ ਸ਼ੈਤਾਨੀ
ਚਾਲਾਂ ਚੱਲਣ ਕੋਈਆਂ ਕਰਦੇ ਮਨਮਾਨੀ।
ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਰਸਾਇਣਾਂ ਮਨਮਤ ਬਖਾਣੀ
ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਿਆਂ ਵਿਚ ਪਈ ਭਟਕੇ ਲੋਕਾਣੀ।
ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ ਦਾ ਮੁੱਕਿਆ ਸਭ ਅੱਖੀਓਂ ਪਾਣੀ
ਮਨ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਬਣ ਜਾਏ ਕਿਸ ਦੋਸ਼ ਪ੍ਰਾਣੀ।
ਲਾ ਸਕਦੀ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿੰਜ ਸੀ ਫੌਜ ਪਠਾਣੀ
ਤੁਰੇ ਨਚਾਂਦੇ ਆ ਰਹੇ ਫੜ੍ਹ ਹੱਥ ਜਮਧਾਣੀ।

ਕੇਹਾ ਨਹਿਸ਼ੀ ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਇੱਕੀ ਆਇਆ
ਬਾਬਰ ਵੱਡੀ ਫੌਜ ਲੈ ਵੱਲ ਹਿੰਦ ਦੇ ਧਾਇਆ।
ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰਾਂ ਲੋਹ ਬਖ਼ਤਰ ਪਾਇਆ
ਇਕ ਹੱਥ ਚੰਡੀ ਸਾਰ ਦੂਏ ਹੱਥ ਨੇਜ਼ਾ ਚਾਇਆ।
ਐਲੀ ਐਲੀ ਨਾਅਰਿਆਂ ਆਕਾਸ਼ ਗੁੰਜਾਇਆ
ਜ਼ਿਹਲਮ ਵੜ ਦੁਆਬ ਵਿਚ ਕੁਹਰਾਮ ਮਚਾਇਆ।
ਵਸਦੇ-ਰਸਦੇ ਨਗਰਾਂ ਕੀਤਾ ਸਫ਼ਾਇਆ।
ਫਿਰ ਵਧਿਆ ਵੱਲ ਸਿਆਲਕੋਟ ਰਤੂ ਤਿਰਹਾਇਆ।
ਮੂਹਰੇ ਲੱਗ ਪਠਾਨ-ਪੁੱਤ ਕੋਈ ਲੜਨ ਨਾ ਆਇਆ
ਦੜ ਵੱਟ ਬੈਠੇ ਅੰਦਰੀਂ ਭੈਅ ਹਾਕਮ ਛਾਇਆ।
ਸਿਰ ਸੁੱਟ ਹਾਕਮਾਂ ਨਜ਼ਰਾਨਾ, ਉਸ ਹੱਥ ਫੜਾਇਆ
ਮਾਣ ਪਠਾਣੀ ਰਾਜ ਦਾ ਛੱਜ ਛਟ ਵਿਖਾਇਆ।
ਈਨ ਮਨਾ ਕੇ ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਿੱਕਾ ਮੰਨਵਾਇਆ
ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਜਾਨ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਧਾਇਆ।

ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਬਹਿਰ ਖਾਂ ਹਾਕਮ ਪਠਾਣੇ
ਵਧ ਰਹੇ ਵੱਲ ਸੈਦਪੁਰ ਜ਼ਾਲਮ ਮੁਗਲਾਣੇ।
ਭਾਜੜ ਪਈ ਸੂਰਿਆਂ ਆਏ ਹੋਸ਼ ਟਿਕਾਣੇ
ਹੱਥੋਂ ਡਿੱਗ ਸੁਰਾਹੀਆਂ ਰੁੜੀਆਂ ਦੂਰਾਣੇ।
'ਕੱਠੇ ਕਰ ਪਠਾਣ, ਸੱਯਦ ਤੇ ਪੀਰ ਮੌਲਾਣੇ
ਆਖਿਆ, ਨਾਲ ਕਲਾਮਾਂ ਪੜ੍ਹਕੇ ਮੁਗਲ ਭਜਾਣੇ।
ਉਸ਼ਕਲ ਦਿੱਤੀ ਸੱਯਦਾਂ ਦੇ ਬੂਠੇ ਲਾਣੇ
“ਜਾਉ! ਸੱਤੋ ਖ਼ੈਰੀਂ ਜੁੜੋ ਰਣ ਮੁਗਲਾਣੇ।

‘ਇਸਮੇ ਆਜ਼ਮ’ ਲਿਖ ਜਦੋਂ ਪਰਚੇ ਭਿਜਵਾਏ
 ਅੰਨ੍ਹੇ ਕਰ ਨਿਸ਼ਾਨਚੀ ਸਭ ਮੂਹਰੇ ਲਾਏ।’
 ਜਾਣਨ ਕੀ ਅੱਯਾਸ਼ ਇਹ ਡਾਢੇ ਦੇ ਭਾਏ
 ਜਾਦੂ-ਟੂਣਿਆਂ ਨਾਲ ਕਦੋਂ ਰਣ ਜਿੱਤੇ ਜਾਏ
 ਮੱਥੇ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਤਾਂ ਉਹੀਓ ਜਾਏ
 ਸਾਹਵੇਂ ਮੁਗਲ ਕੁਪੱਤਿਆਂ ਕੀ ਨਸਲ ਪਠਾਏ।

ਸੱਯਦਪੁਰ ਦੇ ਲਾਗ ਨੂੰ ਜਦ ਫੌਜਾਂ ਆਈਆਂ
 ਗਰਦ ਚੜ੍ਹੀ ਅਸਮਾਨ ਦਿਨੇ ਹੀ ਨੇਰੀਆਂ ਛਾਈਆਂ।
 ਅਟਕੇ ਸਾਹ ਤਦ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰਾਹ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀਆਂ
 ‘ਕੱਠੀਆਂ ਹੋ ਕਲਜੋਗਣਾਂ ਰੱਤ ਪੀਵਣ ਆਈਆਂ।
 ਸੁਣ ਪੈਗਾਮ ਚੁਗੱਤਿਆ ਹੋਸ਼ਾਂ ਭੁਲਾਈਆਂ
 ਕੱਢ ਮਿਆਨੋਂ ਸ਼ੀਹਣੀਆਂ ਭੁੱਖੀਆਂ ਤ੍ਰਿਹਾਈਆਂ।
 ਭਿੜੀਆਂ ਦੋਹੀਂ ਤਰਫ ਜਾ ਫੌਜਾਂ ਸਧਰਾਈਆਂ
 ਤੋਪਾਂ ਮੂਹਰੇ ਤਿੜਕੀਆਂ ਕਿਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹੀਆਂ।
 ਛੱਪੜ ਲੱਗੇ ਖੂਨ ਮਿਝ ਨਜ਼ਰਾਂ ਪਥਰਾਈਆਂ
 ‘ਇਸਮੇ ਆਜ਼ਮ’ ਪਰਚੀਆਂ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਨਾ ਆਈਆਂ।
 ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਸਭ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਧਰੀਆਂ ਧਰਾਈਆਂ
 ਭੱਥਿਆਂ ਵਿਚੀਂ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ਸਭ ਤੀਰ ਅਣਾਈਆਂ।
 ਫੌਜਾਂ ਹਾਕਮ ਬਹਿਰ ਖਾਂ ਸਣ ਜਿੰਮੀ ਸੁਲਾਈਆਂ
 ਜਿੱਤੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਬਾਬਰੀ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਧਾਈਆਂ।

ਪਲੇ-ਪਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪੈ ਗਈ ਭਸੂੜੀ
 ਗਲੀਆਂ ਸਣੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਰੰਗ ਉੜਿਆ ਨੂਰੀ।
 ਹਰਲ-ਹਰਲ ਕਰਦੇ ਫਿਰਨ ਜ਼ਾਲਮ ਮਗਰੂਰੀ
 ਵੜ ਗਏ ਵਿਚ ਹਵੇਲੀਆਂ ਹਾਏ ਬੇਸ਼ੂਰੀ।
 ਚੁਣ-ਚੁਣ ਮਾਰ ਪਠਾਣਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਧੂੜੀ
 ਧਰਤੀ ਹੋਈ ਰਾਂਗਲੀ ਰੱਤ ਜੰਮੀ ਗੂੜ੍ਹੀ।
 ਪਿੱਟਣ ਤੀਆਂ ਦੁਹੱਥੜੀ ਗਲ ਖੋਲ੍ਹ ਲਟੂਰੀ
 ਸਦਮੇ ਪਤੀ ਤੇ ਪੁੱਤਾਂ ਦੇ ਖੋਹ ਲਈ ਸਬੂਰੀ।
 ਥਾਂ-ਥਾਂ ਅੱਗਾਂ ਬਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਸੱਯਦਪੁਰੀ
 ਸੁੱਕੀਆਂ ਤਿੜਾਂ ਮੱਚੀਆਂ ਸਣ ਹਰੇ ਬਟੂਰੀ।
 ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਵਿਚ ਚੁਬਾਰਿਆਂ ਮਦਹੋਸ਼ ਸਰੂਰੀ
 ਮਾਣੀ ਰੱਜ ਬੇਗ਼ੈਰਤਾਂ ਨੇ ਗੰਧ ਕਥੂਰੀ।

ਰਾਜਕੁੰਵਰੀਆਂ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁੱਖ ਹੱਥ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੜੀ
ਲੈ ਚੱਲੇ ਵੱਲ ਖੇਮਿਆਂ ਗਾਜ਼ੀ ਮਗਰੂਰੀ।

ਚੌਹੀਂ ਤਰਫੀ ਮੌਤ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂਡਵ ਨਾਚ
ਬਾਂਕੇ ਛੈਲ ਜਵਾਨ ਪੁੱਤ ਮੌਤ ਮਿਲਾਏ ਖਾਕ।
ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾ ਮਿਲੇ ਅਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਘਰ
ਕੰਧਾਂ ਤੀਕਰ ਢੋਅ ਲਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਮੋਤੀ ਜਰ।
ਬਚ ਗਏ ਜੋ ਕਰ ਲਏ ਕੈਦ ਉਹ ਬਾਬਰ ਫੌਜ
ਸ਼ਾਹੋਂ ਬਣੇ ਖ਼ਾਕਸ਼ਾਹ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਮੌਜ।
ਸੈਆਂ ਤੰਬੂ ਗੱਡ ਕੇ ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰਵਾਰ
ਰੁੱਝ ਗਏ ਗ਼ੁਲਾਮ ਸਭ ‘ਫਤਹਿ ਜਸ਼ਨ’ ਤੇ ਆਹਰ।

‘ਮਾਲ ਗਨੀਮਤ’ ਗਾਜ਼ੀਆਂ ਬਾਬਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
ਢੇਰੀ ਕੀਤਾ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਮਾਲ।
ਸ਼ਾਹਰੁਖੀਆਂ, ਅਸ਼ਰਫੀਆਂ, ਦਿਹਰਮ ਦੇ ਦੀਨਾਰ
ਕੰਛਣ ਝੁਮਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਫੁੱਲ ਚੌਂਕ ਤੇ ਹਾਰ।
ਹੂਰਾਂ ਸਿਲਕੀਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਪੇਸ਼
ਮਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੀ ਉੱਜੜੀ ਸੂਹੇ ਰਾਂਗਲੇ ਵੇਸ।
ਚੰਦਨ-ਬਦਨ ਹਿਰਣਾਖੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ’ਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਜਾਮ
ਨਾਚ ਮੁਜ਼ਰੇ ਮਸਤੀਆਂ ਵਿਚ ਰੰਗਲੀ ਹੋਈ ਸ਼ਾਮ।

ਜਿੱਤ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਗਵਾਚਿਆ, ਬਾਬਰ ਹੋ ਸ਼ਰਸਾਰ
ਆਖਿਆ, “ਪੀਓ ਰੱਜ ਕੇ ਜੰਗ ਔਣ ਨਾ ਦੁਈ ਵਾਰ।”

ਰੈਣ ਵਿਹਾਈ ਸਤਗੁਰੂ ਅੱਖੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਮਾਸਪੁਰੀ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਏ ਤੜਕੇ ਉੱਠਣ-ਸਾਰ।
ਤੱਕੀ ਖਿਲਰੇ ਮਾਸ ਦੀ ਚੌਹੀਂ ਤਰਫ ਸੜਾਂਦ
ਮੌਤ ਕੁਲਹਿਣੀ ਗ਼ੁਸਣੀ ਚਿਹਰੇ ਪਾਏ ਮਾਂਦ।
ਖੰਡਰ ਹੋਏ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਹਿਲ
ਡੈਣ ਮੁਕਾਲੀ ਵਾਕਰਾਂ ਮੌਤ ਰਹੀ ਸੀ ਟਹਿਲ।
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਮਰਦਾਨਿਆ, “ਅਚਰਜ ਉਸਦੇ ਚੋਜ
ਪਲ ’ਚ ਭੰਨ ਸੁਆਰਦਾ ਹੈ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਜ।”
ਪਾਟ ਜਾਏ ਜਿਸ ਖਸਮ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹ
ਕੌਣ ਸਕਦੈ ਰੋਕ ਉਸ ਪੁੱਜਣੋਂ ਪਾਸ ਅੱਲਾਹ।
ਭੇਰੀਆ ਤੇ ਸ਼ਹਿਨਾਈਆਂ ਕਿੱਥੇ ਅਸਤਬਲ
ਸੂਹੀ ਵਰਦੀ ਤੇਗਬੰਦ ਸਣੇ ਗਾਤਰੇ ਬਲ।

“ਸੀਸ਼ ਜੜਤ ਅੰਗੂਠੀਆਂ ਸੋਹਣ ਹੱਥ ਕਮਾਲ
ਲੱਗਾ ਨਾ ਪਲ ਛਿਣ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਛੁਪੇ ਲਾਲ!
ਸੁੰਦਰ ਮਹਿਲ ਮਾੜੀਆਂ ਖਾਨ ਤੰਬੋਲੇ ਹਰਮ
ਮਣੀ ਮੁੱਖ ਅਪੱਸਰਾਂ ਬਣੀਆਂ ਅੱਖ ਦਾ ਭਰਮ।
ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਕ੍ਰੋਧ ਹੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ ਖੁਆਰ
ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਨੇਕੀ ਦਾ ਕਿਰਦਾਰ।
ਮਾਂਦਰੀਆਂ ਮੁਲਾਣਿਆਂ ਨਾਹ ਜਾਬਰਾਂ ਪਾਈ ਠੱਲ੍ਹ
ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਮੁਗਲ ਨਾਹ ਮੰਤਰ ਹੋਏ ਨਿਰਬਲ।
ਬਾਬੇ ਨੇ ਬਿਆਨਿਆ ਮਨ ਦਾ ਇਹ ਸੰਤਾਪ
ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਦਾਨੇ ਛੇੜੀ ਤਦੋਂ ਰਬਾਬ।

ਜਿਨ ਸਿਰਿ ਸੋਹਨਿ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਧੂਰੁ ॥
ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨਿ ਗਲ ਵਿਚਿ ਆਵੈ ਧੂੜਿ ॥
ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣਿ ਬਹਣਿ ਨ ਮਿਲਨਿ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥
ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ
ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੇਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਦਹੁ ਸੀਆ ਵੀਆਹੀਆ ਲਾੜੇ ਸੋਹਨਿ ਪਾਸਿ ॥
ਹੀਡੋਲੀ ਚੜਿ ਆਈਆ ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ॥
ਉਪਰਹੁ ਪਾਣੀ ਵਾਰੀਐ ਝਲੇ ਝਿਮਕਨਿ ਪਾਸਿ ॥੨॥

ਇਕੁ ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਬਹਿਠੀਆ
ਲਖੁ ਲਹਨਿ ਖੜੀਆ ॥
ਗਰੀ ਛੁਹਾਰੇ ਖਾਂਦੀਆ
ਮਾਣਨਿ ਸੇਜੜੀਆ ॥

ਤਿਨੁ ਗਲਿ ਸਿਲਕਾ ਪਾਈਆ
ਤੁਟਨਿ ਮੋਤਸਰੀਆ ॥੩॥
ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਦੁਇ ਵੈਰੀ ਹੋਏ
ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥

ਦੂਤਾ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ
ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ
ਜੇ ਭਾਵੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥੪॥

ਅਗੋ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀਐ ਤਾਂ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਸਾਹਾਂ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈਆ ਰੰਗਿ ਤਮਾਸੈ ਚਾਇ ॥
 ਬਾਬਰਵਾਣੀ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੁਇਰੁ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ ॥੫॥
 ਇਕਨਾ ਵਖਤ ਖੁਆਈਅਹਿ ਇਕਨਾ ਪੂਜਾ ਜਾਇ ॥
 ਚਉਕੇ ਵਿਣੁ ਹਿੰਦਵਾਣੀਆ
 ਕਿਉ ਟਿਕੇ ਕਢਹਿ ਨਾਇ ॥
 ਰਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿਓ
 ਹੁਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥੬॥
 ਇਕਿ ਘਰਿ ਆਵਹਿ ਆਪਣੈ
 ਇਕਿ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ ॥
 ਇਕਨਾ ਏਹੇ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਦੁਖ ॥
 ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ ॥੭॥੧੧॥

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 417)

ਮਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਧੂਰ ਭਰੇ ਗੁੰਦ ਮੀਢੀਆਂ ਖਾਸ
 ਸਿਰ ਮੁੰਨ ਘੱਟੇ ਜ਼ਾਲਮਾ ਪਾ ਘੱਟੇ ਪੂੜ ਲਿਬਾਸ ॥
 ਦੰਦ ਖੰਡ ਡੋਲੀ ਵਿਚ ਬਹਿ ਸੁੰਦਰ ਲਾੜਿਆਂ ਨਾਲ
 ਸਿਰ ਤੋਂ ਕਰ ਸਿਰਵਾਰਨੇ ਸੀ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ਵਾਰ ॥
 ਜਿਸ ਦੌਲਤ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਸੀ ਮਾਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ
 ਉਸੇ ਜੋਬਨ ਗਲੇ ਦੀ ਬਣ ਫਾਹੀ ਕੀਤਾ ਖੁਆਰ ॥
 ਪੰਜ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ਖੁੰਝੀਆਂ ਤੇ ਖੁੰਝੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠ
 ਰੋਵਣ ਵਿਛੜੇ ਜਾਨੀਆਂ ਬਹਿ ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਪਾਸ ॥
 ਘਰ ਖਾਲੀ ਢਿੱਡ ਵੀ ਖਾਲੀ ਕਾਲੀ-ਬੋਲੀ ਰੈਣ
 ਵੱਲ ਆਕਾਸ਼ੀਂ ਗੁੰਜਦੇ ਖਾਲੀ ਢਿੱਡੋਂ ਵੈਣ ॥
 ਇਧਰ ਹਿੰਦ ਦੀ ਪਤ 'ਤੇ ਢਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਹਿਰ
 ਉਧਰ ਹੱਥ ਚੁਗੱਤਿਆ ਮੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸ਼ਹਿਰ ॥
 ਇਧਰ ਬਾਬਰ ਕਹ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅੱਲਾਹ ਬੜਾ ਗੁਫਾਰ
 ਉਧਰ ਬਾਬਾ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਰੱਬ ਨੂੰ ਹੀ ਵੰਗਾਰ ॥
 ਕੰਬਿਆ ਰਿਦਾ ਨਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੱਕ ਮਾਸਪੁਰੀ ਵਿਰਲਾਪ
 ਕੋਮਲ ਹਿਰਦਾ ਸਤਗੁਰੂ ਮੱਚਿਆ ਕਰ ਸੰਤਾਪ ॥
 ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਛੇੜਨ ਲਈ ਰਬਾਬ
 ਹੋ ਸੰਬੋਧਨ ਰੱਬ ਨੂੰ ਉਚਰੇ ਮੁੱਖੋਂ ਆਪ ॥
 ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ
 ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥

ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ
 ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥
 ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ
 ਤੈਂ ਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥
 ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥
 ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ
 ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ
 ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥
 ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ
 ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥
 ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ
 ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥
 ਜੇ ਕੇ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ
 ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥
 ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੈ
 ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ ॥
 ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥੩॥੫॥੩੯॥

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

(ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 360)

ਡਾਢੇ ਰੋਸ 'ਚ ਸਤਗੁਰੂ ਸੀ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਧਿਆਨ
 ਇੰਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਆ ਗਏ ਭੂਸਰੇ ਹੋਏ ਸ਼ੈਤਾਨ।
 ਕੈਦ ਆ ਕੀਤਾ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਫੌਜ ਦੇ ਅਹਿਲਕਾਰ
 ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਮੀਰ ਖਾਨ ਸਰਦਾਰ।
 ਭਾਵੇਂ ਮੀਰਖਾਨ ਤਾਈਂ ਪੁੱਜ ਕੇ ਦਾਨੇ ਪਾਸ
 ਦੱਸਿਆ, “ਬਾਬਰ ਜਾਣਦੈ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖਾਸ।
 ਕੰਨ ਨ ਧਰਿਆ ਉਸਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਗਲ ਮਾਰ
 ਤਾੜਿਆ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਜਾਇਕੇ ਫਰਜ਼ੀ ਬੰਦੀ ਵਿਚਕਾਰ।
 ਰੱਖੀਆਂ ਚੱਕੀਆਂ ਪੀਸਣੇ ਖਾਵਣ ਲਈ ਆਟਾ ਫੌਜ
 ਰੋਵਣ ਮਾਰੇ ਵਕਤ ਦੇ ਪੀਸਣ ਲੱਗੇ ਲੋਕ।
 ਸੋਚੀਂ ਡੁੱਬੇ ਸਤਗੁਰੂ ਸੀ ਬੈਠੇ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ
 ਕਤਲੋਗਾਰਦ ਧੱਕੋਸ਼ਾਹੀ ਦੀਨ ਦੁਖੀ ਫਰਯਾਦ।
 ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸੁੱਖ ਮਨਾਂਵਦੇ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਅਚੱਲ
 ਲੇਕਿਨ ਚੱਕੀ ਆਪ ਦੀ ਖੁਦ ਰਹੀ ਸੀ ਚੱਲ।

ਤੱਕਿਆ ਮੀਰ ਜੋ ਦਾਣੇ ਪੈਂਦੇ ਡਾਢੀ ਹੈਰਤ ਨਾਲ
 ਬਾਬਰ ਤਾਈਂ ਦੱਸਿਆ ਅੱਖੀਂ ਡਿੱਠਾ ਹਾਲ।
 ਸੁਣਿਆ ਅਨੁਭਵੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਝੱਟ 'ਚ ਪੁੱਜਾ ਆ
 ਬੈਠੇ ਕੈਦੀ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੀ ਚੱਕੀਆਂ ਰਹੇ ਚਲਾ।
 ਬਾਬਰ ਜਿਉਂ ਕਰ ਤੱਕਿਆ ਵੱਲ ਬਾਬੇ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ
 ਸਾਖੀਕਾਰ ਨੇ ਲਿਖਦੇ ਉਸ ਮੂੰਹੋਂ ਇੰਜ ਕਿਹਾ।

“ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਆਵੇ ਨਜ਼ਰ ਖੁਦਾ
 ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਇਸ ਨੂਰ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕਰੋ ਰਿਹਾਅ।”
 ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਸੱਯਦਪੁਰੇ ਤਦ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਲਿਜਾ
 ਮੀਰਖ਼ਾਨ ਬਾਬਰ ਸਾਹਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾ।
 ਨਾਲ ਗੌਰ ਦੇ ਤੱਕਿਆ ਝੱਟ ਹੀ ਗਿਆ ਪਛਾਣ
 ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਝੁਕਿਆ ਕੀਤੀ ਉਸ ਸਲਾਮ।
 ਲੇਕਿਨ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਬਾਬਰ ਨੂੰ ਵੰਗਾਰ
 ‘ਤਖ਼ਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਿੰਦ ਜੋ ਕੀਤੀ ਮਾਰੇ-ਮਾਰ।
 ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਔਰਤਾਂ ਦੀ ਗਲੀਆਂ ਰੋਲੀ ਪੱਤ
 ਨਾਬਾਲਗ ਨਿਰਦੋਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਡੋਲੀ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਰੱਤ।
 ਰਾਜਾ ਕਰੇ ਨਾਹ ਨਿਆਂ ਜਦ ਖੁੱਸ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਰਾਜ
 ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਰੁਲ ਜਾਂਵਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਤਾਜ।
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਕਰੇ ਪਰਜਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
 ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤ ਬਣਦਾ ਦੇਇ ਸਤਿਕਾਰ।’
 ਬਾਬਰ ਨੂੰ ਜਾਬਰ ਕਹਿ ਇੰਜ ਕਰਨਾ ਲਾ-ਜਵਾਬ
 ਏਸ ਜਜ਼ੀਰੇ ਲਈ ਸੀ ਵੱਡਾ ਇਨਕਲਾਬ।
 ਸੱਚ ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਿਲੋਂ ਹੋਇਆ ਭੈਮਾਨ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀਂ ਪਿਆ ਲੱਗਾ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਾਣ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਚਾਹੁਨੈ! ਜੇ ਮਿਹਰੰਮਤ ਖ਼ਦਾਇ
 ਸੱਭੇ ਕੈਦੀ ਛੱਡ ਦੇ ਇਹੀ ਸੱਚ ਨਿਆਇ।
 ਲੁੱਟਿਆ ਖੁੱਟਿਆ ਮਾਲ ਸਭ ਵਾਪਸ ਕਰੋ ਸਮਾਨ
 ਭੇਜੋ ਵਾਪਸ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੋ ਸਭ ਦੀ ਜਾਨ।”

ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਭ ਕੈਦੀ ਕਰ ਰਿਹਾ
 ਗੁਰ ਬਚਨਾਂ ਸਨਮੁਖ ਉਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾ।
 ਨਾਲ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਝੁਕਿਆ ਚਰਨੀਂ ਰੱਖ ਸਤਿਕਾਰ
 ਅਰਜ਼ ਕਰੇਂਦੇ ਆਖਿਆ, “ਕੁਝ ਭੇਂਟ ਕਰੋ ਸਵੀਕਾਰ।

ਨਾਨਕ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ ਜੀ! ਮੈਨੂੰ ਦਿਉ ਦੁਆ
 ਰਾਜ ਭਾਗ ਦਾ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ ਹੋਵੇ ਮਿਹਰ ਖੁਦਾ।”
 “ਰਾਜ ਭਾਗ ਹੁੰਦੈ ਬਾਬਰ! ਸੂਰਜ ਦੀ ਧੁੱਪ ਛਾਂ
 ਕੀੜਾ ਥਾਪ ਦਏ ਪਾਤਸਾਹੀ ਲਸ਼ਕਰ ਕਰੇ ਸਵਾਹ।”
 ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਾਹੀ ਰੌਅ ਵਿਚ ਬੋਲਿਆ ਬਾਬਰ ਮੀਰ
 “ਮੰਗ ਤੁਸਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੱਸੋ ਜਾਹਰਾ ਪੀਰ ?”
 ਨਿਰਭੈ ਸਤਗੁਰ ਆਖਿਆ ਹੋ ਸੰਬੋਧਨ ਮੀਰ
 “ਬਾਬਰ ਮੀਰ ਤੁਝਸੇ ਮਾਂਗੇ ਸੋ ਅਹਿਮਕ ਫ਼ਕੀਰ!”
 ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਚੁ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਦੰਗ
 ‘ਕੁਝ ਲਉ ਬਾਬਾ’ ਕਿਹਾ ਉਸ ਖੋਲ੍ਹ ਪੋਟਲੀ ਭੰਗ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਪੀ ਚੁੱਕਾ ਵਾਂ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੰਗ
 ‘ਰਹੇ ਖੁਮਾਰੀ ਰਾਤ ਦਿਨ’ ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਨਿਸ਼ੰਗ।”
 ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਉਸ, “ਐਸਾ ਕੇਹਾ ਖੁਮਾਰ ?
 ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੱਸੋ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ?”
 ਮਿੱਠੀ ਸੁਰ ਅਲਾਪਿਆ! ਅੱਗੋਂ ਵਿਚ ਜੁਆਬ
 ਗਾਇਆ ਬਾਬੇ ਸ਼ਬਦ ਤਦ ਵਿਚ ਤਿਲੰਗ ਰਾਗ।

ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥
 ਮੈ ਦੇਵਾਨਾ ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ ॥
 ਕਰ ਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ ॥
 ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਉ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੧॥
 ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ ॥
 ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕੇਸਰਿ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗਮੈ ਹਰਣਾ
 ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਣਾ ॥
 ਚੰਦਨ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਇਨੇਹੀ
 ਸਰਬੇ ਪਰਮਲੁ ਕਰਣਾ ॥੨॥
 ਘਿਆ ਪਟ ਭਾਂਡਾ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
 ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥
 ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵੇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੩॥੧॥੨॥
 ਦਹਿਸ਼ਤਗਰਦੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਰ ਬੁਲੰਦ ਆਵਾਜ਼
 ਨਾਲ ਅਣਖ ਦੇ ਜੀਉਣ ਦੀ ਦੱਸੀ ਬਾਬੇ ਜਾਂਚ।

ਨੇਮ ਅਮਲ ਸਤਿਮਾਰਗੀ ਪਾ ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਗਿਆਨ
 ਮੁੜਿਆ ਬਾਬਰ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਵੱਲ ਅਫਗਾਨਿਸਤਾਨ।
 ਸੈਦਪੁਰੇ ਦੇ ਖੰਡਰ ਜੋ ਅੱਜ ਵੀ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਯਾਦ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚੱਕੀ ਸਾਹਿਬ' ਇਸਥਿਤ ਐਮਨਾਬਾਦ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਵੀਚਾਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਮਨ ਜ਼ੋਰ
 ਰੁਕੇ ਬਾਬਾ ਕੁਝ ਦਿਨ ਸੈਦਪੁਰੇ ਵਿਚ ਹੋਰ।
 ਕੇਹੀ ਅਨਹੋਣੀ ਕਿ ਆਲਮ ਫਾਜ਼ਲ ਸਕੇ ਨਾ ਰੋਕ
 ਸਹਿਮੇ-ਸਹਿਮੇ ਉੱਜੜੇ ਫਿਰਦੇ ਗਿਰਦੇ ਲੋਕ।
 ਆਖਿਰ ਬਾਬਾ ਤੁਰ ਪਏ ਜ਼ਖਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ
 ਪੀੜਤ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਮਨ 'ਚ ਰੱਖ ਖਿਆਲ।
 ਬਾਬਰ ਕਾਤੀ-ਜ਼ੁਲਮ ਸੰਗ ਸੀ ਕੀਤੇ ਹਿਰਦੇ ਚਾਕ
 ਬਾਬੇ ਸੂਈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੰਗ ਸੀ ਸੀਤੇ ਹੋ ਬੇਬਾਕ।
 ਬਾਬੇ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣ ਮੁੜ ਜਾਗੀ ਜੀਵਨ ਚਾਹ
 ਧੜਕਾਇਆ ਗੁਰ ਹਿਰਦਿਆਂ ਮੁੜ ਜੀਵਨ ਉਤਸ਼ਾਹ।
 ਸੱਟਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰੀ ਜੋ ਦਿਲ 'ਚ ਕਰਦੀਆਂ ਘਰ
 ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਜ਼ਖਮ ਵੀ ਵਕਤ ਹੈ ਦਿੰਦਾ ਭਰ।
 ਇਕ-ਦੂਏ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੰਡ ਹੋਈ ਢਾਰਸ ਮਨਾਂ ਵਿਚਾਲ
 ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਲੋਕੀਂ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ।
 ਅਗਲੇ ਰਾਹੇ ਤੁਰ ਪਏ ਗੁਰ ਲੋਕਾ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਲ
 ਉੱਖੜੀ ਚਾਲੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰ ਨਾਲ।
 ਤਪੇ ਹੀਅਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਅਜਬ ਸਾਈਂ ਦਾ ਰੰਗ
 ਮਨ 'ਚ ਕਈ ਖਿਆਲ ਆ ਸੁਰਤੀ ਕਰਦੇ ਭੰਗ।
 ਹੱਥ ਜੋੜ ਤਦ ਪੁੱਛਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋ ਹੈਰਾਨ
 'ਇਕ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਹੋਇਆ ਵੱਡਾ ਘਾਣ' ?
 ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਾਰ
 ਟੁਰਦੇ-ਟੁਰਦੇ ਰੁਕ ਗਏ ਇਕ ਥਾਵੇਂ ਦਾਤਾਰ।
 ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਡੁੱਬਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ
 ਰੁੱਖ ਹੇਠਾਂ ਝੱਟ ਸੌਂ ਗਿਆ ਨੀਂਦਰ ਟੂਣੇਹਾਰ।
 ਚੇਲੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗੀ ਹੋਈ ਥਿੰਦੇ ਦੀ ਸੁੰਘ ਬੂੰਦ
 'ਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੀੜੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿੱਠੇ ਦੀ ਚੂੰਡ।
 ਸੁੰਘਦਿਆਂ ਇਕ ਕੀੜੀ ਨੇ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਦਾਨੇ ਦੰਦ
 ਮਸਲ ਸੁੱਟੀਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਰੀਆਂ ਉੱਪਰ ਕੰਡ।

ਹੁਸਦਿਆਂ ਬੋਲੇ ਬਾਬਾ, “ਦਾਨਿਆ! ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ
ਇਕ ਪਿੱਛੇ ਕਿਉਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਈ ਮਲ ?”
ਬਾਬੇ ਮੁੱਖੋਂ ਸੱਚ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ
ਬਦ ਬੰਦੇ ਦੀ ਬਦੀ ਕਿੰਜ ਡੋਬੇ ਕੁਲ ਜਹਾਨ।

ਇਥੋਂ ਚੱਲ ਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ‘ਪਸਰੂਰ’
ਭਾਈ ਸਿੱਠਾ ਨਾਲ ਨਿਵਾਸੀ ਆਏ ਮਿਲਣ ਹਜ਼ੂਰ।
ਦਾਤ ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਤਾਈਂ ਵੰਡ
ਤੁਰ ਪਏ ‘ਨਾਰੋਵਾਲ’ ਵੱਲ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾ ਠੰਢ।
ਬੰਜਰ ਦਿਲਾਂ ਵਿਚ ਬੋਇ ਕੇ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਬੀਜ
ਧੜਕਾਈ ਮੁਰਦਾ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਣ ਦੀ ਰੀਝ।
ਕ੍ਰਮਦਿਆਂ ਬੋਧ, ਜੈਨ, ਸਨਾਤਨ, ਇਸਲਾਮੀ ਅਸਥਾਨ
ਖੁਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਇਹ ਬਾਬੇ ਕੀਤਾ ਆਣ।
ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਈਂਦ ਇਸ ਦੀ ਲੇਖਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅੱਠੀਤੀਵੀਂ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਖ਼ਾਸ।

ਫਿਰਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਕਰਤਾਰਪੁਰਿ
ਭੇਖੁ ਉਦਾਸੀ ਸਗਲ ਉਤਾਰਾ।
ਪਹਿਰਿ ਸੰਸਾਰੀ ਕਪੜੇ
ਮੰਜੀ ਬੈਠਿ ਕੀਆ ਅਵਤਾਰਾ।
ਉਲਟੀ ਗੰਗ ਵਹਾਈਓਨਿ
ਗੁਰ ਅੰਗਦੁ ਸਿਰਿ ਉਪਰਿ ਧਾਰਾ।
ਪੁਤਰੀ ਕਉਲੁ ਨ ਪਾਲਿਆ
ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਆਕੀ ਨਸਿਆਰਾ।
ਬਾਣੀ ਮੁਖਹੁ ਉਚਾਰੀਐ
ਹੁਇ ਰੁਸਨਾਈ ਮਿਟੈ ਅੰਧਾਰਾ।
ਗਿਆਨੁ ਗੋਸਟਿ ਚਰਚਾ ਸਦਾ
ਅਨਹਦਿ ਸਬਦਿ ਉਠੇ ਧੁਨਕਾਰਾ।
ਸੋਦਰੁ ਆਰਤੀ ਗਾਵੀਐ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਪੁ ਉਚਾਰਾ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਾਰਿ ਅਥਰਬਣਿ ਤਾਰਾ॥੩੮॥

ਬਾਰਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਉਦਾਸੀਆਂ ਵਿਚ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਝਾਗ
ਦੁਖੀਆਂ ਦੇ ਸਾਕੇ ਹਰੇ ਲਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਜਾਗ।

ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਇੱਕੀ ਦਾ ਕੇਹਾ ਸੁਹੰਢਣਾ ਸਾਲ
'ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਾਨਕ ਗੁਰ' ਘਰ ਪੁੱਜੇ ਆਖਰਕਾਰ।
ਨਵਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਤਾਰਦੇ ਹੋਏ ਲੰਮਾ ਪੈਂਡਾ ਝਾਗ
ਬੈਠੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਤਿਆਗ।

•

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਅੱਠਵਾਂ ਸਰਗ
ਕਰਤਾਰਪੁਰ

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਫਿਰਿ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਕਰਤਾਰਪੁਰਿ
ਭੇਖੁ ਉਦਾਸੀ ਸਗਲ ਉਤਾਰਾ।
ਪਹਿਰਿ ਸੰਸਾਰੀ ਕਪੜੇ
ਮੰਜੀ ਬੈਠਿ ਕੀਆ ਅਵਤਾਰਾ।
-ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

ਕਰਤਾਰਪੁਰ

ਪਠਾਣ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਹਿੰਦ 'ਤੇ ਰਾਜ
 ਮਰਜ਼ੀ ਚੱਲੇ ਉਸਦੀ ਜੀਹਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤਾਜ।
 ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈਸੀ ਬਹੁੰ ਸਤਿਕਾਰ
 ਲੇਕਿਨ ਦੀਨੀ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਭਰਮਾਰ।
 ਬਣ ਰਹੇ ਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੁਝ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਿਆਗ
 ਜੱਟ ਕਬੀਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਸੀ ਲੱਗੀ ਮਾਰੂ ਲਾਗ।
 ਸੂਦਰ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਲੋਕੀਂ ਦਰਿਆ ਪਾਰ ਚਨਾਬ
 ਅੱਧ-ਪਚੱਧਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਸੀ ਦਿੱਤਾ ਧਰਮ ਤਿਆਗ।
 ਇਕ ਵਾਰੀ ਈਮਾਨ ਛੱਡ ਜੋ ਬਣਿਆ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਤਿਆਗ ਨਾ ਸਕਿਆ ਲਾਈ ਕਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਕਾਫਰ ਦੀਨ ਇਸਲਾਮ।
 ਗਾਹ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਨਾਲ ਗੁਰ ਜੋਜਨ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ
 ਧਰਤ ਲੁਕਾਈ ਸੋਧ ਕੇ ਮੁੜੇ ਸੀ ਵਿਚ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਕਰਤਾਰਪੁਰੋਂ ਤੁਰਨ ਸਮੇਂ ਜੋ ਗਏ ਸੀ ਮੋਹੜੀ ਗੱਡ
 ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਵੀ ਪਿੱਛੋਂ ਸਭ ਕੁਲ ਸਰਕੜੇ ਵੱਢ।
 ਬਾਬੇ ਲਈ ਸੀ ਉਸ ਥਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕੋਠੇ ਉਸਾਰ
 ਕਰ ਉਦਾਸੀਆਂ ਆਣ ਬਹੇ ਬਾਬਾ ਸਣ ਪਰਿਵਾਰ।
 ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਜਾ ਖਿੰਡੀ ਸਦਗੁਣੀ ਮਹਿਕਾਰ
 ਰਾਵੀ ਦੀ ਇਸ ਧਰਤ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰੂਪ ਅਪਾਰ।
 ਰਾਵੀ ਬੰਨ੍ਹਿਓਂ ਰਾਰ-ਪਾਰ ਜਾਗ ਜਾ ਲੱਗੀ ਚਨਾਬ
 'ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕਰਤਾ ਵਸੇ' ਜਾਗੇ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ।
 ਕਲਾਨੌਰ ਦੇ ਸਰਗਣੇ ਵਿਚ ਸੀ ਰਮਣੀਕ ਇਹ ਥਾਂਵ
 ਇਸੇ ਭੋਇੰ ਤੇ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਅਸ਼ੋਕ ਮਹਾਨ।
 ਕੇਂਦਰ ਬਣੀ ਧਰਤ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ
 ਜੁੜਨ ਲੱਗੀ ਸੰਗਤ ਸਭੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਓਂ ਆ।
 ਕੱਟੜ ਖਿਆਲੀਏ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਵਣ ਲੱਗੇ ਸ਼ੋਰ
 ਦੁਣ ਸਵਾਈ ਸ਼ੋਭਾ ਤੱਕ ਅੱਜ ਹੋਰ ਕੱਲ੍ਹ ਹੋਰ।
 ਕਲਾਨੌਰ ਦਾ ਚੌਧਰੀ ਹਾਕਮ ਕਰੋੜੀਆ ਮੱਲ
 ਸੁਣ ਬਾਬੇ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਗਿਆ ਹੱਲ।

ਆਗਿਆ ਬਿਨ ਸੇਵਾਦਾਰਾਂ ਦਿੱਤਾ ਪਿੰਡ ਜੋ ਬੰਨ੍ਹ
 ਬੰਦੀ ਪਾਉਣਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਭੋਇੰ ਪੰਨ।
 ਦੇਹਾਂ ਧਰਮਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਹੋਈ ਡਾਢੀ ਹਲਚਲ
 ਅਜਬ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਵਿਚ ਹੀ ਭੱਲ।
 ਕੱਢਣ ਲਈ ਟਿਕਾਣਿਓਂ ਹੋ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਅਸਵਾਰ
 ਤੁਰਿਆ ਘਰੋਂ ਕਰੋੜੀਆ ਵਿਚ ਡਾਢੇ ਹੰਕਾਰ।
 ਰਾਹ 'ਚ ਘੋੜਾ ਬਿਦਕਿਆ ਆਪਣੀ ਹੀ ਤੱਕ ਛਾਂ
 ਅੱਗੇ ਵਧਣੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੀ ਘੋੜੇ ਕੀਤੀ ਨਾਂਹ।
 ਮਾਰੇ ਛਾਂਟੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਰੋੜੀ ਮੱਲ
 ਤੋਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲਾਇਆ ਅੱਡੀ-ਚੋਟੀ ਦਾ ਬਲ।
 ਇਕ ਵੀ ਪੈਰ ਨਾ ਪੁੱਟਿਆ ਘੋੜੇ ਨੇ ਅਗਾਂਹ
 ਆਖਿਰ ਕੁਝ ਸਿਆਣਿਆਂ ਹਾਕਮ ਨੂੰ ਇੰਜ ਕਿਹਾ
 “ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹ ਮਿਲਣਾ ਵਲੀ ਕਿੱਥੋਂ ਦਾ ਦਸਤੂਰ
 ਪੈਦਲ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਹੈ ਉੱਤਰੇ ਹੇਠ ਹਜ਼ੂਰ।”
 ਆਖਿਰਕਾਰ ਕਰੋੜੀਏ ਮਨ ਦਾ ਤਜ ਗੁਮਾਨ
 ਪੈਰੀਂ ਟੁਰ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਰਨੀਂ ਪੁੱਜਾ ਆਣ।
 ਡਿੱਠਾ ਸਾਹਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਨੂਰ
 ਗਦ-ਗਦ ਹੋਈ ਆਤਮਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਹਜ਼ੂਰ।
 ਸੌ ਵਿੱਘੇ ਦੀ ਥਾਂ ਦੇਇ ਉਸ ਬੱਧਾ ‘ਨਾਨਕ ਚੱਕ’
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਵਡਪੁਰਖ ਜਾਣ ਸੇਵ ਕਰੀ ਅਣਥੱਕ।
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਹਵੇਲੀ ਇਕ ਬਣਵਾਈ ਕੋਠਿਆਂ ਲਾਗ
 ਲੱਗ ਗਏ ਇਸ ਧਰਤ ਨੂੰ ਦੂਣ ਸਵਾਏ ਭਾਗ।
 ‘ਨਾਨਕ ਚੱਕ’ ਦੀ ਥਾਂ ਗੁਰ ‘ਕਰਤਾਰਪੁਰ’ ਰੱਖ ਨਾਂ
 ਸਭ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸਮਝਿਆ ਆਪਾ ਭਾਵ ਮਿਟਾ।
 ਵਰਸਣ ਲੱਗੀ ਨਾਮ ਦੀ ਵਰਖਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੁੜ ਬੈਠਦੀ ਵਿਸਰ ਪਰਾਈ ਤਾਤ।
 ਤਲਵੰਡੀ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਕਈ ਘਰਾਣੇ ਹੋਰ
 ਸਣੇ ਟੱਪਰੀਆਂ ਸਭਨਾਂ ਇਥੇ ਕੀਤੀ ਠਉਰ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਵੀ ਵਸ ਗਿਆ ਇਥੇ ਸਣ ਪਰਿਵਾਰ
 ਕੀਰਤਨੀਆਂ ਬਲਵੰਡ ਜੀ ਵਸਿਆ ਟੱਬਰ ਨਾਲ।
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਬਹੁ ਜੁੜ ਕਰਨ ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ
 ਚਹੁੰ-ਤਰਫੀਂ ਜਾ ਫੈਲਿਆ ਬਾਬੇ ਦਾ ਪਰਤਾਪ।

ਸੂਰ ਸਾਧਕ ਬਲਵੰਡ ਜੀ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਦਿਨ-ਰਾਤ
 ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚ ਵੰਡਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਲਾਹੀ ਦਾਤ।
 ਘਣ ਵੱਸੋਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਇਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਨਾਲ
 ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਪੁੱਜੀ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ।
 ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਲਿਖਿਆ ਅੰਦਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
 “ਬੈਠੇ ਮੰਜੀ ਸਤਗੁਰੂ ਉਦਾਸੀ ਭੇਖ ਉਤਾਰ।”
 ਲੱਕ ਦੁਆਲੇ ਕੱਪੜਾ ਸਿਰ ਬੰਨ੍ਹੀ ਦਸਤਾਰ
 ਮੋਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚਾਦਰ ਸੋਹੇ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨਾ ਝਾਲ।

ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ

ਪਹਿਨ ਸੰਸਾਰੀ ਕਪੜੇ ਵਾਕੂਰ ਦੁਨੀਆਦਾਰ
 ਕਿਰਤ ਵਿਰਤ ਲੱਗੇ ਕਰਨ ਆਮ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਹਾਰ।
 ਉਮਰ ਬਵੰਜਾ ਸਾਲ ਗੁਰ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ
 ਦਿਨ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਚੰਦ ਪਹਿਰ ਉੱਠ ਕਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ।
 ਕਰਤਾਰਪੁਰ ‘ਗੁਰ ਸੱਚ ਬਧੀ’ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਵਿਚ ਆਣ
 ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਨ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਗੁਣਗਾਨ।
 “ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥
 ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥”
 ਸੂਰਜ ਨਿਕਲਣ ਮਗਰੋਂ ਲੈ ਤੀਕਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਹੋਇ ਲੱਗੇ ਨਾਮ ਦੀ ਲਹਿਰ।
 ਬਾਬਾ ਕੀਰਤਨ ਮਗਰੋਂ ਕਰ ਆਰਤੀ ‘ਗਗਨ ਮਹਿ ਥਾਲ’
 ਗਾਉਂਦੇ ਸੰਗ ਵਿਸਮਾਦ ਬਹੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇ ਨਾਲ।
 ਭੋਗ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਜੁਟਦੇ ਜਾ ਲੋਕੀਂ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ
 ਨਾਨਕ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੁੱਜ ਕੇ ਹੱਥੀਂ ਕਰਦੇ ਕਾਰ।
 ਵਾਹਣ ਮੁੰਨਾ ਪਕੜ ਕੇ ਬਲਦਾਂ ਨੂੰ ਚਟਕਾਰ
 ਸਿਮਰਨ ਚੱਲੇ ਚਿੱਤ ਵਿਚ ਹੱਥ ਜੁਟੇ ਵਿਚ ਕਾਰ।
 ਭਾਂਤੋਂ-ਭਾਂਤੀ ਵੰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਡੇਰੇ ਪਸੂ ਸੁਹਾਣ
 ਬਲਦਾਂ ਦੀਆਂ ਜੋੜੀਆਂ ਖੇਤੀ ਉਪਜ ਵਧਾਣ।
 ਮਰਯਾਦਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੀ ਸਮਝਣੀ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਲ
 ਲਿਖਦੇ **ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ** ਵਿਚ ਲੇਖਕ ਦੇਇ ਮਿਸਾਲ।
 ਇਕ ਸਾਖੀ ਹੈ ਮੰਗਦੀ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ
 ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਧੂਆਂ ਮੰਡਲੀ ਇਥੇ ਪੁੱਜੀ ਆਣ।

ਸਤਗੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਲਿਖੜੇ ਉਨ ਡਿੱਠੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ
 ਸੇਵਕ ਲਕੜਾਂ ਪਾੜ ਰਹੇ ਲੰਗਰ ਕਰਨੇ ਤਿਆਰ।
 ਮੁਖ ਸਾਧੂ ਇਹ ਦੇਖ ਸਭ ਬੋਲਿਆ ਤਨਜ਼ ਨਾਲ
 “ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਸਾਂਝ ਰੱਖੇ ਨੇ ਪਾਲ।
 ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਜੁਬਾਨ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਲਗਦੈ ਜ਼ੋਰ
 ਰੋਕ ਲਿਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂਆਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹੋਰ।”
 ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਜਦ ਸਾਧੂ ਲੱਗੇ ਜਾਣ
 ਟੋਲੀ ਮੁਖੀਏ ਆਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਪਾਲ ਰੱਖੇ ਇਨਸਾਨ।”
 ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਹਿਬ ਆਖਿਆ, “ਰੁਕੋ ਕੁਝ ਦਿਨ ਹੋਰ।”
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧੂ ਸਕੇ ਨਾ ਮੋੜ।
 ਤੱਕੇ ਜਦ ਇਨਸਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਰੇ ਸਦਗੁਣਾਂ ਨਾਲ
 ਤੁਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, “ਦੇਵਤੇ ਰੱਖੇ ਪਾਲ।”
 ਆਖਿਰ ਸਮੇਂ ਵਿਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਇਕ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਨਾਲ
 ਕਿਹਾ ਸਾਧੂਆਂ, “ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਰੂਪ ਨੇ ਰੱਖੇ ਪਾਲ।”
 ਸੰਤ ਕਬੀਰ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਦੀ ਲੋਏ
 “ਹਰ ਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਏ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਏ।”
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਪੁਲ ਹੋਏ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤੁਲਹਾ
 ਨਾਮ ਜਹਾਜ਼ 'ਚ ਬੈਠਿਆਂ ਪਾਰ ਹੋਵੇ ਅਸਗਾਹ।
 ਕਿਰਤ-ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੁਲੱਖਣੀ ਸੇਵ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤ
 ਲੋੜਵੰਦ ਆ ਛਕਦੇ ਸਭ ਲੰਗਰ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ।
 ਇਕ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਸਭ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਬਹਿਣ
 ਸਤਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰ ਭੋਜਨ ਕਰਦੇ ਗ੍ਰਹਿਣ।
 ਭਰਮ ਜਾਲ ਸਭ ਕਟਦੇ ਮਤ ਉੱਚੀ ਨਿਗ੍ਰਾ ਵਿਸ਼ਾਲ
 ਲਾਹੁਣ ਬਾਬਾ ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ ਕਰਮ-ਕਾਂਡ ਦੇ ਭਾਰ।
 ਮਾਇਆ ਜਾਲ 'ਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਰਹਿਣ ਗੁਰੂ ਨਿਰਲੇਪ
 ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਖ ਰਹਿਣ ਜਲ ਤੋਂ ਹੋ ਅਲੇਪ।
 ਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵਦਾ ਨਿੱਤ ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ
 ਸੰਧਿਆ ਤੀਕਰ ਚਲਦੀ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਲਹਿਰ।
 ਬਾਣੀ ਸੋ ਦਰ ਪਾਠ ਕਰ ਕਰਦੇ ਫਿਰ ਅਰਦਾਸ
 ਲੰਗਰ ਛਕਦੇ ਮਿਲ ਬੈਠ ਲੈਣ ਖੁਸ਼ੀ ਗੁਰ ਖਾਸ।
 ਸਿੱਖੀ ਮਰਯਾਦਾ ਏਦਾਂ ਚਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਰਾਤ
 ਹੱਥੀਂ ਕਿਰਤ ਕਮਾਂਵਦੇ ਪਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਬਾਤ।

ਗੁਜ਼ਰੇ ਪਹਿਰ ਜੋ ਰਾਤ ਦਾ ਬੈਠ ਸੁੱਖਾਂ ਦੇ ਧਾਮ
ਸੋਹਿਲਾ ਬਾਣੀ ਉਚਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸਭ ਬਿਸਰਾਮ।

ਨਾਮ ਢੁੰਡਾਉਆਂ ਦੇਇ ਕੇ ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ ਸਾਰ
ਸਿੱਖ ਸਿਰੋਂ ਲਾਹ ਸੁੱਟਿਆ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣ ਭਾਰ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘਟਿਆ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਸ਼ਬਦ ਸਹਾਰੇ ਤੰਤ੍ਰਾਂ-ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਨਜ਼ਾਤ।

ਲਹਿਰ ਧਰਮ ਦੀ ਪੱਕੀ ਨੀਂਹ ਵਿਚ ਰੱਖੀ ਸਾਹਿਬ ਓਟ
ਉੱਪਰ ਫਿਰ ਉਸਾਰਿਆ ਅਬਚਲ ਸੱਚ ਦਾ ਕੋਟ।

ਬਣ ਨਿਮਾਣਾ ਦਾਸ ਬਾਬਾ ਨੀਚਾਂ ਦੀ ਲਈ ਸਾਰ
ਖਹਿ-ਖਹਿ ਮਰਦਿਆਂ ਤਾਈਂ ਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ।

ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਜੋੜਦੇ ਸੀ ਅੰਤਿਮ ਸੱਚ ਦੇ ਨਾਲ
ਦੇਹੀ ਤਾਂ ਤੁਰ ਜਾਵਣੀ ਹੰਸੋਂ ਵੱਖਰੀ ਚਾਲ।

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਭਾਈ ਭਾਗੀਰਥ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਾ ਸਭ
ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਮੌਰ ਸਨ ਵਿਚ ਰੂਹਾਨੀ ਛਬਿ।

ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡਿਉਂ ਆ ਜੁੜਨ ਮਤ ਮਤਾਂਤਰ ਭੇਖ
ਤਪ ਸਾਧਕ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਪੀਰ ਪੀਤਾਂਬਰ ਸ਼ੇਖ।

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਭਾਈ ਅਜਿੱਤਾ ਨਿਤਨੇਮ ਅਨੁਸਾਰ
ਨੇਮ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਟਿਕ ਕੇ ਬਹਿ ਸੰਗਤ ਵਿਚਕਾਰ।

ਖੂਹ 'ਚੋਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢ ਕੁਝ ਪੀਸਣ ਦਾਣੇ ਗੁਰਸਿੱਖ
'ਕੱਠੀਆਂ ਕਰਕੇ ਲੱਕੜਾਂ ਲਿਆਵਣ ਲੰਗਰ ਵਿਚ।

ਕੋਈ ਪੱਖਾ ਝਲਦਾ ਬਹਿ ਸੰਗਤ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ
ਕੋਈ ਬਰਤਨ ਮਾਂਜਦਾ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾਦਾਰ।

ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦੀ ਸੇਵ ਕਰ ਲੰਗਰ ਹੁੰਦਾ ਤਿਆਰ
ਕਰਨੀ ਕਿਰਤ ਕਰੰਦਿਆਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਕਰਤਾਰ।

ਉਚ-ਨੀਚ ਦਾ ਫਰਕ ਛੱਡ ਬੈਠ ਪੰਗਤ ਵਿਚਕਾਰ
ਵਿਕਸਤ ਲੱਗਾ ਹੋਣ ਨਿੱਤ ਸੰਗਤ-ਸਭਿਆਚਾਰ।

ਅਮਿਓਂ ਰਸ ਬਾਣੀ ਝਰੇ ਗੁਰ ਮੱਥਿਉਂ ਝਰਦਾ ਤੇਜ
ਰੰਗ ਮਜੀਠਾ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਬਾਬਾ ਵਤ ਰੰਗਰੇਜ।

ਸਤਿਨਾਮ ਦਾ ਬੀਜ ਬੋਇਕੇ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
ਨਿਜ ਪਰਿਵਾਰੋਂ ਉਚਿਆਇਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰ-ਪਰਿਵਾਰ।

ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾਇਆ ਦੇਇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਕਈਆਂ ਦਿੱਤਾ ਜੀਅ ਦਾਨ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ।

ਵੇਰਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਹ ਮਿਲਦਾ ਹੈਨ ਗਿਣਤੀਉਂ ਬਾਹਰ
ਲੇਕਿਨ ਕੁਝ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਪੋਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ।
ਜਿਥੇ ਬੈਠੇ ਸਤਗੁਰੂ ਸੀ ਸੋਈ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਨ
ਸੰਗਤ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣਿਆ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਅਸਥਾਨ।
ਪਨ ਉਹ ਧਰਮੀ ਜੀਉਤੇ ਜਿਨ ਤੁਠੇ ਅਹੰਮੇਵ
ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੰਗਤ ਕਰ ਗੁਰਦੇਵ।
ਕੁਝ ਕੁ ਨਾਮੀ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੰਦਿਆਂ ਖਾਸ
ਗਿਆਰਵੀਂ ਵਾਰ 'ਚ ਲਿਖਿਆ ਸਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ।

ਤਾਰੂ ਪੋਪਟੁ ਤਾਰਿਆ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਉਦਾਸੀ।
ਮੂਲਾ ਕੀਤੁ, ਵਖਾਣੀਐ
ਚਲਿਤੁ ਅਚਰਜ ਲੁਭਿਤ ਗੁਰਦਾਸੀ।
ਪਿਰਥਾ, ਖੇਡਾ ਸੋਇਰੀ
ਚਰਣ ਸਰਣ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੀ।
ਭਲਾ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇੰਦਾ
ਮਜਲਸ ਮਰਦਾਨਾ ਮੀਰਾਸੀ।
ਪਿਰਥੀ ਮਲੁ ਸਹਗਲੁ ਭਲਾ
ਰਾਮਾ ਡਿਡੀ ਭਗਤਿ ਅਭਿਆਸੀ।
ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਲੋਦੀ ਭਲਾ
ਹੋਆ ਜਿੰਦ ਪੀਰੁ ਅਬਿਨਾਸੀ।
ਮਾਲੋ, ਮਾਂਗਾ ਸਿਖ ਦੁਇ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਸਿ ਰਸਿਕ ਬਿਲਾਸੀ।
ਸਨਮੁਖਿ ਕਾਲੂ ਆਸ ਧਾਰ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਰਗਹ ਸਾਬਾਸੀ।
ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਪਰਗਾਸੀ ॥੧੩॥

ਅਗਲੀ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਫਿਰ ਲਿਖਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਨਾਂ
ਭਗਤਾ ਓਹਰੀ, ਜਾਪੂਵੰਸ਼ੀ ਤੇ ਉਪਲ ਸੀਹਾਂ।
ਗਜਣ ਉਪਲ, ਭਾਗੀਰਥ, ਕਾਲੀ ਵਿਚ ਮੈਲਸੀਹਾਂ
ਜਿਤਾ ਰੰਧਾਵਾ, ਬੂੜਾ ਬੁਢਾ, ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਥਾਂ।
ਫਿਰਣਾ ਖਹਿਰਾ, ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਕਿੰਨੇ ਹੋ ਵਿਸੇਖ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਮਿਲਦਾ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ ਉਲੇਖ।

ਨਾਮ ਰਸੀਏ

ਅਨਿਕ ਸਿੱਖ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਈ।
ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਿਓਂ ਲੱਗੇ ਬਾਣ
ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਹੋਵਣ ਕੁਰਬਾਨ।
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗੁਰ ਚਰਨੀਂ ਬਹਿੰਦੇ
ਮੁੱਖੋਂ ਸਤਿਨਾਮ ਜਪੁ ਕਹਿੰਦੇ।
‘ਮਾਲੋ, ਮਾਂਗਾ’ ਹੋ ਸਾਵਧਾਨ
ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਗੁਰਬਾਣੀ ਧਿਆਨ।
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਕੀਰਤਨ ਵੀਚਾਰ
ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਹੋਏ ਉਧਾਰ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਉੱਤਮ ਕਰਮ
ਬਾਕੀ ਫੋਟਕ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਬਾਣੀ ਆਗਾਧ
ਯਤਨ ਸੁਖੈਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਲਾਭ।”
ਸੁਣ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਬਚਨ ਰੀਸਾਲ
ਮਾਲੋ, ਮਾਂਗਾ ਭਏ ਨਿਹਾਲ।
ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਦੋਏ ਰਲ ਨਾਲ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰ।
ਰਲ ਕੇ ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਵੰਡ ਖਾਣ
ਨਿਸਦਿਨ ਰਸਨੀ ਧਿਆਵਣ ਨਾਮ।
ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ, “ਵੱਡਾ ਇਨਸਾਨ
ਸਾਂਈ ਨਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਵਾਨ।
ਨਫਰਤ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸ਼ੈਤਾਨ
ਚੰਗੇ ਅਮਲ ਪੜ੍ਹਨ ਪਰਵਾਨ।”
ਕਰ ਦੀਦਾਰ ‘ਉਬਾਰੇ ਖਾਨ’
ਨਦਰੀ ਗੁਰ ਹੋਇਆ ਪਰਵਾਨ।
ਸੁਣਿਆ ਜਦ ਅਬਦੁਲ ਰਹਿਮਾਨ
ਬਣਿਐ ਸਿੱਖ ਉਬਾਰੇ ਖਾਨ।
ਉਬਾਰ ਖਾਨ ਨੂੰ ਪਾਈ ਝਾੜ
ਗੁਰਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਫਿਟਕਾਰ।
ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਭੀੜ ਪਈ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਿਰ ਆਈ।
ਨਾਲ ਲੈ ਸਿੱਖ ਉਬਾਰੇ ਖਾਨ
ਤੁਰ ਪਏ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
ਨਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਆ ਰਹਿਮਾਨ
ਵਧਿਆ ਬਲ ਸਾਹ ਮੁਲਤਾਨ।
ਨੂਰੀ ਮੁੱਖ ਦਾ ਕਰ ਦੀਦਾਰ
ਮੱਚਦੇ ਸੀਨੇ ਪੈ ਗਈ ਠਾਰ।
ਬਾਬੇ ਲਾ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ
ਕੀਤਾ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ।

ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖ਼ਾਸ।
ਪਹਿਲਾ ਸਿੱਖ ਸੀ ‘ਭਾਈ ਤਾਰੂ’
ਆਖਿਆ ਗੁਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁਲ ਤਾਰੂ।
ਕਿਰਤ-ਵਿਰਤ ਰਲ ਵੰਡ ਕੇ ਖਾਣਾ
ਨਿੱਤ ਦਾ ਸੀ ਇਹ ਧਰਮ ਨਿਭਾਣਾ।
ਦੁਖੀਆਂ ਦਾ ਸੀ ਉਹ ਵਡ-ਦਰਦੀ
ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਰਖਦਾ ਹਮਦਰਦੀ।
ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਜਦ ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ
ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਵਡ ਸੋਰ।
ਭਰ ਬਾਲਟੀ ਮਨ ’ਚ ਠਾਣੀ
ਪਾਣੀ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਣੀ।
ਲੋਕਾਂ ਕਿਹਾ, “ਅੱਗ ਹੈ ਮਾਰੂ
ਇਕ ਬਾਲਟੀ ਕੀ ਸਵਾਰੂ ?”

“ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਬਸ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ
ਅੱਗ ਬੁਝੇ ਜਾਂ ਨਾ ਬੁਝ ਪਾਵੈ।”
ਦੇਇ ਆਸੀਸ ਕਿਹਾ ਜੱਗ ਤਾਰਕ
“ਹੇਸੇਂ ਤਾਰੂ ਕੁਲ ਦਾ ਤਾਰਕ।”

ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ‘ਮੂਲਾ ਕੀੜ’
ਸ਼ਬਦ ਅਭਿਆਸੀ ਗਹਿਰ-ਗੰਭੀਰ।
ਪਰਮ ਮਿੱਤਰ ਨਾਨਕ ਕਾ ਖ਼ਾਸ
ਹਰ ਜਸ ਜਪਤ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤ।

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

ਬਾਬੇ ਲਈ ਰੱਖ ਮਨ 'ਚ ਚਾਅ
 ਪੁੱਛਿਆ ਸਫਲ ਜੀਉਣ ਦਾ ਰਾਹ।
 “ਚੋਰੀ ਜਾਰੀ ਜੁਆ ਆਦਿ
 ਵੇਸਵਾ ਗਮਨੀ ਕਰੇ ਤਿਆਗ।
 ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ
 ਧਰਮ ਕਿਰਤ ਵੰਡ ਖਾਵੇ ਨਾਲ।
 ਨੰਗੇ ਭੁੱਖੇ ਦੀ ਲਏ ਸਾਰ
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਗੁਰ-ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰ।”
 ਮੂਲਾ ਕੀੜ ਪਰਤ ਘਰ ਆਇਆ
 ਘਰ 'ਚ ਹੀ ਨਿਤਨੇਮ ਬਣਾਇਆ।
 ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਦੇ ਨਾਲ
 ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲ।
 ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਬਹਿਰੂਪੀਆ ਆਇਆ
 ਸਿੱਖ ਜਾਣ ਉਸ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾਇਆ।
 ਕੰਠ ਜਪੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਣੀ
 ਮੂਲੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਠਾਣੀ।
 ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਚਿੱਤ ਭਇਆ ਵਿਰਾਮ
 ਰਾਤ ਕਰਾਇਆ ਸੁਖ ਵਿਸ਼ਰਾਮ।
 ਮੂਲੇ ਦਾ ਜਦ ਟੱਬਰ ਸੁੱਤਾ
 ਗਹਿਣੇ ਚੁੱਕ ਬਹਿਰੂਪੀਆ ਭੱਜਾ।
 ਹੋਰ ਗਹਿਣੇ ਮੂਲੇ ਘੜਵਾਏ
 ਘਰਵਾਲੀ ਦੇ ਗਲ ਆ ਪਾਏ।
 ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਸ ਆਦਰ ਕੀਤਾ
 ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦਰ ਹੋਣ ਨਾ ਦਿੱਤਾ।
 ਮਾਫ ਕਰੀਂ ਭੁੱਲ ਰੱਖੀ ਲੱਜਿਆ
 ‘ਚੋਰ ਸਿੱਖ’ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੱਜਿਆ।
 ਬਹਿਰੂਪੀਆ ਬਹੁੰ ਪਛਤਾਇਆ
 ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਮੁੜ ਪਲਟਾ ਖਾਇਆ।
 ‘ਭਾਈ ਪ੍ਰਿਥਾ’, ‘ਭਾਈ ਖੇਡਾ’ ਤਾਈਂ
 ਗੁਰੂ ਮਿਲਨ ਇੱਛਾ ਵਰ ਆਈ।
 ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਆਏ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ
 ਨਾਨਕ, ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਰਸਣ ਨੂੰ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT. LTD.

ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਕਰੋ ਸ਼ਬਦ ਵੀਚਾਰਾ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਹੋਏ ਛਾਰਾ।
ਕੀਤੀ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਅਰਦਾਸ
“ਰਹੀਏ ਚਰਨਾਂ ਕਮਲਾਂ ਪਾਸ।
ਸੰਗਤ ਸਾਡਾ ਹੀ ਸਰੂਪ
ਜੁੜਨਾ ਹੈ ਵਿਚ ਪਰਮ ਅਨੂਪ।
‘ਸ਼ਬਦ ਮਿਲੇ’ ਸਦ ਜੀਵਨ ਏਹਾ
ਸ਼ਬਦ ਮੇਰਾ ਰਿਦ ਸਦਗੁਣ ਦੇਹਾ।
ਮਾਨੁੱਖ ਦੇਹੀ ਬਿਨਸਨਹਾਰ
ਸਦ ਜੀਵਨ ਸ਼ਬਦ ਰਿਦ ਧਾਰ।”
ਦੋਹਾਂ ਸੁਣਿਆਂ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ
ਕੀਤੀ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।
‘ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੱਲ’ ਤੇ ‘ਰਾਮਾ ਡਿਡੀ’
ਨਾਮ ਭਿਆਲੀ ਨੀਅਤ ਸਿੱਧੀ।
ਬਿਨਤੀ ਕੀਤੀ ਚਰਨੀਂ ਆਣ
“ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਈਏ ਬਿਸ਼ਨ ਸਮਾਨ।
ਦੱਸੋ ਕੋਈ ਰਾਹ ਸੁਖਾਲਾ
ਸਾਂਝ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਪਾਵਣ ਵਾਲਾ।”

Unistar Books Pvt. Ltd.

ਅੱਗੋਂ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਸਾਹ
“ਇੰਦਰੀ ਦਮਨ ਹੈ ਸੋਖਾ ਰਾਹ
ਪਰ ਰੂਪ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਛੋੜੋ
ਚੋਰੀ ਜਾਰੀ ਤੋਂ ਮਨ ਹੋੜੋ।
ਬਾਰ-ਮ-ਬਾਰ ਰੋਕ ਮਨ ਤਾਹੂ
ਥੱਕਿਆ ਮਨ ਆਪੇ ਮੰਨ ਜਾਊ।”
ਅੱਗੋਂ ਫੇਰ ਬੋਲੇ ਦਿਆਲ,
ਦੇ ਕੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਮਿਸਾਲ।
“ਘੋੜੇ ਮੁੱਖ ਪਾਈਏ ਮਸਾਲਾ
ਸੁੱਟ ਪਾਏ ਉਹ ਮਾਰ ਉਛਾਲਾ।
ਖੁਆਣ ਵਾਲਾ ਰੱਖੇ ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਵਿਚ
ਘੋੜਾ ਖਾਏ ਮਸਾਲਾ ਪਲ ਵਿਚ।”
ਅਵਰ ਵਾਸ਼ਨਾ ਮਨੋਂ ਤਿਆਗ
ਜੁੜਨਾ ਕਰੋ ਨਾਮ ਅਭਿਆਸ।

Unistar Books Pvt.

ਬਾਣੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ਉਨ ਧਿਆਨ
ਨਿੱਜ ਸਰੂਪ ਦਾ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ।
ਵਿਚ ਸੰਗਤ ਦੇਇ ਟਹਿਲ ਕਮਾਣ
ਸਹਿਤ ਕੁਟੰਬ ਹੋਇਆ ਕਲਿਆਣ।

ਅਗਲਾ ਸਿੱਖ ਸੀ 'ਦੌਲਤ ਖਾਨ'
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਜਿਸ ਹੇਠ ਕਮਾਨ।
ਲਾਹੌਰ ਗਵਰਨਰ ਤਾਤਾਰ ਖਾਨ
ਬੇਟਾ ਸੀ ਉਸ ਦੌਲਤ ਖਾਨ।
ਮਿਲੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨੂਰ ਮਹਾਨ
ਰੱਬ ਸਿੰਵਾਣਿਆ ਦੌਲਤ ਖਾਨ।
ਸਮਝ ਕੇ ਬੈਠਾ ਦਿਆਨਤਦਾਰ
ਦਿੱਤੀ ਖਾਨ ਨੇ ਮੋਦੀ ਕਾਰ।
ਮੋਦੀਕਾਰ 'ਚ ਤੱਕ ਈਮਾਨ
ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਹੋਇਆ ਕੁਰਬਾਨ।
ਚਸ ਜਲਾਲ ਤੱਕ ਵਲੀ ਜਮਾਲ
ਝੱਲੀ ਨਾ ਗਈ ਨਾਨਕ ਝਾਲ।
ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਥਮ ਉਦਾਸੀ ਬਾਦ
ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਜਦ ਪੁੱਜੇ ਖਾਸ।
ਖਾਨ ਅੰਦਰਲੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੱਕ
ਸ਼ੰਕੇ ਕੀਤੇ ਸਭ ਨਵਿਰਤ
ਫੈਲੀ ਖਾਨ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਕੀਰਤ
ਮਿਲੀ ਖਾਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ।

ਪਿਤਾ ਸਿੱਖ ਬਣ 'ਭਾਈ ਕਾਲੂ'
ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਪਾਸ ਕਿਰਪਾਲੂ।
ਆਖਿਆ, "ਮਨ ਦਾ ਸ਼ੰਕਾ ਲਾਹਵੇ
ਸਨਮੁੱਖ/ਮਨਮੁੱਖ ਭੇਦ ਬਤਾਵੇ।"
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, "ਸਨਮੁੱਖ ਸਪੇਦ
ਖਹਿਸ਼ ਹੱਥੇ ਪਾਵਨ ਨੇਕ।
ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਚਾਹਤ
ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦਿੰਦੇ ਰਾਹਤ।
ਇਕ ਅਕਾਲ 'ਚ ਨਿਹਚਾ ਧਰੇ
ਪਾਪਾਂ ਕੰਨੀਂ ਪਿੱਠ ਹੈ ਕਰੇ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਮਨਮੁਖ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕਮਾਂਦੇ
ਖੋਟੀ ਸੰਗਤ ਖੋਟ ਕਮਾਂਦੇ।”

ਸੁਣ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਾਰਖੂ ਬੋਲ
ਕਾਲੂ ਭਟਕਣ ਹੋਈ ਅਡੋਲ।

‘ਭਗਤਾ ਓਹਰੀ’ ਸੇਵ ਕਮਾਵੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿੱਖ ਕਹਾਵੈ।
ਓਹਰੀ ਮਨ ਦੇ ਸ਼ੰਕੇ ਹਰਨ
ਪੁੱਛੇ, “ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ।
ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਹੋ ਜਾਏ ਉਧਾਰ
ਮਨਮੁਖਾ ਕਿੰਜ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ?”
ਭਗਤੇ ਓਹਰੀ ਦਾ ਸੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ
ਦੱਸੇ ਬਾਬੇ ਮਨਮੁਖ ਲੱਛਣ।

“ਪ੍ਰਥਮੇ, ਈਰਖਾ ਮਨ ਕਾ ਸਾੜਾ
ਦੂਜਾ, ਅਹੰਕਾਰ ਬੇਕਾਰਾ।
ਤੀਜੈ, ਨਿੰਦਾ ਤਾਤ ਪਰਾਈ
ਹਠ ਧਰਮੀ ਮਨਮੁਖਾਂ ਤਾਈਂ
ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਤਿਆਗ
ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣਗੇ ਸੁੱਤੇ ਭਾਗ।

ਜਨਮੀ ਕਰਮੀ ਮੁੱਕੁ ਭੁਮਣ
ਮੁੱਕ ਜਾਏਗਾ ਜੀਵਨ ਮਰਨ।”

ਧੰਨ-ਧੰਨ ਸਿੱਖ ‘ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ’
ਮਹਿਕ ਉੱਠੀ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ।
ਵਗਿਆ ਨੂਰਾਂ ਦਾ ਦਰਿਆ
ਜਿਥੇ ਬਾਬੇ ਜਨਮ ਲਿਆ।
ਨਾਲ ਬੇਗਮ ਲੈ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ
ਸਜਦਾ ਤ੍ਰੈ ਵਾਰ ਉਸ ਕੀਤਾ।
ਹੱਥੀਂ ਭੋਜਨ ਕਰ ਤਯਾਰ
ਮਨ ’ਚ ਰੱਖੀ ਸ਼ਰਧ ਅਧਾਰ।
ਸਫਲ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪੁੱਛਿਆ ਰਾਜ
ਅੱਗੋਂ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਮਹਾਰਾਜ।
“ਭੈ ਭਾਵਨੀ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ
ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਹੈ ਪਰਉਪਕਾਰ।”

ਦਿਲ ਜਾਨ ਤੋਂ ਹੋ ਫਿਦਾ
ਨਾਨਕ 'ਚੋਂ ਤੱਕਿਆ ਖੁਦਾ
ਰਾਏ ਦੀਦ ਦਾ ਸੀ ਤਿਰਹਾਇਆ
ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗਰ ਲਾਡ ਲਡਾਇਆ।
ਜ਼ਿਮੀਂ ਜੋ ਹੈ ਨਨਕਾਣਾ ਧਾਮ
ਨਾਨਕ ਪੁੱਤ ਦੇ ਬੋਲੇ ਨਾਮ।

‘ਸ਼ੀਹਾਂ’ ਤੇ ‘ਗੱਜਣ’ ਦੇ ਨਾਂ
ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਪੁੱਤ ਭਰਾ।
ਨਾਨਕ 'ਤੇ ਰੱਖ ਸ਼ਰਧ ਅਪਾਰ
ਬੋਲੇ ਮੁੱਖੋਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ।

“ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਵ ਕਾਟਨਹਾਰ
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹ ਦਾਤਾਰ।”
ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਦਿਆ ਘਰ ਆਏ
ਮੁੱਖੋਂ ਦਾਤੇ ਬਚਨ ਅਲਾਏ।
“ਗੁਰਸਿੱਖਨ ਸੇਵਾ ਨਿਤ ਕੀਨ
ਹਿਰਦੇ ਨਾਮ ਰਤਨ ਮਨ ਚੀਨ।
ਭੈ-ਭਾਵਨੀ ਵਿਚ ਜੋ ਰਹੇ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਸਭ ਸੰਕੇ ਹਰੇ।
ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਉਹੀ ਪਾਂਦੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਚਿਤ ਕਰ ਗਾਂਦੇ।”

‘ਸੀਹੋਂ’ ਰੱਖਿਆ ਧੀ ਦਾ ਵਿਆਹ
ਮਿੱਠੇ ਤੁਰਸ਼ ਪਕਵਾਨ ਬਣਾ।
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਖ਼ਾਸ
ਰਹੀ ਸੰਗਤ ਸੀਹੋਂ ਪਾਸ।
ਦਿਨ ਢਲੇ ਜੋ ਆਈ ਬਾਰਾਤ
ਘਰਵਾਲੀ ਨੂੰ ਹੋਈ ਘਬਰਾਹਟ।
ਪਰ ਸੀਹੋਂ ਸਤਗੁਰ ਦੇ ਪਾਸ
ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ।
ਪਕਵਾਨਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਨਾ ਘਾਟ
ਸਤਗੁਰ ਕਾਜ ਸੰਵਾਰੇ ਆਪ।
ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਹੱਦ ‘ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ’
ਅੱਠ ਗੁਰੂਆਂ ਤੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

Unistar Books Pvt Ltd.

ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਛੇ ਦੇ ਅੰਦਰ
 ਜਨਮ ਲਿਆ ਉਸ 'ਕੱਥੂਨੰਗਲ'।
 ਅੰਗਦ 'ਗੁਰੂ' ਜੋ ਮਾਣ ਦਿਵਾਇਆ
 ਬੁੱਢੇ ਗੁਰਿਆਈ ਤਿਲਕ ਲਗਾਇਆ।
 ਨਾਨਕ ਉਸ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ
 “ਤੈਥੋਂ ਓਹਲੇ ਕਦੀ ਨ ਹੋਸਾਂ।”
 ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਸੀਸ ਦੇ ਨਾਲ
 ਜੀਵਿਆ ਇਕ ਸੌ ਪੰਤੀ ਸਾਲ।
 ਸਲਾਹਕਾਰ ਸੀ ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ
 ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਤਿਕਾਰ ਸੀ ਡਾਢਾ।
 ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਆਪ
 ਦਿੱਤੇ ਮੁੱਖ ਗ੍ਰੰਥੀ ਥਾਪ।
 ਅੰਤਿਮ ਸਾਹੀਂ ਕਰਨ ਦੀਦਾਰੇ
 ਪੁੱਜੇ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਪਰਿਵਾਰੇ।
 ਪਾਕ ਦੇਹ ਨੂੰ ਮੋਢਾ ਦਿੱਤਾ
 ਹੱਥੀਂ ਖੁਦ ਸਸਕਾਰ ਸੀ ਕੀਤਾ।
 ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਗੁਰਧਾਮ ਝਬਾਲ
 ਦਰਸਾਏ ਬਾਬੇ ਦੀ ਘਾਲ।

'ਫਿਰਣਾ' 'ਜੋਧ' ਦੇ ਅਗਲੇ ਸਿੱਖ
 ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਲੈ ਗੁਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖ।
 ਮਨ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਸਿੱਖੀ ਦਾਤ।
 “ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਓ ਗੁਰ ਨਾਮ
 ਜਿਸ ਕਰ ਹੋਇ ਸਦ ਕਲਿਆਣ।”
 ਬਾਬੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਨ
 ਬੋਲੇ ਫਿਰ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ।
 “ਪਿਛਲ ਰਾਤ ਕਰੋ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਧਰ ਧਿਆਨ।
 ਨਿਮਰ ਹੋਏ ਸਤਸੰਗਤ ਜਾਏ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣੇ ਚਿਤ ਲਾਇ।
 ਜੀਵ ਨਿਮਾਣਾ ਭੁੱਲਣਹਾਰ
 ਬਖਸ਼ਣਹਾਰ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਹੋਰ
ਬਣੇ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਭਉਰ।
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਨਿਨ ਜੋ ਸਿੱਖ
ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਨਾ ਲਿਖ।
ਕੁਝ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਾਣੀ
ਗੋਦ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਗੁਰ ਮਾਣੀ।
ਹਰ ਜਾਤੀ ਹਰ ਵਰਣ ਦੇ ਮਤ
ਸ਼ਰਨੀਂ ਪਏ ਵਹੀਰਾਂ ਘੱਤ।
ਬਾਬੇ ਸੰਗਤ ਨਵੀਂ ਉਸਾਰੀ
ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਕਰਤਾਰੀ'।
ਸਤਿਨਾਮ ਗੁਰ ਜਾਪ ਜਪਾਇਆ
ਭਵਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇਆ।

Unistar Books Pvt I

Pvt Ltd.

ਨਵਸੰਗਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ

ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ ਸਭ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਸਾਰ
ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਨਾ ਦੇਂਦਾ ਨਾਮ ਸੁਰਤਿ ਸਚਿਆਰ।
ਭਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਉਸਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਏਸ ਸਥੱਲ
ਨਦਰ, ਨਿਮਰਤਾ, ਰਜਾ ਰਾਹੀਂ ਭਰਮ ਕੱਟਣ ਦਾ ਵੱਲ।
“ਇਕ ਤਾਂ ਇਕ ਹੈ ਹੋਵੰਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ
ਪੰਚਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਵਰਤਦਾ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲੇ ਜੀਅ-ਜੰਤ।”
“ਸਭਨਾਂ ਜੀਆ ਇਕ ਛਾਓ” ਬਾਕੀ ਫੱਕੜ ਤੁਲ
ਨਾਨਕ ਕੂੜੇ ਕੂੜ ਹੈ ਸਾਈਂ ਨਾਮ ਅਮੁਲ।
“ਅਗੇ ਜਾਤ ਨਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਅੱਗੇ ਜੀਅ ਨਵੇ
ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤ ਪਵੈ ਚੰਗੇ ਸੇਈ ਕੇਇ॥”
ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਤਗੁਰ ਮਨ 'ਚ ਸੰਗਤੀ ਭਾਵ
ਪੰਕਤ ਵਿਚ ਇਕ ਰੂਪ ਬੈਠ 'ਵੰਡ ਛਕਣ' ਦੀ ਜਾਂਚ।
ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਚੱਕਰੋਂ ਸੰਗਤ ਪੰਗਤ ਜਾਣ
ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਬਾਬੇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ।
ਸੰਗਤ ਦਾ ਅਸਥਾਪਨ ਅਤੇ ਨਵਸੰਗਤ ਉਸਾਰ
'ਪਕੀ' ਅਤੇ 'ਹਜ਼ੂਰੀ ਸੰਗਤ' 'ਬੜੀ ਛੋਟੀ' ਮਿਸਾਲ।
ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਹੀ ਸੰਗ ਮੰਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦਾ ਰੂਪ
'ਸਾਧ ਨ ਚਲੇ ਜਮਾਤ ਦਾ' ਭ੍ਰਮ ਕਟਿਆ ਸਾਚ ਸਰੂਪ।

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਕੱਟਣ ਅਹੰ ਵਿਕਾਰ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਨਾਵ ਬੈਠ ਭਉਜਲ ਉਤਰੇ ਪਾਰ।
 ਬਾਣੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਦੇ ਥੀਠੀਆਂ ਧਰਮ ਮਹੱਲ
 ਸੰਗਤੀ ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਬਲ।
 ਸੱਚਖੰਡ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਨਵ ਸੰਗਤ ਉਸਾਰ
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਵਿਚ ਪਣਪਿਆ 'ਸੰਗਤੀ ਸਭਿਆਚਾਰ'।
 ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਪਾਲਿਆ ਬਾਬੇ ਨੇ ਨੌਂ ਸਾਲ
 ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ ਜੱਗ 'ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਵੀਂ ਮਿਸਾਲ।
 ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੱਗ ਤੇ ਜੀਹਨੂੰ ਗਿਆ ਮਿਲ
 ਹੋਇਆ ਮਨੁੱਖੋਂ ਦੇਵਤਾ ਜ਼ਰਾ ਨਾ ਲੱਗੀ ਢਿੱਲ।
 ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਦੇ ਭੀਤਰੇ ਬਾਣੀ ਕੀਤਾ ਵਾਸ
 ਸਿੱਧ ਪੱਧਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਰਯਾਦਾ ਖਾਸ।
 ਸਤਿਨਾਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਵੰਡ ਛਕਣ ਨਿਰਵੈਰ
 ਪੱਕੀ ਨੀਹੋਂ ਰੱਖ ਤੀ ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਲਹਿਰ।
 ਲਾਏ ਚੱਕਰ ਕਈ ਗੁਰ ਰਾਵੀ ਤੋਂ ਉਰਾਰ
 ਅਹੰ ਭੁਮਗੜ੍ਹ ਤੋੜਿਆ ਕਰ ਸਤਨਾਮ ਪ੍ਰਚਾਰ।
 ਦੇਸ਼ ਵਰਣ ਤੇ ਜਾਤ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਮਿਟੇ ਖਿਆਲ
 ਇਕ ਪੰਗਤ ਰਲ ਬਹਿ ਛਕਣ ਰਾਜਾ ਤੇ ਕੰਗਾਲ।
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਬਖਸ਼ਦਰੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ
 ਕਲਜੁਗੀ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਉਧਾਰ।
 ਰਾਵੀ ਤੋਂ ਪਹਾੜ ਵੰਨੀ ਪੁੱਜ ਕੇ ਤਾਈਂ ਚਨਾਬ
 ਸੈਆਂ ਮੀਲਾਂ ਤੀਕਰਾਂ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਪਰਵਾਜ।
 ਸਾਖੀ ਰੂਪ 'ਚ ਲਿਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਸੀ ਆਹਰ
 ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਘੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਲਿਖ ਗਏ ਲਿਖਣਹਾਰ।
 ਵਿਰਸੇ 'ਚੋਂ ਲੈ ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਂਚ ਸੁਖੈਨ
 ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੁੱਤ ਸਪੁੱਤ ਕਰੇਨ।

ਪਰਥਾਏ ਸਾਖੀ ਮਹਾਂਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ

ਕੇਹੀ ਸੋਹਣੀ ਦਸ ਗਏ ਨਾਨਕ ਜੀਵਨ-ਜਾਂਚ
 ਇਸ ਪਰਥਾਇ ਆਂਵਦੀ ਐ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ।
 ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਤੋਂ ਖੇਤ ਵਲ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਇਕ ਵਾਰ
 ਵੰਡ ਫਸਲ ਦੀ ਅਜਬ ਹੀ ਡਿੱਠੀ ਰਾਹ ਦਾਤਾਰ।

ਬੋਹਲ ਦੇ ਇਕ ਢੇਰ 'ਚੋਂ ਸਿੱਖ ਇਕ ਛੱਜ ਦੇ ਨਾਲ
 ਦਾਣੇ ਦੂਜੇ ਬੋਹਲ ਵਿਚ ਉਲਟਾਏ ਚਾਵਾਂ ਨਾਲ।
 ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ!
 ਮੇਰੇ ਘਰ ਤਾਂ ਰੱਬ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਨਹੀਂ ਔਲਾਦ।
 ਨਿੱਕੇ ਦਾ ਟੱਬਰ ਵੱਡਾ ਉਹਦੀ ਵੱਡੀ ਲੋੜ
 ਇਸੇ ਲਈ ਉਹਦੀ ਢੇਰੀ ਪਾ ਰਿਹਾ ਅੰਨ ਹੋਰ।
 ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਅੰਨ ਪਾਇਆ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਵੇਖ
 ਉਸ ਦੀ ਹਉਂ ਨੂੰ ਕਿਧਰੇ ਲੱਗ ਨਾ ਜਾਏ ਠੋਸ।'
 'ਧੰਨ ਸਿੱਖੀ' ਕਹਿ ਸਤਗੁਰ ਚਲੇ ਗਏ ਵੱਲ ਖੇਤ
 ਵਾਪਸੀ 'ਤੇ ਗੁਰ ਰੁਕ ਗਏ ਅਜਬ ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖ।
 ਕਾਹਲੀ-ਕਾਹਲੀ ਸਿੱਖ ਇਕ ਛੱਜ ਰਾਹੀਂ ਅੰਨ ਪਾ
 ਦੂਜੀ ਢੇਰੀ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਹ ਉਲਟਾ।
 ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੱਸਿਆ, "ਵੱਡਾ ਉਸ ਭਰਾ
 ਆਏ ਗਏ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ।
 ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿਵੇਂ ਸਰੀ ਐ ਜਾਂਦਾ ਕਾਜ
 ਵੱਡੇ ਭਾਈ ਦੀ ਢੇਰੀ ਉਲਟਾਇਐ ਤਦੇ ਅਨਾਜ।"
 ਦੇਇ ਅਸੀਸਾਂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰ ਪੁੱਜੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲ
 ਸਿਰਜਿਆ ਗੁਰੂ ਸਮਾਜ ਜੋ ਕੇਹੀ ਅਜਬ ਮਿਸਾਲ ?

ਫੁਟਕਲ ਫੇਰੀਆਂ

ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਗੁਰ ਜੁਟੇ ਕਾਰ-ਵਿਹਾਰ
 ਨਿੱਕੀਆਂ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾਇ ਕੇ ਘਾਲੀ ਵੱਡੀ ਘਾਲ।
 ਦੋ ਸੌ, ਤ੍ਰੈ ਸੌ ਕੋਹ ਚੱਲ ਰਾਵੀਓਂ ਪਾਰ ਉਰਾਰ
 ਰੱਬ ਤੋਂ ਖੁੰਵੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਲਿੱਤੀ ਨਾਨਕ ਸਾਰ।
 ਰੱਬੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕਰ ਜੋੜਿਆ ਕੀਰਤਨ ਨਾਲ
 ਯਾਦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਲੋਕਾਂ ਰੱਖੀ ਸੰਭਾਲ।
 ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਲਿਖਿਆ 'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ'
 ਨਗਰਾਂ ਵਿਚਲੇ ਗੁਰਧਾਮਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਐ ਕੀਤਾ ਖ਼ਾਸ।
 ਪਿੰਡ ਮਲ੍ਹਾ, ਪਿੰਡ ਫਤਹਿ ਭਿੰਡਰ ਤੇ ਪਿੰਡ ਸਾਹੋਵਾਲ
 ਲਗਦੇ ਮੇਲੇ ਇਸ ਥਾਂ ਗੁਰ ਯਾਦ 'ਚ ਸਾਲੋ-ਸਾਲ।
 'ਉੱਦੋਕੇ' ਜਿਸ ਥੰਮ੍ਹਲੇ ਸੰਗ ਬੈਠੇ ਸੀ ਢੋਅ ਲਾ
 'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਥੰਮ੍ਹ ਸਾਹਿਬ' ਨਾਂ ਪਿਆ ਉਸ ਥਾਂ।

ਪਿੰਡ ਉੱਦੋਕੇ ਵੱਲ ਬਟਾਲਿਓਂ ਪੰਜ ਕੋਹ ਪਾਕ ਸਖੱਲ
ਸੰਗਤ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਓਂ ਆ 'ਕੋਠਾ ਸਾਹਿਬ' ਵੱਲ।
ਮੇਲਾ 'ਅਸੁਨ ਦਸਵੀਂ' ਦਾ ਭਰਦਾ ਇਥੇ ਖ਼ਾਸ
ਜੋਤੀ-ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਦਾ ਦਿਨ ਲੋਕੀਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ।

ਗੁਰੂ ਘਰ 'ਦਾਤਣ ਸਾਹਿਬ' ਮਘਿਆਣੇ ਪਿੰਡ ਆਬਾਦ
ਪਿੰਡ ਮਦਰ 'ਸੱਚੀ ਮੰਜੀ' ਤੱਕ-ਤੱਕ ਹੋਏ ਦਿਲ ਸ਼ਾਦ।
ਪਿੰਡ ਮਾਂਗਾ ਪੂਰਬ ਵੰਨੀਂ ਛੋਟਾ ਨਾਨਕਿਆਣਾ ਧਾਮ
ਮੇਲਾ ਵੈਸਾਖੀ ਭਰਦਾ ਸਭ ਸੰਗਤ ਜੁੜਦੀ ਆਣ।
ਰੇਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਕੰਝਣਪੁਰ ਦੇ ਲਾਗੇ ਇਕ ਇਕਾਂਤ
ਰੁੱਖ ਹੇਠਾਂ ਸੀ ਬੈਠਾ ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਦ।
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਸਾਹਿਬ' ਇਥੇ ਸੁਭਾਇਮਾਨ
ਯਾਦ ਬਾਬੇ ਦੀ ਇਕ ਚੇਤਰ ਨੂੰ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਆਣ।

ਤਖ਼ਤੂਪੁਰਾ ਮੋਗਾ ਤਹਿਸੀਲ ਪਿੰਡ ਦੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਵੱਲ
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ਼ੋਭ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਥੇ ਨਾਨਕ ਸਰ
ਤਖ਼ਤੂਪੁਰੇ 'ਚ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਇਮ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਖ਼ਾਸ
ਗੋਪੀਚੰਦ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਸੰਗ ਹੋਇਆ ਗੁਰਾਂ ਮਿਲਾਪ।

ਲੁਧਿਆਣੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਣੀਂਦਾ ਪਿੰਡ ਜੋ ਠੱਕਰਵਾਲ
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਾਨਕਸਰ ਬਣਿਆ ਬਾ-ਕਮਾਲ।
ਮਿਲੇ ਸੀ ਨਾਨਕ ਇਸ ਥਾਂ ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ
ਏਕਸ ਨੂੰ ਅਰਥਾਇ ਕੇ ਸੀ ਅਹਿੰ ਕੀਤਾ ਨਾਸ਼।

ਮਨਸੂਰਪੁਰ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ, ਨਾਭਿਓਂ ਪੰਜ ਕੋਹ ਦੂਰ
ਛੀਟਾਂਵਾਲਾ ਆਖਦੇ, ਉਸ ਪੁੱਜੇ ਜਾ ਹਜ਼ੂਰ।
ਜਾੜੇ ਖੱਤਰੀ ਚੰਦਨਦਾਸ ਕੋਲ ਕੀਤਾ ਬਿਸਰਾਮ
'ਜਾੜਿਆਂ ਵਾਲੀ ਹਵੇਲੀ' ਪਿਆ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ।
ਕੀਰਤਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇਕ ਸਾਂਈਂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ
ਭੋਟਾ ਕੀਤਾ ਦੁੱਧ ਸੀ ਜਿਥੇ ਬੁੱਢਣ ਸ਼ਾਹ।
'ਫੇਰ ਲਵਾਂਗੇ ਸਾਂਈਂ ਜੀ' ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਨ
ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਗੁਰਦਿੱਤਾ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਤੱਕ ਸਾਂਈਂ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ
ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਇਆ ਬਾਕਰਾ ਡਾਢੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ।

ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਹੀ ਤਹਿਸੀਲ ਜੋ ਕੰਡਾਘਾਟ
ਨੇੜੇ ਕਾਲਕਾ ਵਸਦਾ ਪਿੰਜੋਰ ਨਗਰ ਹੈ ਖ਼ਾਸ।

ਏਸ ਪਹਾੜੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ 'ਧਾਰਾ ਤੀਰਥ' ਲਾਗ
ਕਲਤਾਰਕ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਲਾਏ ਆ ਕੇ ਭਾਗ।
'ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ' ਬਣਿਆ ਪਾਕ ਸਥਾਨ
ਸੁਦੀ ਤਿੰਨ ਵੈਸਾਖ ਨੂੰ ਮੇਲਾ ਭਰਦਾ ਆਣ।

ਬੁਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਾਖਰ ਤਖਾਣ ਪੁੱਤਰ ਝੰਡੇ ਨਾਲ
ਬਣਿਆ ਸਿੱਖ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪੰਥ ਸੁਧਾਰ।
ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰਿਆ ਨਿਸ਼ਚਾ ਧਾਰ
ਵਿਚ ਇਲਾਕੇ ਖੂਬ ਉਸ ਕੀਤਾ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਚਾਰ।

ਮਾਹੀਆ ਗੁਜ਼ਰ ਤਾਰਿਆ ਗੁਰ ਜੋਹੜਸਰ ਦੇ ਵਿਚ
ਬਾਬੇ ਕੋਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਕਿੱਲਤ ਸੀ ਦੱਸੀ ਉਸ।
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਚੁੱਕਿਆ ਨੇੜਿਓਂ ਇਕ ਪਾਖਾਣ
ਕਰਨੀ ਰੱਬ ਦੀ ਹੇਠ ਤੋਂ ਚਸ਼ਮਾ ਫੁੱਟਿਆ ਆਣ।
ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਬਣੀ ਐ ਇਥੇ ਯਾਦ
ਲੋਕੀ ਆਖਣ 'ਮਾਹੀਆ ਜੋਹੜ' ਨਿੱਕੇ ਇਸ ਤਾਲਾਬ।

ਅੱਖੀਓਂ ਅਜੇ ਪਰੋਖ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਗੁਰ ਅਸਥਾਨ
ਗਰਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵਕਤ ਦੇ ਖੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੀਸ਼ਾਨ!
ਮੇਰੀ ਨਿੱਕੀ ਬੁੱਧ ਤੋਂ ਕਈ ਉਹ ਥਾਵਾਂ ਨੇ ਦੂਰ
ਕਲਜੁਗੀ ਜੀਵਾਂ ਤਾਰਿਆ ਸੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ।

ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ

ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਟਿਕਿਆਂ ਜੋ ਬੀਤੇ ਨੌਂ ਕੁ ਸਾਲ
ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਅੱਪੜੇ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਿਆਲ।
ਕਈ ਫੇਰੀਆਂ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਸੀ ਰਾਵੀਓਂ ਉਰਲੇ ਪਾਰ
ਸਿੱਧੀ-ਪੱਧਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਲੈ ਮਰਯਾਦਾ ਨਾਲ।
ਦੂਰ ਤਾਈਂ ਸੀ ਅੱਪੜੀ ਸ਼ੋਭਾ ਨਾਨਕ ਦਰ
ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਲੋਕ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਘਰ।
ਬਾਬੇ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸੁਣਿਆ ਲੋਕੀਂ ਹੋਏ ਅਧੀਰ
ਮੇਲੇ ਦਾ ਮਨ ਚਾਅ ਲੈ ਪੁੱਜੇ ਘੱਤ ਵਹੀਰ।
ਅਚਲ ਵਿਖੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਦਾ ਅਚਲ ਮੰਦਰ ਮਸ਼ਹੂਰ
ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰਵਾਰ ਜਾ ਦੋ ਕੁ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ।
ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ ਸ਼ੋਭਦਾ ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ ਤਾਲਾਬ
ਵਰ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਿਵ ਕਾਰਤਿਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਨਿਵਾਜ।

ਦੂਰੋਂ-ਦੂਰੋਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਆ ਨਿਉਂਦੇ ਇਸ ਸਥਾਨ
ਬਣਿਆ ਜੋ ਸਨਾਤਨੀਆਂ 'ਅਚਲੇਸ਼ਵਰ ਅਸਥਾਨ'।
'ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼' ਦੀ ਲਿਖਤ ਇਕ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਅਨੁਸਾਰ
ਹੋਏਗੀ ਤਦ ਨਾਨਕ ਦੀ ਉਮਰ ਇਕਾਹਠ ਸਾਲ।
ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਝੂਠੇ ਅਹੰ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗੁਰ ਠੱਲ੍ਹ
ਪੈਂਡਾ ਕਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰੇ ਤੋਂ ਪੁੱਜੇ ਆਣ ਅਚਲ।

ਅਚਲੇਸ਼ੁਰ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਸੌ ਕੁ ਗਜ 'ਤੇ ਦੂਰ
ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਆਣ ਕੇ ਸਾਥੀਆਂ ਸੰਗ ਹਜ਼ੂਰ।
ਠੰਢੀ ਤਿੱਖੀ ਦਾ ਵਗੇ ਮੁੱਕਣ 'ਤੇ ਸੀ ਸਿਆਲ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜੁੜ ਗਏ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਦਿਆਲ।
ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਸਾਹਵੇਂ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵਾਲ
ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਤਲਾਬ ਦੇ ਜੋ ਬਣਿਆ ਵਿਚ ਵਿਚਾਲ।
ਫੱਗਣ ਦੀ ਚੌਦਾਂ ਵਧੀ ਅੱਚਲ ਦੇ ਅਸਥਾਨ

ਮੇਲਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਦਾ ਇਥੇ ਭਰਦਾ ਆਣ।
ਜੋਗੀ ਤੇ ਸਿਧ ਲੋਕ ਵੀ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ
ਕਰਦੇ ਬਹਿਸ ਮੁਬਾਹਸੇ ਪੁੱਜ ਕੇ ਵਿਚ ਅਚਲ।
ਵਾਹੁਣ ਉੱਚੀਆਂ ਸਿੰਫੀਆਂ ਚੇਲੇ ਬਾਲਕੇ ਨਾਲ
ਕੰਨੀਂ ਦਰਸ਼ਨੀ ਮੁੰਦਰਾਂ ਭੀਤਰ ਅਹੰ ਜਾਲ।
ਜਟਾ ਜੂਟ ਫਿਰਦੇ ਕਿਤੇ ਚਿੱਪੀ ਖੱਪਰ ਹੱਥ
ਖੋਹਰੇ ਮੁੰਜ ਦੇ ਮੇਖਲੇ ਵੱਲ ਕੇ ਉੱਪਰ ਲੱਕ।
ਨਾਨਕ ਜੀ ਵੀ ਬਹਿ ਗਏ ਇਕ ਉੱਚੇ ਅਸਥਾਨ
ਗੁੰਜੀ ਤਾਰ ਰਬਾਬ 'ਚੋਂ ਵਿਚ ਫਿਜ਼ਾ ਦੇ ਆਣ।
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੁੜ ਗਏ ਯਾਦ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਆਣ
ਮਿੱਠੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਲਏ ਸਿੰਵਾਣ।
ਸੰਗਤ ਝੁਰਮਟ ਘੱਤਿਆ ਬਾਬੇ ਮੂਹਰੇ ਜਾ
ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋਇਆ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰੇ ਪਾ।

ਬਾਬੇ ਗਿਰਦੇ ਭੀੜ ਤੱਕ ਹੋਏ ਸਿੱਧ ਉਦਾਸ
ਸੁੰਨ ਹੋਈ ਸਿੱਧ ਮੰਡਲੀ ਖੋਏ ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ।
ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਵੀ ਮੇਲੇ ਵਿਚ ਪਾ ਰਹੇ ਤੱਕ ਰਾਸ
ਸਿੱਧਾਂ ਵਰਤੀ ਕੂਟਨੀਤ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਈ ਖਾਸ।
ਮਾਇਆ ਖਾਤਰ ਭਗਤੀਏ ਲੋਟਾ ਰਹੇ ਸੀ ਫੇਰ
ਪੈਸਾ ਟਕਾ ਪਾ ਰਹੇ ਸੀ ਲੋਕੀਂ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰ।

ਹੋਰ-ਫੇਰ ਕਰ ਭਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਭੁਚਲਾ
ਗਰੀਬ ਰਾਸਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਲੋਟਾ ਲਿਆ ਛੁਪਾ।
ਲੋਟਾ ਗੁੰਮਿਆ ਤੱਕ ਕੇ ਉੱਡੇ ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ਼
ਭੁੱਲ ਗਈ ਤਦ ਭਗਤੀਆਂ ਮੇਲੇ ਪਾਉਣੀ ਰਾਸ।
ਸਿੱਧਾਂ ਮੌਕਾ ਤੱਕਦਿਆਂ ਮਾਰਿਆ ਤਾਅਨਾ ਝਬ
“ਬਾਬੇ ਵਿਚ ਜੇ ਸ਼ਕਤ ਹੈ ਲੋਟਾ ਦੇਵੇ ਲੱਭ ?”

ਨਾਨਕ ਜਿਉਂ ਹੀ ਤੱਕਿਆ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ,
ਗੁਪਤ ਟਿਕਾਣਿਓਂ ਤਦੇ ਹੀ ਲੋਟਾ ਲਿਆ ਨਿਕਾਲ।

ਹੋਏ ਖਲਕਤ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਸਿੱਧ
‘ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣੈ’ ਸੋਚਣ ਪਏ ਕਿਤਬਿਧ ?

ਖਾਧੀ ਖੁਣਸ ਜੋਗੀਆਂ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਬਾਬੇ ਕੋਲ
ਭੰਗਰ ਤੱਕਿਆ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਉੱਚੇ ਬੋਲ।

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 'ਚ ਲਿਖੀ ਜੋ ਵਾਰਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸਥਾਰ
ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਭੰਗਰ ਗੋਸ਼ਟ ਵੀਚਾਰ।

ਖਾਧੀ ਖੁਣਸਿ ਜੋਗੀਸਰਾਂ ਗੋਸ਼ਟਿ ਕਰਨਿ ਸਭੇ ਉਠਿ ਆਈ।
ਪੁਛੇ ਜੋਗੀ ਭੰਗਰਨਾਥੁ ਤੁਹਿ ਦੁਧ ਵਿਚਿ ਕਿਉ ਕਾਂਜੀ ਪਾਈ।
ਫਿਟਿਆ ਚਾਟਾ ਦੁਧ ਦਾ ਰਿਤਕਿਆ ਮਖਣੁ ਹਥਿ ਨ ਆਈ।
ਭੇਖ ਉਤਾਰਿ ਉਦਾਸਿ ਦਾ ਵਤਿ ਕਿਉ ਸੰਸਾਰੀ ਰੀਤਿ ਚਲਾਈਂ।

ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਭੰਗਰਿਨਾਥ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਕੁਚਜੀ ਆਹੀ।

ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਨ ਜਾਤਿਓਨਿ ਭਾਇ ਕੁਚਜੇ ਫੁਲੁ ਸੜਾਈ।

ਹੋਇ ਅਤੀਤੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤਿ ਤਜਿ ਫਿਰਿ ਉਨਹੁ ਕੇ ਘਰਿ ਮੰਗਣਿ ਜਾਈ।

ਬਿਨੁ ਦਿਤੇ ਕਛੁ ਹਥਿ ਨ ਆਈ॥੪੦॥

ਭੰਗਰ ਕਿਹਾ, ‘ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਤਜ ਭੇਖ ਫਕੀਰੀ ਧਾਰ

ਖੁਭਣਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰਹਿਸਥ ਦੇ ਠੀਕ ਨਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰ।

ਕੀ ਮਿਲੂਗਾ ਦਸ ਇਹ ਦੁੱਧ 'ਚ ਕਾਂਜੀ ਘਤ

ਫਿੱਟੇ ਚਾਟਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਮੱਖਣ ਆਏ ਨਾ ਹੱਥ।”

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਭੰਗਰਾ! ਠੀਕ ਨ ਤੇਰੀ ਨੀਤ

ਪਹਿਲੋਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਤਿਆਗਿਆ ਬਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਅਤੀਤ।

ਮੁੜ ਕੇ ਜੇ ਸੀ ਮੰਗਣਾ ਜਾ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀਆਂ ਕੋਲ

ਫੜਨਾ ਸੀ ਫਿਰ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਚਿੱਪੀ ਤੇ ਕਚਕੋਲ ?

ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਸੁਕਾਇਕੇ ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਸਾਫ਼

ਭਾਓ ਕਰਮ ਕਰ ਜੰਮਦਾ ਦੁੱਧ ਨਾ ਹੋਏ ਖਰਾਬ।

ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਟਕਾ ਜੇਕਰ ਜਾਵੇ ਫਿਟ
 ਸਿੰਨਾ ਮਰਜ਼ੀ ਰਿੜਕ ਲਉ ਮੱਖਣ ਆਏ ਨਾ ਹੱਥ।
 ਇਲਮ ਰੂਹਾਨੀ ਕਰਮਕਾਂਡ ਸਭ ਨਿਹਫਲ ਬੇਕਾਰ
 ਅਮਲ ਜੋ ਕੀਤੇ ਜਗ ਵਿਚ ਅੱਗਾ ਦੇਣ ਸੁਆਰ। ”
 ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਧ ਸਭ ਹੋਏ ਲਾਜਵਾਬ
 ਤਰਲੋਮੱਛੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਆਏ ਵਿਚ ਅਤਾਬ।
 ਸਿੱਧਾਂ ਰੂਪ ਬਦਲਿਆ ਤਦ ਜੰਤਰ ਮੰਤਰ ਮਾਰ
 ਬਣ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਕਈ ਸਿੰਘ ਬਾਘ ਬਘਿਆੜ।
 ਪੰਖੀ ਬਣ ਉੱਡੋ ਕਈ ਬਣੇ ਨਾਗ ਬਿਸਿਆਰ
 ਅੱਗ ਵਰ੍ਹਾਵਣ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਅਗਨ ਫੁੰਕਾਰੇ ਮਾਰ।
 ਕਈਆਂ ਚੜ੍ਹ ਮਿਰਗਾਨੀਏ ਕੀਤਾ ਜਲ ਨੂੰ ਪਾਰ
 ਭੜਕੀ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋਰ ਅੱਗ ਈਰਖਾ ਵਸ ਹੰਕਾਰ।
 “ਤੂੰ ਵੀ ਦੱਸ ਕੋਈ ਨਾਨਕਾ! ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਜ਼ੋਰ”
 ਅਤਿ ਹੰਕਾਰ 'ਚ ਬੋਲਿਆ ਭੰਗਰ ਤਾਰੇ ਤੋੜ।
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਭੰਗਰਾ! ਸਾਡੀ ਰੱਬ 'ਤੇ ਡੋਰ
 ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਨਾ ਕਰਾਮਾਤ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ।
 ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਲਾ ਸਭ ਸ਼ਬਦ ਅਸਾਡਾ ਜ਼ੋਰ
 ਗੁਰ ਸੰਗਤ ਬਾਣੀ ਬਾਝੋਂ ਕੋਈ ਓਟ ਨਾ ਹੋਰ। ”
 ਤਰਕ ਬੋਧ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਿੱਧਾਂ ਪੁੱਛੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ
 ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿੰਝ? ਕਿੰਦਾਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨ ?
 ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਚਸਕਿਆਂ ਵਿਚ ਮਨ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹ
 ਮਨਮਤੀਏ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੀਵਨ ਰਾਹ ਦਾ ਮੁੱਲ।
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚਨਾ ਮੂਲ ਵਿਚ ‘ਆਦਿ ਸਚ’ ਵੀਚਾਰ
 ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਰ ਬੰਧਨ ਜੀਵ ਅਪਾਰ।
 ਮੁਰਗਾਈ ਦੇ ਪੰਖ ਜਿਉਂ ਜਲ ਤੋਂ ਰਹਿਣ ਅਲੇਪ
 ਮਾਇਆਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਰਹਿਣਾ ਇੰਝ ਨਿਰਲੇਪ। ”
 ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਹੀਏ ਵਿਚ ਧਾਰ
 ਸਿੱਧਾਂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਇਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਸੱਚ ਵੀਚਾਰ।
 ਸ਼ਬਦ-ਸ਼ਾਂਤ ਜੋ ਸਿੱਧਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਹੋਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼
 ‘ਧੰਨ ਨਾਨਕ’, ‘ਧੰਨ ਨਾਨਕ’ ਕਹ ਕੀਤੀ ‘ਸਚ ਆਦੇਸ਼’।
 ਸਿੱਧਾਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਅਚਲ ਵਟਾਲੇ ਆਣ
 ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਬਹਿ ‘ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ’ ਲਿਖੀ ਨਾਨਕ ਆਣ।

ਦੱਸਿਆ ਵਿਚ ਰਹਾਉ ਦੇ ਜੋ ਗੋਸ਼ਟ ਦਾ ਤਤ ਸਾਰ
 'ਸਾਚ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਇ' ਕਿਹਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ।
 ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 'ਚ ਇਕ ਥਾਂਏਂ ਦੇਇ ਹਵਾਲਾ ਖ਼ਾਸ
 'ਸਿਧ ਗੋਸ਼ਟ' ਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ।

ਬਾਬੇ ਕੀਤੀ ਸਿਧਿ ਗੋਸ਼ਟਿ ਸਬਦਿ ਸਾਂਤਿ ਸਿਧਾਂ ਵਿਚਿ ਆਈ।
 ਜਿਣਿ ਮੇਲਾ ਸਿਵਰਾਤਿ ਦਾ ਖਟ ਦਰਸਨਿ ਆਦੇਸਿ ਕਰਾਈ।
 ਸਿਧਿ ਬੋਲਨਿ ਸੁਭਿ ਬਚਨਿ ਧਨੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਵਡੀ ਕਮਾਈ।
 ਵਡਾ ਪੁਰਖੁ ਪਰਗਟਿਆ ਕਲਿਜੁਗਿ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਈ।
 ਮੇਲਿਓ ਬਾਬਾ ਉਠਿਆ ਮੁਲਤਾਨੇ ਦੀ ਜਾਰਤਿ ਜਾਈ।
 ਅਗੋਂ ਪੀਰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਦੁਧਿ ਕਟੋਰਾ ਭਰਿ ਲੈ ਆਈ।
 ਬਾਬੇ ਕਢਿ ਕਰਿ ਬਗਲ ਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੁਧਿ ਵਿਚਿ ਮਿਲਾਈ।
 ਜਿਉ ਸਾਗਰਿ ਵਿਚਿ ਗੰਗ ਸਮਾਈ ॥੪੪॥

ਮੁਲਤਾਨ ਦੀ ਜ਼ਿਆਰਤ

ਪਹਿਲੋਂ ਪਹਿਲ ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਪੁਰੀ ਸੀ ਨਾਮ
 ਮਗਰੋਂ ਹੋਇਆ ਭਗਤਪੁਰ ਫਿਰ ਪੀਰਪੁਰ ਇਸ ਨਾਮ।
 ਪਠਾਣ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਜੋ ਕਾਇਮ ਹੋਇਆ ਰਾਜ
 ਅਰਬ ਈਰਾਨੋਂ ਪੀਰ ਆਏ ਹਿੰਦ ਕਰ ਪਰਵਾਜ਼।
 ਵਡ-ਇਸਲਾਮੀ ਰਾਜ ਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ
 ਕਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਵਸ ਗਏ ਰੱਬੀ-ਖਿਦਮਤਗਾਰ।
 ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਸਮਸ਼ੀਰ ਸੀ ਦੁਏ ਹੱਥ ਕੁਰਾਨ
 ਖਾਣ ਇਲਮ ਤੇ ਹੁਨਰ ਦੀ ਬਣ ਗਿਆ ਮੁਲਤਾਨ।
 ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਮੁਲਤਾਨ ਦੀਆਂ ਖ਼ਾਸ ਸੁਗਾਤਾਂ ਚਾਰ
 ਕਬਰਿਸਤਾਨ, ਸੰਤ ਫ਼ਕੀਰ, ਗਰਮੀ, ਗਰਦਾ ਮਾਰ।
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਖੁਦਾਪ੍ਰਸਤ ਇਕ 'ਤੇ ਰੱਖ ਈਮਾਨ।
 ਇਕੋ ਹੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਰਨ ਬੰਦਗੀ ਆਣ।

ਗਜ਼ਨੀ ਦੇ ਵਿਚ ਜਨਮਿਆ ਉੱਤਮ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ
 ਨਾਮ ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ ਉਸ ਸੂਫੀ ਸੰਤ ਫ਼ਕੀਰ।
 ਗਜ਼ਨੀ ਤੋਂ ਉਹ ਚੱਲ ਕੇ ਟਿਕਿਆ ਆ ਮੁਲਤਾਨ
 ਵਡਕਰਨੀ ਵਾਲੇ ਫ਼ਕੀਰ ਵਸਦੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਆਣ।
 ਪਾਈ ਸ਼ਮਸ ਅੰਦਰੋਂ ਪਰਮਸਤਿ ਦੀ ਟੋਹ
 'ਅਨਲਹਕ ਮੈਂ ਰੱਬ' ਆਖ ਖੀਵਾ ਉੱਠਿਆ ਹੋ।

ਕੱਟੜ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੀਰ ਕਦ ਸਕਦੇ ਸੀ ਝੱਲ
ਖੁਦ ਨੂੰ ਹੀ ਰੱਬ ਆਖਣਾ ਕੁਫਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ।
ਤਦ ਇਸਲਾਮੀ ਰਾਜ ਨੇ ਫਤਵਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾ
ਜੀਉਂਦੇ ਜੀਅ ਤਬਰੇਜ਼ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਖੱਲ ਲੁਹਾ।
ਬਣਿਆ ਉਸ ਦਾ ਮਕਬਰਾ ਜੋ ਸੀ ਵਿਚ ਮੁਲਤਾਨ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਆਣ ਮੁਕਾਮ।

ਖਬਰ ਜੋ ਨਾਨਕ ਆਉਣ ਦੀ ਪੁੱਜੀ ਪੀਰਾਂ ਤੱਕ
ਭਰ ਕਟੋਰਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਭੇਜਿਆਂ ਪੀਰਾਂ ਤਦ।
ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਸਮਝ ਗਏ ਪੀਰੁਨ-ਅੰਤਰਾਲ
ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਇਹ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਭਰਿਆ ਪੀਰਾਂ ਨਾਲ।
ਫੁੱਲ ਚੰਬੋਲੀ ਦੁੱਧ 'ਤੇ ਗੁਰ ਹੋਲੇ ਜਿਹੇ ਟਿਕਾ
ਮੋੜ ਕਟੋਰਾ ਭੇਜਿਆ ਵੱਲ ਪੀਰਾਂ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ।
“ਜੀਕਰ ਤਰਿਆ ਫੁੱਲ ਇਹ ਦੁੱਧ ਉੱਤੇ ਨਿਕੋਰ
ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਤੋਰ।
ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਮਿਲ ਨਦੀਆਂ ਜੀਕਰ ਹੋਂਦ ਮਿਟਾਣ
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣ।
ਤਾਰੀਆਂ ਲਾ ਫੁੱਲ ਦੁੱਧ 'ਤੇ ਦੇਵੇ ਜਿਉਂ ਮਹਿਕਾਰ
ਸਾਈਂ ਲੋਕ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੇ ਬਣਦੇ ਵਾਧੂ ਭਾਰ।

ਜਿਉਂ ਕਟੋਰਾ ਦੁੱਧ ਦਾ ਮੁੜਿਆ ਪੀਰਾਂ ਤੱਕ
ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਗੁਰ ਨਗਰੀ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਤਦ।
ਸਹਿਜੂ, ਅਬਦੁਲ ਕਾਦਰੀ ਅਤੇ ਬਹਾਵਲ ਪੀਰ
ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣ ਸਾਥ ਲੈ ਮਿਲਣ ਆਏ ਦਸਤਗੀਰ।
ਤੱਕਿਆ ਪੀਰ ਫਕੀਰਾਂ ਜੋ ਉੱਠੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ
ਨਾਨਕ ਨੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ ਪੂਰੇ ਆਦਰ ਨਾਲ।
ਮੂਰਤ ਤੱਕ ਕੇ ਨਿਮਰਤਾ ਦੀ ਖਿੜਿਆ ਡਾਢਾ ਮਨ
ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਲਈ ਆਖਿਆ ਪੀਰਾ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ।
ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਕਮੀ ਨਹੀਂ, ਇਥੇ ਹਰ ਇਕ ਸ਼ੈਅ
ਤਰੁੱਠੇ ਹੋ ਉਸਦੇ ਦਰੋਂ ਦਿਉ ਗਰੀਬੀ ਲੈ।”
ਪੀਰ ਬਹਾਵਲ ਹਕ ਜਦ ਪੁੱਜਾ ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ
ਕੰਨੀਂ ਪਈ ਆਵਾਜ਼ ਇਹ ਅੱਗੇ ਈ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ।
“ਸਭ ਗਰੀਬੀ ਲੈ ਗਿਆ ਜੋ ਸੀ ਸਾਡੇ ਦਰ
ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਤਾਂ ਰਹਿ ਗਈ ਹੁਣ ਇਹ ਰੱਤੀ ਭਰ।

ਵੰਡਣੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਜੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ
ਤੁਸੀਂ ਲਿਜਾਣੀ ਲੈ ਜਾਉ ਜੇਕਰ ਹੈ ਦਰਕਾਰ।”

ਸਮਝ ਗਏ ਸਭ ਪੀਰ ਤਦ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕੇ ਹੋਈ ਆਣ
ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਕਿੱਦਾਂ ਕੀਤਾ ਨਾਨਕ ਗੰਗ ਮਿਲਾਨ।
ਪੀਰ ਬਹਾਵਲ ਡਾਢੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੱਕੀ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨ
ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਵਿਚ ਮੁਲਤਾਨ।
ਬਾਬੇ ਦੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਦਾ ਕੇਡਾ ਸੀ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਈਂ ਜਦ ਖੜੁਦੇ ਵਿਚ ਨਮਾਜ਼।
ਸਾਹਵੇਂ ਦਿੱਸੇ ਖੜੁਾ ਉਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ
‘ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ’ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਅਰੂਪ।
ਸ਼ਮਸ ਤਬਰੇਜ਼ ਦੇ ਮਕਬਰੇ ਪੀਰਾਂ ਤਾਈਂ ਆਣ
ਕਾਗਜ਼ ’ਤੇ ਲਵਾ ਲਿਆ ਗੁਰ-ਪੰਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ।
ਇਸ ਗੱਲ ਤਾਈਂ ਸੁਭਾਗਤਾ ਨੇ ਮੰਨਦੇ ਸਾਈਂ ਲੋਕ
ਹੱਥ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਰੱਖੇ ਸਿਰੋਂ ਬਲਾਵਾਂ ਰੋਕ।
ਪੀਰਾਂ ਤਾਈਂ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਸੱਚ ਦਾ ਮਗ ਦਿਖਾ
ਕਈ ਮੰਜ਼ਲਾਂ ਮਾਰ ਕਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗਏ ਆ।

ਮੁੜ ਸਿਆਲਕੋਟ

ਦੂਰ-ਨੇੜ ਵਿਚ ਸਤਸੰਗੀਆਂ ਨਾਮ ਦਾ ਚੱਕਰ ਚਲਾ
ਵਿਛੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਤਗੁਰੂ ਮੁੜ ਤੋਂ ਮੇਲ ਲਿਆ।
ਜਾਣ ਗਏ ਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਤਿਲਕਣਬਾਜ਼ੀ ਸੰਸਾਰ
ਮੂਲਾ ਤਾਰਨ ਹਿੱਤ ਖੁਦ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਦਾਤਾਰ।
ਏਦੂੰ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਨਾਨਕ ਸੀ ਆਏ ਸਿਆਲਕੋਟ
ਕਹਿਰ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਸੀ ਤਾਈਂ ਹਮਜ਼ਾਰੋਂਸ।
ਮੂਲੇ ਵੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਝੂਠ ਤੇ ਸੱਚ ਨਿਤਾਰ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਲਈ ਆਤਮ-ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰ।
ਕਰਤਾਰਪੁਰੋਂ ਸਿਆਲਕੋਟ ਪੰਤਾਲੀ ਮੀਲ ਦੀ ਵਿੱਥ
ਕਈ ਸਮੇਂ ਮਗਰੋਂ ਬਾਬਾ ਇਥੇ ਰਹੇ ਸੀ ਪੁੱਜ।
ਸਤਸੰਗੀ ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨਾਮਲੇਵਾ
ਸਤਸੰਗਤ ਦਾ ਪਰਚਾ ਉਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਬਣਾ।
ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਜਾ
ਰੰਗ ਆਤਮਕ ਮਾਣਦੇ ਸਾਹਿਬ ਚਰਨੀ ਆ।

ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਤਗੁਰੂ ਇਥੇ ਰਹੇ ਟਿਕ
 ਪਰ ਮੂਲਾ ਨਾ ਆਇਆ ਸਤਸੰਗਤ ਦਿਨ ਇਕ।
 ਜੀਊਣਾ ਝੂਠਾ ਆਖ ਜਿਸ ਮਰਣ ਸੀ ਮੰਨਿਆ ਸੱਚ
 ਛੇਤੀ ਕਿੰਤ ਕਰਾੜ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਲਿਆ ਗ੍ਰਸ ?
 ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਵਹੁਟੀ ਨਾਲ ਸਲਾਹ
 ਛੱਡਿਆ ਲੜ ਫਕੀਰ ਦਾ ਪੈ ਕੇ ਦੁਨੀਆ ਰਾਹ।
 ਜਾ ਖੜ੍ਹੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮੂਲੇ ਦਰ ਬਾਬਾ
 ‘ਮੂਲਾ ਤਾਂ ਘਰ ਹੈ ਨਹੀਂ’ ਵਹੁਟੀ ਕੀਤਾ ਨਾਂਹ।
 ਓਹਨੀਂ ਪੈਰੀਂ ਮੁੜ ਗਏ ਬਾਬਾ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ
 ਮਾਇਆ ਲਬ ’ਚ ਬੋਲਿਆ ਗਏ ਸੀ ਸੱਚ ਪਛਾਣ।
 ਲੇਕਿਨ ਵਹੁਟੀ ਸੋਚਿਆ ਮੁੜ ਸਤਗੁਰ ਜਾਣ ਨਾ ਆ
 ਵਿਚ ਗਵਾਰੇ ਦੇ ਮੂਲਾ ਦਿੱਤਾ ਉਸ ਛੁਪਾ।
 ਹੁੰਮਸ ਸੀ ਹੁਨਾਲ ਦੀ ਸਭ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ
 ਵਿਚ ਗਵਾਰੇ ਲੁਕਿਆ ਸੱਪ ਮੂਲੇ ਗਿਆ ਡੰਗ।
 “ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮ ਕਮਾ।”
 ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗ਼ ਝਟ ਮੂਲਾ ਛੱਡ ਤੁਰਿਆ।
 ਤਕ ਮੂਲੇ ਦੀ ਪਤਨੀ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ਵਿਰਲਾਪ
 ਮਨ ’ਚ ਹੋਈ ਭੁੱਲ ਦਾ ਡਾਢਾ ਲੱਗਾ ਸੰਤਾਪ।
 ਅਜੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਗਏ ਸੀ ਕੁਝ ਕੁ ਪੈਂਡਾ ਦੂਰ
 ਭੱਜ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਜਾ ਗਿਰੀ ਡਾਢੇ ਗ਼ਮ ’ਚ ਚੂਰ।
 “ਮੈਥੋਂ ਗ਼ਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਝੂਠ
 ਮੂਲਾ ਜਿਉਂਦਾ ਕਰ ਦਿਉ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ ਤਰੁੱਠ ?”
 “ਮੂਲਾ ਸਾਡਾ ਸਿੱਖ ਸੀ ਮੁਕਤੀ ਕਰਾਂਗੇ ਆਪ
 ਰੱਖ ਭਰੋਸਾ ਰੱਬ ’ਤੇ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰ ਜਾਪ।”
 ਪੁਰ ਡੂੰਘਾਈਉਂ ਨਿਕਲਿਆ ਪੀੜ ਪਰੁੱਤਾ ਬਾਣ
 ‘ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ’ ਉਚਰਿਆ ਜਾਣੀ-ਜਾਣ।
 “ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥
 ਮਰਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੇ ਥਾਇ ॥”
 ਸ਼ਬਦੀ ਬਾਣ ਜੋ ਨਿਕਲਿਆ ਗੁਰ-ਹਿਕ ’ਚੋਂ ਬਣ ਕੇ ਹੂਕ
 ਖ਼ਬਰਦਾਰ! ਕਰਦਾ ਰਹੂ ਰਹਿੰਦੀ ਦੁਨੀਆ ਤੀਕ।
 ਮੂਲੇ ਦੀ ਪਤਨੀ ਲੱਗਿਆ ਹਿੱਕ ਪੀੜ ਪਰੁੱਤਾ ਬਾਣ
 ਜਾਣ ਗਈ ਫ਼ਾਨੀ ਦੁਨੀਆ ਇਹ ਛੱਡਣਾ ਪਉ ਮੁਕਾਮ।

ਖੁਦ ਦਾ ਘਰ ਉਸਨੇ ਲਿਆ ਧਰਮਸ਼ਾਲ ਬਣਵਾ
 ਪੱਚੀ ਘੁਮਾਂ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦਿੱਤੀ ਵਿਚ ਬਾਉਲੀ ਸੇਵਾ।
 ਜੂਨ ਸਹੇ ਦੀ ਵਿਚ ਪਿਆ ਮੂਲਾ ਸਿੱਖ ਕਰਾੜ
 ਦਸਵੇਂ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਜਾ ਕੀਤਾ ਗੁਰਾਂ ਉਧਾਰ।
 ਮੂਲੇ ਦੀ ਇਸ ਦੋਸਤੀ ਦਾ ਬੱਸ ਏਹੀ ਹੈ ਸਾਰ
 ਜੱਗ ਹਿੱਤ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਤੋਂ ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਖਬਰਦਾਰ।
 ਮਾਇਆ ਨਾਗਣ ਜੀਵ ਦੀ ਕਦੇ ਨਾ ਬਣਦੀ ਮਿਤ
 ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਵਿਚ ਫਸਾ ਨਾਮ ਤੋਂ ਪਾਉਂਦੀ ਵਿਥ।
 ਦਰਗਾਹੀ ਸੱਦਾ ਸੁਣ ਕੇ ਤੁਰਦਾ ਜੀਵ ਅਗਾਂਹ
 ਮਾਇਆ ਸਰਪਣੀ ਇਕ ਕਦਮ ਤੁਰਦੀ ਨਾ ਪਿਛਾਂਹ।
 ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਸਿਆਲਕੋਟ ਜਪਦਿਆਂ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ
 ਪੁੱਜੇ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੰਗ ਮਰਦਾਨਾ ਯਾਰ।

ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨੀ 'ਗੁਰ ਦੀਪਕ ਤਿਹੁ ਲੋਇ' ॥
 ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸੋਇ ॥
 ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਸਤਿਨਾਮ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ
 ਭਾਰੀ ਕਰੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਡਾਢੀ ਕਰਤੀ ਘਾਲ।
 ਵਿਚ ਉਦਾਸੀਆਂ ਕ੍ਰਮਣ ਕਰ ਜ਼ਿਆਰਤ ਕਰ ਮੁਲਤਾਨ
 ਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਖਾਣ।
 ਜੀਵਨ ਪੰਧ ਦੀ ਗਹਿਰ 'ਚੋਂ ਸੀ ਲਿਆਏ ਗਿਆਨ ਨਪੀੜ
 ਸੰਚਣ ਜਿਉਂ ਕਰ ਜਾਇਕੇ ਫੁੱਲਾਂ 'ਚੋਂ ਮਧੁਪ ਮਖੀਰ।
 ਕੀਰਤ ਫੈਲੀ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਸ਼ਾਹ ਫਕੀਰ
 ਹਿੰਦੂ ਆਖਣ ਗੁਰੂ ਉਸ ਮੁਸਲਿਮ ਆਖਣ ਪੀਰ।
 ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਈ ਘਾਲਦੇ ਸੀ ਸਤਗੁਰ ਹੋ ਨਿਰਵੈਰ
 ਵੀਣਾ ਵੱਜੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਨ ਅੰਦਰ ਚੱਤੇ ਪਹਿਰ।
 ਆਤਮ-ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਨ 'ਚ ਹਿਰਦਾ ਕਉਲ ਖਿਲ
 ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਹੋ ਜਾਂਵਦਾ ਰਾਗ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਮਿਲ।
 ਮੁਤਲਾਸੀ ਚਲ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਓਂ ਬਾਬੇ ਕੋਲ ਆਣ
 ਚਿਣਗਾਂ ਚਾਨਣ ਗਿਆਨ ਭਰ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਮਿਟਾਣ।
 ਜਪੁਜੀ ਤੋਂ ਲੈ ਬਾਰਾ ਮਾਹ ਅਦਭੁਤ ਸੂਝ ਕਮਾਲ
 ਘੜੀਆਂ ਬਾਬੇ ਬਾਣੀਆਂ ਬੈਠ ਸੱਚੀ ਟਕਸਾਲ।

ਰਾਗ-ਬਧ ਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਲੋੜ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਾਂਪ
 ਰਾਗ-ਬਧ ਬਾਣੀ ਗਾਈ ਨਾਲ ਸਿਰੰਦੇ ਆਪ।
 ਵਿਚ ਉਦਾਸੀਆਂ ਰੱਖਦੇ ਸੀ ਪੋਥੀ ਰੂਪ ਕਿਤਾਬ
 ਸਾਂਭ ਸੀ ਲੈਂਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਨਾਯਾਬ।
 ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਧੁਨਾਂ ਰਸੀਲੀਆਂ ਸੂਖਮ ਤੇ ਰਸਦਾਰ
 ਸੰਗ ਰਬਾਬੀ ਗਾਂਵਦੇ ਰੁੱਤਾਂ ਤਿਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ।
 ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਬੇ ਸੰਗ
 ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਅਵਸਥਾ ਮਾਣੀ ਵਿਚ ਬਾਣੀ ਰੰਗ।
 ਕਰ ਸੰਬੋਧਨ ਮਰਦਾਨੇ ਸੀ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਸਲੋਕ
 ਦਾਨੇ ਦਾ ਸੰਵਾਰਿਆ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪਰਲੋਕ।

ਸਲੋਕ ਮਰਦਾਨਾ ੧॥ ਵਾਰ ਬਿਹਾਗੜੇ ਦਰਜ
 ਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਦੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਤਾ ਅਰਜ:
 ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਕਾਮੁ ਮਦੁ ਮਨੁਆ ਪੀਵਣਹਾਰੁ॥
 ਕ੍ਰੋਧ ਕਟੋਰੀ ਮੋਹਿ ਭਰੀ ਪੀਲਾਵਾ ਅਹੰਕਾਰੁ॥ Unistar Books Pvt
 ਮਜਲਸ ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ ਪੀ ਪੀ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ॥
 ਕਰਣੀ ਲਾਹਣਿ ਸਤੁ ਗੁੜੁ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ॥
 ਗੁਣ ਮੰਡੇ ਕਰਿ ਸੀਲੁ ਘਿਉ ਸਰਮੁ ਮਾਸੁ ਆਹਾਰੁ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕਾ ਖਾਧੈ ਜਾਹਿ ਬਿਕਾਰ॥੧॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 33)

ਵਿਚ ਸੁਆਲਾਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਪੌਦਾ ਰੂਪ ਵਿਕਾਰ
 ਦੱਸਿਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਦਾ ਕਿੰਜ ਹੋਊ ਸੰਚਾਰ ?
 ਸੀਲ-ਸਰਮ ਸੱਚ ਕਰਣੀ ਦੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਸਾਰ
 ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮਿਲਾਪ ਹੋਏ ਕੱਟਣ ਦੇਹ ਵਿਕਾਰ।
 ਬੰਨ੍ਹੀ ਬਾਣੀ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਨਾਨਕ ਰਸਕ ਰਸਾਲ
 ਅੱਜ ਦਾ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸੰਗੀਤ ਉਸਦੀ ਅਜਬ ਮਿਸਾਲ।
 ਸਿੱਧਾਂ ਸੀ ਪੁੱਛਿਆ ਜਦੋਂ ‘ਤੇਰਾ ਕਵਣ ਗੁਰ’ ਸੁਆਲ
 ‘ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ’ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਬਾਬੇ ਸੁਰਤੀ ਨਾਲ।
 ਸ਼ਬਦ ਅਟਲ ਤੇ ਅਮਰ ਹੈ ਬਸ ਏਹੀ ਸਤ ਜਾਣ
 ਬਾਕੀ ਸਭ ਫਨਾਹ ਹੈ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮੁਕਾਮ।
 ਦਸ ਮਹੱਲਾਂ ਤਕ ਜੋੜ ਸ਼ਬਦ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਇਹ
 ਬਣਿਆ ‘ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ’ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਦੇਹ।
 ਰੁੱਤਾਂ ਮੂਜਬ ਧੁਨਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਸੂਖਮ ਤੇ ਰਸਦਾਰ
 ਨਾਲ ਗੁਰਾਂ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਦਾਨੇ ਸੰਤਾਲੀ ਸਾਲ।

ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਹੋਵਣਾ ਦਾਨੇ ਦਾ ਸੁਭਾਗ
ਨਾਨਕ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬੀਤੇ ਇਤਨੇ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ।

ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਦਾ ਚਲਾਣਾ

ਸੰਮਤ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਇਕਾਨਵੇਂ ਅਤਿ ਦੁਖਦਾਈ ਸਾਲ
ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਜੋ ਵਿਛੜਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਜਿਹਾ ਯਾਰ।
ਬੇਸ਼ਕ ਅਕਲਾਂ ਦੇ ਧਨੀ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਜੱਗ ਭਾਲ
ਪਰ ਦਾਨੇ ਜੇਹੇ ਸਾਥ ਦੀ ਮਿਲਣੀ ਨਹੀਂ ਮਿਸਾਲ।
ਦਿੱਤਾ ਸਾਥ ਰਬਾਬ ਤੇ ਸੰਗ ਮੁਰਸ਼ਿਦ ਸਾਥ ਕਮਾਲ
ਸਦੇ ਆਏ ਜਾਨੀਆਂ ਮੁੱਕੀ ਸਾਂਝ ਭਿਆਲ।
ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਚੌਤੀ ਸੰਨ ਦੀ ਹੈ ਸੀ ਇਕ ਪਰਭਾਤ
'ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸੀ ਦਰਪਣ' ਲੇਖਕ ਪਾਉਂਦੈ ਝਾਤ।
ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਆ ਬਹੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ
ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਅੰਤਰ ਸੁਰਤ ਧਿਆਨ।
'ਸਭਨਾਂ ਸਾਹੁਰੇ ਵੰਵਣਾ' ਮਹਾਂਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ
ਚਾਦਰ ਓੜੀ ਤਨ 'ਤੇ 'ਕੇਤੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲ'।
ਬੈਠੇ ਸੀ ਕੋਲੇ ਬਾਬਾ ਭਰੇ ਨੇਤਰਾਂ ਨਾਲ
ਗੋਦੀ ਵਿਚ ਸਿਰ ਰੱਖਿਆ ਡਾਢੇ ਹੀ ਹਿਤ ਨਾਲ।
ਕੀਰਤਨੀਏ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਫਰਕਦੇ ਹੋਠਾਂ ਨਾਲ
ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗੇ ਗੋਦ ਵਿਚ ਅੰਦਰ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ।
ਜਦ ਤੋਂ ਸ਼ਰਨੀ ਆਇਆ ਸੀ ਦਾਨਾ ਵਿਚ ਹਜ਼ੂਰ
ਜਾਤ-ਪਾਤ ਦੇ ਵਿਤਕਰਿਆਂ ਤੋਂ ਹੈ ਸੀ ਕਹਾਂ ਦੂਰ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੜਾਹ ਕਰ ਨਾਲ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਜਾਹ
ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ।
ਦਾਨੇ ਪੁੱਤ ਸੱਜਾਦੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਸੁਜਾਨ
ਸ਼ੌਕ ਨਾ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਜਾਣ।
ਸੰਗ ਗੁਰਾਂ ਦਾਨੇ ਪਾਇਆ 'ਭਾਈ ਪਦ ਬਖਸ਼ੀਸ਼
ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ ਉਸ ਪਾ ਕੇ ਗੁਰ ਅਸੀਸ।
ਸੌਂਦਿਆ ਦਾਨਾ ਪੁੱਤ ਤਦ ਸੱਜਾਦਾ ਸ਼ਾਹਬਾਜ਼
ਨਾਨਕ ਸੌਂਪੀ ਹੱਥ ਉਸ ਪੁਸ਼ਤੈਨੀ ਰਬਾਬ।
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਰਾਗ ਸੰਗ ਡਾਢਾ ਸੀ ਪਿਆਰ
ਰਾਗੀ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਿਓਂ ਆ ਕਰਨ ਬਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰ।

ਨਾਨਕ ਘਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹੈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਡ ਮਾਣ
ਸੁੱਖੜ ਰਬਾਬੀ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਬਲਵੰਡ ਸੁਜਾਨ।
ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਤਿਆਗ ਦੀ ਜਿਉਂਦੀ ਜਗਦੀ ਮਸ਼ਾਲ
ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਗਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਨਾਲ।

ਲਹਿਣਾ ਜੀ

ਸੁਦੀ ਇਕ ਵਿਸਾਖ ਦੀ ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਚਾਰ
ਜਨਮ ਲਿਆ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਬਾਬੇ ਫੇਰੂ ਪਰਿਵਾਰ।
ਚੌਖਾ ਇਲਮ ਸੀ ਰੱਖਦਾ ਵਿਚ ਤ੍ਰੇਹਣ ਸਤਿਕਾਰ
ਚੌਧਰ ਤਖ਼ਤ ਮੱਲ ਦੇ ਸੀ ਫੇਰੂ ਕਾਰਦਾਰ।
ਸੀ ਵਾਪਰਕ ਰਾਹ ਤੇ ਮਤੇ ਦੀ ਸਰਾਂ
ਪੁਰਅਮਨ ਸੀ ਵਸਦਾ ਇਹ ਜਰਨੈਲੀ ਰਾਹ।
ਲੇਕਿਨ ਬਾਬਰੀ ਫੌਜ ਜਦ ਆਈ ਟੱਪ ਝਨਾਂ
ਜਗਦਾ ਇਕ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਬਾਬਰ ਨੇ ਦੀਵਾ।
ਮਤੇ ਦੀ ਸਰਾਂ ਵੀ ਤਦ ਪਿਆ ਬਹੁਤ ਫ਼ਤੂਰ
ਤੁਰ ਪਏ ਸਣ ਪਰਿਵਾਰ ਤਦ ਫੇਰੂ ਵੱਲ ਖੜੂਰ।
ਉੱਚ ਜਾਤ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਭਜਨੀਕ
ਫੇਰੂ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਤੁਰ ਪਿਆ ਉੱਤੇ ਲੀਕ।
ਨਾਲ ਸੰਗ ਦੇ ਫੇਰੂ ਵੀ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਹਰ ਸਾਲ
ਜੁਆਲਾ ਜੀ ਫਿਰ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਲਹਿਣਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ।

ਪੁੱਜਾ ਜਦੋਂ ਖੜੂਰ ਤੀਕ ਬਾਬੇ ਦਾ ਪਰਚਾਰ
ਸਿੱਖ ਬਣੇ ਕਈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ।
ਧਰਮ ਭੂਆ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਵਿਚ ਖੜੂਰ ਸਾਹਿਬ
ਭਾਈ ਜੋਧ ਮੁੱਖੋਂ ਸੁਣੀ ਲਹਿਣੇ ਪਉੜੀ ਨਾਯਾਬ।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥
ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ ਘਾਲੀਐ ॥
ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥
ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ ॥
ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 474)

ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਪੁੱਛਿਆ ਡਾਢੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
“ਭਾਈ ਜੋਧ ਜੀ ਕਿਸ ਦੀ ਓ! ਬਾਣੀ ਰਹੇ ਉਚਾਰ ?”

ਦੱਸਿਆ, “ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਵਾਸੀ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ
ਉਚਰ ਰਹੇ ਸਾਂ ਰਸ ਭਿੰਨੀ ਬਾਣੀ ‘ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ’।
ਸੁਣਦਿਆਂ ਪੂਰੇ ਦੇ ਪੂਰੇ ਲਹਿਣਾ ਗਏ ਲਰਜਾ
ਸੀਨੇ ਅਣਿਆਲੀ ਅਣੀ ਜਿਉਂ ਕਿਪਰੇ ਚੁਭੀ ਜਾ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਲਿਖ ਲਿਆ ਸ਼ਬਦ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਆਪ
ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਹਿਣਾ ਜਾਪ।
ਸੋਚਿਆ ਜੁਆਲਾ ਜਾਂਦਿਆਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਵਲ ਮਾਰ
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਗੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਲਿਆ ਧਾਰ।
ਇਧਰੋਂ ਦੇਵੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਹੋਇਆ ਜਥਾ ਤਿਆਰ
ਉੱਪਰ ਲਹਿਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੱਜੇ ਅਲੌਕਿਕ ਤਾਰ।
ਵਰਤੀ ਅਚਰਜ ਖੇਡ ਤਦ ਛੱਡ ਲਹਿਣੇ ਦੇਵੀ ਸਾਥ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿਚ ਆਪ।

ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਪ

ਸੰਨ ਪੰਦਰਾਂ ਸੌ ਬੱਤੀ ਆਹਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ
ਬੈਠੇ ਸੀ ਬਾਬਾ ਖੂਹੇ ਭੇਂਟ ਹੋਈ ਗੁਰ ਨਾਲ।
ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਜੀਹਤੋਂ ਨਾਨਕ ਦਰ
ਤੁਰ ਪਿਆ ਬਿਰਧ ਨਾਲ ਹੀ ਖੁਦ ਲਗਾਮਾਂ ਫੜ।
ਅੱਗੇ-ਅੱਗੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ ਪੈਦਲ ਸ਼ਾਹ ਸਵਾਰ
ਘੋੜੀ ਪੁਰ ਪਿੱਛੇ ਲਹਿਣਾ ਅਜਬ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰ।
ਪੁੱਜਿਆ ਡੇਰੇ ਬਿਰਧ ਜੋ ਆਖਿਆ ਹੋ ਪ੍ਰਸੰਨ
“ਆ ਜਾਓ ਅੰਦਰ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਘੋੜਾ ਬੰਨ੍ਹ।”
ਉੱਤਰੇ ਲਹਿਣਾ ਘੋੜੀਓਂ ਮਨ ਰੱਖ ਦਰਸ ਦੀਦਾਰ
ਹੱਥ ਮੂੰਹ ਧੋ ਚੱਲ ਪਏ ਅੰਦਰ ਧਰਮਸ਼ਾਲ।
ਉਹੀ ਬਿਰਧ ਜੋ ਤੱਕਿਆ ਗੱਦੀ ’ਤੇ ਬਿਰਾਜ
ਗਏ ਠਠਬਰ ਤੱਕਦਿਆਂ ਅੰਦਰੋਂ ਆਈ ਲਾਜ।
ਰੋਕ ਨਾ ਸਕੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਗੁਰਗੱਦੀ ਵੱਲ ਧਾਏ
ਡਿੱਗ ਪਏ ਲਹਿਣਾ ਤਦੋਂ ਗੁਰ-ਚਰਨਾਂ ’ਤੇ ਜਾਏ।
ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਪੁਰਖਾ! ਕੀ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ?
“ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਲਹਿਣਾ ਹੈ” ਅੱਗਿਉਂ ਉਸ ਕਿਹਾ।
“ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡਾ ਆਖਿਆ ਤਦ ਗੁਰਵਰ
ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਂਵਦੇ ਘੋੜੀਆਂ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ।”

ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਤਨ ਮਨ ਹੋਏ ਸ਼ਾਂਤ
 ਨੱਚਣ ਦੀ ਦੇਵੀ ਮੂਹਰੇ ਲਹਿਣੇ ਭੁੱਲੀ ਜਾਂਚ।
 ਹੱਥੀਂ ਪੈਰੀਂ ਘੁੰਗਰੂ ਸਭ ਲਹਿਣੇ ਦਿੱਤੇ ਲਾਹ
 ਮਿਲ ਗਿਆ ਜੋ ਉਸ ਸੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰਾਹ।
 ਮੁੜਿਆ ਜਦੋਂ ਤੀਕ ਨੂੰ ਜਥਾ ਵੈਸ਼ਨੋ ਮਾਂ
 ਵਿਕ ਗਿਆ ਸੀ ਤਦੋਂ ਤੀਕ ਲਹਿਣਾ ਬਿਨ ਦਮਾਂ।
 ਹੋ ਕਰਤਾਰੀ ਲਹਿਣਾ ਭੁੱਲਿਆ ਸੰਗ ਤੇ ਸਾਥ
 ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਸੰਗ ਤਾਈਂ ਉਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਵਾਬ।
 ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ, “ਲਹਿਣਿਆ! ਤੱਕ ਆਉ ਘਰ ਬਾਰ
 ਮੁੜ ਆਣਾ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਲੈ ਟੱਬਰ ਦੀ ਸਾਰ।”
 “ਕਬੀਰ ਸਤਗੁਰ ਸੂਰਮੇ ਬਾਹਿਆ ਬਾਨ ਜੋ ਏਕੁ॥
 ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੋਇ ਗਿਰ ਪਰਿਓ ਪਰਾ ਕਰੇਜੇ ਛੇਕੁ॥”
 ਸੀਨੇ ਜਿਉਂ ਕੁਝ ਚੁਭਿਆ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸੁਣ
 ਤੁਰ ਪਏ ਵੱਲ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਹੁਕਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੰਨ।
 ਵਿਛੜ ਕੇ ਸਤਗੁਰਾਂ ਤੋਂ ਮਸਾਂ ਹੀ ਕੱਟੀ ਰਾਤ
 ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ ਜਾਣ ਦੀ ਹੋਈ ਜਦ ਪ੍ਰਭਾਤ।
 ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਰੋਕਿਓਸ ਨਾਲੇ ਜਸੂ ਪੁੱਤ
 ਅਮਰੋ ਧੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਜਾਣੋਂ ਰਹੇ ਨਾ ਰੁਕ।
 ਹੱਥ ਭਣੇਵੇਂ ਸੌਂਪ ਕੇ ਫਿਰ ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਜ
 ਪੰਡ ਰੱਖੀ ਸਿਰ ਲੂਣ ਦੀ ਤੁਰੇ ਵੱਲ ਮਹਾਰਾਜ।
 ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਭਾਰ
 ਉੱਠੇ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਤੱਕਣਸਾਰ।
 ਭਾਰ ਉਤਾਰ ਸਿਰੋਂ ਦਿੱਤਾ ਮਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ
 ਲੰਗਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਇਓ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਭਾਉ ਨਾਲ।
 ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਚਾਅ ਲੈ ਪੁੱਜਾ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ
 ਤੱਕਿਆ ਲਹਿਣੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਸੀ ਰੁੱਝੇ ਕਾਰ।
 ਝੋਨੇ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਰਹੇ ਸਨ ਹੱਥੀਂ ਗੁਰੂ ਨਦੀਨ
 ਤੱਕਣ ਨੂੰ ਨਾਹ ਜਾਪਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ।
 ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਤੱਕ ਲਹਿਣਾ ਹੋਏ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ
 ਝੋਨੇ 'ਚੋਂ ਨਦੀਨ ਕੱਢ ਰੱਖਣ ਲੱਗੇ ਬਾਹਰ।
 ਪੁੱਟੇ ਹੋਏ ਘਾਹ ਨਾਲ ਧਾਨ ਵੀ ਪੁੱਟੀ ਜਾਣ
 ਸਾਹਵੇਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਤੱਕ ਕੇ ਮੁਸਕਰਾਣ।

ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਪਿੱਠ ਥਾਪੜੀ ਬਾਬੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
ਨਾਲੇ ਪੁੱਛੀ ਸਤਗੁਰੂ ਸੁੱਖ-ਸਾਂਦ ਪਰਿਵਾਰ।
ਦੇ ਪੰਡਾਂ ਜੋ ਘਾਹ ਦੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸੀ ਤਿਆਰ
ਦੂਜੀ ਪੰਡ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਸਿਰ ਭਾਰ।
ਪੰਡ ਚਾਈਂ ਸਿਰ ਸਤਗੁਰੂ ਤੁਰੇ ਵੱਲ ਧਰਮਸਾਲ
ਪਿੱਛੇ ਲਹਿਣਾ ਤੁਰੇ ਆਣ ਘਾਹ ਦੀ ਪੰਡ ਸੰਭਾਲ।

ਦੂਰੋਂ ਤੱਕਿਆ ਮਾਤ ਜਦ ਡਾਢੀ ਹੋਈ ਬੋਹਾਲ
“ਕੁਝ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਰੋ” ਕਿਹਾ ਅਦਬ ਦੇ ਨਾਲ।
ਆਇਆ ਚੱਲ ਖਡੂਰ ਤੋਂ ਪੰਡ ਲੂਣ ਦੀ ਚਾ
ਉੱਤੋਂ ਹੋਰ ਇਕ ਘਾਹ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਪੰਡ ਚੁਕਾ।
ਲਿੱਬੜੇ ਕਪੜੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਹੋਇਆ ਸਾਹੋ-ਸਾਹ
ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਸ ਛੋਹਰ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਆਦਰ ਭਾ।”
ਅੱਗਿਓਂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਡਾਢੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ
“ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀਏ! ਏਸ ਦੀ ਤੈਨੂੰ ਮੂਲ ਨਾ ਸਾਰ।
ਦਿੱਸੇ ਜੋ ਰੱਖੀ ਸਿਰ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਗੱਠੜੀ ਘਾਸ
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਛਤਰ ਇਸ ਰੱਖਿਐ ਸਿਰ ਖਾਸ।
ਰੇਸ਼ਮੀ ਬਸਤਰ ਲਿੱਬੜੇ ਚਿੱਕੜ ਛਿੱਟਾਂ ਨਾਲ
ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਸਰ ਛਿੜਕਿਆ ਸਿਰ 'ਤੇ ਖੁਦ ਦਇਆਲ।”
ਦੱਸੀ ਲਹਿਣੇ ਸੇਵਕੀ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ
ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁੱਤਾਂ ਥੀਂ ਲਹਿਣਾ ਨਿਕਲਿਆ ਵੱਧ।

ਇਕੋਰਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਖੂਹ ਗੇੜੁ ਰਹੇ ਸੀ ਆਣ
ਲਹਿਣਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚ ਚੁਬੱਚੇ ਕਰਾ ਰਹੇ ਇਸ਼ਨਾਨ।
ਅਚਨਚੇਤ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉੱਚੀ ਕਰ ਆਵਾਜ਼
ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ, “ਬੁੱਢਿਆ! ਕਿੰਨੀ ਬੀਤੀ ਰਾਤ ?”
“ਢਾਈ ਪਹਿਰ ਗੁਜ਼ਰੀ ਡੂਢ ਪਹਿਰ ਗਈ ਰਹਿ”
ਗੇੜਨ ਲੱਗੇ ਖੂਹ ਮੁੜ ਇਹ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਕਹਿ।
ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਮੁਖਾਤਬ ਹੋ ਮੁੜ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਸਵਾਲ
ਪੁਰਖਾ! ਕਿੰਨੀ ਰਾਤ ਹੈ ਗੁਜ਼ਰੀ ਏ ਸੁਖ ਨਾਲ।
ਲਹਿਣੇ ਕਿਹਾ, “ਜਿਤਨੀ ਤੂੰ ਰੱਖੀ, ਉਤਨੀ ਰਹਿ ਗਈ
ਜਿਤਨੀ ਤੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ਬਾਬਾ ਉਤਨੀ ਗੁਜ਼ਰ ਗਈ।”
ਇਕ ਤਰਫੀਂ ‘ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ’ ਦੂਜਾ ਲਹਿਣਾ ਨਾਲ
‘ਪਏ ਕਬੂਲ ਖਸੰਮ’ ਕਰ ਮਰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਘਾਲ।

ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗੁਰ-ਸੰਗਤ ਸੇਵ-ਸੰਭਾਲ
ਪੁੱਤਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕਉਲ ਵੀ ਲਹਿਣੇ ਦਿੱਤੇ ਪਾਲ।
ਹੁਕਮ ਉਹੀ ਮਨਵਾ ਸਕੇ ਜੋ ਤੁਰੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲ
ਕਿੰਨੀਆਂ ਪਰਖਾਂ ਵਿਚ ਦੀ ਲਹਿਣਾ ਉੱਤਰੇ ਪਾਰ।
“ਚਾਹੇ ਗੰਦੇ ਨਾਲਿਓਂ ਕਟੋਰਾ ਕੱਢਣਾ ਬਾਹਰ
ਚਾਹੇ ਢੱਠੀ ਕੰਧ ਸੀ ਮੁੜ ਦੇਣੀ ਹੋਏ ਉਸਾਰ।
ਚਾਹੇ ਕੱਕਰ ਸਿਆਲ ਵਿਚ ਧੋਣੇ ਬਸਤਰ ਪੰਡ
ਨਾਨਕ ਸੰਗ ਸੀ ਬੈਠਦੇ ਲਹਿਣਾ ਅਹੁੰ ਛੰਡ।”
ਪ੍ਰੇਮ ਵਾੜੀ ਨੂੰ ਸਿੰਜਿਆ ਉਸ ਨੇਹੁੰ ਜਲ ਦੇ ਨਾਲ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੰਵਾਰਿਆ ਰਹਿ ਬਾਬੇ ਸੰਗ ਸੱਤ ਸਾਲ।

ਭੇਖ ਉਦਾਸੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
ਖੁਭੇ ਲੱਖਮੀ ਦਾਸ ਸੀ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆਵੀ ਰੰਗ।
ਰਾਤ ਦਿਹੁੰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੋਚਣ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ
ਦੁਖੀ ਲੁਕਾਈ ਦਾ ਦਰਦ ਕੌਣ ਵੰਡਾਊ ਖਾਸ ?
ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕ **ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ**
ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਹਿੱਤ ਜੁੜੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਖਾਸ।

ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਚੋਣ ਦੀ ਗੱਲ
ਪੁੱਜਦਿਆਂ ਪਿੰਡ ਨਾ ਲੱਗਾ ਪਲ।
ਚਾਅ ਨਾਲ ਸਭ ਪੁੱਜੇ ਆਣ
ਗੁਰਗੱਦੀ ਦੀ ਰਸਮ ਨਿਭਾਣ।
ਰਾਵੀ ਕੰਢਾ ਰੋਣਕਾਂ ਮੱਲਿਆ
ਹੜ੍ਹ ਲੋਕਾਈ ਜਾਏ ਨਾ ਠੱਲਿਆ।
ਕੀਰਤਨ ਬਾਅਦ ਹੋਈ ਅਰਦਾਸ
ਜੁੜੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ।
“ਤੁਧੈ ਸਿਆਣਪ ਜਾਏ ਨ ਲੱਖ
ਫਿਰ ਭੀ ਗੱਦੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਹੱਕ।”

ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਕੌਣ
ਲਹਿਣਾ ਉਸ ਅਕਾਲ ਦੀ ਚੋਣ।
ਸੁਣ ਬਿਰਾਦਰੀ ਕਿਹਾ ਫਟ
ਕੀ ਪੁੱਤਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਘੱਟ ?
“ਸੇਵਕ ਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਹੱਥ ਫਰਕ
ਬਹਿਸ ਨਾਲੋਂ ਹੈ ਚੰਗੀ ਪਰਖ।

ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ ਕਰ ਪੈਸਾ ਬੰਦ
 ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ।
 ਆਖਿਆ, “ਦੱਸੋ ਬਰਖੁਦਰਦਾਰ
 ਕੀ ਹੈ ਸਾਡੀ ਮੁੱਠ ਵਿਚਕਾਰ ?”
 “ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ
 ਇਕ ਪੈਸਾ ਕਿਹਾ ਉਠ ਉਸ।”

ਲੱਖਮੀ ਦਾਸ ਦੀ ਲਈ ਪ੍ਰੀਖਿਆ
 “ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ ਕੀ ?” ਬਾਬੇ ਪੁੱਛਿਆ।
 ਉਸ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਭੋਲੇ ਭਾ
 “ਮੁੱਠੀ ਵਿਚ ਬੰਦ ਇਕ ਪੈਸਾ।”

ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਪੁੱਛਣ 'ਤੇ ਆਣ
 ਦੱਸਿਆ ਲਹਿਣੇ ਹੋ ਕੁਰਬਾਨ।
 “ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਨਾਹ ਮੇਰੀ ਸ਼ਕਤ
 ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੱਸ।
 ਭਗਤੀ, ਗਿਆਨ, ਸਿਧ, ਨੌਨਿਧ
 ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਮੁੱਠ ਵਿਚ।”

ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਹੋਏ ਨਿਹਾਲ
 ਇਸੇ ਦੀ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਭਾਲ।
 ਲਹਿਣਾ ਲਾਇਆ ਨਾਲ ਜੋ ਹਿੱਕ
 ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਕੀਤਾ ਇਕ-ਮਿੱਕ।”

ਚੰਡਿਆ ਸੀ ਜੋ ਸਤਗੁਰਾਂ ਲਹਿਣਾ ਕਰੜਾਈ ਨਾਲ
 ਕੰਚਨ ਵਤ ਉਹ ਚਮਕਿਆ ਪੈ ਕੁਠਾਲੀ ਢਾਲ।
 ਬਾਬੇ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਇਕ ਵਾਰ
 “ਸੱਚ ਦੱਸੀਂ! ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀਏ ? ਸਾਨੂੰ ਆਖ਼ਰਕਾਰ।
 “ਸਾਡਾ ਪੁੱਤਰ ਲਹਿਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ
 ਚੁੱਪ ਰਹਿ ਗਈ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਕੇਹੀ ਅਦਬ ਦੀ ਕੰਧ।”
 ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਵਿਚ ਹੈ ਸਨ ਜੋ ਬੇਜੋੜ
 ਬਾਬੇ ਸਾਹਵੇਂ ਹੋਰ ਦੋ ਸੇਵਕ ਹੈਸਨ ਹੋਰ।
 ਸੀਰਤ ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਸੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕੱਚ ਜੋ ਕੰਚਨ ਹੋਂਦਾ ਪੈ ਵਦਾਣੀ ਸੱਟ।
 ਪਰਖ ਕਸੌਟੀ ਸੀ ਬਾਬਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਆਧਾਰ
 ਜੱਦੀ ਵਸਤੂ ਨਾ ਬਣੀ ਗੁਰਗੱਦੀ ਪਰਿਵਾਰ।

ਵਿਚ ਲਹਿਣੇ ਦੀ ਘਾਲ ਦਾ ਰਤੀ ਨਾ ਸੀ ਫਰਕ
ਭੇਖ ਵਟਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦਾ ਕੀਤੀ ਬਾਬੇ ਪਰਖ।

ਹੱਥ ਕੁੱਤਕ ਮਗਰੇ ਕੁੱਤਾ ਤੁਰ ਪਏ ਨਗਰੋਂ ਬਾਹਰ
ਮਗਰੇ-ਮਗਰੇ ਆ ਰਹੀ ਭੀੜ ਪਿੱਛੇ ਦਾਤਾਰ।

ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਨੇ ਦੱਸਦੇ ਇਕ ਗਿਣਤੀ ਅਨੁਸਾਰ
ਆਬਾਦੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਸੀ ਤਦੋਂ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ।

ਵੱਲ ਮਸਾਣਾਂ ਜਾ ਰਹੇ ਪਰਖ ਲਈ ਸੱਚ ਖੋਟ
ਭੀੜ ਖਿੰਡਾਣ ਨੂੰ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਬਾਬੇ ਸੋਟ।

ਮੋਹਰਾਂ ਪੈਸੇ ਹੀਰੇ ਪੰਨੇ ਦਿੱਤੇ ਜਦ ਲੁਟਾ

ਜੇਬਾਂ ਭਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਪਰਤੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗਏ ਸਾਰੇ ਲੋਕ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਚਿੰਬੜੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਜੋਕ।

ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਸੀ ਰਹਿ ਗਏ ਤਿੰਨ ਹੀ ਸੇਵਾਦਾਰ

ਲਹਿਣਾ, ਬੁੱਢਾ ਤੇ ਭਾਗੀਰਥ ਕਰਨੀ ਵਿਚ ਸਚਿਆਰ।

ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ ਦੇ ਹੋਣ ਪੰਧਾਊ ਕੁਝ

ਬਾਕੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਧੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਰਹੇ ਲੁੱਜ।

ਭਾਗੀਰਥ ਡਿੱਠਾ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਭੈਆਨ

ਕੁਤਕੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਡਰਦਿਆਂ ਪਿਛਾਂਹ ਪਰਤੇ ਆਣ।

ਲਹਿਣਾ ਤੇ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਹੋਏ ਚਕ੍ਰਿਤ ਅਚਰਜ ਦੇਖ

ਚਾਦਰ ਹੇਠਾਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਮੁਰਦਾ ਕਿਸੀ ਲਪੇਟ।

ਚਵੀਂ ਗੁੱਠੀਂ ਬਲ ਰਹੇ ਸੀ ਦੀਵੇ ਲਟ-ਲਟ ਚਾਰ

ਬਾਬਾ ਤੱਕ ਖਲੋ ਗਏ ਮੁੱਖੋਂ ਕਿਹਾ ਉਚਾਰ।

ਕੌਣ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਅੱਗੇ, ਭੱਖੇ ਇਸ ਮੁਰਦਾਰ

ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਦਿਲ ਕੰਬਿਆ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਦਾਤਾਰ।

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਵੱਖ ਹੋਇ ਕੇ ਪਿਛਾਂਹ ਗਏ ਮੁੜ

ਮੰਨ ਰਜਾ ਲਹਿਣੇ ਕਿਹਾ, “ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਤਗੁਰ!

ਸਿਰ ਵੰਨੀਂ ਜਾ ਪੈਰਾਂ ਵੰਨੀਂ ਖਾਵਾਂ ਕਿਧਰ ਵਾਰ?”

ਵਿਚ ਵਿਚਾਲਿਓਂ ਖਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰ।

ਚਾਦਰ ਚੱਕ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਲਹਿਣੇ ਭਰ ਕੇ ਨਜ਼ਰ

‘ਕੜਾਹ ਤ੍ਰਿਹਾਵਲ’ ਦਿਸਿਆ ਉਸੇ ਦਾ ਸੀ ਫਜ਼ਲ।

ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਤੇ ਰਜਾ ਦੇ ਜੋ ਲਹਿਣੇ ਦੱਸੀ ਹੱਦ

ਤਾਹੀਓਂ ਲਹਿਣਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ।

“ਪੁਰਖਾ! ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਗਿਆ? ਪੁੱਛਿਆ ਫਿਰ ਦਾਤਾਰ
‘ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਠਉਰ ਨਾਹ’ ਕਲ ਦੇ ਤਾਰਨਹਾਰ।”
ਬਾਬੇ ਕਿਹਾ, “ਲਹਿਣਿਆ, ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਧ ਜੇਹਾ
ਜੋਤ ਟਿਕਾਵਣ ਲਈ ਜੋ ਟਿਕਾਣਾ ਲੱਭ ਰਿਹਾ।”

ਸੇਵ ਰਜਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹੱਦ ਦੱਸੀ ਲਹਿਣੇ ਕਾਰ
ਅਕਾਲ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਡੀ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਬਾਬੇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਰ।
ਪ੍ਰੇਮ-ਜਲ ਸੰਗ ਸਿੰਜ ਜੋ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਵਾੜ
ਅਨਿਕ ਸੇਵਕ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਪਾਲੇ ਕਉਲ ਕਰਾਰ।
ਦੁਨਿਆਵੀ ਕੋਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਾਨਕ ਦੀ ਥਾਂ ਹੁੰਦਾ
ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਗੱਦੀ ਲਈ ਸਿਰ-ਧੜ ਬਾਜ਼ੀ ਲਾਉਂਦਾ।
ਛਿੜ ਨਾ ਜਾਵੇ ਗੁਰੂ ਘਰ ਮਤਾਂ ਵਿਰਾਸਤੀ ਜੰਗ
ਆਪਣੀ ਅਜਮਤਿ ਸ਼ਬਦ-ਸੁਰਤ ਦੇਇ ਲਹਿਣਾ ਲਾਇਆ ਅੰਗ।
“ਬਾਬਾਣੈ ਘਰ ਚਾਲ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਰਾਹ”
ਖੂਨ ਦੀ ਥਾਵੇਂ ਸੇਵਾ ਦਾ ਗੁਰ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਿਆ।

ਲਹਿਣੇ ਤੋਂ ਅੰਗਦ

ਲਹਿਣੇ ਤੋਂ ਅੰਗਦ ਕੀਤਾ ਨਾਨਕ ਨੇ ਅੰਗ ਲਾ
ਤੋੜ ਵਿਰਾਸਤ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਉਲਟੀ ਗੰਗ ਵਹਾ।
ਗੁਰਿਆਈ ਦੇ ਤਿਲਕ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਨ
ਭਾਈ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਅਦਬ ਸੰਗ ਨੇੜੇ ਪੁੱਜੇ ਆਣ।
ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਨਰੇਲ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ
ਮਸਤਕ ਦਿੱਤਾ ਤਿਲਕ ਤਦ ਜਾਣ ਗੁਰੂ ਪਰਤੱਖ।
ਵਿਚ ਉਦਾਸੀਆਂ ਸਦਾਮਰ ਲਿਖ ਬਾਣੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼
ਸੀਸ ਨਿਵਾ ਬਾਬੇ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪੋਥੀ ਕੀਤੀ ਭੇਂਟ।
‘ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਹੀ ਹਭਾ ਕੁਝ’ ਗੁਰੂ ਕਰਕੇ ਰੂਪਮਾਨ
ਸਿਰ ’ਤੇ ਛੜ ਝੁਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਆਣ।
ਬਲਵੰਡ ਜੀ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਮਕਾਲ
ਖਾਸ ਕਰ ਮੰਗਵਾਇ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦਾਤਾਰ।
ਲਹਿਣੇ ਸੀਸ ਛੜ ਸ਼ੋਭਾ ਜੋ ਪੁੱਜੀ ਧੁਰ ਅਸਮਾਨ
ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਲਵੰਡ ਜੀ ਇਉਂ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਆਣ।
ਹੋਰਿਓ ਗੰਗ ਵਹਾਈਐ ਦੁਨਿਆਈ ਆਖੈ ਕਿ ਕਿਓਨੁ॥
ਨਾਨਕ ਈਸਰਿ ਜਗਨਾਥਿ ਉਚਹਦੀ ਵੈਣੁ ਵਿਰਿਕਿਓਨੁ॥

ਮਾਧਾਣਾ ਪੁਰਬਤੁ ਕਰਿ ਨੇਤ੍ਰਿ ਬਾਸਕੁ ਸਬਦਿ ਰਿੜਕਿਓਨੁ ॥
 ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ ਕਰਿ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਚਿਲਕਿਓਨੁ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਅਹਿ ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ ਜਿਣਿ ਐਵਡ ਪਿਡ ਠਿਣਕਿਓਨੁ ॥
 ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਕਿਆੜਾ ਛਿਕਿਓਨੁ ॥
 ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਮਾਹਿ ਆਪੁ ਆਪੈ ਸੇਤੀ ਮਿਕਿਓਨੁ ॥
 ਸਿਖਾਂ ਪੁੜਾਂ ਘੋਖਿ ਕੈ ਸਭ ਉਮਤਿ ਵੇਖਹੁ ਜਿ ਕਿਓਨੁ ॥
 ਜਾਂ ਸੁਧੋਸੁ ਤਾਂ ਲਹਣਾ ਟਿਕਿਓਨੁ ॥੪॥ (ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ 967)

ਲਹਿਣੇ ਲਈ ਆਦੇਸ਼

ਰਾਜ ਹਕੀਕੀ ਬਖਸ਼ਣਾ ਨਿਜ ਸੇਵਕ ਮੰਨ ਕੇ ਧਰਮ
 ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਸੀ ਇਕ ਨਿਵੇਕਲਾ ਕਰਮ।
 ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਘਰ ਸੀ 'ਮੰਜੀ' ਨਾਨਕ ਨੂਰ
 ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਹਜ਼ੂਰ।
 ਮੰਜੀ ਦੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਚਾਰ ਪਾਵਿਆਂ ਨਾਲ
 ਪਹਿਲਾ ਪਾਵਾ 'ਚਕਿਤਸਾ' ਦੂਜਾ 'ਪੁਸਤਕਸਾਲ'।
 ਤੀਜਾ ਪਾਵਾ 'ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ' ਚੌਥਾ 'ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ'
 ਗੁਰਸਿੱਖ ਜੀਵਨ ਜਗਤ ਦੀ ਹੈ ਸੀ ਅਜਬ ਮਿਸਾਲ।
 ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਸੀ 'ਮੰਜੀ' ਇਹ ਵਿਸੇਖ
 ਇਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮਿਲਿਓ ਸੀ ਲਹਿਣੇ ਤਾਈਂ ਆਦੇਸ਼।
 "ਪੁਰਖਾ ਜੀ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਏ ਰਹੋ ਮਾਈ ਬਿਰਾਈ ਘਰ
 ਮੰਜੀ ਸਾਡੇ ਬਹਿਣ ਦੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ! ਉਸ ਦਰ।
 ਮੇਰਾ ਵਹੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈ ਉੱਪਰ ਬੈਠੋ ਖ਼ਾਸ
 ਇਥੇ ਤੁਸਾਂ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ਅਸੀਂ ਆਵਾਂਗੇ ਪਾਸ।"
 ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸਤਿਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕ **ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ਼**
 ਸੌਂਪਣੀ ਕਰ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਕਿਹਾ ਬਾਬੇ, ਲਹਿਣਾ ਖ਼ਾਸ।
 "ਇਸ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਈਐ' ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਆਣ
 ਬਲਵੰਡ ਮੇਰਾ ਰਬਾਬੀ ਹੈ ਕੀਤਾ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਨ।
 ਚਉਕੀ ਕਰੇਗਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਰੂ-ਬ-ਰੂ
 ਜਿਉਂ ਦੰਦਾਂ ਮੇਂ ਜੀਭ ਰਵੇ ਇਸ ਕੇ ਰੱਖਣਾ ਇਉਂ।"
 ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਹੀ ਸਤਗੁਰੂ ਸਭ ਕਰਕੇ ਰੂਪਮਾਨ
 ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਹੀ ਢਾਲਿਆ ਖ਼ੁਦ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਣ।
 'ਆਪ ਨਰਾਇਣ ਕਲਾਧਾਰ' ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਕਾਲ
 ਪੰਜ-ਭੌਤਕ ਜਾਮੇ ਵਿਚ ਧਰਮ ਸਤਿ ਮਸ਼ਾਲ।

ਨਿਜ-ਅੰਗ ਤੇ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਸਤਿਕਾਰ
ਸਭਨਾਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਆ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ।

ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਕਰ ਵਿਸਥਾਰ ਖਡੂਰ
ਨੇੜ-ਤੇੜ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ ਫੇਰ ਹਜ਼ੂਰ।
ਸਿੱਖੀ ਨਿਯਮਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼
ਜੋੜੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਰਿਸ਼ਤੇ ਲਹਿਣੇ ਮੰਨ ਆਦੇਸ਼।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਪੰਥ ਦੀ ਰੈਹਤ ਬੈਹਤ ਸੰਭਾਲ
ਸਿੱਖੀ ਮਹਿਲ ਉਸਾਰਿਆ ਕਰਕੇ ਕਰੜੀ ਘਾਲ।
ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਜ਼ਮਤ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ
ਲਹਿਣੇ ਨੇ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਸ਼ਬਦ 'ਚ ਦਿੱਤਾ ਢਾਲ।
ਨਾਨਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗੁਰ ਲਹਿਣੇ ਬਾਣੀ ਨਾਲ
ਨਾਨਕ ਜੋਤ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਮਿਸਾਲ।

ਪੰਨ ਉਹ ਭੂਮ ਰੰਗਾਵਲੀ ਪੰਨ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ
ਪੰਨ-ਪੰਨ ਦਾਈ ਦੌਲਤਾਂ ਜਿਸ ਤੱਕਿਆ ਨੂਰ ਜਮਾਲ।
ਪੰਨ ਜਨਨੀ ਮਾਂ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਪਰਧਾਨ
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਣ ਨੂਰ ਦੇ ਅਮਰ ਦੁਨੀ ਹੋਏ ਜੁਾਣ।
ਪੰਨ-ਪੰਨ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪੰਨ ਜੈਰਾਮ ਦਰਵੇਸ਼।
ਪਿਆਰਿਆ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਨਾਨਕ ਵੀਰ ਹਮੇਸ਼।
ਪੰਨ-ਪੰਨ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਝੱਲੀ ਜਾਏ ਨਾ ਝਾਲ
'ਸਾਚ ਸੀਲ ਸੁਚ ਸੰਜਮੀ' ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਨਾਰ।

ਪੰਨ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ, ਲੱਖਮੀ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੋ ਬਾਲ
ਦੈਵੀਪਣ ਤੇ ਦੁਨਿਆਦਾਰੀ ਦੀ ਸਨ ਅਜਬ ਮਿਸਾਲ।
ਪੰਨ ਸੀ ਹਾਕਮ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਵਿਚ ਤਲਵੰਡੀ ਬਾਰ
ਨੂਰ ਜਾਣ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਕੀਤਾ ਪੁੱਤਾਂ ਵਾਂਗ ਪਿਆਰ।
ਪੰਨ ਪੰਨ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਸ ਬਾਣੀ ਗਾ ਅਕਾਲ
ਅਕਾਲ ਰੂਪ ਦੇ ਸੰਗ ਹੈ ਬਣਿਆ ਸਾਥ ਕਮਾਲ।
ਪੰਨ-ਪੰਨ ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਪਾ ਬਾਬੇ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰ
ਰਸਮ ਨਿਭਾਈ ਗੁਰਗੱਦੀ ਰਹੇ ਛੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਨਾਲ।
ਪੰਨ ਅੰਗਦ ਜਿਸ ਅੰਗ ਲਾ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਕਾਲ
ਸਿੱਖੀ ਬੂਟਾ ਲਾਇਆ ਡੂੰਘੀ ਨੀਂਵ ਪਾਤਾਲ।
ਪੰਨ ਉਹ ਜੀਵ ਕਲਯੁਗੀ ਕਰ ਨਾਨਕ ਦੀਦਾਰ
ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੋੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਭਵਜਲ ਉਤਰੇ ਪਾਰ।

“ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੂ ॥
ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥”

ਵਿਚ ਹਯਾਤੀ ਜਾਨਸ਼ੀਨ ਚੁਣ ਲਹਿਣੇ ਨੂੰ ਅੰਗ ਲਾ
‘ਤੂੰ ਮੈਂ’, ‘ਮੈਂ ਤੂੰ’ ਇਕ ਹੋਏ ਅੰਗਦ! ਗੁਰਾਂ ਕਿਹਾ।
ਕਰਕੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਥਾਪਣਾ ਬਖਸ਼ਿ ਹਕੀਕੀ ਰਾਜ
ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਛੁੜ ਸਿਰ ਲਹਿਣੇ ਧਰ ਮਹਾਰਾਜ।
ਹੱਥ ਜੋੜ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਅੰਗਦ ਨਾਨਕ ਦੁਆਰ
“ਸੰਗਤ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਲੜ ਲਾਈ ਐ ਜੀ ਪਾਰ।”
‘ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਸਭਾ ਬਖਸ਼ੀ’ ਆਖਿਆ ਦੀਨ ਦਿਆਲ
ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਪੈਰੀਂ ਪਏ ਸੁਣਦਿਆਂ ਬਚਨ ਰਸਾਲ।
ਬਣਿਆ ਲਹਿਣਾ ਅਨਿਨ ਸੇਵਕ ਤੇ ਪੱਕਾ ਰਾਜਦਾਰ
ਸਿਰ ’ਤੇ ਛੁੜ ਝੁਲਾ ਕੇ ਮੁੜ ਆਏ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ।
ਭੁੱਲੀ ਅੰਧ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਲਾਉਣ ਲਈ ਗੁਰ ਜਾਗ
ਨੇਰੀ ਤੋਂ ਨੇਰੀ ਨੁਕਰ ਵਿਚ ਬਾਲੇ ਗਿਆਨ ਚਿਰਾਗ।
ਅੰਗਦ ਰੰਗਿਆ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸੀ ਦੇਹੀ ਚੋਲਾ ਖਾਸ
ਜੋਤ ਟਿਕਾਈ ਖੁਦ ਦੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾਨਕ ਆਪ।
ਜੋਤ ਉਹੀ ਸੀ ਜੁਗਤ ਸਾਇ ਕਾਇਆ ਗਈ ਪਲਟ
‘ਗੁਰ ਚੇਲਾ’ ‘ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ’, ਕਾਈ ਰਿਹਾ ਨਾ ਫਰਕ।
ਪੰਜ ਮਾਂਹ ਤੇ ਦਿਨ ਸਤਾਰਾਂ ਤੇ ਕੁੱਲ ਸੱਤਰ ਸਾਲ
ਕੱਟੇ ਜੋ ਸਰੀਰਕ ਜਾਮੇ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਕਾਲ।
ਪੁਰਾਤਨ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ
‘ਚਲਾਣੈ ਦੇ ਘਰ ਗੁਰ ਬਾਬਾ’ ਖਬਰ ਹੋਈ ਪਰਿਵਾਰ।

ਸੰਪੂਰਨ ਥੀਆ ਰਾਮ

ਸੱਦੇ ਆਏ ਜਾਨੀਆ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਹੋਆ
ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰਦੇ ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਉਮਾਹ।
ਅਸੂ ਵਦੀ ਦਸਵੀਂ ਦਿਨ ਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ
ਪੁੱਜੇ ਹੇਠ ਸ਼ਰੀਂਹ ਦੇ ਗੁਰ ਰਾਵੀ ਕੰਢੇ ਜਾ।
ਅੰਤਿਮ ਵੇਲਾ ਜਾਣ ਗੁਰ ਪੈ ਗਏ ਮੰਜਾ ਡਾਹ
ਬੈਠੀ ਮਾਤ ਸੁਲੱਖਣੀ ਡਾਢਾ ਰੱਖ ਜੇਰਾ।
ਡੱਕੇ ਕੰਡਿਆਂ ਤੀਕਰਾਂ ਭਰ ਵਗਣ ਦਰਿਆ
ਰੋਵੇ ਬਿਰਹਾ ਤਨ ਦਾ ਮਨ ਬੈਰਾਗ ਭਇਆ।
ਲੰਘ ਉੱਤੋਂ ਐਰਾਵਤੀ ਠੰਢੀ ਸ਼ੀਤ ਹਵਾ
ਬਾਬੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਿਆਂ ਝੁਕੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾ।
ਬਾਬਾ ਰੰਗ ਵਿਸਮਾਦ ਥੀਂ 'ਅਸੁਨ ਆਓ ਪਿਰਾ'
ਸ਼ਬਦ ਗਾਉਣ ਸਤਸੰਗਤੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਿਹਾ।
ਸੱਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰਿਆ ਆਰਤੀ ਕੀਰਤਨ ਗਾ
ਬੈਰਾਗੀ ਸੰਗਤ ਭਈ ਤਿਤ ਮਹਲ ਸ਼ਬਦ ਹੋਆ।
ਰਲ ਮਿਲ ਗਾਇਆ ਸੰਗਤੀ ਨਿਰਭਓ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ
'ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ' ਫਿਰ ਸਲੋਕ ਪੜ੍ਹਿਆ।
'ਕੇਤੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲ' ਗੁਰ ਤਦ ਨੇਤਰ ਮੁੰਦੇ ਆ
ਢਕਿਆ ਮੁੱਖ ਸੰਗ ਚਾਦਰੇ ਗੁਰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।
ਅੰਗਦ ਮਾਹਿ ਅਭੇਦ ਕਰ ਕਾਇਆ ਪਲਟ ਥੀਆ
ਜੋਤ ਰਲੀ ਜਾ ਜੋਤ ਮਹਿੰ ਸੰਪੂਰਨ ਥੀਆ।
'ਬਲਿਓ ਚਿਰਾਗ ਅੰਧਾਰ ਮਾਹਿੰ' ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਰਿਆ
'ਕਲਿਜੁਗ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ', ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਭਇਆ।

UNISTAR BOOKS PVT LTD.

Unistar Books Pvt

Unistar Books Pvt Ltd.

UNISTAR BOOKS PVT LTD.